
E. V. FOHLIN,
Book Binder,
Salt Lake City.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

To og tredivte Aargang.

Fra 1ste Oktbr. 1882.

Holder Eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til Eder! Renser Hænderne, I Syndere, og luttrer Hjærterne, I Tvesindede. Jak. 4, 8.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted.

Trykt hos F. E. Bording.

1883.

Indhold af 32te Aargang.

Redaktionens Bemærkninger:

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1882. 32te Aargang.

Daabens Maade.

Vi agte ikke at indlade os paa en vidtløftig Undersøgelse af Daabsmaaden, men blot at anføre nogle faa Steder af Guds Ord om denne Gjenstand, forbundet med nogle faa Beviser. Den Sætning, vi agte at bevise, er, at *Daaben er en Neddyppelse.*

Det er ikke nødvendigt at omtale Ordets Oprindelse fra det Græske, som i Grundtexten betyder at nedsænke, at neddyppe, men vi skulle fortælle nogle faa Exempler paa fordums Daab, saaledes som de ere fortalte i Skriften. Johannes den Døber bestænkte ikke eller øste ikke Vand paa Folket, og kaldte det Daab, men han døbte talrige Mængder „i Jordans Flod". Mark. 1, 5. „Jesus kom fra Nazaret i Galilæa, *og døbtes af Johannes i Jordan;* og strax, der han *steg op af Vandet,* saa han Himlene aabnede, og Aanden ligesom en Due komme ned over ham; og der skete en Røst fra Himlene, sigende: Du er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed." Mark. 1, 9. 10. Af disse Skriftsteder er det tydeligt, at de, som vilde døbes, kom fra alle Egne rundt omkring „*til Jordans Flod*" — „*stege ned i Floden*" — „*døbtes i Floden*" — og „*stege op af Vandet.*" Disse Kjendsgjerninger, forenede med den oprindelige Betydning af Ordet: at *nedsænke,* at *dyppe,* bevise, at de, som fremstille sig, bleve dyppede eller nedsænkte i Jordan. Den samme Maade brugtes saa vel efter, som før Jesu Korsfæstelse; da Philippus døbte Gildingen, „*nedstege de begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen, og han døbte ham.*" Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus." Ap. Gj. 8, 38. 39. Dersom Bestænkelse eller Overøselse havde været Daab, kunde de have staaet paa det tørre Land, ved Strandbredden og forrettet Handlingen, men i Stedet derfor, *nedstege de begge i Vandet*", og „*stege op af Vandet*", bevisende derved tydeligt, at de kunde ikke staa paa tørt Land og blot overøse eller bestænke, og kaldet det Daab, hvilket mange af Nutidens falske Lærere gjøre.

Johannes begav sig til saadanne Egne, hvor der vare Floder og tilstrækkeligt Vand til at nedsænke i. Derfor prædikede han i Ørkenen omkring Jor-

dan; han gik ogsaa til Bethabara, hinsides Jordan, paa dens østlige Bredde, hvor han døbte store Mængder, som kom fra Jerusalem, en omtrent 7 danske Miles Afstand; han døbte ogsaa i Ænon, nær ved Salem, fordi der var „meget Vand." Joh. 3, 23. Ænon var omtrent 10 Mile fra Jerusalem; og Aarsagen, hvorfor Johannes valgte dette Sted, saa fjærnt fra Jerusalem, var: „fordi der var meget Vand." Dersom Daab var simpelthen at bestænke eller øse lidt Vand paa den, som skulle døbes, vilde det ikke have været nødvendigt at vælge et Sted, hvor der var „meget Vand." En Kande Vand vilde have været tilstrækkeligt til at bestænke eller overøse Mange med. Den virkelige Kjendsgjerning, at „meget Vand" udfordredes, beviser upaatvivleligt, at Angjældendes Legemer bleve nedsænkede.

Dersom Bestænkelse eller Overøselse vilde svare til Daab, kunde den udføres i en privat Bolig, og ikke udfordre meget Vand. Men Stokmesteren, endskjøndt det var Midnat, kunde ikke modtage Ordinancen uden at gaa ud af sit Hus til et Sted, hvor der fandtes tilstrækkeligt Vand. Der fortælles, at der skete pludselig et stort Jordskjælv, saa at Fængslets Døre aabnedes ved Guds Kraft, og at Stokmesteren bragte Paulus og Silas ud af Fængslet ind i sit Hus, hvor de prædikede Herrens Ord for ham og for „Alle som vare i hans Hus." Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og aftoede deres Saar; og han blev strax døbt, og alle Hans. Og han førte dem op i sit Hus, og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud." Ap. Gj. 16, 25—35. Det er tydeligt nok, at de ikke bleve døbte i Huset; thi efter Daaben „førte Stokmesteren dem op i sit Hus," hvor de før havde prædiket for ham og hans Familie. Midnattens Mørke forhindrede dem ikke fra at gaa ud og forrette Ordinancen. Al denne Ulejlighed kunde været undgaaet og deres Klæder forblevet tørre og behagelige, dersom Bestænkelse eller Overøselse havde været Daab.

De romerske og kolossensiske Kristne bleve begravede med Kristus i Daaben. Paulus siger til Menigheden i Rom: „Vide I ikke, at vi, saamange som ere døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." Rom. 6, 3. 4. 5. Se ligeledes Kolos. 2, 12. Død i en naturlig Betydning er Aandens og Legemets Adskillelse. Aanden sættes da fri fra dens „jordiske Hus" eller Tabernakel. Ordet Død mener altid en Adskillelse eller Fjernelse. I Parablen om den „forlorne Søn" siges den fra Familien adskilte og bortfjernede Søn at være død. Ved hans Tilbagevenden og Gjenforening med sin Fader, sagdes der om ham, at „han var død, og var bleven levende igjen." Paa samme Maade mener „død for Synden" Synderens Fraskillelse fra hans Synder; derfor „den som er død (for Synden) er frigjort fra Synden." Denne Dødstilstand eller Fraskillelse fra Synden ere vi indkomne i, eller tilveiebringes ved Daaben. „Derfor ere vi begravne med ham ved Daaben til Døden." „Og I vare Syndens Tjenere, men ere nu af Hiertet blevne den Lærdomsform lydige, hvilken I have annammet; og frigjorte fra Synden, ere I blevne Retfærdighedens Tjenere." Rom 6, 7.

Daaben blev derfor indstiftet til at forestille eller vise Kristi Død, Begravelse og Opstandelse. Ved Begravelsen i Vandet forestilles, at vort gamle Menneske er dødet med alle dets Gjerninger, at ligesom Kristus en Gang døde for Synden, saaledes dø vi for Synden; at ligesom han afførte sig sit Legeme, saaledes aflægge vi vort „gamle Menneske" eller det naturlige Menneske; at ligesom hans Legeme blev nedlagt i Graven saaledes begraves vi i Vandet. Thi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det at Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synden. Thi hvo, der er død, er frigjort fra Synden." Rom. 6, 6. 7. Ved Opstandelsen af Vandet forestilles Kristi Opstandelse, at ligesom han opstod fra Graven til evigt Liv, saaledes opstaa vi fra vor Vand-Grav „til et nyt Liv," eller til det evige Liv, som er i Kristo. „Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være ham lige i hans Opstandelse." „Dersom vi nu ere døde med Kristo, tro vi ogsaa, at vi skulle leve med ham; efterdi vi vide, at Kristus, efter at han er opreist fra de Døde, dør ikke mere; thi Døden hersker ikke mere over ham. Saaledes anse ogsaa I Eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Kristo Jesu, vor Herre." Vers 5. 8. 9. 11.

Overøselse eller Bestænkelse forestiller ingen Begravelse eller Opstandelse; men Nedsænkelse i Vandet og Fremkomsten ud af Vandet, forestiller begge Dele. Hvad Lighed eller Sammenligning er der mellem at stænke nogle Draaber Vand paa Hovedet og en Begravelse? Vilde noget fornuftigt Menneske anse et Lig for at være begravet, naar kun en Haandfuld Jord var kastet paa dets Hoved? Vilde det ikke være at gjække den sunde Fornuft, at kalde et saadant Lig begravet? Vilde det ikke paa samme Maade være en høitidelig Gjækkelse for Gud, meget nær grænsende til Gudsbespottelse, at foregive i den hellige Treenigheds Navn at begrave et Menneske, med Kristum ved Daaben og kun at stænke lidt Vand paa Hovedet? Hvilken Fornærmelse mod Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand at bruge deres hellige Navne i Forbindelse med saadant gudsbespotteligt Gjækkeri! Hvilken Fornærmelse mod ham, som døde, som blev begraven, og som opstod igjen fra Graven, at foregive at høitideligholde disse store Begivenheder ved Bestænkelse, i Stedet for Begravelse i og Opstandelse af Vandet. O, Kristendom! Rigtig beskrev Apostlen Johannes dig i Lighed med en utugtig Kvinde „fuld af Bespottelsens Navne!" Du har besmittet dig med Vederstyggeligheder af ethvert Slags; du har forandret det ældgamle Evangeliums Ordinance; du har i Stedet derfor indført en Ceremoni, opfunden af Mennesker, ved Navn Bestænkelse; du har bespottet den hellige Treenigheds Navn ved at udføre disse fornærmende Gjækkerier for de høie Himles Aasyn!

Da vi af Bibelen have bevist, at den sande Døbemaade er „Neddyppelsen," ville vi nu anføre den opstandne og forherligede Jesu Ord, som han talte til de tolv Apostle, hvilke han udvalgte blandt Oltidens Beboere af Amerika til at være sine Tjenere, og til hvem han gav Fuldmagt til at døbe.

„Og det skete, at han (Jesus) talede til Nephi, (thi Nephi var iblandt Mængden) og han bød ham at komme frem. Og Nephi stod op og gik frem, og han bøiede sig for Herren og kyssede hans Fødder. Og Herren bød ham at reise sig op. Og han reiste sig op og stod for ham. Og Herren sagde til ham:

Jeg giver dig Magt til at døbe dette Folk, naar jeg igjen er opfaret til Himlen. Og atter kaldte Herren Andre og talede ligeledes til dem, og han gav dem Magt til at døbe. Og han sagde til dem: Paa denne Maade skulle I døbe, og der skal ingen Tvistigheder være blandt Eder. Sandelig siger jeg Eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder formedelst Eders Ord og ønsker at vorde døbt i mit Navn, dem skulle I døbe paa denne Maade. Se, I skulle gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem. Og nu, se: disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Kristum døber jeg dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, Amen. Og da skulle I nedlade dem under Vandet, og bringe dem op igjen ud af Vandet. Og paa denne Maade skulle I døbe i mit Navn." M. B. E. Udg. Pag. 462.

For at Læseren aldeles kan lades uden Tvivl med Hensyn til Neddyppelsens Daab, ville vi blot anføre nogle Steder fra forskjellige Kirkehistorier, hvilke paa det tydeligste ville tjene som Bevis paa Rigtigheden af foregaaende Afhandling:

I Hans Tausens Huspostille Vinterdelen 1539 hedder det: „Som Jesus var nu nylig kommen ud af Daaben, og havde begyndt at tage sig Diciple til, da gav han sig ud iblant Folk o. s v.

Enewaldo Ewald, der i sin Tid var Præst ved det kongelige Vaisenhus, siger i sin Kirkehistorie: (udgivet i Kjøbenhavn 1741) „Daaben blev forrettet hvor og naar Omstændighederne udkrævede det, saaledes at de som skulle døbes, bleve døbte „under" Vandet i den Treenige Guds Navn. Han henviser ganske betræffende til Ap. Gjern. 8, 36. 10, 47. 16, 33. Enewaldo Es, Kirkehist. II. Part. Side 64. Angaaende Barnedaaben bemærker samme Forfatter at: En Synode bestaaende af 66 Biskopper i Carthago Aar 252 e. Kr. approberede Barnedaaben o. s. v. E. E. Kirkehist. II. Part. Side 87.

I Mørk Hansens Kirkehistorie (Kjøbenhavn 1848) Side 17 finder man at: „Daaben forrettedes, oprindeligt ved Neddyppelse i den Treenige Guds Navn. De Nyomvendte maatte før Daaben aflægge en offentlig Bekjendelse paa Gud Fader Søn og Aand o. s. v.

Endvidere gjør samme Forfatter følgende Bemærkning med Hensyn til Barnedaab: Allerede i det andet Aarhundrede e. Kr. bleve spæde Børn døbte, skjøndt nogle Kirkefædre misbilligede det; men først i det femte Aarhundrede blev „Barnedaaben" almindelig overalt. Hidtil havde man ofte udsat Daaben, fordi man derved tillige haabede at udskrække den ved Daaben betegnede Forløsning og Syndsforladelse til de enkelte Synder som Enhver havde begaaet før sin Daab. Mørk Hansens Kirkehist. S. 54.

Man vil ifølge Ovenstaaende let kunne gjøre sig et Begreb om Forskjellen paa den oprindelige Daab, nemlig „Neddyppelsens Daab, til Syndernes Forladelse" og den nu saa brugelige saakaldte Daab, (Barnedaab) ved Bestænkelse eller Overøselse. Vi overlade forøvrigt til Enhver at handle efter eget Godtbefindende, i denne Henseende, men ihukom Frelserens Ord naar han siger: Lader de smaa Børn komme til mig o. s. v. saa tog han Børnene i Favn, lagde Hænderne paa dem og velsignene dem (See Mark. Ev. 10, 13—16.) Og: de dyrke mig forgjæves, i det de lære saadanne Bud som ere Menneskers Bud. Math. 15, 9. Mark 7, 7.

Missionen i Minnesota.

Monticello Wrigth Co.
Minn. 24. Juli 1882.

Redaktør af «Deseret News»:

Siden vor sidste Konference, have de sex Ældster for det meste rejst i ny og ubekjendte Egne, og kun mødt liden Modstand, afholdt mange Forsamlinger og døbt adskillige Personer. Vi fandt mange Venner, af hvilke de fleste vare komne til den Overbevisning, at Kongressen havde begaaet en stor Fejl i at gribe til Sværdet imod de Sidste-Dages Hellige, hvilket havde foraarsaget, at de desto nøjere havde taget sig for at undersøge vor Lærdom for dem selv.

Vi ere nylig vendte tilbage fra en Tour i den nordvestlige Del af denne Stat, efter at have tilbagelagt en Vejlængde paa 500 Mile til Fods, siden den 22de Maj sidstleden, hele Tiden iblandt Fremmede og er kun i et Tilfælde bleven nægtet Tilladelse til at prædike. Vi have som saadan afholdt mange Forsamlinger, og ere som oftest blevne anmodede om at komme igjen snarest muligt, for at afholde flere. Vi have desforuden ogsaa udspredt en Mængde trykte Skrifter. Den største Del af Landet gjennem hvilken vi rejste, er beboet af Norske og Svenske, til hvem vi paa Grund af Sproget ikke vare i Stand til at kunne prædike, men bleve vel modtagne hvor vi rejste iblandt dem.

Eftersom Ældsterne Anderson og Jakobsen havde underrettet os om, at en Koloni „Mormoner" vare bosatte ved Citral Søen, gjorde vi os det til Ærinde at besøge dem. Efter vor Ankomst dertil, erfarede vi, at Mr. Chancy Whiting præsiderede over Kolonien. I det vi traadte ind i hans Hus, introducerede vi os selv som Ældster fra Saltsøen, og bleve modtagne paa den venligste Maade. En Samtale indledtes snart imellem os angaaende hans Samfunds Oprindelse, hvorpaa han gav os følgende Oplysning med Hensyn til deres Organisation og Rejser: Efter at Alpheus Cutler blev kaldet af Joseph Smith til at varetage Missionen iblandt Indianerne, forlod han, ifølge de Tolvs Tilladelse, Vinterkvartererne med et lille Kompagni om Foraaret 1848, for at arbejde som Missionær iblandt Indianerne og under sit Ophold der byggede han en Savmølle og vendte tilbage til Silver Creek 1853. — Whiting sagde, at Joseph Smith organiserede et Kvorum, hvoraf Cutler var den syvende; eftersom de sex havde ifølge de Tolvs Ønske givet Afkald paa deres Kald, valgte Alpheus Cutler to Raadgivere og gjorde Fordring paa at være Præsident over Jesu Christi Kirke i den ganske Verden, medens Edmund Riter med to Raadgivere valgtes til Stavens Præsident. Efterdi Cutler døde i Aaret 1854 og hans første Raadgiver havde apostateret, blev det min, (Chancey Whitings), Pligt at overtage Præsidiet for Kirken. Vi talte paa den Tid omtr. 100 Sjæle, og vare tildels betrængte af Uvedkommende, der trængte ind paa os. Det blev os tilkjendegivet, at vi skulde begive os Nord paa, og sendte følgeligvis nogle faa Mænd derop for at undersøge en passende Byggeplads, og disse valgte et Sted paa den nordre Side af Chitralsøen, Ottertail Co. Minn., og vi ankom alle her til den 31te Juli 1865. Denne var paa hin Tid en uopdyrket Egn, allene afbenyttet af Indianere, og ingen hvid Mand fandtes paa 40 Miles Afstand. Vi levede mange Aar i Fred,

indtil andre Nybyggere begyndte at strømme ind, desforuden Jernbaner o. s. v., hvilket har i den Grad forstyrret os, at vi hverken holde Forsamling eller Søndagsskole.

Ældste Whitney saa vel som Andre, med hvem vi under vort tre Dages Ophold bleve bekjendte, behandlede os paa den venligste og respektableste Maade, og inviterede os til at holde et Foredrag, hvilket vi ogsaa gjorde og havde en talrig Forsamling — Vi havde modsatte Meninger til deres i Henseende til visse Lærdomme, de nægte blandt andet Aabenbaringen om celestial Ægteskab, og gjøre ogsaa Fordring paa, at Joseph Smith beseglede Vidnesbyrdet til Hedningerne med sit Blod, samt at vi begik en Fejl i at prædike til denne Nation. De have ventet paa at erholde Ordre til at prædike Evangeliet til Jøderne og Lamaniterne. Der findes endnu nogle faa iblandt dem, hvilke ere stærke i Troen med Hensyn til Joseph Smiths goddommelige Mission, og ønske som saadan at blive erindret af de Hellige i Utah.

I det vi ankom til dette Sted den 22de dennes, havde vi den Glæde at træffe sammen med Ældsterne Palmer, J. L. Jensen og G. R. Belnap, samt at mødes med denne Grens Søndagsskole, hvilken er i en trivende Tilstand under Br. G. W. Riggs faderlige Ledelse; desforuden Forsamling Kl. 2, en Glædes Dag — en Fest paa Guds gode Ting. Vi have her et levende Vidne om Guds Kraft tilkjendegivet i vore Dage gjennem det hellige Præstedømme, nemlig Broder Charles Riggs, hvilken var meget slemt medtaget af Mæslinger i Forbindelse med Lungefeber, hvorpaa fulgte andre farlige Sygdomme. Doktoren saa vel som nærværende Venner erklærede, at han kunde ikke leve, med mindre Gud ved sin Kraft vilde oprejse ham; hvilket ogsaa ved Ældsternes Administration skete, til hvilket han og mange andre nu ere levende Vidner. Ældsterne føle alle vel og ere ivrige for at gjøre alt, hvad der staar i deres Magt, for at fremme Christi Sag. Bestandig bedende for Zions Velfærd og Sandhedens Udbredelse forblive vi Deres sande Brødre og Medarbeidere:

H. Wallantine. D. Jensen.

P. S. Certifikat. Vi undertegnede Ældster og Medlemmer i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige bevidne herved, at Charles Riggs, 17 Aar gammel, var nedkastet paa sit Sygeleie, og led meget formedelst Mæslinger og Lungefeber, samt Pneumonia Neuraligia (ifølge Doktorens Erklæring), var i en døende Tilstand og blev som saadan opgivet af Doktorer og Venner, samt at han ved Salvelse med indviet Olie, Haandspaalæggelse og Troens Bøn har gjenerholdt Helbred og Styrke, og vi give Gud Æren derfor.

Ældster: Wm. M. Palmer, James L. Jensen, Gilbert R. Belnap, Christian Wallantine, Dan. Jensen.

Medlemmer: George W. Riggs sr., Almira D. Riggs, Charles Riggs, Haughton Riggs, Geo. W. Riggs jr., Deborah H. Riggs og Lusia S. Root.

(Deseret News 9 Aug. 1882.)

New York Observer, et religiøst Blad — bemærker at det er ligesaa ufornuftigt at anvende en Klokke i en Kirke, som i et Theater. Observer burde have taget i Betragtning at Folk gjerne komme for sent til Gudstjenesten, hvorimod man al Tid passer at møde betids i Theateret.

Korrespondance.

Ombord i „Wyoning" d. 11te Sept. 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Vi befinde os nu circa 240 Mile (eng.) fra New York, og forvente, om Gud vil, at være i Land i Morgen Formiddag. Jeg vil derfor med et Par Ord underrette Dig lidt om vor Rejse over det store Dyb. Som Du af Br. Johnsons Brev har erfaret, forlode vi efter Forudbestemmelse Liverpool den 2. September Eftermiddag Kl $2^1/_2$, og passerede Queenstown den følgende Dag ved Middagstid. Vejret var da en Del stormfuldt, og som Følge deraf begyndte Søsygen strax at indfinde sig; men takket være Herren, fordi han hørte vore forenede Bønner, og stillede Stormen, saa vi indtil i Dag have haft stille og smukt Vejr, og vi glæde os nu alle til snart at sætte Foden paa det forjættede Land.

Som Du ved, maatte vi efterlade to Familier i Liverpool, begge fra Malmø Konference, hvilket bedrøvede os meget, men i Dag have vi mødt med en større Sorg, idet en Søster, Karna Dahlqvist, ogsaa fra Malmø Konference, imorges Kl. $7^1/_2$ afgik ved Døden, og det blev vor tunge Pligt, samme Dag at sænke hende i Havets Dyb circa 300 (eng.) Mile fra New York.

Nævnte Søster led af Blodgang, og har omtrent været syg paa hele Sørejsen. Vi gjorde for hende, hvad der stod i vor Magt, og kan kun sige, at Herrens Villie er sket, hun var 54 Aar gammel og havde været et Medlem af Christi Kirke i 15 Aar, og døde som en trofast Hellig. Den samme Sygdom have flere af de Hellige lidt af, men ere Alle i Bedring nu, og jeg haaber de ville blive stærke nok til at fortsætte Rejsen fra New York til vort Bjærghjem.

De Hellige ere ellers taalmodige under deres Omstændigheder, hvilket ogsaa er nødvendigt, da en Reise af denne Art ikke altid er saa behagelig.

Vi ere 1211 Passagerer ombord, hvoraf de 681 ere Hellige fra Skandinavien, England og Schweitz.

Alle Brødrene ere vel og forene sig med mig i en venlig Hilsen til Dig og de øvrige Brødre, samt alle de Hellige i Skandinavien. Bedende Gud velsigne Dig og Eder alle, tegner jeg mig Din Broder og Medarbeider for Christi Sag,

H. J. Christiansen.

NB. Br. C. Hansen har været den stærkeste paa hele Reisen.

Den 13de.

Vi landede i god Behold i New York Kl. 12 Tirsdag Middag og igjennemgik Toldvæsenets Eftersyn samme Eftermiddag, opholdt os i Castle Garden om Natten, og afrejser Alle i Dag Kl. 7 Eftm. — Alt er vel med os. — Farvel.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Magtens Misbrug.

Den haardeste Prøve, hvilken den menneskelige Dyd muligvis kan blive underkastet, er Besiddelsen af uindskrænket Magt. Uagtet Menneskene kunde blive behersket forurettet, forfulgt og nedtraadt, saa vil dog den Livskraft og Ædelmodighed, som dets Karakter indeholder, overleve dets Undertrykkeres Tyranni, og naar de blive nedtraadt ligesom den irske Shamrock * — om hvilken der siges, at den slaar Rødder og trives naar den nedtrædes — samle Styrke og Udholdenhed fra selve Midlerne, som anvendes for dens Ødelæggelse. Men giv det sin egen frie Villie i alle Retninger, borttag alle Hindringer og Skranker, som maatte have opstillet sig imellem det og Tilfredsstillelsen af dets egennyttige Hensigter, og det er i Virkeligheden et fuldkomment Menneske, der aldeles modstaar Fristelsen.

Benævnelsen Magt, kan indbefatte en høj og indflydelsesrig Stilling, grænseløs Magt, eller en begavelsesrig Fortrinlighed, eller den kan indbefatte i sin Forklaring al Herredømmet i en forenet Skikkelse; men enten denne nu benævnes som Enkelttal eller Flertal, vil det ikke kunne gjøre nogen materiel Forskjel; Benævnelsen finder almindelig Anvendelse. Historien er fuld af Exempler paa den aldrig fejlende ulykkelige Tilstand, som har været Følgen af at beklæde Individer, Kommuner, Konger og Riger, Høvdinger og Armeer, Præster og Menigheder, Præsidenter og Folk med extraordinær Magt og Authoritet. Heroer have opstaaet og faldet, Dynastier have fremkommet og forsvudet, Racer have blomstret og visnet, Keiserdømmer ere blevne oprettede og ødelagte; og i næsten ethvert Tilfælde — enten direkt eller indirekt — have deres Fald og Ødelæggelse været Følgerne af, at den dem anbetroede Magt er bleven misbrugt. I det Lejlighed gives til at blive delagtiggjort i Stolthed og Egennytte; naar Tilfredsstillelse gjort af Lyst, tilligemed ethvert tænkeligt Onde, uhindret tilbydes, samt de tusinder af historiske Beviser paa, hvorledes de Største og Ærligste have ladet sig hendrage til disse Vederstyggeligheder, — ikke at tale om de med Magten forbundne Arbejder og Ansvarligheder — synes at burde være tilstrækkelig til at afvende Higen efter udstrakt Magt og Vælde, som Noget af det mindst ønskelige, for al menneskelig Stræben.

Lad det nu ikke blive forstaaet saaledes, at vi mene hermed at sige, at al Higen og Stræben efter Fremadskriden er udsprungen fra et lavt og uærligt Formaal; langt fra. Det er ikke Vælde, men derimod overordentlig Forkjærlighed for samme, der bliver Roden eller Oprindelsen til alt Ondt; det er ikke Magt eller Besiddelse, der forstyrre Menneskenes sande Lyksalighed, men derimod sammes Misbrug. Det ikke større Synd at besidde Magt, end at besidde Vælde og ikke mere Synd at besidde Rigdom, end nogen anden Velsignelse, hvilke flyder fra alle gode Gavers Giver; thi saalænge Himlen har Velsignelser at meddele, maa der

* Det irlandske Navn paa en treblabet hvid Kløver. (Irlands Sindbillede.)

nødvendigvis være nogen, som er villig til at modtage samme, og disse, som ere mest værdige til at blive Velsignelsens Modtagere, ere ogsaa disse, der stræbe mest efter at gjøre sig fortjent dertil, og ere bedst skikkede ttl at bruge dem i Visdom og Retfærdighed til Guds Ære og deres Medmenneskers Velfærd. Det er ikke den ærlige Stræben efter, eller den rette Anvendelse af disse Fortrin, der fortjene at afskyes; men det er Magtens Misbrug, Rigdoms fordærvelige Afbenyttelse, Forsømmelse eller Misbrug af hvilken som helst Velsignelse i Livet, samt den ulovlige Maade anvendt for deres Opnaaelse, der ere og altid ville blive gyldige Gjenstande for Afsky og Forskrækkelse. Det er derimod langtfra at være forkert, at stræbe efter Ære og Ophøjelse paa en retfærdig Maade — tvertimod det modsatte. Vor himmelske Fader forventer det af os; han fordrer, at hans Børn utrættelig stræber frem til ubegrændset Magt, Rigdom og Intelligence. Hans Motto er: Opad og Fremad, Hans Kours er en evigvarende Fremadskriden og Hans Opmuntring er stedse til at følge i Hans Fodspor; og saa længe som vi have den Ophøjelse for Øie, hvilken Han har erhvervet og indskrænke os nøjagtig til den Maade, der er os foreskreven for dens Opnaaelse, er der ikke længere Fare for at vi skulle misbruge den Magt, han omsider vil beklæde os med. Men det er her i denne svage og forskrækkelige Tilstand, at vore Øjne blive forblindede ved Skinnet af jordiske Tomheder, og hvor vore Øren blive bedragne ved Lyden af Ærens forførende Omtale, og vore Fødder ere derfor saa tilbøjelige til at glide bort fra Dydens Sti, ned i Ondskabens glimrende Snarer; og det er der, hvor der er en stedsevarende Fare for Misbrugen af de Velsignelser og Gaver, hvilke vi ere previlligerede at nyde, og derfor burde denne stedsevarende Fare tjene til at modarbejde al Higen og Tragten efter jordisk Magt iblandt Menneskeslægten. Det er ikke alle Mennesker, hvilke indehaver en fremragende Stilling, der misbruge dens Previlegier, og den Mand, som ydmygt og trofast tjener Gud, vil aldrig gjøre det; thi det Øjeblik han gav efter for denne Fristelse, vilde hans gode Forhold til sin Gud ophøre; men — sørgeligt! — er der mange, som misbruge Forvaltningen af deres Kaldelse, og opofre enhver Magt og Previlegium for Tilfredsstillelsen af sine egne Hensigter, til deres Medmenneskers Skade og Forvirring. Det er farligt at beklæde somme Mænd med Magt; de „udvides" og blive saa overfyldte med Ideer om deres egen Storhed og Betydenhed, at det ligefrem bringer os til at sammenligne dem med hine „Legeballoner", hvilke formedelst den mindste Berørelse af en Naal ville briste, og ruineres forevigt. Den mindste Kaldelse og en meget lille Magt, er tilstrækkelig til at „beruse" somme Mænd, og gjøre dem aldeles uskikkede til Opfyldelsen af deres virkelige Pligter.

I en Profeti udtalt i Marts 1839, fremkom Profeten Joseph Smith med følgende Ytring:

„Vi have formedelst sørgelig Erfaring lært at det er næsten alle Mænds Natur og Tilbøjelighed at saasnart de erholde en lille indskrænket Myndighed — som de formode — ville de strax begynde at udøve uretfærdigt Herredømme." Og i de to paafølgende Paragraffer samme Artikkel forekomme følgende Ord: „Præstedømmets Rettigheder ere uadskilleligt forenede med Himmelens Kræfter, og Himmelens Kræfter kunne ikke kontrolleres eller behandles, uden paa Retfærdighedens Principper. At de kunne blive os meddelte er sandt; men naar vi tage os for at skjule vore Synder, eller tilfredsstille vor Stolthed og tomme Ærgjerrighed; eller udøve

Beherskelse, eller Herredømme, eller Tvang paa Menneskenes Børns Sjæle, i nogen Grad af Uretfærdighed — see Himlene unddrage sig, Herrens Aand bedrøves og naar den er borttaget — Amen til den Mands Præstedømme, eller Fuldmagt.

Det er en sikker Tilkjendegivelse af et svagt Sind, naar man kan lade sig dreje formedelst en ubetydelig Fuldmagt; den er ligesom et Skib, der udspreder alle Sejl, men mangler den fuldstænstige Last, hvilken er nødvendig for dets Ligeballance i dets Fart over Søen. Det Individ, som hæver sin Stolthed til det højeste Punkt, men mangler den forholdsmæssige Ballast af almindelig Forstand, vil hastig løbe sin Ruin og Tilintetgjørelse imøde. Aldrig fremførte Salomon et visere Ordsprog end at „Stolthed gaar forud for Ødelæggelse, og Hovmodighed forud for Fald". Men den Mand, som i Sandhed er stor, bliver aldrig saaledes medtaget; — han er altfor dybttænkende og forstandig til at lade sig omtaage af en ubetydelig Glans, og altfor bestemt i sine Hensigter til at lade sig rokke formedelst den smigrende Mængdes flatterende Omtale; i Stedet for derved at blive opløftet i sit Sind, er han mere tilbøjelig til at blive ydmyget formedelst Forfremmelse til Magt, og hvis han nogensinde føler dens Indflydelse, da er den ligesom naar den nye Vin forfrisker en Kjæmpe.

Visse Mænd dømmer det tilsyneladende at være deres Pligt at stræbe og hige efter Rang og Forfremmelse paa samme Princip — formode vi — som at dersom „Bjærget ikke vil komme til Muhamed, da maa Muhamed gaa til Bjærget". Uagtet dette i en vis Grad kan være sandt, med Hensyn til verdslige Affærer, forholde det sig dog ikke saa i Henseende til Ting, henhørende til Guds Rige. Ingen Sidste Dages Hellig behøver at hige efter Magt eller Embede i Jesu Kristi Kirke. Om han er forudbestemt til at skulle holde nogen Embedsstilling indbefattet i dette Præstedømmes Gaver, kan han formaa at vente med Taalmodighed indtil det kommer til ham; thi komme vil det i Herrens egen bestemte Tid — Muhameds Bjærg det modsatte; — men om han ikke er bestemt for den Stilling, efter hvilken han higer, uagtet hans mest anstrængende Bestræbelser, vil han alligevel blive et Offer for Skuffelse, eller om han tillades at naa Højden af sin Ærgjærrighed, vil det kun blive for at falde derfra, efter at hans Taabelighed og Svaghed er bleven tilfulde vitterliggjort. Det er Daarskab at styrte sig i unødvendig Fare; Pligt og Nødvendighed ere de eneste Motiver, der skulle kunne bringe Nogen til at bestaa en Dyst med Fristelse. Den eneste sikkre og fuldstændige Sejer over Synd, efter at have mødt og overvunden alle de Fristelser, der heldigt kunne blive mødt og modstaaet, er at undvige alle andre, hvilke Gud aldrig ønskede os at vi skulle møde, og hvilke vi som en Selfølge vilde finde det umuligt at overvinde. Lidet, vel udført, bringer langt rigere Velsignelser end et stort Foretagende, udført paa en uværdig Maade. Lad ham, som elsker Vælde og higer efter jordisk Ære, uden for den Virkekreds, i hvilken det har behaget den Almægtige at stille ham, overveje dette vel i sit Hjærte; lad ham spørge sig selv, om han er vel skikket til at gjøre forstandig Brug af de Ting, han begjærer, om han er i Stand til at bære de store Ansvarligheder, de indbefatte; om han er stærk nok til med Held at modstaa de Fristelser, hvilke ville sætte an imod ham fra alle Sider; og om han er sikker paa alt dette, lad ham dernæst erindre, at Gud vælger saadanne til sine Tjenere som have været trofaste og ydmyge i underordnede Stillinger,

samt at det er langt mere rosværdigt at vente for, end aabenlyst at tildrage sig Opmærksomhed og Forfremmelse. Lad ham, ved trofast at udføre sine Pligter i en mindre Kaldelse, bevise sig selv værdig til den Ære, der medfølger en højere; og efter at have naaet til sit Haabs Højdepunkt, Besiddelsen af den Magt, den Vælde og Intelligence, han attraaede, lad ham saa anvende disse Gaver i Herrens Frygt og i Kjærlighed til sine Medmennesker, at han ikke befindes uværdig den Tillid, der var ham bevidst, blive en Forræder mod sin Gud, og blive kastet fra sin Ophøjelse, ligesom Lusifer kastedes fra Himlen. Mill. Star, 24. April 1882.

Ankomst og Beskikkelser. Nedenstaaende Brødre, hvilke vi havde den Glæde at byde velkommen hertil om Morgenen den 13de f. M. beskikkes herved til at arbejde i Missionen som følger:

Eldsterne L. H. Outzen (Richfield) og P. Christensen (Elsinore) i Aalborg Konference.

Eldsterne Hans J. Bruun, Hans Poulsen, Jakob J. H. Jensen (Mount Pleasant), Chr. J. Christensen (Fountain Green) og Hans Andersen (Logan) i Aarhus Konference.

Eldsterne N. C. Skovgaard (Grass Valley) og Halvor Olsen (Richfield) i Christiania Konference.

Eldsterne Jeppe Nielsen (Pleasant Grove), Charles A. Tietjen (Santaquin) og John Capson (Millcreek) i Skaane Konference.

Eldsterne Jeppe Månson og Anders Jønson (St. Charles) i Gøteborg Konference.

Eldsterne N. W. Anderson (Efraim), Niels Johnson (Santaquin) og Charles E. Anderson (Logan) i Stockholms Konference. Alle under Bestyrelse af deres respektive Konferencepræsidenter.

Afløsning. Eldsterne P. O. Hansen af Kjøbenhavn Konference, Lars N. Larsen af Skaanes Konference og Jens Jønson af Gøtheborgs Konference afløses herved fra deres Mission for at gaa hjem med førstkommende Emigration. Vi ønske nævnte Brødre, hvilke have arbejdet med Flid for Værkets Fremgang, en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Evangeliets Indførelse i disse Lande.

Om Sommeren 1849 behagede det Gud vor himmelske Fader at aabenbare for sin Tjener Brigham Young, Kirkens Præsident, at det var Tid at sende Evangeliet videre frem til de Folkeslag, som ikke talte det engelske Sprog. Af den

Aarsag blev Aldste Erastus Snow, een af de Tolv, kaldet og sendt til Danmark, for der at forsøge paa at indføre Evangeliet iblandt Folket.

Til samme Tid blev ogsaa deres ydmyge Tjener, som efter Redaktørens Ønske skriver denne korte Skizze, kaldet til til at ledsage ovennævnte Apostel.

Jeg var en af de Halvfjerdsinstyve syvende Kvorums Medlemmer, og som saadan tilfaldt det mig at tage Del i den apostoliske Tjeneste.

Allerede om Sommeren 1843 havde jeg gjennem Breve fra min ældre Broder, som da var paa en Rejse fra Stettin og andre Steder, som Sømand, modtaget den glædelige Tidende, at Christi Kirke, efter mange Aarhundreders Fraværelse, nu atter var oprettet paa Jorden, navnlig paa den vestlige Halvkugle. Tilligemed Brevene havde jeg ogsaa modtaget en levende Tro, og et urokkeligt Vidnesbyrd om Beretningens Rigtighed i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Jeg forstod, at det var en ufravigelig Pligt, jeg skyldte mig selv og mit Fædreland, at fare did hen for at adlyde Evangeliet og faa Del i det store Værk, som var begyndt, hvilket jeg og vidnede om for min Fader og for Familien før min Afrejse, og sagde dem, at jeg vilde have at komme tilbage med Fuldmagt for at prædike Evangeliet og for at oversætte Mormons Bog.

Jeg skuede da Guds Rige i Aanden lig et ubegrændset, saare skjønt Panorama udspredt foran mig, og mig var det givet, gjennem Lydighed, at opnaa Delagtighed i dette store og herligheds-fulde Værk. Jeg følte, at mig var vederfaret en forunderlig Forandring at jeg havde begyndt en ny Tilværelse.

Formedelst Lydighed reiste jeg over Havet, blev samlet til Kirken og fulgte den paa dens Flugt og i dens Bevægelser, i dens Sorger og i dens Glæder. Og da Tiden kom, nemlig Sommeren 1849, blev det kundgjort for mig ved den lille stille Røst, at nu var det Tid for mig at fare tilbage til mit Fædreland for at forkynde Evangeliet.

Den 20de og 21de Oktober samledes Rejseselskabet en halv dansk Mil østenfor Saltsøstad i en lille Dal, der lignede en stor Gaard, og den 22de kom Præsident Young ud og tog Afsked med os, efter at have organiseret os som et regulært Kompagni med Fører, Vagthold, o. s. v., hvorefter vi kjørte et godt Stykke ud imellem de store Bjærge i den vilde Ørk samme Dag. Vi vare (tror jeg) 36 Mænd, (hvoriblandt 20 Missionærer), med 12 eller 13 Vogne og 43 Heste og Muldyr, og gjorde Rejsen over Bjærgene og Sletterne til Gamle Fort Keaney i syv Ugers Tid med ikkun een Uvejersdag, hvilket var den sidste; da havde vi en stærk Snestomr.

I det ny Fort Kearney kjøbte jeg et Par Ordbøger af en Sergent Trøjel, hvilke jeg overrakte Br. Snow. Jeg gjorde ham ogsaa opmærksom paa, at hvad Skrift vi skulde udgive paa Dansk vilde ogsaa kunne læses af Svenske og Norske, og navnlig af de sidstnævnte, og at vor Mission følgelig ej alene gjaldt Danmark, men hvor som helst det danske Sprog kunde blive forstaaet.

Fra gamle Fort Kearney til St. Louis maatte vi ogsaa reise tilvogns, fordi Floden var tillagt med Is. Den Den Del af Reisen tog os 20 Dage, foruden en Tid vi opholdt os blandt de Hellige i Pattowattomie County, i Iowa, hvilke gjorde os meget Godt med at befordre os. De Hellige i St. Louis gjorde ogsaa deres Pligt i at afhjælpe vore Fornødenheder og sætte os i Stand til at fortsætte Rejsen ned ad Mississippifloden og over Havet til England. Efter

Ankomsten til Liverpool, blev det resolveret, at jeg skulde gjøre en Tour til Skotland for der at samle noget til Hjælp til vor videre Rejse til Kjøbenhavn medens Ældste Snow forblev i England. Jeg tog siden med en lille Damper fra Leith til (Kingston upon) Hull, og derfra med en til St. Petersborg bestemt større Damper til Kjøbenhavn, hvor jeg landede den 12te Maj Kl. 6 om Morgenen. (1850).

Broder Snow havde ikke lidet at gjøre med at erholde Midler til at fremhjælpe den nye Missions Paabegyndelse, samt til Mormons Bogs Udgivelse, og ikke mindre end fem Uger henrandt, inden han kunne komme til Kjøbenhavn, hvor han ankom den 14de Juni tilligemed Bro. Forsgren, samt Bro. Dykes, som var bleven lagt til vor Tal siden jeg forlod England. Imidlertid havde jeg mit Tilhold hos nogle venligsindede Bardomsbekjendte, og min Stedmoder gjorde sit, til mit Ophold i den Tid. Jeg skrev Breve til Br. Snow, og fik Breve fra ham igjen, og da jeg fik at vide, hvad Tid de omtrent vilde komme, gik jeg ud paa Toldboden og modtog dem, og førte dem til et Hotel i Nærheden hvor vi forblev den første Nat.

Næste Dag søgte vi i Aviserne om om et Værelse til Leje og fandt et hos en Familie ved Navn Malling.

Jeg fortalte Bro. Snow, at allerede før min Afrejse fra Danmark havde der været adskillige tappre Mænd, der havde kjæmpet for Religionsfrihed, og nu fandt vi, at betydelig Frihed allerede var tildelt Folket.

Medens jeg var ene havde jeg gjort mig bekjendt med et daværende Baptistsamfund, og da vi nu ikke var mindre end fire af de „amerikanske Brødre“, som de kaldte os, saa kom disse Baptister, som jeg havde talt med om Evangeliet, Dag efter Dag for at faa mere Oplysning indtil endelig tredive af dem blev enige om at gaa til os og begjære Daab af os; men medens de vare paa Vejen til vort Opholdssted, mente en af dem, at det var deres Pligt først at gaa til deres værdige Forstander og lade ham vide hvad de havde besluttet. Dette havde til Følge, at de delte sig i to Partier og ikkun femten kom til os og forlangte Daab.

Disse femten bleve døbte den 12. Aug. 1850 af Missionens Præsident, Bro. Erastus Snow, og siden døbtes nogle flere af Brødrene Dykes og Hansen.

Ældste Forsgren havde da været i sin Fædrenestad Gefle i nogen Tid, og efter hans Optegnelse skete den Daab, han der forrettede, nogen Tid før den i Kjøbenhavn blev udført.

Den 15de September 1850 blev Kirken organiseret af omtrent et halvt hundrede Medlemmer.

Bro. Dykes blev foreløbigt ansat som Forstander for Menigheden.

Aldrig saasnart var Guds Gjerning begyndt iblandt Folket, før Lucifer ogsaa indfandt sig med sine Indvendinger, og voldte os mange Fortrædeligheder fra Begyndelsen af.

Efter nogen Tids Forløb fik vi at vide, at i Aalborg og Omegn ogsaa var en Menighed af de samme Baptister, og Bro. Dykes blev da beskikket til at rejse derover og forkynde Evangeliet, hvilket han ogsaa gjorde og vandt mange Sjæle til Sandheden.

Senere, da Menigheden i Kjøbenhavn tog til i Tal blev den delt i to Grene.

Da vi forstod, at en af Ministrene havde Overopsyn med religiøse Anliggender i Landet, og at den Mand, som beklædte denne anselige Post, nemlig Professor Madvig, netop var en Velynder

af Religionsfriheden, blev jeg sendt for at søge en Samtale med ham og faa at vide, hvorvidt vi kunne forvente at have hans gode Villie.

I Samtalen erklærede Ministeren sig at være en Ven af Friheden og ønskede Statskirkens Opløsning, og sluttede med de Ord: „Gaa I i Guds Navn og hold Eders Forsamlinger; men vær forsigtig, og giv ikke nogen Anledning til Klage, for Præsterne har meget imod Eder."

Førend de andre Brødres Ankomst havde jeg skrevet og ladet trykke et lille Skrift betitlet „En Advarsel til Folket", hvoraf jeg uddelte de fleste, over 300, paa en Spadseretour til Frederiksberg en Søndag Aften. Men efter at Bro. Snow var kommen til Kjøbenhavn blev først et Skrift udgivet, betitlet „En Sandheds Røst", hvilket blev afsat i tusindvis, og siden udgaves mange andre Skrifter.

Allerede den 1ste Oktober 1850 udkom det første Nummer af et hensigtsmæssigt Tidsskrift, betitlet „Skandinaviens Stjerne", hvilket er de Sidste-Dages Helliges Organ, og udkommer endnu to Gange om Maaneden.

I Aaret 1845 havde jeg efter Præsident Youngs Forlangende, udarbejdet en dansk Oversættelse af Mormons Bog. Denne Oversættelse var ufuldkommen, men efter en nøjagtig Revision af Brødrene Snow og Hansen tilsammen, blev dog det samme Manuskript brugeligt til at sætte Typerne efter.

Den første Oversættelse udførtes i Nauvoo, og tog mig fem Maaneder. Den anden tog os syv Maaneder.

Derefter blev ogsaa Lærdommens og Pagtens Bog oversat og trykt.

I Overensstemmelse med Bro. Erastus Snows Ønske, vare vi saa heldige paa denne Tid at stifte Bekjendtskab med en Bogtrykker her i Byen, hvilken befandtes at være en hæderlig Mand, og har hidtil udelukkende trykket alle de Sidste-Dages Helliges Skrifter.

Lige saa tidligt som de Hellige begyndte at holde offentlige Forsamlinger følte de ogsaa Trang til at have en tilsvarende Salmebog; en, hvis Indhold var komponeret, eller oversat ved Aandens Gave, og nogle faa Nummere bleve samlede og trykte, hvoraf jeg havde oversat de fleste fra det engelske.

I Aalborg og Omegn blev tidligt oprettet en Menighed. I Fredericia og Omegn gjordes ogsaa en Begyndelse saa vel som paa Falster, Laalland og Møen, som og paa Bornholm.

En norsk Skipper blev døbt af Bro. Dykes i Aalborg, hvilket aabnede en Indgang til Norges Land, og Missionærer bleve siden sendte over for at forkynde Evangeliet. Men trods Norges megen Tale om Frihed, blev dog otte af vore fra Kjøbenhavn, udsendte Missionærer holdte i Fængsel i en Tid af sex Maaneder, og endnu blive vore Missionærer til Skam for det norske Navn, ikke behandlet stort bedre.

I Danmark ere vi i Almindelighed blevet behandlet med Respekt af Øvrigheden, men af Pøbelen ere vi sommetider, især i Førstningen, bleven skammeligt fornærmede, ja endog voldsomt overfaldne, og flere af os ere blevne slagne til Blods for Jesu Vidnesbyrd Skyld.

I Malmø og andre Steder i Skaane, blev ogsaa gjort en Begyndelse i de første Aaringer og Grene af Kirken bleve oprettede.

Islændere modtog Evangeliet i Kjøbenhavn, og dette gav Anledning til dets Indførelse paa Island. Slesvig og Holsten blev heller ikke forglemt, endskjøndt der var ingen Religionsfrihed.

Saasnart som muligt blev Kirken organiseret i Konferencer med Forstandere eller Præsidenter, som vi vare vante til at kalde dem.

Folket i de danske Kjøbstæder har i Almindelighed vist sig at være uvilligt til at modtage vort ydmyge Tilbud om Fredens og Saliggjørelsens Evangelium, enten paa Grund af Mangel paa Gudsfrygt, eller af falske Begreber om os. Landboerne har derimod været mere tilbøjelig til at annamme og høre vort Budskab. Den for de Sidste-Dages Hellige ejendommelige Længsel efter at samles med Kirken i Zions Land viste sig allerede ved Præsident Snows Hjemrejse i 1851, idet et Selskab af 28 Personer, under Anførsel af en gammel Styrmand Mynster, som var den første Person, der blev døbt i Danmark med den rette Daab; og i 1852 afrejste over 300 af vore Emigranter.

Ni og tredive Aar ere henrundne siden jeg først blev kjendt med „Mormonismen", som man kalder det, og jeg har det samme Vidnesbyrd at aflægge i Dag som i Begyndelsen. Min Tro er aldrig bleven svækket, og som et levende Vidne kan jeg sige til alle Mennesker og til mine Landsmænd i Særdeleshed, at den af Joseph Smith oprettede Kirke er den sande Kristi Menighed, hvilken Menighed er de Hellige, som Profeten Daniel siger skal besidde Riget, som Himmelens Gud skal oprette i de sidste Dage. Jeg ved ogsaa, at Joseph Smith var en sand Profet, udvalgt af Gud til at begynde denne store Gjerning i det nittende Aarhundrede — Tidernes Fyldes Husholdning. Jeg ved, at Brigham Young var ligesaa retmæssig og ligesaa trofast i sin Tid, som Joseph i sin. Jeg har hørt og seet, at han har lært Menneskene den rette Vei til Liv og Salighed og ved, at han har renset sine Klæder saavel for denne Kirkes Folk som for Verden i Almindelighed. Lige saa kan jeg bevidne, at vor nuværende Præsident John Taylor er den rette Mand paa det rette Sted. Gud velsigne ham.

Denne Slægt er en syndig Slægt, og som Fiskerens Vod opsamler baade daarlige og gode Fiske saa opsamler Evangeliet baade daarlige og gode Mennesker. Derfor seer man Daarligheder blandt de Hellige; men Jesus siger, at de daarlige vil i sin Tid blive kastet ud. Imidlertid vil Forargelserne tjene til at lære de Trofaste Visdom, saa at de maa findes iblandt de kloge Jomfruer og gaa ind til Glædens Fylde, naar Brudgommen kommer.

Kjøbenhavn den 28 Septbr. 1882.

Eders Broder i Pagten
Peter O. Hansen.

Nyheder.

Danmark I Aalborg have Gadeoptøier, foranledigede af Soldater og Pøbel, tvende Gange fundet Sted. Soldaterne skulle nu være en Time tidligere i Kvarter end sædvanligt, og Vagten er bleven betydelig forstærket.

Nord Amerika. I Nærheden af Danville Ill. blev et Fragttog bestaaende af 17 Waggoner ødelagt; en lille Dreng knustes. Skaden er stor. — I Texas omkom formedelst Oversvømmelse 120 Personer og 15,000 Heste, Køer og Faar; afsjælede Legemer fremkomme daglig. — I Arizona og Sonora (Mex) fortsætte Indianerne deres Plyndringer. — Den gule Feber spreder sig fremdeles i Texas og Mexico, har ogsaa begyndt i Florida.

Poesie.

Mel.: O I am so weak and veary.

Over Zions Bjærge rinder
Herlighedens Morgen op,
Jordens mørke Skygger svinde,
For dens dybe Straaler brat.
Sorgens Nat er snart til Ende,
Da for Tro vi Vished faa,
Snart al Jorden skal erkjende
Zions Herlighed og Haab.

Er Du træt af Kampens Møje,
Af dens Byrde og Besvær;
Sku da opad, mod det Høje,
Fredens Stjærne straaler der.
Var Din Vej end mørk og øde,
Hegnet tidt, med Sorg og Savn,
Svigt kun ej, snart skal vi kvæde
Sejrens glade Friheds-Sang.

Alt er aabnet Glædens Døre,
For de Faa, som prøvede
Herrens Villie at udføre,
Og i Tro sig øvede.
Snart sin Brud den gode Hyrde,
Kalder bort til evig Fred:
„Du har baaret Dagens Byrde,
Gak ind til min Herlighed."

Kjøbenhavn, den 13de September 1882.

S. C. H. E.

Notits. Emigrationen vil afgaa herfra Kjøbenhavn Fredag Formiddag den 13de Oktober. Skulde andre Ordrer indløbe, ville vi betids underrette Konference-præsidenterne derom.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1882. 32te Aargang.

En Epistel.

Til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Denne Epistel fra Kirkens første Præsidentskab, er i Særdeleshed rettet til de Sidste Dages Hellige i Zions Land, men vil uden al Tvivl blive læst med megen Interesse af Kirkens Medlemmer og disses Venner, adspredte omkring i den ganske Verden. Red.

Kjære Brødre og Søstre! Under flere Tilfælde gjennem vor forbigangne Historie, har Nødvendigheden udfordret det at være en Pligt der paahviler det første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at give tydelige og bestemte Instruxer til dem, som de gjennem Forsynets Styrelse ere blevne kaldte til at præsidere over. Den Stilling, i hvilken Affærerne for Nærværende befinde sig, paabyder Nødvendigheden af at vi som Kirkens første Præsidentskab tilskrive de Hellige denne Epistel.

Vi ere paa forskjellige Maader komne til Forstaaelse om, at mange af Eder ikke tilfulde forstaa hvorledes I skulle handle under denne Tids kritiske Forholde, hvori vi formedelst Kongressens og den Udøvende Magts vedtagne Lovforslag ere blevne stedte, i det Kommissionærer ere blevne beskikkede og hidsendte som en Følge af Edmundsloven. Denne Lovs Fordringer betragtes af Nogle, som en — Inkvisition, — Andre kunne ikke give sit Samtykke til at aflægge en Ed, hvilken i og for sig selv, indbefatter alle de med en forhadt Religion forbundne Prøver. Og atter Andre føle sig saa forbittrede, at de hellere vilde lide Tab paa sine borgerlige Rettigheder, end at beholde dem ved at gjennemgaa en saadan Formular som Kommissionærerne monne foreskrive. Vi ere angrebne som en religiøs Kommune, det er vor religiøse Tro og Praxis hvilke ere Gjenstande for Angreb, det er fordi vi tilhøre et religiøst Samfund. Omtrent ni Tiendedele af Eder, der aldrig have gjort sig skyldige i Noget der kunne betragtes som lovstridigt, og hvis eneste Forbrydelse bestaar i at tro paa Lærdomme, hvilke praktiseredes af Guds hellige Mænd fordum, — selve Verdens Frelser nedstammede fra Mænd af en saadan Praxis — ere nu berøvede frie Borgeres dyrebareste Rettigheder; derfor bliver det Eders Pligter som Troende, indenfor Retfær-

dighedens Grænser, at forsvare og haandhæve de faa Previlegier, hvilke endnu ere tilbage; iblandt disse ere Registrations- og Stemmeret, dette er dog ikke alene Eders Ret, men ogsaa hver Mands, Kvindes og Barns, over hele dette Land, at tro og prakticere sin Religion efter Samvittighedsbydende, saalænge de ikke gjøre Indgreb i Andres personlige Rettigheder.

Edmundsloven, som er bestemt for Tilintetgjørelsen og Ødelæggelser af en Del af vor Religion, ved at fratage alle Personer i Territorierne, og saadanne Steder, som ere underkastede de Forenede Staters juridiske Kontrol, deres Stemmeret som i Lydighed til Religionens Fordringer, have paataget sig Princippet Celestial Ægteskab, hvilken blev vedtaget den 22de Marts 1882. Ifølge denne Lovs Fordringer, ere nu fem Kommissionærer udnævnte af de Forenede Staters Præsident, og bekræftede af Senatet, og ere nu blevne sendte her til Territoriet for at paasee nævnte Lovs Efterkommelse, disse Kommissionærer ankom til Saltsøstad den 18de August d. A. Siden deres Ankomst, have de i Samtale med fremragende Medborgere, forsikkret, at deres Hensigter ere at ville til Punktlighed følge Lovens Forskrifter. Deres første offentlige Bekjendtgjørelse var, at i Overensstemmelse med Kongressens Love vilde Udnævnelsen af en Delegeret til Kongressen, finde Sted den syvende Dag i førstkommende November. Følgende denne Bekjendtgjørelse have Kommissionærerne bubliceret ni Regler, hvilke de have adopteret for Udnævnelsen af Registratører, Valgdommere o. s. v. for nævnte Afstemning. Nr. 2 af disse Regler, indeholder følgende Ed, hvilken den registrerende Embedsmand i hver Valgkreds er paalagt at affordre Enhver, som begjærer at blive paategnet, eller forblive paa Rigistrationslisten:

Utah Territorium }
Salt Lake County } S S

Jeg———, efter først at være lovmæssigt edsvoren (eller affirmeret) bevidner og siger, at jeg er over et og tyve Aar gammel og har boet i Utah Territorium en Tid af sex Maaneder, og i——Valgkreds, en Maaned før Dags Dato, og (om en Mand) er en indfødt, eller naturaliseret (som Tilfældet nu vil) Borger af de Forenede Stater og en Skatteyder i dette Territorium, eller (om en Kvinde) jeg er en indfødt eller naturaliseret, eller Hustru, Enke eller Datter (som Tilfældet vil) af en indfødt eller naturaliseret Borger af de Forenede Stater; og endvidere sværger jeg paa det højtideligste, at jeg er ingen Bigamist, ej heller Polygamist; at jeg er ikke en Overtræder af de Forenede Staters Love, hvilke forbyde Bigami eller Polygami, at jeg ikke boer hos, eller omgaaes med mere end een Kvinde i Ægteskabsforbindelse, ejheller existerer der nogen Forbindelse imellem mig og nogen Kvinde indgaaet, eller fortsat i Overtrædelse af de Forenede Staters Love, forbydende Bigami og Polygami, og (om en Kvinde) at jeg er ikke en Polygamists Hustru eller har indgaaet Forbindelse med nogen Mand i Overtrædelse af de Forenede Staters Love vedkommende Polygami eller Bigami.

Underskrevet og edsvoret for mig den —— Dag i —— 1882 ——— Registrationsembedsmand for ——— Valgkreds.

Det vil kunne sees, af alle, som have læst Edmundsloven, at Ordene: „I Ægteskabsforbindelse" indbefattede i denne Ed, ikke findes i nævnte Lov. Ordene i selve Edmundsloven ere: „Ingen Polygamist, Bigamist eller nogen som helst Person, boende sammen (Samliv) med mere end een Kvinde, og ingen Kvinde levende sammen med nogen af de Personer beskrevet, som bemærket i denne Paragraf, i noget Territorium eller andet Sted over hvilket de Forenede Stater

have uindskrænket Jurisdiktion, skal være tilladt at stemme ved noget Valg, holdt i noget Territorium, eller andet Steds," o. s. v.

Hvad som helst Hensigt Forfatteren til denne Lov end maatte have haft, saa er det ganske vist, at Ordene: „I Ægteskabsforbindelse," ikke findes i Loven. Om Loven derfor, ifølge sin bogstavelige Mening, blev nøjagtigt haandhævet, saa vilde ikke alene disse, som have adlydt Lærdommen om Celestialt Ægteskab, som en himmelsk Befaling, blive afskaarne fra at stemme og holde Embede; men det er mere en muligt, at Mange, som have foraarsaget speciel Lovgivning imod de Sidste Dages Hellige, og ført Krig imod dette Princip i disses Religion, vilde ogsaa blive frataget deres Stemmerettigheder, og gjort uskikkede til at holde Embede.

Vi have, som en Kirke, gjentagende paa det højtideligste bevidnet, at Giftermaalsinstitutionen imod hvilken denne Lov i Særdeleshed sigter, er bleven aabenbaret til os fra den Almægtige, og at det er en Del af vor Religion; samt at det inbefatter vore kjærligste og helligste Forhaabninger forbundne med Evigheden, — ikke paa Grund af nogen vellystig Bevæggrund, men fordi vi tro, at vi ville paadrage os evig Mishag af vor himmelske Fader, hvis vi ikke adlyde hans Befalinger i denne Henseende — at vi have fremsat denne Lære. Der er bleven gjort Forsøg af disse, som meget vel kjende Beskaffenheden af denne Lære, samt hvor uadskillelig den er forbunden med alle vore Forhaabninger om evig Lyksalighed i den Verden hinsides Graven, at det er ikke en Del af vor Religion; at dette Ægteskabssystem er ikke religiøst, at det er en umoralsk og væmmelig Praxis, at det er skadelig for Nationens religiøse Velvære, samt til vor Tids Civilisation; og at Lovgivning for dens Undertrykkelse og Afskaffelse, burde finde Sted. Forbundets lovgivende Forsamling har derfor vedtaget denne Lov, og Unionens udøvende Magt har vedføjet den sin Underskrift.

Dersom Beviser vare nødvendige angaaende Sandheden af at vi paastaa og bevidne, at denne Lærdom er en Del af vor Religion, samt at Hensigten med denne Lov ikke sigter til umoralsk Praxis, men derimod et Slag mod vor religiøse Tro og dennes Udøvelse, da have vi saadanne Beviser anførte i ovennævnte Edsformular, foreskrevet af Kommissionærerne.

Det er Ægteskab i Skikkelse af Religion, og ikke i Skikkelse af Umoralitet, der i denne Ed gjør en Borger uberettiget til at stemme. Enhver Mand og Kvinde, der i god Tro og i al Højtidelighed, samt stræng Lydighed til deres hellige Religions Forskrifter, i Overensstemmelse med den patriarkalske Ægteskabsorden ere indgaaede i hellige Pagter baade for Tid og Evighed, ere ved denne Ed udelukkede fra Registration og Stemmeret; medens Saadanne af begge Kjøn, som maaske leve paa den skjændigste Maade, i Hoer, Skjørlevnet, Besmittelse eller hvilket som helst Slags offentlig Levnet, kan gjøre Ed, blive registreret, stemme og beklæde Embeder! Denne Ed er udtrykkelig forfattet saaledes, at ikke berøre eller forstyrre sidstnævnte Klasse. — At een Klasse Borgere totalt fratages Borgerret som Følge af at adlyde en himmelsk Lov; medens en anden Klasse ved Overtrædelse af de helligste, og himmelske Love ikke hindres fra at holde det højeste Embede i Territoriet!

Det har været med Følelser af den dybeste Sørgmodighed, at vi have seet Kommissionærerne — højtstaaende Mænd, bærende hæderlige Navne — betragte Edmundsloven i et saadant Lys, samt

foreskrive en saadan Ed at blive administreret til Folket, dog er det med ublandet Tilfredshed at vi betragte med hvilken Bestemthed og Tydelighed Eden drager en Linie imellem Ægteskab og Tøjlesløshed. Ved det Forsøg, der i denne Ed er gjort paa at holde Disse skadesløse, som formedelst deres ulovlige Omgang med det andet Kjøn, kunde ifølge Edmundslovens Forskrifter fratages deres Stemmeret, sættes de Sidste Dages Hellige — hvilke i al Oprigtighed have adlydt en Aabenbaring fra Gud — ikke i Lighed med Hines lave Standpunkt.

Vore Raad ere derfor til de Sidste Dages Hellige, hvilke i Sandhed kunne aflægge nævnte Ed, at der findes ingen Aarsager i Evangeliet eller nogen af Guds Aabenbaringer, der forhindrer Eder fra at gjøre saa; det er en Pligt I skylde Eder selv, Eders Efterkommere, samt saadanne af Eders Troesfæller, som paa Grund af denne Lov, ere berøvede af deres konstitutionelle Rettigheder i større Grad, end mange af Eder selv; det er en Pligt I skylde den ganske Menneskeslægt; I skylde det til denne frie konstitutionelle Regjeringsform, hvilken er bleven Eder skjænket ved Opoffrelsen af Eders Forfædres Liv. Gjør Alt hvad der staar i Eders Magt til at opretholde religiøs Frihed, og fri republikansk Regjering i disse Bjærgegne, og ikke paa Grund af Skade tilføjet Eder i det Forbigangne eller paa Grund af Ligegyldighed, eller den imod os herskende Forbitrelse, at nogen som helst Ret eller Privilegium frarives Eder. Mange af Eder kunne paa det sandfærdigste og samvittighedsfuldeste tage denne Ed, hvilket I kunde, om ogsaa den var givet i en Form, som mange af Eders Bagtalere ikke kunde modtage uden at begaa Mened; og dog er der intet forkert i at I modtage Eden, medens I samtidigt protesterer der imod, som et stort Onde, der tilføjes Eder. Efter at I da have gjort dette, og alt Andet, der ligger i Eders Magt med Hensyn til Bevarelsen af en konstitutionel Regjering, og fuldkommen religiøs Frihed i Landet, kunne I sikkert stole paa Herren for det Øvrige. Han har lovet at føre Eders Krige, Hans Ord har aldrig fejlet; I have prøvet ham i forbigangne Tiders Prøver og voldsomme Forfølgelser, og Han er den samme Gud i Dag, som han den Gang var; Han hverken sover, eller er paa Rejser, og hvis I ere trofaste til Ham, vil Han sikkerlig befri Eder i Fremtiden, og opfylde alle de Forjættelser, Han i det Forbigangne har givet til Zion.

Med Hensyn til vor Religion, eller vor evige Pagter, da have vi intet Forlig at slutte, eller nogen Forpligtelse at paatage os, eller noget Princip at bortkaste. Vor Religions Principper have sin Oprindelse fra Gud, og ere grundede paa Evighedens urokkelige Klippe, de ville vedblive at existere, naar Kejserdømmer, Magter og Nationer skulle falde og forsvinde; og ved den Almægtiges Hjælp ville vi paa det helligste bevare vore Pagter, opretholde vor fælles Velfærd, blive trofaste til Gud, saalænge Tid existerer og Evighed vedvarer.

I Henseende til Eders politiske Ordninger, da er Territoriets Central-Komite en Organisation, hvis Formaal er Bevarelsen af hver Borgers Rettigheder i Territoriet, uden Hensyn til Parti eller Sekt. De ville uden Tvivl udgive saadanne Instruktioner, som Omstændighederne fra Tid til anden maatte kræve. Det er til hver Patriots Fordel, at trofast iagttage, og praktiskt udføre saadanne Vink som de maatte give.

Lad os vel bevogte vor Stemmeretighed og som i een tætsluttet Trop bevare og understøtte vore politiske Love, og som Patrioter og Frimænd deltage i

at forsvare de faa Friheder, der endnu ere ladte os tilbage; i at forsvare Konstitutionen, og i Forsvar af Menneskets stedsevarende Rettigheder, hvilke alle Tider existerede, og ere over og foran alle Konstitutioner, saaledes at Frihedens uvurderlige Velsignelser kunne fortsættes til Efterkommerne; indbefattende Ret til at leve, Ret til at nyde sand Lyksalighed uforstyrret af nogen som helst Indflydelse, Magt eller Sammenrottelse.

Saltsøstad, Utah Terr. den 29. Aug. 1882.

Eders Brødre i Evangeliet

John. Taylor. Geo. Q. Cannon.

Jos. F. Smith.

(Des. News 6. Sept. 1882.)

Profetiernes Opfyldelse.

I Mormons Bog gl. Udg. Side 110 — ny Udg. Side 145 — findes følgende Forjættelse, angaaende Lamaniterne (Ind.) i de sidste Dage: „Og nu vil jeg profetere noget mere angaaende Jøderne og Hedningene. Thi efter at Bogen, om hvilken jeg har talet, er kommen for Dagen, og vorder skreven for Hedningerne, og bliver forseglet igjen til Herren, skal der være Mange, som tro de Ord, der ere skrevne; og de skulle bringe dem til de Overblevne af vor Sæd. Og da skulle de Overblevne af vor Sæd vide om os, hvorledes vi kom ud af Jerusalem, og at de ere udsprungne fra Jøderne. Og det Jesu Kristi Evangelium skal blive kundgjort iblandt dem, og saaledes skulle de atter komme til Kundskab om deres Fædre, som og til Kundskab om Jesus Kristus, som havde været iblandt deres Fædre; Og da skulle de fryde sig, thi de skulle kjende at det er en Velsignelse til dem fra Guds Haand, og deres Blindhed skal begynde at vige fra deres Øjne, og der skal ikke mange Slægter af dem bortgaa, førend de skulle vorde et hvidt og behageligt Folk."

Som Bevis paa, at ovennævnte Profeti begynder at gaa i Opfyldelse, hidsætte vi fra Deseret News 13. Sept. 1882, følgende korte Udtog af et Konferencemøde, afholdt i Filmore, Millard Co. Utah, den 26de August 1882: Biskop A. A. Kimball fulgte efter, (J. V. Robinson) talte angaaende Tiende, samt Nødvendigheden af at efterkomme alle Evangeliets Forandringer o. s. v. Sagde at tre Indianere i Kanosh begyndte at blive hvide, samt at de troede det var Opfyldelsen af Forjættelserne givne i Mormons Bog.

Centralamerikas Ruinbyer.

Minder om en længst forsvunden, tildels endnu gaadefuld Kultur, ere kun daarlig undersøgte, og man kunde derfor vente interessante Oplysninger af den Expedition, som den dygtige Kjender af Mellemamerikas Arkæologi, Desiré Charnay paabegyndte i Foraaret 1880 og nu har fuldført. Der var oprindelig paatænkt to Expeditioner. En Rigmand i New York, Lorillard, vilde udruste en

Expedition, den franske Regjering en anden, men Ejeren af North American Review, Rice, bevirkede, at de bleve slaaede sammen til en, under Charnays Ledelse paa den Betingelse, at de ved Expeditionen fremdragne Gjenstande skulde opstilles i Trocadéro i Paris under Navn af Lorillardsamlingen, medens Smithsonianinstitutet i Washington faar de strax paa Stedet tagne Kopier. Den første Sending af det rige Udbytte er allerede paa Vejen til Paris. Charnay har yderligere søgt at bevare Mindet om Lorillards Liberalitet ved at kalde den midt i Lasandonernes Urskove ved Guatemalas Grænse fundne Ruinby Lorillard-City. Ruinerne af denne By bedække et Rum af omtrent to Kilometre i Kvadrat. Bygningsværkerne ere holdte i samme Stil som i Palenque (i Chiapas, en af de berømte Ruinstæder). Hieroglyferne have ligeledes samme Karakter, og Charnay mener endog at have gjenfundet de samme Personer med de samme Ansigtstræk. Blandt de særlig mærkelige Bygninger i Lorillard-City nævnes et 120 Fod højt Tempel, hvis Facade vender ud mod Floden Chotat. Til Venstre derfor ligger et stort Palads, og bagved det et stort „Teocallie" (Tempel i Form af en afbrudt Pyramide), der naar en Høide af 200 Fod. Der findes desuden Spor af sex Templer, men kun et af dem er saa vel bevaret, at man kan danne sig et Begreb om dets fordums Storhed. Charnay betvivler, at denne By er den samme som den saakaldte „Phantom-City", som Stephens fandt for 50 Aar siden, og som man siden forgjæves har søgt efter. Han tror snarere, at denne By er identisk med den Samling Ruiner, som man har fundet ved Rio San Pedro de la Savanna i Chiapas. Charnay deler ikke andre Forskeres Mening om, at disse Ruiner ere Aartusinder gamle, men antager snarere, at deres Alder kun kan sættes til ca. 400 Aar.

N. T. Aug. 1882.

Vi have indrykket Ovenstaaende i den Tanke om mulig at kunne bringe Læsernes Hukommelse til Mormons Bog, der giver en Beretning om Jareditterne og Nefiterne, hvilke ifølge nævnte Bog førtes til Amerika flere hundrede Aar f. Kr. Flere Værker, saasom Stephens Catherwoods Reiser i Centralamerika — Baldwins ancient Amerika, Priests American Antiquities o. fl. Vi ville anbefale til Læserne et Udtog af sidstnævnte Værk i Advarselsrøsten Side 122, hvilket kaster meget Lys paa denne Sag. Vi ville dernæst raade vore Læsere, ja den ganske Verden til ikke længere at betvivle Sandheden af Mormons Bog, hvilken af alle Bøger vil give den bedste Oplysning om denne „gaadefulde Kultur", thi en Gang i Tiden ville de dog blive overbeviste om dens Sandhed. Red.

For Nybyggere.

Bluff City, San Juan Co.
Utah, den 26de Juni 1882.

Præs. F. J. Jones, (Parovan).

Kjære Broder!

Alting seer lovende ud i denne Dal for Nærværende. Brødrene have havt meget travlt med at pløje og saa i de sidste fire à fem Uger; have nu to hundrede Acres Land under Dyrkning, paa hvilket det meste af Sæden er kommet op, og seer lovende ud, eftersom Vandkanalen afgiver alt det nødvendige Vand. Der er en Overflødighed af det bedste Land ved denne Flod, og egner

sig til Dyrkning af alle Slags Korn og Vegetablier; og jeg tror ikke, at der i det sydlige Utah findes noget Sted, som egner sig bedre for Vin- og Frugtavl. Klimaet er ligesom det er i Toquerville, kjøligt og behageligt om Natten.

Bluff City har en Fælledsbutik, hvis Kompagni blev organiseret den 25de April sidstleden, og har bragt den første Ladning Kjøbmandsvarer, og sender nu et andet Sæt Fragtvogne til Durango, hvor Jærnbanen slutter. Det vil blive til megen Fordel for Beboerne her, samt drage Indianernes Handel, hvilke have megen Uld, samt Gede- og Faareskind i Omsætning. En eller maaske to Sukkermøller vil blive bragt hertil dette Efteraar, for at forarbejde Sukkerrør. Det tales ogsaa om at bringe en Dampsavmølle her til ved første Lejlighed. Et Kompagni er gaaet ud for at explore (opdage) en ny Vej til Coloradofloden, og forbinde den med Biskop Turbers Vej vest paa, samt tage Savtømmer i Betragtning paa Elk- og Blaabjærgene Efteraaret eller tidlig Vinter, er den bedste Tid at flytte til denne Egn; Vejen er bedre paa denne Tid for Færdselen, Vandbeholderne ere fyldte med Vand, og den eneste Tid, paa hvilken man kan indsætte Strøm- eller Vandhjul, efter som Floden paa denne Tid er lav, og dernæst have Vinteren til at bygge Huse, og berede sit Land til Dyrkning næste Foraar. Der findes en smuk Landstrækning paa omtr. to hundrede Acre ovenfor „Recapture" hvor ti eller tolv Mand ved forenet Arbejde kunde bygge et Vandingshjul (hvorved Jorden vandes), der vilde koste omtr. 360 Doll. ved deres eget Arbejde; hvilket Hjul vilde vande alt det nævnte Land. Disse Vandingshjul ere befundne at svare til Hensigten, billigere at reparere, og mindre udsatte for Skade. Aarsagen hvorfor jeg omtalte nævnte to hundrede Acre, er paa Grund af, at Brødrene i „Recapture" ere bestemte paa at bygge deres By foran deres Vandkanal, hvilket er lidt nedenfor den nævnte Landstrækning, og en By vilde være bedre for begge, med Hensyn til Forsamling, Skolegang o. s. v. Egnen omkring denne Flod vil afgive Hjem for hundreder af Familier, og med mindre Arbejde end noget Sted i det sydlige Utah, med den bedste Lejlighed for Mejeri og Kreturavl, Kreaturer, (som gaa ude bestandigt), ere fede Aaret rundt; Alt, hvad der behøves, er Landmænd til at opdyrke Landet og afbenytte Naturens Hjælpemidler. De Hellige her føle vel og ere haabefulde med nuværende Fremtid for Øje, og ere forenede med Biskop Nielsen i at opbygge Zion og kultivere denne Landsdel; de modtoge os som Brødre og behandlede os paa det venligste, gav os Lov til at afbenytte deres Land i Aar for vi kunne faa et Avl saa vel som de, — og det uden Leje for Afbenyttelse af Landet — hvilket vil blive meget fordelagtigt for disse, som kom her sildigt i Aar. Med venligst Hilsen til Dem selv og Brødrene, forbliver jeg Deres Broder i Kristi Evangelium

Wm. Adams.

(Des. News 16de Aug.)

Verdens mest udbredte Blade ere de to engelske, Standart og Dayly Telegraph. Det første udkommer daglig paa 241,000 Exempl., og det andet er siden Krigens Begyndelse i Ægypten udkommet daglig paa ca. 242,000 Exempl.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

En Hellig.

Tilkommer dette Navn mig eller ikke? Disse faa Ord ere særdeles indholdsrige og indeholde et Spørgsmaal, som er af højeste Vigtighed, og hvilket Alle, der have paataget sig Navnet Sidste-Dages Hellige, skulde fremsætte. Lad dem prøve sig selv paa følgende Maade: Lever jeg som en af den højeste Guds Hellige, eller deltager jeg i slette Selskaber, hvor min himmelske Faders Navn bliver bespottet? Besøger jeg Brændevinskipperne eller Ølhusene, hvor Grundvolden lægges til Fattigdom, Sygdom og Elendighed, samt næsten ethvert andet Onde, der findes i et Land? Nyder jeg af de spirituøse Drikke, som blive solgte paa saadanne Steder, og forener mig med Drukkenboltene? Tillader jeg mig saa aldeles at glemme min Hustru og mine Børn, at jeg, i Stedet for at bestræbe mig for at gjøre dem lykkelige og forsyne dem med Føde og Klæder, samt undervise dem om Evangeliets Principper, bringer dem i Fattigdom og Elendighed ved at bortødsle med min haardt erhvervede Fortjeneste til at føde og ernære Værtshusholderne, deres Hustruer og Familier, i Stedet for at bruge den til at føde, klæde og opdrage mine Egne? Jeg kan gjøre dette og meget mere til, samt stræbe at skjule det for Guds Præstedømme for at beholde Navnet af en Sidste-Dages Hellig; men med Retfærdighed kan jeg ikke have dette Navn, og med mindre jeg omvender mig og afstaar fra alt Ondt, har jeg ingen Del eller Lod i Guds Kirke og Rige. Lad os endnu gjøre os selv nogle faa Spørgsmaal. Lever jeg hver Dag, som om jeg var i Guds Nærværelse. Stræber jeg hver Dag at hjælpe til at opbygge Guds Kirke og Rige? Takker jeg Gud Dag for Dag for Liv, Helbred, Føde og Klæder samt enhver anden Velsignelse, jeg modtager baade timelig og aandelig? Vælger jeg de Hellige og Guds Tjenere til mit Selskab, og agter jeg dette højere end alle andre Folk paa Jorden? Er jeg aarvaagen og flittig til Bøn til enhver Tid? Er jeg brændende i Aanden til enhver Tid, søger jeg Herren og bestræber jeg mig for at gjøre Alle lykkelige, som jeg opholder mig iblandt? Fører jeg et oprigtigt og forstandigt Levnet for Alle, som jeg er forbunden med, og dem, som Omstændighederne bringer mig i Berørelse med fra Tid til anden? Foregaaer jeg dem med et saadant Exempel, som er værdigt at efterligne? Ere mine Samtaler saadanne, som det sømmer sig Guds Hellige? Om jeg er Hovedet for en Familie, giver jeg mine Børn Raad og Undervisning om det evige Evangeliums Sandheder og advarer dem for det Onde, som de ere omringede af, baade til Højre og Venstre? Beder jeg Gud give mig Visdom og Forstand formedelst den Hellig-Aands Bistand, saa at jeg kan optugte mine Børn i Retfærdighed? Behersker jeg mine Lidenskaber til enhver Tid, og leder jeg min Familie med Mildhed og Kjærlighed? Om saa er, ville Medlemmerne af mit Hus befindes at være en Velsignelse for mig i dette Liv og vilde blive det gjennem Evigheden. Er min sædvanlige Opførsel imod dem og Verden saadan, som det sømmer sig en Guds Hellig? Aner-

kjender jeg Herrens Haand i alle Ting? Gjør jeg Fremgang i Guds Rige? Faar jeg Dag for Dag mere Lys, Kundskab og Tro? Adlyder jeg Guds Tjeneres Raad og Lærdomme fra Tid til anden og bestræber jeg mig for at leve efter min Religion?

Dersom jeg er i Besiddelse af saadanne Egenskaber, og jeg kan sige Amen til disse Lærdomme samt tilfredsstillende besvare alle disse Spørgsmaal, da tilkommer mig med Rette Navnet: en Hellig, og jeg kan glæde mig og takke Gud, at jeg lever i disse Dage og denne Uddeling, da Evangeliet er aabenbaret i dets Fylde, da jeg kan gjøre Fordring paa alle de Velsignelser, som ere lovede dem, der adlyde det. Visseligen ere Evangeliets Velsignelser og Privilegier værd at leve og stræbe for. De ere mere værd end Sølv — ja, end det fine Guld. Der er Intet, der er halvt saa dyrebart, af hvad denne Verden kan frembringe. Den Fred, Glæde og Lyksalighed, som en af Guds Hellige er i Besiddelse af i denne Prøvestand, er mere end Hjærtet kan fatte, eller Tungen udtale, og den Glæde og Lyksalighed, som er i Vente, dersom vi blive trofaste, overgaar langt vore Begreber. De Hellige, som sætte Pris paa disse Ting, ville stræbe at leve efter deres Religion og holde sig selv rene og ubesmittede for Verden. De ville vaage og bede, at de maatte undgaa Fristelser, og ville stræbe at leve efter deres Religion og holde sig selv rene og ubesmittede fra Verden. De ville vaage og bede, at de maatte undgaa Fristelser, og ville ved enhver Lejlighed bivaane deres Forsamlinger i Forening med deres Brødre og Søstre og opløfte deres Røst i Lov og Pris til Gud og give ham Tak for enhver Velsignelse, de modtage.

Ved at bruge en saadan Fremgangsmaade fornyes deres aandelige Kraft, og de kunne mere fuldkomment glæde sig i Kristi Sag og hans Evangelium, samt sætte Pris paa, hvad det er, at være en Guds Hellig. En Saadan vil ikke have Selskab med Drankeren eller nyde af hans Drikke; han vil ikke gaa i de Huler, hvor de svælge, thi han ved og forstaar, at Guds Aand ikke dvæler paa saadanne Steder, ligesaa lidt som Lys og Mørke, Hellige og Ugudelige, det Rene og Urene kunne være tilsammen. Han ved, at Alt, hvad der forener sig paa saadanne Steder, er sort, uhelligt, urent og djævelsk. Gud har befalet sine Hellige at gaa ud fra de Ugudelige, at adskille sig fra og ikke røre ved det, der er urent, eller at have Fællesskab med Mørkets ufrugtbare Gjerninger, paa det at Guds Aand ikke skulle unddrages dem, og de lades i et langt større Mørke, end de vare i, førend Evangeliets hellige Lys faldt paa dem. Maa Gud, vor Fader, forunde alle sine Hellige den Naade, at de maatte være i Stand til at leve efter deres Religion, samt vaage og bede, saa at de kunne undgaa Fristelse, er derfor vort inderligste Ønske.

Mill. Star.

Ankomst af Missionærer. Den 3die dennes om Morgenen, ankom efter en lykkelig Reise Eldsterne M. Rosenlund, Peter Andersen, L. P. Johnson og P. O. Andersen hertil fra Zion, for at virke som Missionærer i denne Mission, og vi ønske dem Held og Fremgang i deres Bestræbelser.

Emigrationens Afgang.

Den 13de dennes Form. Kl. 11, afgik dette Aars tredie og sidste Emigration af Sidste Dages Hellige fra Skandinavien med Dampskibet „Cato", under Ældste P. O. Hansens Anførsel. Dette Selskab bestod af 108 Emigranter og 4 hjemvendende Missionærer. Som sædvanligt havde ogsaa denne Gang et anseeligt Antal af baade Sødskende og Venner forsamlet sig paa Skibsbroen for at byde de Bortdragende et kjærligt Farvel, og medens de sidstnævnte affejlede under Sangens Jubeltoner, saas blandt de Tilbageblevne adskillige, som fældte Taarer ved Tanken om at skulle tilbringe endnu en Vinter i et Land, hvor det ofte er vanskeligt at møde Nødvendighedens Fordringer. Vejret var klart, men koldt ved Afgangstiden. Alt foregik under bedste Orden, og vi ønske af ganske Hjærte, at de alle maa være bevaret paa Rejsen, og lykkeligt naa deres Bestemmelsessted i Vestens Bjærgland.

Forrige Emigration ankom til Saltsøstad den 21de f. M. Alt vel.

Oversvømmelserne i Tyrol.

For at Læserne kunne danne sig et Begreb om, hvilke frygtelige Ødelæggelser, Oversvømmelser i September have foraarsaget i Tyskland, anføres følgende: En Korespondent har fra Bozen sendt et berlinsk Blad følgende Skildring af Oversvømmelserne der i Egnen. Fire frygtelige Dage ere forløbne. Jeg vilde allerede for længe siden have sendt en Beretning, hvis ikke enhver Vej til Yderverdenen havde været spæret. Det er ligefrem uhørt i vor Aarhundrede, at en By som Bozen i 4—5 Dage har været fuldstændig afspæret fra den øvrige Verden. Ingen Jærnbane, ingen Telegrafledning var i Drift, ja man kunde ikke en Gang komme ad nogen Fodsti, før man i Gaar kom fremad den besværlige Vej over Ritsen for at bringe Posten hertil. Lad mig begynde med Lørdag, da Ulykken brød ind over os. Om Morgenen fik jeg ingen Blade fra Italien og erfarede, da jeg spurgte, hvorledes det var gaaet til, at Morgentoget fra Trient var udeblevet, fordi Jernbanedæmningen paa Sydbanen var gjennembrudt mellem Calliano og Mattarello paa Grund af de stærke Regnskyl. Det havde ogsaa regnet flere Dage i Træk baade her og i de omliggende Alpedale; men om man end havde tænkt paa at holde Kirkebønner for Druerne, havde man ingenlunde haft nogen Anelse om, at der kunde indtræde en saadan Katastrofe som den, der brød løs i Lørdags. Kort efter den første Efterretning fra Trient erfarede jeg, at Toget paa Bozen-Meran-Banen ligeledes var udeblevet, og fra den Tid fik vi ingen Efterretning fra Yderverdenen før Onsdag. Ingen kunde komme herfra eller hertil.

„Eisack voksede for hvert Minut og naaede allerede om Søndagen den samme Højde som i Oversvømmelsesaaret 1868. I Almindelighed er Eisack en vild, men uskadelig Bjærgstrøm, der baner sig Vej mellem de høje Bredder, som nu fylder dens brede Leje hurtig med brusende smussigbrune Bølger, der i nogle Timer vare fuldstændig bedækkede med uhyre Træmasser, Brædder, Bjælker, Favnestykker og Trærødder paa Grund af, at Egenthalerbækken, der ved Kordanu falder i Eisack, havde bortskyllet de uhyre Træoplag ved Eggendalens Munding og ført dem ind i Eisack. Mellem Træstyk-

kerne saa man alt Slags Husgeraad, dødt Kvæg, ja endog en med to Heste forspændt Vogn drive ned mod Etschfloden. Denne kom allerede højt opsvulmet ned fra Meran og forenede sig ved den stolte Ruin Siegmundskron med Eisack, hvorpaa den med fordoblet Vandmasse stormede løs mod den venstre Bred, hvor Egnens prægtige Vingodser ligge. Brandvæsenet og Soldaterne fik Ordre til at rykke ud og redde Engene ved at opføre Dæmninger, men allerede Natten mellem Søndag og Mandag brød Vandet igjennem ovenfor Leifer og oversvømmede Dalen i dens Bredde fra Bjærg til Bjærg lige ned til Trient, der fra den anden Side blev oversvømmet af den vilde Tersina. I Retning af Meran havde Etschfloden gjennembrudt Bozen-Merans-Banedæmningen paa flere Steder; blandt andet havde Floden ved Gajazon skyllet hele Banen bort paa en Strækning af 30 Metre og derpaa havde Vandmasserne fra Eisack, efter at denne Strøm var brudt ind ovenfor sin Munding paa den højre Bred, trængt Etsch langt ud over den prægtige Frugtslette mellem Siegismundkron, Majzing og Gries.

„Det var et frygteligt Skue, man havde, naar man fra det berømte bozenske Udsigtspunkt, Calvarienbjærget saa ud over Øvre- og Nedre-Etschdalen. Til venstre laa der en uendelig Sø, under hvilken hele dette Aars rige Høst var begravet, til Højre — hinsides Gries — der endnu havde holdt sig, men var stærkt truet, var alt et Hav, af hvilke kun et Par Huses øverste Etage og de højeste Træers Kroner ragede op. Der hvor de smussige Vandmasser nu tumlede sig, havde jeg endnu for faa Dage siden set et Paradis, beskinnet af den varme Septembersol, hvor Vinrankerne bugnede af Druer, og Frugttræerne maatte støttes, fordi Grenene ikke kunde bære Frugten. Her stod Vandet fire Metre, længere borte indtil Movitzing seks Metre højt. Vejen til Meran var uforbar, hvorfor der strax blev sat en Forbindelse med Tømmerslaader i Gang mellem Movitzing og Siebeneich for at faa Forbindelse med Yderverdenen over de nævnte Landsbyer til Meran og derfra over Landeck til Bludenz eller Innsbrück. Vejen til Landeck var iøvrigt ogsaa uforbar paa større Strækninger. „Mod Nord og Syd var alt Samkvem fuldstændig stanset, mod Syd havde nemlig Etsch oversvømmet hele Dalen; mod Nord var Jærnbanen ødelagt, idet den fra Brixen til Bozen, en Strækning paa 5 Mil, havde faaet en Mængde smaa og 18 større Brud paa ialt 5,000 Meters Længde. En Mængde Broer ere ødelagte, andre ere sunkne og true hvert Øjeblik med at styrte sammen. Det er ikke alene Jærnbanen der er ødelagt, men ogsaa den smukke Brennervej, der ikke en Gang er fremkommelig for Fodgængere til Brixen. Den har faaet sex større Brud paa 300 Skridts Længde, og af de mange Broer staar endnu kun den nye Jernbro ved Klaussen, Atzwanger- og Blumanerbroen. Den eneste Vej til Brixen, hvortil Jernbanetogene gaa, er over Bjærget Ritten, og ad denne Vej saa vi ogsaa nu Posten med Muldyr, der ledsages af en Postfunktionær og to Gensdarmer. Den anrettede Skade er uberegnelig. Alene af Træ og Brænde er der bortskyllet for over en Million Gylden. I Sidedalene have Eisacks Tilløb raset frygtelig, men endnu mangler der nøjagtige Efterretninger, da selvfølgelig alle Veje ogsaa der ere ødelagte. Igaar Aftes steg Eisack atter, men er dog nu to Metre lavere end i Søndags Aftes. Alligevel er Landet endnu i en temmelig betydelig Højde bedækket med

de ovenfor skildrede Scener. Floden har desuden medbragt uhyre Dyndmasser. Iøvrigt trues vi endnu med mange haarde Timer, da Næringsmidler og Forraad begynde at slippe op, uden at der kan bringes noget hertil. Gasværket i Meron skal endnu kun have Kul for otte Dage og vil da komme til at forsyne sig ad den besværlige Vej over Vintschgau. Man maa ogsaa beklage de mange Fremmede, der i Lørdags bleve overrumplede her, og som siden fortvivlet have ventet fra Dag til Dag paa at komme videre, men for en stor Del endnu holdes tilbage her, da Vejen over Ritten er meget anstrængende og næsten umulig for ældre Damer. Richard Vagner passerede i Fredags Bozen paa Vejen til Venedig. Han afslog en Opfordring til at overnatte her, og det var hans Lykke, thi det Tog, hvormed han kjørte til Italien, var det sidste, der blev ført igjen. Richard Vagner reiste iøvrigt med sin Familie som en Fyrste i en Salonvogn og befandt sig tros det daarlige Veir ret godt. Det er saa nogenlunde alt, hvad jeg i Dag kan berette. Med Spænding og Ængstelse imødeser man Efterretningerne fra Sidedalene. Hidtil har man kun hørt Rygter der lade befrygte det værste." N. T. 28de Sept.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

Til Fordel for unge Sidste Dages Hellige, for hvilke de „Faith-Promoting Series" især er bestemt, vil jeg meddele nogle Tildragelser i mine Erfaringer, og begynde med en kort Beskrivelse over nogle af mine Barndoms- og Ungdomsminder.

Jeg tilbragte mine første Leveaar, under Indflydelse af hvad Historien benævner Connecticuts „Blaa Love". Ingen, hverken Unge eller Gamle, vare tilladte at udføre noget Arbejde, fra Solens Nedgang Løverdag Aften, til efter dens Nedgang Søndag Aften, saa kunde Voxne arbejde, og Børn lege saa meget de ønskede. Vore Forældre vare meget nøjagtige i at overholde disse Love Lørdag Aften, og om Søndagen maatte vi sidde stille hele Dagen, og læse den presbysterianske Katekismus samt nogle Vers i Bibelen. I hine Dage, blev det i Connecticut betragtet som ugudeligt at tilhøre andre Samfund end den Presbyterianske Kirke; de troede langt fra ikke at det var nødvendigt at have Profeter, Apostler eller Aabenbaringer saa som man havde i Kristi Dage, eller ligesom vi have i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. — Desuagtet var der i Connecticut en gammel Mand ved Navn Robert Mason, der ikke troede saaledes som den øvrige Del af Folket, thi han troede det var nødvendigt at have Apostler, Profeter, Syner, Drømme og Aabenbaringer i Kristi Kirke, lige som de havde som levede i gamle Dage; han troede ydermere at Gud i de sidste Dage vilde opreise en Profet og oprette en Kirke med Profeter, Apostler, samt alle de Gaver og Velsignelser, der nogensinde existerede paa Jorden. — Folket kaldte denne Mand „gamle Profet Mason"; han kom ofte til min Faders Hus medens jeg endnu var en Dreng, og fortalte sine Anskuelser til mig og mine Brødre, og jeg troede paa dem. Denne gamle Profet

bad meget, havde mange Drømme og Syner, og Herren viste ham ved Syner og Drømme mange Ting som skulde ske i de sidste Dage.

Den sidste Gang jeg saa den gamle Mand, 1830, meddelte han mig et Syn, han i Aar 1800 havde haft, hvilket jeg herved vil fortælle: „Jeg, (Mason) arbejdede paa min Mark midt paa Dagen og blev indhyllet i et Syn. Jeg syntes, jeg blev sat i en Skov bestaaende af Frugttræer; jeg var meget hungrig og gik længe i Skoven og søgte efter Frugt, men fandt ingen nogetsteds, og jeg græd, fordi jeg fandt ingen Frugt. Medens jeg dernæst stod og betragtede Træerne begyndte de at falde, indtil der ikke fandtes et staaende Træ i Skoven, og imens jeg endnu forundrede mig mere over denne Tildragelse saa jeg unge Skud springe op fra Rødderne af de forrige Træer, opvoxede til unge skjønne Træer for mine Øine; de knoppedes, blomstrede og bar Frugt, indtil de bøjedes under Byrden der af, og jeg glædede mig ved at see saa megen dejlig Frugt, hvilken var saa skjøn, som jeg nogen Tid havde seet. Jeg traadte hen til et Træ og tog mine Hænder fulde af Frugt, og forundrede mig over dens Skjønhed, og lige som jeg var i Begreb med at vilde spise deraf, forsvandt Synet, og jeg befandt mig paa Marken, samme Sted hvor jeg ved Synets Begyndelse befandt mig. Jeg knælede derpaa ned paa Jorden og bad til Herren og bad ham i hans Søns Jesu Kristi Navn at udtyde Meningen af dette Syn til mig, hvorpaa Herren sagde til mig: „Dette er Udtydningen af Synet: De store Træer i Skoven fremstillede den Menneskeslægt i hvilken Du lever; Der er ingen Kristi Samfund paa Jorden i Din Slægt, der er ingen Frugter af Kristi Kirke paa Jorden; der findes ingen Mand beskikket af Gud til at forrette Evangeliets Ordinantser til Liv og Saliggjørelse paa Jorden i denne Tid og Slægt, men i den næste Slægt vil jeg, Herren, oprette mit Rige og min Kirke paa Jorden og denne Kirkes Frugter, saaledes som de fulgte Profeter, Apostler og Hellige i alle Tidsaldre, skal igjen blive funden paa Jorden i deres Fylde. Du vil opleve Dagen og haandtere Frugten, men vil aldrig blive meddelagtig deri i Forkrænkeligheden."

Da den gamle Profet havde fuldendt at fortælle sit Syn og dets Udlæggelse, sagde han til mig, i det han kaldte mig ved Navn: „Jeg skal ikke blive forundt at delagtiggjøres i denne Frugt her i Forkrænkeligheden, men det skal blive Dig forundt, og Du skal blive en virksom Deltager i dette Rige." Dernæst vendte han sig, og forlod mig, og disse vare de sidste Ord, han talte til mig paa denne Jord.

Forklaringen om dette Syn var meget slaaende for mig, efter som jeg i tyve Aar havde været bekjendt med hin gamle Mand, og han aldrig før havde nævnt det til mig; men i Begyndelsen af vor sidste Samtale bemærkede han at han følte sig tilskyndet, formedelst Aanden, at meddele mig det. Denne Forklaring om hint Syn, saavel som hans øvrige Lærdomme gjorde et dybt Indtryk paa mit Sind, og jeg bad meget til Herren, at han vilde lede mig ved sin Aand og berede mig for hans Kirke, naar som helst den maatte komme.

I Aaret 1832 forlod jeg Connecticut, og rejste tilligemed min ældste Broder til Oswego Co. New York Stat, og om Vinteren 1833, saa jeg for første Gang en af de Sidste Dages Helliges Ældster. Han prædikede i en Skole i Nærheden af hvor jeg opholdt mig, jeg overværede hans Tale, og bød ham dernæst med mig

hjem, og den næste Dag gik jeg tilligemed min Broder i Daabens Vande og bleve døbte, og vare de to første i Oswego Co. N. Y. Efter at være bleven døbt, kom jeg ihu, hvad den gamle Profet havde sagt. I Foraaret 1834, rejste jeg til Kirtland, saa Profeten Josef Smith, og rejste tilligemed ham og to hundrede Andre i Zions Lejr op til Missouri. Efter at være ankommen til min Rejses Maal, greb jeg første Leilighed til at skrive til gamle Fader Mason, og fortalte ham jeg havde fundet Kristi Kirke, som han havde fortalt mig om; jeg berettede om dens Organisation, samt om Fremkomsten af Mormons Bog, at Kirken havde Profeter og Apostler tilligemed alle de Gaver og Velsignelser, hvilke Herren havde vist ham i Synet skulde følge Kristi Kirke. Han modtog mit Brev, læste det over mange Gange, og haandterede det lige som Frugten han havde fat paa i Synet, men han var meget gammel og døde kort efter. Den første Lejlighed jeg havde efter at Daab for de Døde var bleven indført i Kirken, forrettede jeg denne Ordinanse for ham. Han var en god Mand, og en sand Profet, thi hans Profetier ere blevne opfyldte.

Jeg ankom til Kirtland den 25de April 1834, hvor jeg, som sagt for første Gang saa Profeten Josef, han bød mig med sig hjem, og jeg tilbragte en Uge i Selskab med ham og Familie, og blev vel bekjendt med dem, foruden mange af de Ældste og Hellige, hvoraf mange gjorde sig rede til at gaa til Kirtland, og for første Gang hørte jeg Ældsterne Sidney Rigdon, Orson Hyde, Orson Pratt og Andre tale, og bære Vidnesbyrd om Guds Værk, og Guds Aand var udgydt over de Hellige i et stort Maal. Den 26de April 1834 blev jeg for første Gang introduceret til Ældsterne Brigham Young og Heber C. Kimball. Jeg havde et godt Sværd, hvilket Br. Josef ønskede, medens han var paa Vejen til Missouri, og da han vendte hjem, leverede han det tilbage til mig. Da jeg blev kaldt til at gaa paa Mission i Syden, efterlod jeg Sværdet hos Lyman Wight, og da han tilligemed Josef og Hyrum blev taget til Fange i Far West, havde han endnu Sværdet hos sig, men alle deres Vaaben bleve dem fratagne, ligesom Brødrenes Vaaben i Far West, under Løfte af, at de skulde blive tilbageleverede, naar de bleve rede til at forlade Staten. Da Brødrene gik for at modtage deres Vaaben, saa James Alred mit Sværd, hvilket Lyman Wight havde overgivet, han tog det og efterlod sit eget, og gav det siden tilbage til mig, og det er endnu i min Besiddelse, og jeg holder det højt i Ære, fordi Josef Smith, Profeten, bar det i Zions Lejr. Den første Dag i Maj 1834 blev bestemt for Zions Lejrs Afrejse fra Kirtland for at gaa til Missouri og komme deres Brødre til Hjælp, men kun en liden Del af Lejren var færdig. Profeten ønskede disse, som vare færdige at begive sig til New Portage, og der vente paa de Øvrige. Jeg begav mig paa Rejsen i Selskab med tyve Mand med Bagagevognene, og om Natten rejste vi vore Telte. Om Aftenen gik jeg op paa en Høj, og i det jeg skuede ned over Lejren, prisede jeg Herren ved at kunde skue Israels Telte, jeg knælede ned paa Jorden og takkede Gud, at det var mig tilladt at see et Kompagni samlet ifølge Guds Befaling for at gaa op og hjælpe med Zions Forløsning. Vi forbleve i New Portage, til den 6te, paa hvilken Dag Josef tilligemed fem og firsindstyve Brødre ankom. I det de Dagen iforvejen passerede gjennem Byen Midlebury, forsøgte Folket at tælle dem, men Herren for-

styrrede deres Blikke saa de talte fire Hundrede i Stedet for det angivne Antal. Den 7de Maj organiserede Broder Josef Lejren, hvilken da talte et hundrede og tredive Mand, og den følgende Dag fortsatte vi Rejsen. Vi rejste vore Telte om Aftenen, og holdt Bøn baade Morgen og Aften; vi bleve daglig af Broder Josef underrettede om, hvad vi skulle gjøre. Vi vare næsten allesammen unge Mænd, samlede fra alle Dele af Landet og fremmede for hverandre; men vi bleve snart bekjendte og havde en lykkelig Tid tilsammen. Det var en stor Erfaring for os, at blive ledet af en Guds Profet paa en tusinde Miles Afstand, gjennem Stæder, Byer og adspredte Beboelser, samt gjennem Ørkenen. Naar tilfældigvis Folk stod ved Siden af Vejen for at tælle os, kunde de aldrig blive enige om vort Antal; nogle sagde, vi vare fem hundrede, andre at vi vare fem tusinde. Den udgivne Historie om Zions Lejr, indeholder en Beskrivelse om nogle Ben, hvilke vi fandt i en Gravhøj. Herren viste Josef denne Mands Historie i et Syn; hans Navn var Zelph. Den Pil, med hvilken han var bleven dræbt, fandtes iblandt hans Levninger; et af hans Ribben var brækket ved et Slyngekast i Krigen; dette Ribben blev lagt i min Vogn, jeg førte det til Clay Co. Missouri, hvor jeg begravede det i Jorden.

I Mose Dage befriede Herren Israel ved at adskille det røde Hav, saa de gik over med tørre Fødder, og da Fjenderne prøvede paa at gjøre det samme, kom Vandet tilbage, saa de druknede. Saaledes befriede Herren ogsaa Zions Lejr fra deres Fjender den 19de Juni 1834, ved at lade Vandet i Fishing River stige tyve Alen i een Nat, saa at vore Fjender ikke kunde sætte over; desforuden faldt samme Nat en saa voldsom Hagelstorm, at den adsplittede dem, og de maatte søge Ly. Den 24de Juni 1834, ankom Zions Lejr til Broder Burks Bopæl i Clay Co., Missouri, og vi rejste vore Telte paa hans Ejendom. Han sagde nogle af mit Kompagni, at han havde et ledigt Rum, der kunde afbenyttes af os, hvis vi ville ulejlige os med at gjøre det rent. Kompagniet modtog hans venlige Tilbud, og af Frygt for, at et andet Kompagni skulde komme først, opgav man pludseligt alt andet Foretagende og tog fat paa Værelsets Rengjørelse, og udspredte vore Sengetæpper for paa denne Maade at være sikre paa at beholde Rummet. Kort efter bragtes nogle Brødre ind, som vare grebne af Kolera, og man lagde dem paa vore Senge; og vi fik siden aldrig vore Tæpper tilbage, eftersom de begravedes tilligemed de Syge, som siden døde. Vi vandt som saadan kun en sørgelig Erfaring for vor Egenkjærlighed. Jeg vil formane mine unge Venner til ikke at nære Egenkjærlighed, men i Tilfælde af, at I har det mindste, da søg at blive det kvit ved første Lejlighed. Vær velgjørende og godhjærtede, vær venlige imod Eders Forældre, Sødskende og Legekammerater. Hav ingen Udstaaelse med dem, men slut derimod Fred saasnart som muligt. Naar I blive velsignede med gode Ting, da vær villige til at meddele Andre. Ved at lægge Vind paa saadanne Principper i Eders Ungdom, ville I ogsaa lægge en Grundvold til at gjøre meget Godt gjennem Eders Liv og I ville blive elsket og respekteret af Herren og alle gode Mennesker.

(Forsættes.)

Nyheder.

England. Gen. Wolseley vandt en afgjørende Sejer over Arabis Tropper den 13de Sept. Arabis regulære Styrke beløb sig til 20,000 Mand med 70 Kanoner. Gen. Wolseley hvde 11,000 Mand Fodfolk, og 2000 Ryttere med 60 Kanoner under sin Kommando. Flere Jærnbanetog bestaaende af Levnetsmidler og Amunition, faldt i Englændernes Hænder. Arabi Bey blev siden taget til Fange, og Englænderne ere nu fuldstændig Herre over Ægypten. I Irland fortsætte Maanestinsmændene af og til deres Ugjerninger.

Forenede Stater. I Utah have de fem Kommissionærer begyndt deres Virksomhed. I den senere Tid er Registrering og Edsaflæggelse gaaet for sig; men det er befundet, at man bruger al Slags Kneb og Underfundighed, for at faa Flertallet af Stemmerne paa de Liberales Side. Rent ud sagt, man følger ikke en Gang Edmundslovens Forskrifter, men handler ligesom man finder for Godt. Hemmelige Møder afholdes, Planer lægges for at fravriste Mormonerne deres sidste Rettigheder. Desuden har Guvernør Murray nylig beskikket Embedsmænd af de Liberales Parti over hele Territoriet, hvoraf flere ere Subjekter af den laveste Klasse — Drukkenbolte, Slagsbrødre o. desl. — I Texas og Mexico grasserer den gule Feber endnu. Ligeledes vedbliver Oversvømmelse i Rio Grande Egnen.

Sydamerika. I det at de chilienske Tropper forlode Byen Tarma i Peru, var ikke mere end 5 Timer forløbne, før en Hær af 900 Gurillas indfandt sig. De ulykkelige Indvaanere bleve dræbte og plyndrede uden Hensyn til Stand, Alder eller Kjøn, og mishandlede paa det grusomste. Det synes, som den ulykkelige Krig mellem Peru og Chili vil blive fortsat.

Rettelse. I forrige Nummer Side 12, Linie 15, staar „fra Stettin", læs: fra Boston i Massachusetts U. S. til Stettin.

Dødsfald. Karl Møller i ——? den 21de Aug. d. A., født i store Valby, Sjælland, Kl. 12, den 12te Juni i 12te Maaned 1812.

I Brigham City den 14de Juni dette Aar Niels C. Holst (født i Jylland 1851) efter 9 Maaneders Sygeleje, efterladende Hustru og 6 Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1882. 32te Aargang.

Tale af Joseph F. Smith.

Afholdt i Saltsøstad den 18de Juni 1882.

Vi blive kaldte Forkrænkelige, fordi Dødens Sæd er nedlagt i os, men vi ere i Virkeligheden ogsaa Uforkrænkelige, fordi der ogsaa er nedlagt Spiren til evigt Liv i os. Mennesket er et vedvarende Væsen sammenføjet af Aand — hvilken giver Mennesket Liv, Kraft, Intelligence og Egenskab — og Legeme, hvilket er Aandens Opholdssted og er egnet for dens Skikkelse, stikket for dens Nødvendigheder, samt handler i Harmoni med og af alle sine Evner beviser Lydighed til Aandens Villie; og disse to (nemlig Aand og Legeme) udgjøre Sjælen. Legemet er afhængigt til Aanden, og ligeledes er denne til Legemet under dens naturlige Afbenyttelse af samme, afhængigt til de Love hvilke styre Legemet i dets forkrænkelige Tilstand. I dette naturlige Legeme er Sæden til Svaghed og Fald, hvilken naar moden tilfulde, eller ubetimelig oprykket, hvilke ifølge Skriftens Udtryk kaldes: „Den timelige Død.“ Ligeledes er Aanden underkastet hvad Skriften og Guds Aabenbaringer kalde: „Aandelig Død.“ Det samme som det der hændte vore første Forældre, da de formedelst Ulydighed og Overtrædelse blev Satans Villie underkastet, og bleve fordrevne fra Herrens Aasyn, og bleve aandelig dødeliggjorte, hvilket Herren siger er den første Død, som ogsaa den samme Død hvilken er aandelig, hvilken skal blive udtalt imod de Onde, naar han skal sige: „Gaar bort I Forbandede o. s. v.“ Og Herren siger fremdeles: „Men see jeg siger Eder at jeg den Herre Gud gav Adam og hans Sæd at de skulle ikke dø den timelige Død, for jeg, Herren, vilde udsende Engle til at forkynde dem Omvendelse, og Forløsning (fra den første Død) gjennem Tro paa min Enbaarne Søn. Og saaledes beskikkede jeg, den Herre Gud, Menneskets Prøvelses Dage, at det ved sin naturlige Død maatte blive oprejst til Uforkrænkelighed til evigt Liv, ja saa mange som vilde tro; — og de, som ikke tro, til evig Fordømmelse, thi de kunne ikke blive forløste fra deres aandelige Fald, thi de omvende sig ikke.“ — Ved Tro paa den Enbaarnes Navn, erholdes Forløsning fra den naturlige Død — nemlig Legemets Død, — og ligeledes fra den første

Død, hvilken er „aandelig;" i Forening med Omvendelse og Lydighed til Evangeliets Ordinanser saaledes som erklæret ved hellige Engle; thi om En „tror", maa han ogsaa „adlyde;" men fra den anden Død, — samme Død, som er den første Død, hvilken er aandelig, og fra hvilken Menneskene kunne blive forløste gjennem Tro og Lydighed, og hvilken vil igjen blive udtalt mod de Onde naar Gud skal sige: „Gaa bort I Forbandede," fra denne Død er der ingen Forløsning, ifølge den Kundskab som er bleven aabenbaret desangaaende. Der er skrevet, at al Synd skal forlades Menneskene, men Bespottelse imod den Helligaand skal ikke forlades Menneskene. Math. 12, 30. Mark. 3, 28. Luk. 12, 10. Dersom Menneskene ikke ville omvende sig, og komme til Kristum gjennem Evangeliets Ordinanser, kunne de ikke blive forløste fra deres aandelige Fald, men maa for evigt være Satans Villie underkastet, samt det paafølgende aandelige Mørke eller Død, til hvilket vore første Forældre faldt, derved underkastende sit Afkom det samme; og fra hvilket Ingen kan blive forløst uden ved Tro paa Guds „Enbaarnes" Navn, og Lydighed til Guds Love. Men takket være den evige Fader, at Menneskene ved Evangeliets naadige Forskrifter have Lejlighed til at undfly den aandelige Død, — enten i Tid eller Evighed — thi ikke før de ere befriede fra den første, kunne de blive tilfulde underkastede den anden; endog om de ikke omvende sig, kunne de ikke blive forløste fra deres aandelige Fald, og ville vedblive at være Satans Villie underkastede — den første aandelige Død — saa længe som de ikke omvende sig. Jeg har nu talt angaaende disse, som ikke omvende sig, og som derved modstaa Kristum og hans Evangelium; men hvad angaaende saadanne, som tro, omvende sig fra sine Synder, adlyde Evangeliet, og indgaa i dets Pagter, modtage Præstedømmets Nøgler og Sandhedens Kundskab ved Aabenbarelse og den Helligaands Gave, og dernæst vende sig aldeles bort fra dette Lys og Kundskab? De blive en Lov til sig selv, og en Villie til at forblive i Synd. Om Saadanne er der skrevet: „Hvo, som bryder denne Pagt, efter at han har annammet den og vender sig ganske der fra, skal ikke have Forladelse i denne Verden, ej heller i den tilkommende." — Og fremdeles: „Saa siger Herren angaaende alle disse, som kjende min Magt og have været Deltagere i samme, og siden efter ved Djævelens Magt tillade sig selv at blive overvundne, og fornægte Sandheden og modstaa min Magt — disse ere de, som ere Forbandelsens Børn, om hvilke jeg siger: Det havde været bedre for dem, om de aldrig vare blevne fødte; thi de ere Guds Vredes Kar, dømte til at lide Guds strænge Vrede, tilligemed Djævelen og hans Engle i Evighed; angaaende hvilke jeg har sagt der er ingen Tilgivelse, hverken i denne Verden, ej heller i den tilkommende; efterdi de have fornægtet den Helligaand efter at have annammet den, samt fornægtet Faderens enbaarne Søn, korsfæstet ham, og gjort ham til aabenlys Skam. Der er en Forskjel paa denne Klasse, og disse, som simpelthen ikke omvende sig, og modstaa Evangeliet i Kjødet. Om disse sidste er der skrevet: „De skulle blive bragte frem ved de Dødes Opstandelse, formedelst Lammets Sejr og Herlighed, og skulle blive forløste i Herrens egen bestemte Tid, efter at have lidt hans Vrede; men om hine er der sagt: „De skulle ikke blive forløste, thi de ere de eneste, over hvilke den anden Død skal have Magt." Derimod have de første aldrig været forløste fra den første, og kunne derfor ikke blive dømte

til den anden Død; eller med andre Ord: kunne ikke blive dømte til at lide Guds Vrede for evigt uden Haab om Forløsning gjennem Omvendelse, men maa vedblive at lide den første Død indtil de omvende sig og ere forløste derfra, gjennem Forsoningens Magt og Saliggjørelsens Evangelium, og derved komme i Besiddelse af alle de Nøgler og Velsignelser, hvilke de ere i Stand til at kunne besidde, formedelst den evige Guds Naade og Retfærdighed; eller ogsaa paa den anden Haand stedse forblive bundne i Mørkhedens, Slaveriets og Banlysningens evige Kjæde borte fra Guds Nærværelse, Rige og Herlighed. Den „timelige Død" er een Ting, og den aandelige er en anden; Legemet kan gaa sin Opløsning i Møde, og ophøre at existere som en Organisme, skjøndt dets Bestanddele ere evige; men jeg paastaar, at den aandelige Organisme er et evigt og udødeligt Væsen, bestemt til at nyde evig Lyksalighed, og en Fylde af Glæde, eller lide Guds Vrede og Afsky — en retfærdig Fordømmelse, for evigt. Adam blev aandelig død, uagtet han levede og udholdt det, indtil han gjenløstes formedelst Forsoningens Magt og Omvendelse o. s. v. Disse som rammes af den anden Død ville leve til at lide og gjennemgaa den; men uden Haab om Forløsning. Legemets — eller den naturlige — Død er blot en foreløbig Omstændighed, hvilken alle formedelst Faldet ere underkastede, og hvorfra alle formedelst Kristi Forsoning ville blive oprejste, eller opstandne.

Mennesket existerede før det kom til Jorden, og vil efter at det forlader den, leve gjennem Evighedens utallige Tider.

Der er tre Klasser af Tilværelser eller med andre Ord: Mennesket existerer, i tre særskilte Tilstande før og efter dets Prøvestand her paa denne Jord, først — i den aandelige eller forudtilværende Tilstand, anden — i den legemløse Tilstand, hvilken Tilstand existerer efter Aandens og Legemets Adskillelse til Opstandelsen finder Sted, og tredie — i den opstandne Tilstand. For Ex. en fjorten Hundrede Aar før Kristi Komme til Verden, at leve i Kjødet, viste han sig for Jareds Broder og sagde: „See dette Legeme, hvilket Du nu beskuer, er min Aands Legeme og Mennesket har jeg skabt efter min Aands Legeme; og ligesom jeg viser mig for Dig i Aanden, vil jeg vise mig for mit Folk i Kjødet." Han erklærer endvidere: „See jeg er ham, som var bestemt før Verdens Grundvold blev lagt til at forløse mit Folk, see jeg er Jesus Kristus." — Fremdeles er der skrevet: Thi og Kristum led een Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede Noæ Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa nemlig otte Sjæle bleve frelste ved Vandet.* o. s. v. Saaledes see vi, at medens vor Frelsers Legeme laa i Graven, gik han bort i „Aanden" og prædikede sit herlige Evangelium til Aanderne i Fængslet, hvilke vare gjenstridige i Noæ Dage, og bleve ødelagte i Kjødet formedelst Syndfloden. Dette var dens anden Tilstand i Aanden, ventende deres Legemers Opstandelse, hvilke slumrede i Døden. „Forundrer Eder ikke herover (siger Jesus), thi den Time kommer paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, og de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse. I Hen-

* I den danske Bibel staar: I Vandet see 1 Pete. 3, 18—20.

sende til den tredie Tilstand ville vi hentyde til Beretningen om den opstandne Forløser før hans Himmelfart. Johannes fortæller os, at han (Jesus) viste sig tre Gange for sine Disciple efter sin Opstandelse, ved hvilket Besøg han spiste Brød, ristet Fisk og Honningkager, og aabnede deres Forstands Øjne, saa de begyndte at forstaa Skrifterne, og disses Profetier om Kristus. Men i det han viste sig for dem, bleve de forfærdede og frygtede saare, og troede at de havde seet en Aand. Og han sagde til dem: „Hvorfor frygte I, og hvorfor opstaa Tanker i Eders Hjærter? See mine Hænder og Fødder, at det er mig; fornem paa mig og see mig, thi en Aand har ikke Kjød og Ben som I see mig have." Her er en sand Fremstilling af et opstandent Væsen; og efter dette ere alle disse som have deres opstandne Legemer, og der ere mange af dem, thi vi ere underrettede i Skriften om, at Gravene aabnedes, og at mange af de hensovede Hellige opstode og kom ud af deres Grave efter hans Opstandelse, og begav sig ind i den hellige Stad, og viste sig for Mange." Denne Slags Væsener dvæle i Himlen, eller i de Retfærdiges Paradis, efter at være bleven værdiggjort til at komme frem i den første Opstandelse, tilligemed Kristus, at bo hos ham, og være blandt hans Omgivne, og Medlemmer af Guds og Kristi Rige. — Disse ere Menneskets tre Tilstande eller Stillinger. Det er destomindre ikke alle legemsafklædte Aander, som nyde samme Privilegium Ophøjelse og Herlighed, thi de Onde, Ulydige og Vantro ville blive nægtede de Velsignelser og Privilegier, der tillades de Gode og Retfærdige. De Helliges Legemer ville komme frem i den første Opstandelse, og de Ugudeliges derimod i den anden eller sidste Opstandelse; eller med andre Ord: De Hellige skulle opstaa først, og disse, som ikke ere hellige, ville ikke opstaa før siden efter, ifølge Guds Visdom, Retfærdighed og Naade.

Kristus er hele Menneskehedens store Exempel og jeg tror, at Menneskeslægten var lige saa meget forudbestemt til at blive ham lig, som han var forudbestemt til at være Menneskets Forløser. „Thi hvilke Gud forud kjendte — og hvem kjendte han ikke forud — dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre." Rom. 8, 29. Det er ganske tydeligt, at Menneskeslægten i Dag er langt fra at være Kristus lig, blot i legemlig Skikkelse; og i denne ere vi ham lige, eller i Skikkelse af hans Person, ligesom han var Faderens udtrykte Billede. Vi ere derfor efter Faderens Billede, i legemlig Henseende, og kunne maaske blive ham lig i aandelig Henseende, lig ham i Kundskab, Intelligence, Visdom og Magt.

Den store Hensigt med vort Komme her paa Jorden er, at vi maa blive Kristus lig, thi om vi ikke ere ham lig, kunne vi ikke blive Guds Sønner og Kristi Medarvinger.

Det Menneske, som trofast gjennemgaar denne Prøvestand efter at være forløst fra Synden, formedelst Kristi Blod, gjennem Evangeliets Ordinanser, og opnaar til Ophøjelse i Guds Rige, er ikke mindre, men større end Englene, og hvis I betvivle dette, saa læs Eders Bibler, og I ville der finde, at de „Hellige skulle dømme Englene", samt at de skulle „dømme Verden". Hvorfor? Fordi det opstandne og retfærdige Menneske er skredet forbi legemsafklædte Aander og steget over dem, eftersom at ligesom Kristus, har baade Aand og Legeme; formedelst det har vunden Sejr over baade Døden og Graven, og erholdt Magt over

Synd og Satan; det er i Virkeligheden steget fra en Engels til en Guds Tilstand. Det besidder Nøgler og Magter, Herredømme og Herlighed, hvilken en Engel ikke besidder, eller kan besidde, med mindre de erholdes paa den allerede foreskrevne Maade, gjennemgaaet samme Ordinantser, og er befunden ligesaa trofast. Saaledes blev det bestemt, fra den Tid at Morgenstjernerne sang tilsammen, og Guds Børn jublede af Glæde, før denne Jords Grundvold blev lagt. Mennesket er ikke fuldkomment, hverken i sin forudtilværende Tilstand, eller i den legemsafklædte Tilstand. Der gives ingen anden fuldkommen Tilstand, end den opstandne Forløsers, hvilken ogsaa er Guds Tilstand, og intet Menneske kan blive fuldkomment, uden det bliver dem lig. Og hvad ere de lig? Jeg har bevist hvad Kristus er lig, at han er Faderen lig, men med Hensyn til dette Punkt vil jeg henvise til en upaatvivlelig Læresætning givet til dette Folk: „Faderen har et Legeme af Kjød og Ben lige saa føleligt som Menneskets, ligesaa har Sønnen; men den Helligaand har ikke et Legeme af Kjød og Ben, men er en aandelig Person, var det ikke saa, kunde den Helligaand ikke bo i os." P. B. ny. eng. Udg. Sec. 130. Der gives ikke Tid til at henvise til de mangfoldige Skriftsteder, som kunde anføres som Beviser for disse vigtige Fakta, og der er allerede henvist tilstrækkeligt til at lade det uden Tvivl.*

Det er i Almindelighed troet iblandt den kristne Verden, at vor Frelser endte sin Mission, da han døde paa Korset, og som der er skrevet i Joh. Ev. „Det er fuldbragt," anføres ofte som Bevis for denne Paastand; men det er en Vildfarelse. Kristus fuldendte ikke sin Mission paa Jorden, førend efter at hans Legeme var oprejst fra de Døde. Dersom hans Mission ved hans Død vilde være bleven fuldendt, vilde hans Disciple have vedblevet som Fiskere og Tømmermænd o. s. v., thi kort efter Korsfæstelsen vendte de tilbage til deres forskjellige Haandteringer, uden endnu tilfulde at fatte Vigtigheden af deres hellige Kaldelse og den Mission, der af deres Mester var bestemt for dem; hvis hans Navn vilde snart være bleven begravet tilligemed hans Legeme, til at tilintetgjøres og forgaa; thi endnu kjendte de ikke Skriften, at „han skulde opstaa fra de Døde"; men den herligste Del af hans Mission skulde udføres efter hans Korsfæstelse og Legemets Død. Da hans Disciple den første Dag i Ugen gik til Graven, med nogle Tilberedelser til deres Herres Legeme, bleve de mødte af to Mænd i skinnende Klæder, som sagde til dem: „Hvi søge I de Levende iblandt de Døde? Han er ikke her, men er opstanden, erindre hvad han sagde til Eder, da han endnu var i Galilæa, sigende: Det bør Menneskets Søn at overlades i Synderes Hænder at korsfæstes og opstaa tredie Dag;" og ikke før begyndte hans Disciple at erindre disse Frelserens Ord, eller begyndte at fatte deres virkelige Mening. Hvorfor vare de saa glemsomme og tilsyneladende uvidende om alt, hvad de var bleven fortalt af Frelseren, angaaende Hensigten med hans Mission til Jorden? Fordi de manglede en vigtig Egenskab: „De vare endnu ikke blevne iførte med Kraft fra det Høje." De havde endnu ikke modtaget den Helligaands Gave, og det er fornuftig at formode, at de aldrig vilde have modtaget denne vigtige og nødvendige Begavelse, hvis Kristi Mission var bleven fuldendt ved hans Død, det kunde maaske synes underligt

---

* See i „Bibelske Henvisninger" Side 19—23.

til Nogle, — som ikke tilforn have overtænkt dette Emne — at Kristi Diciple vare uden den Helligaands Gave til efter hans Opstandelse; men saaledes er det skrevet, uagtet Frelseren ved et Tilfælde erklærede: „Salig er Du, Simon o. s. v. Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlen.“ Medens Jesus var hos dem, var han deres Lys og Inspiration; de fulgte ham formedelst Tegn, og den majestætiske Kraft, som omgav ham, og da disse udvortes Beviser vare borte, vendte de tilbage til deres Garn, og deres forskjellige Haandteringer og til deres Hjem, sigende: Vi troede det skulde have været ham, som vilde forløse Israel, men de ypperste Præster og de Skriftkloge have overantvordet ham til at dømmes til Døden, og have korsfæstet ham. — Intet Under, at Jesus sagde til dem: O, I Daarer og senhjærtede til at tro alt det, Profeterne have skrevet.“

Dersom Disciplene vare blevne begavede med den Helligaands Gave fra det Høje, paa denne Tid, vilde deres Forbandelse bleven helt forskjellig fra dette, hvilket vil kunne sees af det Følgende: Hvis Peter, som var den første Apostel, havde modtaget den Helligaands Gave og dennes Kraft og Vidnesbyrd før den forfærdelige Nat, paa hvilken han forbandede, sværgede og fornægtede sin Herre, vilde Resultatet blevet meget forskjelligt med ham, thi han vilde da have syndet imod Lys og Kundskab og imod den Helligaand, for hvilket der er ingen Forladelse. At han efter bitre Taarer blev tilgivet, tjener derfor som Bevis paa, at han var uden den Helligaands Vidnesbyrd, fordi han aldrig havde modtaget den. De øvrige Herrens Disciple vare nøjagtig i samme Tilstand, og det var ikke før samme Dags Aften, da Jesus kom ud af Graven, at han beklædte dem med denne uvurderlige Gave. Johannes giver en bestemt Beskrivelse om denne vigtige Tildragelse, der slutter som følger: „Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med Eder; ligesom min Fader sendte mig, saa sender jeg Eder, og da han havde sagt dette, aandede han paa dem, og siger til dem: Annam den Helligaand! Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne. Dette var deres herlige Fuldmagt og nu vare de beredte til at modtage Aandens — Jesu Kristi Vidnesbyrd; og bleve de befalede at tøve i Jerusalem, indtil de bleve iførte med Kraft fra det Høje, hvilket de ogsaa gjorde. Jesus sagde dem endvidere, at hvis han ikke toges bort fra dem, vilde Trøsteren ikke komme til dem, men om han gik bort, vilde han sende ham til dem; og han skulde vidne om Kristus og om Faderen og bringe al Ting til deres Hukommelse, som han havde lært dem, og skulde vejlede dem ind i al Sandhed. Saaledes see vi Opstandelse fra de Døde ikke alene Kristi, men den ganske Menneskeslægt i Herrens egen bestemte Tid; Apostlernes Begavelse med den Helligaand, deres herlige Fuldmagt, da de bleve udsendte af Kristus ligesom han udsendtes af Faderen. Han aabnede Disciplenes Øjne til at forstaa Skriftens Profetier, og mange andre Ting, som Jesus udførte efter at han havde udraabt paa Korset: „Det er fuldbragt.“ Fremdeles: Jesu Mission vil blive ufuldendt indtil den hele Menneskeslægts Forløsning — undtagen Fortabelsens Sønner — og ligeledes denne Jord fra den Forbandelse, der er paa den, saa baade Jorden og dens Indbyggere kan blive fremstillet for Faderen i en forløst, helliggjort og forherliget Tilstand.

For saa vidt som Tingene paa denne Jord ikke ere blevne fordærvede formedelst Synd, da ere de en billedlig Fremstilling af de himmelske Ting. Himlen var Forbilledet paa denne skjønne Skabelse, da den kom fra Skaberens Haand, og blev udtalt som „saare god".

Meget kunde fremdeles siges med Hensyn til dette Emne, men jeg seer, at Tiden er omme. Amen. Des. News.

En Tour til Nauvoo.

Eldsterne George C. Parkinson, George C. Hove og Mathias F. Cowley giver i et Brev til Deseret News følgende interessante Skildring af Staden Nauvoo:

Vi satte for første Gang vore Fødder paa Nauvoos Grund. Vi fandt Stedet, hvor Templet en Gang stod. Dette Sted var nu berøvet Alt tilhørende Templet, — endogsaa selve Grundvolden var gjort usynlig; Vogne og en Del andet Materiel var henslængt paa Stedet, hvor det skjønne Tempel en Gang stod. Efter at have drukket af en Brønd, der var beliggende bag Templet, paa den Tid dette existerede og hvis Vand var meget sødt, blev det os tilladt at opsamle nogle faa Stykker Tempelstene; vi toge en Bygning i Øjesyn, som var opført aldeles af Tempelstene og beliggende paa samme Kvarter, hvor Templet en Gang stod; Stedet er meget ophøjet, saa det afgiver en meget god Udsigt over Floden og den omliggende Egn. Disse med hvem vi talte angaaende Templets Herlighed, sagde at det var den smukkeste Bygning de nogensinde havde seet. En Mr. Reimbold bemærkede, at adskillige Forsøg blev gjort paa at reparere Templet efter at det var afbrændt, for derpaa at afbenytte Bygningen, men efter at det Hele var blevet saa vidt repareret at man var i Færd med at opføre Taget, kom pludselig en Vestenvind, som aldeles omkastede den østre Ende af Bygningen. — Vi besøgte dernæst det Nabolag, hvor Profeten Joseph Smith en Gang boede, beliggende i den sydvestlige Del af Byen, i Nærheden af Floden. Hans Beboelse kaldet „The Mansion" er en to Etages Bygning 80×40 Fod vendende Øst — Vest, dets nuværende Udseende er meget forfalden. De Bygninger, som ved Profetens og Patriarkens Død vare under Opførsel, bleve tilladte at falde i Ruiner. — I det vi passerede gjennem Byen, opdagede man at Tempelstene vare anvendte til et eller andet Brug i næsten ethvert Hus, for Ex. til glathugget Trappetrin, Stykker indmurede i selve Murene. Byens Tilstand seer meget forfalden ud, og har en fortyndet Befolkning af kun 3000 Indvaanere.

Mill. Star

Den første danske Rigsdag aabnedes paa Kristiansborg Slot, den 23de Oktober 1848, af Kong Frederik den Syvende i egen Person; den bestod af 38 kongevalgte og 114 folkevalgte Medlemmer. Grundloven vedtoges med 119 Stemmer Ja, mod 4 Nej.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Det store Frafald.

Nedenstaaende er et Emne, hvormed Folket i denne moderne Tidsalder meget lidt beskjæftiger deres Sind. Dette er desto mindre slet ikke forbavsende, naar tages i Betragtning deres Begreber og Opfattelse med Hensyn til Kristi Kirke; thi de gjøre nemlig den Fordring, at guddommelig Fuldmagt og Saliggjørelsens Plan er bleven fortsat fra den apostoliske Tidsalder til nærværende Tid; eftersom det er en herskende Ide iblandt dem, at Bibelen alene er en tilstrækkelig Vejleder, uden umiddelbar og fortsat Aabenbaring. De Sidste Dages Hellige ere i denne Henseende aldeles forskjellige fra alle andre religiøse Partier nu i Existence; ikke havende mindste Slægtskabsforbindelse med nogen religiøs Sekt, men med højtidelige Ord erklærer, at vor himmelske Fader har ved ny Aabenbaring gjengivet Evangeliet til Profeten Joseph Smith; dersom dette er sandt, maa der have været et Frafald fra Evangeliets sande Orden.

For at bevise dette at være Tilfældet, ville vi hentyde til Forudsigelser i den hellige Skrift vidende først dette: „At ingen Profeti taaler nogen menneskelig Udlæggelse, thi Profeti kom ingensinde efter menneskelig Villie, men Guds hellige Mænd talte efter som de bleve paavirkede af den Helligaand." Frelseren sagde, i det han talte til sine Disciple: „Og da skulle Mange forarges, og forraade hverandre og hade hverandre, og mange falske Profeter skulle opstaa og forføre Mange. Og efterdi Uretfærdighed bliver mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold i Mange. — Til Matthæus Vidnesbyrd angaaende Frelserens Ord med Hensyn til dette Emne findes tilsvarende Vidnesbyrd af Markus og Lukas. Det vil blive erindret at disse ovennævnte Herrens Ord blev givet som Svar paa et meget vigtigt Spørgsmaal. Da han havde talt angaaende Templets Ødelæggelse, spurgte hans Disciple ham: „Naar skal disse Ting ske og hvad Tegn skal der være paa Din Tilkommelse og Verdens Ende?" Svaret var at Fremkomsten af falske Profeter, Manges Forførelse, Apostlernes Martyrdød, de Helliges Forargelse, Kjærligheden blive kold, Ugudelighedens Overhaandtagelse, den universalle Splid og Strid blandt Nationerne, — alle vigtige Begivenheder, der skulle finde Sted før den Tid, da Herren vilde regjere paa Jorden i Magt og Herlighed.

Vi ville til Ovenstaaende føje Pauli Ord: „Men vi bede Eder Brødre, angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse, og vor Forsamling til ham, at I ikke snarlig lade Eder forvilde i Sindet, eller forfærde, hverken ved nogen Aand, eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som om Kristi Dag var for Haanden. Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo „Frafaldet" komme, og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn." 2. Thessal. 2, 1—8.

Ifølge hine Pauli Ord er det bevisligt, at Nogle muligvis vilde tage en forkert Beslutning med Hensyn til Kristi andet Komme; og for at forhindre Folket fra at blive vildledt af falske Lærere, som tilsyneladende ville forudsige Frelserens Komme,

var det at Paulus bevidnede at der først skulde komme et „Frafald". Sproget er saa tydeligt, at man let vil kunne indse at intet uden en Afvigelse fra Saliggjørelsens Evangelium vilde kunne opfylde denne Forudsigelse. Vi læse i Skriften at Gud satte i Menigheden først Apostler, for det andet Profeter og andre Embedsmænd, hvilke vare guddommelige indspirerede, til „Embedernes Forvaltning med aandelige Gaver følgende de døbte Troende". Der henrandt dog kun en meget kort Tid før disse Embedsmænd, Lærdomme, Gaver og Velsignelser, omtalte i det ny Testamente, ikke fandtes paa Jorden, og naar man undersøger de nuværende religiøse Institutioner, ere de intet Steds at finde, uden iblandt de Sidste Dages Hellige: Den nulevende Slægt er derfor ligesom den, der levede for Aarhundreder tilbage. Levende Vidner til de Ord vi have henvist til.

Da Paulus stod i Begreb med at forlade Miletus, kaldte han først Ældsterne i Ephesus til sig, og i sin Afskedstale advarede han dem som man vil kunne see af følgende Ord: „Thi jeg ved dette, at der skal komme svare Ulve ind iblandt Eder efter min Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden, og af Eder selv skal opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting, og drage Disciplene efter sig". Ap. Gjern. 20, fra 16—30. Som Exempel paa, at nævnte Profeti var bleven bogstavelig opfyldt, allerede paa den Tid, da Johannes var forvist paa Øen Patmos, ville vi anføre fra Aab. 2, 1—5: Skriv til Menighedens Engel i Ephesus o. s. v. „Kom derfor ihu hvorfra Du er falden, og vend om og gjør de forrige Gjerninger." Ved at læse det andet Vers vil man opdage, at falske Lærere, som paastode at være Apostler, havde opstaaet iblandt Folket, hvorved Pauli Ord bogstavelig opfyldtes. Man vil desuden ved at læse baade det andet og tredie Kapitel i Aab. komme til det Resultat, at samme Irettesættelser bleve givne til Menighederne i Asien, fordi de vare afvegne fra Sandhedens Vej.

Petrus — 2. Petr. 2, 1—3. — har ligeledes talt tydeligt angaaende Frafaldet: „Men der var og falske Profeter iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skulde komme falske Lærere, som skulde indføre fordærvelige Sekter, og nægte den Herre, som kjøbte dem, hvilke skulde føre over sig selv en hastig Fordærvelse. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bespottes. Og af Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Vinding af Eder, Dommen over dem, alt længe forudsagt, skal ikke tøve og deres Fordærvelse slumrer ikke." Af Foranstaaende lære vi, at der ikke alene skulde opstaa falske Lærere iblandt Folket, men at de ogsaa skulde have Held til at forføre Folket, og foraarsage Mange til at følge deres fordærvelige Veje. I Forbindelse med dette Emne siger Paulus til Timotheus: „Thi den Tid skal vorde at de ikke mere skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal efter hvad der kildrer dem i deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Saaledes er det tydeligt bevist, at Mænd skulde ikke alene opstaa og tale „forvendte" Ting, og have Held med deres onde Hensigter i at kuldkaste Apostlernes Lærdomme; men at selv Folket skulde være saa afvegne fra Livets Vej, at de skulde tage sig selv disse falske Lærere i Hobetal, og at Mange skulde følge deres fordærvelige Læresætninger. Udtrykket: „Hobetal og Mange" bevise ikke nogle Faa, men et stort Antal.

Disse anførte Skriftsteder berøre i Særdeleshed indvendige Omvæltninger, som

fandt Sted i Kirken, hvilke foraarsagede Mange til at forlade den lige og snævre Sti, som fører til evigt Liv. Saadanne Aarsager, som forvolde indvendig Splid og Utilfredshed i de Helliges Midte, ere de værste af alle Aarsager; thi: „Et Hus, som er splidagtig med sig selv, kan ikke bestaa.“ Mill. Star.

Efterretninger fra den sidste Emigration.

Ifølge et kort Brev fra P. O. Hansen, dat. den 17de f. M., underrettes vi om, at Emigranterne, der forlod Kjøbenhavn den 13de Oktober, ankom lykkeligt til Hull den 16de s. M. og begave sig strax pr. Jærnbane til Liverpool, hvor de ankom samme Dags Aften Kl. 6. De bleve der logerede ind paa et Hotel, hvor de bleve godt behandlede. Søsygen havde for en Del grasseret paa Havet, men de vare alle vel ved Landstigningen. — Senere:

River Mersey, den 21de Oktober 1882.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Kl. 3 i Eftermiddag forlode vi Liverpool Rhed, i det vi bød Farvel til Præs. Carrington og andre Brødre fra Kontoret. Ældste Stringfellow bliver vor Leder. Vi ere endnu ikke organiserede, men alt andet er gjort og vi har det godt og føler glade og taknemmelige, og „Abyssinia“ iler bort fra Englands Kyst. — Den Søster med det syge Barn maatte ikke komme med os. — Den gamle Søster fra Norge og de To fra Sjælland med 3 Børn ere glade. — Jeg seer ingen Sygdom og ingen Utilfredshed.

Queenstown, d. 22de Kl. 10. Alt vel. Deres Broder

P. O. Hansen.

Korrespondance.

Logan, Utah, den 23de September 1882.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Efter at være kommen hjem og nogenlunde kommen til Ro, føler jeg det er min Pligt at sende Dig disse Linier til Underretning om, naar og under hvilke Omstændigheder vi ankom her. Den 20de Kl. 5 Efterm. ankom vi alle vel og tilfredse til Ogden, hvor vi blev modtaget af en Del Slægtninger og Venner, og Bekjendte, samt Ogdens Musikkorps, hvilke havde givet Møde i fuld Gala for med deres behagelige Melodier at opmuntre den, efter den lange Rejse trætte Emigrants Hjærte, ligeledes var der flere saa vel Brødre, som Søstre tilstede saa vel om Aftenen, som den følgende Morgen med store Kurve fyldte med Jordens Goder, hvilke bleve uddelte til de trængende Hellige. Vi maatte forblive i Ogden til den næste Dag, paa hvilken den største Del af Kompagniet ved Middagstunden fortsatte Rejsen til Salt Lake City, og Kl. 7 Efterm. forlode de som vare bestemte for den nordlige Del af Territoriet Ogden, og vi ankom til Logan Kl. 12. — Jeg er taknemlig til Herren for den lykkelige Rejse saavel over Vand som Land, ingen Ulykker mødte os, kun

mistede vi en Dag sex af vore Søskende ved en Station, hvor de vare afsteget for at proviantere, men de indhentede os allerede Dagen efter i Chicago.

Kun to Dødsfald indtraf, det ene Tilfælde er Du allerede bekjendt med, og det andet var et Barn 2½ Aar gl. tilhørende en engelsk Familie. Barnet døde et Par Dage førend vor Ankomst til Ogden. De bedste Forstaaelser har hersket blandt de Hellige, de have hjulpet hverandre efter bedste Evne og i de fleste Tilfælde udvist Taalmodighed og Lydighed, og de vare glade ved at have det Privilegium at sætte deres Fod paa Zions Grund. Jeg fandt min Familie og mit Hjem i en god Stilling, hvilket jeg er Herren inderlig taknemmelig for. Som Du af Erfaring ved er det altid med forunderlige Følelser — bedre tænkt, end beskrevet, — man atter gjenseer dem man saalænge har været borte fra. Jeg har besøgt Din Familie og alle ere vel, men savner Fader. — Forretningslivet tror jeg er rigtig godt, hvilket man ogsaa strax bliver overbevist om, naar man seer Folket, samt deres hyggelige Hjem. Logan har forandret sig meget i min Fraværelse, mange smukke Steder ere opførte; særligt drager det smukke og knejsende Tempel min Opmærksomhed, og med Taknemlighed til Gud samt med højtidelige Følelser betragter jeg den hellige Bygning. Alt er vel i Zion, skjøndt mørke Skyer hænge paa den østlige Horizont, men ingen andre end Hyklerne ere bange. Med kjærlig Hilsen til Dig, samt øvrige Brødre og alle de Hellige vil jeg slutte med Ønsket om at Himlens Gud vil velsigne Dig i dit ansvarsfulde Arbejde. Din Broder og Medarbejder for Kristi Sag.

H. J. Christiansen.

Konferencemøde i Kristiania.

Mødet tog sin Begyndelse d. 30te September Kl. 8 Eftm. Af Brødre fra Zion vare tilstede: Præsident C. D. Fjeldsted, for den skandinaviske Mission, og Konferencens Præsident H. A. Hansen, samt Ældsterne O. C. Larsen, Bent Larsen, H. O. Hansen, H. C. Jensen, Chr. Skougaard og Halvor Olsen. Konferencens Præsident gjorde nogle indledende Bemærkninger med Hensyn til Konferencen, og foreslog Ældste M. Torstensen som dens Skriver, og overlod derpaa Tiden til Forstanderne, for at de kunde afgive deres Beretning om Grenene. Det fremgik af Missionærernes Beretninger, at Stillingen i Konferencen var god, at de Hellige følte vel og vare i Almindelighed trofaste, ligesom Brødrene selv følte lykkelige ved at arbejde for Evangeliets Fremme og Menneskenes Frelse. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare nogenlunde lovende, for saa vidt at der var ingen Hindringer lagte i Vejen af Øvrighederne, som i Almindelighed forholde sig rolige, naar undtages i Frederikshald, hvor der har været nogen Forfølgelse. Derimod arbejder Præsterne paa mange Steder paa at indprænte Fordomme i Folket, og afskrækkede dem fra at undersøge Sandheden, hvortil ellers ingen særdeles Iver lægges for Dagen, dog var der paa nogle Steder Udsigt til at holde nogle Forsamlinger, og Nogle vare tillagte Kirken siden sidste Konference.

Konferencen fortsattes Søndag Form. Kl. 10. Efter at Mødet var aabnet paa

den sædvanlige Maade, fremstod Præs. H. A. Hansen, og oplæste den statistiske Rapport, som viste, at der siden sidste Konference var døbt 62, udelukket 15, emigreret 87, døde 5 og at Totalsummen nu var 945, samt at der var 11 Kvinde-Hjælpeforeninger, 2 unge Mænds-Foreninger, og 1 unge Kvinders Udannelsesforening samt 3 Søndagsskoler. Derefter foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærer bleve anviste deres respektive Arbejdsmarker, alt med enstemmigt Bifald af Konferencen. — Ældste N. C. Skougaard talte og bar Vidnesbyrd om Gjengivelsen af Evangeliet. — Præs. C. D. Fjeldsted var glad ved at møde til Konferencen i det smukke Lokale, som var prydet i Anledningen med Kranse og Blomster o. s. v. I sin Tale beviste han tydelig, hvorledes de religiøse Partier fælder haarde Domme over hverandre, medens Eavngeliet var aabenbaret til Liv og Frelse for Menneskeheden, og berørte i Forbindelse hermed lidt om Templers Brug. — Om Eftermiddagen gjordes nogle Bemærkninger af Ældste Halvor Olsen, hvorefter Præsident C. D. Fjeldsted prædikede til den velbesøgte og opmærksomme Forsamling, om Frafaldet og Gjengivelsen af Evangeliet, og Overbringelsen af Nøgler og Myndigheder, som de fordums Apostler og Profeter holdt, til det det nittende Aarhundredes store Profet Joseph Smith.

Aften Kl. 7. Præs. C. D. Fjeldsted fortsatte det Emne, hvorom han talte om Eftermiddagen; hvorefter O. C. Larsen bar Vidnesbyrd om Profetiernes Opfyldelse. — Præs. H. A. Hansen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvori han mindede om de forskjellige Emner, hvorefter Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. En god og behagelig Indflydelse var tilstede i alle Forsamlingerne, og nyttig Lærdom blev given. — Mandag den 2den afholdtes et Præstedomsmøde, hvor mange gode Raad og Instruktioner bleve givne af Præs. C. D. Fjeldsted; det vedtoges her, at vi igjen forsøge at faa en Ansøgning i Stand til det næste Storting, om at nyde den samme Frihed under Loven som andre religiøse Samfund.

M. Thorstensen,
Konferencens Skriver.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal

(Fortsat fra Side 31.)

Efter at Profeten Joseph Smith havde ført Zions Lejr til Missouri, og vi havde gjennemgaaet alle de Prøver, der vare forbundne med hin Rejse og begravet et vist Antal af vore Brødre som Historien beretter, kaldte Profeten Lejren tilsammen, og organiserede Kirken i Zion, samt gav en Mængde gode Raad til alle.

Han raadede alle unge, ugifte Mænd til at forblive i Missouri og ikke vende tilbage til Kirtland. Efter som jeg var en af dette Antal, som ingen Familie havde, forblev jeg, og havde mit Hjem hos Lyman Wight, tilligemed Milton Holmes og Hermon Hyde. Vi tilbragte Sommeren tilsammen, og arbejdede med at høste Hvede, bryde Sten op, stryge

Tegl, og hvad som helst vi kunde udrette. — Jeg følte om Efteraaret en Attraa til at gaa ud og forkynde Evangeliet. Jeg vidste, at det Evangelium, hvilket Herren havde aabenbaret til Joseph Smith, var sandt og af saa stor Værdi, at jeg ønskede at forkynde det til Folk, som ikke havde hørt det; og det syntes mig at være saa tydeligt, at jeg let kunde bevæge Folket til at tro det. Jeg holdt paa den Tid kun en Læ:ers Embede, og det var ikke en saadans Embede at gaa ud og forkynde Evangeliet. Jeg turde ikke lade mig forstaa med, at jeg ønskede at prædike, for at Autoriteterne ikke skulde tænke, at jeg søgte efter Embede. Jeg gik derfor ind i Skoven, hvor jeg paa et ensomt Sted bad til Herren, at han vilde aabne Vejen for mig, hvorved jeg kunde blive i Stand til at gaa ud og forkynde Evangeliet. Medens jeg endnu bad, kom Herrens Aand over mig og bevidnede for mig, at min Bøn var hørt, og at mit Ønske skulde blive opfyldt Jeg følte meget lykkeligt, og stod op og gik ud paa Kjørevejen, jeg mødte der en Højpræst, som havde boet sammen med mig i sex Maaneder. Han havde aldrig før sagt et Ord til mig om Evangeliets Forkyndelse, men nu, saasnart han mødte mig, sagde han: „Herren har tilkjendegivet mig, at det er dit Privilegium at blive ordineret, og gaa ud og forkynde Evangeliet;" jeg svarede, at jeg var villig til at udføre hvad som helst Herren ønskede mig at udføre. Faa Dage efter holdtes et Raad i Lyman Wights Hus, hvor jeg blev ordineret til Præst, og tilligemed en Ældste sendt paa Mission til Arkansas og Tennesee Vi bleve beskikkede denne Mission af Ældste Edward Patridge, som var den første ordinerede Biskop i Kirken. Herrens Befaling til os i hine Dage var at gaa ud uden Pung eller Taske. Vor Vej laa gjennem Jackson Co, hvorfra de Hellige nylig vare blevne uddrevne, og det var livsfarlig for en Mormon at blive funden i den Del af Staten. Vi fyldte vore Kufferter med nogle Klædningsstykker, samt nogle Mormonsbøger og begave os paa Rejsen til Fods. Vi bleve færgede over til Jackson Co. og rejste der igjennem.

I nogle Tilfælde bevarede Herren os som ved et Mirakel fra Pøbelen. Vi turde ikke gaa til noget Hus for at erholde Føde, hvorfor vi plukkede og aad raa Majs, og sov paa den bare Jord, indtil vi kom ud af Countyet. Heller ikke vovede vi at prædike i nævnte County, og meget lidt i Staten Missouri. Det første Forsøg jeg gjorde paa at prædike var tidligt i December 1834 i et Værtshus paa Landet. Da det sneede stærkt, var Værtshuset fuldt af Folk. I det jeg begyndte at prædike, aabnede Værten Døren, saa det sneede ind paa Folket, og da jeg tog mig Frihed til at adspørge ham, hvorfor han aabnede Døren, sagde han, at de ønskede noget „Lys paa Emnet".

Hvormeget godt jeg udrettede i hin Prædiken, erfarede jeg siden aldrig, og vil maaske aldrig faa det at vide før vi mødes til Dommen. — I 1834 var der kun faa Indbyggere i det sydlige Missouri og det nordlige Arkansas — Vi besøgte et Sted kaldet „Harmony Mission" ved Osagefloden, en af de mest bugtede Floder i Vesten. Denne Mission blev bestyret af en Presbyterian og hans Familie. — Vi ankom der til paa en Søndag Aften ved Solnedgang. Vi havde gaaet den hele Dag uden noget at spise og vare meget trætte, hvorfor vi vare meget hungrige og udmattede. Hverken Prædikanten eller hans Hustru vilde give os noget at spise eller logere os, fordi vi vare „Mormo-

ner", vi havde derfor ingen anden Udvej end at gaa tolv engelske Mile længere ned med Floden til en Osage-Indianhandelspost, som ejedes af en Franskmand ved Navn Jereu. Hin onde Præst, som ikke vilde give os et Stykke Brød, løj for os, og viste os paa en forkert Vej, og viste os over en Sump, hvor vi vadede i Mudder og Vand til Knæerne til langt ud paa Aftenen, i det vi prøvede paa at følge denne bugtede Flod. Vi forlod derpaa Sumpen og satte ind paa Steppen for at ligge i Græsset Natten over.

I det vi kom ud paa Steppen hørte, vi en Indian at hamre paa et Tinfad og synge. Uagtet det var meget mørkt, gik vi dog alligevel hen imod det Sted, hvorfra Lyden kom, og i det vi kom nærmere imod Indianlejren, kom et temmeligt stort Antal store Indianhunde os i Møde; de lugtede til os, men hverken gjøede eller viste nogen Attraa til at bide os. Vi bleve snart omringede af Osage Indianere, og blev venligt modtaget af Mr. Jereu og hans Hustru — en Indianerinde. Hun gav os en meget god Aftensmad og en god Seng at sove i, for hvilket vi følte meget taknemmelige efter Dagens Møje og Anstrengelser. I det jeg lagde mit Hoved paa Puden, følte jeg til at takke Gud fra det inderste af mit Hjærte for Forskjellen paa den Behandling, hvormed vi modtoges af den civiliserede presbyterianske Præst, og den vi modtoges med af „barbariske" — men godhjærtede og menneskekjærlige Indianere. Maa Gud lønne dem begge i Overensstemmelse med deres Fortjenester.

Vi opstod den næste Morgen efter en meget god Nats Hvile; dog følte jeg noget lam efter den Vadning, jeg den forrige Dag maatte udstaa i Sumpen. Vi nød en meget god Frokost hos Mr. Jereu, og han sendte derpaa en Indian med os, til at paase, at vi kom lykkeligt over Floden, og fortalte os, at der var tredsindstyve eng. Mile til enten røde eller hvide Menneskers Bopæl. — Eftersom vi undsaa os for at bede om Mad at tage med os paa Rejsen, satte vi over Floden, og begyndte vor tredsindstyve Miles Rejse uden det mindste at spise paa Vejen. Hvorfor? For at prædike Jesu Kristi Evangelium til denne Slægts Frelse. — Tænk paa dette Børn; tænk hvor meget denne Kirkes Præsidentskab, Apostler og Ældster have udstaaet for at skænke Eder de Hjem og Behageligheder, hvilke I nu besidde. Tænk paa dette, I Statsmænd og Dommere i denne amerikanske Nation. I, som nu søge at ødelægge Herrens Folk i Ørkenen, hvilke baade have gaaet hungrige og nøgne og arbejdet haardt i over halvtredsindstyve Aar, for at frelse denne Slægt og Nation. Hold op med Eders Forsøg paa at ødelægge dette Folk, eller Gud vil bringe Eder for Dom, og ødelægge denne Nation, og kaste Eder i det yderste Mørke, hvor der skal være Graad og Tænders Gnidsel, thi Herren har talet det. Jeg maa standse, jeg havde næsten forglemt, at jeg var i Færd med at skrive en Skizze.

Ved Solens Opgang fortsatte vi vor Rejse over en fem og tredive Mile Steppe saa jævn som et Gulv, og blottet for baade Buske og Vand. Omtr. Kl. 2 om Efterm. ankom vi til en Skov. I det vi nærmede os denne, kom en stor sort Bjørn os i Møde. Vi frygtede den dog ikke, thi vi havde ikke spottet Herrens Profet, saa som de to og fyrgetyve onde Børn som raabte: „Gaa op Du Skaldede," hvorpaa de bleve sønderrevne. Da Bjørnen kom os paa en 130 Fods Afstand, satte den sig og saa paa os, hvorpaa den løb bort, og vi fortsatte vor Rejse med Glæde.

Vi saa os nødsagede til at rejse om Natten, og da det var meget mørkt, havde vi vanskeligt ved at finde Vejen. Kort efter Mørkets Indtrædelse samledes en Mængde Ulve omkring os og fulgte os; de vare meget nærgaaende, og undertiden syntes det som om vi skulde blive deres Bytte. Efter som vi havde Materialier hvorved vi kunde lave et Baal, besluttede vi at lave et saadant, da vi tillige henved Kl. 10 ikke vidste hvor vi vare, vi samlede en Mængde tørre Egegrene, og i det Ilden begyndte at blusse op, forlod Ulvene os. Vi besluttede omsider at lægge os til Hvile paa den bare Jord, — thi vi havde ingen Sengetæpper — men hørte i samme Øjeblik Gjøen; min Rejsekammerat sagde det var en Ulv, jeg at det var en Hund, men da vi i det samme hørte Lyden af en Kobjælde, kom vi til et bedre Resultat. Vi toge hver en brændende Gren, og begave os paa Vejen i Retning af nævnte Lyd, og 1/4 Mils Vej der fra fandt vi et Hus hvilket var beliggende tredsindstyve Mile fra det Sted hvor vi samme Dags Morgen begyndte vor Rejse. Det var et gammelt Blokhus 12 Fod i Kvadrat uden Dør, kun et gammelt Tæppe var ophængt og udgjorde Dør. Der fandtes intet Møblement i Huset, med Undtagelse af et Sengested paa hvilket laa en Kvinde, et Antal Børn og nogle smaa Hunde. Paa det bare Gulv laa en Mand med sine Fødder imod Ildstedet; og alle sov trygt. Jeg nærmede mig Manden og talte til ham, men han vaagnede ikke, hvorfor jeg kom nærmere og lagde min Haand paa hans Skulder, og i samme Øjeblik sprang han op og løb omkring i Huset som var han meget forskrækket, men da han hørte at vi kom i en fredelig Hensigt sattede han sig. Han fortalte os derpaa, at Aarsagen til hans Forskrækkelse var at han laa og drømte at han blev overfaldet af en Panther hvis Mage han Dagen forud havde skudt. Han spurgte os hvad vi ønskede? Vi svarede at vi ønskede at forblive hos dem Natten over, samt at vi gjerne ønskede noget at spise. Han svarede os at vi gjerne kunde overnatte der, om vi vilde tage til Takke med at ligge paa Gulvet lige som han, men at vi ikke kunde erholde noget at spise, eftersom de ikke havde en Bid Brød i Huset; og at han stolede paa sit Gevær for næste Dags Frokost. Vi lagde os da paa Gulvet, og sov gjennem en lang regnfuld Nat paa det bare Gulv, hvilket var et haardt Traktement efter at have vandret tredsindstyve Mile. Dette var den haardeste Dags Arbejde i mit Liv. Denne Mands Navn var Williams. Han var iblandt Pøbelen i Jackson Co. og tilligemed Andre flyttede han Syd paa, efter at de Hellige vare uddrevne. Vi stod op om Morgenen, og gik tolv Mile i Regnvejr, og ankom til et Hus, hvis Ejers Navn var Bemon — ogsaa en af Pøbelen i Jackson Co. De vare i Begreb med at sætte sig ned til Frokost i det Øjeblik vi traadte ind af Døren. I hine Dage var det en Skik i Missouri at invitere en Fremmed til at spise med, selv om man efter endt Maaltid agtede at skjære hans Strube over; de tilbød os derfor at spise med, hvilket Tilbud vi modtog med Glæde. Manden vidste at vi vare Mormoner, og saa snart vi begyndte at spise, begyndte han at bande Mormonerne. Da der var Overflødighed af Spise paa Bordet, forhindrede hans Sværgen ikke vor Spisen, thi desto mere han bandte, desto mere spiste vi, og efter at have tilfredsstillet vor Hunger, stod vi op, takkede ham for vor Frokost, og det sidste vi hørte af denne Mand, var at han endnu bandte Mormonerne. Jeg haaber Herren vil lønne ham for vor Frokost. (Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Paa Grund af den orkanagtige Storm, den 22de og 24de f. M. er der atter sket temmelige store Oversvømmelser i Ribeegnen, der har anrettet en Del Ødelæggelser. Til de Nødlidende paa Island indsamles i denne Tid Bidrag af Korn og Penge.

Italien. Et Jordskjælv ledsaget af Tordenvejr har ifølge Dep. fra Rom den 9de f. M. gjort megen Skade. To Rejsende dræbtes, og ni saaredes af Lynet i Nærheden af Torent. Byen Adria er totalt oversvømmet.

England. Den 24de f. M. rasede i England og Wales en frygtelig Storm ledsaget af Regn og Sne, som har foraarsaget store Ødelæggelser paa Land og Sø. En Mængde Ulykkestilfælde berettes. Det erfaredes siden at Forbindelser paa Kanalen var aldeles afbrudt.

Rusland. Frosten indfandt sig meget tidlig i Aar, og en Mængde Skibe ladede med Korn ere indefrosne paa Volgafloden. Det terroristiske Parti har atter udspredt Plakater om tilsigtede Rædselshandlinger.

Serbien. Et Attentat paa Kongen er begaaet uden Held af en Dame den 23 f. M. medens Hs. Maj. var i Kirke.

Ægypten. Professor Schweinfurt meddeler følgende angaaende Opstanden i Sudan. I Juni Maaned blev 6000 ægyptiske Soldater, der vare udmattede, og manglede Proviant, omringede af den falske Profets Tilhængere og nedhuggede. Befolkningen gjør hemmelig fælles Sag med Profeten.

Øen Manilla er aldeles ødelagt af en Orkan; og en Typhon har i Kina gjort uhyre Skade.

Forenede Stater. De politiske Affærer i Utah antage stadigt et mørkere Udseende, da Guvernøren for tilfulde at faa sin otte Maaneders uindskrænkede Magt afbenyttet, afsætter og beskikker civile Embedsmænd uden mindste Hensyn til enten Monogami eller Polygami. Flere af de afskedigede Embedsmænd, have nægtet at afstaa deres Embeder, saalænge deres Efterfølgere ikke ere valgte paa den sædvanlige lovmæssige Maade af Folket. — Den Skade som Oversvømmelser have foraarsaget i de østlige Stater er umaadelig. — En stor Steppebrand rasede med ødelæggende Voldsomhed i Dakota Terr. 27 Sept. — Jernbaneplyndring, Mord, Selvmord o. s. v. høre som sædvanlig til Dagens Orden.

Vestindien. Paa Cuba har en Hvirvelstorm gjort megen Ødelæggelse. Mange Menneskeliv ere tabte ved Oversvømmelser o. s. v.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1882. 32te Aargang.

Den 52de halvaarlige Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Afholdt i Saltsøstad den 6te, 7de og 8de Oktober 1882.

Ifølge Indbydelse fra det første Præsidentskab, afholdtes et foreløbigt Møde i Tabernaklet Torsdagen den 5te Oktober, Form. Kl. 10, hvor et anseligt Antal af Kirkens Embedsmænd og Medlemmer indfandt sig. Det øverste Præsidentskab, flere af de tolv Apostler, Biskopper og andre ledende Mænd vare tilstede. Præs. John Taylor kaldte Forsamlingen til Orden, hvorpaa Koret sang en Salme; hvorefter Geo. Q. Cannon aabnede Mødet med Bøn, atter en Sang af Koret. — Præs. John Taylor udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige paa denne Morgenstund. Sagde, at det var sandsynligt, at Mange vare udeblevne paa Grund af det ugunstige og kolde Vejr, og af samme Aarsag mente han det var fornuftigt at holde et kort Møde paa Morgenen, og derfor atter samles om Eftermiddagen Kl. 2 i Assembly Hall, hvilket sidste Sted da vilde blive opvarmet. Sagde, at han ønskede at vi vilde frygte Gud og udøve Retfærdighed, saa vi kunde have Herrens Velsignelse over os. Formanede de Hellige til at være trofaste i alle Ting.

Om Efterm. Kl. 2 forsamledes man atter; denne Gang i Assembly Hall, hvilket var behageligt opvarmet. Sang af Koret, Bøn af Lorenzo Snow, atter Sang.

Ældste Wilford Woodruff sagde, at det var over 52 Aar siden Jesu Kristi Kirke blev organiseret, og havde siden været en vigtig Skole for nævnte Kirkes Ældster, ikke alene i Henseende til Lærdomme, men ogsaa i Regjeringsprincipper. Præstedømmet er en af de vigtigste Velsignelser, som var bleven meddelt Menneskene paa Jorden; Mange ere kaldte, men Faa ere udvalgte. Mange ere valgte, ikke alene til det aaronitske men ogsaa til det melcisedechske Præstedømme. Siden Joseph Smith organiserede Kirken 1830, har Verden bestandigt frygtet for den. Han organiserede den formedelst Aabenbaring; og foruden denne, kan Ingen af os gjøre Noget med Hensyn til Opbyggelsen af Guds Rige. Alt hvad der var blevet

forudsagt af de gamle Profeter og Patriarker, hvilke talte under Indflydelsen af den Helligaand, vilde alt sammen blive opfyldt i Herrens egen bestemte Tid. Sagde, at Intet paa denne Jord vilde blive i Stand til at forhindre Opfyldelsen af Guds Hensigter. Han bar dernæst Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, samt de gode Raad, som baade han og Andre havde modtaget af Joseph Smith og Brigham Young. Han bevidnede, at hverken Brigham Young, eller nogen af Kirkens Ledere havde haft mindste Del i Mountain Meadow Affæren, og at han hørte John D. Lees Bekjendelse, hvilken ikke i mindste Maade lod sig forstaa med at „Brigham Young" var medvidende i hint afskyelige Blodbad, samt at han havde hørt Brigham Young fordømme denne blodige Handling, og udtalt sin Sorg over at saa meget uskyldigt Blod var blevet udgydt i Territoriet. Israels Ældster vare aldrig blevne befalede til at tage andres Liv og Ejendom, men at være Frelsere paa Zions Bjærg, og vare aldrig blevne raadede til at foretage nogen Handling, som ikke Himlens Lys kunde bifalde. Omtalte den Kours Regjeringen tager, hvorved den saar en Sæd der vil bringe en Trængsels Høst, samt at dersom de ikke omvendte sig, vilde de høste Forfærdelse og Død. Bemærkede med Hensyn til Ugudelighedens Tiltagelse, at han var tyve Aar gammel før han hørte et Mord omtale i den Stat hvor han var født, og nu hørte det næsten til Dagens Orden. Formanede de Hellige til Trofasthed, og bad at Herrens Aand vilde være med de Ældste i denne Konference.

Ældste Lorenzo Snow talte om den Helligaands uvurderlige Bistand i at meddele det menneskelige Sind sand Kundskab. Han oplæste nogle Stykker i Esters Bog, og hentydede til Omstændigheden i Sammensværgelsen imod Hebræerne i de 127 Provindser i Medien og Persien, og deres almindelige Frelse formedelst Dronning Esters Tro, Faste, Bøn og Selvopofrelse. Beviste fra Mormons Bog og det ny Testamente, hvilken Lighed der er mellem Maaden hvorpaa Herren i hine Dage befriede sit Folk, og Maaden paa hvorledes de befries i vore Dage, samt at dette vilde ogsaa blive Tilfældet i Fremtiden. Beviste, at naar som helst en truende Fare har rejst sig imod Guds Folk, er der altid opkommet et Middel, som har afværget den truende Fare i Tide, men for at kunne sikkre sig disse Befrielser var det nødvendigt at Guds Folk befindes at være i Udførelsen af sine Pligter. Hentydede til Aabenbaringen givet Johannes paa Øen Patmos, og ligeledes Tilkjendegivelserne til Joseph Smith og Andre i Kirtlands Tempel, hvilket bærer Vidnesbyrd om at Gud lever, og har et vaagent Øje over sit Folk, om hvilket Verden er uvidende. Kundskab desangaaende vil give Mænd og Kvinder Styrke til at staa trofaste i Evangeliets Tro. Lad dette Folk blive forenede med hverandre og holde Herrens Befalinger, og han vil bevæge denne Nations Styreres Hjærter til at blive venligsindede imod os, og foraarsage, at de Lænker, som nu binde os, blive løsnede. Lad os ydmyge os for Gud, og oprigtig søge hans Helligaand, og han vil befrie os fra ethvert Onde.

Koret sang en Hymne. Mødet sluttedes til næste Dag Kl. 10. Taksigelse af Joseph F. Smith.

Fredag Form. Kl. 10 den 6te Oktober begyndte den virkelige Konference i Assembly Hall. Tilstede paa Forhøjningen vare Præsident John Taylor, Geo. Q. Cannon og Josef F. Smith. Af de

tolv Apostle: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young jun., F. M. Lyman, John H. Smith og Moses Thatcher. Raadg. D. H. Wells og Patriark John Smith.

Præs. for de Halvfjersindstyve: Henry Herriman, H. S. Eldredge, Jakob Gates W. W. Taylor.

Præsiderende Biskopper: Edvard Hunter, L. W. Hardy og R. S. Burton. o. s. v.

Konferencen kaldtes til Orden af Præs. John Taylor.

Sang: Mortals awake, vith angels join. Bøn af Ældste Brigham Yonng. Sang: Come thon glorious day of promise.

Ældste F. M. Lyman talte til Konferencen. Talte om de store og herlige Begivenheder, hvilke ville tage Plads i de sidste Dage, især Kristi andet Komme, hvilket er understøttet ved Beviser fra den hellige Skrift; sagde, at de Helliges Sind var rettet forventningsfuldt paa dette, saa vel som andre forestaaende Begivenheder. Han hentydede til de evige Principper, som indeholdes i Evangeliet, og talte om de mange Erfaringer, som trofaste Ældster erholde i denne Kirke, og den Forsikring de modtage af Gud, ved at opfylde de forskjellige Pligter, som paahvile dem. Sagde, at det var ikke nok med at man bad for og sørgede for sig selv, men ogsaa at tage Del i at fremme Guds Rige og bringe dets Principper til den ganske Verden. Ikke alene bede for de Ærlige, men ogsaa for de Uærlige; thi Evangeliet er bestemt paa at frelse og forbedre deres Karakter, som ere villige til at blive bragte under dets Indflydelse. Han rettede en kraftig Opfordring til de Tilstedeværende om at udføre deres individuelle Ansvarligheder, og leve saaledes, at de kunde nyde den Helligaands rige og himmelske Indflydelse. Han omtalte dernæst det forholdsvis store Antal Børn, som fandtes iblandt de Sidste Dages Hellige, i Sammenligning med Familier iblandt Verden af samme Herkomst, hvilke syntes at 5 Børn i en Familie var overdreven, hvor imod Familier blandt os i Almindelighed tæller fra 7—13 Personer. Han paatalte Nødvendigheden af at have Børnene vel forsørget, og tilbørligt undervist i Evangeliets første Principper før de ere otte Aar gamle, samt at med mindre dette bliver efterkommet, vilde der hvile et stort Ansvar paa Forældrene, for Børnenes Forsømmelses Skyld. Naar der bliver taget de fornødne Forholdsregler med Børnene, naar de blive velsignede i Overensstemmelse med Evangeliets Lov, døbte naar de ere otte Aar gamle dernæst underviste om Tiendeloven, og andre Love, Lydighed imod Forældre, sendt til Søndagsskolen og andre Foreninger, og hvor de kunne lære et skattere de Helliges Selskab; da er der ganske lidt Fare for, at de skulle falde fra Kirken. Han paatalte Nødvendigheden af at bevogte Zions Ydergrænser, og Fordelagtigheden af at være organiseret for dem, som forgrener sig ud til ny Steder, med Kirkens Diciplin og Forholdsregler, som ere oprettede af Kirkens Autoriteter. Han hentydede derpaa til de truende Onder, og forudsagde, at der vilde blive en „Væder fanget i Busken". Dette er ikke af Mennesker, men af Gud, bevidnede, at han kjendte Kirkens Ledere, og at de vare saa ærlige og rene Mænd, som nogensinde levede, og at de havde Folkets Bedste for Øje.

Ældste D. H. Wells var den næste Taler. Sagde, at Mormonismen var lige saa troværdig i Dag, som i Begyndelsen. Gud vil opbygge sit Rige, og vi ville hjælpe dermed. Herren havde

forbeholdt mange af sine Børn, til at komme paa Jorden i de sidste Dage, saa naar hans Evangelium blev forkyndt, han da vidste at der var Mænd paa Jorden, som vilde annamme det og yde det Assistance. Alle Mennesker blive kaldte til dette Arbejde, om de vælge at adlyde, og komme frem og blive Deltagere deri. Dette maa begyndes med at aflægge en offentlig Bekjendelse af deres Tro; men det er ikke alle, som have moralsk Mod nok til at møde Modstandens Strøm. Vi burde være saaledes at vor ganske Sjæl og Sind er dette Rige hengiven, og være villige til at lægge Alt, hvad der er os dyrebart, paa Alteret for dets Forfremmelse. Naar de Hellige ere prøvede, tilstrækkelig prøvet med Trofasthedens Prøve, endogsaa til Livet, om nødvendigt, da ere de beredte til at modtage Troner, Herredømmer og Magter, og til at arve alle Ting. En begjærlig Mand er en Afgudsdyrker, hvorfor Rigdom saa ofte foraarsager Skibbrud paa Troen. Flertallet af de Hellige ville blive trofaste, og blive i Stand til at udstaa alt, hvad der monne blive dem paalagt. Han formanede alle til at søge at blive Gudlig, og rene af Hjærtet, thi ved de Rene af Hjærtet vil Zion blive opbygget og til Slutning komme triumferende igjennem.

Ældste John Nuttal oplæste derpaa Rapporter over frivillige Gaver til Templerne i Logan og Manti. Begge Rapporter antoges af Konferencen ved enstemmigt Votum. Koret sang: O praise God in his holiness. Bøn af Patriark John Smith.

Efterm. Kl 2 fortsattes Mødet. Koret sang: Zion stands with hills surrounded. Bøn af Ældste Moses Thatcher. Sang: How firm a foundation ye Saints o. s. v.

Ældste Brigham Young jun. var den næste Tale. Han omtalte den Visheb, hvormed vore Ældster gaa ud at forkynde Evangeliet, og vidne om Sandheden og Aabenbaringerne, hvilke de vide at være af Gud, men desuagtet betragte Verdens vise Mænd disse Vidnesbyrd som meget formodentlige. Han beklagede Verdens Vantro i det de nægte at anmamme de Principper, som forkyndes af vore Ældster, og som nægter at sammenligne dem med Bibelen, hvilken de gjøre Fordring paa at tro. Omtalte ogsaa vore Ældsters Erfaring i at forkynde Evangeliet, naar de sommetider havde en stor Forsamling af Tilhørere, vilde disse lytte med Opmærksomhed indtil man blev erkyndiget om at Taleren var „Mormon Ældste," da vilde de ofte paa faa nær, vende ham Ryggen, og forkaste de Lærdomme, til hvilke de før havde lyttet. Bevidnede, at alle, som annammede dette Evangelium og bleve trofaste ville blive frelste i Guds Rige. Talte imod den Ide, at de Sidste Dages Helliges Børn sendes til Skole hos Saadanne, som ere komne her op, for at „evangelisere Mormonerne." Sagde at saa vidt hans Kundskab skrakte sig, vare alle saadanne Børn omsider blevne Gudsfornægtere; formanede Forældre til at faa sine Børn underviste i Evangeliets Principper, o. s. v.

Ældste Moses Thatcher talte en Tid angaaende de store Velsignelser, som ufejlbarlig vil følge disse, som leve i Overensstemmelse med Guds Sind og Villie. Religionen er en individuel Sag; et hvert Individ blandt de Sidste Dages Hellige, er bleven personlig overbevist om Evangeliets Sandhed, under Indflydelsen af den Helligaand. Gjorde nogle Sammenligninger anganende Forstaaelsen om den Helligaand. Fremførte nogle slaaende Beviser paa Forskjellen i Henseende til Moralitet, iblandt os og Verden. Bevidnede Sandheden af dette Værk, og

sagde, at Guds Rige vilde aldrig blive kuldkastet. Hentydede dernæst til Saadanne, som vare blevne rige her af Folkets haardt fortjente Midler, og disses Anvendelse i Handelsaffærer, og at vore Fjender ved Afbenyttelsen af disse selvsamme Midler, havde cirkuleret næsten 30,000 Bøger, indeholdende de mest ondskabsfulde og falske Rygter om os som et Folk. Vilde ikke ved sine Midler bidrage til en saadan ugudelig Fremgangsmaade, saa vidt han kunde hindre det. Sagde, at det var bleven bevidnet til ham ved Aanden, at Tiden var nær, da Herrens Ord vilde hviske til hans Tjenere at kalde Ældsterne ud fra denne Nation, hvilket vilde aabne Vejen for Guds Straffedomme at blive udøste paa de Ugudelige; og derpaa vilde komme et Vidnesbyrd af Torden, Lyn, Hungersnød og Pestilense, som Herren havde erklæret. Talte dernæst om Forfølgelse, saa vel ved Lovens Hjælp og speciele Forskrifter, som ved den fysiske Magt. Formanede de Tilstedeværende til Trofasthed og frygte Gud mere end Menneskene; tage vore Børn ved Haanden, saa vel som hjærtelig at lære dem Herrens Veje, og være trofaste imod hinanden indbyrdes. Sluttede med nogle oprigtige Formaninger, bad at Gud vilde beskytte og frelse sit Folk. Koret sang Hymen: Glory to God in the highest. Mødet sluttedes til Lørdag Kl. 10. Bøn af J. H. Smith.

Lørdag Form. Kl 10 fortsattes Mødet i Tabernaklet. Koret sang: With all my powers of heart o. s. v. Bøn af Ældste A. M. Cannon. Sang: Jesus migthy king of Zion.

Ældste John H. Smith talte til Forsamlingen. Han omtalte Guds Riges stadige Fremvæxt, hvorfor den bittre Forfølelse imod det er en naturlig Selvfølge. Ønskede, vi skulde betragte det som Herrens alvise Styrelse, i det at Love bleve vedtagne, for at berøve os af vore Friheder, hvilket vilde ende med store og gode Resultater for Herrens Folk. Henvendte sig til Forældre med den speicelle Anmodning, om ikke allene at advare deres Børn mod den Ondskab og de Snarer, som blive satte for deres Fødder i deres tidligere Ungdom, men ogsaa indprænte Evangeliets Sætninger i deres unge Sind; samt at det var ikke allene Forældres Pligter, at sende sine Børn til Skolen for at modtage Undervisningens første og boglige Grundsætninger, men at de (Forældre) skulde selv belære dem med Hensyn til deres fysiske Organisation, at de maatte kunne vide, hvorledes de burde opvoxe som Mænd og Kvinder i den fulde Nydelse af baade aandelig og legemlig Styrke. Viste Maaden, hvorpaa vi kunne blive til Mænd og Kvinder i Kristo.

Ældste Erastus Snow sagde, at det var i Aaret 1856, at det republikanske Parti i dets Program antog Sætningen „Barbariets Tvillinglevninger", dermed hentydende til Slaveri og Polygami. De havde haft Held med sig i at underkue Slaveriet i den grusomme og undertrykkende Skikkelse, i hvilken det existerede i Syden, men endnu existerede baade hvidt og sort Slaveri, i en anden Form. Man havde i lang Tid forsøgt at ødelægge Polygami, men i denne Henseende havde man arbejdet i Uvidenhed; i det vort Celestiale Ægteskab, var bleven sammenlignet med orientalsk Polygami og Bigami, uagtet de i sig selv ikke havde mindste Lighed; han paaviste derefter Forskjellen og bemærkede, at Lovgivere havde begyndt at kunne indsee dette, samt forandret deres Angribsmaade. Omtalte den Fremgangsmaade, som foresloges af Joseph Smith med Hensyn til Slaveriets Ophævelse, hvilken om den var bleven antaget vilde have sparet Men-

neskelivet i tusindvis. Angaaende Polygami bemærkede han, at vi ville hjælpe med at understøtte og opholde denne Regjering, hvis den vilde opholde hæderligt pluralt Ægteskab og modarbejde Løsagtighed, Hoer, Barnemord og andre Familieforbrydelser; denne var den Retning, som toges af gamle Profeter, lige siden Abraham og Abimlecks Dage. Hverken Kristus eller Apostlerne havde nogensinde lært noget imod et Flertal Hustruer, hvilket dog var i Existence i deres Dage, og havde været i Aarhundreder tilbage. Monogami eller et Enkelttal af Hustruer, blev ikke indført ved den kristelige Lære, men før den kristne Tidsperiode indførtes det af Romerne, som en nødvendig Forholdsregel, paa Grund af et større Antal Mænd end Kvinder; desaarsag foretoge Romerne ogsaa Streiftog over Grændsen og ind i fremmede Provindser, hvor de tilranede sig Hustruer, og Romerriget blev tilsidst det mest forfaldne og løsagtigste af alle Riger. Han ønskede dog ikke for Øjeblikket at gjøre videre Bemærkninger til Forsvar for Polygami, men Gud har paabegyndt et forunderligt Værk og det vilde blive fuldført. Hans Bemærkninger vare meget interessante, belærende og oplivende. Sang: O say what is truth o. s. v. Bøn af Milo Andrus.

Efterm. Kl. 2. Sang: Though deepening Trials o. s. v. Bøn af H. S. Eldredge. Sang: Hark listen to the trumpeters o. s. v.

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste dernæst de statistiske Rapporter fra Zions forskjellige Staver, samt en statistisk og financiel Rapport fra de forskjellige kvindelige Hjælpeforeninger, hvilke ved enstemmigt Votum antoges af Konferencen.

Ældste Joseph F. Smith var den næste Taler. Han haabede, at denne store Forsamling maatte erholde fornyet Styrke paa deres Tro, som en Godtgjørelse for de Omkostninger, som havde været forbundne med at komme her. Anførte dernæst Jesu Ord, hvor han siger, at vi bør bede for vore Fjender, og betale Godt for Ondt. Disse som, blot betale Godt for Godt, tilkomme egentlig ikke nogen Roes, thi dette er meget let; men at gjengjælde Ondt med Godt, er en hel forskjellig, og mere vanskelig Sag. Vort Ærinde paa Jorden, burde være at oprette Fred og et Velbehag iblandt Menneskene; men naar vi sætte denne Sætning tilside, og give blaatslaget for blaatslaget, da forglemme vi vore Pagter og den Rettesnor, som er nedlagt i den hellige Skrift. Det er fordret af os, ved Aabenbaringer givet i vor Tid, at tilgive vore Fjender. Vore Fjender ere ikke blevne forstyrrede her midt i deres løgnagtige Historier, som de i aarevis have udspredt om os; aldrig er der bleven sagt til dem: „Hvorfor gjøre I saa eller saa?" De have fornærmet og forstyrret os uden Grændser, og dog ere vi befalede at elske dem. Han gav Forsamlingen det Spørgsmaal om de elskede dem (Fjenderne)? Nogle svarede Nej! — Hvortil han sagde, at dette ikke var i Overensstemmelse med Frelserens Befalinger. Han bemærkede, at han, om han havde Magt dertil, ikke vilde skade et Haar paa deres Hoved; men han elskede dem ikke saa højt, at han kunde give dem sine Døttre i Ægteskab, eller gjøre dem til sine nærmest Paarørende. Talte imod den Skik at sælge jordiske Besiddelser til vore Fjender. o. s. v. Hans Bemærkninger vare i det Hele taget gode og inspirerede ved den rette Aand. Sang: Glorious is thy name o God o. s. v. Bøn af A. O. Smoot.

Søndag Form Kl. 10 fortsattes

Mødet. Bøn af Ældste F. M. Lymann. Sang: Sweet is thy work my God my King.

Ældste C. W. Penrose oplæste Navnene paa de Missionærer, som vare kaldte siden April 1882, og ligeledes disse, som skulle kaldes i denne Konference, hvilke alle bleve voterede for, enstemmigt. Antallet paa alle dem, som bleve kaldte gjennem Konferencen beløb sig til 142.

Ældste Geo. Q. Cannon talte derpaa til Konferencen. Sagde, at intet uden den Almægtiges randsagende Aand formaar at give saadanne Lærdomme, som ere nødvendige for de Tilstedeværendes Tarv, baade med Hensyn til Advarsel og Opmuntring. Omtalte dernæst de nærværende, trykkende Omstændigheder, og sagde at dette er netop de Ting, som forudsagdes af Guds Profeter, og bleve udtalte i Kirkens Begyndelse. Senator Edmunds, Præs. Arthur, Kommissionærerne og Andre, vare hver for sig Deltagere i at udføre Noget, som beviser det Værks Guddommelighed i hvilket vi ere meddelagtige. Disse Begivenheder vare alle blevne forudsagte af Joseph Smith, Brigham Young og Andre; og disse, som tager virksom Del imod os, ere Folk, som har for Øje at ødelægge vore Friheder og Institutioner og adsplitte os som et Folk. Det fortjente at bemærkes, nemlig, at saa mange af disse, som toge Del i vor Forfølgelse, vare fra Staten Vermont. Den Mand, som paabegyndte og arbejdede for Anti-Polygami-Loven 1862, den Senator, som Loven af samme Art 1882, og ligeledes Præsidenten, som gav den Gyldighed, Poland-Lovens Forfatter og Forkjæmper, som gjorde mere for dens Gjennemførelse end nogen Anden, ligeledes Kansassenatoren, som gjorde sig saa mærkværdig i sidste Kongres ved at afstedkomme speciel Lovgivning imod os, vare alle sammen fra Vermont, «The green Mountain State», i hvilken Martyrerne Joseph og Hyrum Smith vare fødte. Præs. Brigham Young, Heber C. Kimball, Erastus Snow — og Snows Familien, Albert Carrington, Calls, Farrs, Hatchs og mange andre Mormonfamilier kom ligeledes fra nævnte Stat, hvilket var saa meget mere mærkeligt, at vore bitteste Forfølgere kom fra samme Stat, fra hvilken Gud valgte vore ledende Apostler. Talte dernæst om de Forfølgelser, vi som et Folk maatte gjennemgaa, og vare af saa mørk og modbydelig en Karakter, som nødvendigvis udfordredes for at prøve, om vi ville gaa tilbage og blive overvundne, eller staa trofaste. Talte imod den Ide at laane Prøver og Trængsler fra den Dag „Imorgen". Han profeterede i Herrens Navn, at ingen Magt paa Jorden eller under Jorden, kunde formaa dette Riges Tilintetgjørelse. Talte om Vigtigheden af at lyde vore Ledere og Følgerne ville da alletider blive gode. Paatalte Nødvendigheden af at adlyde Guds Love, bekjæmpe Egenkjærlighed, og bruge vore Talenter til fælleds Bedste for alle. Han sluttede sine Bemærkninger med en kraftig Anmodning til de Hellige om Retfærdighed og Pligtopfyldelse, og lovede i Jesu Kristi Navn, at paa disse Konditioner ville Gud give os Sejr.

Wilford Woodruff ønskede at gjøre faa Bemærkninger før Konferens Slutning. Sagde, at det i længere Tid havde hvilet paa hans Sind at omtale Bønnens Nødvendighed. Paaviste Bønnens Nødvendighed, og hentydede til hvilke store Ting, som vare skete fordum, formedelst Bøn, og haabede, at de Sidste Dages Hellige havde lært Maaden paa at bede, samt at han betragtede det som enhver Ældstes Pligt i Israel, at paa-

kalde Herren for hvad vi behøve, hvad enten det saa var i offentlig Forsamling, Bedecirkel eller i Familien. Bemærkede, at ligesom de Tolv fordum skulle sidde paa tolv Troner og dømme Israel, saa skulle og de Tolv i disse Dage, dømme Folket, som levede i denne Uddeling. Hentydede til den Engel, som skulde blæse den i den sjette Basune og aabenbare Menneskenes skjulte Hanlinger i denne Slægt. Gjorde det Spørgsmaal, hvem denne Engel skulde være?

Erastus Snow sagde: Da han i sit 18de Aar var tilstede i Kirtland Tempel, kom, efter at Ordinantsen for Tvætning og Salvelse var bleven udført, i det Præstedømmet var forsamlet, Profetiens Aand over dem, og tilkjendegav mange store og mærkelige Ting. Det blev blandt andet profeteret at Joseph Smith, som da var tilstede og præsiderede over Israels Ældster i nævnte Hus, skulde blive den sjette Engel, som blæste i den sjette Basune. Denne Profeti blev yttret af en ung Mand, fyldt af den Helligaand, der selv, ligesom mange andre, blev storligen forundret og forbauset derover; thi ligesom de gamle Apostle, angaaende at Jesus skulde være Israels Konge, formodede og haabede vi i vor barnlige Ligefremhed, at vor Profet skulde vedblive at være hos os, og lede os indtil Frelserens Komme, men Gud havde bestemt det anderledes. Joseph Smith havde et herligt Arbejde at udføre hinsides Sløret, for at berede Vejen for Herrens Tilkommelse, og vi ville endnu see og forstaa, at han er den, som holder Nøglerne til Tidernes Fyldes Husholdning og alle Tings Gjenoprettelse henhørende til Menneskenes Frelse i dette det sjette tusinde Aar, og han bevidnede, at nævnte Profeti blev udtalt ved den Helligaand ved hint Tilfælde. Sang. Bøn af Joseph F. Smith.

Efterm. Kl. 2. Sang: Great God attend o. s. v. Bøn af Erastus Snow. Sang: T'was on that dark and solemn night, hvorpaa Sakramentet uddeltes.

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste Navnene paa flere Missionærer, for hvilke Konferencen enstemmigt voterede. Dernæst foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket skete med enstemmigt Votum. Apostel Charles C. Rich, som paa Grund af Sygdom havde været nødsaget til at holde sig hjemme i lang Tid, var tilstede ved Eftermiddagsmødet.

Præsident John Taylor holdt en interessant Tale, hvilken vi siden ville publicere. Koret i Forening med Forsamlingen istemte derpaa Sangen: The spirit of God like a fire is burning.

Konferencen sluttedes derpaa til den 6te April 1883. — Slutningsbøn af Ældste Franklin D. Richards.

Geo. Goddard,
Konferencens Skriver.

Des. News.

Notitser. Ifølge Mill. Star af 6te Nov. d. A. ere Ældsterne George Teasdale og Heber J. Grant blevne ordinerede til Apostler, og ved Aabenbaring valgte til at udfylde de hidtil ledigede Pladser i de Tolvs Kvorum.

Dette Aars sidste Emigration, som forlod Kjøbenhavn den 13de Oktober d. A., ankom til New York den 2den Nov.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Verdens Ende.

„Verdens Ende" er et Udtryk, hvilket i Almindelighed forklares at skulle betyde Jorden Ødelæggelse eller Tilintetgjørelse, eller den Renselsesperiode, ved hvilken vi underrettes om, at „Elementerne skulde komme i Brand og opløses", og da den Jords Bestandele, paa hvilken vi bo, ville blive gjennemrensede og frigjorte for al Urenhed og Fordærvelse, før deres Omorganisation til en celestial Planet, skikket og beredt som de Retfærdiges evige Opholdsted. Der kan ingen Tvivl næres om, at denne hastige Tildragelse, hvilken vi ledes til at forvente at skulle finde Sted efter Millenniet, jo vil blive den virkelige Verdens Ende eller med andre Ord: Slutningen paa dens timelige Tilværelse. Men der er en anden og meget nærmere Begivenhed af ligesaa megen — om ikke større — Vigtighed for denne Slægt, hvilken, skjønt bestemt til at gaa forud for den førstnævnte mere end tusinde Aar, med megen Rigtighed kan benævnes „Verdens Ende". Vi gjøre hermed Hentydning til Enden paa verdsligt Herredømme, hvilket er modstridende Himmelens Herredømme; Babylons Fald, Kuldkastelsen af Nutidens Nationer, Tilintetgjørelsen af alle jordiske Regjeringer, som nægte at anerkjende hans Septer, som er Kongers Konge; samt alle Magters Tugtelse og Renselse, som blive tilladte at blive tilovers før deres endelige Underkastelse som Vasalstater eller Provindser til Kristi universale Rige.

At den bibelske „Tidens Ende" begynder at nærme sig, have endog antibibelske", kristelige Sekter begyndt at kunne indsee. Uagtet de meget hade hvad der af dem kaldes „Mormonismen", hvilken, medens de offentlig benægter, ikke skammer sig ved samtidigt at berane hemmeligt; og trods al deres Modstand og Fjendskab til nutidig Opfyldelse af fordums Profeti, især til saadanne Forudsigelser, som kunne have en skadelig Indflydelse paa deres vedvarende Pengeforøgelse og politiske Underfundigheder, saa har dog Sandhedens uimodstaaelige Magt, saaledes som den prædikes, publiseres og udspredes af Israels Ældster, og den selvfølgelige Paavirkning af en overbevist, populær Mening, i flere Tilfælde tvunget disse til at afstaa fra mange af deres falske Traditioner, og forandret de øvrige — uden at forandre dem til det mormoniserede Diktat af den populære Mening. Paa Grund heraf er det, at vi i Dag finde dem at modtage og ophøje prøvede og uimodstaaelige Fakta, hvilke de før bespottede og afskyede som Fanatisme og Paatrængenhed; paa denne Maade forandres, omforandres og sønderbrydes den religiøse Verden uden at vide det, eller i det mindste uden at tilstaa det. Men dette er ikke Enden paa deres selvdræbende Uoverensstemmelser. Skjøndt de nu indrømme, ligesaa villig som om de aldrig havde tænkt anderledes, at Verdens forestaaende Ende er mulig, saa modstaa de samtidig med Haardnakkethed og Samvittighedsløshed den Kjendsgjerning, at Verdens Fald indbefatter deres eget; og i det de ved de selvsamme Orakler, som udgjorde den Kanal, gjennem hvilken de Sandheder kom, som

de allerede have modtaget paa anden Haand, fatte de ikke, at Guds Rige, hvis endelige Oprettelse de saa mandigt forvente, er allerede paa Jorden i sin Virkelighed; at Profeter ere blevne oprejste, og at det evige Evangelium atter forkyndes for at berede Vejen for Herrens Tilkommelse; og at som en Selvfølge af dette ruller nu den profetiske Sten, som Daniel omtalte, henover Tæerne paa den store Billedstøtte, og som en Selvfølge er den stolte og onde Verden hurtig paa Vejen til Ødelæggelse, og deres paatagne „Hellighed," og affkyelige Ugudelighed kjender ingen Grænser. Ligesom de stivnakkede og hykkelske Jøder, hvis forud formodede Ider angaaende deres Messia Komme, forfejlede at anerkjende ham i den sagtmodige og elskede Nazaræer — Juda Løve — saaledes ere ogsaa de Kristne i det nittende Aarhundrede formedelst deres Blindhed og Selvretfærdighed og bigottede falske Traditioner, ude af Stand til at kunne see Himmerigets Rige, hvilket de paastaa at haabe og bede for, staar allerede for deres Døre; men de ville omsider see sig nødsagede til at modtage endogsaa dette. Sandhedens Magt vil vedblive at knuse den offentlige Mening, og denne vil atter tilintetgjøre Kristendommens Trosbekjendelser; og det vil endnu blive saa selvbevisende, at den Almægtige virker gjennem det Folk kaldet med Spottenavnet: „Mormonerne", at en Vandrer, selv en Daare, ikke skal muligt kunne nære den mindste Tvivl. Timen er nær, da alle Knæ skulle bøje sig, og hver Tunge skal bekjende, at der er en Gud i Himlen, samt at hans Rige er paa Jorden, og at intet Vaaben, som rejses imod det, skal lykkes, og at enhver Tunge, som løftes til Dom imod det, vil blive fordømt. Da (om ikke før) ville de vantro kristne Sekter slutte sig til Kjæden, og gjentage den universale Erklæring, samt bekjende og anerkjende til deres egen Fordømmelse, de himmelbaarne Vidnesbyrd, hvilke de nu saa hjærtelig hade. Guds forunderlige Værk vil imidlertid vedblive at skride fremad, sønderbrydende den med Synd besmittede Verden, sugende Livskjærnen af Babylon, ved at udsamle de Oprigtige og Retfærdige, omvæltende Underfundigheder og Trosbekjendelser i den faldne Kristendom, og med Sandhedens Sværd sønderhuggende den falske Traditions stærke Baand, samt forløse, udfrie og tilbagebringe Zions fangne Datter fra sit lange Fangenskab.

Fortsættes.

Ankomst og Beskikkelser.

Den 3die Oktober og 7de November d. A. havde vi den Glæde at byde følgende Zionsældster velkomne her til disse Lande, hvilke herved beskikkes til at arbejde som Missionærer i de forskjellige Konferencer, under Bestyrelse af sammes Præsidenter, som følger:

M. Rosenlund,* Mount Pleasant, ...i Skaane Konference.
L. P. Johnson, Hooper City,................i Gøteborg do.
A. O. Andersen, Glenwood, var beskikket til Skaane do.
Peter Anderson, Petterson Veber,............i Christiania do.
J. P. Jensen og Jens Olsen, Ephraim, ...i Kjøbenhavn do.
Søren Sørensen, Elsinore,...................i Aalborg do.

* De første fire ankom d. 3die Okt. men A. O. Andersen vendte hjem med dette Aars sidste Emigration. De øvrige ankom den 6te Nov.

Lars P. Ovesen og Thomas S. Lund, Ephraim, i Aalborg Konference.
Niel P. Petersen, Richfield, ... i do. do.
A. J. Hansen, Big Cottonwood, ... i Aarhus do.
Carl Jensen, Redmound, ... i do. do.
Christian Larsen, Logan, ... i do. do.
Søren Petersen, Ephraim, ... i do. do.
A. Amundson, South Jordan, ... i Christiania do.
O. Johnson, South Cottonwood, ... i do. do.
Christian H. Steffenson, S. Cottonwood, ... i do. do.
Carl A. Ek, Logan, ... i Stockholm do.
Andrew Petersen, Logan, ... i do. do.
Gustav Andersen, Grantsville, ... i Gøteborg do.
Bengt M. Ravsten, Logan, ... i do. do.
Andrew H. Anderson, Huntsville, ... i do. do.
James P. Olson, Ephraim, ... i Skaane do.
Andrew Anderson, Union Ward, ... i do. do.
John Olson, Moroni, ... i do. do.

Ovennævnte Brødre ankom alle hertil efter en lykkelig Overrejse, og i Nydelsen af den Aand som plejer at karakterisere Herrens sande Tjenere; vi ønske derfor at Herren vil velsigne dem i deres forskjellige Arbejdsmarker, at de maatte kunne udføre deres Missioner, Gud til Ære, og dem selv og Medmenneskene til Velsignelse.

Ældste N. R. Lindahl, beskikkes herved til at præsidere over Stokholm Konference, og Ældste Andrew Eliasen til at præsidere over Gøteborg Konf. Ældste Anders Jønson, løses fra at arbejde i Gøteborg Konf. og beskikkes at arbejde i Skaane Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemødet i Aalborg.

Den 14de Oktober Aften Kl. 8, tog dette Møde sin Begyndelse, og overværedes af følgende Zionsældster: C. D. Fjeldsted Missionspræsident, L. P. Cristensen Konf. Præsident, J. M. Christensen Præs. for Aarhus Konf., S. C. Petersen, J. C. Frost, N. Heilesen, J. P. Jensen, A. Hansen, Thos. C. Christensen, P. Cristensen, og L. H. Outson. Chr. Poulsen var fraværende paa Grund af Sygdom.

Efter at Mødet var aabnet paa den sædvanlige Maade, gjorde Præsidenten nogle indledende Bemærkninger, hvorpaa han gav Lejlighed for Missionærerne at afgive deres Rapporter, hvoraf fremgik, at de Hellige i Almindelighed vare gode og trofaste, og Folket fredeligt. Paa nogle Steder havde de haft Møder tilsammen med Statskirkens Præster og Lærere, ved hvilke Lejligheder der altid indfandt sig et større Antal Tilhørere; ellers var der ikke meget Røre iblandt Folket, som for det meste havde travlt paa denne Aarstid, dog var der af og til nogle, som annammede Evangeliet. Øvrighederne havde ikke lagt Brødrene

nogen Hindring i Vejen, og de ønskede fremdeles at fremme Herrens Sag efter bedste Evne.

Søndag Morgen den 15de Kl. 10, fortsattes Mødet, og en talrig Forsamling havde indfundet sig baade af Hellige og Fremmede. Præsidenten bød Forsamlingen velkommen, og gav Lejlighed for saadanne Missionær, som ikke vare tilstede ved Mødets Aabning at afgive deres Rapporter, hvilke vare i Overensstemmelse med de allerede aflagte. Præsidenten oplæste derpaa den statistiske Konferencerapport som følger: Der var i sidste Halvaar 75 tillagte ved Daab, 9 udelukte, 106 Medlemmer og 54 Børn emigrerede og 2 døde. Konferencen indbefatter for nærværende et Totalantal af 526, samt 10 Zionsældster; 8 af disse havde arbejdet i Konferencen i Sommerens Løb, de andre 2 vare nylig ankomne. 220 Forsamlinger vare afholdte, 133 havde opfyldt Tiendeloven, 206 holde Skand. Stjerne, 106 Ungd. Raadg, og Skrifter uddelte til en Værdi af 107 Kr. 29 Øre. Der fandtes i Konferencen 2 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 Unge Mænds Forening, 3 Søndagsskoler. Talte dernæst til Missionærenes Ros, i det de i Enighed og Nidkjærhed havde opfyldt deres Pligter.

Konferencepræsidenten foreslog dernæst Kirkens Autoriteter til Opholdelse i samme Orden, som de i sidste Konference i Saltsøstad vare blevne opholdte; Albert Carrington, som Præsident over den europæiske Mission, C. D. Fjeldsted, som Præsident over den skandinaviske Mission, saa vel som Brødrene paa Stjernens Kontor i Kjøbenhavn; dernæst foresloges L. P. Christensen, som Præsident for Aalborg Konference, samt Forstanderne og de i Konferencen arbejdende Missionærer; alt enstemmigt vedtaget. Dernæst foresloges de kvindelige Hjælpeforeninger, Søndagsskolerne og unge Mænds Foreninger.

Ældste J. P. Jensen omtalte den herlige Tidsperiode, da Guds Rige nu var oprettet paa Jorden, samt om Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Forskrifter. Han havde tilhørt Samfundet i 30 Aar, boet i Zion i mange Aar og følte sig lykkelig.

Præs. C. D. Fjeldsted udbad sig Forsamlingens udelte Opmærksomhed og ønskede at alle maatte blive velsignede, som beredte sig derfor. Han omtalte de mange vrange, religiøse Meninger, som findes blandt Partierne paa Jorden, hvormed de fordømte hverandre, men at Gud vilde have Medlidenhed med sine Børn, og ønskede deres Velfærd, samt havde lagt en Plan til deres fælleds Frelse; ikke alene for de Levende, men ogsaa for dem hinsides Sløret i Aandernes Verden, og at dette er Aarsagen, hvorfor vi bygge vore Templer, for deri at udføre Ordinantcer for de Døde saa vel som for de Levende. Hentydede til Menneskenes ubarmhjærtige Domme, men Evangeliet lærer Barmhjærtighed og indbyrdes Kjærlighed. Opmuntrede til Trofasthed i Prøver af hvilken som helst Slags.

Efterm. Kl. 2. J. M. Christensen, Præs. for Aarhus Konference, sagde, at han var fremmed her, men Evangeliet var det samme, og naar vi bære dets Principper, ere vi ikke længer Fremmede. Han havde annammet Evangeliet i sin Ungdom, boet i Zion mange Aar og var nu kommen tilbage for at bære det samme Vidnesbyrd som før. Talte om Guds Riges Oprettelse, Forholdene hjemme i Zion; formanede de Hellige til Trofasthed.

Ældste A. Hansen omtalte den glade Dag, som var oprunden, i det Guds Rige var oprettet paa Jorden med

samme Embedsmænd og Gaver som i fordums Tid; og Slægten havde Lejlighed til at berede sig for Kristi Rige, da der skulde blive Fred paa Jorden blandt Mennesker og Dyr. Advarede mod falske Lærdomme o. s. v.

Eldste J. C. Frost udtrykte sin Glæde over at være tilstede. Paatalte Nødvendigheden af at enhver Mand og Kvinde overvejer nøje, om det forholder sig saaledes, at Gud havde oprettet sit Rige paa Jorden og aabenbaret sig i denne Slægt. Omtalte Jordens herlige Tilstand i Skabelsens Morgen, og alle Tings Gjenoprettelses Tid, Evangeliets Principper m. m.

Aften Kl. 7. Præsident C. D. Fjeldsted bad Forsamliogen være saa stille som muligt. Han oplæste derpaa Hebr. 5, 4—5 Ingen tager sig selv den Ære at være Præst, uden at være kaldet af Gud, ligesom Aaron, og 1 Kor. 12, 28 og Eph. 4, 11—14 og paaviste hvorledes Guds Rige var oprettedet i fordums Dage, med de nødvendige Embedsmænd. Paaviste Beskaffenhedən af deres Mission og Myndighed, at saalænge de levede trivedes Kirken, men det var mere end Mørkets Fyrste kunde taale og efterstræbte og borttog omsider deres Liv; det almindelige Frafald som paafulgte o. s. v. Omtalte derpaa Barnedaabens Oprindelse og Aarsager, samt dens Indførelse for at holde Folket i Mørke og Uvidenhed. Henviste dernæst til Følgerne af at forrette Noget i Herrens Navn, uden den rette Myndighed. Paaviste de Beviser vi som Sidste Dages Hellige fremføre for den Paastand at have modtaget den rette Myndighed; samt om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, Oversættelsen af Mormons Bog, Maaden hvorpaa han modtog sit Præstedømme o. s. v. Talte derpaa om Profeten, som skulde vende Fædrenes Hjærter til Børnene, og omvendt, før Herrens store Dag; om Zions endelige Triumf, og de Ugudeliges Endeligt.

Konf. Præsident L. P. Christensen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, takkede enhver, som havde bidraget til at gjøre Mødet intresant, og ønskede Herrens Velsignelse over Alle.

Mandag Form. den 16de afholdtes et Møde for Præstedømmet, hvor mange gode Raad fremlagtes af Præs. C. D. Fjeldsted og L. P. Christensen. Samme Dags Efterm. afholdtes den kvindelige Forenings Møde, og Tirsdag Aften de Unge Mænds Forenings Møde. Alle Møder vare vel besøgte, og en god Aand var herskende, og vi havde en Tid tilsammen, som de Hellige længe ville erindre med Glæde.

I Løbet af Konferencemødet, tillagtes to Personer ved Daab.

M. C. Petersen,
Mødets Skriver.

Korrespondance.

Sunset, Apache Co, Arizona, den 2den September 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Da jeg forstaar at Du er paa Mission, og præsiderer over Missionen i Skandinavien, vil jeg skrive faa Linier til Dig og omtale mine Følelser og nuværende Stilling. Nogle Aar ere nu henrundne, siden vi vare i Danmark for at prædike Jesu Kristi Evangelium, som gaves tilkjende for de sidste Dages Hel-

lige fra Gud ved Englesendelsen fra Himlen til Jorden, før hans store og forfærdelige Dag skal komme, og overrumple de Ugudelige i deres Synder. Jeg føler mig glad i Evangeliets Pagt, som jeg har sluttet med Herren min Gud; jeg har ikke bortlagt mit Præstedømme siden jeg kom til Arizona, men min Kaldelse har været at forkynde Omvendelse til Indianerne, og til alle, som jeg er kommen i Berørelse med siden jeg kom her. I Oktoberkonferencen 1875, blev jeg kaldet til at rejse herud for at forkynde Evangeliet til Indianerne, som bo her, og tillige lære dem at dyrke Jorden paa en mere hensigtsmæssig Maade end hidtil; thi det er en besværlig Maade paa deres Vis at dyrke Jorden med et Hyppejærn. Her findes en Indianerstamme, som kaldes „Moquis". For nogle Aar tilbage udbrød en smitsom Sygdom iblandt dem, og mange døde; nogle af de Hvide besøgte dem tilfældigvis, og under deres Ophold iblandt dem, erfor de, at naar nogen af de Syge døde, raabte de Tilbageblevne: moqui! moqui! hvilket betyder død, og derfra Benævnelsen „Moquis". Der findes syv Byer beboede af dem, og deres Byer ere byggede ligesom Kjøbstæderne vare i fordums Tid, det vil sige, at Gaderne ere uregelmæssigt anlagte. Deres Huse ere byggede af Sten, to eller tre Etager høje, havende en Kjælder nedenunder, hvor de bo om Vinteren. Deres Byer ere anlagte paa de højeste Bjærge, i den Hensigt, at man desto bedre kan forsvare sig imod andre Indianeres Overfald. De have altid dyrket Jorden; de leve af Majs, Bønner, Meloner og Ferskener, og holde Faar, Geder og Æsler. Deres Marker ligge i Dalene, og det er umuligt at komme op til deres Byer med Vogne. De transportere enhver Ting paa Æsler, hvilke bruges som Lastdyr. Af Ulden væve de Tæpper, som de sy sammen, og deri transporteres deres Produkter paa Æsler op til deres Beboelser. Man ser undertiden 20—30 saadanne i en Række passere op paa de stejle Klipper. Paa nogle Steder have de været nødsagede til at udhugge Trappetrin i Stenene for at kunne komme til og fra deres Huse. Iblandt de mange forunderlige Ting, man ser iblandt dem, er en hvid Marmorsten, bærende en urgammel Indskrift, hvilken bæres af en af deres Høvdinger, og denne Sten er bleven overleveret fra Høvding til Høvding: de paastaa, at deres Forfædre have indskrevet dens Indskrift, og den betragtes iblandt dem som en Helligdom; naar vi fortælle dem om Mormons Bog, og siger at den er en Historie fra deres Forfædre, see de alle glade ud ved at høre at vi have saa gode Nyheder at meddele dem, thi de tro alle som een, at den Dag skal komme da deres Fædres Historie skal komme iblandt dem, hvilket er et stort Bevis paa Mormons Bogs guddommelige Troværdighed. Jeg tænkte at det kunne intresere Dig at høre hvad vi foretager os her, og hvorledes det gaar os. Naar Herrens egen Tid kommer skulle de annamme Evangeliet; thi alle de Profetier, som ikke ere opfyldte, skulle i Herrens egen Tid blive opfyldte.

Der bor en anden Stamme her i Nærheden af os; den tæller 15,000 Sjæle og kaldes: „Navajos" de bo ikke i saadanne Huse som Moquisindianerne, men de have mange Heste og Faar, og dyrke ogsaa Jorden; de praktisere Polygami og jeg kjender dem, som have fire Hustruer; jeg ved ikke hvad de forenede Stater vil gjøre ved dem, men en Ting ved jeg: At Herrens Aand arbejder paa dette Folk. Den 6te April 1880 kom en Høvding med fjorten af sine bedste Mænd

for at tale med os, og høre hvad vi havde at berette dem angaaende Mormons Bog, og jeg kan bære Vidnesbyrd om at Herrens Aand var udgydt over baade os og dem, og jeg erfarede at Herrens almægtige Kraft var med os, og en kort Tid derefter blev denne Høvding og en af hans Sønner døbte. Da vi kom ud iblandt disse Indianere modtoge de os med megen Ærbødighed paa deres Vis. Jeg slutter mine Bemærkninger om dette Folk for denne Gang. Hvad Edmundsloven angaar, saa føle vi os ganske rolige vidende meget vel at Gud vil tage Vare paa sit Folk. Haabende at disse Linier maatte træffe Dig fuld af Liv og Kraft, til at udføre Din høje og hellige Kaldelse, og at Gud vil velsigne Dig med sin Aand, at Du maa blive i Stand til at gjøre meget Godt for de Oprigtige i Skandinavien, tegner jeg mig Din Ven og Broder i Kristo.

M. P. Mortensen.*

* M. P. Mortensen præsiderede over Fyens Konference 1868—69.

Missionen paa Island.

Gjennem et Brev fra Ældste Gesli Bjarnison dat. Vestmanø, Island, den 21de Oktbr., erfare vi, at Tilstanden der paa Øen er beklagelig. Folket lider i Almindelighed under den Hungersnød, som nu existerer i Landet, og eftersom Folket endnu er meget fordomsfuldt og bittert imod de Sidste Dages Hellige, saa bliver selvfølgelig deres Lod saa meget haardere. Vore Missionærer Bjarnison og Valdgardson, have maattet søge Arbejde for at opholde sig, eftersom deres Penge slap op, og de ej for Skrifter og Bøger kunde erholde, hvad de behøvede for Livets Ophold. Bjarnison skriver: „Jeg har opholdt mig her imellem Isbjergene i min Fødeegn, men Folket er haardt imod mig paa Grund af Evangeliet, og jeg kan sige, at det er haardt for en Missionær at være paa Island uden Penge. Jeg har blandt andet maattet opholde mig iblandt de fattigste Mennesker i Smuds og Urenhed, og jeg kan næppe tro, at nogen Missionær, som nu udgaar fra Zion, faar lide mere Ondt end det, vi have maattet lide.“ — Broder Bjarnison siger videre, at han er villig til at lide Alt for Evangeliets Skyld, uagtet Udsigterne for Fremtiden ere mørke. Han har siden sin Ankomst til Øen indlemmet fire Personer i Kirken.

Nyheder.

Danmark. — Natten til den 6te Nov. rejste sig en hæftig Storm fra S. V., som rasede med ødelæggende Voldsomhed til Efterm. den 6te. Mange Strandinger have fundet Sted, desuden ere mange Huse og Træer omblæste hist og her i Landet. I Jylland bleve Kornstakke nogle Steder hvirvlede omkring paa Marken.

Schweitz. — Ifølge Tel. fra Bern til N. B. har der i Grindenwald raset en frygtelig Orkan, der efterfulgtes af en hæftig Regn. Næsten alle Bygninger ere

ødelagte eller beskadigede. Høoplagene have lidt meget, og de skjønneste Bjærgskove ere ødelagte.

Frankrig. I Slutningen af October rasede en forfærdelig Orkan i den sydlige Del af Landet, som anrettede store Ødelæggelser. I Marseilles Omegn omkom flere Mennesker ved Oversvømmelserne. Ved Nimes styrtede et Godstog fra en Dæmning ned i Afgrunden, hvorved flere Mennesker druknede; alle Floder traadte over deres Bredder, satte Byer under Vand, de fleste Broer bortskyllet, Banetrafiken standset og en Mængde Skibbrud paa Kysterne fandt Sted.

Forenede Stater. Utah: Logan, Templet nærmer sig sin Fuldendelse. Fugtigt Vejr har virket skadeligt paa Frugttørringen. Dommer Jere Black, en af de dygtigste Jurister i Amerika, gjør et livligt Angreb paa Edmundsloven og dens uretfærdige Forvaltning under Kommissionærerne. — Folkets Parti har udnævnt Hon. John T. Caine i Saltsøstad til Repræsentantposten i Kongressen, Valget skulde finde Sted den 7de November d. A. — En Del af disse, som af Guvernør Murray ere blevne udnævnte til Embedsmænd i Utah, have formeligt gjort Fordring paa at blive indsatte i de af ham anviste Embeder. De, som endnu beklæde disse Embeder, have imidlertid nægtet at indgaa paa disse Fordringer, efterdi de ansee Guvernørens Indgreb for ulovligt. En lovmæssig Rettergang har nu bebegyndt imellem begge Partier I Staterne har i den senere Tid megen Skade fundet Sted formedelst Ildsvaade.

Central Amerika. I Panama fandt den 7de September d. A. et hæftigt Jordskjælv Sted, som anrettede Skade paa Bygninger og Ejendom til Værdi af 250,000 Doll. Fra Panama berettes, at en Flodbølge den 7de September d. A. overskyllede Kysten ved San Blas 4 Gange een Dag, og anrettede megen Ødelæggelse paa Varer og Ejendom.

Syd Amerika. Ved Hjælp af Torpedoer bragte de peruvianske Friskarer et Banetog udaf Skinnerne, hvorved syv Chilienfere dræbtes. Desuden toges den italienske Konsul til Fange, og for hans Udleverelse forlanges 100,000 Dollars i Løsepenge.

Dødsfald. Andr. Kristoffersens Hustru Elisabeth 74 Aar, 4 Maan. gl. død i Brigham City den 30 Sept. 1882. Døbt tilligemed sin Mand — 1873 em. s. A. fra Bornholm — Martin og Ane Frederiksens førstefødte Søn, Martin F. død i Manti 30 Sept. 82. F. i Jan. s. A.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1882. 32te Aargang.

Tale af Ældste Lorenzo Snow.

Afholdt i Logan den 6te Maj 1882.

Taleren begyndte med at læse de ti første, og det 18de Vers i Jeremias Prof. 35te Kapitel, samt en Del af Davids 139te Psalme og sagde: Jeg læste disse Vers i den Hensigt, at skulle desto bedre indprænte et Princip i Eders Sind til nøjere Overvejelse, nemlig: Nødvendigheden for os som Sidste Dages Hellige at grundlægge en Karakter, skikket til at møde Gud vor Fader.

Jeg er i højeste Grad af den Mening, ifølge den nøjagtigste Overvejelse, at det, som vil blive af største Vigtighed, naar vi en Gang vende tilbage til Aandeverdenen, er, at være i Besiddelse af en god og forædlet Karakter, som trofaste og standhaftige Sidste Dages Hellige, medens vi vare i denne Prøvestand. I det Tilfælde, at en Fremmed ansøger om et Embede, bliver han ofte anmodet om at fremlægge saadanne Attester og Anbefalingsbreve fra paalidelige Magthavende, som kunne ansees nødvendige for at assistere ham i Opnaaelsen af Tjenester og Privilegier, hvilke ellers vilde blive vanskelige at opnaa. Det er ikke desto mindre forholdsvis let at erholde en „skreven Anbefaling“, som det kaldes, hvilken man kan putte i Lommen; og ifølge mine Jagttagelser, er det i Virkeligheden ikke sjeldent, at Folk besidde „skrevne Anbefalinger“, til hvilke deres virkelige Karakter ikke er i Stand til at kunne svare. Der findes disse iblandt os, som ere betragtede som denne Kirkes Medlemmer, hvilke gjøre sig yderste Umage for at blive betragtet blandt sine Omgivelser som det Bedste, men uagtet de tilsyneladende kunne have Udseende af at være Sidste Dages Hellige, saa ville dog deres indvortes Tilstand og den Karakter, som er indskrænket i deres Hjærter om tilstrækkelig aabenbaret, gjøre dem aldeles uskikkede til Omgang og Fælledsskab med Guds Folk. Den Bøn, jeg havde Hentydning til, nemlig: „Ransag mig, Gud! og kjend mit Hjærte, prøv mig, og kjend mine Tanker. Og see om der er en Vej, som gjør Smerte i mig, og led mig paa en evig Vej,“ (139te Ps. 23. 24.) er en meget betydelig Bøn; det var en Bøn, som David i den største Del af sin Livstid samvittighedsfuldt og i en vis Grad af Tillid

kunde opsende til Herren; men der var ogsaa Tilfælde i hans Livs Periode, da han vilde have følt en fejlende Svaghed i at opofre en saadan Bøn. Jeg har Grund til at formode, at mange Sidste Dages Hellige gjennem Størsteparten af deres Liv kunne fremkomme for Herren, og tillidsfuldt udsige denne samme Bøn: „Ransag mig Gud, og kjend mit Hjærte, prøv mig, og kjend mine Tanker. Og see, om der er en Vej, som gjør Smerte i mig, og led mig paa en evig Vej;" men om vi, som et Folk, kunde leve saaledes, at vi til enhver Tid kunde komme frem for Herren og opsende en saadan Bøn, hvilken en herlig Ting vilde det da ikke være? Hvilken Tilstand vi da maatte have opnaaet i Retfærdighed og gode Gjerninger! Jeg ønsker at raade Enhver, som af sit ganske Hjærte ønsker at berede sig for den store Forandring, naar alle Ting skulle blive gjenfødte, til at anvende denne Davids Bøn, og see hvormeget han kan leve i Overensstemmelse med det Lys han besidder, saaledes, at han i al Oprigtighed bliver hengivet til Gud. — Mange forfejle at opnaa til dette høje Standpunkt, fordi de i Hemmelighed udføre Ting, som have til Følge, at de afskjæres fra Samfund med den Almægtige og til at bedrøve Guds Aand. Saadanne Personer kunne ikke anvende hin Bøn i deres Lønkamre; de kunne ikke, medmindre de omvende sig fra deres Synder, og oprette den Skade, de maatte have afstedkommet, samt gjøre bedre i Fremtiden, end de have gjort i den forbigangne, og søge at lægge Grundvolden til en Karakter for Gud, som kan stoles paa i Prøvens Time; en Karakter, som vil gjøre dem skikkede til at omgaaes med hellige Væsener, og med Faderen selv, naar de skulle indgaa i Aandernes Verden. For at kunne opnaa til den samme fuldkomne Tilstand, i hvilken David var, naar han ytrede hin Bøn, maa vi blive sande Mænd, og sande Kvinder; vor Tro maa være bleven storligen forøget, og vi maa have værdiggjort os til den Helligaands Samkvem til at staa os bi i Udøvelsen af Retfærdighedens Gjerninger den ganske Dag; til at staa os bi i at opofre vor Villie under Faderens Villie, stride imod vor faldne Natur, gjøre hvad Ret er, paa Grund af at vi elske Retfærdighed og bestandig have vort Øje henvendt til Guds Ære. For at kunne afstedkomme dette, maa man være i Besiddelse af en indvortes Følelse i Sindet, som samvittighedsfuldt fatter det Ansvar, vi ere underkastede; en Følelse, som erkjender det Faktum, at Guds Øje er rettet paa os, og at enhver Gjerning og Hensigten dermed maa affordres Regnskab; og vi maa bestandig have Samkvem med Herrens Aand. Vi burde af al Magt bestræbe os for at indprænte Himmelens Principper i os, og ikke, ligesom det taabelige Folk paa Babels Taarn, belæsse os selv med Ængstelse for at naa Himmelen, før vi passende og losmæssigt ere blevne skikkede til at blive dens Indvaanere. Himmelens Fordele og Velsignelser kunne til en vis Grad nydes i denne Prøvetilstand, ved at lære og leve i Overensstemmelse med dens Love, og ved at praktisere dens Principper. For at kunne gjøre dette, maa der existere en Følelse og Forsæt til at gjøre Guds Villie.

Der findes mange Ting i Profeternes Karakterer, hvilke jeg storligen priser, — især med Hensyn til Moses. Jeg beundrer hans Bestemthed i at gjennemføre Guds Ord og Villie med Hensyn til Israel, og hans Redebonhed i gjøre enhver Ting, som staar i Menneskets Magt, under den Almægtiges Asi-

stance, og jeg beundrer fremfor Alt hans Retskaffenhed og Troskab mod Herren. — Der findes ogsaa Noget, som er meget smukt, i Rechabs Børns Karakter, hvorom jeg har læst (Jer. 35te Kap.), der er noget forbundet dermed, som burde tildrage sig alle Menneskers Beundring, det tildrog sig endog Herrens i den Grad, at han og beundrede og anerkjendte det i den store Forjættelse, han gav hans Fader, som en Erkjendtlighed af den mærkværdige Standhaftighed, som bevistes gjennem deres Karakter. Forjættelsen var: „Der skal ikke fattes Jonadab, Rechabs Søn en Mand, som skal staa for mit Ansigt alle Dage." Hvilken Glæde og Trøst for Forældre, som Følge af at deres Børn havde vandret i Lydighed til Guds Raad, skulde hans Børn for evigt være iblandt dem, som skulde staa for Herren. Gud elsker ogsaa i denne Dag saadanne Mænd og Kvinder, der tager en lige Kours, og følger Retfærdighedens Sti, og som, uagtet Satans Magt, der bliver udrustet imod dem, kan sige: Gaa bag mig Satan, og som leve et retfærdigt og gudeligt Levnet; saadanne Mennesker have Indflydelse hos Gud, og deres Bønner formaa meget. Moses for Exempel havde saamegen Indflydelse paa Herren, at han formaaede ved en vis Lejlighed at forandre Guds Hensigter; man vil erindre, at Herrens Vrede optændtes imod Israel, samt at han erklærede til Moses, at han vilde udrydde dem, og lade et stort Folk udgaa fra ham, og bekræfte paa ham og hans Afkom, hvad han havde lovet til Israel; men hin store, Israels trofaste Leder og Lovgiver, bad til Herren paa Folkets Vegne, og formedelst den Magt og Indflydelse, han udøvede hos Herren, var han et Middel til at frelse Israel fra Ødelæggelse. Moses maa uden Tvivl have været stor i Herrens Øjne, og hvilken Tilfredsstillelse maa det ikke have været for Herren at vide, at hans udvalgte Folk i deres oprørske og uvidende Stilling, havde en saadan Mand til deres Leder. I Profeten Jonas finde vi atter et interessant Exemplar paa Karakter. I det han befandt sig paa det oprørte Hav, og Søfolkene udtalte deres Frygt for Skibets Frelse og Jonas samtidig følte samvittighedsslagen, paa Grund af, at han ikke havde efterkommet Herrens Befaling at gaa til Ninive, kom frem og bekjendte sig selv som den, der var Aarsag til den Ulykke, som der øjensynlig forestod dem, og erklærede sig selv villig til at blive opofret til Frelse for de Ombordværende. Saaledes finder man ogsaa lignende Karakterer, uagtet de til sine Tider ligesom Jonas kan have afgivet Bevis paa Svagheder, er der dog noget stort og beundringsværdigt i deres Karakter. Men saadanne Karakterer, som vi finde Exempler paa hos Oldtidens Ærværdige, ere ikke Frugterne af Tilfælde eller Omskiftelser: heller ikke ere de erhvervede paa en Dag, Maaned eller Aar, men er en gradvis Udvikling, Resultatet af en bestandig Trofasthed og Hengivenhed til Gud og Sandheden, uafhængigt af Verdens Bifald, saa vel som dens Kriticisme.

Skrevne Anbefalinger ere undertiden af liden Værdi, men kunne ikke destomindre være gode nok til sine Tider. Det er nødvendigt for os som Sidste Dages Hellige, at forstaa og lægge os paa Sinde, at Saliggjørelse kommer formedelst Guds Naade og ved bestandig Anvendelse af disse Principper, ved hvilke de før omtalte Retfærdige bleve regjerede. Det er ikke Hensigten, at vi skulle gjøre Godt formedelst Menneskenes Pris, men at gjøre Godt for dermed at formere Guddommelighed hos os selv, thi denne vil med Troen udgjøre en Del af

vor Existens. Jeg vil atter hentyde til Rechabitterne, og den haarde Fristelse de bleve underkastede, i det de bleve inviterede til Guds Tempel, hvor de i et af Kamrene af Jeremias, en af de største Profeter, bleve anmodede om at drikke Vin, eller med andre Ord, gjøre en Ting, hvilken de af deres Fader vare blevne raadede til ikke at gjøre; men de kunde ikke rokkes, deres Faders Lærdom havde fundet blivende Sted i deres Hjærter, saa de aldeles nægtede at adlyde, hvad Herrens Profet befalede dem. I dette Tilfælde vandt de Herrens Bifald i den Grad, at han gav sin herlige Forjættelse til Rechabs Hus, og jeg skulde ikke forundres, om der nu, iblandt dette Folk, skulde findes nogle af dets Efterkommere.

Gjøre vi ikke til visse Tider Ting, som siden forvolde os Sorg, forudsat vi ikke ophøre med saadanne Ting saasnart de komme til vor Kundskab; naar vi afstaa fra det Onde, saasnart det bliver os bekjendt, dette er alt vi kunne gjøre, og det er alt hvad man kan fordre af noget Menneske. Men det er uden Tvivl for ofte Tilfælde med Nogle, at de frygte mere for en ond Handlings Offentliggjørelse, end de frygte for at udføre selve Handlingen; de forundre sig hvad Folk vil sige naar de høre desangaaende o. s. v. Og der gives atter Andre, som paavirkes til at udrette visse Foretagender, simpelthen i den Hensigt at møde deres Venners Bifald, og i Tilfælde at saadanne Handlinger fejle at tildrage sig nogen Opmærksomhed, føle Saadanne som om alt deres Arbejde var omsonst, samt at hvad Godt de maatte have udrettet var et totalt Fejlgreb. Dersom vi nu virkelig ønske at nærme os Gud, og være paa god Forstaaelse med den evige Verdens gode Aander, dersom vi i os selv ønske den Tro, om hvilken man læser, og ved hvilken de fordums Hellige foretog saa forunderlige Gjerninger, maa vi lytte til den Helligaands Hvisken efter at have modtaget den, og føje os efter dens Tilskyndelser, og ikke ved nogen Gjerning i vor Vandel jage den fra os. Det er meget sandt at vi ere svage Væsener, tilbøjlige til enhver Tid at bedrøve Herrens Aand, men saasnart vi opdage, at vi have taget fejl, skulde vi omvende os derfra og forsøge at godtgjøre, hvad vi have forset os med; ved at tage en saadan Retning, bestyrkes vor Karakter, vor egen Sag forfremmes, og vi bevæbne os imod Fristelse, og med Tiden ville vi stadig sejre i den Grad, at det vil synes forbavsende til os, hvilket Fremskridt vi have gjort i Henseende til Selvregjering og Selvbeherskelse.

Vi have annammet et Evangelium, som er forunderligt i sine Virkninger. Gjennem Lydighed til dette Evangeliums Fordringer kunne vi erholde de skjønneste og herligste Velsignelser, som nogensinde ere blevne lovede til Menneskeslægten i nogen som helst Tidsperiode; men ligesom Barnet med sit Legetøj, tilfredsstille vi alt for ofte os selv med Verdens forgjængelige Ting, og forglemme de Lejligheder vi have, til at udvikle i os de store og evige Livs og Sandhedens Principper. Herren ønsker at oprette en nærmere og nøjagtigere Forbindelse imellem ham og os, han ønsker at ophøje os paa Oplysningens og Tilværelsens Bane, og dette kan ene og alene lade sig gjøre formedelst det evige Evangelium hvilket i Særdeleshed er bestemt for denne Hensigt. Apostlen Johannes siger: Hvert Menneske, som har dette Haab i sig, renser sig selv, lige som han (Kristus) er ren. Anvender de Sidste Dages Hellige, Evangeliets Principper i deres Levnet, paa denne Maade gjennemførende Guds Hensigter.

Sommetider — dog maaske ikke i nogen høj Grad — gjøre vi os selv Bryderier, over Forfølgelser, som muligvis kunne blive bragte imod os af vore Fjender. Vi betragte Kirkens forbigangne Historie og see at Herren ved visse Lejligheder har tilladt vore Fjender at komme over os, og ødelægge vore Huse, berøve os af vore Ejendomme og drive os fra et Sted til et andet. Vi sige at saadanne Ting ere blevne tilladte, og vi spørge os selv om de endnu ville blive tilladte at paaføre os Trængsel og om saa skulde ske, da i hvilken Grad? Vi erkjende, at Herren har velsignet os, at han har givet os Huse, Marker og Flokke, og bragt os i saadanne Omstændigheder at vi kunne erhverve os Livets Nødvendigheder. Vi vurdere uden Tvivl vor timelige Stilling, og vilde nødig fratages disse Velsignelser vi nyde. Andre undres over hvor vidt Undertrykkelsens Haand vil blive tilladt at forstyrre vore fredelige Bjærghjem, og om vi, som Individer, skulle gjennemgaa hvad dette Folk døjede i tidligere Dage. Disse ere Ting, som ikke burde forurolige Guds Hellige i Særdeleshed; men hvad som efter min Mening er af større Vigtighed under saadanne Omstændigheder, er hvad vi kunne gjøre til at hæve os selv mere i Guds Retfærdighed. Hvad Fordele, Velsignelser og Privilegier afgiver dette Saliggjørelsesystem, som vi have adlydt, og hvilke Midler skulle anvendes for at fatte dem? Om der skulde fordres et Offer, vil det afgive en god Lejlighed for alle Saadanne, som ønske at gjøre deres Religion til et Studium, og som i deres Hverdagsliv søge at komme i Overensstemmelse med Evangeliets Fordringer, og bøje sig efter Jehovas Villie, ved at anerkjende hans Haand saa vel i Modgang som Medgang.

Jeg erindrer meget vel hvor naragtig nogle af Folket opførte sig i Kirkens stormfulde Dage i Kirtland; der var Mænd, som beklædte høje Embeder i Kirken, hvis Opførsel var af en saadan Beskaffenhed, at det siden efter bragte Skammens Rødme paa deres Kinder. Der var en Aarsag dertil; havde de levet saaledes, at de kunde have udtalt Davids Bøn, vilde de ikke være bleven talte iblandt disse, som siden apostaterede og faldt i Prøvens Stund. Det vilde være meget vel for os, at examinere os selv, holde Kommunikation i vore Lønkamre og erkyndige os om i hvad Forhold vi som Israels Ældster staa lige over for Herren, saa at i Tilfælde det gjøres fornødent, vi da maatte forny vor Iver og Trofasthed, og tiltage i gode Gjerninger.

Der er ingen Tvivl om, at vi som et Folk i det Hele taget vinde mere og mere Bifald i Guds Aasyn; men uagtet dette maatte være Tilfældet, er jeg dog overbevist om at der findes Personer iblandt os begavede med aandelige Gaver, som hvis de bleve kultiverede — efter eget Ønske — i langt større Grad end det er Tilfældet, og som kunde skride langt hurtigere frem paa Dydens og Hellighedens Vej, og komme Herren langt nærmere, men den Aand som medfølger denne Verdens Ting, virker paa dem i den Grad, at deres aandelige Gaver og Velsignelser ikke kunne tiltage; de sætte ikke sig selv i den nærmere Forbindelse med Gud, til hvilket de som Mænd bærende det hellige Præstedømme ere berettigede; kaldte og udvalgte til at udføre et specielt Værk i Menneskeslægtens Midte. Ligesom Apostlen Peter og de øvrige Apostler i deres Prøvelses Timer, da deres Herre og Mester hang paa Korset, og deres Haab og Fremtid sank i Mørke, eftersom de tabte Aanden af den Mission til hvilken de vare kaldte, i deres Fortvivlelse udbrød: „Lad os

gaa og fiske, lad os gaa til vore Garn, til vore forrige Haandteringer." Saaledes er det ogsaa med Nogle i vore Dage; der er Mænd iblandt os paa hvem den Almægtiges Aand en Gang hvilede mægtigt, hvis Hensigter en Gang vare saa rene som Englenes; Mænd som gjorde Pagt med Herren at ville tjene ham og holde hans Befalinger under alle Omstændigheder, og mange af dem vare villige til at forlade deres Hustruer og Børn, og enten komme eller gaa i den Sags Tjeneste til hvilken de viede sig. Men hvorledes er det nu med nogle af disse Ældster? De føle ikke saaledes i Dag; deres Opmærksomhed er henvendt paa jordiske Ting, hvilke Herren har givet dem Lejlighed til at erhverve, saa de nu vente indtil de ere kaldte, og ofte naar de blive kaldte, adlyde de mere paa Grnnd af en Attraa til at biholde deres Fælledsskab og Samfundsstilling, end en virkelig hjærtelig Kjærlighed til det Arbejde, til hvilket de maatte blive kaldte.

Saaledes er alle Menneskers Stilling, som tillade deres Tanker og Følelser til at løbe den verdslige Vej, — ligemeget hvor god deres Vandel var i Begyndelsen, — og naar dette er Tilfældet er det klart og tydeligt, at Menneskene elske Verden højere end de elske Herren og hans Værk paa Jorden. Efter at have modtaget det evige Evangeliums Lys og Guds gode Ord, værende af Israels Hus og Arvinger til de store og herlige Forjættelser, burde vi arbejde med Lyst og Iver for at udføre hvad Gud har haft til Hensigt at udføre formedelst os; vi burde da være Mænd og Kvinder med Tro og Kraft, saa vel som gode Gjerninger; og naar vi i mindste Maade befinde os selv at være ligegyldige burde det være tilstrækkeligt for os at vide det, for at kunne rette vore Veje, og vende tilbage paa Pligtens Sti.

Naar vore Venner ere nedkastede formedelst Sygdom og Elendighed, og vore Smaa lide under Sygdomssmerter, da burde der findes Ældster i vor Midte, som have i Lydighed til Aandens Stemme i hvilken de Hellige have saa megen Tillid, erhvervet saameget af dens Lys og Gaver hos dem, at de alletider ville blive efterspurgte, i Stedet for Doktore. Der findes Mænd iblandt os, som besidde Helbredelsens Gave, og maaske kunne have stor Tro, men de anvende ikke denne Gave, de leve ikke derfor, og som saadan besidde de ikke Kraft til at anvende den i den Grad de ellers kunde. Der findes Mænd i denne Kirke, som have saa gode Hjærter og Følelser, som Mænd nogensinde havde, men mangle Tro og Mandighed, og som ikke tilfulde opnaa hvad det er deres Privilegier at modtage. Dersom deres Tro, Virksomhed og Forsætter vare i Lighed med deres gode Følelser og Ærlighed, vilde de i Sandhed blive mægtige Mænd i Israel, og Sygdom og Elendighed og den Ondes Magt, vilde fly for dem som Avner for Vinden. Ikke desto mindre sige vi, at vi ere et godt Folk, og at vi gjøre Fremskridt i Guds Retfærdighed, og maaske vi gjøre; men jeg ønsker at gjøre Eder opmærksomme paa, mine Brødre og Søstre, at der findes Ældster iblandt os beklædte med aandelige Gaver, som ved den Helligaands Bistand kunde bringes i Bevægelse. Evangeliets Gaver maa dyrkes med Flid og Stræbsomhed. De gamle Profeter fastede og bad sommetider i Dage og Uger, naar de ønskede at erholde en særegen Velsignelse, vigtig Kundskab, Syn eller Aabenbaring.

Vi skulle som Israels Ældster og Guds Hellige, være villige til at spendere

Tid og Virksomhed, og gjøre al nødvendig Opofrelse, for Opnaaelsen af alle aandelige Evner, saa vi kunne blive brugbare i vore forskjellige Kaldelser. Og maa Herren inspirere ethvert Hjærte til at see Nødvendigheden af disse Ting, paa det vi flittigt maa søge efter de Gaver og Kræfter, forjættet i Evangeliet vi have annammet. Amen.

Des. News.

San Rafaeldalen.

Vi havde i Dag en behagelig Samtale med Broder Thomas Tidwell, fra San Rafaeldalen, Emery Co., som er i Byen i Forretning. Nævnte Dal er en Landsdel, som nylig er bleven beboet, og hvorom endnu vides meget lidt af Folk her omkring. Den er beliggende omtr. 160 Mile (eng.) sydost fra Saltsøstad, og dens Højde over Havfladen er 800 Fod lavere end Saltsødalen, og som en Selvfølge meget varmere hele Aaret igjennem. Broder Tidwell var den første som bosatte sig i Dalen, og et større Antal Landmænd have taget Landejendom der, men eftersom de fleste arbejde paa Jernbanen, have de endnu ikke paabegyndt deres Arbejde med Jordens Dyrkning. Der bo kun fex Familier der for Øjeblikket, og som saadan har endnu ingen Kirkeorganisation fundet Sted. Dalen er omtr. tredive Mile (eng) lang og varierer to Mile, eller mere i Bredde. Den vil kunne afgive 40,000 Akres Agerland, beliggende for det meste langs San Rafaelfloden, og eftersom Jorden er meget rig, voxer alle Slags Vegatabilier meget hurtigt; Meloner, Græskar, Majs og alle Slags Kornsorter trives udmærket godt og afgiver en rig Høst. San Rafaelsfloden hvilken er omtr. af samme Størrelse som Sevierfloden, løber gjennem Dalen, og afgiver tilstrækkeligt Vand for Vandning. Som en Mærkværdighed fortjener det at bemærkes at mange tusinde Acres Land ere bedækkede med Poppeltræer.

Broder Tidwells Ejendom er beliggende fem Mile fra Denver & Rio Grande Jærnbane, hvis Anlæggelse har foraarsaget en Livlighed i al Forretning, men som ved Banens Fuldendelse selvfølgelig vil aftage. Der gives Lejlighed (indbefattende de forønskede Nødvendigheder) for et stort Antal Nybyggere. Des. News den 18de Oktober 1882.

Interessant Fund. Ifølge Carthage Republican gjorde man ved Nedrivelsen af det gamle „Nauvoohus", paabegyndt 1841 af Prof. Joseph Smith, følgende interessante Fund: I det den s. o. Hjørnestenen blottedes, befandtes den at indeholde en firkantet Kasse, 10 Tom. bred og 14 Tom. lang, dækket med et Stenlaag af cementeret tilsammen med Bly; den indeholdt 1 Bibel, 1 Morm. Bog, 1 Hefte, nogle forkomne Dokumenter og en Samling amerikanske Mønter bærende Aarstallet 1840. Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Verdens Ende.
(Fortsat fra Side 58.)

At den fordærvede og kriminelle Verden — lig en stolt Patient med en ulægelig Sygdom — stoltelig skammer sig ved at tilskrive dens egne Forbrydelser og Vederstyggeligheder som Hovedaarsagerne til dens truende Ødelæggelse, burde lige saa lidt foraarsage Forbavselse, som det er i Stand til at fremvise et Bevis for, at det Modsatte er Tilfældet. Den antediluvianske Verden (Verden før Syndfloden) var uden al Tvivl lige saa forfængelig og selvretfærdig, men deres Stolthed og Hovmod blev derfor ogsaa Aarsagen til deres Ødelæggelse, som saadan afstedkom deres ligegyldige Formodninger og farisæerske Selvretfærdiggjørelse, deres Fald i Stedet for at afværge det. „Som det var i Noah Dage, skal det være i Menneskenes Søns Tilkommelse." Deltagende i Festligheder paa en vild og skændig Maade; ligegyldige, samvittighedsløse med en forbryderisk Ligegyldighed angaaende deres tilkommende Dom; hadende de vise Advarsler og Disse, som vilde vade gjennem Ild og Vand for at frelse deres Sjæle, ville den nærværende Verdens Indvaanere, lig deres ulykkelige Forfædre før Floden, uden Tvivl fortsætte paa deres onde Veje, indtil en fortørnet Guds optændte Vrede bliver udøst paa dem i et overmaade grusomt Maal.

Vi ere desuagtet ikke iblandt disse, der nærer den Ide, at Verden, som den nu existerer, vil faa en Ende ved et pludseligt og uventet Brag. En saadan Tænkemaade er ubevislig baade ved forbigangen, nærværende og tilkommende Mulighed. Uagtet Guds Gjerninger alletider skride hurtigt frem mod deres Bestemmelsesmaal, have de dog til samme Tid været regulære og gradvise i deres Fremadskriden, og i Overensstemmelse med dette Princip, vil derfor ogsaa den nutidige Verden blive sønderrevet gradvis. Vi tro ganske vist, at Kristi Komme vil blive en Elendighedstildragelse for alle disse, som ere uforberedte derpaa; at hans Komme vil blive hastig og uventet, efterdi selv de „vise Jomfruer" vil blive funden sovende; og vi tro til samme Tid ogsaa, at de Retfærdige ville næppe undkomme, samt at de Onde og Ugudelige ville forsvinde som Avner for en fortærende Ild. — Men selv nu er et forberedende Værk i Fremadskriden, hvilket alene kan blive ført gradvis. Gud foretager sig intet uvist eller unaturligt; han grunder sine Foretagender paa naturlige videnskabelige Principper; thi han udretter Intet som helst ved noget andet; han benytter Tid, Taalmodighed og Udholdenhed saavelsom Magt, i at forfremme og opfylde sine Planer og Hensigter. Han virker forsigtig og gradvis, ikke paa Grund af individuel Nødvendighed, men for den Sags Skyld, han har i Sigte; thi skjøndt Guds Magt er absolut uindskrænket, med Undtagelse af den evige Grænse, som bestandigt maa adskille det „Mulige" fra det „Umulige"; men saaledes er Menneskets Tilstand ikke, hvorfor den alvise Skaber skjuler sin utaalelige Herlighed i det han samtaler med, eller virker, for

medelst forkrænkelige Væsener og Gjenstande, og mager sig selv og sine Hensigter efter deres Egenskaber med hvem han virker. Guds Værk i denne Uddeling skrider hurtigt frem, og vil vedblive saaledes for Fremtiden, for „han vil gjøre et forkortet Arbejde i Retfærdighed"; (det vil sige saa kort, som Retfærdigheden vil tillade) for sine Udvalgtes Skyld, thi var det ikke saaledes, blev intet Menneske frelst. Men forkortet Arbejde kan alligevel være regetmæssigt og fremadskridende, og kan ikke nu skride hurtigere frem end dets alvise Styrer vil tillade, ligesaa lidt som Menneskenes snedige Planer formaa at hindre det. Verdens Ende og Ødelæggelse vil ogsaa fremdeles blive hurtig, men ikke desto mindre regulær og gradvis. De onde grave deres egne Grave, og skrive deres egne Domme saa hurtigt, som Herren vil tillade det; men de besidde dog ikke Magt til Selvtilintetgjørelse uafhængigt af ham, og kunne ikke en Gang dø, medmindre han tilstrækkeligt har afbenyttet dem i Udførelsen af sine Hensigter. Atter; ingen Sjæl kan blive fordømt, før den har fortjent Fordømmelse, ingen Nation vil falde, før den har naaet det Højdepunkt, fra hvilket den er bestemt til at skulde nedstyrte; heller ikke vil Verdens Magt blive tilintetgjort, og dens Storhed blive aldeles brudt og sønderknust, før dens Besøgelses Tid er kommen og den er bleven moden i Synd og fyldt dens Ugudeligheds Bæger færdig til at blive sønderslaaet, lig en Pottemagers Kar ved sin Skabers Haand. Mill. Star.

Notits. Apostel John. H. Smith vilde ifølge Mill. Star. af 13de Nov. d. A. afsejle fra New York d. 7de s. M. til Liverpool, for at eftertræde Albert Carrington i Præsidiet over den europæiske Mission; eftersom sidstnævnte af Kirkens Autoriteter er afløst for at vende hjem.

Korrespondancer.

Saltsøstad, Utah den 18de Oktober 1882.

Præs. Albert Carrington.

Kjære Broder!

Vor tilendebragte Halvaarskonference var af ualmindelig Interesse; Talerne vare rigeligt iførte Guds gode Aand, og talte med Gjennemtrængenhed, Ligefremhed og Kraft. De Hellige mødte i stor Mængde uagtet Vejret var meget ugunstig.

Under vort Møde bleve to Brødre, Ældsterne Abraham H. Cannon og Theodore B. Lewis, valgte til at indtage de ledige Pladser blandt de Halvfjerdsindstyves præsiderende Kvorum, men det blev senere opdaget at Ældste Lewis var taget ud af de Halvfjerdsindstyves Kvorum og ordineret til Højpræst, et Fakta hvorom de præsiderende Brødre vare ukyndige paa den Tid da de fremlagte hans Navn til at approberes af Apostlerne; da dette blev bekjendt blev Br. Lewis ikke ordineret, og selvfølgelig forblev en Plads ledig i nævnte Kvorum.

De ledige Pladser i de Tolvs Kvorum, bleve ikke besatte under Konferencen, men siden dens Slutning har Herren tilkjendegivet sin Villie, og udseet Ældsterne

Georg Teasdale og Heber J. Grant til disse Embeder, samt at vi kunde beskikke Seymor B. Young til at besætte den ledige Plads blandt de præsiderende Halvfjerdsindstyve. Vi have handlet i Overensstemmelse hermed, og de omtalte Brødre ere blevne ordinerede, de to førstnævnte til Apostelskabet, og sidstnævnte til de Halvfjerdsindstyves præsiderende Kvorum.

Mit Sind har været meget bevæget i den senere Tid angaaende det, som har været tilkjendegivet i Herrens Ord. I Præstedømmets Møde under Konferencen, ledtes jeg til at tale med megen Tydelighed og Frihed desangaaende. Herrens Værk iblandt Lamaniterne maa ikke tilsidesættes, dersom vi ønske at beholde Guds Velbehag. Vi have hidtil ladet os nøje med at døbe dem, og derefter lade dem løbe vildt igjen; men denne Fremgangsmaade maa ikke længere fortsættes; det samme omhyggelige Forsøg, den samme Omsorg i at oplære, den samme Organisation i Præstedømmet, maa indføres og vedligeholdes iblandt Lehis Hus, som existerer iblandt disse af Israel, som er udsamlet fra Hedningenationerne. Hidtil har Gud sammenligningsvis gjort Alt, og vi derimod Intet. Han har ledet mange af dem til os, og de ere blevne døbte, og nu maa vi belære dem videre, og organisere dem til Grene med de nødvendige Præsidenter, forene dem med vore Staver o. s. v. kort sagt: behandle dem i disse Henseender ligesom vi ville, og i Virkeligheden behandle vore hvide Brødre.

Angaaende politiske Affærer, er De vel underrettet gjennem Aviserne. Folkets Parti har udpeget Ældste John T. Caine som Delegeret til Kongressen, og det synes som dette er i Overensstemmelse med den største Del af Folkets Ønske; vi formode han vil erholde et stort Antal Stemmer.

Det synes at være Kommissionærernes Hensigter at handle som Gentlemen, men de blive ofte — saaledes tænke vi? — pressede til at foretage sig Ting, hvilke de ellers ikke have nogen Attraa til at gjøre; men uagtet alle deres Regler og Stemmefratagelser, forvente vi at Herrens Værk vil skride frem uhindret og hans Hensigter blive udførte, uden Hensyn til Menneskers Bestræbelser i at forsøge at standse hans Haand, og hindre dets Fremadskriden. Som jeg før har sagt Dem, skulle vi endnu bestaa ved det som Herren har skjænket os, og tommevis modstaa alle deres Angreb paa vore Friheder og Stemmerettigheder. — Det glæder os at høre gjennem Dem, om det gode Arbejde og kronede Bestræbelser, som udføres af Missionærerne under Deres Varetægt. — Et stort Antal Missionærer, bestemt for de Forenede Stater og Europa, begav sig paa Rejsen i Gaar Morges De vil finde deres Navne i Des. News Spalter.

Bedende Herren velsigne Dem tilligemed alle Deres Medarbejdere i vor Guds Værk, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

John Taylor.

Senere. — Saltsøstad 23 Oktober 1882.

Præs. Albert Carrington.

Kjære Broder!

For faa Dage siden underrettede vi Dem om Brødrene Teasdales og Grants Beskikkelse, til at udfylde de ledige Pladser i de Tolvs Kvorum. Vi have ogsaa taget Deres Stilling som Præsident for den europæiske Mission under Overvejelse, og dømt det passende at afløse Dem fra nævnte Plads. — Deres Arbejde og Bestræbelser under Deres Ophold i

nævnte Mission ere rosværdige og tilfredsstillende; men vi vide at De saa vel som os, har Familieomsorger, og andre Ansvarligheder paahvilende Dem, hvilket vil kunne foraarsage Dem Længsel efter at vende tilbage til Deres Familie og Venner i Zions Land. — Det maa befindes nødvendigt for Dem efter Broder John Henry Smiths Ankomst, hvis Bestemmelse det er at forlade New York den 7de Nov. at forblive indtil De har givet ham de nødvendige Instructioner med Hensyn til hans forskjellige Pligter, og den hensigtsmæssigste Forretningsmaade, samt almindelige Pligter og Ansvarligheder, vedkommende Missionen. Han og De kunne i Forening raadslaa desangaaende, og det vil blive Dem overladt at bruge Deres Dømmekraft, angaaende Alt dertil henhørende. Jeg har givet Deres Familie Notits angaaende denne Beskikkelse, og Deres forventede Tilbagekomst. Med kjærlig Hilsen, og ønskende Dem en lykkelig og behagelig Hjemrejse, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

John Taylor.

Om Bord paa Dampskibet „Abyssinia" for Anker, ud for Sandy Hook 25 Mile fra New York den 2. November 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Vi forvente at komme ind til „Castle Garden" i Morgen, hvilket vil udgjøre ialt 13 Dage, siden vi forlod Liverpool, havende haft stadig Modvind. — Vi har lidt en Del af Søsyge, thi Søen har været temmelig meget urolig; ikke desto mindre have vi glædet os ved Guds Godhed, vi have haft gode Forsamlinger og udmærket Sang hver Aften. — Alle ere glade i Aften (skreven Kl. 9 Aften) og føle vel, og jeg ser aldeles ingen Aarsag til at finde Fejl hos Nogen. — Disse fra den brittiske Mission have tre syge Børn, hvilke maaske ville blive tilbageholdte under Kvarentænen, fraseet dette, ere vore fremtidige Udsigter gode. — Eftersom vi forvente at faa meget travlt i Morgen, slutte vi vore Breve i Aften. Jeg maa dog ikke forglemme at sige, at vi ikke have den mindste Aarsag til at klage over Kaptajnen eller Mandskabet; førstnævnte var meget føjelig imod os, og Opvarterne meget forekommende, og Kosten god. Doktoren viste sig ogsaa som en Gentleman, og Medicin uddeltes frit.

Vær god at erindre os paa det kjærligste til Brødrene og de Hellige i Almindelighed; jeg føler for een, som jeg elsker dem mere nu, end nogensinde før, og ønsker at de alle maa udarbejde deres Saliggjørelse, samt at vi maa mødes igjen, og glædes tilsammen i Guds Rige.

Deres i Pagten
P. O. Hansen.

Konferencemødet i Aarhus.

Den 21de og 22de Oktober 1882 tog dette Møde sin Begyndelse, og overværedes af følgende Zionsældster: C. D. Fjeldsted, Missionspræsident, J. M. Christensen, Konf. Præsident, L. P. Cristensen, Præs. over Aalborg Konf., L. Svendsen, A. L. Anderson, J. Jacobsen, M. Rasmussen, J. B. Hesse, S. Mad-

sen, Patriark H. Andersen, H. J. Brun, Chr. J. Christiansen, J. J. H. Jensen, og H. Poulsen.

Den 21de, Aften Kl. 8. Sal. 201. Bøn af Præs. J. M. Christensen. Sal. 39. Præs. J. M. Christensen bød Brødrene, samt de Hellige velkommen, og foreslog N. D. Jensen som Mødets Skriver.

Forstanderne afgave deres Rapporter fra deres respektive Virkekredse, baade statistisk samt om de nuværende Tilstande og fremtidige Udsigter, hvoraf fremgik, at Folket i Almindelighed ere sløve og vender et døvt Øre til Evangeliet; dog var der paa flere Steder bedre Udsigter for at afholde Forsamlinger end tidligere; selv følte de alle vel og haabede i Vinterens Løb at være i Stand til at udføre et godt Arbejde.

S. Madsen og J. N. Hesse gave Beretning om Deres Arbejde som omrejsende Ældster; de havde besøgt Slægtninge og Venner, og følte vel i deres Arbejde. Dernæst fremstode Ældsterne H. Anderson, H. J. Brun, Chr. J. Christiansen, J. J. H. Jensen og H. Poulsen, hvilke alle vare nylig ankomne hertil fra Utah. De havde besøgt deres Familier, vare blevne vel modtagne og følte til at virke, hvorsomhelst de maatte blive kaldte.

Præs. C. D. Fjeldsted glædede sig ved de givne Rapporter og sagde, at de Mænd, som vare kaldte fra Zion, vare ærlige og trofaste, paa hvem de Hellige kunde stole, om end de alle ikke havde store Talegaver. Gav flere gode Lærdomme til de Hellige. Sal. 254. Taks. af Præs. L. P. Christensen.

Den 22de Form. Kl. 10. Sal. 139. Bøn af J. B. Hesse. Sal. 16.

Præs. J. M. Christensen oplæste den statistiske Rapport, hvoraf fremgik at der, foruden Zionsbrødrene, var i Konf. 43 Ældster, 15 Præster, 37 Lærere, 12 Diaconer, 594 Medlemmer, ialt 701. Døbte 55, Udelukte 24, Forsvundne 64, Emig. 87 foruden Børn, ialt 145. Døde 4 ialt. Siden sidste Konference afholdt cirka 500 Forsamlinger, hvoraf flere hos Fremmede, 6 Forsamlingslokaler lejes, 177 Hellige opfylde Tiendeloven, 287 Hellige og 36 Fremmede holde Stjernen, 175 holde Ungd. Raadg., foruden Stjernen og Ungd. Raadg. er udspredt Skrifter til Værdi af over 200 Kroner. 7 Zionsældster have virket i Sommerens Løb i Konf., som er inddelt i 5 Grene, Kiel iberegnet (hvorfra ingen Rapport haves). Der er 3 kvindelige Hjælpeforeninger, 2 unge Mænds Foreninger og 2 Søndagsskoler. Følte tilfreds med Brødrenes Arbejde og var selv villig til at fortsætte sin Virksomhed. Autoriteterne baade i Zion og Adspredelsen bleve dernæst foreslaaede til Opholdelse, samt adskillige Brødre kaldede og beskikkede til deres respektive Virkekredse; faa Bemærkninger af Præs. J. M. Christensen. Sal. 243. Patriark H. Andersen udtalte sin Glæde over at være tilstede, samt over de Lærdomme han havde hørt, og sluttede med at velsigne Forsamlingen.

Ældste M. Rasmussen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og glædede sig ved at være samlet med saamange Zionsbrødre, som alle havde vist deres Trofasthed i Lydighed til Kristi Bud.

Ældste A. L. Andersen sagde at i Evangeliet var der Glæde og Tilfredshed, følte en Glæde i samme og vidste, at alle vilde føle ligesaa, som annammede det i Oprigtighed.

Ældste J. Jacobsen talte om Menneskenes indbildte Visdom og deres Traditioner i Modsætning til Evangeliet, og om dets Gjengivelse til Jorden i disse sidste

Dage. Han bar Vidnesbyrd, samt gav flere Raad til de Hellige.

Præs. C. D. Fjeldsted sagde at det var høist nødvendig for Zionsbrødrene at leve i enhver Henseende efter Guds Bud og Love, da Verden og tildels de Hellige seer paa deres Gjerninger; han talte om en Patriarks Embede, og ønskede de Hellige vilde opholde Broder H. Andersen som en Patriark iblandt dem. Talte om de Helliges Arbejde i Utah, for at opbygge Guds Rige baade aandelig og timelig; bar et kraftigt Vidnesbyrd om de Helliges Trofasthed i Zion, og Herrens Velsignelse til dem. Sal. 249. Taksigelse af L. Svendsen.

Eftermiddag Kl. 2. Sal. 138. Bøn af Ældste H. Poulsen. Sal. 78. Præs. L. P. Christensen fra Aalborg hilsede Forsamlingen og Brødrene, fra Brødrene og de Hellige i Aalborg. Han paaviste Verdens falske Lærdomme i Modsætning tll Jesu Kristi Lære, og beviste tydelig Menneskenes Vildfarelse, dvælede ved Daab, Haandspaalæggelse, Præstedømmet, samt Indsamlingen til Zion og Guds Riges Oprettelse i vor Tid; henviste til Daniels Profeti 2, og John. 14, 6.

Præs. C. D. Fjeldsted bar Vidnesbyrd om, at hvad som var talt var Sandhed. Talte om Apostlernes Lære i Kristi Tid, og hentydede til Nutidens Sekters Tro og Lærdomme. Omtalte Herrens Haandlemaade med Menneskene i forskjellige Tidsaldre, at Slægten, som var gjenstridig i Noæ Dage var besøgt af Frelseren i deres Fængsel mange Dage efter, for at tilbyde dem Frihed paa visse Betingelser. Sagde, at det var Joseph Smiths og hans Brødres Arbejde nu at forkynde Evangeliet for dem, som vare gjenstridige i Frelserens Dage; sagde, at de, som nu forkastede Evangeliet ville blive kastede i et langt, haardt Fængsel, og først blive besøgt om mange Dage herefter. Talte om Synd imod den Helligaand og hvem, som kan begaa samme; sagde, at Verden vilde trænge Zion, men den vil sejre og triumfere paa Jorden formedelst Guds vise Styrelse, og Hyklere ville skjælve og fly. Sal. 266. Taksigelse af Ældste A. L. Andersen.

Aften Kl. 7. Sal. 83. Bøn af Ældste H. J. Brun.

Præs. C. D. Fjeldsted bar et kraftigt Vidnesbyrd angaaende Frafaldet, Evangeliets Gjengivelse i Tidernes Fyldes Husholdning, om Englesendelse, Præstedømmets Beskikkelse o. s. v.

Præs. J. M. Christensen takkede Forsamlingen for den gode Orden og Opmærksomhed, og foreslog at slutte Mødet til ubestemt Tid; enst. Votum. Taksigelse af Patriark H. Andersen.

N. D. Jensen,
Mødets Skriver.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 47.)

I Kirkens tidligere Dage var det at betragte, som en stor Højtidelighed naar en Ældste paa sine Rejser gjennem et Landskab, kunde finde en „Mormon“, saaledes var det imidlertid med os. Vi vare saaledes næppe ankomne til Arkansas

før vi hørte tale om en Familie ved Navn Akeman, hvilke vare i Jackson Co. under Forfølgelsen; og nogle af deres Sønner bleve bundne, og pidskede paa deres bare Ryg med tynde Askesstokke; da vi spurgte at de boede ved Petit-Jeanfloden i Arkansas Territorium, og vi rejste en meget lang Vej for at besøge dem. Paa Grund af at det nylig havde været stærkt Regnvejr, havde en Strøm, hvilken vi maatte over, steget til en 200 Fods Brede. Vi bleve af Folk, som boede der i Nærheden underrettede om at det vilde blive nødvendigt for os at tøve indtil Strømmen var falden; men dog tøvede vi ikke, men fortsatte Rejsen stolende paa Herren. I det samme Øjeblik vi ankom til Strømmen, satte en Neger paa en kraftig Hest ud i den fra modsatte Side, og svømmede over; og da vi efter at han var naaet os, forklarede ham vor Forlegenhed, tog han os over, een ad Gangen, hvorefter vi fortsatte vor Rejse med Taknemmelighed, og ankom samme Dags Aften til en Mand, fem Mile fra Akemans, som modtog os venligt, og logerede os Natten over. Jeg havde samme Nat følgende Drøm: Jeg syntes at en Engel kom til os, og sagde at vi vare befalede af Herren til at følge en vis lige Gangsti, som laa udpeget for os, ligemeget hvorhen den førte. Efter at vi havde vandret paa den en Tid, kom vi til Døren af et Hus, hvilket laa i Linie med en høj Mur, løbende Nord og Syd, saa vi kunde ikke komme over. Jeg aabnede Døren og saa at Huset var fyldt med store Slanger, og jeg gyste ved Synet. Min Rejsefælle sagde, at han vilde ikke gaa ind af Frygt for Slangerne; jeg svarede, at jeg vilde prøve paa at gaa gjennem Huset, selv om Slangerne dræbte mig, efterdi Herren havde befalet det. Jeg traadte derpaa ind ad Døren, men i det samme Nu, trak Slangerne sig sammen og rejste deres Hoveder en to Fod fra Gulvet, og beredte sig til at bide mig. Der var en, meget større end de øvrige, som rejste sit Hoved omtr. lige saa højt som mit. Jeg følte i dette Øjeblik som om intet uden Guds Almagt kunde frelse mig, hvorfor jeg stod stille. I det Slangen var ved at naa mig, faldt den død for mine Fødder, og alle de andre døde ogsaa, svulmede op, bleve sorte, revnede og brændte der paa op og bleve fortærede for mine Øjne, og vi gik uskadte gjennem Huset og prisede Gud for vor Befrielse. — Jeg vaagnede om Morgenen og undrede mig over min Drøm, og efter endt Frokost begave vi os paa Vejen til Akemans. Jeg fortalte min Drøm til min Kammerat og sagde ham at vi vilde møde noget underligt. Vi havde ikke desto mindre temmelig gode Forventninger i at mødes med Mr. Akeman og Familie efter som de vare Medlemmer af Menigheden; men til det modsatte bleve vi modtagne med Kulde, og vi bleve snart overbeviste om at han havde tabt Troen. Han udstødte falske Beskyldninger imod Mormons Bog og Kirkens ledende Mænd. — Rygtet udspredte sig snart, paa en Afstand af tyve Mile, at to Mormonprædikanter vare i Omegnen; en Pøbel kom snart paa Benene, og en Advarsel sendt os, med Anmodning om at forlade Nabolaget øjeblikkelig, da vi i modsat Fald vilde blive tjæret og fjederet og hængt. Jeg saa nu Slangerne i deres hele Skikkelse; min Kammerat ønskede at forlade Stedet, men jeg sagde ham at jeg vilde forblive og see min Drøm opfyldt. I samme Nabolag boede to gamle Folk ved Navn „Hubbel", hvilke havde læst Mormons Bog og troede vor Lære. Gamle Hubbel kom for at besøge os, og inviterede os til at tage Ophold i hans Hjem, medens

vi bleve der; vi modtoge Tilbudet, og arbejdede for ham i tre Uger med at hugge Tømmer og rydde Land, medens vi ventede paa at see Opfyldelsen af Befrielsen ved Guds Haand. Jeg blev ved Aanden befalet af Herren til at gaa og advare Mr. Akeman til at omvende sig fra sin Ondskab; og jeg gjorde saaledes som jeg var befalet, men han rasede hver Gang imod mig, og ordrede mig ved mit sidste Besøg ud af Huset; han fulgte mig i det jeg gik ud og var uhyre vred, og i det han en kort Afstand fra Huset kom op imod mig, faldt han død om paa Jorden, og blev ganske sort og svulmede op lige som jeg havde seet Slangerne gjøre i min Drøm. — Hans Familie saa vel som os betragtede dette som Guds Dom. Jeg holdt en Ligtale over ham, hvorpaa mange af Pøbelen ogsaa pludselig døde. Vi forblev der i Nabolaget en to Uger efter, og prædikede for Folket, døbte Mr. Hubbel og hans Hustru, hvorpaa vi fortsatte vor Rejse.

Vi tog den Bestemmelse at tage Kursen langs ned med Arkansasfloden, og da sætte over til Tennesee. Paa Grund af Lavvande kunde vi ikke faa Passage paa Færgebaaden, hvorfor vi begav os til Flodbredden og fældede et frisk Poppeltræ, tre Fod i Gjennemsnit, huggede det derpaa i tolv Fods Længde og paa to Dage havde vi en Canoe. Vi lavede ogsaa to Aarer og et Roer, og den 11te Marts 1835 satte vi vor Canoe i Floden, og vi begyndte vor Rejse ned ad Arkansasfloden uden Proviant. — Den første Dag sejlede vi 25 Mile, og overnattede hos en fattig Familie der boede paa Flodbredden. Disse godhjærtede Folk gav os Aftensmad og Frokost, og medgav os ogsaa en Majskage og et Stykke Flæsk at spise paa Rejsen. Vi rejste omtr. 50 Mile den Dag og overnattede i en forladt Kro, beliggende i en By kaldet Cadron, hvilken var bleven forladt paa Grund af, at den var bleven formodet at være hjemsøgt af onde Aander. — Vi lavede et Baal i Arnestedet, tillavede os lidt Aftensmad og efter først at have holdt Aftenbøn, begave vi os til Hvile paa det bare Gulv, og faldt snart i Søvn. — Jeg drømte, at jeg var i min Faders Hus og sov i en god Fjederseng og havde en meget god Nattehvile. Dog da jeg vaagnede, befandt jeg mig liggende paa det bare Gulv meget godt udhvilt, og havde hverken været plaget af onde Aander eller deslige. — Vi takkede Herren for hans Godhed imod os, spiste den øvrige Del af vor Proviant, og fortsatte vor Rejse langs Floden ned til «Little Rock», Hovedstaden i Arkansas; den Gang bestaaende af nogle faa Blokhuse. Efter at have besøgt nævnte Sted satte vi over Floden, og bandt vor Canoe, hvilken havde ført os lykkeligt over 170 Mile. Vi valgte dernæst den gamle Militærvej, som ledte fra Little Rock til Memphis i Tennesee. Denne Vej førte gjennem et Morads paa en Afstand af 150 Mile. Vi rejste 40 Mile om Dagen gjennem Mudder og Vand.

Den 24de Marts, efter at have rejst en Distance paa 10 Mile, blev jeg lam i mit ene Knæ, og maatte sætte mig paa et Træ. — Min Kammerat, som følte en meget stor Tilbøjelighed til at komme tilbage til Kirtland, forlod mig siddende i en Aligatorsump, jeg saa ham ikke mere før to Aar efter. Jeg bad derefter til Gud at han vilde helbrede mig, hvilket ogsaa skete, og jeg fortsatte derpaa min Rejse. (Fortsættes)

Nyheder.

Danmark. De lollandske og sydfynske Banetog standsedes formedelst Snestorm den 16de og 17de Nov. d. A.

Sverrig. Ifølge svenske Blade skal Hertugen af Skaanes Daab foretages med Vand fra Jordanfloden, hvoraf en Flaske i den Anledning er tilsendt Hoffet i Stockholm.

Rusland. En stærk Skovbrand rasede i flere Dage paa de krimske Bjærge; Branden var saa voldsom, at den kunde ses i en Afstand paa 40 Verster. I Nertshinsk's Omegn har en Steppebrand raset paa omtrent 100 Kvdr. Verster; store Forraad af Korn ødelagtes, saa Folket nu mangler Føde baade til sig selv og Kreaturer. Ifølge Korresp. fra St. Petersborg 23de Nov. har der funden omgribende Studenteruroligheder Sted i Kasan og St. Petersborg; 105 bleve arresterede.

England. Ifølge Beretn. fra den 14de Nov. har et hæftigt Uvejr raset i Kanalen. Det utilfredse Parti i Irland, fortsætter af og til sine Mordforsøg paa Foresatte.

Forenede Stater. Et Jordskjælv fandt Sted i Kansas og Texas den 22de Oktober d. A. — I San Francisco Cal. blev en Smugler skudt af Politiet under Forsøg paa at smugle Silke og Opium. — I Nærheden af Leadville Col. overfaldt to Røvere Posten og plyndrede 7 Passagerer. — En stor Ildebrand har fundet Sted i Hopkinsville Ky. — En ødelæggende Hagelstorm fandt Sted i Jova den 30te Oktober; nogle af Haglene vare 8 Tommer i Omrids og blot ½ Tomme tykke. — En forfærdelig Explosion fandt Sted i en Mine i Eureka Nev. den 31te Oktober. — Ved Alamos Arizona fandt en desperat Fægtning Sted mellem For. St. Soldater, og Mayo Yaquesindianere; 23 Soldater og 100 Indianere faldt.

Mexico. Landets Uafhængighedsdag den 15de September højtideligholdtes med stor Begejstring. Fra Laredo berettes at en Bande Indianere overfaldt Byen, og tilfangetoge 15 Personer, samt et stort Antal Kreaturer. Anarki har opstaaet i Partier under Generalerne Garcia, Reyes og Guvernøren af Guaymas.

Vestindien. Et Jordskjælv fandt, ifølge Efterretning fra St. Tomas, Sted d. 17de Oktober d. A.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1882. 32te Aargang.

Tale af Præs. John Taylor.

Afholdt i Tabernaklet i Saltsøstad, i den halvaarlige Konference den 8de Okt. 1882.

De Helliges vigtige Mission. — Guds Handlemaade med Verden i ældre og nyere Tider. — Gud Skabningens Oprindelse. — Regjeringsrettighed. — Menneskets frie Villie, Evangeliet og Indsamlingen. — Mislykket Forsøg paa at standse Indsamlingen. — Skjøgemoderen og hendes Døttre. — Den politiske Tilstand i Utah. — Menneskerettigheder, Lovens og Ordenens Beskyttere og Ødelæggere. — Religiøs Intolerance og politisk Uretfærdighed. — De Sidste Dages Hellige, Amerikas fremtidige Befriere. — Edmundsloven og dens uretfærdige Forvaltning. — Højærværdige Sandhedsfordrejere og deres Kneb. — Formaning til Præstedømmet og Folket.

Vi have haft en meget interessant Konference, og mangfoldige Tanker, Ideer og Overvejelser ere paa en tydelig og bestemt Maade blevne fremlagte for Folket, og jeg har glædet mig ved den Enighed og Harmoni, som har vist sig at existere iblandt os, og i det jeg gjør Forsøg paa at tale til Eder, ønsker jeg en Andel af Eders Forbønner, paa det jeg maa blive i Stand til at udføre dette Hverv. Det er vanskeligt for et Folk at forstaa og ihukomme enhver Ting der bliver omtalt i en Konference som denne, hvor saa mange Principer blive omtalte; men det er en stor Velsignelse for os at vi ere stillede saa godt som vi ere, og at vi besidde den Oplysning som er bleven os meddelt fra Tid til anden. Mange store og herlige Principer ere blevne os aabenbarede, og det er nødvendigt at vi skulle forstaa dem og den Stilling vi indtage lige over for Gud, for Verden hvori vi leve, og for de Budbærere, som opholde sig hinsides Sløret i de evige Verdener. Vi ere anbetroede en stor og vigtig Mission, og det bør os at fatte Vigtigheden deraf, og udføre de forskjellige Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os. Herren har givet os en Regjeringsform, en Organisation, Præstedømme og Myndighed, hvorved vi sættes i Stand til at udføre disse forskjellige Pligter; og han har visse Hensigter, Planer og Forsætter angaaende os, angaaende denne Nation, andre Nationer og den ganske Verden hvori vi

leve, — samt angaaende disse som have levet og som nu leve i en anden Sphære, og ligeledes disse som fremdeles skulle leve.

Den Tid paa hvilken vi leve er bekjendt i Skriften under Navn af „Tidernes Fyldes Husholdning", i hvilken det siges at Gud vilde samle alt til Eet, under eet Hoved i Kristo, baade det som er i Himlen, og det som er paa Jorden; denne Husholdning indbefatter alle andre Husholdninger, alle Principer og Magter, Rettigheder, Privilegier, Forrettigheder og Udviklinger, som have existeret iblandt Menneskene i de forskjellige forbigangne Tidsaldre. Denne Klode begyndte ikke ved Mennesket, heller ikke var den bestemt eller skabt formedelst det; heller ikke vare dens Bestanddele livløse, thi vi ere underrettede om at: I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden med alt hvad som udi dem befindes; heller ikke begyndte denne Husholdning med hvilken vi ere forenede ved Menneskene, ejheller nogen af de Husholdninger, som ere forbundne med den Almægtiges Gjerninger, Planer eller Hensigter. Efter Menneskets Fald og dets Uddrivelse af Haven blev nødvendigt, behøvedes den Almægtiges Medvirkning, for der siges i Jobs Bog, at det var nødvendig at udfrie hans Sjæl fra Dybet; „Jeg har befunden en Gjenløser." Denne Gjenløser var Guds enbaarne Søn, som i Begyndelsen tilbød sig selv at møde Retfærdighedens Fordringer, for at udføre den Almægtiges Hensigter, og blive en Frelser og Forløser for Menneskene. I denne Henseende var Adam aldeles hjælpeløs, som saadan behøvede det den Almægtiges Medvirkning, for denne Hensigts Opnaaelse. Naar Menneskene i den antediluvianske eller den patriarkalske Tidsperiode meddeltes nogen som helst Kundskab, eller Religion angaaende Gud, da skete det ikke ved menneskelig Oprindelse, men kom direkte fra Herren, hvilken gav dem formedelst Inspiration; og da den gamle Verden formedelst sin Ondskab og Fordærvelse maatte gaa sin Undergang i Møde, og en lille Levning Mennesker blev sparet, skete dette ikke ved Mennesket, men ved Gud. Gud dikterede det, Profeterne som da levede profeterede desangaaende og advarede Folket om den kommende Ødelæggelse, lige som Folket i vore Dage blive advarede, og foreholdt dem den Ruin, som vilde overrumple dem, om det Fængsel, som ventede dem, samt om Himmelens Vrede, som vilde blive udøst over Jordens Indbyggere. Det skete ligesom de havde forudsagt, men Gud beredte en Maade hvorved Menneskeslægten kunde fortsættes. Det blev sagt til Methusalem, at hans Sæd skulde blive bevaret for Fortsættelsen af Menneskeslægtens Formerelse paa Jorden, og saaledes skete det; thi ved Noah, som var en af hans Efterkommere blev denne Forjættelse opfyldt.

Atter længere hen i Tiden, da Israels Børn vare under Trældom i Ægypten, opstod ikke Planen om deres Udfrielse eller Maaden paa dens Gjennemførelse hos dem selv; de vare underkastede Livegenskab og Fangenskab; Gud oprejste Moses, aabenbarede sin Villie for ham, beskikkede ham hans Mission, sagde ham hvad han skulde gjøre, og efter at nogle faa Omstændigheder, som opstod paa Grund af den menneskelige Svaghed, vare overvundne, blev Moses antaget, og Herren, hans Vejleder, udpegede den Fremgangsmaade han i alle Henseender skulde følge, og paa hvilken Maade Israels Børn skulde blive udfriede, og han, den Hellige i Israel gav dem sine Love og Ordinantser og aabenbarede sin Villie for dem, samt beskyttede og vejledte dem. Denne Sa-

liggjørelse kom ikke fra Folket, den havde ikke sin Oprindelse fra dem, nej, de skyldte Gud den, ham fra hvem al Sandhed, Lys, Kundskab, Magt og Velsignelse flyder. Den Tid nærmede sig omsider, da Guds Søn skulde komme; hverken de Skriftkloge og Farisæer, de Ypperstepræster og Saducæer, eller nogen af Datidens Sekter og Partier, fattede de Ting, som stod i Begreb med at opfyldes, og toge som saadan ikke Del i deres Fuldbyrdelse. Hans (Kristi) Komme tilkjendegaves hans Moder ved en Engel, og hans Fødsel blev udsjunget ved Englehære til Hyrderne paa Marken, og Østens vise Mænd ledtes ved hans Stjerne til Betlehem i Judæa, hvor de fandt Frelseren, hvem de gjenkjendte som Messias, og til hvem de offrede Guld, Røgelse og Myrrha og tilbade for ham.

Angaaende Guds Søn er der sagt, at han kom ikke for at gjøre sin egen Villie, eller for at udføre nogle af sine særegne Planer; men at han kom for at gjøre sin Faders Villie, som sendte ham. I det Jesus valgte sine Disciple, tog han en her, og en anden der, — en Tolder, en Fisker, og Andre, som efter Menneskenes Visdom at dømme, vare mest uskikkede til at udføre Guds Hensigter. Han lod store Mænd udenfor Spørgsmaalet, — det vil sige de Ypperstepræster, de Populære og Ansete blandt alle Klasser — og valgte sine egne Arbejdere til at udrette hans Ærinde; og strax efter sagde han til dem: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt Eder.“ Da et Budskab skulde proklameres til Verden i disse sidste Dage, bleve dets Budbærere valgte paa samme Maade; der fandtes samtidigt en Overflødighed af Religionsforkyndere, theologiske Professorer, ærværdige og højærværdige Kirkefædre, samt religiøse Mænd og Lærere iblandt alle Klasser, men Gud kjendte dem ikke; han valgte en ung og ulærd Mand, og inspirerede ham med Aabenbaringens Aand, paalagde ham en Mission, og befalede ham at udføre den, og han var lydig til dette Forlangende. Jeg omtaler dette, for at paavise, at ingen af os havde nogen Del i dette Værks Begyndelse, men at ligesom i alle Tidsaldre og Uddelinger, Gud var Begynderen til en hver Ting, som maatte have til Øjemed at udvide Kundskab om ham, hans Planer og Hensigter; til at udfolde det Forbigangne, afsløre det Nuværende og aabenbare det Tilkommende.

Til hvem ere vi skyldige for Besiddelsen af denne Bog kaldet Bibelen? Vi ere blevne underrettede om, at „Hellige Mænd talte dervne ved den Helligaand;“ hvorfra erholdt de denne Helligaand? Ikke fra Mennesker eller ved Mennesker, men formedelst Aabenbaringer fra Gud, gjennem vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Sommetider føle vi til at ophøje os selv lidt i den Stilling vi indtage, henhørende til vor Organisation, til Ordinantser o. s. v. Hvad have vi at forherlige os i? Intet, ingen af os kjendte noget før det blev os aabenbaret; ingen af os kunde fatte disse Principer uden ligesom det gradevis blev meddelt os; men ved Lydighed til Evangeliet have vi annammet den Helligaand, og den Aand randsager Guds Dybheder og viser dem for os. Vi have annammet af disse Ting; dernæst ere vi døbte med een Daab, og have Alle annammet af den samme Aand, hvorom Paulus taler: „Som uddeler til Enhver i Besynderlighed efter som han vil.“ Det Spørgsmaal kunde opstaa: Hvad er Hensigten med dette? Det er at Verden skulde blive besøgt fra Tid til Tid, og Forbindelse vedligeholdt med Menneskene. Formedelst Lys forener sig med Lys, Sandhed med Sandhed, Kundskab med Kundskab; og

efter som vi ere skabte i Guds Lignelse og Gud er alle Legemers Aanders Fader, er det i hans Magt at sætte sig i Forbindelse med Menneskeslægten. Vi ere fortalte at der er en Aand i Mennesket og at den Almægtiges Inspiration giver den Forstand. Efter som Gud skabte Jorden og Folkene til at bebo den, og skabte alle Ting, som findes derpaa, har han Ret til at befale, og tilkjendegive sin Villie; til at aabenbare sig til hvem det synes ham godt, og styre Alt efter eget Godtbefindende; dette tilhører ham formedelst Ret og han har i disse sidste Dage fundet Behag i at gjengive sit Evangelium til Jorden, som jeg sagde før: Kundskab forener sig med Kundskab. Vi læse i Skriften angaaende Menneskene som Guds Sønner. Vi læse ogsaa om, hvorledes Menneskene blive Guds Sønner formedelst Lydighed til Evangeliet; thi der er sagt: „Nu ere vi Guds Sønner, og det er endnu ikke tilkjendegivet hvad vi skulle blive, men vi vide at naar han aabenbares skulle vi vorde ham lige, thi vi skulle see ham som han er." Ved hvilket Middel? Gjennem Forsoningen ved Jesum Kristum og formedelst Evangeliet, hvilket har været indført i den Hensigt til forskjellige Tidsaldre. Fordi Gud fandt for Godt at aabenbare Evangeliet i disse sidste Dage, har han ogsaa gjengivet de samme Principper og Myndigheder, det samme Lys, Aabenbaring og Kundskab, som han aabenbarede i fordums Tider, for Udførelsen af det samme Værk og for Opnaaelsen af sine Hensigter med Hensyn til Menneskeslægten, som ere hans Børn. Som saadan, indtage vi en forunderlig Stilling i Henseende til Gud, til Jorden hvorpaa vi leve, saa vel som dens Beboere til baade de Levende og de Døde.

Det er nødvendigt for os at fatte den Stilling vi indtage; sommetider gjøre vi os besynderlige Slutninger med Hensyn til Verdens Ondskab og andre Ting forbundne dermed; og tillad mig her at sige, at vi havde ikke mere med denne Jords Beboere at gjøre, eller med at sætte dem i den Stilling de for nærværende indtage, end vi havde med at gjengive Evangeliets Principper. Vi befinde os som nogle Faa, sammenblandede med Verden; desuden befinde vi at naar Guds Ord blive tilkjendegivne, og hans Aabenbaringer udfoldede, at mange Ting, som de existere iblandt Menneskene, ere i Uorden. Der findes en uhyre Mængde Præsteunderfundighed, Afgudsdyrkelse, Fordærvelse, Undertrykkelse, Tyranni, Mord, Blodsudgydelse, Begjærlighed, Løsagtighed, og al Slags Ugudelighed som kan tænkes; og formedelst Herren gjennem Profeterne har oplyst os, og indgivet os andre Følelser, og givet os at vi kunne fatte disse Ting mere tydeligt end Andre, saa ere de saa meget desto tydeligere fremstillede for os. Men hvad have vi med andre Folk at gjøre i denne Verden? Vi klage over at de ikke behandle os ret sommetider. Vel, de gjøre ikke i alle Henseender, og jeg tænker ikke at det er vanskeligt at forstaa dette; men der er intet Nyt forbunden dermed; Gud har aabenbaret sin Lov til os og de fatte den ikke, ejheller ønske de at fatte den; heller ikke ønskede Antediluvianerne dette. De vare meget ugudelige i enhver Henseende og Herren straffede dem, og det er i hans Magt at straffe Nutidens Nationer, og ikke vor, længere end vi blive styrede af ham. Hvad er den Mission vi have at udføre i denne Slægt? At prædike Evangeliet. Det var den Mission, som gaves til Disciplene i Jesu Dage: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet, hvo som tror og bliver døbt skal blive

salig, men hvo som ikke tror skal fordømmes. Denne Mission bliver i Virkeligheden udført, i det vi udsende Repræsentanter med dette Sidstedages Værk, til alle civiliserede Nationer, som ville modtage vore Missionærer; men vi ere ikke satte her i den Hensigt at kontrollere Folk, eller for at anvende noget som helst ulovligt Middel eller Indflydelse, over Menneskenes Sind og Samvittighed. Vi bør ikke følge samme Retning som Mahomed fulgte, sige at der er kun een Gud og Mahomed er hans Profet, og med Magt tvinge alle andre til at bifalde det. At forsøge paa at gjøre dette, vilde være at berøve Mennesket dets fri Villie; og en hver Ting af dette Slags, er aldeles fremmed til Aanden og Karakteren i vor Mission. Vi forkynde Evangeliet til Folket, og det er for dem at annamme eller forkaste, efter som de selv maatte synes. Vi have gjort dette i en stor Udstrækning. Mange af I Ældster som ere nærværende — hvilke beløber sig til flere tusinde — have deltaget i Evangeliets Forkyndelse, men ingen af Eder anvendte nogensinde Trudsel, eller tvang Nogen til at adlyde det Budskab I havde at forkynde; hvis I gjorde, forstode I ikke Eders Kaldelse. Og naar I have været iblandt de forskjellige Nationer for at prædike Evangeliet, have I da søgt at indblande Eder i deres Regjeringer og Love, eller søgt at afstedkomme Forstyrrelse eller Oprør eller Gjenvordighed af nogen Slags? Nej, og jeg er rede til at modbevise en saadan Beskyldning for den ganske Verden; Saadant tilhører ikke vor Tro. I det Ældsterne blive udsendte, gaa de som Guds Tjenere, bringende Tidender fra ham, for at forklare Skrifterne, og bære Vidnesbyrd angaaende de Ting de selv ere Vidner til, samt administrere Evangeliets Ordinantser til Alle, som tro paa deres Ord; dette er den Stilling vi i denne Henseende indtage. Hvad ville vi ellers gjøre? Vi ville samle Folket tilsammen, som annammer dette Evangelium og de have ikke saa snart annammet dette Evangelium før de ere begjærlige efter at samles med Guds Folk. Hvorfor? Fordi Skriften omtaler dette: „Samler mine Hellige, som gjøre Pagt med mig ved Offer?" Nej, men formedelst de have adlydt Evangeliet og annammet den Helligaand, og denne Helligaand hvilken har oplyst deres Sind desangaaende, ligesom den oplyste Profeterne i fordums Dage, om at en saadan Begivenhed skulde finde Sted. Folket har samlet sig tilsammen og I kunde ikke holde dem tilbage, selv om I prøvede derpaa. De have prøvet derpaa. I erindrer at Mr. Evarts sendte Skrivelser til de europæiske Ministre, forlangende dem til at anvende deres Indflydelse i at forbyde Mormon-Emigration. Dette er en daarlig Ros for en Nation som denne, der praler af at være: „De Fries Land, de Braves Hjem, og de Undertryktes Tilflugtssted;" og at Kolonisternes Klage for lidt over et Aarhundrede tilbage, var imod den Nation, hvorfra de kom af Mangel paa religiøs Frihed at tænke at de skulde i den Grad forglemme deres egen originale Stilling, at de siden skulde paakalde, hvad de selv benævne som „Europas forslidte Monarkier," til at assistere dem i at undertrykke religiøs Frihed, og kontrollere menneskelig Frihed; og da denne Sag blev forelagt Premierminister Gladstone i England, ved en varmblodet Partileder i det britiske Parlament, for at drage hans Opmærksomhed hen paa den amerikanske Minister Mr. Evarts Forlangende, gav Mr. Gladstone det bestemte Svar: At han var ude af Stand til at kunne indblande sig

i „Mormonernes" Operationer i England, efter som han formodede at deres Proselyter fulgte frivillige med dem hjem." Medens den amerikanske Regjering saaledes forsøger at anvende Tvang, og indblander sig i religiøse Affærer og binder Menneskenes Samvittighed, tillade og forsvarer derimod den engelske Regjering sine Undersaatters sociale og religiøse Friheder. Jeg er bleven fortalt at Mr. Evarts er en Sønnesøns Søn af Roger Sherman, en af Uafhængighedserklæringens Underskrivere; jeg vilde næppe have troet, at en saadan Herre saasnart skulde glemme den vigtige Stilling hans Forfædre beklædte; men ikke desto mindre synes dette at være Tilfældet.

Jeg gjentager: Vor Mission er at prædike Evangeliet og dernæst samle Folket, som annammer det. Hvorfor? For at samle et Folk, som vilde leve under den Almægtiges Inspiration, og som vilde blive villigt til at lytte til Guds Røst; et Folk, som vilde annamme og adlyde hans Ord naar det blev dem tilkjendegivet. Og et saadant Folk kaldes i en samlet Tilstand: „Zion, eller de Rene af Hjærtet." Jeg ønsker vi vare rene af Hjærtet; jeg vilde ønske vi vare dette mere end vi ere. Dette er Noget vi alle behøve at overtænke og overveje; ja at betragte alvorligt hvilken en Afgrund vi ere uddragne af, og hvilken Klippe vi bleve udhugne fra. Jeg har hørt Folk sige at de ere fødte i Synd og vugget i Ondskab, hvilket maaske kan være meget sandt. Mange af os ere blevne vuggede i disse Vugger, og opdragne iblandt Ondskab, vi have været omringede og indviklede i alle Slags Synder. Sommetider tale vi om Babylon. „Kom ud fra hende I mit Folk at I ikke blive delagtige i hendes Synder, eller rammes af hendes Plager." Vi behøve ikke at tale ret meget om disse Folk, thi vi ere selv uddragne fra dem, og det vilde ikke være smukt, hvad os selv angaar, at tale ilde om vore forrige Omgivelser. Dette bringer mig til at tænke paa en Samtale jeg for nogle Aar siden havde med en Del Protestanter, som rev ned paa Katholikerne. Jeg gjorde dem opmærksomme paa, at de selv nedstammede fra dem; de kaldte den katholske Kirke: „En Skjøgemoder," hvortil jeg svarede, at om dette var Tilfældet, da havde hun frembragt et usselt Afkom. Historien beretter ganske bestemt, at Protestanterne kom ud fra Katholikerne; derfor om den katholske Kirke er „Moderen" maa Protestanterne sikkerlig være Døttrene, og man vil blive tilbøjelig til at tro, at der maa være noget „Slægtskab" imellem dem; det er imidlertid ikke smukt for Nogen, at tale il e om sin Moder!

I det vi som et Folk ere samlede tilsammen, vilde det være vel for os at fatte vort Forhold til Nationen (De Forenede Stater); vi have indtaget en politisk Stilling, efter som vi ikke alene bragte vor Religion og vore Sjæle med os, men ogsaa vore Legemer; og ved saaledes at være bleven samlet tilsammen, komme vi til at udgjøre en Del af de Forenede Stater. Formedelst Lov af de Forenede Staters Regjering, have vi erholdt en territorial Regjeringsform, i hvilken det tillades os at beklæde visse Embeder af en politisk Beskaffenhed; og ligesom alle andre Territorier nyde de frie og fulde Rettigheder, som deri garanteres amerikanske Borgere; saaledes udgjørende et politisk Antal, med alle de til disse hørende Privilegier og Rettigheder, som nydes af amerikanske Borgere, over alt i dette udstrakte Land. Disse Rettigheder ere os forsikkrede ved de Forenede Staters Konstitution og

Kongres og benævnes: „The Organic Act;" og jeg vil paa de Forenede Staters Vegne bemærke, at uagtet alle deres Fejl og Ufuldkommenheder, tror jeg dog ikke at der findes en Nation paa Jorden i Dag, hvor vi kunde have erholdt saa megen Frihed, som vi her nyde, og Gud ved, at det er kun lidet. Man fortæller os sommmetider at Folkets Stemme regjerer; saaledes plejer det at være, men hvem regjerer nu? Ligemeget, vi maa see at gjøre det Bedste af det: Vi have en territorial Regjeringsform med en Guvernør beskikket af den administrative Magt. (Jeg havde nær sagt: Gud frels Kjendetegnet!) Vi have Dommere, og andre Embedsmænd, og vi have en tilsynieladende „Lovgivende Forsamling," som udgiver vore Love; men disse Love kunne tilintetgjøres af een Mand (Guvernøren). Der er en Del Absolutisme forbunden dermed; men saaledes ere de Omstændigheder hvorunder vi befinde os; og jeg formoder at Mange synes at vi burde betragte det, som et stort Privilegium at blive tilladt at leve. Saaledes tænke vi ogsaa, men vi ere ikke takskyldige derfor til nogen Embedshavende; de gav os ikke Livet, heller ikke gjorde Regjeringen. Der gives visse Principer, som Mennesket har nedarvet, og som saadan tilhører det, hvilke bleve udsagte i en tidlig Tidsperiode, længe førend de Forenede Staters Regjeringsform blev forfattet; og disse Principer tilhører med Rette alle Mennesker, over alt. Disse Privilegier beskrives i „Uafhængighedserklæringen," som uafhændelige Rettigheder, af hvilke een er, at Mennesket har Ret til at leve, en anden er, at man har Ret til at søge at være lykkelig, en tredie er, at man har Ret til at være frie, og at intet Menneske har Ret til at fratage dem disse af Gud givne Rettigheder, og ingen uden Tyranner vilde gjøre det. Jeg siger, at disse Principer ere uafhændelige hos Mennesket; de tilhører det; de existerede længe før nogen Konstitution eller Lov blev givet ved Mennesket. I de forskjellige Tidsperioder have Menneskene bestræbt sig for at fravriste deres Medmennesker disse Rettigheder, og bringe dem ud af deres Besiddelse, hvilket har foraarsaget Krige, Blodsudgydelser og Grusomheder, som have spredt sig over Jorden. Vi ere derfor ikke skatskyldige til de Forenede Stater for disse Rettigheder; vi bleve fødte til denne Verden, som frie Mænd; til vi besidde Ret til at handle som vi synes, forudsagt vi ikke overtræde konstitutionelle Love, eller skade Andres Rettigheder.

Efterdi vi saaledes ere organiserede til en Regjering, saaledes som den er, — det vil sige: Navn af en Regjering, Navn af Lovgivende Forsamling, Navn af at være et frit Folk, hvad bliver saa det Næste? Vi blive nødvendigvis som Mennesker tvungne til at paasee vore politiske Affærer. Vor Mission til Verden, er en Fredens Mission; Evangeliet proklamerer Fred paa Jorden, og Velbehag i Menneskene. Vi besidde i Egenskab af en organiseret Regjering derfor visse Rettigheder. De paastaa, at give os dem, men de gjøre ikke; de frarøve os dem, medens de samtidigt gjøre Paastand paa at tilstede os dem. Jeg kunde her gaa ind paa en lang Række Argumenter, men lige meget, jeg omtaler blot nogle almindelige Principper. Om Religion lades aldeles udenfor Spørgsmaalet, hvad er saa vore Pligter som et Folk?

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Præs. Albert Carringtons Farvel og Præs. John Henry Smiths Velkomsthilsen.

Den høje og vigtige Kaldelse, der ved Apostel Albert Carringtons Fratrædelse fra Præsidiet over den europæiske Mission og Redaktør og Udgiver af «Millennial Star» er bleven ledig, er en Kaldelse til hvilken han har været beskikket til forskjellige Tider de sidste fjorten Aar; og Alle som i nævnte Tidsrum have været Øjenvidner til Evangeliets udstrakte Forkyndelse, Sjæles Omvendelse og Israels Indsamling, ville være i Stand til at fatte og bedømme de gode Frugter, som have kronet hans utrættelige Arbejde. Medens vi lige som Broder Carrington føle til at give Gud Æren for Alt hvad han, som een af Guds udvalgte Apostler, assisteret af trofaste og nidkjære Ældster, har været inspireret og i Stand til at udføre, ere vi ogsaa glade ved at kunne berette det Faktum, at foruden de tilkjendegivne Velsignelser med hvilke Gud har kronet hans Bestræbelser, og som selvfølgelig har foraarsaget almindeligt Bifald af Kirkens Autoriteter, forlader han ogsaa Englands Kyst under de bedste Ønsker af tusinder trofaste Hellige, hvis bestandige Bønner for hans Sikkerhed og Velfærd, saa vel som det hellige Præstedømmes Anerkjendelse, ere de paalideligste og bedste Æresbevisninger, som kunde blive ham tildelt. — Broder Carrington har udført fem særskilte Missioner til de europæiske Lande, hver Gang som en præsiderende Embedsmand i Herrens en Gang saa frugtbare, men nu „velhøstede" Vingaard; og uagtet han har opnaaet den forholdsvis høje Alder 69, er han dog endnu rask og rørig, besiddende den sædvanlige Styrke i baade aandelig og legemlig Henseende. Vore bedste Ønsker for hans Helbred og Bevarelse, for hans timelige og evige Velfærd skal følge ham, og at han maa have en hurtig og lykkelig Rejse over Sø og Land til hans Bestemmelsessted blandt kjære Venner og elskende Hjem, blandt de fjærne Bjærge hist i det store Vesten.

Det Embede, hvilket ved Broder Carringtons Afløsning og Hjemrejse blev gjort ledigt, er atter beklædt ved Apostel John Henry Smiths Beskikkelse, som ankom fra Amerika den 19de November d. A. Til mange af de engelske Hellige vil Br. Smith endnu være vel bekjendt fra den Tid han i Aarene 1874—75 arbejdede som omrejsende Ældste i Birmingham Konference, fra hvilken Mission han ved sin Faders dødelige Sygdom og senere Død, pludselig hjemkaldtes i sidstnævnte Aars Høst. — Broder J. H. Smith er den ældste nulevende Søn af afdøde højtelskede George A. Smith, hvilken man vil erindre var Kirkens Historieskriver i mange Aar, og i den senere Tid af sine Leveaar Brigham Youngs første Raadgiver. Kort efter

sin Hjemkomst blev J. H. Smith ordineret til Højpræst og bestikket som Biskop over 17de Kvarter i Saltsøstaden; han beklædte denne Stilling indtil han den 29de Oktober 1880 blev kaldet og ordineret til Apostelskabet. Vi hilse Br. Smith med en hjærtelig Hilsen og byde ham velkommen tilbage til Europa, og vi føle os forvissede om at det vil finde Gjenklang i de europæiske Helliges Hjærter, naar vi ønske at: Den samme Assistance, Trøst og Bistand, som ydedes hans Forkjæmper, maa fortsættes hos Br. Smith, samt at forenet Tro, gode Gjerninger, Kjærlighed, Tillid og Respekt fra et gudfrygtigt Folk maa vedblive at ydes ham, saalænge det skal behage Gud at lade ham forblive iblandt dem, og forfremme Herrens Gjerning i denne Tidernes Fyldes Husholdning. — Gud velsigne Br. Smith og give ham Fred, Glæde og Held i sit Arbejde, hvor som helst han maatte færdes. Mill. Star.

Notits. Utahs Repræsentant, Hon. John T. Caine, blev den 7de Nov. d. A. valgt med 18,155 Stemmers Majoritet. Des. News.

Korrespondance.

Saltsøstad, den 11te Nov. 1832.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Vi ankom hertil i Gaar Eftermiddags 10de Nov. i god Tilstand. Vi have haft nogle faa Tilfælde af Mæslinger, og et lille Barn fra England døde, og efterlodes i Cheyenne at begraves der. Anna Hansen fra Sorø er ikke rask, men naar dette undtages have vi ingen Sygdom iblandt os. Nogen Vakcination udførtes paa Skibet, men Patienterne ere nu i god Bedring.

Efter vor Ankomst til New York, bleve vi ualmindeligt paaskyndede, saa vi næppe fik Tid til at kjøbe den nødvendige Proviant. Toldbetjentene undersøgte nogle af Kasserne lige til Bunden, og der var en Person som maatte betale 45 Dollars i Told. Jeg synes det vilde være langt bedre ikke at smugle, hvilket altid var Brigham Youngs Raad til Missionærerne. — I Omaha blev vort Tøj vejet i en Samling, og ikke det mindste Bryderi forbunden dermed. Vejret har i Almindelighed været godt, med Undtagelse af i Gaar, i det vi havde et ubehagelig vaadt Snevejr.

Johan Larsen fra Stockholm blev hjulpet affted, uagtet Pengene, som vare lovede at skulle blive sendte til New York, ikke ankom; men der var ankommet Penge til følgende Individer, som ikke vare med os: Bengtson, Anne Petersen, Karen Kattrup, Chr. Mortensen og Johan Lillierød.

Eftersom vi maatte skifte Koupeer saa mange Gange, fik nogle af Emigranterne deres Taalmodighed haardt prøvet, men de føle alle vel nu. Hvad der er tilbage af mit Kompagni, er indlogeret paa Tiendegaarden og har tilstrækkelig Spise og Drikke. — Endogsaa mine Træer befinde sig vel!

Men tillad mig nu at sige: Hvilken en Velsignelse vilde det ikke være, om Konferencepræsidenterne vilde (om muligt) forhindre Emigranterne fra at medtage saa urimelig mange Proviantkasser og dito Kurve, samt fyldte Brødsække, hvorved de næsten dræbe sig selv ved at bære samme igjennem Hulls, Liverpools og Saltsøstads Gader. Mange af disse Kas=

ser og Kurve vare for store til at kunne gaa under Sæderne i Banevognene. — Mit Helbred har holdt ud, men jeg føler træt og behøver Hvile. Ingen „Fribilletter“ for os Missionærer paa Jærnbanen. Den 13de dennes agter jeg at forlade Saltsøstad pr. Hestebefordring. Brødrene Larsson, Jønsson og Andersson have været mig en god Hjælp, og jeg har stor Aarsag til at være taknemmelig, og jeg haaber nu at jeg ikke har forglemt Noget, som jeg nødvendigvis burde omtale. Jeg vil nu slutte med at sige: „Gud velsigne os alle, og alt hans Værk for Kristi Skyld. Amen.“

Eders ydmyge Broder og Medarbejder
P. O. Hansen.

Konferencemødet i Kjøbenhavn.

Den 28de Oktober, Aften Kl. 8, tog nævnte Møde sin Begyndelse i Regnegade 26. Følgende Zionsældster vare tilstede: Missionspræsident C. D. Fjeldsted, Konf. Præs. H. O. Magleby, Forstanderne R. Christoffersen, L. Mortensen, A. C. Nielsen, Niels Rasmussen og John Andersen. Emil Andersen, H. C. Hansen, P. Sundvall, Hans Jørgensen og Præs. for Skaane Konference: James Yorgason. — Desuden det lokale Præstedømme, mange Hellige og nogle Fremmede.

Efter Bøn af Ældste H. Jørgensen fremstod Præs. H. O. Magleby og erklærede Mødet aabnet, og ønskede at Herren vilde velsigne saa vel de tilstedeværende Missionærer, som alle de, der under Mødet maatte indfinde sig, hvorpaa han overlod Tiden til Konferencens 6 Forstandere til at afgive Rapporter om deres forskjellige Virkekredse, hvoraf fremgik, at Evangeliet havde temmelig god Fremgang; uagtet der paa forskjellige Steder bliver vist stærk Modstand, saa havde dog ikke saa faa Oprigtige faaet Forstand om Sandheden, og annammet samme med det Forsæt at ville leve et helligt Levnet; og skjøndt Sødskende vare fattige, vare de dog gode og trofaste og ønskede at vise deres Medmennesker et følgeværdigt Exempel.

Præs. H. O. Magleby afgav derpaa en samlet Rapport, hvilken berettede, at der siden Konferencemødet i afvigte April d. A. var døbt 86 Personer, 160 emigrerede, 29 udelukte og 5 døde. Der var i nævnte Tidsrum afholdt 65 Forsamlinger blandt Hellige og Fremmede. Konferencen har for Tiden 301 Abonnenter paa Skand. Stjerne og 139 paa Ungdommens Raadg. 364 havde opfyldt Tiendeloven. Der findes 1 Unge Mænds Forening, samt 3 kvindelige Hjælpeforeninger, der havde udrettet meget Godt i at hjælpe de Fattige m. m. 1 Unge Søsters Forening, samt 2 Søndagsskoler. Konferencen tæller 786 Medlemmer (Præstedømmet iberegnet). Der var Bøger og Skrifter uddelt iblandt Folket til en Værdi af 682 Kr. 70 Øre. Mødet sluttedes derpaa til følgende Dag Kl. 10. Bøn af Ældste H. C. Hansen.

Søndag Form. Kl. 10 fortsattes Mødet i Thuns Lokale, Hjørnet af Frederiksborgg. og Linnésgade. S. Nr. 14 og Bøn af Ældste N. Rasmussen; Sang Nr. 36, sv. Salmb. af Malmø Kor.

Præs. H. O. Magleby foreslog Kir-

kens Autoriteter til Opholdelse, hvilke Forslag alle vedtoges enstemmigt. Derefter bestikkedes en Del unge Brødre som Missionærer i Konferencen.

Ældste Emil Andersen blev dernæst fremkaldt til at tale. Han paatalte Nødvendigheden af Enighed iblandt de Hellige; talte imod Bagtalelse o. s. v. Bar derpaa Vidnesbyrd om Israels Indsamling til Zion. Formanede de Hellige til at være trofaste. S. 255.

Præs. H. O. Magleby var den næste Taler. Han hentydede til Luk. 6,20, omtalte dernæst Gjengivelsen af Evangeliet og dets første Principer, samt Evangeliets Frugter. Omtalte derpaa nogle af Joseph Smiths Lærdomme. Han bevidnede den Glæde han havde følt ved at være bleven samlet med de Hellige i Vestens Bjærge. Gjorde nogle Bemærkninger angaaende de videnskabelige Opdagelser i de sidste Dage, hvilke havde tjent til at lette Israels Indsamling. S. 118 sv. Salmb. af Malmø Kor. Taksigelsesbøn af L. Mortensen.

Efterm. Kl. 2 fortsattes Mødet. S. 83 sv. Salmb. af Malmø Kor. Bøn af John Andersen, S. Nr. 40.

C. D. Fjeldsted, Missionspræsident, fremstod derpaa og bød Forsamlingen velkommen; han bar derpaa et tydeligt og kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse af Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. Paapegede Forskjellen paa retmæssig og selvtagen Myndighed, og deres Følger. Omtalte de første Apostlers Kaldelse, og paaviste derpaa Forskjellen paa at kalde Evangeliets Forkyndere i hine Dage og nu. Omtalte dernæst den Helligaands Gaver i forrige Tider; det store Frafald og Fremgangsmaaden blandt Menneskene i at kalde Præster i vore Dage. Betvivlede Luthers Myndighed i denne Retning. Han bar derefter Vidnesbyrd om denne Tidernes Fyldes Husholdning, paabegyndt ved Profeten Joseph Smith. Han opfordrede blandt andet disse, som havde annammet den Helligaand ved Haandspaalæggelse af de Ældste til at opløfte deres Hænder, hvilket skete aldeles uden Undtagelse. S. 221 sv. Salmb. af Malmø Kor.

Aften Kl. 6 fortsattes Mødet i Regnegade 26. — Efter Sang, aabnet med Bøn af P. Sundvall atter en Sang. Tiden blev gjennem Aftenen afbenyttet af flere Ældster, som alle bar et interessant og godt Vidnesbyrd. Sang 123. Slutningsbøn af H. O. Magleby.

Hugo Petersen,
Mødets Skriver.

Melvina H. Snows Død.

Gjennem en Bekjendtgjørelse andetsteds, vil man erfare at Ældste Willard Snows Enke har forladt denne Skueplads og overgaaet til en anden Sfære. Hendes Mand var et Medlem af det Korps bekjendt under Navn af „Zions Lejr." Han døde langt borte fra Hjemmet, medens han var paa Mission i Skandinavien. For omtr. tredive Aar siden blev han syg i Kjøbenhavn, hvorpaa han forlod nævnte Stad og begav sig paa Rejsen til Liverpool, men døde undervejs den 21de Aug. 1853 (ifølge Skand. Stjerne 2. Aarg. Side 372, om Bord paa Dampskibet „Transit" 80 Mile fra Hull). Hans Venner om Bord (P. O. Hansen og H. P. Jensen) gjorde forgjæves Forsøg paa at bevæge Kaptainen til at bringe

Liget til England, hvortil han var bestemt; og saaledes blev en ædel og trofast Mands Legeme nedsænket i Havets Dyb. Hans Hustru, som nu er bortgaaet for at gjenforenes med ham, var ham værdig i enhver Henseende. Hun var en trofast Sidste Dages Hellig. Hendes Ligtale blev afholdt af Præs. Wilford Woodruff.

Søster Melvina H. Snow, Enke efter Willard Snow, afgik ved Døden formedelst «Paralysis» i Saltsøstad, den 24de Oktober d. A. Vi hidsætte følgende korte biografiske Skizze, hvilken hun selv har nedskrevet:

Jeg blev født i Staten Vermont i Aaret 1811, og blev opdraget i min Faders Joel Harweys Hus, hvor Evangeliet fandt mig i Aaret 1833, da Ældsterne Orson Pratt og Lyman Johnson kom der paa Mission. Vor nærmeste Nabo var Levi Snow, Erastus Snows Fader, hele hans Familie forenede sig strax efter med Kirken. —

Min Søster Emilie laa syg af Lungesygdom og Døden nær, og Lægerne havde opgivet alt Haab om hende. Hun sendte Bud til Orson Pratt med Forlangende om at han vilde administrere til hende, hvilket han ogsaa efterkom; hun blev øjeblikkelig helbredet, hvorpaa hun nedgik i Daabens Vande. Jeg og min Søster Susan fulgte snart efter, hvorpaa vi begge i Selskab med Snows Familie begav os paa Vejen til Missouri, men opholdt os en Tid i Kirtland paa vor Rejse dertil. — Jeg blev gift med Willard Snow i Far West, i Maj 1837. Vi boede der i to Aar, siden maatte vi flytte omkring fra Sted til Sted, indtil vi omsider nedsatte os i Iova, nær ved Nauvoo. Jeg havde paa denne Tid fire Børn, og min Mand var paa en Mission. Pøbelen omringede os og ødelagde Alt, tilhørende de Hellige. I det de passerede forbi hørte jeg dem sige at de vilde komme og afbrænde vort Hus, hvorfor jeg saa mig nødsaget til at flytte over Floden for Beskyttelse.

Efter min Mands Tilbagekomst fulgte vi med Lejren til Councill Bluffs, og om Foraarret 1847 begyndte vi i Selskab med Pionererne Rejsen til Utah, og ankom der om Efteraaret. — Min trofaste Søster Susan var med mig fra den Tid jeg forlod min Faders Hus, og efter vor Ankomst hertil blev hun gift med min Mand; hun fødte ham en Datter, og døde under Fødselen. Jeg tog Barnet til min Barm, og gjorde aldrig nogen Forskjel paa hende og mine egne Børn, hun er nu indgaaet i Ægteskab.

I Aaret 1851 blev min Mand kaldet til at gaa paa Mission til Danmark fra hvilken han aldrig vendte tilbage. Han var den eneste Missionær, som nogensinde blev begravet i Havet, saa vidt jeg ved.* Jeg blev efterladt med fem Børn, hvor af den yngste en Søn strax efter fulgte sin Fader. Formedelst haardt Arbejde og Sparsommelighed har jeg været i Stand til at opdrage de øvrige til Mænd og Kvinder. Jeg har i 26 Aar levet som Enke. Jeg elsker ethvert Princip i Mormonismen, og venter roligt paa den Tid, da jeg skal gjenforenes med min elskede Mand og hans Familie, for i Evigheden aldrig mere at skilles fra dem.

Des. News.

---

* Man vil erindre at Feramorz L. en Søn af B. Young blev sænket i den mexikanske Bugt, i Efteraaret 1881.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 79.)

Den 27de Marts ankom jeg til Memphis, træt og hungrig. Jeg begav mig til det bedste Hotel i Byen, ejet af en Mr. Josiah Jackson; jeg fortalte ham at jeg var fremmed, og bad ham at give mig Herberge Natten over, skjøndt jeg var blottet for Penge. Han spurgte om hvad min Forretning var, hvorpaa jeg svarede, at jeg var en Evangeliets Forkynder; han lo, og bemærkede at jeg lignede ikke meget en Prædikant, og i Sandhed, Manden havde Ret, efter som alle de Prædikanter, han nogensinde var bleven bekjendt med, kjørte med smukke Heste og Karreter, klædte i kostbare Klæder, havende store Lønninger, — Mænd, som vilde see den ganske Verden at synke i Fordømmelse, hellere end at vade gjennem Mudder og Vand 40 Mile om Dagen. Hotelværten, der gjerne ønskede at have lidt at more sig over, sagde at han vilde lade mig overnatte, om jeg vilde prædike. — Jeg maa ærligt tilstaa at jeg denne Gang blev noget forunderlig, efterdi jeg bad ham om ikke at opfordre mig til at prædike; men desto mere jeg søgte at faa Bugt med ham, desto mere bestemte han sig paa at jeg skulde prædike, hvorpaa han tog min Rejsetaske og forvarede den, og Værtinden beredte mig en god Aftensmad, og jeg blev inviteret til at spise i en stor Sal, og førend jeg blev færdig begyndte Byens Rige og Mægtige, at samles i Salen klædte i fint Klæde og Silke; hvorimod mit Udseende var, som man let vil kunne gjætte, efter at have vandret igjennem Vand og Dynd. Efter endt Maaltid, blev Bordet bortført; i et Hjørne i Salen blev indrettet en Slags Prædikestol paa hvilken blev lagt en Bibel og en Salmebog, og et Lys tændtes derpaa, derefter blev jeg anmodet om at tage Plads; Værten og en Del andre Mænd omsluttede Prædikestolen. Ved denne Tid havde omtrent 500 Personer forsamlet sig, ikke for at høre en Prædiken, men for at have noget Morskab. — Unge Mænd! Hvorledes vilde I synes om en saadan Stilling? Paa Eders første Mission, blottet for en Kammerat eller Ven, og derpaa blive opfordret til at prædike for en saadan Forsamling? Denne var dog en af de behageligste Timer i mit Liv, uagtet jeg følte som jeg gjerne kunde have ønsket en Medarbejder. Jeg læste en Salme, og opfordrede dem til at synge: men ikke en Sjæl vilde synge et Ord. — Jeg sagde dem da at jeg ikke havde Gave til at synge, men med Guds Hjælp vilde jeg baade bede og prædike. Jeg knælede ned for at bede, og de Omkringstaaende knælede ogsaa ned. Jeg bad til Gud i min Bøn at han vilde staa mig bi i at vinde disse Folks Hjærter, og jeg lovede samtidigt at vilde tale til dem hvad som helst Aanden maatte diktere; jeg opstod derpaa og talte en halv anden Time, og det var en af de bedste Prædikener jeg nogensinde prædikede. De Forsamledes Levnet blev mig vist ved Aanden i det jeg talte, hvorfor da jeg havde hentydet til deres daarlige Levnet, de alle forlod mig, saa jeg tre Minutter efter at have sluttet min Tale, befandt mig alene i Salen. — Kort efter blev jeg vist tilsengs. Efter at have begivet mig til Hvile, erfarede jeg at en Del af de Mænd til hvilke jeg havde prædiket, befandt sig i et tilstødende Værelse, og jeg

kunde tydelig høre deres Samtale. En af Mændene sagde, at han kunde ønske at vide, hvorledes denne „Mormondreng" kunde være bekjendt med deres forbigangne Levnet. Et Øjeblik efter bleve de indviklede i en Disputats angaaende Lærdomspunkter; en af dem foreslog at kalde mig op for at give min Mening tilkjende; men Værten svarede: Nej, vi have haft nok for den Gang. Næste Morgen fik jeg en god Frokost, hvorefter Værten tilbød mig at maatte forblive i hans Hus saalænge jeg ønskede, hvis jeg oftere kom til Egnen

Efter at have forladt Memphis, rejste jeg over Land til Benton, County, og prædikede paa Vejen, naar Lejlighed gaves. En Nat overnattede jeg hos en Mr. Hardman af den episkopalske Tro; hans Familie tilbragte det meste af Natten med Musik og Dans. Da vi følgende Morgen sad ved Frokostbordet spurgte Mr. Hardman mig om vi troede paa Musik og Dans? Jeg svarede, at vi ikke troede det som aldeles nødvendig til Saliggjørelse; hvortil han svarede, at han gjorde, og af denne Aarsag vilde han ikke forene sig med vor Kirke. Den 4de April 1835 havde jeg den Glæde at møde Ældste Waren Parish i Broder Frys Hus. Han og David Patten havde prædiket i den Del af Tennesee, døbt et Antal Troende og organiseret flere smaa Grene. Broder Patten var vendt hjem, som saadan befandt jeg Broder Parish alene; jeg forenede mig med ham i Evangeliets Tjeneste, og vi arbejdede i Forening tre Maaneder og nitten Dage. I nævnte Tidsrum rejste vi igjennem flere Countyer i Tennesee, og paa en Vejlængde af syv hundrede og tresindstyve Mile prædikede vi Evangeliet daglig, og døbte i alt nogle og tyve Personer. Ifølge Raad fra Joseph Smith og Oliver Cowdery, ordinerede Waren Parish mig til Ældste og efterlod mig til at vaage over de Grene, som vare organiserede i den Egn. Saasnart som jeg blev alene, fordoblede jeg mit Arbejde; jeg havde i længere Tid store Forsamlinger og døbte et større Antal. — Den 15de August s. A. havde jeg bestemt en Forsamling hos Broder Taylor, Abraham O. Smooths Stedfader. For at komme til nævnte Sted maatte jeg sætte over Bloodyfloden, og paa Grund af at Floden var steget formedelst stærk Regn, saa jeg mig nødsaget til at svømme over. I det jeg svømmede over, blev min Hest indviklet i en Trætop, og havde nær druknet, men det lykkedes mig at frigjøre den, hvorpaa vi svømmede over særstilt; Hesten naaede Land før jeg, men var saa venlig at oppebie mig. Jeg steg derpaa atter i Sadlen, fortsatte Rejsen i godt Humør og havde en god Forsamling. Den 20de Oktober døbte jeg tre Cambeliter, hvoraf den ene var en Diakon. Jeg fortsatte derpaa Rejsen til Mr. Greenvoods Bopæl; han var en Mand paa firsindstyve Aar, og havde tjent som Soldat under Gen. Washington. Hans Hustru, som var tre og halvfemsindstyve Aar, var ivrigt beskjæftiget med at karte Uld. Jeg prædikede i deres Hus og døbte dem begge to. Den følgende Dag prædikede jeg i Benjamin Clapps Hus, og døbte syv Cambeliter og en Baptist. Den 16de Nov. prædikede jeg i Broder Camps Hus, og døbte tre. Følgende Dag prædikede jeg atter hos Broder Clapp og døbte fem. Efter afholdt Forsamling sadlede jeg min Hest, og i Selskab med Seth Utly, fire andre Brødre og to Søstre, begav jeg mig paa Rejsen til Clares River. Paa Vejen traf vi paa en Strøm, som formedelst Regnvejr havde steget saa betydeligt, at vi ikke uden at svømme over paa vore Heste, kunde sætte over den. Eftersom vi ikke ansaa det for sikkert at lade Kvinderne svømme over paa Heste,

red vi op imod Strømmen for at finde et Vadested. Under dette Forsøg bleve vi overvundne af en stærk Storm, ledsaget af en stærk Regn; i Mørket toge vi fejl af Vejen, og fore vild imellem sumpige Steder og Bække; men Herren forsager ikke sine Børn i deres Prøver, thi medens vi fore hid og did i Mørket bleve vi pludseligt omringede af et klart Lys, hvilket aabenbarede den farefulde Stilling i hvilken vi befandt os paa Kanten af en Afgrund; dette Lys vedblev at følge os indtil vi fandt Vejen, hvilken vi saa fortsatte, fulde af Taknemmelighed til Gud, uagtet Stormen og Regnen vedblev. Efter at have rejst fem Timer i Mørket og vadet mange Strømme, naaede vi lykkeligt Broder Henry Thomas Hus om Aftenen Kl. 9. Ingen af os følte til at klage, men vare taknemmelige til Gud for hans beskyttende Varetægt. Den paafølgende Dag prædikede jeg i Damon Creek, og organiserede en Green, kaldet „Damon Creek Green", og ordinerede Daniel Thomas til Lærer. Den 19de Nov. prædikede jeg atter i Broder Clapps Hus og døbte fem Personer, af hvilke den ene var en Cambelitprædikant. I det jeg næste Dag prædikede i Broder Henry Thomas Hus, ankom en Pøbelhob paa omtr. halvtredsindstyve Personer med en Baptistprædikant i Spidsen. Efter at nævnte Prædikant havde gjort et Spørgsmaal, raadede han Hoben til ikke at lægge Haand paa Nogen, paa Grund af dens Tro. Det var et godt Raad, som ogsaa efterfulgtes. Efter Forsamlingens Slutning døbte jeg tre Personer, af hvilke den ene var otte og halvfjerdsindstyve Aar gammel.

Hermed slutter Aaret 1835 (mit første Missionsaar), i hvilket Tidsrum jeg havde rejst 3,248 Mile (eng.) og afholdt 170 Forsamlinger, døbt 43 Personer, hvoraf 3 vare Cambelitprædikanter. Jeg havde desuden assisteret Ældste Parish i at døbe 20; givet 35 Haandspaalæggelse, organiseret 3 Grene, ordineret 2 Lærere og 1 Diacon, samlet 30 Abonnenter for Bladet «Messenger & Advocate», samt erholdt 173 Underskrifter paa de Helliges Ansøgning til Guvernøren i Missouri om Godtgjørelse for Uret, tilføjet de Hellige i Jackson Co. Der blev ogsaa i nævnte Aar rejst tre Pøbelhobe imod mig, men uden at tilføje mig Skade. Jeg skrev i samme Aar 18 Breve, modtog 10 og sluttede tilsidst Aaret 35 med at spise til Aften hos Br. A. O. Smooth.

Paa Grund af den meget strænge Kulde tilbragte jeg en Del af Januar Maaned 1836 i Br. A. O. Smooths Hus i Kentucky, med at studere den engelske Gramatik. Siden fortsatte jeg Missionen i Kentucky og Tennesee og døbte alle, som vilde tro mit Vidnesbyrd. Den 26de Februar afholdt vi et Konferencemøde i Broder Lewis Clapps Hus; tre hundrede og tre Medlemmer fra den Del af Missionen vare tilstede. Jeg ordinerede A. O. Smooth og Benjamin Boydston til Ældster, og Daniel Thomas og Benjamin Clapp til Præster, samt en Lærer og to Diaconer. Efter Konferencen medtog jeg Brødrene Smooth og Clapp til at assistere mig i Missionsarbejdet; førstnævnte rejste bestandig tilsammen med mig til den 21de April, paa hvilken Dag vi traf sammen med Ældste David W. Patten, som var kommen direkte fra Kirtland, og var bleven ordineret til en af de Tolv. (Fortsættes.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien

for Aaret 1882.

Konferencer.	Grene	Missionærer fra Zion: Høipræster	Halvfjerds	Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konferencepræsident
Danmark:															
Kjøbenhavn..	6	4	6	3	39	33	31	13	665	781	158	140	57	10	H. O. Magleby.
Aarhus.....	4	4	5	7	41	17	31	9	524	622	103	89	65	9	J. M. Christensen.
Aalborg....	5	2	4	8	28	11	15	6	444	504	148	112	25	5	L. P. Christensen.
	15	10	15	18	108	61	77	28	1633	1907	409	341	147	24	
Norge:															
Kristiania...	8	2	8	3	87	47	34	14	735	917	122	103	34	16	H. A. Hansen.
Sverrig:															
Stockholm...	8	—	2	5	70	34	36	12	968	1120	220	116	65	18	N. R. Lindahl.
Gøteborg...	7	—	2	6	43	28	25	20	485	601	84	92	19	8	A. Eliason.
Skaane.....	6	1	—	9	23	13	11	2	335	384	151	135	20	11	J. Jorgason.
	21	1	4	20	136	75	72	34	1788	2105	455	343	104	37	
Island.....	1	—	—	2	—	—	—	—	27	27	4	7	—	—	Gesli E. Bjarnason
Total	45	13	27	43	331	183	183	76	4183	4956	990	794	285	77	

Døde. I Brigham City, Box Elder Co. den 28de Okt. d. A., Isak Mortensen i en Alder af 20 Aar, 1 Maaned og 23 Dage. Afdøde var en Søn af Lars og Marie Mortensen; han var agtet og elsket af alle som kjendte ham. Vi sympatiserer paa det hjærteligste med Afdødes Forældre og Venner, efter som han var Familiens Støtte, under Faderens Fraværelse paa Mission i Skandinavien; vi bede og haabe til Gud, at han vil styrke Br. Mortensen til at bære dette sørgelige Budskab.

I Fairview, Sanpete Co. den 30te Okt. d. A., Ane Kirstine Rasmussen (Bilby) 71 Aar gl. født i Slesvig, an. Evangeliet i 1853, og efter at have overstaaet megen Møje i at deltage i at trække Haandkarrer over de store Sletter, ankom hun til Utah Aar 1860.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste Januar 1883. 32te Aargang.

Joseph Smiths Ungdomsliv.

Den Formodning, at Joseph Smith, som Yndling besad en daarlig Karakter, er bleven anvendt som Text til mangen en ondskabsfuld Artikkel imod Evangeliet, hvilket han formedelst Guds Naade gjengav Jorden. Man spørger: Hvorledes er det muligt at vi skulle kunne tro, at Gud vilde udvælge et saadant Redskab til Udførelsen af sit Værk? Først svare vi: Guds Veje ere ikke Menneskenes Veje, og han har fuldkommen Ret til at vælge hvem det synes ham godt. I det vi vide at vi tale Sandhed, paastod vi endvidere, at Rygterne om Joseph Smiths daarlige Karakter ere falske, samt at de aldrig bleve cirkulerede til efter at Gud havde kaldet og beskikket ham til at begynde det Værk, til hvilket Himmelen havde bestemt ham. Lige til nævnte Tidsrum besadde baade han, og hans ganske Familie et godt Rygte iblandt deres Naboer. Men aldrig saa snart havde Joseph baaret sit ydmyge Vidnesbyrd om Englesendelse, før den Onde begyndte at sværte hans Karakter, og forsøge at tilintetgjøre Sandheden af hans Vidnesbyrd. Onde Rygter spredtes vidt og bredt, og voxede i deres Fremfart (lige som Løgne altid gjøre) lige til „D. P. Hulburts" Dage, hvilken, i det han rejste Øst paa, for at erholde hvad som er bleven benævnet „Manuskriptfundet", gjorde det til sit Ærinde at besøge Josephs tidligere Hjemstavn, for at samle alle de Skandaler, der vare blevne udspredte om Joseph. For at sætte sine onde Hensigter desto bedre igjennem, udarbejdede Hulburt et beediget Vidnesbyrd (Affidavit), hvilket ifølge hans Paastand underskreves af en Del af Smiths Families gamle Naboer. Nogle af de, hvis Navne vare vedhæftede nævnte Vidnesbyrd, have siden benægtet at have mindste Kjendskab til det Dokument, og afgivet Vidnesbyrd med Hensyn til Joseph Smiths Karakter, hvilke vare aldeles modstridende til det, som indeholdtes i Hulburts Dokument. Nogle underskrev ifølge det de havde hørt gjennem Rygter og Omtale, og ikke gjennem virkeligt Bekjendtskab, medens Andre vare Mænd, hvis egne Karakterer vare af den laveste Slags, om hvem det siges, at de med Glæde underskrev saadant, for derved at hæve sig selv. Man tog sig endogsaa Frihed til at underskrive Mænds Navne, for hvilke man var aldeles frem=

med, blot for at forøge Underskrivernes Antal. Dette falske og løgnagtige Dokument er bleven eftertrykt Gang efter Gang. Andre Mænd af samme Slags have fulgt i Hulburts Fodspor og fabrikeret andre Dokumenter af samme Kvalitet, endogsaa vedføjende Folks Navne, som vare vel bekjendte i Palmyra, uden disses Vidende eller Tilladelse, bærende Vidnesbyrd aldeles modsat deres Mening eller Udtalelse. Det gjør os ondt at maatte sige, at dette lave Foretagende har i Almindelighed været udført af Mænd, som sige sig at være „Evangeliets Forkyndere".

De Underskrifter, som bæres af Hulburts Dokument, paastod at Familien Smith (i Særdeleshed Joseph) var doven, umaadeholden, usandfærdig, „blottet for moralsk Karakter" og hengivet til stygge Vaner. Disse Beskyldninger ere ikke alene falske, men de tilkjendegive alt et religiøst, bittert Hads Bigotteri, samt overdreven Ondskab og Hævnsyge. Joseph var uden Tvivl ikke fuldkommen, ingen iblandt os ere, men med Hensyn til god Karakter overgik han næsten alle sine Naboer og Ligemænd i enhver Henseende. I den Beskrivelse han selv har efterladt sig, angaaende sit Ungdomsliv fra den Tid han havde det første Syn til Englen Moronis Besøg, bekjender han i al Omvendelsens Ydmyghed sine Ungdoms Daarskaber, og beskriver sine Fejltrin i et Sprog, som mere bekjender og overdriver, end undskylder Synder, som han begik i sin umyndige Alder. Han skriver:

„Fra den Tid jeg havde havt det første Syn til Aaret 1823, var jeg forbudt at forene mig med nogen af Datidens existerende Religionssamfund. Uagtet jeg var meget ung, blev jeg dog forfulgt af disse, som burde været mine Venner og behandlet mig venligt, som hvis de ansaa mig for at være bedraget, burde paa en venlig og kjærlig Maade søgt at vinde mig tilbage. Saaledes udsat for alle haarde Fristelser og i alt Slags Selskab, lod jeg mig ofte forføre til alle Slags Vildfarelser, hvilket beviser Ungdommens Svaghed og Menneskets fordærvede Natur, hvilket jeg med Bedrøvelse maa tilstaa ledte mig i adskillige Fristelser til mange Begjærligheders Tilfredsstillelse og til Guds Fortørnelse. Som Følge af mine Svagheder følte jeg mig ofte fordømt af min Samvittighed, hvorfor jeg om Aftenen paa ovennævnte 21de September efter at have begivet mig til Hvile, opløftede mit Hjærte i Bøn og Paakaldelse til den almægtige Gud, om Tilgivelse for alle mine Synder og Daarligheder, samt med Begjær om at det maatte blive mig tilkjendegivet, hvorledes mit Forhold var lige over ham, thi jeg havde fuld Tillid om at erholde en guddommelig Tilkjendegivelse, efter som en saadan før var bleven mig tildelt."

Ovenstaaende er en lige frem og ukunstlet Tilkjendegivelse af hans Hjærtes Tilstand; han søger ikke at skjule noget, men viser til samme Tid hvilke Irettesættelser og Forfølgelser han maatte udstaa fra deres Side, som burde have været hans Venner og Beskyttere, hvilke foraarsagede ham til at give efter for Ungdommens Svagheder, som en Følge af det mindre gode Selskab, med hvilket han paa Grund af sin ringe Livsstilling saa sig nødsaget til at omgaaes.

Naar de af hans Fjender fremførte Beskyldninger sammenlignes med deres Vidnesbyrd, som vare bedst kjendte med ham og den hele Familie, lære vi, at i Stedet for at være „dovne" vare de alle „gode Arbejdere", samt at i Stedet for at være usandfærdige og onde, vare de ærlige, oprigtige og religiøse, gode Naboer; tjenstgjørende i Sygdomstilfælde, men fattige, og kun i Besiddelse af en ringe Del af denne Verdens Kundskab. Deres Fattigdom, hvilken nogle ukjærlige Personer have forvendt til „Ligegyldighed" eller Mangel paa Dygtighed i Bestyrelse, er en af de ondskabsfuldeste

Beskyldninger, som er bleven fremført imod dem. Beskyldningen for Drukkenskab kan reduceres til det Fakta, at Joseph Smith ved et eller to Tilfælde drak Most i Høstens Tid, hvilket i megen Varme let kunde gjøre sin Virkning. Men Alle bevidner, at „Enhver" drak i de Dage; thi det var før Oprettelsen af Afholdenhedsforeninger fandt Sted, og man betragtede det for fuldkommen rigtigt at nyde lidt stærk Drik tilfældigvis. Drukkenskab var den mest fremragende Synd blandt det engelske Folk paa hin Tid. Joseph Smith var ikke en Totalmaadeholdsmand, og der fandtes heller ingen anden som var det Han holdt meget af at brydes, hvilket mange af hans Venner meget vel vide, og var, naar i godt Humør, stedse paa rede Haand for denne Slags Morskab. Paa disse Ubetydeligheder er det, at Fjenderne til Guds Sidstedages Værk, har bygget deres Historier om Josephs daarlige Karakter.

Han er dernæst beskyldt for at være en Skattegraver, hvilket i en vis Forstand er sandt. Hele Befolkningen i det vestlige New York og tilstødende Egne, var paa hin Tid greben af en overnaturlig Hang efter at opdage skjulte Skatte, medens man paa samme Tid hørte de mest urimelige Historier om usynlige Væsener, naar lejlighedsvis disse Skatte bleve forstyrrede; Publikums Sind synes at have været meget foruroliget desangaaende. Det var ved et af disse Tilfælde, at Joseph Smith fik Arbejde hos en Mand med at grave i en af hine gamle spanske Miner, for om muligt at erhverve Manden nogle af de formodede skjulte Skatte. Joseph arbejdede for denne Mand paa samme Maade, som om han var bleven lejet til at plante Majs eller Kartofler. Fra dette udsprang Historien om, at Joseph Smith var en „Skattegraver". Men selv om han havde gravet efter Skatte paa egen Haand indsee vi ikke, at der kunde være noget lavt, uærligt eller kriminelt i et saadant Foretagende. Det følgende Udsagn, hvilket er bleven os fortalt af Joseph Smith selv, viser, hvorledes han blev paalæsset Titelen „Skattegraver":

Efter som min Faders timelige Omstændigheder vare meget smaa, vare vi underkastede Nødvendigheden af at arbejde med vore Hænder, tage Dagsarbejde, eller som vi paa anden Maade kunde faa Lejlighed; sommetider ude og andre Tider hjemme, og ved fortsat Arbejde bleve vi i Stand til at erhverve os et godt Udkomme. I Aaret 1824 mødte min Faders Familie den store Sorg, at min Broder Alvin døde. I Oktober Maaned 1825 tog jeg Tjeneste hos en gammel Herre ved Navn Josiah Stoal i Chenango Co., New York Stat. Han havde hørt tale om en Sølvmine i Harmony, Susquehanna Co., i Pensylvania Stat, hvilken i sin Tid skulde have tilhørt nogle Spaniere, og havde kort før jeg kom i Tjeneste hos ham, selv gravet for om muligt at finde nævnte Mine. Efter at jeg var kommen i hans Tjeneste, lod han mig tillige med sine øvrige Arbejdsfolk arbejde med at grave for at finde Minen, hvilket Arbejde fortsattes en Maaneds Tid uden noget Resultat, hvorfor han opgav Foretagendet. Dette gav Anledning til den saa meget omtalte Historie om, at jeg havde været en „Skattegraver".

Kort Tid efter arbejdede Joseph for Mr. Joseph Knight i Colesville, New York Stat. Angaaende Joseph Smith, skriver Knights Søn „Newel" følgende:

„Min Faders Forretning var af den Beskaffenhed, at han ofte behøvede lejet Hjælp, og iblandt de Mange han fra Tid til anden havde i sit Arbejde var en ung Mand ved Navn Joseph Smith, den, til hvem jeg i Særdeleshed følte mig forbunden; hans gode Opførsel, hans Trofasthed og venlige Tiltale, kunde ikke fejle at paadrage ham Andres Agtelse, som havde Lejlighed til at stifte Bekjendtskab med ham. Een Ting synes at være

karakteristisk i alle hans Morskabslege: Man saa aldrig at Nogen fik Overhaand over ham, og dog var han altid venlig og bibeholdt stedse sine Legekammeraters Venskab."

To Herrer ved Navn Kelley fra Mischigan, bestemte sig i Marts Maaned 1881 for deres egen Tilfredsstillelses Skyld paa, at besøge den Egn, hvor Joseph Smith tilbragte sin Ungdom, i den Hensigt blandt Egnens ældre Beboere, som vare bekjendte med Familien Smith, at udforske Alt med Hensyn til Joseph Smiths, samt hans Forældres og Sødskendes Karakter. Deres Samtale med mange af disse, som gjøre Fordring paa at have kjendt Joseph, blev siden efter offentliggjort. Iblandt disse som besøgtes vare de Familier og ofte saadanne Personer, hvis Navne ofte uden deres Vidende ere blevne vedhæftede hine falske Beskyldninger, vedkommende Familien Smiths Rygte. I flere Tilfælde viste det sig, at nævnte Personligheder ikke en Gang vidste, at Noget som helst af denne Slags Rygter, med deres Attester vedføjede, nogensinde var bleven publiceret, samt at de aldrig havde yttret noget lig de nævnte Beskyldninger eller fremkommet med slige Paastande, som tilskreves dem; de fortalte desuden, at de i nogle Tilfælde vare blevne tiltalte paa en fornærmelig Maade af Tilrejsende, naar de ikke vilde fremkomme med saadanne skadelige Beskyldninger mod Joseph Smiths Karakter, som Vedkommende maatte ønske. Dhrr. Kelleys fandt ogsaa, at naar i visse Tilfælde Nogen talte ilde om Joseph Smiths Karakter, var det paa Grund af cirkulerende Rygter, og ikke fra virkelig Bekjendtskab, medens dem, som i Virkeligheden vare bekjendte med ham, omtalte hans Karakter som i højeste Grad prisværdig. Vi anføre herved nogle Udtog af de Samtaler, hvilke Dhrr. Kelleys havde med disse Joseph Smiths fordums Bekjendte, og ville samtidigt bemærke, at nogle af disse aldeles ikke vare Josephs virkelige Venner:

Spørgsmaal: „Mr. Gilbert, hvad kjendte De til Brødrene Smith?"

Svar: „Selv kjendte jeg Intet; jeg har seet Joseph Smith nogle faa Gange, men var ikke bekjendt med ham. Jeg saa Hysum Smith ofte. Jeg er den, som satte Typerne efter Mormons Bogs originale Manuskript. De oversatte den paa et ensomt Sted. Jeg kunde kjende Manuskriptet i Dag, om jeg fik det at see. Den største Del af det var Oliver Cowderys Haandskrift, og en ubetydelig Del var Joseph Smiths Hustrus. Hyrum Smith bragte bestandig Manuskriptet til Trykkeriet, og havde det altid under sin Overfrakke, havende denne knappet omhyggeligt, som om det Hele havde været Guld. Han sagde paa samme Tid, at det var oversat fra Plader ved Guds Kraft, og de vare meget omhyggelige med det. Efter som det aldeles ikke var punktueret, havde vi meget Bryderi med det. De kjendte ikke noget til Punktuation,* hvorfor vi selv maatte gjøre dette."

Sp.: „Vel; forandrede De nogen Del af det, i det De satte Typerne?"

Sv.: „Nej, min Herre! vi forandrede det aldeles ikke."

Sp.: „Hvorfor forandrede og korrigerede De det ikke?"

Sv.: „Fordi de vilde ikke tillade os det; de vare meget bestemte desangaaende; vi forandrede det ikke det mindste. Aa, der kunde maaske være et eller to Ord, hvis Stavelsemaade jeg rettede, men ikke flere."

Sp.: „Satte De selv alle Typerne, eller var der Nogen som hjalp Dem?"

Sv.: „Jeg satte dem alle alene, og hjalp desforuden til med Korrekturlæs-

* At sætte Skilletegn.

ning; Ingen uden mig havde noget med det at gjøre."

Sp.: „Saa De nogensinde et af de første Kopier?"

Sv.: „Jeg har et her, som aldrig blev indbundet. Bogtrykkeren, Mr. Grandin, gav mig det. Hvis De nogensinde har seet en Mormons Bog, vil De komme til Forstaaelse om, at man siden forandrede den."

Sp.: „Virkelig! Lad os see Deres Kopi, det er en god Paastand. Hvorledes er det forandret nu?"

Sv.: „Jeg vil vise Dem (Mr. Gilbert tagende sin Kopi frem). Her paa Titelbladet staar der (han læser): Joseph Smith jun., Forfatter og Ejer. I det de senere publicerede andre Udgaver, udlod de dette, og gjorde alene Fordring paa, at Joseph Smith oversatte det."

Sp.: „Gjorde de Fordring paa andet, end at han var Bogens Oversætter, da de bragte Manuskriptet til Dem?"

Sv.: „Aa nej; de giorde Fordring paa at han oversatte ved Hjælp af nogle Redskaber*, hvilke han modtog tillige med Pladerne, samt at Herren assisterede ham."

Dhrr. Kelleys besøgte ogsaa Dr. John Stafford i Rochester, New York Stat. Han har nu ophørt at praktisere som Læge, efter som han nu er for gammel og svag til at kunne fortsætte dette Hverv. I det han besvarede et Spørgsmaal angaaende Joseph Smiths Karakter, sagde han:

„Han var virkelig en flink og munter Dreng. Hvad Tucker sagde om ham og den øvrige Familie var absolut falsk. Min Fader, William Stafford, var aldrig i mindste Maade bekjendt med dem. Familien Smith, saa vel som andre, arbejdede i Minerne før Joseph erholdt Pladerne. Min Fader havde en Sten, om hvilken nogle mente, at man kunde see igjennem, og gamle Mdm. Smith kom en Dag for at erholde den, men fik den aldrig. Tre eller fire Aar før Joseph kom i Besiddelse af Mormons Bog saa jeg dem grave i en Mine, det vil sige, den gamle Mand og Hyrum, Joseph var der ikke. Naboerne var af den Mening, at en Kone ved Navn Sally Chase kunde see Penge ved Hjælp af en Sten hun havde, og Willard Chase plejede at grave, hvor hun paastod at have fundet Penge, men jeg ved ikke om han, eller Nogen nogensinde fandt nogle.

Sp.: „Hvad var Joseph Smiths Karakter med Hensyn til Drukkenskab?"

Sv.: „Det var i den Tid Skik at alle og enhver drak og at have Drikke med i Marken, og ved en saadan Lejlighed hændte det en Gang, at Joseph fik formegen Most (som før bemærket).

Sp.: „Var han den Gang i Slagsmaal, og var han drukken?"

Sv.: „Nej, han blot brødes med nogle af Karlene, hvilket han holdt meget af. Jeg har aldrig hørt omtale, at han var i Slagsmaal med Nogen, men jeg har seet ham at brydes. Han gjorde en god Dags Arbejde, naar han gik paa Dagleje hos Nogen."

Sp.: „Hvad om det sorte Faar, Deres Fader William Stafford overlod dem?"

Sv.: „Jeg har hørt nævnte Historie, men tror ikke min Fader var der paa den Tid man siger, at Smith erholdt Faaret. Jeg kjender ikke noget til det."

Sp.: „Dersom De paa den Tid opholdt Dem hjemme, kunde man synes at De burde vide hvad enten Faaret blev Dem givet, eller De stjal et fra Deres Fader?"

Sv.: „Jeg er sikker paa at de aldrig stjal noget; men maaske de blev et foræret."

* Urim og Tumim.

Sp.: „Vel, Mr. Stafford, De ved meget vel om den Historie, som Tucker har fortalt, er sand eller ikke; hvad tænker De derom?"

Sv.: „Jeg tænker den er usand; hvis den var sand vilde jeg vidst mere om den. Jeg opholdt mig den Gang blot en Mil (eng.) fra Smiths; jeg er nu 76 Aar. De vare altid fredelige indbyrdes. Den gamle Kone (Josephs Moder) havde stor Tro til, at deres Sønner vilde blive noget Stort. Joseph var temmelig ulærd; men efter at de begyndte at holde Skole i deres Hus forbedredes han meget i Lærdom."

Sp.: „Holdt de Skole i deres eget Hus?"

Sv.: „Ja, mine Herrer, de holdt Skole i deres eget Hus, og studerede ogsaa Bibelen."

Sp.: „Dersom Joseph Smith den Yngre var ulærd, som De siger, Dr. Stafford, hvorledes gjør De da Rede for Mormons Bog?"

Sv.: „Jeg undtager ikke at Sidney Rigdon var forenet med dem (Brødrene Smith)."

Sp.: „Af hvad Aarsag tænker De han var forenet med Dem?"

Sv.: „Fordi jeg ikke kan afgive nogen Forklaring angaaende Mormons Bog, paa nogen anden Maade."

Sp.: „Kom Rigdon nogensinde der til Egnen før Mormons Bog blev trykt?"

Sv. Nej; Sidney Rigdon var der ikke før den blev trykt saa vidt vi vide, og og heller ikke ifølge hvad som Hulburt, Howe eller Tucker har været i Stand til at udfinde.

Sp. „Vel, De har i lang Tid erkyndiget Dem angaaende disse Fakta, ikke sandt Dokter?"

Sv. Ja, jeg har tænkt og studeret og hørt desangaaende, for de sidste halvtredsindstyve Aar, og opholdt mig iblandt deres gamle Naboer det meste af Tiden.

Sp. „Altsaa har ingen været i Stand til at opspore Rigdons og Joseph Smiths Bekjendtskab til efter Mormons Bogs Udgivelse, og efter at Pratt havde omvendt Rigdon i Ohio?"

Sv. Ikke saa vidt jeg ved.

Dernæst blev en tilstedeværende Mr. Saunders adspurgt:

Sp. „Var de bekjendt med Brødrene Smith Mr Saunders?"

Sv. Ja min Herre; jeg kjendte hele Familien Smith meget vel. De vare i alt sex Sønner, nemlig: Alvin, Hyrum, Joseph, Harrison, William og Carlos, samt to Døtre. Den gamle Joseph Smith var Bødker; de har arbejdet for mig mangen en Dag, de vare meget gode Folk. Unge Joe, som vi plejede at kalde ham, har arbejdet for mig, han var en dygtig Arbejder, og saa vare de Alle; men jeg betragtede dem aldrig for at være gode Forretningsmænd; de vare jo ogsaa fattige Folk, efter som den gamle Mand havde en stor Familie

Sp. „Hvori vare de forskjellige fra andre Mennesker, om der ellers var nogen Forskjel?"

Sv. Jeg har aldrig erfaret at de vare forskjellige fra de øvrige Naboer. I Sygdomstilfælde vare de bedre end de andre Naboer; een af Familien var i mit Hus hele Tiden da min Fader døde; jeg ansaa dem ogsaa altid for at være ærlige. Den gamle Mand og Hyrum skyldte mig nogle Penge paa den Tid de rejste her fra, det samme var Tilfældet med Martin Harris; men en af dem kom tilbage Aaret efter og betalte mig.

Sp. „Hvorledes vare de med Hensyn til Drukkenskab?"

Sv. Enhver drak lidt i de Dage, Brødrene Smith saa vel som de øvrige,

men de vare aldrig berusede saa vidt jeg ved.

Sp. „Hvor nøje kjendte De Joseph Smith jun?"

Sv. Aa, saa nøje, som jeg kunde; han har ofte arbejdet for mig og kommet meget til min Bopæl. Efter at de vare flyttede til Kirtland plejede han altid paa sine Rejser at logere hos os, og han har altid opført sig, som en Gentleman, naar han har kommet til mig.

Sp. „Hvad ved De angaaende den Bog, eller Pladerne, som han fandt i Højen derovre?"

Sv. Han gjorde altid Fordring paa at han saa Engelen og modtog Bogen, men jeg ved ellers ikke noget derom. Jeg har seet Bogen, men aldrig læst den, efter som jeg ikke brød mig noget derom.

Sp. „Vel, De synes i Deres Beretning at være forskjellig fra andre Historier, som ere circulerede om disse Folk?"

Sv. Jeg har netop fortalt Dem hvad jeg véd angaaende dem, og De vil have til at søge andre Steder hen, for Efterretninger af en modsat Slags.

Paa vore Forespørgsler til en hosstaaende Mr. Thomas H. Taylor, om han var bekjendt med Brødrene Smith og de første Beboere i den Del af Landet, erholdt vi følgende

Svar: Ja jeg kjendte dem meget vel, de vare pæne Folk. Den eneste Fejl var, at de vare overlegne i flere Retninger; i saadanne, som i alle lignende Tilfælde, paadroge de sig Folks Fjendskab hvilket sædvanligvis er Tilfældet, naar man har Manddom nok til at paastaa sin Overbevisning. Jeg er gjennem min Erfaring i Livet bleven vel bekjendt med dette Fakta; og medens jeg tillige med John Brown stred for mine Medmenneskers Frihed, kom jeg ofte i Knibe, og havde det ikke været for Gerritt Smith og Wendell Philip, saa vel som Andre der anvendte deres Indflydelse og Penge til mit Bedste, kjender jeg ikke hvorledes jeg skulde have banet mig igjennem.

Sp. „Hvad gjorde Brødrene Smith efter som Folk saaledes nedrev deres Karakter?"

Sv. De gjorde ikke Noget, som kunde foraarsage det. Disse ondskabsfulde Mennesker, toge ved en vis Lejlighed fat paa Joseph Smith, og halvt druknede ham i den Dam De seer hist henne, simpelthen af den Aarsag at han havde prædiket hvad han troede, og ikke af nogen anden Bevæggrund; og om Jesus Kristus havde kommet der, vilde de uden Tvivl have gjort det samme ved ham. Nu, jeg tror ikke saaledes som Smith, men enhver Mand har Ret til at have sin religiøse Mening og til at fremlægge sin Opfattelsesmaade desangaaende, og dersom Folk ikke synes der om, da lad dem komme frem aabenlyst og bevise hans Vildfarelser. Smith var alletider villig til at vexle Ideer med de bedste, og mest Kyndige man havde.

Sp. „Hvorfor kunde man ikke lide Joseph Smith?"

Sv. At sige Sandheden, saa var der Noget ved ham, hvilket man ikke forstod; paa en eller anden Maade vidste han mere end Folk i Almindelighed, og det var det, der optændte deres Vrede.

Sp. „Men mange fortælle forfærdelige Historier om dem, (Brødrene Smith) saa som: At de vare lave Mennesker, Kjæltringer, Løgnere og deslige. Hvorledes er det?"

Sv. Aa! Disse som have beskyldt Smiths for saadanne Ting ere nogle f—te Løgnere. Jeg har naar undtages min Forretningstid været her og haft

mit Hjem her lige siden jeg kom til Egnen, og jeg ved at disse Fyre fabrikere Løgne, fordi de elske Løgn mere end Sandhed. Jeg kan vise Dem til mange gamle Beboere her, som ville bevidne Sandheden af hvad jeg har sagt; om De ønsker det, saa følg blot med mig over paa den modsatte Side af Gaden, og jeg vil vise Dem omkring til dem.

„Dhrr. Kelley: Meget godt! men vi ville befinde at de alligevel ikke ved noget om Brødrene Smith, naar det kommer til Stykket."

Sp. „Tror De at Smith nogensinde fik nogle Plader ud af Højen, saa som han gjorde Fordring paa?"

Sv. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro at han gjorde. Hvorfor kunde han ikke finde nogle Plader, lige saa vel som Andre? Lige over for i Staterne Illinois og Ohio, har man siden i Jordhøje funden Kobberplader, hvilke vare graverede over alt med Hieroglyfer; desuden bevidne mange af de gamle Beboere her i Nabolaget, at Joseph Smith viste dem Pladerne; de vare ærlige og gode Mænd, og hvad Fornuft er der i at sige at de vare Løgnere? — Nu vel, jeg saa aldrig Mormons Bog, kjender ikke noget den, eller bryder mig noget derom; ved heller ikke enten den blev oversat fra Pladerne eller ikke. De har hørt om Spauldings Roman; nogle mene at den bestaar af saadanne Bøger, som bleve forkastede af Bibelens Samlere; men alt dette beviser ikke at Smith aldrig erholdt Pladerne.

Mill. Star.

Aaret 1860.

Som man vil erindre, var det i ovenstaaende Aar at den for den amerikanske Nation saa sørgelige Borgerkrig begyndte, hvilken efter 5 Aars Forløb endte med omtr. 1 Mill. Sjæles Død og Fordærvelse. Det følgende Himmeltegn, som blev seet i Indiana den 19de December 1843, af Jesse William og Lorenzo Fox, David Bale, James Vilson og William Cole. Disse Mænd vare paa Vejen til Logan Deadning, i den Hensigt at skyde en Panther, som havde vist sig der i Nabolaget, men i det de ikke opnaaede deres Hensigt, begav de sig til Salomon Mendenhalls Hus, og det var medens de en kort Tid opholdt sig der at de iagttoge nævnte Himmeltegn: „En Kugle saas at opstige i en skraa Linie, og foer med temmelig stor Hurtighed mod Vest, hvorpaa den efterlod en Streg, hvilken til det naturlige Øje syntes at være en 40 Fod lang, som strax efter omdannedes til et 8, hvilken efter kort Tidsrum siden omdannedes til et 6; dette forblev ogsaa synligt omtr. et Minut; sidste Tal forandredes siden til et O eller Nul, hvilket forblev ubevægelig i omtr. 3 Minutter. Naar disse Figurer sættes i Følgerække danne de ufejlbarlig 1860. Fænomenet var et storartet Skue, og foraarsagede i sin Tid megen Eftertanke." Meddelt af Wm. Martindale i Mill. Star. vol. IV Pag. 186.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Tilbageblik paa Aaret 1882.

Vi befinde os atter ved et nyt Aarsskifte. Aaret 1882 har fuldbyrdet sit Værk, forladt os, og lige som sine Forgjængere passeret ind i Evigheden. Om det ej kan siges om det, at det har været rigt paa store Begivenheder, saa er der alligevel gjennem dets Løb foregaaet meget, som vil staa som et Minde i kommende Tider, og Erindringen vil fremkalde Følelser, blandede af baade Glæde og Sorg. Af sørgelige Tildragelser kunde nævnes Tusinder af sørgende Enker og Faderløse over Tabet af Forsørgere og Fædre, hvilke gjennem Aarets Løb ere blevne offrede af Krigens Dæmon i Ægypten, Chili, Peru og flere Steder, og Alexandrias Ruiner ville forblive en sørgelig Hukommelse om det forsvundne Aar. Hungersnøden med sine blege, afmægtige Følger har hærget paa Island, og Tanken om 1882 vil stedse hos de nu Lidende vække et sørgeligt Minde. Andre og store Ulykker have foraarsaget Oversvømmelser, Orkaner, Ildsvaader og deslige paa forskjellige Dele af Jorden, hvilket alt tjener som Bidrag til at opfylde Tidernes Tegn, og er et Vidnesbyrd for de Hellige om, at Herrens Dag er nær for Haanden.

I Amerika, som i svundne Aar ellers var saa velsignet og produktivt i alle Næringskilder, har man spillet et sørgeligt Aktstykke, i det de Forenede Staters Kongres gjennem Edmundslovens Antagelse har rettet et Hug mod den i Konstitutionen garanterede Frihed, og saaledes begaaet et Brud paa denne, hvilken vi vide blev givet gjennem Inspiration fra Gud. De Sidste Dages Hellige, som man tænkte at give Dødsstødet gjennem denne Lovgivning, og fra hvilke man har forsøgt at berøve alle borgerlige Rettigheder, staa alligevel ved Indgangen af 1883 uskadte, med frit Mod, skjønne Fremtidsforhaabninger og en urokkelig Fortrøstning til Gud, som før i Prøvens Tider har været deres Værn og Støtte. De have med Sindsro betragtet disse Mørkets Foretagender, som ikke i mindste Maade kunne hindre dem i deres Bestræbelser i at fremme Guds Værk. De lode Stormen rase frit, de vide, at den er blot en Overgang og at det siden bliver klar Luft igjen. Der er ingen Aarsag til at frygte, naar vi gjøre hvad er Ret.

Tempelarbejdet er bleven fremskyndet med Kraft og Energi, og det forventes, at Logan Tempel skal blive færdigt til at indvies næstkommende Aprilkonference; Templerne i Saltsøstad og Manti, skride ogsaa frem mod deres Fuldendelse med raske Skridt; det er maaske derfor, at Mørkets Magter ere blevne saa betagne af Vrede, thi det blev en Gang sagt af Brigham Young: „At naar de Hellige bygge Templer, skulle Helvedes Klokker ringe". Mange Missionærer ere blevne udsendte til Jordens Nationer, og flere ere komne til Skandinavien end i noget af de foregaaende Aar. — Med Hensyn til Guds Værks Fremgang og det Arbejde, som i det nu forløbne Aar udførtes i Skandinavien, vil nedenstaaende Rapport give vore Læsere et Indblik:

Missions-Rapport for Aaret 1882.

Konferencer.	Missionens Tilstand i de forskjellige Konferencer. Forsamlingslok., som lejes stadigt.	Forsamlinger, afholdte blandt Fremmede, i Aarets Løb.	Byer gjennemmissionæret.	Abonnenter paa Skand. Stjerne og Nordstjernan.	Abonnenter paa Ungd. Raadg.	Antal Søndagsskoler.	Antal kvindelige Hjælpeforeninger.	Antal unge Mænds Foreninger.	Antal Unge Kvinders Foreninger.	Antal Søndagsmissionærer.	Antal stadigt omrejsende indfødte Missionærer.	Bøger og Skrifter uddelte bl. Folket til en Værdi af Kr.	Ø.
Kjøbenhavn..	2	296	120	308	140	3	2	1	1	10	9	1410	73
Aalborg	2	678	117	205	106	3	2	1	—	24	5	1139	36
Aarhus	6	141	201	315	175	2	3	2	—	23	5	1471	90
Kristiania ...	5	120	*	202	70	3	4	2	1	9	1	1579	81
Stockholm...	6	325	*	435	160	—	6	4	—	—	13	2370	35
Gøteborg ...	4	60	*	175	59	—	3	—	—	*	2	940	77
Skaane	2	149	*	142	35	1	2	1	—	12	5	925	30
Total	27	1769	438	1782	745	12	22	11	2	78	40	9838	22

* Manglende eller ufuldstændige Rapporter.

Emigrations-Rapport for Aaret 1882.

Indskibningssted og Afsejlingstid.	Emigranternes Alder. Voxne.	Under 12 A.	Under 5 A.	Pattebørn.	Hjemvendende Zionsældster.	Total	Anmærkning og Kompagniernes Ledere.
Kjøbenhavn, den 16de Juni.	455	118	95	30	22	720	Simon Christensen.
Liverpool, den 27de Juli .	6	4	—	3	—	13	Alle Islændere.
Kjøbenhavn, den 28de August.	190	56	25	21	6	298	H. J. Christiansen.
do. den 15de Oktbr..	71	21	18	4	4	118	P. O. Hansen.
do. den 5te April, den 27de Okt. og 17de Nov.	9	1	3	—	—	13	I Smaapartier.
Total	731	200	141	58	32	1162	

Af foregaaende Rapport vil det kunne sees, at Herrens Tjeneres forenede Bestræbelser ere blevne kronede med gode Frugter. Et større Antal Sjæle ere ikke blevne udfriede fra Babylon noget foregaaende Aar siden Aaret 1866, da Antallet beløb sig til 1213 Sjæle; og de Midler, som bleve tilsendte fra Zion for fattige Helliges Udfrielse, udgjøre omtrent 120,000 Kr., hvilket langt overstiger hvad som i noget foregaaende Aar er bleven hidsendt. Dette taler vel for de Hellige i Zion.

I det Hele taget kunne vi ej andet end betragte den forløbne Tid med Tilfredsstillelse og Erkjendtlighed til den Almægtige for alle hans Velsignelser til os. Guds Værk er i stadigt Tiltagende, og Herren har gjennem Aabenbaring til sin Tjener Taylor tilkjendegivet: „At om de Hellige ville tjene ham og agte paa hans Bud og Befalinger, da vil han med sin Aand og Kraft staa dem bi, bevare dem fra alt Ondt og tilintetgjøre Fjendens Planer". Herrens Hensigter skulle udføres, Zion opbygges, og hans Kraft og Regjering blive gjældende iblandt hans Folk, og Jordens Nationer skulle endnu komme til at erkjende det. „Til Slutning nedbede vi Gud den evige Faders Velsignelser over vore Brødre og Medarbejdere i den skandinaviske Mission, at de saa vel som Stjernens „Velyndere" og alle trofaste Hellige, samt de Gode, Oprigtige og Sandhedselskende paa Jorden maa nyde Glæde og Fred i det nye Aar 1883."

Red.

En Skrivelse fra Nebraska.

Aalborg, den 2den December 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

„Nedenstaaende er en Afskrift af et Brev fra min Svoger, (Jens Larsen Lund) skrevet til en Mand i Sejlstrup, ved Navn Peter Jensen; den samme som for mange Aar siden lod et af Jens Larsens Breve publicere, som en Modsigelse imod vor Lære og Fremfærd. I det Jeg tilfældigvis besøgte denne Peter Jensen og fik see nedenstaaende Brev, bad jeg ham om ogsaa at lade dette publicere, saa vel, som hint, men han syntes ikke at interessere sig for det; og da han overlod mig Brevet følte jeg tilskyndet til at sende Dem et Kopi af det. Skulde De synes om at optage det i Skand. Stjerne, er De maaske saa god at rette det, o. s. v.

Jeg har siden hørt, at Jens Larsen har solgt den ene af sine Ejendomme. Jeg tænkte det vilde interessere Dem at see et saadant Vidnesbyrd fra den gamle Mand. De af hans Børn, som ere hos min Familie, i Utah, føle vel; den syge Pige trives lidt nu. For mit eget Vedkommende føler jeg vel, og ønsker fremdeles at gjøre min Herres Villie. Brødrene forene sig med mig i at sende Dem en venlig Hilsen. Deres Broder i Fredens Evangelium. J. C. Frost."

Nebraska, den 27de Maj 1882.

Kjære Venner:

Jeg takker Eder mange Gange for Eders kjærkomne Skrivelse, som vi har rigtig modtaget. Jeg seer der af at I have det godt, hvilket glæder mig meget. Jeg vil nu først underrette Eder om hvorledes vi har det: Jeg bliver nu gammel og har Reumatismen at plages med af og til, som sædvanligt, med Undtagelse af Sommeren i den varmeste Tid, da er jeg den kvit. For Resten har vi det nogenlunde godt, med Undtagelse af vor Datter Ane Marie, hun har været syg i tre paa fjerde Maaned, hvilket har forvoldt os megen Sorg; hun har Lungebetændelse og Hjærtebanken, og det seer ud som det vil vare længere Tid endnu inden hun skal kommer sig. Jeg vil nu fortælle Eder om hvad Kornsorter vi avler mest; det er nemlig Majs. — Hveden har før været den vigtigste Kornsort, men en Del uvelkomne Insekter kaldet: „Chin Buggs", gaar i Straaet og dræber den før den modnes, saa Kjærnen bliver til Intet. Den har endnu ikke været over alt, kuns i Pletter, men hvorvidt de vil kunne udbredes og hvorlænge vi skulle plages med dem, er ikke godt at vide; de (Insekterne) have existeret i mange Aar i de østlige Stater og ere

nu komne her. Jeg har derfor ingen Hvede saat i Aar. Jeg har to Ejendomme; den ene med tilhørende 80 Acres Land, hvilken jeg har forpagtet til en dansk Mand, som giver mig den tredie Del af Avlet i Forpagtning. Den anden Ejendom bestaaende af 160 Acres passer jeg selv tillige med den ældste Søn; jeg saaede 8 Acres Havre og 56 Acres Majs. Tjenestefolk eller Dagleiere har jeg ingen haft i Aar. I Fjor holdt jeg en Karl, som jeg beralte 175 Dollars i aarlig Løn, men da drev vi ogsaa begge Ejendomme. 1 Dollar i Dagleje er det almindeligste, undertiden 1½. Der findes dog mange Karle, som erholde 200 i aarlig Løn, skjøndt de fleste tjene i uge- eller maanedsvis. Jeg ejer selv det nødvendige Skovland paa begge Ejendomme, jeg ønsker nu at sælge dem begge, enten særskilt, eller samlet.

I ønske at vide hvad Religion vi høre til; for Nærværende ere vi ikke indskrevne til nogen; vi leve her lige som Faar uden Hyrde, skjøndt her findes Præster og Religioner i Overflod, alle ville de kaldes Kristne, de prædike Jesu Kristi Navn, men hver paa sin Maade, men de vigtigste Grundsætninger forbigaa de for at holde Menneskene i Blindhed. Alt er Forvirring og Babel, og jeg føler en Hunger og Tørst, som disse ikke ere i Stand til at kunne mætte eller slukke og det er efter det levende Guds Ord, som ingen af dem ere i Besiddelse af.

Jeg rejste fra Utah formedelst Vantro, og paa Grund af de forfærdelige Rygter om Røver- og Morderhistorier, skjøndt nogle af dem har maaske været Sandhed; men angaaende Evangeliet, da er jeg ligesaa troende, som da jeg var i Danmark; men jeg blev vantro med Hensyn til Folket, formedelst disse forfærdelige Morderhistorier, og jeg troede at Herren vilde have forkastet dem, og oprejst et andet Folk til at udføre sine Hensigter; thi det var paa samme Tid at Morrisiterne fremstod, og ligeledes Josephiterne noget i Forvejen, saa der var megen Forvirring blandt Folket i Utah; men jeg tænker jeg var lidt for hastig til at rejse derfra; havde jeg ikke rejst den Gang tænker jeg at jeg havde været der endnu. — Alle slette Gjerninger er ikke Noget, som er bleven Nogen lært, men som man har udført paa egen Haand; og naar vi betænke os ret, saa er det ikke saa let at styre et Folk, som nylig er bleven udsamlet fra de babyloniske Riger, og især da den Tid endnu ikke er kommen da de selv kunne straffe dem efter deres egne Love. Alt hvad de for Nærværende kunne gjøre er at udelukke dem af Samfundet, og det kan maaske være Straf nok.

Naar man betragter Historien om de forrige Dages Hellige, lærer man at de vare ikke saa lette at styre; man seer at der vare Syndere saa store iblandt dem, saa store at de ikke en Gang fandtes iblandt Hedningerne, hvorfor gamle Broder Paulus undres over at de har ladet en Saadan staa, og ikke overladt ham til Satan, paa det han kunde blive straffet i Kjødet og Aanden frelst paa Opstandelsens Morgen; og vil man gaa længere tilbage og betragte det første Israel, seer man hvor meget Moses døjede for at holde Folket i Orden og Efterlevelse af Guds Bud, og han havde Magten og Myndigheden i sine Hænder, og kunde straffe dem uafhængig af Verdens Øvrigheder. Naar jeg betragter Alt dette, undres jeg slet ikke over at der findes Daarligheder iblandt de Sidste Dages Hellige, og vil vedblive at være det, indtil Herren kommer.

Nu alt dette kan ikke frelse mig, naar jeg glemmer mig selv, og seer efter Andres Svagheder; jeg maa vende om

og gjøre de første Gjerninger igjen og dette vil jeg gjøre om Gud det tilsteder, og jeg tror han er lige saa barmhjærtig og naadig, som han alletider har været og han vil ingen Synders Død, men at alle skulle omvende sig og leve. Det nytter mig ikke at ville stige andre Steder over i Faarestien, end ind ad den rette Dør, og ved de rette Dørvogtere. — Den Gang Brigham Young døde, troede jeg at de vilde splittes i Partier, og blive til Intet. Jeg seer at Værket gaar frem med fordoblet Kraft, uagtet alt det Verden hader dem og de Forenede Stater lægger Planer og omlaver deres Love for at undertrykke og tilintetgjøre dem, ja sommetider endog dræber nogle af dem. Alt dette udøves imod dem, og alligevel gaa de fremad. Der findes ikke noget Folk efter lige Antal, der gjøre saadan Fremgang, som dem; og det synes som de ikke bryde sig om hvad Folk gjøre imod dem, men passer deres egne Forretninger: Deres Missioner, Avlinger, Bygninger, Fabrikker og alle Slags Haandværker, saa de ere lige som Bier. — Jeg forstaar af deres egne Skrifter, at de ere bange for at de ikke skulle kunne leve tilbørlig op til deres Religion, jeg er ganske enig med dem i alt dette; og jeg tror der er En som sidder ved Roret og styrer Skibet i ethvert Uvejr, samt hvorhen, og paa hvad Maade det skal gaa frem, saa at Menneskenes Planer nytter til Intet, og det er gamle Israels Gud og han staar ogsaa ved Roret for Verdens Gang, saa de ikke kunne gjøre mere end hvad han tillader. — Jeg takker Dig fordi Du modtog min Svoger med Venlighed og Gjæstfrihed, thi dette hører ogsaa til Gudsfrygt.

Jeg ender nu min ringe Skrivelse, med venlig Hilsen fra mig og Familie, til Dig og Familie og mine Slægtninge, samt alle Venner og Bekjendte. Skriv snart igjen, og giv mig en fuldstændig Beretning om alle, som jeg kjender, samt om Dine nærmeste Naboer.

Jens Larsen Lund.
Blair, P. O. Washington Co.

Tale af Præs. John Taylor.

Afholdt i Tabernaklet i Saltsøstad, i den halvaarlige Konference den 8de Okt. 1882.

(Fortsat fra Side 87.)

Vi have som Mennesker og amerikanske Borgere Ret til at nyde alle de Privilegier, Forrettigheder, Beskyttelse og Rettigheder af ethvert Slags, de samme som noget som helst Menneske har i disse Forenede Stater; og ingen hæderlig Mand eller Mænd, vilde gjøre Forsøg paa at frarøve os dem. Naar der er Tale om Rettigheder, saa ere disse Rettighederne vi ere berettigede til i denne Nation, saaledes som jeg forstaar dem, og som de ere. Som Mennesker, og som Borgere af de Forenede Stater, bliver det derfor ikke nødvendig for os at paasee vore Rettigheder? Jeg tænker det bliver. Ønske vi at overtræde Loven? Nej, vi ønske ikke, endskjøndt vi vide at mange af disse Love ere fordærvelige og ukonstitutionelle. Vi have ingen Ret til at finde Fejl ved Andre, med Hensyn til deres Religion. Vi prædike Evangeliet, de annamme eller forkaste, lige som de synes. Hvis vi fandt Fordel i at annamme det, lad os være taknemmelige,

men vi ville ikke indblande os i deres religiøse Affærer. Hvad enten de ere Methodister, Presbyterianere, Katholiker, Baptister eller andre „Ister", de kunne dyrke Gud ligesom de synes, det bliver ikke vort Vedkommende, men en Sag imellem dem og Gud; men naar de indblande sig i vore Rettigheder som amerikanske Borgere, da bliver der en Pligt, som tilhører os at paasee vore Friheder.

Det er en Pligt der paahviler os som Religion anbetroet os, som vi paastaa, fra den Almægtige: Vor Mission er at opfordre denne, og alle Nationer til at omvende dem fra deres Synder, Skidenheder, Horeri, Vellyst, Mord, Gudsbespottelse og fra Udøvelsen af alle uærlige og fordærvede Gjerninger, men i dette anvende vi aldeles ingen Tvang, thi efter at vi have fremlagt vore Anskuelser for dem, have de et frit Valg, enten at annamme eller forkaste. Som Religionister kunne de erklære os for Bigamister eller Polygamister, eller hvad som helst andet de ønske og de maa svare for deres egne Handlinger; men som Politikere eller Statsmænd maa de i det Mindste lade os beholde Fordelen af Konstitutionen og dens Love, og disse vi søge at forsvare og besidde som politiske Rettigheder. Vi hverken fordre eller agte at gjøre Fordring paa at gjøre Indgreb i noget Menneskes Religion eller Samvittighed; vi have intet at gjøre med deres Religion, lige saa lidt, som de have at skaffe med vor. Religiøs Tro er ikke en politisk Affære. Konstitutionen har forhindret dens Indblandelse i Politikken, og enhver Embedsmand i de Forenede Stater har under en højtidelig Ed bundet sig til at forblive ved, samt understøtte hin Konstitution, og ingen af dem kunne gjøre Indgreb i den, uden at bryde sin Ed.

Hvad have vi gjort for at forsvare vore Friheder? Jeg har hørt Folk sige om os at vi ere tilbøjelige til at være fornærmende. Jeg siger vi ere ikke, men nogle af Lovene ere meget fornærmende. Vi have for Ex. en Edsvorneret, («Grand Jury») bestaaende af en femten Personer. Hvormange af dem ere Sidste Dages Hellige? To, tror jeg. Ifølge dette maa altsaa en Tiendedel af dette Territoriums Borgere være fædrelandssindet, patriotiske og hæderlige, medens den øvrige Del ere det modsatte. Men vi burde dog forhøres før man fordømmer os, saaledes forstaar jeg Loven. Nu, denne een Tiendedel loyale, gode og dydige Folk faar Tretten Mand indsat, medens de ni Tiendedele kuns faar To til at repræsentere dem. Men ulykkeligvis for disse loyale og gode Folk, viser bestemte Folketabeller, at denne 10 pr: Ct. Befolkning afgiver 80 pr. Ct. af Territoriets Forbrydere. Hvorledes er det i Henseende til andre Ting? Der tales meget om Embeder og Embedsmænd. Hvor er det en af Folkets Mænd, formedelst Regjeringens Tilladelse tilladt at holde noget Embede? At anvende en tænkende Ikkemormons Ord: „Uagtet Hedningene blot udgjøre 10 pr. Ct. af Befolkningen, saa ere dog fra denne lille Minoritet næsten enhver Embedsmand valgt som holder noget betydeligt Embede, hvor Magt og Indflydelse kunne anvendes. De have Guvernøren, hvilken besidder uindskrænket Magt til at antage eller forkaste Love; Sekretærer, Dommere, Constabler, Højesteretsadvokater, Landregistrator, Landinspektør, Retsskrivere, Kommissionærer, de vigtigste Postembeder, ect. ect."

Ifølge den almindelige Skik og Brug iblandt Mennesker, have vi i det Mindste Ret til en rimelig Andel til et passende Antal Embeder, men det er beviisligt at vi ikke have det. Desuden indblande disse Mænd

sig i vore Skoleaffærer, medens de samtidigt omtale hvor uvidende vi ere. For Ex. Utahs lovgivende Forsamling bevilgede Folkets Midler til at assistere i Opførelsen af et Universitet. Hvem var det som skulde tilvejebringe Midlerne? Folket i dette Territorium. Hvem sagde de skulde ikke? Guvernøren, og formedelst hans Befaling blev Bevillingen af Pengene tilbagekaldt. Disse ere nogle af de Ting med hvilke vi blive besværede. Paa den anden Haand, saa blive Love vedtagne, som komme lige i Modsætning til dette Folks Velfærd. Dernæst tager Hs. Excellence (Guvernøren) sig for imod Landets Love at beskikke et Antal Embedsmænd; gaar uden for Kongressens Lovbud, beskikker Embedsmænd til at indtage næsten ethvert Embede i Territoriet, hvad enten disse Embeder vare ledige eller ikke, lige som Tilfældet; jeg ønsker ikke at omtale dette omstændeligt, men vi have i Almindelighed befundet at disse Embeder vare besatte af Mænd, som havde lovlig Ret til dem, samt at Loven foreskriver at de skulle fortsætte indtil deres Efterfølgere bleve valgte og beskikkede; Jeg tror i alt Fald at Loven lyder saaledes; men jeg er i Virkeligheden bleven fortalt at ikke alene Loven lyder saaledes, men at selve Guvernørens Beskikkelse til mange af disse Embedsmænd ogsaa lyder saaledes; hans Fremgangsmaade i denne Henseende kommer altsaa i Modsætning til hans egne Biskikkelser. — Disse ere nogle af de Ting med hvilke vi blive plagede. Ønske vi at bekrige de Forenede Staters Regjering? Nej. Hvad ville vi gjøre? Vi ville, som amerikanske Borgere anholde ved Lovens Hjælp om vore Rettigheder, som garanteres os ved de Forenede Staters Love og Konstitution. Vi have «Ex post facto» Love, religiøse inkvisitorielle Love, hvilke smage stærkt af „Skamløse Lovforslag" og vi blive underkastede Prøvedsformularer, hvilke alle tillige med mange andre ere ukonstitutionelle og ødelæggende mod konstitutionelle Rettigheder. Jeg har ifølge nogle af Landets bedste Juristers Mening Beviser for at alle disse Ting ere en ligefrem Lovsovertrædelse og at det ikke er Mænds Pligt at underkaste sig saadanne fordærvelige Indgreb, eller blive deres egne Anklagere. En fremragende Jurist omtaler hvorledes Ting af denne Slags vilde finde Anvendelse i Washington, hvor „Blændværk" har sejret i saa høj Grad. Sæt nu f. Ex. at Loven anvendtes mod Nogle af disse, som praktisere disse Ting, hvorledes mon det vilde virke paa dem? Adskillige Kongresmedlemmer har sagt, at dersom Edmundsloven blev anvendt mod Hoerkarle, og hvis Mænd skulde blive deres egne Anklagere, vilde det foraarsage at tre fjerde Dele af Kongressens Repræsentantsæder vilde blive erklærede ledige. «Ex post facto»* Love ere blevne vedtagne, hvilke ere aldeles ukonstitutionelle, og det er for os at prøve dem i Retten, og vi mene at gjøre det; thi endskjøndt vi som Religionister gaa ud som Fredens Budbærere blandt Nationerne, saa ville vi dog som amerikanske Borgere, paa en lovmæssig og konstitutionel Maade stride Tomme efter Tomme for vore Rettigheder saa sandt Gud vil være vor Hjælper. — En anden Ting som Gud forventer os at gjøre er at bibeholde Menneskerettighedernes Principper. I det jeg har seet Kongressens Fremfærd imod os har jeg følt sørgmodig, — ikke alene for vort eget Vedkommende, men for deres. (Fortsættes).

* Denne er en Lov, som dømmer at en Handling eller Gjerning er strafbar, som paa den Tid den udførtes ikke var strafbar. W. 382

Ved Løvfaldstid.

Mel.: There is beauty all around.

Nu er Som'rens Tid forbi,
Skoven falmer hen,
Træets Blad paa Vej og Sti,
Falder visned ned;
Tiden skifter, men vi ved
Evig er Guds Kjærlighed.
:,: Aldrig den forandrer sig
Vi i :,: Gud er' rig' :,:

Fuglesang ej høres mer,
Gjennem Skov og Vang,
Blomsterduft ej findes der,
Nu den Vinter lang;
Men naar Solen atter blid
Skinner varmt ved Foraarstid,
:,: Da vi see de Blomster smaa
Frem af :,: Jorden staa :,:

Fader lad mig aldrig staa,
Som et vissent Træ,
Lad mig finde, hvor jeg gaar
Altid hos Dig Læ.
Styrk min Sjæl i Sorgens Stund,
Bo hos mig i Hjærtets Grund,
:,: Saa jeg aldrig mere maa
Dig :,: fortørne saa :,:

Himlens Gud! o lad Din Aand
Være paa min Vej;
Hold mig stedse ved Din Haand,
Saa jeg snubler ej;
Lad mig, som de Blomster smaa,
En Gang, ren for Dag fremstaa,
:,: Jeg i Ydmyghed Dig be'er,
Fader, :,: lad det ske. :,:

Aarhus i December 1882.

Laura Andersen.

Døde. I Brigham City, Box Elder Co. Magrethe Hansens Plejemoder, Ane N. Larsen, den 9de Nov. 1882. Hun var født i Arslev, Danmark, den 14de Febr. 1810; døbt i August 1867, emigrerede til Utah 1865. Bikuben.

Rettelse. I forrige Nr. Side 89, under Korrespondance, staar 1832, læs 1882.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1883. 32te Aargang.

Bemærkninger af Ældste John H. Smith

i Tabernaklet i Saltsøstad den 8de Okt. 1881.

Jeg er glad ved at møde tilsammen med Eder i denne Morgenstund. Jeg har glædet mig meget ved at lytte til vore Brødres Instruktioner og Lærdomme.

De Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os, ere af den Beskaffenhed, at det bliver nødvendigt for os at samles tilsammen fra Tid til anden, for at bestyrke vor Hukommelse i Henseende til Evangeliets Principper, Præstedømmets Orden, samt de Pligter og Ansvar, der paahvile os, som den allerhøjestes Tjenere. Vore Sind ledes til at reflektere paa forskjellige Ting; saaledes har min Tankegang i længere Tid været henvendt i en Retning, hvilken i en vis Grad er forskjellig til hvad den har været tilforn, nemlig Udvælgelsen af Missionærer fra Zions forskjellige Staver, til at gaa udenlands og repræsentere Guds Riges Sag paa Jorden i de forskjellige Missionsmarker, hvor vi for nærværende Tid ere i Stand til at kunne prædike Evangeliets Principper. Ved at kaste mit Blik omkring iblandt mine Brødre efter Saadanne, som det maatte anses for passende at sende paa Missioner, besinder jeg, efter min Dømmekraft, at det er af højeste Nødvendighed for Fædre og Mødre i Israel at tage en mere nøjagtig Kours med Hensyn til at oplære deres Sønner om Evangeliets Principper. Ved at søge omkring iblandt Brødrene, finde vi, at vi undertiden nødsages til at kalde Mænd, hvilke i en vis Grad, og i nogle Tilfælde storligen have forsømt tilfulde at lære og forstaa Evangeliets Principper. De have været trofaste i at opfylde visse Pligter, men Livets Omsorger, Nødvendigheden af at forsørge Familie, Nødvendigheden af at hjælpe Fader og Moder o. s. v., have forhindret dem i at erholde den Fordel af den Omsorg, Aarvaagenhed, Opmærksomhed og Instruktion, som kunne høstes fra dem, som ere kaldte til at vaage ov'er dem. Det er et Faktum — følgeværdigt for Alle — at disse Børn, som blive sammenkaldte og oplærte om Evangeliet af Fader og Moder omkring den hjemlige Arne, uagtet de tilsyneladende for en Tid kunne synes at være egensindige, dog naar de blive ældre,

befindes at have Evangeliet fæstet i deres Sind; en substantiel Grundvold er lagt, og eftersom Tankeløshedens Dage forsvinde, ere de beredte til at fremtræde og udføre deres Andel af Forfremmelsen af Guds Værk paa Jorden. Jeg anseer det derfor som et viist og forstandigt Foretagende for enhver Familie i Israel hvis Sønner have opnaaet en saadan Alder, at de kunne forstaa for sig selv, at de blive oplærte; ikke alene naar de have opnaaet til en saadan Alder, men fra deres tidligste Barndom, saa at naar Tiden nærmer sig, de da kunne gaa frem i deres respektive Arbeidsmarker, og anvende deres Indflydelse i at forfremme det Værk, hvilket Gud, vor Fader, har oprettet. Vi maa sommetider i en vis Grad bestræbe os for at holde vore Børn omkring os, eftersom de tilfældigvis blive sysselsatte i de forskjellige Haandteringer, og det undertiden paa forskjellige Steder; ikke desto mindre vilde det blive en Ære for enhver Mand og Kvinde i Zion, at opdrage en Søn, som kunde blive et Sendebud om Fred og Saliggjørelse for Verden.

Dette var et af de Emner, jeg følte til at berøre i denne Konference. Jeg har aldrig før været kaldet til at henvende min Opmærksomhed i Missionsinteresser, men jeg blev tilfældigvis ledt til at dvæle en Tid ved denne Sag. Det ædleste Foretagende nogen Søn kan blive delagtiggjort i, er at bringe Evangeliet til Jordens Nationer, og for at kunne udføre dette Hverv paa en tilfredsstillinde Maade, er det nødvendigt, at de besidde et Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed i deres egne Hjærter. Enhver Fader og Moder burde paasee, at deres Sønner ere beredte for en Ansvarlighed og Æresstilling af denne Slags, naar de have opnaaet Manddomsalderen, og saaledes være en Ære til deres Forældre, som trofast have efterlevet Evangeliets Principper. Under min korte Erfaring i denne Henseende, har jeg mødt mangen en ung Mand, som i en vis Grad har været forvendt — ikke ondskabsfuld. — De ere villige til at „gaa og prøve", men de føle, som om deres Levnet ikke har været saa exemplarisk, som det burde. Ingen ung Mand, uden Hensyn til Livsstilling, er undtagen for denne Rettighed og Privilegium; Landmandens, Tømmerhandlerens saa vel som Kjøbmandens, Lægens, Apostlernes, Stavspræsidenternes og Biskoppernes; den samme Ansvarlighed paahviler alle, som have paataget sig Sandhedens Sag, og som nærer det Ønske, at vore Navne skulle forblive i Israel.

Jeg vil derpaa paaminde de unge Mænd, som denne Dag maatte befinde sig under min Røst, at de berede sig for dette store Værk: Studere Sandhedens Skrifter, dyrke Ydmyghedens Aand, hige efter at lære Livets Vej, og berede os for de Pligter og Ansvarligheder, som paahvile Israels Ældster. Dette burde være enhver ung Mands Attraa, og om vi, som Fædre og Mødre, ville søge vore Familiers Interesser, sætte os ind i deres Følelser og Sindelag, og søge at kultivere en Respekt for Sandhedens Principper i deres Hjærter, ville vi befinde, at vore Sønner og Døtre i det de opvoxe, ville ære Guds Søns Præstedømme, ære Gud og hans Love, og gjøre deres Yderste for Forfremmelsen af Herrens Værk. Det er alle unge Mænds Pligter, som have annammet Præstedømmet, at gjøre sig bekjendt med Evangeliets Principper, paa det de maatte kunne assistere i Fuldførelsen af dette store Arbejde. For at de kunne besidde

en nødvendig Kundskab for Deltagelse i dette store Foretagende, er det nødvendigt, mine Brødre og Søstre, at vi begynde med dem i deres Barndom; saa at Moder i Tilfælde af Faders Fraværelse, gjør det til sin helligste Pligt, at sammenkalde sine Smaa omkring sig, og lære dem at bede til deres himmelske Fader om hans Velsignelser for dem selv, deres Venner, Slægtninge samt de Gode og Oprigtige i den ganske Verden. Hvor Fædre og Mødre saaledes opdrage deres Børn i Evangeliets Principper fra den tidligste Barndom, ville vi finde, at de ville tage deres Pladser i Kirken, naar den passende Tid har indfundet sig. Under en saadan Indflydelse og Lærdom, ville Drengene kunne indtage en Plads iblandt de „Unge Mænds Foreninger", hvor de kunne lære at bære deres Vidnesbyrd paa en intelligent Maade, samt efterkomme ethvert Forlangende, som senere maatte blive fordret af dem. De ville maaske i Førstningen føle noget tilbageholden, hvilket jeg tror enhver Mand gjør i større eller mindre Grad; men den rette Aand dvæler i deres Bryst, og den kunne de ikke afryste.

Nu, jeg er temmelig sikker paa, at der gives Mange, hvilke kalde sig selv Sidste Dages Hellige, som have forsømt deres Pligter i denne Henseende, og at mangen en Søn er tilladt at opvoxe, uden at Faderen nogensinde har opfordret ham til at bøje sig i Forening med den øvrige Familie omkring Familiealteret. Dette er en sørgelig Forsømmelse af Saadanne, som have paataget sig Jesu Navn, og som ere komne op til disse Bjærge for at lære om Herrens Veje; en saadan Forsømmelse er af en meget alvorlig Natur, og disse, som i den forbigangne Tid have gjort sig skyldige deri, burde for Fremtiden nøje vogte sig for at fortsætte dermed. Vi burde iagttage den hellige Pligt at oplære vore Sønner og Døttre saa at, naar de opvoxe og blive kaldte til at indtage forskjellige Stillinger i Livet, de da maatte kunne betragte det som en Ære at efterkomme Opfordringen. Saadanne Følelser og Hensigter burde alletider bevæges iblandt os. Det er ikke nødvendigt at vore Børn lære at bede lange Bønner. I denne Henseende har Kristus, vor ældre Broder, vist os et følgeværdigt Exempel. Det beror ikke paa det Antal Ord, som vi anvende, idet vi nærme os vor himmelske Fader, men det beror mere paa, om vi nærme os ham i Kjærlighed og Oprigtighed, erkjendende, at han kan velsigne os; dersom vi komme frem for ham, som vi burde, ville vi annamme en Velsignelse fra hans Haand. Jeg har sommetider syntes, at Fædre have været noget uvise i at bede; deres Bønner have været for lange, saa meget, at de, som maatte være delagtige i Bønnen blive trætte og ønske sig borte fra Familien medens denne Pligt udføres; dette burde ikke være saaledes. Børnene skulle oplæres i at føle en Stolthed og Glæde i at deltage i denne Pligt, og føle som om det er deres Pligt at nedbøje sig tilligemed den øvrige Familie, og opofre Taksigelse til Gud for al den Naade og Velsignelse, som udstrømmer fra ham fra Tid til Tid. Dersom vi, som Forældre, ville gjøre vore Pligter i denne Henseende, og anvende de Privilegier, vi som vor Faders Tjenere besidde, ville vi befinde, at en Slægt af Mænd og Kvinder ville opvoxe omkring os, som havde Tro, som ville ære deres Forældre samt den Sag, vi ønske dem at repræsentere; men dersom vi derimod tillade dem at opvoxe uden Kultur og den fornødne Agtelse for Kristi Evangelium, ville vi befinde, at de ville vende

vende sig bort fra os og fra Sandhedens Principper. Denne Sag burde vi nøje overveje og paasee, at vi udføre de Pligter, som paahvile os. — Jeg haaber, at dette er tilstrækkeligt fra mig angaaende dette Emne.

Jeg ønsker nu at tale nogle faa Minutter til de unge Mænd, eftersom jeg seer mig omgivet af et temmeligt stort Antal, af hvilke min Røst er i Stand til at kunne høres. Jeg føler som en Regel mere fri lige over for dem, end jeg føler over for Mænd, som ere aldrende og have opnaaet en større Erfaring end jeg. — Jeg ønsker at formane Zions Sønner til at tage Exempel efter de bedste Mænd, som kan findes i dette Rige. Naar I finde en Mand i denne Kirke, hvis Levnet er uplettet, og hvis Navn ikke er bestænket, og som befindes at have afstaaet fra alt Ondt, da eftertragt en saadan Mands Dyder, søg at hige efter hans Bestemthed, søg at være ærlig, som han var ærlig, og retfærdig, som han var retfærdig, og søg at undgaa de Skjær og Klipper, de Onder hvorpaa saa mange have strandet og bleven sønderslaaet; thi ingen Mand, som er en Tyv, en Løgner, en Røver eller en Hoerkarl, kan bevare Troen paa Evangeliet. Jeg advarer Eder, mine unge Brødre, at I vel beveogle Eders Kours gjennem Livet, see til at den er fri for Synd; thi ingen Mand kan forblive ret længe i Guds Rige, med den Tanke paa sig, at han er skyldig i Ugudelighed. Under min Erfaring i det jeg har færdedes omkring, har jeg iagttaget visse Mænd, hvis Væxt i dette Rige har standset, og ved at undersøge Aarsagen dertil, har jeg befundet, at de have gjort sig skyldige i Ting, som ikke de kunne møde. Vi skulle derfor see til, at vi føre et pletfrit Levnet; thi hvis vi forlade Retfærdighedens Sti, maa vi ikke forvente andet, end at gaa ned til Vanære og Unaade, men om vi lægge vor Grundvold i Retfærdighed, ville vi befinde os selv paa Livets Sti, og Himmelens Velsignelser ville følge os; vi ville da hverken føle Frygt eller Tvivl. Det er den, som er skyldig i Synd, der er tvivlsom og frygtagtig; han frygter Guds Vrede.

Mine Brødre og Søstre, jeg glæder mig ved at være iblandt Eder og beskue Eders Ansigter og føle den Aand, som ledsager Eder. Jeg føler at Zion voxer, og maa hun tiltage og udvides, indtil Guds Hensigter blive fuldførte, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Journal of Discourses.

St. Peters Manuskript.

Den 13de Juli 1879 døde i Jerusalem en vis fattig Mand, bekjendt over hele Staden for sin høje Alder, hvilken siges at skulle være mindst 109 Aar. Denne Mands Navn var Core. Han havde for de sidste halvtredsindstyve Aar levet som Eremit, aldeles afsondret fra den øvrige Verden, uden saa meget som at vexle Ord med sine Naboer, af hvem han var betragtet som en Helgen. Eftersom ingen ved hans Død kjendte Noget til hans Venner eller Slægtninge, tog de lokale Autoriteter alle hans Ejendele i Besiddelse.

I det man besøgte denne Mands Grotte, hvilken var beliggende ved Foden af Højen Getsemane, forbausedes man ved at finde Grotten udstyret til en vis

Grad af Elegance; den var beklædt med Tigerskind, og den Afdødes Leje bestod af meget kostbare Materialier. Efter at have flyttet Tigerskindene fandt man en Trappedør, hvilken førte til en underjordisk Passage, som var ca. 15 Fod lang til 9 à 12 Fod høj. Man opdagede der en Kasse fæstet til en Jærnstang; ved Kassens Aabning befandtes denne at indeholde en Møntsamling fra forskjellige Lande og Tidsperioder. Et stort Kvantitet af baade engelsk, tyrkisk og græsk Guld fandtes ogsaa, — maaske Frugten af et mangeaarigt Betleri. Den hele Skat beløb sig til en Værdi af mindst 8000 Lstr. (144,000 Kr.) Under Pengelaget opdagede man en Pakke indsvøbt i gamle Aviser, hvilken efter at disse vare afrevne befandtes at indeholde et kostbart Kashmereshawl meget beskadiget af Ælde og Fugtighed; dets originale Værdi sattes til en 80 Lstr. (1,440 Kr.) Dette Shawl indeholdt atter adskillige Papirer, hvilke attesterede, at „fattige Core" var af hebræisk Herkomst tilhørende en meget rig Familie i Stockholm. Atter inden i disse Papirer befandtes en Samling Manuskript paa Papyrus indsvøbt i et Stykke grønt Silke, saa aldeles medtaget, at det ved mindste Berørelse skiltes ad. Paa dette Papyrus fandtes følgende Ord i smukke gammeldags Karakterer:

„Jeg, Peter, en Fisker og Jesu Guds Søns Discipel og Fortsætter af hans Gjerninger, taler til Folkene paa Jorden, hvilke høre Herrens Ord i Overensstemmelse med Kjærligheden og i den Højeste, Guds Navn."

Manuskriptet er underskrevet paa en elegant og original Maade:

„I Jesu Navn har jeg Peter, en Fisker, fuldendt at skrive Kjærlighedens Ord i min Alders halvtredsindstyvende Aar, og den tredie Paaske efter min Herre og Mester, Jesus Kristus, Maries Søn i Belierl den Skriftkloges Hus, tæt ved Herrens Tempel."

Det Papyrus, paa hvilket dette Manuskript var nedskrevet, er endnu ganske bøjeligt, uagtet dets høje Alder, og Blækket har endnu bibeholdt sin sorte Farve. Dette ledte Opdagerne til at formode, at det var Cores Arbejde, men efter en længere Undersøgelse erklærede Savanterne (de Lærde) i Jerusalem, at det var en Umulighed for Nutidens Skribenter at skrive gammelt Hebræisk med saa stor Lethed, Renhed og Sprogfærdighed. Desforuden er det en bekjendt Sag for Alle, at Papyrus ikke længere fabrikeres, hvilket i det Mindste beviser Manuskriptets Antikvitet. — Men kan det virkelig være Apostlen Peters Manuskript? For at komme paa det Rene med dette vigtige Spørgsmaal sendte man Bud til Bibelselskabet i London, hvilket øjeblikkelig sendte en Kommission til Jerusalem for at undersøge Sagen. Efter lang Undersøgelse og Overvejelse erklærede nævnte Kommission sig for dets Troværdighed. Den Mængde filosofiske, filologiske, historiske og bibelske Spørgsmaal, som ved denne Opdagelse bleve fremsatte, synes at være baade kuriøse og interessante.

Nævnte Bibelselskab synes at være tilbøjeligt til at tro, at Apostlen Peter kunde skrive, hvilket paa Grund af St. Markus' Vidnesbyrd og et ubetydeligt Skriftsted i Ap. Gjern. hidtil har været betvivlet. Dette har derfor haft til Følge, at Selskabet har studeret Manuskriptet med desto større Iver.

En stadig Vexling af baade Breve og Telegrammer har fundet Sted imellem Kommissionen, hvilken har sit Sæde i Jerusalem, og Bibelselskabet i London. Endelig har Londons Bibelselskab tilbudt den gamle Eremits Arvinger i Stockholm 20,000 Lstr. (360,000 Kr.) for Afstaaelsen af Manuskriptet, men alt, hvad disse ville indgaa paa, er Tilladelse til

Kopiering og Oversættelse. Firmaet Abdullah Brødr. i Konstantinopel har lovet at ville tilvejebringe en fotografisk Udgave.

Ovenstaaende Beretning var originalt publiceret i «Sabaoth», en Journal, som udkommer i Jerusalem i jødisk Interesse.

Mill. Star.

Opposition mod Herrens Værk.

Lige fra den Tid, da Herren første Gang aabenbarede sig til sin Tjener Joseph Smith, og indtil den Nærværende, har Mørkets Fyrste bestandig anvendt de bedste Midler, som have staaet til hans Raadighed i at opponere imod den Frelsningsplan, som Gud i de sidste Dage har aabenbaret for Menneskene; og ligesom han fordum anvendte de Skriftkloge og Farisæer — hvilke i alle Tidsaldre have holdt den offentlige Menings Vægtskaal — tyer han ogsaa i denne Uddeling til de selvsamme Midler, hvilke i Forening med Aviserne al Tid ere til velvillig Tjeneste for dette Øjemed. Dette bevises tydeligt i den hensynsløse Maade, hvorpaa Pressen bestandig udslynger sine bittre Artikler imod de Sidste Dages Hellige, som oftest uden at tage Tilflugt til fornuftig og sindig Bevisførelse, hvilket efter vor Mening langt bedre vilde kunne aabne Publikums Øjne for hvad man som oftest benævner for „Mormonernes falske Lærdomme". Derimod hænder det ikke saa sjældent, at en eller anden af hine „Skriftkloge" optræder, som, naar man skal dømme efter deres Fremgangsmaade, mere for at puste til Forfølgelsens Ild, og ophidse den offentlige Mening imod os, end for, paa en fornuftig Maade, at give en eller anden af vore Missionærer Lejlighed til at optræde som Modparti, og paa denne Maade i Publikums Paahør bevise, hvori Mormonernes falske Lære bestaar. Under disse Omstændigheder, saa vel som en Arrestation af og til have vore Missionærer bestandig maattet kæmpe, og følgende Efterretninger tjene som Bevis paa, at denne Tingenes Tilstand existerer endnu:

Aarhus den 29de Decbr. 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder.

*** For at De desto bedre kan danne Dem et Begreb om den Aand, der paa forskjellige Steder gjør sig gjældende, fremsender jeg Dem nogle Udtog af Horsens Avis. Vi have seet os nødsagede til at stanse vore Aftenforsamlinger i Horsens, efter som Pøbelen blev os for nærgaaende, og Politiet endogsaa for Betaling nægtede at beskytte os. Mange have opfordret os til at tage Skridt imod Mr. Eltsholtz* og gjennem Avisen bevise ham at være en Løgner. Men efter som Bladene aldrig pleje at ville optage Noget til vort Forsvar, overlade vi til Dem at bedømme, hvilken Fremgangsmaade der vil være den bedste, da det vil koste Tidsspilde og Penge til ingen Nytte. *** Vore Missionærer maa næsten udelukkende betale for Kost og Logis, hvilket ydermere næppe kan erholdes uden at henvende sig til privilegerede Steder. Vore Brødre virke med Nidkjærhed for Sandhedens Udbredelse, men det synes som Braaden er vendt imod os. Jeg har i den senere Tid rejst en Tour i Konferencen og befinder, at Tilstanden blandt Sødskende er som sædvanlig.

Deres o. s. v. J. M. Christensen.

---

* Denne Mr. Eltsholtz har i den senere Tid afholdt nogle Foredrag i Horsens paa den samme ensidige Maade, som alletider karaktiserer en saadan Optræden; og ved paa en underfundig Maade at fordreje vore Læresætninger ophidset den offentlig Stemning, hvilket endte med Pøbelopløb, som ovenfor bemærket.

Ældste J. C. Frost har tilsendt os en Beretning om Arrestationen for nogle Dage siden af Brødrene C. Poulsen og A. Jensen af Politiet i Thisted, hvoraf vi anføre følgende:

Aalborg den 2den Januar 1883.
Præs. C. D. Fjeldsted.
Kjære Broder.

*** Da Forhøret over C. Poulsen og A. Jensen var bestemt til Kl. 3 Efterm., gik jeg og Br. S. Sørensen til Politikammeret i den Hensigt at overvære samme, hvilket blev os nægtet. Da imidlertid nævnte Forhør var overstaaet, og Forbittrelsen havde tiltaget paa Grund af, at de anholdte Brødre ikke vilde betale den dem paalagte Mulkt med Penge, for, som det hed, at de havde solgt Skrifter, men hellere gjøre Politiet den næste Ulejlighed, nemlig: Kost, Logis og Opvartning i tre Dage, kom Byfogden og bød os komme frem for „Skranken", hvor følgende Spørgsmaal og Svar udvekledes:

Sp. „Ere I Mormoner?"
Sv. Vi bekjende os til De Sidste Dages Helliges Lære.
Sp. „Hvor ere I fra?"
Sv. Amerika.
Sp. „Hvad gjøre I her?"
Sv. Besøge vore Venner.
Sp. „Hvad forkynde I?"
Sv. Jesu Kristi Lære.
Sp. „Hvor holde I Forsamlinger?"
Sv. Hvor som helst.
Sp. „I holde vel ingen her?"
Sv. Jo, dersom vi faa Lejlighed.
„Da skulle I faa vort Opsyn!"
Tak, maaske De vil gjøre os den Fornøjelse at beære os med Deres Nærværelse.

Disse og flere andre unyttige Spørgsmaal bleve rettede til os, hvorvaa jeg ønskede at vide, af hvilken Grund og hvori vi havde overtraadt, hvilket opbragte den ærede Herre i den Grad, at han i en uhøflig Tone kommanderede: „Hold Mund!" og befalede, at vi øjeblikkelig skulde forlade Politikammeret. — C. Poulsen og A. Jensen forblev for at modtage deres „Underholdning". Næste Dag forlangte vi at see og tale med de arresterede Brødre, men nej; vi forlod da Byen og med Glæde priste Herren, fordi vi med Frimodighed bekjendte at være Budbærere af Jesu Kristi Evangelium. Brødrene have nu udtjent og føle sig glade for at have havt Lejlighed til at lide for Evangeliets Skyld. Politiet, som beholdt deres Bøger og Skrifter, sagde at det var Hensigten at brænde det Hele *** Brødrene her ønske Dem og Deres Medarbejdere et glædeligt Nytaar.

Deres o. s. v.
J. C. Frost.

Vi ville fremdeles formane vore Brødre til at være trofaste i Modgang, saa vel som Medgang, vidende dette, at Herren vil i sin egen bestemte Tid belønne enhver af sine trofaste Tjenere, som „have taget Profeterne til Exempel paa at lide Ondt, og at være taalmodige." Den nærværende Tids Lidelser burde jo ikke at kunne sammenlignes med den Herlighed, der omsider skal aabenbares paa os. Hav dette for Øje Brødre, og Herren vil være med Eder og styrke Eder med Tro og Frimodighed til at udføre hans Ærinde, om I søge ham i Tro og Ydmyghed i Eders Fornedrelses Dage, og ville I en Gang blive overbeviste om at dette Værks Oponenter ville gaa i Forglemmelse, medens derimod „Sandheden skal sejre." Red.

Den spanske „Armada", som Filip den Anden 1588 lod sende mod England, bestod af 130 store Skibe med 2,630 Kanoner og 30,000 Mand. Af nævnte Flaade ødelagtes over 72 Skibe paa Skotlands og Irlands Kyster, og over 10,000 Mand omkom.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Gjøre vi hvad vi kunne?

De store Ansvarligheder, som paahvile Guds Folk, og i Særdeleshed paa disse, som bære det evige Præstedømme, ere af saa stor Vigtighed, at vi ofte ledes til at spørge, om vi som Individer ikke alene udføre vor Andel af Værket, men ogsaa „Alt, hvad der ligger i vor Magt at udrette"? Endogsaa dette skulde eller burde ikke begrænses af vore naturlige Egenskaber og Talenter; men nyde vi al den Hjælp og Assistance fra Gud, som det ved en oprigtig Søgen og Higen er vort Privilegium at erholde? Der gives uden al Tvivl saadanne, som tænke at have gjort deres Pligter, i det de simpelt hen udføre, hvad der forlanges af dem (og ikke mere) af de præsiderende Brødre, og at Ansvarligheden hermed ender for deres Vedkommende; men ved nøje Undersøgelse befinder man, at den Helligaand er givet de Hellige ligefrem i det Øjemed, at lede dem til Retfærdighedsgjerninger den ganske Dag. I en Aabenbaring givet til Zions Seer Joseph Smith i August 1831 (P. B. Side 96) taler Herren i følgende tydelige Sprog:

„Thi see, det er ikke tjenligt, at jeg skal give Befaling i alle Ting, thi den, der er befalet til alle Ting, han er en lad og ikke en snild Tjener, hvorfor han ingen Belønning faar. Sandelig siger jeg Eder, Menneskene burde være ivrigt beskjæftigede med en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen frie Villie og bevirke megen Retfærdighed; thi Kraften er i dem til at handle efter eget Tykke. Og saafremt Menneskene gjøre det Gode, skulle de ingenlunde miste deres Løn. Men den, der ikke gjør Noget, førend det bliver ham befalet, hører en Befaling med et tvivlende Hjærte og udfører den i Ladhed, han skal fordømmes."

Ifølge anførte Paragraf er det tydeligt, at det fordres af Guds Tjenere, at de skulle overveje de Beskaffenheder og Forlangender, som hans Værk indbefatter, og lytte til hans Aands Hvisken, saa at, i det vi af den blive tilskyndede at gjøre Godt, udsprede Sandheden, forfremme Retfærdigheden og understøtte Herrens Værk, vi da maatte kunne høste Fordel af den himmelske Røst i vore Hjærter, søgende Guds Assistance og Velsignelser, gjøre alt, hvad vi kunne, for at udføre det mest mulige Gode under denne vor jordiske Prøvetilstand.

Mange af os have annammet store Forjættelser, under Apostlers, Patriarkers og andre Guds Tjeneres Hænder; men vi burde aldrig forglemme, at disse Forjættelsers Opfyldelse beror paa vor egen Villighed til at hige efter sammes Opnaaelse. Ingen Forjættelse er i Stand til at kunne forhindre eller indskrænke vor frie Villie. En Mand kan for Ex. blive tilsagt Forjættelsen om et langt Liv, og desuagtet ved uvise og ugudelige Gjerninger imod Guds Bud og Raad forhindre sig selv fra hin Forjættelses Opnaaelse. Han kan forkorte sit ellers lange Liv ved Drik, Udsvævelser, uhyre strængt Arbejde eller andre dødelige Aarsager. Lad derfor Ingen bedrage sig selv i denne Henseende. I den Aabenbaring, der allerede er hentydet til, giver Herren fremdeles videre Lys i denne Sag:

„Hvo er jeg, der skabte Mennesket, siger Herren, der vil holde ham uskyldig, som ikke adlyder mine Befalinger? Hvo er jeg, siger Herren, der har forjættet og

ikke opfyldt Forjættelsen? Jeg befaler og Mennesket adlyder ikke; jeg gjenkalder og de erholde ikke Velsignelsen. Da sige de i deres Hjærter: Dette er ikke Herrens Gjerning, thi hans Forjættelser blive ikke opfyldte. Men ve Saadanne, thi deres Løn venter dem neden fra, og ikke fra oven."

Lader os derfor, som Kristi Tjenere, gjøre alt, hvad vi kunne, ikke alene holde hans Befalinger, men: „Gjøre mange Ting af vor egen frie Villie og bevirke megen Retfærdighed," at vi maatte erholde den højeste Løn i Guds celestiale Rige.

Mill. Star.

Tale af Præs. John Taylor.

Afholdt i Tabernaklet i Saltsøstad, i den halvaarlige Konference den 8de Okt. 1882.

(Fortsat fra Side 111.)

Vi nære ingen Frygt for at noget Ondt skal opstaa formedelst en saadan Tingenes Tilstand, thi med den største Ærefrygt for Gud, søge vi at gjøre vore Pligter imod ham. Men som Mennesker, skylde vi os selv, vore Familier, vore Børn, og til vore Efterkommere, vi skylde det ogsaa til Frihedens Velyndere i dette Land, af hvilke der findes Tusinder ja Millioner, som have Undertrykkelse og Tyranni; vi skylde alle frihedselskende Mennesker at forsvare menneskelig Rettighed og Frihed og i Guds Navn ville vi gjøre det og lad den ganske Forsamling sige Amen! (Den uhyre Forsamling svarede Amen) — Josef, den af sin Faders Familie Foragtede, blev deres Befrier. Moses, den fra Ægypten Udkastede, blev Israels Udfrier og Lovgiver. Jesus, den foragtede Nazaræer, indførte Principer som revolutionærede Verdens Ideer; og det vil maaske ikke blive iblandt Umulighederne at Joseph Smiths Profetier endnu kunne blive opfyldte, og at de foragtede og forhadte Mormoner endnu kunne blive Forsvarere og Beskyttere for konstitutionel Frihed og menneskelige Rettigheder i de Forenede Stater.

Disse ere nogle af mine Følelser, med Hensyn til disse Ting. Jeg vil gaa lidt videre og sige, at der ere Mange som jeg egentlig ikke kan betragte med Afsky for de Følelser, som de tilkjendegive over for os. Der findes endnu Millioner Mennesker i hvis Hjærter der bæres en Attraa til at see Upartiskhed og Ærlighed og Ret administreret i Lighed til alle Mennesker i denne Nation Dette gaves tydeligt tilkjende under Vedtagelsen af Edmundsloven, og uagtet mange af disse hæderlige Senatorer formedelst deres indskrænkede Kjendskab til os, og de falske Rygter som cirkulærer om os fra vore Fjender ikke samvittighedsfuldt kunne understøtte Polygami, saa maa det dog siges til deres Ros, at de forsøgte at haandhæve menneskelige Rettigheder, Tolerance af religiøs Frihed, samt Menneskets ufejlbarlige Ret, uden Hensyn til Rang eller Parti i det ganske Land. Vi hædre, skattere og respektere saadanne Mænd, som ærværdige Repræsentanter af denne Nations Grundlæggere, samt af de Tusinder, som i Dag besidde lignende Meninger. Disse, som søge at ødelægge Loven, ere de Lave, Fordærvede, og Retsforvenderne, Frihedens hellige Princippers Ødelæggere, det er deres afskyelige Praxis, som undergraver Landets Institutioner, og som demoraliserer og ødelægger Nationen; og der findes i

Dag Tusinder af hæderlige og højhjertede Mænd, hvilke paa Grund af Undersundighed, Hykleri, Uærlighed og Forbrydelser holde sig langt borte fra Politikkens vederstyggelige Søle. De have seet Ære, Sandhed, Redelighed og Dyd traadt under Fod; de have seet Fordærvelse og Forbrydelse at trænge sine røvende Arme ind i ethvert Statsdepartement, og seet al Slags Fordærvelse gjennemtrænge det politiske Legeme, desaarsag have de gyset tilbage fra en farlig Berørelse; hvorledes disse Undertrykkere kunne sammenligne dette med deres patriotiske Ideer, er for dem at sige. Disse Bemærkninger ere ikke rettede mod de Ærlige, Hæderlige og Oprigtige, men mod disse, som ere af den modsatte Slags. Atter, Presbyterianere, Baptister, Methodister, Katholiker og alle Troessamfund ere komne iblandt os, og hvem har forulempet dem? Er der Nogen, som har indblandet sig i deres Gudsdyrkelse? Nej. Ere de blevne truede med nogen som helst Mishandling? Nej. Vi ere rede til at møde hvilken som helst Beskyldning i denne Retning. Hvad have vi gjort? Vi have fostret dem, lige som det før er bleven bemærket, vi have behandlet dem høfligt, venligt og gentlemanligt, saa som hæderlige Folk burde gjøre. Hvad have de til Gjengjæld gjort? De have forenet sig og udspredt og publiceret de mest fordærvelige og falske Rygter, som kunde udspredes om noget Samfund. Nu, dette bliver næsten en alvorlig Sag. Tal om at elske disse Mennesker! Jeg vilde gjøre dem Godt. Jeg vilde bespise dem, hvis de vare hungrige, jeg vilde klæde dem, hvis de vare nøgne, jeg vilde hjælpe dem, hvis de vare syge; men hvis de lyve om mig og om dette Folk, vilde jeg fortælle dem, at de vare Løgnere og Skjændegjæster, det er mig ligegyldigt, hvor kjærlige de ere, eller hvormegen Religion de besidde, jeg vilde sige dem den nøgne Sandhed angaaende disse Ting. De ere de fremragende Advokater af moralsk Reform, de sige sig at være forbausede over vor Immoralitet og beskylde os os for at være løsagtige og fordærvede. Endogsaa højtstaaende kristelige Prædikanter i denne Stad, forenede sig imod Skikke, som ifølge Skriften sanktioneredes af den Almægtige og praktiseredes af Abraham, Jakob, David samt en Skare af de mest hæderlige Mænd, som nogensinde levede, praktiserede hvad disse benævne som en lav og fordærvet Praxis. Disse samme „Evangelie-Forkyndere“ affattede et Cirkulære og opfordrede deres „Medprædikanter og kristne Brødre“ overalt i de Forenede Stater til at ansøge Kongressen om at standse hvad som de kalde: „Det vederstyggelige polygamiske System“, og for at blinde deres Øjne, som ere ubekjendte med Utah-Affærer, indsendte man Forlangende om Lovgivning for Udryddelsen af Hoer, Forførelse, lavt og vellystigt Samlevnet, og beslægtede Forbrydelser, saa de kunde blive strafbare som i Unionens øvrige Stater og Territorier, og politiske Demagoger forenede sig med dem i „Korstoget“. Grundet paa samme Paastande bleve Ansøgninger i massevis indsendte til Kongressen i samme Øjemed. Deres Lovforslag vedtoges, og i deres kristlige Iver for at udrydde Polygami, forglemte en „Bibel-Institution-Kongres“ saa vidt Menneskets uafhændelige Rettigheder, konstitutionelle Garantier og al Retsvidenskab, at den fratog ni Tiendedele af denne Kommune deres Stemmerettighed, formedelst den ene Tiendedels Paaskud om Forbrydelse, og dette endogsaa uden foregaaende Forhør; saaledes foraarsagende de Uskyldige at lide formedelst de Skyldiges Beskyldninger.

Desuden har man nu indført en fordærvelig „rensende" Prøve-Ed forskjellig fra alle hidtil brugelige Retsførelser i denne Nation, hvilket som Dommer Black siger er altsammen „væmmeligt, uretfærdigt og ukonstitutionelt, og hvilke forbigaa disse Regler for Bevisførelse, som ligge ved den civile Friheds Grundvold og er et direkte ondskabsfuldt, fordærveligt og ødelæggende Angreb paa Menneskets nedarvede Rettigheder. Saaledes foretage de i deres blinde religiøse Iver et direkte Angreb paa republikanske Institutioners Bolværk, gjøre Indgreb paa Statens Sikkerhed, tankeløst, skjødesløst og uden Overvejelse omgaa de ethvert retfærdigt Princip, storme løs paa politiske Grundsætninger og religiøs Frihed og anvende al deres Energi og Hjernespind, for at nedrive Statens Piller og ødelægge Frihedens Tempel, ville de selv ligesom Samson omkomme i Ruinerne. Hvad ere de moralske Følger? Medens denne selvsamme Prøve-Ed angriber den bibelske Anvendelse praktiseret af Oldtidens berømteste, agtede og hæderlige Mænd, som benævnes for „Guds Venner", beskytter og forsvarer samme Ed de Lave, Fordærvede og Vellystige, hvilke ere betragtede som „gode Kristne" og ikke Polygamister.

En meget hæderlig, oprigtig og dydig Gentleman, hvem ingen vil kunne beskylde for Immoralitet eller Ugudelighed — den forrige velagtede Borgermester i denne Stad, som beklædte nævnte Embede de sidste sex Aar, har en Søn, som blev beskikket Registrator for femte Precinct i denne Stad; denne Søn havde den sørgelige og ydmygende Pligt at nægte sin Faders Registration som en stemmeberettiget Vælger, paa Grund af at han for mange Aar tilbage havde haft mere end een Hustru, men som formedelst Dødsfald ogsaa var aldeles uden Hustru, og har siden giftet sig med een Hustru; og desuagtet havde samme unge Registrator den forbausende Pligt ifølge nævnte Prøve-Ed at registrere en berygtet H—værtinde tillige med mange af hendes Skjøgekammerater. Et lignende Tilfælde hændte med en „Herre", som ogsaa meldte sig til Registration, syntes det vilde være uviist for ham at aflægge Prøve-Eden. Mere ærlig end de fleste af hans gode Kammerater bemærkede han, at han ikke indsaa, hvorledes han kunde aflægge nævnte Ed, saaledes som den er foreskrevet, efter som han ikke alene havde en Hustru, men ogsaa holdt en „Dame" («a Mistress»), ved nærmere Undersøgelse fandt han, at Eden undtager alle Saadanne, som maatte praktisere „ulovlig Omgang" forudsat at „Omgaaelsen" var ikke saaledes, som Eden udtrykker: «in the mariage Relation» (i Ægteskabsforbindelse). Han udbrød: „Jeg kan aflægge Eden, for jeg er ikke gift med mere end een", og han blev antaget og indsvoret. Medens Prøve-Eden oplæstes for en anden Mand i denne Stad, bemærkede han, at han ikke kunde aflægge Eden, efter som han ikke kunde sværge paa, at han ikke havde levet sammen med mere end een Kvinde samtidigt, men i det Registratoren fortsatte Edens Oplæsning og Ordet „Ægteskabsforbindelse lød i hans Øren, udbrød han: „Jeg kan udstaa det," og han blev lovligt indsvoren.

Saaledes have disse religiøse Reformatorer og Lærere, disse Professorer af „høje, moralske Ideer", disse Angribere paa bibelsk Praxis, fordi den efter deres professionelle Mening er umoralsk, indført „Sikkerhedsgrundsætninger", som beskytte Udsvæveren, Vellystningen og Skjøgen, medens de samtidigt have gjort disse til Forbrydere, som have efterkom-

met en Lov, institueret af den Almægtige. Det vilde maaske blive anseet for et alt for haardt Udtryk, at benævne disse „Ærede Gentlemen“ disse „Vellystige Herrer“, som beklæde fremragende Stillinger i Kongressen med den barske Benævnelse: „Hyklere;“ ikke desto mindre er det meget ydmygende for de Dydige og Følsomme at overtænke Resultatet af deres utidige og umoralske Foretagender; thi medens de gjøre Fordring paa at være „Rene“ have de gjort dem selv til Løsagtighedens, Immoralitetens og Forbrydelsernes Forsvarere. — Jeg ønsker at fremføre lidt Undskyldning paa de Forenede Staters Indbyggeres Vegne. Jeg tænker at vi sommetider gaa lidt for vidt med Hensyn til dem. Her ere Mænd, som formodes — de vilde i alt Fald, blive det i et andet Samfund — at være ærbare Mænd, „Højærværdige Mænd,“ som ere Religionslærere forenede imod os; og formedelst de ere „Højærværdige“ sige Folk: Vel, der er „Højærværdige Hrr.“ Saa eller Saa, eller Saa eller Saa, og de have opfordret os til at anmode Kongressen, om at gjøre dette eller hint, paa Grund af dette Folks Ondskab og Ugudelighed; og deres falske Fremstillinger og Løgnagtigheder blive cirkuleret og publiceret bedre i religiøse Magasiner og politiske Journaler, i den Grad at Folket ikke vide hvad de egentlig kunne tænke om det. Derved faar Mange den Ide, at vi ere et meget ugudeligt Folk samt at vi ere meget værre end de selv ere; de gaa dernæst til Værks, fabrikere Love i den Hensigt, at bedre vor moralske Tilstand. I det tusinde Aviser cirkulere disse falske Rygter og Rygterne ere udspredte fra disse formodede religiøse og hæderlige Mænd, er det saa noget under at Folk blive bedragne med Hensyn til vor virkelige Tilstand. Jeg læste i Dag en Beretning om at et Forsøg var bleven gjort paa at uddrive to af vore Ældster fra deres Missionsdistrikt. Hvorfor? Fordi de ere „Mormoner“. Vi ere saa ugudelige og fordærvede, fordi Aviserne og „Højærværdige“ Sjælesørgere sige saa eller saa, og paa denne Maade blive Tusinder af hæderlige Mennesker bedragne, men mange af dem ville annamme Sandheden hvis de kom til Kundskab derom, og ville glæde sig derved. Jeg ønsker derfor at staa til Forsvar for mange af Folket i de Forenede Stater, som saaledes ere blevne førte bag Lyset. Skriften siger at Slangen udspyer Vand fra sin Mund lig en Flod; vi have sikkerlig haft en Flod af Falskheder, hvoraf de fleste have haft sit Udspring fra disse gode Prædikanter. Ønske vi megen Samkvem med disse Mennesker? Nej, det tror jeg næppe. Vi kunne ikke staa i Forbindelse med lave, fordærvede, forfaldne Mennesker. Vi have selv været nedsunkne i Sølen for en kort Tid siden, vi ere komne ud fra dem, og vide derfor hvad de ere. Vi kjende de Onder, som der existere nemlig: Vellystighed, Fordærvelse, sociale Onder, Hoer, Besmittelse, Sodomitteri, Børnemord og alle Slags Onder. Disse Mennesker komme her, for at lære vore Børn disse Ting. Vi burde være forsigtige hvorledes vi bevogte vore Hjem og Arner, vore Sønner og Døttre fra deres Selskab; vi ønske ikke denne Slags Praxis indført iblandt os, vi ønske at bevare Dyd, Renhed, Ære og Troskab. — Tiden er snart udløben, og jeg maa standse; men jeg ønsker at gjøre faa Bemærkninger, og skulde ønske at have talt lidt længere. Hvad skulle vi gjøre? Jeg vil sige Eder hvad jeg vil prøve paa at gjøre: Jeg vil prøve paa at ydmyge mig for Herren søge efter hans Velsignelser, og sige ligesom en af de Gamle: Randsag mig o Gud! og prøv mit Hjærte,

prøv mig og kjend mine Tanker, og see om der er nogen ond Vej i mig, og led mig paa en evig Vej." Jeg har talt med mine Raadgivere og de føle ligeledes, vi have talt med de Tolv, og de ere af samme Mening. Nu anmode vi Eder, Halvfjerds, Højpræster, Ældster, Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer individuelt, samt Eders Kvorummer, Familiefædre, de for sjellige Kirkeorganisationer, samt alle Hellige, som gjøre Fordring paa at ære hans Navn, at I ydmyger Eder for Gud og aflægge Eders Begjærligheder, og alle Slags Onder. Naar I da have gjort dette, da I som paakalde Gud paa hellige Steder, bed til ham for hans Beskyttelse, Vejledelse og Befrielse og han vil høre Eders Bønner og befrie Eder, og Eders Fjender skulle ikke have nogen Magt over Eder, thi Gud er med Israel og vil bevare sit Folk. Ingen Magt kan standse hans Værks Fremgang, thi det gaar fremad, og vil vedblive indtil denne Verdens Riger bliver Guds og hans Søns; det vil saaledes gaa fremad indtil hver Skabning i Himlen og paa Jorden skal udbryde: Velsignelse, Herlighed, Ære, Magt Majestæt og Herredømme være hans, som sidder paa Tronen og hans Lams for evigt!

Vi ville overlade de Onde i Guds Hænder, han vil behandle dem paa sin egen Viis. Vi ere underrettede om at de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige og een Ting jeg føler sørgmodig over i denne Nation er, at de søge at omhugge Frihedens Træ, lænkebinde Menneskeslægten, og bringe dem under Trældom, de lægge Øxen ved Roden af dette Lands Regjering, og med mindre de hastigt omvende sig og følge disse Principer, som de ved Ed have forpligtet sig til at følge nemlig Principerne indeholdte i Konstitutionen, ville de blive kuldkastede; de ville blive adsplittede og delte og blive saa svage som Vand, thi Herren vil handle med dem paa sin egen Maade. Med Sørgmodighed siger jeg disse Ting; men saa sandt Gud lever, ville disse Ting ske, undtagen der bliver en Forandring i de politiske Affærer.

Nu, lad os være rene, lad os være hæderlige og dygtige, lader os vedligeholde vor Trofasthed, og gjøre Godt mod alle Mennesker, og altid sige Sandheden, behandle enhver ret, uden Hensyn til deres Tro eller Parti; elske vor Religion holde Guds Befalinger, og det skal blive vel i Zion baade igjennem Tid og Evighed.

Gud velsigne Eder. Gud velsigne alle Sidste Dages Hellige. Gud velsigne alle Regjerende og Mænd i ansvarlige Stillinger over alt, som søger at gjøre Ret og bevare Lov, Justits og Lighed og som søger at bevare alle Menneskers Rettigheder, og lade sin Vrede og Hævn hvile over disse som forsøge at afvende Rettens Fordringer, og søge at binde den menneskelige Samvittighed, og slavebinde deres Medmenneskers. — Gud velsigne Eder og lede Eder paa Livets Sti, i Jesu Navn Amen!

Journal of Discourses.

Hele den saa berømte engelske Flaade bestaar for Tiden af 258 Skibe med 1508 Kanoner, 28,102 Officerer og Matroser, 6,040 Marinesoldater — ialt 36,466 Mand. (N. T. 17de Novbr. 1882.)

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 95.)

Vort Møde med ham (D. W. Patten,) var et af stor Glæde. Han underrettede os om Begavelserne i Kirtlands Tempel, og de herlige Velsignelser som der modtoges; Engles Betjening, de tolv Apostlers og de Halvfjerdssinstyves Organisation, samt meddelte mig at jeg var valgt til at være et Medlem af de Halvfjerdrsinstyves 2det Kvorum, hvilke alle vare glade Nyheder og bragte mit Hjærte til at juble. Den 27de Maj ankom Waren Parish direkte fra Kirtland og forenede sig med os; og vi havde en glad Tid tilsammen. Den 28de afholdt vi en Konference i Broder Seth Utlys Hus, hvor alle de sydlige Grene bleve repræsenterede. Den 31te Maj blev jeg ordineret til et Medlem i det 2det Kvorum af Halvfjerdssindstyve under David W. Pattens og Warren Parishs Hænder. Efter Konferencen skildtes vi ad for en kort Tid; Ældsterne Patten og Parish arbejdede i Tennesee, og Broder Smooth og jeg i Kentucky. Den 9de Juni mødtes vi alle i Damon Creek Branch, hvor Broder Patten døbte to Personer; den ene var Fader Henry Thomas der havde tjendt i Revolutionen under Generael Washingthon; han var Fader til Daniel og Henry Thomas. Under Ed af en Præst, blev samtidigt en Stævning oplæst imod D. W. Patten W. Parish og mig selv. Vi bleve beskyldte for at have begaaet den „store Forbrydelse" at have bevidnet at Kristus skulde komme i denne Slægt, samt at vi lovede dem den Helligaand som bleve døbte. Under Kaution af 2000 Dollars, hvilken Brødrene Albert Petty og Seth Utly indgik bleve Patten og Parish arresterede den 19de Juni. Paa Grund af at jeg var i et andet County undgik jeg Arresten. De bleve forhørte den 22de Juni, og vare deres egne Sagførere og endskjøndt Mænd fremkom og bevidnede at de havde annammet den Helligaand efter at de vare blevne døbte, bleve Patten og Parish alligevel dømte, men bleve siden løsladte ved at betale „Pøbelrettens" Fordringer. — En mærkværdig Omstændighed forbunden med dette Forhør, fortjener at bemærkes. — Disse Forhørsdommere, som vare bevæbnede til Tænderne vilde ikke tillade mere end een at tale, efter at Forhøret var forbi; Waren Parish havde ikkun sagt faa Ord og de vare ikke villige til at tillade David Patten at tale; men i det sidstnævnte følte og forstod Rettens uretfærdige Hensigter, og fyldt med Kraft fra det Høje, opstod han paa sine Fødder, og holdt i en tyve Minutter en Tale, hvori han holdt dem urokkeligt bunden medens han fortalte dem om de Ugudeligheder og Vederstyggeligheder, hvori de vare skyldige, samt om Guds Vrede som ventede dem for at arrestere retskafne Mænd, blot fordi de prædikede Kristi Evangelium. Da Patten endte sin Tale, sagde Dommeren: „De er formodentlig bevæbnet med skjulte Vaaben, eftersom De taler med en saadan Frimodighed til en bevæbnet Ret?" David Patten svarede: „Jeg har Vaaben, som I ikke kjende: Vaaben som ere givne mig af Gud, thi fra ham har jeg al min Magt." Det syntes som om Dommeren var villig til at give Slip paa dem, paa hvilket som helst Vilkaar; han tilbød sig at løslade dem hvis deres Venner vilde betale

Sagens Omkostninger, hvilket de villigt tilbøde. Saa snart disse to Brødre bleve frigivne sadlede de deres Heste, og red til Seth Utleys; men strax fortrød Pøbelen at de havde ladet dem slippe paa saa billige Vilkaar, hvorfor hele Pøbelen steg paa deres Heste og red til Utleys, men før Pøbelens Komme, løb en Broder til Utleys og fortalte hvad der var i Vente, hvorfor Patten og Parish red ind i en nærliggende Skov. De red en tre Mile og efter at være ankommen til Broder Albert Pettys Hus og efter som Natten var meget mørk besluttede de at begive sig til Hvile; men Patten blev advaret i en Drøm om at fly fra Stedet, da Pøbelen ellers vilde overrumple dem. De stode derfor op, sadlede deres Heste og begave dem ind i en tilstødende Egn. De vare næppe borte, før Huset var omringet af Pøbelen, men formedelst Guds Naade undgik Brødrene deres Voldshandlinger. Den 27de Juni blev jeg anmodet om at afholde en Forsamling i et Baptistkapel. Efter min Ankomst fandt jeg en stor Mængde Mennesker forsamlede, men i det jeg begyndte mit Foredrag opfordrede Pastor Browning mig til at slutte. Jeg sagde til Folket at jeg havde rejst ti Mile for at prædike Evangeliet til dem, samt at jeg var villig til at staa paa en Vogn, eller paa en Hob Brænde, paa et Hegn eller andet Steds naar jeg blot fik udført mit Ærinde. En Mand svarede at baade Land og Hegn hinsides Vejen tilhørte ham og at vi maatte afbenytte begge, da han ikke mente at Mormonismen vilde skade nogen af Delene. Den forsamlede Mængde begav sig derfor over til nævnte Mark lagde en Del Tømmer til Rette for Sæder og jeg prædikede til dem en 1½ Time. Efter endt Tale fremstod en Mr. Randolf Alesander og stadfæstede Sandheden af hvad jeg havde sagt; hvorpaa han inviterede mig med sig hjem, kjøbte en Mormons Bog af mig og blev indlemmet i Kirken ved Daab, og jeg organiserede en Gren af Kirken der i Nabolaget.

Den 18de Juli ankom jeg og Br. D. A. Smooth til et Færgested ved Tennesefloden; og efter som Færgemanden ikke var hjemme, tilbød hans Hustru os paa det venligste at afbenytte Færgen selv. Vi ledte derfor vore Heste ned i Færgen tog til Aarerne og begyndte at sætte over Floden. Efter som Br. Smooth aldrig havde haft fat paa en Aare før, og jeg selv ikke havde brugt en saadan i flere Aar, gik det temmellg daarligt for os. Vi havde strax det Uheld at han brak en Aare og at jeg lod en anden falde i Strømmen, hvilket efterlod os blot een brækket Aare. Vi vare i det samme lige paa Nippet at blive oversejlet af en Flodbamper, og landede en halv Mil neden for Færgestedet paa den modsatte Side af Floden, hvor vi tøjrede Færgen fast, og ledte vore Heste ud, hvorpaa vi fortsatte vor Rejse, følende fulde af Taknemmelighed for at være kommet over saa vel. Søndagen den 31te Juli prædikede jeg og Br. A. D. Smooth i Mr. David Criders Hus, Weakly Co. Tennesee, og efter endt Forsamling forenede Mr. Crider sig med Kirken ved Daab. Imidlertid havde ogsaa en Pøbel forsamlet sig og truede os; de gave vore Heste Gift, som havde til Følge at den, tilhørende S. West paa hvilken jeg havde redet, døde; samme Hest havde baaret mig Tusinder af Mile medens jeg prædikede Evangeliet. Jeg vedblev at rejse i Selskab med Brødrene Smooth, Patten og Parish i Kentucky og Tennesee, døbende alle som ville annamme vort Vidnesbyrd. Den 2den September afholdt vi en General-Konference i Damon Creek Branch, hvor Ældste Thomas B. Marsh Præsidenten

for Tolvs Kvorum præsiderede. Alle Grenene i Tennesee og Keutucky bleve repræsenterede, Brødrene R. Alexander, B. L. Clapp og F. Lane ordineredes til Ældster og L. Brady til det aaronske Præstedømme. Jeg assisterede Br. Marsh i at samle 1500 Dollars blandt Brødrene i den sydlige Mission, til at kjøbe Land for i Missouri til de Hellige. Brødrene forærede mig 50 Doll. for hvilke jeg kjøbte 40 Acres Land i Missouri. Jeg og Br. A. O. Smooth bleve nu afløste fra den sydlige Mission med Tilladelse at gaa til Kirtland.

Efter at jeg tillige med Ældsterne A. O. Smooth og Jesse Turpin var kommen tilbage fra den sydlige Mission i Efteraaret 1836, tilbragte jeg den paafølgende Vinter i Kirtland. Jeg modtog i samme Tidsrum mine Begavelser: hvorpaa jeg besøgte Professor Haws's Skole, som lærte latin, græsk og engelsk Gramatik. Jeg indskrænkede mine Studier største Del af Tiden til den engelske og latinske.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Europa. Den 7de December f. A. rasede i England en saa hæftig Snestorm at al Trafik standsedes, og flere Banetog bleve bogstaveligt begravede. Samtidigt indtraf en Kulde hvis Lige man der ikke har kjendt siden Aaret 1836. — Frankrig. I Paris's Omegn har Seinefloden steget i den Grad at flere Landsbyer har maattet rømmes; Skaden foraarsaget ved Oversvømmelser er meget betydelig. — Den Skade som Oversvømmelser i den senere Tid har forvoldt i Tydskland, er aldeles ubeskrivelig; Huse ere omstyrtede i hundredevis, mange Mennesker og Kreaturer have fundet Døden i det graadige Element, og mange Tusinde Mennesker ere husvilde. Kejser Wilhelm har bevilliget 600,000 Mark til de Ulykkelige i Distrikterne: Hessen, Pfalz, Prøisen, Elsas, Bajern, Baden og Wyrtemberg.

Amerika. — I de østlige Forenede Stater har man haft en Kulde, hvis Lige man ikke mindes i mange Aar; derimod har man hinsides Stenbjergene haft et behageligt Vejr i længere Tid. Oversvømmelser have fundet Sted i Oregon og Washington Territorier. Som sædvanlig høre Baneulykker, Ildsvaader, Mord og Selvmord til Dagens Orden. — En Krig synes at være uundgaalig mellem Buenos Ayros og Brazilien; sidstnævnte Rige har forskaffet sig flere Krigsskibe fra England.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1883. 32te Aargang.

Tale af Ældste Daniel H. Wells,

i Assembly Hall, Saltsøstad, den 6te Okt. 1882.

Det er med en vis Grad af Glæde, at jeg i Dag fremstaar for Eder, for at bære mit Vidnesbyrd til hvad vi have hørt, nemlig Sandhedens evige Evangelium; thi jeg ved, at „Mormonismen" er lige saa sand i Dag, som nogensinde, og at Gud ikke har forsaget sit Folk. Det er sandt, at vi leve i en vigtig Tidsalder, og at Profeternes Ord blive opfyldte og da Israels Gud vil oprette og grundfæste sit Rige paa Jorden, indføre sin Religion og sine Love. Jeg ved, at dette Værk vil blive udført ved Hjælp af hans Børn, at disse, som leve i denne Tid, ville have det ærede Privilegium at blive hædrede Redskaber i Guds Hænder, i at opfylde hans Hensigter, og med Hensyn til Oprettelsen af hans Rige, for aldrig mere at kuldkastes; dersom vi blot ville lade Herren arbejde ved Hjælp af os, dersom vi blot ville arbejde i Forening med ham, adlyde hans Love og virke under hans Styrelse. Vi ere blevne tilbageholdte fra at fremkomme i Aandernes Verden, indtil den Dag og Tid, da det evige Evangelium skulde blive gjengivet, paa det vi maatte blive forundt det Privilegium at faa en Haand med i dette de sidste Dages store og herlige Værk. Det er ikke et blindt Tilfælde hos Herren; han vidste hvad han gjorde, da han aabenbarede sig for sin Tjener Joseph Smith, han vidste at han vilde annamme hans Evangelium, samt at der befandtes Aander paa Jorden, som ogsaa vilde annamme det, naar det blev dem tilbudt. Dette Evangelium blev forkastet i Jesu Dage, man korsfæstede ham og fordrev hans Præstedømme fra Jorden. Menneskenes Børns Hjærter ere af samme Natur i Dag, enten i større eller mindre Grad; men der findes dog dem som ere komne frem i denne Uddeling, hvilke annamme Evangeliet med Glæde, naar det bliver forkyndt for dem. Hvad enten de Mennesker, som levede paa Jorden paa den Tid, da Evangeliet ikke fandtes her, ville have troet det eller ikke, er jeg ikke i Stand til at kunne sige. Lad det være nok at sige, at eftersom det ikke blev aabenbaret for dem, havde de ingen Lejlighed til at forkaste det, samt at saadanne, som vilde have annammet det hvis

det havde blevet forkyndt dem i Kjødet, ville ifølge Guds vise Anordning saa Lejlighed til at annamme det i Aanden.

Vi, saa vel som alle Mennesker, ere kaldte til dette Værk. Der er sagt, at „Mange ere kaldte, men Faa ere udvalgte"; men Alle ere kaldte, og det er deres velsignede Privilegium at laane en Haand til at forfremme dette Rige, om de ønske at gjøre saa, og hvis de ville forblive trofaste til den Kaldelse, hvormed de ere kaldte, da vil Tiden komme, da de ogsaa ville blive udvalgte Redskaber til at repræsentere dette Rige og opretholde Sandheds- og Retfærdigheds Principper, saaledes, som de ere os aabenbarede gjennem den levende Guds Aand og Indflydelse, formedelst det er Alles Privilegium at bære Vidnesbyrd. Et Menneskes Dømmekraft vil undertiden blive paavirket af Vægten af dets Vidnesbyrd, hvad enten det vil indrømme Evangeliet eller ikke; hvad enten det er villigt til at bekjende Herren og offentliggjøre sin Tro eller ikke. Jeg tror der findes Mange, hvis Dømmekraft og Overbevisningen er bleven stadfæstet formedelst Vægten af det Vidnesbyrd de have erholdt, hvilke dog ikke have været villige til at bekjende Sandheden, og offentlig omtale deres Tro paa det hellige Evangelium. Naar en Person annammer det evige Evangelium — hvilket synes at være upopulært nu, ligesom i andre Tidsaldre, — enten det vil vedblive at være saaledes kjender jeg ikke — udfordres der et temmeligt stærkt moralsk Mod til at opoffre sine forrige Omgivelser i Livet; hans Ejendom, sociale Stilling og gode Navn og Rygte samt enhver ønskelig Ting henhørende til dette Liv. Der findes dog Aander her i Forkrænkeligheden, som ikke frygte for at møde disse Følger, saadanne, som formedelst Oprigtighed af Hjærtet have annammet dette Vidnesbyrd, og som ikke frygte for at opstaa og frembære det i Modstanderens Paasyn. Det er for en Sidste Dages Hellig en Livsaffære, at efterleve sin Religion det er ikke et Øjebliks Begejstring, der i høj Grad opflammer Sindet i en Time, en Dag eller Uge i en eller anden langtrækkende Forsamling eller under en eller anden besynderlig Indflydelse, men som Dag efter Dag, Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, saa længe som Livet vedvarer, seer en Sidste Dages Hellig ikke en Time eller Øjeblik, da han vil være i Stand til at kunne aflægge sin Rustning, eller tilsidesætte sin Religion. Det er den som bliver trofast til Enden, der har Forjættelse om at arve Saliggjørelse. Ordet „trofast" er der, og vi kunne ganske naturligt forvente at ville have til at udstaa Noget. Gud ønsker et prøvet Folk, og Alle ville blive sat paa Prøve paa en eller anden Maade. Til visse Tider kunne Ting blive prøvende for Folk, som ikke ville blive det til andre Tider. Ting kunne prøve nogle Mennesker, som ikke ville have mindste Virkning paa andre. Gud fører sit Folk gjennem mangfoldige Slags Forandringer, paa det Alle maa kunne blive prøvede, og I kunne stole paa, at Enhver som kommer til dette Punkt gjennem deres Vandring i Livet, ville blive prøvet til Hjærtets inderste. Jeg har hørt somme Folk udbryde: „O, at jeg havde været med i Zions Lejr, og gjennem Forfølgelserne i Missouri, og at jeg havde været med de Hellige i Illinois o. s. v., jeg kan love alle Sidste Dages Hellige, at dersom de ville blive trofaste, ville de blive prøvede tilstrækkeligt før de blive færdige; og desto nærmere de leve til Gud, desto haardere vil han maaske prøve dem; de kunne være for-

visſede om, at de vilde blive haardt prøvede, hvis de forblive trofaſte. Der er, og vil blive en Lejlighed for Alle til at prøve deres Trofaſthed over for deres Gud ſamt til deres Brødre og Evangeliet, ſom vi have annammet. Derſom en Perſon i det Øjeblik Prøvelſen kommer forlader Vejen, hvad bliver der da af hans Trofaſthed, og hvor er den? Beviſer det ikke for Guds Engle og alle gode Menneſker, at han har ingen Trofaſthed og Beſtemthed? Det hedder ſig at ſtaa trofaſt og ſtandhaftig gjennem enhver Prøve, og overvinde enhver Hindring der bringer Belønningen; ikke tilladende Noget at opſtille ſig ſom en Skillevæg imellem os og Herren eller Evangeliet, ſom vi have annammet; eller imellem os og Præſtedømmet, der under Guds Vejledelſe ſtyrer hans Kirke og Rige paa Jorden; det hedder ſig at fremtræde ſom Sandhedens Forſvarere og frembære Evangeliets Principper i denne onde og ugudelige Verden. Det fordrer Prøve, og Herren ønſker et Folk paa hvilket han kan ſtole. Han kunde ikke tildele ſit Rige i dets Magt og Fylde, i dets Kraft og Herlighed til et Folk, hvilket han ikke kan ſtole paa, at det beſad tilſtrækkelig Trofaſthed til at kunne holde det i Ærbødighed, ſom han har anbetroet dem for hans Sags Skyld.

Jeg er ofte bleven adſpurgt: „Naar vil Riget blive givet til den Højeſtes Hellige?“ dertil har jeg altid ſvaret ſaaledes: Saa ſnart ſom Herren befinder, at han har et Folk paa Jorden, der vil opholde og underſtøtte ſamme Rige, et Folk, der vil blive i Stand til at varetage dets Intereſſer og udvikle dets Indflydelſe paa Jorden; naar han indſeer, at han har et ſaadant Folk paa Jorden, ſom vil blive urokkeligt og trofaſt til ham, et Folk, ſom ikke vil overgive Riget i Djævelens Skjød, da, og ikke før, vil han give Riget til den „Højeſtes Hellige“ i dets Kraft og Indflydelſe, naar det ſkal opfylde hele Jorden. Forjættelſen er: At denne Verdens Riger ſkulle blive vor Guds og Kriſts, blive givet til den Højeſtes Hellige og beſtaa for evigt. Da er Tiden paa hvilken vi kunne forvente det, og det vilde ikke være rimeligt, at forvente det før. Det beror derfor i en høj Grad paa Folket ſelv, naar Tiden vil komme, da Riget, omtalt af Daniel, ſkal blive overgivet i Guds Helliges Hænder. Naar vi have viſt os trofaſte under alle Omſtændigheder, ſom maatte opkomme, og ſeet os i Stand til at kunne ſtride og overvinde enhver Vanſkelighed, ſom truer med at forſtyrre vor Fred og Velfærd, ſamt overkomme alle Hindringer, der maatte have til Formaal at ſtandſe Rigets Fremgang paa Jorden, da vilde vor himmelſke Fader have Tillid til os og maatte ſee ſig i Stand til at kunne ſtole paa os; og det er Herrens Villie at dette ſkulde ſke. Derſom vi ſom et Folk ikke holde os ſelv i Beredſkab tilligemed alt, hvad vi eje at lægges paa Alteret i Overensſtemmelſe med vor Meſters Villie for Opbyggelſen af hans Rige her paa Jorden, vil han fremdeles fortſætte ſit Værk og erhverve ſig Andre til Udførelſen af ſine Henſigter, thi han ønſker et Folk ſom vil gjøre det. Jeg mener ikke at ſige, at han vil fortſætte og lade dette Folk tilbage, nej; fra dette Folks Midte vil opſtaa det ſaa meget omtalte Folk, og Riget vil ikke blive taget fra os og givet til et andet Folk; det er for ſent paa Dagen efterſom det allerede har begyndt at voxe, og vil fremdeles udſprede ſig og tiltage i Styrke. Dette Rige har voxet hurtigt, uagtet vi ſommetider maaſke kunne tænke, at det voxer ſagte, og at den Almægtiges Henſigter blive langſomt udførte; men den Tid vil komme, da dette

Folk en fyrretyve Aar længere frem i Tiden vil kunne see tilbage og udbryde: Hvor forunderligt, hvor hastigt Tiden er bortfaret, hvor hurtigt har dette Rige ikke tiltaget, og hvor mægtigt det er blevet paa Jorden! Vi kunne i Dag see tilbage paa den Tid, da vi vare bosatte i Missouri, og dersom en Mand den Gang vilde have forudsagt det Fremskridt vi siden have gjort, vilde han uden Tvivl have blevet betragtet som en Sværmer, og langt mindre kunde han ved sin egen Visdom forudsige det hurtige Fremskridt og Velstand, som dette Folk er blevet ledsaget af, samt den Magt og Styrke, vi i hin korte Tid have opnaaet. Vi burde derfor fatte Mod og stræbe fremad, og vedblive at assistere de hellige Principper, hvilke i vore Dage ere blevne aabenbarede for vor Reformation og Saliggjørelse; thi disse Principper have en reformerende Kraft, og de ville foraarsage den største Reformation som Herren har udført blandt Menneskenes Børn. Naar vi overveje dette Værks Beskaffenhed og dets Resultat iblandt Menneskene, vil det meget passende kunne benævnes „Reformation", det er Reformation og Gjenoprettelse; det bringer os tilbage til de første Principper, til den sande Troes Renhed; Reformation fra de Ugudeliges Rækker, fra de paa Jorden herskende Onder.

Verden har forsaget Gud, den har ikke mindste sand Forstaaelse om Guddommens Karakter; den kjender ikke den sande og levende Gud mere end disse Lampestager. Den gaar i Blinde, dyrkende en indbildt Gud, et Noget, til hvilket den intet kjender, blindede af deres Lærere, og de synes at være tilfredse i deres Tilstand. De tale om deres Kollegier, deres theologiske Seminarier og andre Lærdomsinstituter; de ere simpelthen Maskiner — Legemer uden Aand —; det er umuligt for dem at fremføre een Linie Bibelbeviser som Gyldighed for deres guddommelige Oprindelse, dette har været dem umuligt siden Apostlerne hensovede, og ville ikke blive i Stand dertil saalænge Verden staar; de have det ikke og kunne derfor ikke fremkomme med det; de fornægte aabenlyst Aabenbaring fra Gud, det egentlig livgivende Element af alle inspirerede Skrifter, eftersom Intet uden det kan producere Skrifterne. Selve Bibelen bestaar af Aabenbaringer, givne af Gud til sine Tjenere fra Tid til anden. Mænd talte ligesom de bleve paavirkede af den Helligaand, og det blev skrevet til Fordel for Efterkommerne, og blev saaledes Herrens Ord til os. Lige siden Apostlerne døde har der ikke fremdeles været givet videre Lys. Himlene have været tillukte og ingen Kommunikation har fundet Sted mellem Herren og „Dem i de lange Klæder" (see Mark. 12, 38) eller til Nogen i denne Slægt, indtil Herren aabenbarede sig, og talte til Joseph Smith. Hvorfor talte han til ham? En Aarsag var, at han bad til Herren i Tro, troende at han vilde høre ham. Han saa, at Religionerne paa hans Tid vare mange; de vare forskjellige, enhver gjørende Fordring paa at være paa Herrens Vej. Han vidste ikke til hvilken han skulde føje sig, og dog ønskede han at slutte sig til een af de mange, som den Gang existerede, og i denne Sindstilstand befandt han sig, da han læste Apostlen Jakobs Skrifter, som siger: „Dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han beder af Gud som giver Alle gjerne og bebrejder Ingen, og det skal blive ham givet" (Jak. 1. Kap.). Han kom frem for Herren med et ydmygt og oprigtigt Hjærte, og derfor hørte Herren hans Bøn. Baade Herren og hans Søn viste sig for ham, og blandt andet befalede ham ikke at

forene sig med nogen af de religiøse Samfund, samt at ingen af dem var den rette, at de vare Menneskers Systemer, og ikke Guds. Joseph var dumdristig nok til at fortælle det, og dette var tilstrækkeligt til at paaføre ham den professionelle Kristendoms Fjendskab, og i Særdeleshed disses i „de lange Klæder", hvis Underfundighed derved sattes i Fare, og deres Fjendskab har fra den Tid til nærværende, vedligeholdt sig ligesom vor Vært som et Folk har tiltaget; og vi forvente, at dette Fjendskab fra deres Side vil fremdeles fortsættes, indtil Guds Rige skal triumfere paa Jorden, og Gud den retfærdige Dommer og hans Folk skal blive anerkjendt. Vi forstaa meget vel Aarsagen, hvorfor vi ere forskudte af Verden: Vi ere paa et højere moralsk Standpunkt; og ligeledes med Hensyn til Sandhedens Principper, end de ere, og Verden veed meget vel, at vi ere dem overlegne i enhver Henseende med Hensyn til Livets Principper og Intelligents. Djævelen ved det, og han indskyder i deres Hjærter, som ere onde, og disse, som ere bedragne ved hans List, at have os af den Aarsag. Deres Fjendskab er ikke optændt imod os paa Grund af vor Ugudelighed, thi de kunne ikke sætte deres Finger paa en Linie af Beskyldninger for Ugudelighed fremført mod de Sidste Dages Hellige som et Folk; uagtet mangen En, der handler forkert, for hvilket han behøver at omvende sig, og gjøre de „første Gjerninger" om igjen, eller blive afskaaren af Kirken; men hvad Samfundet eller Kirken angaar, kunne vore Fjender ikke sætte deres Finger paa den første ugudelige Handling, der kan blive fremført imod os som sandfærdig. Sagen er, at vi ere som en Forsmædelse for dem, og de føle det; deres Vrede er optændt imod os, og de ønske at bortfjærne det hellige Præstedømme fra Jordens Overflade. Hvo ere disse som fabrikere de Løgne der blive cirkulerede om dette Folk? De blive udrugede og anvendte som Vaaben imod os af Nutidens Gejstlighed: og det er en uomstødelig Sandhed, at Menneskene ville hellere tro Løgnen end Sandheden, og denne Klasse Mennesker i Særdeleshed, ere beskjæftigede med at udrydde Guds Værk fra Jorden samt hans Retfærdighed, som den tilkjendegives gjennem hans Folk og hans Præstedømmes Fuldmagt, som nu existerer paa Jorden. Dette er Satan meget ængsteligt for at faa trampet under Fødder, ligesom han tilforn har gjort, men dette lader sig ikke gjøre denne Gang — det er temmelig sent paa Dagen. Riget har fæstet for dybe Rødder nedad, og bærer Frugt opad; det er for stærkt til at skulle kunne nedtrampes. De kunne bringe halvtresindstyve Millioner imod os, men hvad vil det betyde? Om de bringe den hele Verden, hvad Forskjel? Jeg nærer aldeles ingen Frygt for Guds Riges endelige Sejr i disse sidste Dage, thi dets Grundvold er allerede befæstet saa vidt, som vi ere komne; derfor kan der ikke lades mindste Tvivl i hverken Eders Sind eller mit, at eftersom hans Rige er oprettet vort Arbejde jo vil blive kronet med Held, indtil Tiden kommer, da Frelseren skal komme i Majestæt og Herlighed og regjere fra Floden til Jordens Ende. Jeg ved dette, ligesaa vide I og al Israel. Herren ved, at dette er Hensigten, Djævelen ved det ogsaa, og dette er Aarsagen til at Gejstligheden i saa Henseende er optændt af Vrede. Dette store Sidste Dages Værk vil blive forkortet og paaskyndet i Overensstemmelse med det Folks Tro, som er delagtig i dets Forfremmelse. Om vi derfor bede Herren om at fremskynde sit Værk og Zions Forløsning

og Opbyggelsen af det store og herlige Tempel, blive fuldført til den højeste Guds Navn, og hans Herlighed hvile paa det i Skikkelse af en Sky om Dagen og en Ildslue om Natten, lad os da ikke forglemme, at vore Handlinger komme i Overensstemmelse med vore Ønsker; lad os leve saaledes, at vi kunne nedkalde Himlens Velsignelser over os; thi dersom vi ere trofaste i alle Ting og ere forenede ville Velsignelserne ikke blive tilbageholdte fra os. Herren har ved Pagt forbundet sig til at høre sine trofaste Børns Bønner. Vi have et Exempel i Mormons Bog paa en Mand, som øvede saa overordentlig stor Tro, at hans Syn kunde ikke forhindres fra at skue bag Sløret, hvor han saa Herren, og blev der forløst fra Fald. Herren er fuldkommen villig til at tildele sine Børn Velsignelser og grundfæste sit Rige paa Jorden, lige saa villig som hans Folk ønsker det, og naar som helst han befinder at have et Folk paa Jorden, paa hvilket han kan udøse disse Velsignelser, da vil det komme; vi behøve ikke at frygte i denne Henseende, og i Virkeligheden tilflyde de os nu saa hurtigt, som vi kunne i Retfærdighed modtage dem, og jeg tænker sommetider de komme for hurtigt for Mange. Naar jeg har seet Mænd i denne Kirke, hvilke have opnaaet til Magt og Indflydelse formedelst Rigdom, synes det som om Herren ikke kan lade Menneskene blive rige, uden at de jo ogsaa strax blive „fede", begynde at hovmode sig og gaa over til Djævelen. Betragt saadanne Mænds Historie fra Begyndelsen af, see hvorledes de have baaret sig ad. De have maaske vandret ret for en Tid, i Særdeleshed medens de vare i en mindre bemidlet Stilling med Hensyn til denne Verdens Midler; men efter at de ere blevne rige, hvor ere de da blevne af? Vi have saa at sige seet dem strøet i en Linie langs den Vej vi som en Kirke have vandret; have de forladt Kirken? Jeg kunde nævne Tilfælde efter Tilfælde af denne Slags ifølge min egen Erfaring, og I ville kunne erindre mange flere end jeg. Dette er ikke nødvendig at skulle være saaledes. Maaden hvorpaa alle saadanne Tilfælde kunne afhjælpes er den samme, som anvistes den unge rige Mand, som kom til Jesus, nemlig: „Sælg alt det Du har, og giv de Fattige det, kom saa og følg mig og Du skal have et Liggendefæ i Himlen, som Møl og Rust ikke kan fortære og Tyvehaand ikke kunne gjennembryde og stjæle;" dette er Maaden. Dersom en Mand bliver velsignet af Herren, er det derfor nødvendigt at han skulde lade sin Rigdom gjøre Skilsmisse imellem sig og sin Gud? Om han gjør vil han lide Skibbrud paa Troen. Det er Gud ligegyldigt, hvor megen Rigdom en Mand bedsider, saalænge han anvender sin Rigdom for Opbyggelsen af hans Rige og Forfremmelsen af hans Hensigter paa Jorden; men naar han bliver begjærlig og tillader sine Midler at gjøre Skilsmisse imellem ham og sin Gud, da bliver hans Rigdom til Fordærvelse for hans Sjæl, han forsager sin Gud og forglemmer snart Aarsagen, hvorfor Rigdommen blev ham givet. I Stedet for at anvende sine Midler paa den Maade, det af Herren var bestemt i det de bleve skjænkede, skraber han til sig selv, og en Begjærlighedsaand betager ham og han er da færdig til at bortbytte fin Religion for urene Øjemed. Det er sørgeligt for en Mand i denne Kirke at blive rig, hvis han ikke kan føle som om han kunde lægge alle Ting paa Altret, for, om nødvendigt, at blive anvendt for vor Guds Sag paa Jorden; dette er hver sand Sidste Dags Helligs Pligt. Dersom Herren finder det nødvendigt, vil

han fratage sine Tjenere Alt, for at prøve dem. Menneskene burde i Virkeligheden fornægte sig selv enhver Ting for at vise Hengivenhed til Guds Værk, for derved at bevise, at alt andet er kun Tomhed, sammenlignet med Evangeliet Kristus har aabenbaret til os, sigende i sit Hjærte: „Jeg for En, er bestemt paa ikke at vide andet til Salighed end Jesus Kristus og ham korsfæstet; jeg er bestemt paa først at søge Guds Rige og hans Retfærdighed, og det øvrige fornødne skal blive tillagt." Dette var Frelserens Forjættelse til sine Disciple og i en vis Forstand kommer det med større Vished til de Sidste Dages Hellige end til disse, som levede fordum, fordi denne er en forskjellig Uddeling, nemlig Tidernes Fyldes Husholdning.

(Fortsættes.)

Babylon og Babels Taarn.

Den store berømte Stad Babylon var 17 danske Mile i Omkreds og omgivet af en Mur, 300 Fod høj og 100 Fod tyk, befæstet med 250 Taarne, som vare 75 Fod højere end selve Murene, og havde 100 svære Kobberporte med Jærnbomme, 25 paa hver Side. Muren var omgivet af en Grav, som var beklædt med samme Materiale hvoraf Murene vare opførte, nemlig brændte Sten med Asfalt-Forbindning og fyldt med Vand fra Eufrat. I Staden stod Belustemplet, som var 1/8 dansk Mil i Omkreds og omtrent 750 Fod højt. Den hele Bygning bestod af 8 Etager af forskjellige Farver. Paa det øverste Taarn var anbragt et Kapel, hvori var opført et Guldbillede, 40 Fod højt, af den kaldæiske „Jove" eller „Belus", og i dette Kapel holdt Belusdyrkerne deres fornemste Andagter. Ovenpaa det Hele var indrettet et astronomisk Observatorium. Taarnet siges at være opført af solbrændte Mursten, hvilke paa Grund af Lerets Beskaffenhed skal have overgaaet al anden Slags Tegl i Kvalitet, hvilket bevises ved hine gamle Ruiners Holdbarhed. Stadens 50 Gader løb i rette Vinkler og vare hver 3¾ danske Mile lange. De hængende Haver lod Nebukadnezar bygge for at fornøje sin Dronning, som var fra det bjærgfulde Landskab Ekbatana. Disse Haver hvilede paa uhyre Piller i en terrasseformig Skikkelse. Der voxte alle Slags Buske og Blomster, og Træer indtil 50 Fod høje og 4 Fod i Gjennemsnit. En paa den højeste Terrasse anbragt Vandbeholder, som forsynedes fra Floden Eufrat ved Hjælp af en Maskine, vandede den ganske Haveudstrækning.

De forfærdelige Spaadomme, udtalte af de hebræiske Profeter imod hin grusomme ugudelige Stad, ere alle gaaede bogstavelig i Opfyldelse. Dens Paladser ere blevne Opholdssteder for Ugler og væmmeligt Kryb, ligesom forudsagt af Profeten Esaias (see 13. Kap.) Saaledes taler Historien højt og slaaende til Nutidens stolte Generationer, forvissende os om, at Guds Vrede hviler paa alle som ere ugudelige, samt at den tidlig eller sildig vil overrumple dem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

En Epistel
til Ældsterne fra Zion, og de Hellige i den europæiske Mission.

Elskelige Brødre og Søstre! Det er ifølge Herrens Styrelse faldet i min Lod, at blive udsendt af hans bemyndigede Tjenere til at arbejde iblandt Eder for Sandhedens Udspredelse; Principper, som ere blevne gjengivne Jorden i disse de sidste Dage. Efter to Aars Fraværelse er Præsident Carrington vendt tilbage til sit Hjem i Utah, og under Præstedømmets Vejledelse i Zion bliver det derfor min Pligt, at indtage den ansvarsfulde Stilling, som ved hans Hjemrejse blev ledig, hvilket jeg, ved Eders forenede Tro og Bønner, har til Hensigt at gjøre efter de Evner, hvilke Gud vor himmelske Fader har forundt mig.

Emigrationstiden for forrige Aar er tilendebragt, og vore Rækker paa denne Side Atlanterhavet ere blevne betydeligt fortyndede, idet mange af vore Venner have forladt disse Lande, og blevne hjemsamlede til Zion. Vi have nu — som Missionærer — adskillige Maaneder for os, hvilke uagtet de ikke ere de mest fordelagtige med Hensyn til Udførelsen af vort Arbejde, dog maatte befindes at kunne anvendes til Udførelsen af meget Godt. Vi have kun faa Midler til vor Raadighed til at leje Forsamlingslokaler for, og Vejret paa denne Aarstid er sjeldent af den Beskaffenhed, at offentlige Forsamlinger kunne afholdes under aaben Himmel*; men vi kunne og burde rejse fra Hus til Hus, altid søgende at stifte Bekjendtskab med Folket, bortvende Fordomme fra deres Sind, og lære dem Livets og Saliggjørelsens Principper. Ved saaledes at gaa fra Dør til Dør, søgende en Introduktion saavidt muligt, kunne vi maaske bevirke, at mangt et Hjærte blødgjøres, hvilket nu paa Grund af falske Rygter og Fordomme ere forbittrede imod os, og paa denne Maade saa Retfærdighedens Sæd hos Saadanne, som med Glæde ville modtage Evangeliet, naar det en Gang bliver fremlagt og forklaret for dem; og selv om vi blot saa Sæden, og om den fæster Rod i „god Jord" kunne maaske andre af Herrens Tjenere i sin Tid komme til samme Egn, og i hans hellige Navn høste Frugter af den Sæd I plantede ved samme Magt og Autoritet. Ved at gjøre dette ville vi maaske finde ganske faa Lejligheder, hvilke om passende anvendte dog maaske kunne benyttes til Opbyggelsen af smaa Grene paa Steder, som nu ere blottede for Hellige. Men selv om vi skulde fejle i dette, kunne vi alligevel opfylde Loven, og gjennemføre Hensigten med vor Mission, nemlig at forkynde Evangeliet for al Skabningen og give hver Sjæl det Privilegium, at annamme eller forkaste Evangeliet, Livets og Saliggjørelsens Plan. Om vi ikke omvende og døbe saa mange som vi kunne ønske, bør vi alligevel ikke føle os forsagte; det er en Dag til Advarsel saa vel som Omvendelse, og alle Mennesker kunne og skulle advares, paa det de kunne efterlades uden Undskyldning.

* Naar Aarstid og Vejr tillader det, plejer man i England at afholde Forsamlinger under aaben Himmel.

Det er de Helliges Pligter, saa vel som alle Ældstes, at tage virksom Del i dette vigtige Værk, saa vidt de ere i Stand og skikkede dertil; thi det bør hver Sjæl som er bleven advaret, at advare sin Næste og anvende alle mulige Forsøg paa at fremme Kristi Sag og opbygge Guds Rige. Det er vor Pligt at leve saaledes, at Herrens Aand kan finde Bolig i vore Hjærter, da og ikke før, ville vi blive i Stand til at bringe dens trøstende Indflydelse til Andres Hjærter. Ingen Mand kan prædike Kristi Evangelium til nogen videre Nytte, med mindre han besidder Aanden og Kraften deraf. De som ere meget heldige i at overbevise Andre, ere Saadanne, som selv ere overbeviste, uagtet de maaske kunne mangle „høje Ord" og elegant Talemaade, saa ere de dog i Stand til at foraarsage, at Andre komme til at føle som de føle selv. Vi kunne med Herrens Aand i vore Hjærter mene det alvorligt, naar vi forkynde Evangeliet, men ikke foruden den; ved den kunne vi finde Glæde og Lyksalighed i vore Virkekredse, ligemeget hvor vor Lod saa end maatte blive kastet. Enten vi arbejde paa rige Marker, samlende en overflødig Høst af Sjæle som vor Belønning, eller vi sanke spredte Neg og Ax paa Marker, hvor Arbejderne har gaaet over mange Gange; enten vi vandre gjennem Stæder, Byer eller adspredte Beboelsessteder, besøgende paa vor Vej den Rige i Slottet og den Fattige i Hytten; over grønne Skove og Marker om Sommeren eller bevægende sig gjennem Vinterens Kulde og Storme, vandrende over Land eller sejlende over Sø, vil kun foraarsage en ringe Forskjel til den Herrens Tjener, som lever i sine Pligters Opfyldelse. Ingen Umage burde spares i det vi søge efter oprigtige Sjæle, og bevidne for ham eller hende, om det mægtige Værk, hvilket er blevet paabegyndt i disse de sidste Dage, som Opfyldelsen af Herrens Forjættelser til hans Tjenere i forbigangne Tidsaldre.

Som Ældster kom vi ikke her for at gjøre vor egen Villie, men hans, som sendte os. Vi burde ikke lade os nøje med simpelthen at henslide vore to eller tre Aars Missionstid, indtil Tiden kommer for vor Afløsning; vi ere her paa det at alle Mennesker, med hvem vi komme i Berørelse, maatte blive advarede, og vore Klæder rensede fra denne Slægts Blod. Ingen af os har Raad til at være ledig, eller forsømme en eneste Lejlighed til at gjøre Godt i denne, eller nogen anden Henseende. Det skulde være vor Glæde, naar vor Missionstid er udrunden og vi hæderligt blive afløste, at vi da kunne føle, at vi ikke tillod os at lade os nøje med at blive indskrænkede til at følge de gamle fortrampede Stier, men derimod banede os Vej ind til nye Marker, oprettede nye Grene, samt stolende paa Herren, Intet frygtende, uden hans Mishag, og at vi saaledes bleve Redskaber til at udrette meget Godt, da kunne vi føle, at vi have udført vore Pligter, og medens vi give Herren Æren, kunne vi vende hjem, følende taknemmelige til ham for vort Held og den uvurderlige Erfaring vi have vundet. Intet giver større Tilfredsstillelse end Ens egen Samvittighed, den Helligaands Forsikkring om at vi have anvendt alle vore Gaver og Velsignelser efter bedste Evne i vor himmelske Faders Tjeneste, samt at han har antaget de Opofrelser vi have gjort.

Udstræk derfor Seglen og høst, thi Høsten er fuldstændig moden! Arbejd, medens det hedder Dag, thi der kommer en Nat, da Ingen kan arbejde; da Arbejderne ville blive udsamlede fra Vingaarden, og Nationerne overladte til Herrens Tugtelse, i hans egen Maade og Tid. Som vi allerede have bemærket burde

de Hellige ihukomme, at de i Forening med de Ældste have en Andel at udføre, saalænge som de forblive i disse Lande, og endogsaa efter at de ere hjemsamlede til Zion. En oprigtig og retfærdig Vandel i deres Levnet, vil blive tydelige Vidnesbyrd til deres Omgivelser om Sandheden af deres Religion, hvilken har foraarsaget, at de ere blevne saaledes. De burde være villige, endogsaa ængstelige, hvilket mange af dem ere, til at føde, klæde og logere Herrens Tjenere, naar de trænge til saadan Assistance, for saa vidt, som det er dem muligt, og da søge til Herren for deres Belønning, og ikke til Mennesket. Han siger selv: „Hvad som I have gjort imod en af disse mine mindste Brødre, det have I og gjort mod mig," og dette finder lige Anvendelse i alle Tilfælde, hvad enten den Behandling en Ældste faar er venlig eller uvenlig. Nu er derfor Tiden til at gjøre Godt, denne Lejlighed vil maaske ikke oftere gives; vær forvissede om, Brødre og Søstre, at Alt vil en Gang blive belønnet, og det hverken mere eller mindre end efter Fortjeneste, samt at enhver Gjerning, hvad enten udført eller ikke, enten her eller hisset, være sig ond eller god, vil erholde sin tilsvarende Belønning.

At Gud, vor himmelske Fader, vil velsigne og bevare Eder trofaste til hans Sag, er en oprigtig Bøn af

Eders Broder i Evangeliet
John H. Smith.

Kirkeskikkes Oprindelse.

Det er uden Tvivl en almindelig Mening iblandt Lægfolk, at Kirkeceremonierne, saaledes som de nu udføres, alletider have existeret i samme Form, og bleve nedarvede fra den oprindelige Kristi Menighed; men ved en nøjagtig Undersøgelse i Kirke- og Reformationshistorier befinder man sig overbevist om, at mange af de nu brugelige Kirkeskikke ikke alene slet ikke brugtes i den kristne Kirkes første Periode, men at man i Virkeligheden Tid efter anden tog sig den Frihed, saa at sige, til næsten aldeles at afskaffe de af Herren og hans Apostler brugelige evangeliske Ordinantser. Meget kunde siges om Kirkens faldne Tilstand efter Apostlenes Død, men af Mangel paa Plads see vi os nødsagede til, at indskrænke os til de vigtigste Punkter, og skulle blot henlede Læserens Opmærksomhed paa den bogstavelige Opfyldelse af Apostlen Pauli Ord, naar han siger: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal efter hvad der kildrer deres Øren; og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." 2. Tim. 4, 3, 4. See ogsaa 2. Tes. 2, 1—12, hvilket nedenstaaende Udtog af E. Evalds Tidsregister og J. L. Rohmans Reformationshistorie udtrykkelig beviser:

„Daaben forrettedes oprindelig ved Neddyppelse, d. e. den Omvendte blev nedladt helt under Vandet, men en offentlig Bekjendelse affordredes af den, som fremstillede sig til Daab. Man brugte at døbe baade Voxne og Børn, endog i det 5te Aarhundrede e. Kr. E. E. Side 64 og 138 II. Part.

Aar 112 forordnede Biskop Evaristus

i Rom, at ingen Ægtevielse skulde anerkjendes for gyldig, naar den ikke blev forrettet af en Præst. E. E. Side 66 II. P.

Aar 122 indførte Biskop Alexander i Rom Vievandet, og forordnede, at man skulde blande Vand i Vin ved Sakramentet. E. E. Side 67 II. P.

Aar 152 befalede Biskop Hyginus Kirkeindvielse, og Fadbere ved Daaben. E. E. Side 69 II. P.

Aar 170 forordnede Biskop Anicetus i Rom, at Brudgom og Brud skulde ægtevies i Kirkerne. E. E. Side 71 II. P.

Skriftermaal indførtes omtr. Aar 230. E. E. Side 81 II. P.

Helgendyrkelse og Afdødes Forbønner indføres Aar 241. E. E. Side 83 II. P.

Paa en Biskopsynode i Kartago, approberedes Barnedaaben Aar 252. E. E. Side 87, II. P.

Aar 300 indførte man Altere og Messe, samtidigt begyndte Munkevæsenet. E. E. Side 95—98 II. P.

Aar 314 begyndte man at opføre prægtige Kirker, og foretage Pilegrimsrejser. E. E. Side 103 II. P.

Aar 340 begyndte man at opføre Klostre. E. E. Side 109 II. P.

Aar 400 begyndte Gejstligheden at bruge særegne og kostbare Ornater, sattes i stor Ære og erholdt stor Magt. E. E. Side 140 II. P.

Aar 427 begyndte man at bruge Korsets Tegn, og udskjære Kors i Kirkerne. E. E. Side 176 II. P.

Aar 500 bestemtes Fasten at skulle vare i 40 Dage før Paaske, og forordnedes det, at man kun maatte bruge visse Slags Spise og Drikke. E. E. Side 177 II. P.

I Begyndelsen af Aar 600 begyndte Gejstligheden at bruge Messehagler. Biskopperne begyndte at bruge dalmatisk Kjole, samt Ring og Stav. E. E. Side 208 II. P.

Aar 604 forordnede Biskop Sabianus i Rom at indføre Kirkeklokker. E. E. Side 211 II. P.

Aar 657 forbød Biskop Eugenius Gejstligheden at leve i Ægteskab. E. E. Side 222 II. P.

Aar 671 forordnede Pave Vitulian at bruge Orgel og Musik i Kirkerne, samt befalede at bruge det latinske Sprog i Gudstjenesten. E. E. 224 II. P.

Aar 887 indførte Pave Euginius den Anden, Vandprøven. E. E. Side 273 II. P.

Aar 968 blev Klokkedaab forordnet af Pave Johannes den Fjortende. E. E. 328 II. P.

Aar 1324 befalede Pave Johannes den To og Tyvende, at man efter Ringningen skulde slaa de saakaldte tre Bedeslag. Denne Pave indførte ogsaa den Skik at sælge Syndsforladelse for Penge. E. E. Side 548 II. P.

Aar 1722 indførtes Konfirmationen i Würtemberg. I Danmark blev den først indført af Kong Kristian den Sjette, den 13de Januar 1736. E. E. Side 895 II. P.

Ved Reformationens Indførelse i Danmark bestemtes det i den første Kirkeordinants, at: „Daabshandlingen skulde begynde med en Paamindelse om Daabens Ypperlighed og derpaa aabnes med Exorcismen. Denne var en fra den „gamle Kirke" nedarvet Formular, der grundede sig paa den Overtro, at Barnet før dets Daab var besat af Djævelen, som ved dennes Oplæsning skulde uddrives. Adskillige protestantiske Præster i Danmark synes i Reformationstiden, at have afskaffet den, men da Luther beholdt den, var det rimeligvis Aarsagen til, at den atter blev indført ved

Kirkeordinantsen. Kristian den Fjerde satte sig imod denne Formular, og da hans Datter Prindsesse Elisabeth skulde døbes befalede Kongen Biskop Windstrup, at udelade Exorcismen (see Pontoppidans Pastorale Side 332—34), men først efter mange Stridigheder og Forhandlinger derom blev Exorcismen først afskaffet den 7de Maj 1783, fordi — som det hedder — den var uden Grund i Skriften, modbydelig, overtroisk og længe havde været til Forargelse for Mange. (J. L. Rohmans Reformationshistorie Side 204.)

Angaaende den hellige Nadvere blev det i det første Kirkeritual foreslaaet, at Præsten ved Sakramentets Uddeling skulde sige: „Tag hen og æd, dette er Herrens Legeme"; og: „Tag hen og drik, dette er det ny Testamentes Blod, som udgydes for Dig"; men ved det sidste Gjennemsyn blev det foreslaaet, at Intet skulde siges under Uddelingen, efterdi det var sagt i Forvejen i Indstiftelsesordene, hvilket ogsaa blev antaget. Side 205.

Da ovenstaaende Kirkeritual blev misbilliget af Mange, besluttede Kongen at tage samme under Overvejelse i en Forsamling af Rigets Superintendenter, som afholdtes i Kjøbenhavn 1540. Ifølge den forrige Ordinants gik Komunikanterne ved Nadveren omkring Alteret og modtoge Brødet paa den ene, og Vinen paa den anden Side af dette, uden at Præsten sagde Noget under Uddelingen. Nu blev denne Maade forandret saaledes, at Komunikanterne skulle knæle foran Alteret, Mændene til højre og Kvinderne til venstre Side, samt at Præsten under Uddelingen skulde sige: „Annammer Jesu Kristi Legeme! Annammer Jesu Kristi Blod!" En lignende Forsamling afholdtes i Ribe 1542, som bivaanedes af Kongen i egen Person. I denne blev Maaden ved Præstevalg ogsaa nøjere bestemt o. s. v. (J. L. Rohmans Reformationshistorie, Side 216).

Af Ovenstaaende seer man, hvorledes Pauli Ord — 2. Tim 4. 3—4, paa det bestemteste er bleven opfyldt, og endnu vedblive Menneskene at leve i Usikkerhed om den rette og sande Vej; de „lære altid og kunne ikke komme til Sandhedens Erkjendelse", uden at tage Hensyn til de daarlige Resultater, hvilke ere Følgerne af at være underkastet et uinspireret Præstedømmes Vejledning.

I Aaret 1858 døde i Westminster Arbejdshus en gammel Mand, der i et Tidsrum af ni Aar paatog sig at være Gudfader til et Tusinde Børn, alle fødte i Arbejdshuset; han modtog hver Gang han forrettede denne Tjeneste en lille Godtgjørelse fra Sogneautoriteterne.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 128.)

Nævnte Vinter (1836—37) og paafølgende Foraar kan betragtes som en af de mærkværdigste Perioder i Kirkens Historie, naar tages i Betragtning Begavelserne og Lærdommene, som gaves i Templet, samt det derpaa følgende Frafald fra Kirken. Den 13de April 1837 indgik jeg i Ægteskab med Phoebe Whitmore Carter, og modtog min patriarkalske Velsignelse under

Joseph Smiths Faders Hænder to Dage senere.

Efter som jeg af Guds Aand følte tilskyndet til at tage en Mission til Forøerne, beliggende Øst for Maines Kyst, en Øgruppe, til hvilken jeg ikke kjendte det mindste. Jeg tilkjendegav mine Følelser for Apostlene og de raadede mig til at gaa. Da jeg følte, at det var min Pligt at udføre denne Mission forblev jeg ikke hjemme et Aar efter at have ægtet en Hustru, saa som Mose Lov vilde have tilladt; til det Modsatte begyndte jeg paa Rejsen en Maaned efter at Vielsen fandt Sted, efterladende min Hustru hos Søster Hale, hos hvem hun bestemte sig til at forblive for en Tid. Jeg forlod Kirtland i Nydelsen af en god Aand, i Selskab med Ældste Jonathan Hale og gik til Fairport, hvor vi traf sammen med Ældste Milton Holmes. Der gik vi om Bord paa Damperen „Sandusky" og sejlede til Buffalo, derfra til Syrakus ad Ejre Kanal. Derfra marscherede vi til Richland Osvego Co. N. Y., hvor jeg mødte mine to Brødre, hvilke jeg ikke havde seet i flere Aar. Efter at have tilbragt Natten der, fortsatte vi Rejsen til Sacketts Havn, satte over Ontariesøen paa Damperen „Oneida" til Kingston i øvre Kanada; derfra pr. Dampskib til Jones Fall og vandrede derfra til Bastard, Leeds Co. Vi fandt der en Gren af Kirken, over hvilken John E. Page og James Blaksley præsiderede. Vi fulgte med dem til deres Forsamlingssted og overværede en Konference tilligemed dem, ved hvilken Lejlighed tre hundrede Medlemmer bleve repræsenterede. Tredive Brødre bleve ordinerede til Præstedømmet, hvilken Ordination jeg forrettede i Forening med Ældste Wm. Draper; de vare ialt 7 Ældster, 9 Præster, 11 Lærere og 5 Diaconer. I dette Møde bleve vi flere Gange opfordrede til at tale, og ved Slutningen bleve vi opfordrede til at administrere til en Kvinde, som var besat af onde Aander; til visse Tider blev hun stum og forfærdeligt plaget af de onde Aander; hun troede paa Jesus, samt at vi vare hans Tjenere, og ønskede at vi skulde administrere til hende, hvorpaa vi vare fire Ældster, som lagde vore Hænder paa hendes Hoved og i Jesu Navn bød vi det Onde at forlade hende, hvilket ogsaa øjeblikkeligt skete, og Kvinden opstod og prisede Gud af Glæde, thi i Overensstemmelse med hendes Tro blev hun helbredet fra denne Stund. Et sygt Barn blev ligeledes helbredet ved Haandspaalæggelse og Bøn i Overensstemmelse med Guds Ord. Vi rejste derpaa tredive Mile til Fods til en anden Gren, og besøgte de Hellige i Leeds, hvor vi mødte sammen med Ældsterne John Gordon og John Snider. Vi afholdt der en Forsamling og bar vort Vidnesbyrd til Folket. Medens vi opholdt os der, kom en Søster Carn til os og bad os om at administrere til hendes syge Børn, som vare meget daarlige; det ene, et Pattebarn, laa for Døden; jeg tog det paa mine Arme, medens Ældsterne lagde deres Hænder paa det og det blev helbredet fra denne Time, hvorpaa jeg gav det tilbage til dets Moder. Dernæst lagde vi vore Hænder paa det andet, hvilket ogsaa blev helbredet. Dette skete ved Guds Kraft i Jesu Navn, og Forældrene prisede Gud for hans store Godhed imod dem.

Vi forlod derpaa de Hellige paa dette Sted og begav os paa Rejsen tilbage til Kingston; sejlede over Ontariosøen i Selskab med Brødrene Isak Russel, John Godson og John Snider. Det syntes som Broder Russel bestandig var plaget af onde Aander, hvilke ogsaa fulgte ham, da han kort efter begav sig

paa sin Mission til England, hvor Apostlerne Orson Hyde og Heber C. Kimball maatte udstaa en svær Dyst med dem, idet de administrerede til ham, som Broder Kimball ogsaa har berettet i sin Dagbog. Brødrene Russel, Godson og Snider fulgte med os til Schenectady, hvor de toge Afsked med os og fortsatte Rejsen til New York, for der at møde sammen med Ældsterne Kimball og Hyde paa deres Mission til England. Vi fortsatte vor Rejse til Albany, fra hvilket Sted vi rejste til Fods til Canaan i Conn. hvor vi fandt en Gren af Kirken, indbefattende Jesse og Julius Moses og Francis R. Benedict. Vi afholdt en Todagesforsamling med de Hellige dersteds; jeg ordinerede Julius Moses og Francis K. Benedict til Ældster. Efter at have afholdt adskillige Forsamlinger i Byen Colebrook og besøgt min Søster Eunice, som holdt Skole der i Nabolaget. Jeg begav mig derpaa til min Fødeby Avon, hvor jeg besøgte mange af mine fordums Venner og Slægtninge samt min Moder Bulatis' Grav, som døde den 11te Juni 1808 i sit 26de Aar; følgende Vers fandtes indskreven paa hendes Gravsten:

En yndig Skikkelse
Et ædelt Hjærte,
En venlig Mage, uden Skrømt;
Retfærdig i Handlemaade
Tro til sin Ven,
Elsket gjennem Livet,
Begrædt ved sin Død*.

Ved Aftenstid begav jeg mig til Farmington, beliggende en 6 Mile borte, hvor min Fader Aphek Woodruff boede, med hvem jeg en Gang endnu havde den Glæde at mødes, ligesaa min Stedmoder, da jeg ikke havde seet dem i syv Aar; de modtoge mig med megen Venlighed og det var en glædelig Sammenkomst. Efter at have tilbragt et Par Dage hos min Fader vendte jeg tilbage til Avon, hvor Størsteparten af mine Slægtninge boede; jeg havde en Forsamling med dem og den 12te Juni 1837 døbte jeg min Onkel Ozem Woodruff tilligemed hans Hustru Hannah og hans Søn John, og vi glædede os tilsammen, thi det var Opfyldelsen af en Drøm jeg havde i Aaret 1818, da jeg var 11 Aar gammel. Den 15de Juni afholdt jeg Forsamling hos min Onkel Adua Hart; jeg havde der den store Glæde at møde min Hustru, som var ankommen fra Kirtland for at møde mig og rejse i mit Selskab til hendes Faders Hjem i Scarboro, Maine. Disse som vare tilstede for at høre mig tale vare for det meste fordums Venner og Naboer, samt mine Slægtninge; efter Mødets Slutning begav vi os til Farmington og tilbragte Natten i Selskab med min Fader, Stedmoder, Søster og Hustru; Ældste Hale var ogsaa i vort Selskab. Den 19de Juli forlod Br. Hale os for at besøge sine Slægtninge og Venner i New Rowly Mass. og samme Dags Aften afholdt jeg en Forsamling i et Methodistkapel i Farmington; de Tilstedeværende vare saadanne, som jeg i min Ungdom var bekjendt med. De Forsamlede syntes at være tilfredse med Lærdommen som jeg fremsatte og opfordrede mig til at holde nok et Foredrag, men jeg ønskede at fortsætte min Rejse, hvorfor jeg den 20de Juli tog Afsked med min Fader og Slægtninge og tilligemed min Hustru tog jeg med Posten til Hartford. Da vi ved vor Ankomst dertil ikke vare i Stand til at kunne fortsætte Rejsen tilsammen, betalte jeg for min Hustrus Rejse med Posten til Rowley, Mass. hvor der fandtes en af Kirkens Grene, over

* Frit oversat.

hvilken Broder Nathaniel Holmes præsiderede; jeg fortsatte Rejsen til Fods. Første Dag marscherede jeg to og halvtredsindstyve Mile, anden Dag otte og fyrgetyve og tredie Dag sex og tredive Mile, ialt et hundrede og sex og tredive Mile i 2½ Dag.

Efter min Ankomst til Rowley forblev jeg der i otte Dage, og i nævnte Tidsrum afholdt jeg Forsamlinger, besøgte de Hellige o. s. v. og forlod nævnte Sted den 1ste August. I Selskab med Ældste Hale og min Hustru besøgte jeg hendes Fader Egra Carter og Familie i Scorbora Maine, hvilket var første Gang jeg nogensinde saa nogen af hendes Slægtninge; vi bleve venligt modtagne. Det var da et Aar siden min Hustru forlod sit Hjem. Jeg tilbragte en Uges Tid hos min Hustrus Slægtninge, og medens jeg under mit Ophold derstedes en Dag tog en Rotur tilligemed to af min Hustrus Brødre, saa jeg for første Gang Hvalfiske, ialt fire, den samme Slags som man paastaar at skulle have opslugt Jonas. Den 18de August 1837 tog jeg Afsked med min Hustru og hendes Slægt, efterladende hende hos dem, hvorpaa jeg i Selskab med Ældste J. H. Hale begav mig paa den Mission, jeg havde i Sigte, i det jeg forlod Kirtland. Vi vandrede ti Mile til Portland og gik der om Bord paa Dampskibet „Bangor" og ankom til «Owls Head», hvor vi gik om Bord i en Slup, som landede os paa de nordlige Foxøer den 20de August.

Byen Vinal-Haven er beliggende baade paa den nordlige og sydlige Foxø paa 44° nordlig Bredde, og Længdegrad 69° 10 Øst. Byen havde paa den Tid jeg besøgte den 1,800 Indbyggere, meget flittige og oplyste samt gjæstfrie mod Fremmede. De erhverve mest af deres Formue ved Fiskeri; saaledes udrustede Byen den Gang over et hundrede Sejlskibe, foruden en Del mindre Skibe. Den nordre Foxø er ni Mile lang og to do. bred, med en Befolkning af omtrent 800. Nævnte Ø havde et Postkontor, en Baptistkirke, fire Skoler og en Mølle, som dreves formedelst Ebbe. Markerne bestod for Størstedelen af daarlig Jord, dog fandtes der adskillige gode Landejendomme, hvilke producerede Hvede, Byg, Havre og Kartofler. De vigtigste Træarter vare Fyr og Birk; desuden frembragtes aarlig en Mængde Stikkelsbær og Tyttebær. Faareavl var disse Øboeres vigtigste Fædrift. Den sydlige Foxø er af Naturen af en saadan Beskaffenhed, at det bliver en Umulighed at give nogen Beskrivelse om dens virkelige Udseende, efter som dens Overflade er af den besynderligste Form jeg nogensinde har seet. Den er ti Mile lang og fem bred — en formelig Stenmasse i Skikkelse af Bjærge, Dale, Klipper og Forbjærge, havende mangfoldige Fjorde, som afgive mange smaa ypperlige Havne overalt. Indbyggernes Antal beløber sig til omtrent 1000, hvilke alle erhverve sig Livets Ophold ved Fiskeri, da der ingen Lejlighed gives for Agerdyrkning; nogle faa Haver blive kultiverede med stor Bekostning. Der findes lidt Faareavl paa Øen. Mange af dens Beboere fiske i New Foundlands Farvande, bringe deres Fisk hjem, tørre den paa flade Stene og tilberede den til Udførsel. De udskibe en Mængde Klipfisk, Makrel og Sild. Paa denne Ø fandtes to Butiker, tre Ebbesavmøller, sex Skoler og en Methodistkirke, over hvilken en Præst præsiderede. Den maadelige Træevæxt der fandtes paa Øen voxede mest i Kløfterne og Revnerne mellem Klipperne. Som en Mærkværdighed fortjener det at bemærkes, at i Øens mange Fjorde findes næsten Fisk af enhver Art

selv Hvalfisken og Hajen fandtes blandt den store Masse Varieteter. Saaledes har jeg nu givet en kort Oversigt over Øerne og Vinal-Haven.

Vi landede først efter at Mørket var indtraadt, ubekjendte og aldeles blottede for Penge. Vi fandt Vej over Klipper og Buske og ankom omsider til et Hus; i det vi bankede paa Døren stak en Kvinde Hovedet ud af Vinduet, og spurgte hvem vi vare og hvad vi ønskede. Vi svarede, at vi vare Fremmede og ønskede Logi for Natten.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Europa. — Danmark. En Beboer i Nærheden af Aarhus har meddelt „Aarhus Amtst.", at man om Aftenen den 20de Januar mærkede en hæftig Jordrystelse, der gjentoges 3—4 Gange og vedvarede i 20 Minutter. — I Staden Kerson i Rusland, har en voldsom Ildebrand anrettet stor Skade. — I Sweitz bevirkede et Jordskred, at Indvaanerne i en nærliggende Landsby maatte i Hast rømme denne. — Tyskland. Ved et Sammenstød mellem det tyske Passagerdampskib „Cimbria" og den engelske Damper „Sultan", i Nærheden af Helgoland Natten den 18de Januar, skete den sørgelige Ulykke, at „Cimbria" med over 400 Personer sank; noget over 50 reddedes. Uagtet det ulykkelige Skib gav anstrængende Nødssignaler, sneg „Sultan" sig uden videre bort. Nogle af Passagererne vare fra Skandinavien.

Amerika. Ved en Baneulykke i Los Angeles Kalifornien, bleve mange Mennesker sammenpressede mellem de ruinerede Vogne og med disse opbrændte, før man saa sig i Stand til at redde dem. — I Indian-Territoriet har der fundet en Fægtning Sted mellem Indianerne og Hvide. — Mexico. I Teynan har staaet et Slag, hvor 50 Soldater og 80 Indianere faldt.

Døde. I Brigham City Utah, den 30te Oktober 1882, Elsa Stohl Brodersen. Hun blev indlemmet i Kirken den 27de Maj 1855, ankom til Saltsøstad den 5te Oktober 1860; hun døde i Haabet om en herlig Opstandelse. — I Saltsøstad den 9de December, Josef H., en Søn af Jakob og Juliane Jensen, født 2den August 1879.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1883. 32te Aargang.

Forløsning og Udvælgelse.

(Forklaret af Profeten Joseph Smith.)

Medens et stort Antal Hellige ved en vis Lejlighed havde forsamlet sig paa det sædvanlige Mødsted, ved Siden af Tempelpladen i Nauvoo, gjorde Joseph Smith følgende Bemærkninger:

Han begyndte med at sige, at vor himmelske Faders Godhed imod os, udfordrede den mest uddelte Taknemmelighed fra vor Side. Han bemærkede dernæst, at Satan i Almindelighed beskyldtes for alle vore onde Handlinger, men dersom han var skyldig i al vor Ondskab, da kunde Menneskene ikke blive fordømte. Djævelen kan ikke tvinge Nogen til at gjøre Ondt; alt er frivilligt. (See Jak. 1, 14.) Disse, som modstaa Guds Aand, staa Fare for at falde i Fristelse; og dernæst bliver Himmelens Samfund fradraget saadanne, som modsætte sig at blive meddelagtige i saa stor Herlighed. Gud vil ikke anvende Tvangsmidler for dette Øjemed, og Djævelen kan ikke. Disse Ideer, som i denne Henseende næres af Mange, ere urimelige. Skabningen blev Synden underkastet — ikke frivilligt, men Kristus overvandt samme formedelst Haab. Vi ere alle Synden underkastede, medens vi vandre paa de krogede Veje og døje Gjenvordigheder, som omgive os. Hvor er det Menneske som er fejlfrit? Ingen var fuldkommen uden Jesus; og hvorfor var han fuldkommen? Fordi han var Guds Søn, og besad Aandens Fylde, samt en større Magt end noget Menneske. Men uagtet vor Forfængelighed, skue vi dog med Forhaabning fremad — fordi vi ere Haab underkastede — til vor Befrielses Tid.

Han gjorde derpaa nogle Bemærkninger angaaende Evangeliets første Principer, og sagde at mange af de Hellige, som vare komne fra forskjellige Stater og Riger havde kun en meget indskrænket Kundskab med Hensyn til disse Principper, eftersom de ikke tilfulde havde hørt dem forklarede.

Dernæst berørte han i Korthed Lærdommen om Tro, Omvendelse og Daab til Syndsforladelse; hvilken nogle af Datidens religiøse Samfund ogsaa troede paa; men derimod var Lærdommen om Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, i Almindelighed tilsidesat af dem.

Taleren hentydede derpaa til Hebr. 6, 1—2. „Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren om Kristo, og stride

frem til det Fuldkommere, saa at vi ikke atter lægger Grundvolden angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, Tro paa Gud, og Læren om Daab, og Haandspaalæggelse og Dødes Opstandelse og en evig Dom." Ifølge nogle Skriftsteder er det klart at Apostlene til Fuldkommenhed forstod Læren om den evige Dom. Peter prædikede Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse til Jøderne, hvilke paa Grund af at være blevne ophidsede af deres Ledere, greb til Vold og Blodsudgydelse, hvorfor han (Peter) sagde: „Og nu Brødre! jeg ved at I have gjort det af Uvidenhed ligesom og Eders Øverster o. s. v." Derfor fatter et andet Sind og vender om at Eders Synder maa vorde udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider, maa komme fra Herrens Aasyn, at han maa sende Eder den forud forkyndte Jesum Kristum o. s. v. Ap. Gj. 3, 17—20. Vederkvægelsens Tider, som her omtales, havde Hentydning til den Tid da Kristus skulde komme; da, og ikke før ville deres Synder blive udslettede. Hvorfor? Fordi de vare Mordere, og ingen Manddraber kan have det evige Liv. Endogsaa David maa vente disse „Vederkvægelsens Tider", før hans Synder kunne blive udslettede. Thi i det Peter taler om ham siger han: „I Mænd Brødre! lader mig tale frimodigen til Eder om Patriarken David, at han baade er død og begraven, og hans Grav er hos os indtil denne Dag." Hans Levninger vare da i Graven. Nu, vi læse at mange af de Hellige opstod ved Kristi Opstandelse, — maaske alle de Hellige, men det synes som David ikke opstod. Hvorfor? Fordi han havde været en Morder. Dersom Religionens Forkyndere havde en tilbørlig Forstaaelse angaaende Lærdommen om den „Evige Dom." Vilde man ikke befinde dem at „berette" en Person, som har forbrudt sit Liv ved Overtrædelsen af Landets Love, og Udgydelsen af uskyldigt Blod; thi saadanne Individer kunne ikke faa Forladelse før de have betalt den sidste „Hvid." Den ganske Verdens Prædikanters forenede Forbønner, kunne ikke frelse en Morder fra Helvedes Porte.

Han berørte dernæst Æmnet „Udvælgelse" og oplæste Rom. 9 Kapitel; ifølge hvilket det var tydeligt at Udvælgelsen, som der omtales, var med Hensyn til Kjødet, og havde Hentydning til Abrahams Sæd i Overensstemmelse med Guds Forjættelse som følger: „I Dig og i Din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes;" til dem hørte Forjættelsen. Paulus siger: „Thi jeg ønskede selv at være en fra Kristo forbandet Ting for mine Brødre, mine Frænder efter Kjødet, (ikke efter Aanden) Rom 9, 3. Hvorfor sagde Gud til Faraoh: „For den Sags Skyld har jeg opvagt Dig?" Fordi han var netop et velskikket Redskab — en ugudelig Mand, som havde begaaet Handlinger af den grusomste Beskaffenhed. Udvælgelsen af den forjættede Sæd fortsættes endnu, og i de sidste Dage ville de gjenerholde Præstedømmet, og blive „Frelsere paa Zions Bjærg" og blive vor Guds Tjenere; dersom en Levning af denne Sæd ikke fandtes, maatte vi blive ligesom Sodoma og Gomorrha. Hele Kapitlet (Rom. 9,) hentyder til Præstedømmet og Israels Hus; Apostlerne lærte aldrig om Individers ubetingede Udvælgelse til evigt Liv. Gud udvalgte og forudbestemte, at for dem, som maatte ønske at blive frelste, skulde frelses i Jesus Kristus, og formedelst Lydighed til Evangeliet; men han forbigaar intet Menneskes Synder, men derimod paaminder dem om Forbedrelse, og om hans Børn ikke ville omvende sig fra deres Synder, vil han forkaste dem. Mill. Star.

Opfyldelsen af en Profeti.

Vi overlade denne Gang (den 15de Jan. 1883) Redaktionsbemærkningernes Plads, for Offentliggjørelsen af følgende interessante Artikkel fra Ældste George C. Lamberts Pen:

Breachwood Green, Hertfordshire — hvorfra jeg nu skriver — var Scenen for en Episode forbunden med Evangeliets første Prædiken i denne Egn, hvilken jeg synes vilde interessere Læserne. To og tredive Aar ere nu henrundne siden denne Tildragelse fandt Sted; men den bliver erindret, og ofte omtalt af Stedets nulevende Beboere; Fremmede, saa vel som Hellige.

Et af Byens vigtigste Huse, „Den røde Løve", som vender mod Oxford Vejen, var paa den Tid om hvilken jeg skriver ejet af en vis Samuel Peters, en Mand bekjendt baade for sin Indflydelse og Rigdom; han drev Forretning baade som Toldbetjent, Bager og Urtekramhandler. Hans Familie bestod af Hustru og sex Børn.

Hinsides, „Den røde Løve", under et stort Æsketræes mægtige Krone stod en ydmyg Ældste af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, forkyndende Livets og Saliggjørelsens Principer, aabenbaret paany i denne Uddeling. Efter som han var fremmed, og ikke kunde erholde et Hus at prædike i, valgte han dette Sted ved Siden af den offentlige Landevej. Et temmelig stort Antal Tilhørere havde samlet sig omkring ham, og lyttede med Opmærksomhed til hvad han sagde.

Opirret paa Grund af den Respekt Forsamlingen skjænkede en „Sekt", hvilken denne Toldbetjent saa hjærteligt hadede, tilbød han en Mand ved Navn Henry Trussel — et lavt fordrukkent Subjekt — en halv Bajer, dersom han vilde gaa over og slaa denne „Mormonpræst" i Ansigtet. Drankeren, der altid plejede at fordrive sin Tid med at spadsere i og omkring Drikkehuse, var allerede halvt beskjænket, modtog med Glæde Tilbudet, og satte afsted tværs over Vejen, medens Herren i „Den røde Løve" tillige med Andre af samme Sort med største Fornøjelse ventede paa Opfyldelsen af deres tilsigtede „Morskab." — I det Trussel nu begyndte at bane sig Vej gjennem den forsamlede Mængde, for at komme i Berørelse med Taleren, blev der i Førstningen gjort betydelig Modstand, men paa Grund af sin brutale Fremfærd, fandt han dog snart en Adgang til Stedet hvor Taleren stod. Seende denne Mand, brydende hen imod sig, standsede Taleren, udstrakte sin Haand og sagde: Vel min gode Mand, hvad ønsker De? Afvæbnet formedelst den venlige Tiltale, var Trussel ikke i Stand til at kunne svare, hvorfor Ældsten vedblev: „Sendte man Dig herover for at forstyrre vort Møde? Ja! svarede Manden, der endnu syntes at betænke sig paa at sætte sit Ærinde i Udførelse. „Var det Toldbetjenten derovre, som sendte Dig hid?" spurgte Ældsten, i det han samtidigt iagttog Mændene i „Løven", der utaalmodigt ventede paa videre Foretagender imellem Ældsten og Trussel; da sidstnævnte gav et bejaende Svar, vedblev Ældsten: „Jeg er bedrøvet, meget bedrøvet paa hans Vegne; gaa og sig til „Manden i Løven", at Herrens Straffedom skal snart betage ham! Skjøndt han nu er velhavende, skal han dog snart blive trængende! Skjøndt hans Familie nu er rask, skal

Døden dog snart komme iblandt dem, og han skal dø i Fattigdom forladt af sine Venner!

Den omtalte Voldsmand vendte sig nedslaaet om, uden at sætte sin Bestemmelse igjennem, og rettede sine Fjed imod „Løven", hvor Toldbetjenten der ogsaa havde hørt Profetien, som udtaltes om ham af en Herrens Tjenere, nu bebrejdede Trussel for sin Frygtagtighed.

Tiden gik; hin Ældste kom aldrig mere til Breachwood for at prædike, thi han var rejst hjem til Zions Land for at søge sig et Hjem, og maaske mindst tænkte paa den Forudsigelse han under Indflydelse af Herrens Aand yttrede, og maaske ikke endnu nogensinde skjænker hint Tilfælde en Tanke, eller hvad enten Forudsigelsen gik i Opfyldelse eller ikke. Men om han forglemte den, saa erindredes den af Folket, som hørte den; uagtet mange af dem maaske ikke troede, at den nogensinde vilde blive opfyldt saa have de dog siden haft Tid til at sætte den Regel paa Prøve, som ved Moses findes anført, og overvejet om hin Ældste talte af Formodning, eller formedelst Fuldmagt fra Gud. Herren sagde saaledes til Moses: „Naar en Profet taler i Herrens Navn og det Ord sker ikke, og det kommer ikke; det samme er det Ord som Herren ikke talede; den Profet haver talet det af Hovmod, og Du skal ikke grue for ham 5 Moseb. 18, 22.

Kort efter at ovennævnte Profeti blev udtalt, indfandt Sygdom sig i Samuel Peters Familie; hans Hustru og fire Børn døde. Peters blev siden den Tid betaget af Ligegyldighed, forsømte sin Forretning og bortødslede sin Formue; financiel Ruin indfandt sig snart, og hans Venner forlod ham. Efter i nogle Aar at have tilbragt en ussel Tilværelse, døde han omsider i et afsidesliggende Hus, alene og forladt.

Henry Trussel lever endnu, og blev ved et Tilfælde, vist mig paa Gaden. Naar han befindes i ædru Tilstand omtaler han ofte hin Tildragelse, og de Følelser der betog ham, i det han nærmede sig nævnte Ældste, og han forsikrer ved sit Liv, at han kunde ikke have løftet sin Haand for at slaa ham. Han omtaler ogsaa den Interesse med hvilken han bevogtede Opfyldelsen af nævnte Profeti, og bevidner at hvert et Ord blev bogstaveligt opfyldt.

Omtalte Ældstes Navn var John J. Hayes, den samme — jeg tror — som nu lever i Pleasant Grove, Utah; det kunne maaske interessere ham at vide, at hans Ord endnu staa i levende Erindring i hans forrige Missionsmark. Nogle Faa af disse, som lyttede til hans Vidnesbyrd under Asketræets Krone, have siden den Tid annammet Evangeliet; men Størstedelen af dem, ere saa trofaste til at vandre paa Syndens Vej, som de nogensinde vare, og holde sig endnu ved deres tomme Systemer, hvilke ere ligesaa forskjellige fra det sande Evangelium, som den mørkeste Nat fra Middagssolens Straaler. Mill. Star.

Velgjørenhed iblandt Mormonerne.

(Indsendt af en Ikkemormon.)

Hvis ere disse Børn? spurgte jeg min Vært i Monroe, idet jeg pegede paa to smaa pjaltede barfodede Smaabørn der stode i hans Gaard, og tilsyneladende ventede at blive bemærket. I Stedet for at svare paa mit Spørgsmaal,

vendte han sig imod dem og udbrød: „Vel Jimmy, hvad ønskes i Dag?“ — De haabefulde smaa Øjne, som tittede frem under de bredskyggede forslidte Hatte, opklaredes i høj Grad ved det givne Spørgsmaal; — „en anden Høne til Moder“ var det bestemte Svar, og da de smaa forlorne Drenge derpaa atter sloge Øjnene ned, holdende hinanden ved Haanden, frembød det et Skue saa nøjagtigt, som om man kunde have seet et Par Tiggerbørn i Italien. I det stærke Solskin, men halv overskyggede af deres uhyre bredskyggede gammeldags Hatte, frembød Synet af disse Smaa et kunstnerisk Skue, og vilde om iagttaget i Sydeuropa blevet sikkert paa, at have mødt den ubetydelige Tribut, hvilken den romantiske Rejsende betaler med saa interessant Punktualitet til den italienske Fattigdom; men dette var i Utah.

Børnene stode foran min Vært saa urokkelige, som en Billedhuggers Model, medens deres Fingre og Tæer vare i stadig Bevægelse, taalmodigt ventende det afgjørende Svar. Manden som hensunken i Betragtninger stod og stirrede paa dem, hvorpaa han yttrede pludselig: „Vel, gaa og tag en da;“ men i det han samtidigt anmodede dem om at fange den unge Hane, som gik noget derfra, maatte han bogstaveligt udraabe de sidste Ord, eftersom Børnene foer af Sted ved Ordene: „Tag en da.“ Tre Minutter efter bevidnede Hanens Skrig, at de smaa Drenge nærmede sig med Udbyttet af en vellykket Fangst; og nogle saa Øjeblikke saa man dem atter staaende foran min Vært med deres røde Kinder, og denne Gang en gul Haarlok tittende frem hist og her gjennem hine vidunderlige gamle bredskyggede Hatte, hvilke efter deres Udseende at dømme, maatte være bleven anvendte ved Fangsten af Hanen. Denne, der af den mindste Dreng holdtes i sikkert Fangenskab, syntes at fatte den sidste vigtige og store Lejlighed til at appellere, i det den ligesom paavirket af et indvendigt Maskineri gav sig til at gale!

„Hvorledes har Eders stakkels Moder det?“ spurgte min Vært. Hvortil Børnene svarede: „Hun er s—c—r—w—w—w—k, hun er s—c—r—w—w—w—k — og hun den hele Dag — Gaar haft Intet spise;“ løb saa hjem da, udbrød min Vært. Næppe var Ordet udtalt, før de Smaa satte i fuld Karriere ned af Vejen, ledsagede af en Støvsky og Lyden af den forskrækkede Hane. — Hvis ere disse Børn? spurgte jeg atter, i den Tanke at jeg denne Gang havde truffet paa den sælsomme Ting: „Et Mormon-Almisselem;“ „aa, svarede min Vært, han er et daarligt Subjekt «an Outsider» (en Kirken ikke tilhørende,) der kom hertil som en Dagdriver, og har nu gjort sig usynlig; hans stakkels Hustru er nu overladt til sig selv i trange Kaar. Hun vilde i Virkeligheden komme til at lide Hunger, var det ikke for den Hjælp som de Omkringboende yder hende. — Dagdriverne kjende meget vel, at Mormonerne ikke ville lade Nogen lide Hunger, og det synes som om de ligefrem ere overbeviste derom.“

Der findes Tilfælde af en lignende Beskaffenhed i andre Byer, men jeg ønsker at henlede deres Læseres Opmærksomhed — jeg vilde ønske jeg kunde henvende hele Nationens Opmærksomhed til den — til følgende Notits, hvilken til Dato staar i fuldt Kraft som en virkelig „Bilov“ i disse „Mormonbyer:“

Notits til Alle.

Om der i denne Stad (Saltsøstad) findes Personer, som ere blottede for Fødemidler — ligemeget hvem de ere — og de enten privat, eller paa anden Maade ville tilkjendegive deres Trang til mig, da vil jeg see til, at de erholde Spise og Logi, indtil de see sig i

Stand til, at kunne hjælpe sig selv. Biskopperne i hvert Kvarter bør paasee, at Ingen lider Mangel.

Edward Hunter.
Præsiderende Biskop.

Det kunde maaske synes, som om dette er mere efter min egen Mening, men jeg tilstaar, at denne „Notits til Alle" i dens simple, men betydningsfulde og aandsrige Indhold lyder meget smukt. Dens humane Udtryk vilde været i Stand til at kunne vinde den store Poet Longfellows Hjærte; og hvilken Forskjel, naar man vender sig fra denne Text, fuld af universal Velgjørenhed, der ikke tillader sig at ansee Personer, og disses indskrænkede Ondskab der kunne skrive som nogle «Gentiles» pleje at gjøre, om hele den „mormonske" Kommune, som „Polygamiets Frembringelser."

Synes det ikke baade forbausende og ligeledes sørgeligt, at disse Skribenter i saa mange Aar skulle uden Modsigelse kunne holde Nationens Fatteevne i Tømme? At Mormonerne ikke har opklaret Sandheden for Verden desangaaende? At en saa ædelmodig Nation, som den amerikanske, ikke har søgt at erkyndige sig fra den anden Side af Sagen? At en Presse saa udforskende som den amerikanske Journalisme, ikke har afsløret dette skandaløse lokale Bedrageri nemlig: „Antimormonpressen" i Saltsøstad; dog naar man undersøger (Scenen) bag fra, befinder man, at Forklaringen ikke er saa vanskelig at komme paa det Rene med. Thi for det første, er den eneste herværende «Gentile» Journal i et samvittighedsløst Komplots Hænder, som udgiver den efter antimormonske Principper, aabenlyst forventende at tilintetgjøre Territoriets nuværende Velstand. For det andet, er Foreningspressens Korrespondent lige saa uskikket for denne Plads, som Coloradobillen vilde være skikket til at afgive Rapport om et Kartoffelavl. — Ikke paa Grund af Mangel paa Oplysning, men paa Grund af hans antimormonske Fordomme. Og for det tredie, er Sekterisme overhaandtagen her, og „Religionsreptilier" ere i stadig Bevægelse, søgende at opirre Klasse imod Klasse.

Disse tre Agenturer, der ere hinanden lige baade i Henseende til Samtid, og den Iver hvormed de gjennemføre deres Opgave, forklare tydeligt Aarsagen til den Misforstaaelse, hvilken i Dag formaar at bortvende den amerikanske Nations Sympati fra disse arbejdsomme, ædruelige, velgjørende og ærligsindede Pionerer. Samme forvendte Forklaringer angaaende virkelige Fakta, udsendes Dag efter Dag Aaret rundt til hundrede forskjellige Byer, og eftersom Offentligheden stadigt erfarer at de samme ensidige Historier cirkuleres og finder Ekko paa saa mange Steder, er det en naturlig Selvfølge, at de antages for sandfærdige. Men lad Mennesket en Gang komme til den Overbevisning at A. B. C. og hele den øvrige Del af Alfabetet, er en og samme Person, samt at denne Person er i højeste Grad uvidende og hevngjerrig, der øjeblikkelig sluger ethvert Rygte for sandt, naar det befindes at være „mærkeligt og styrkende." En Mands Paastand gjentaget et hundrede Gange, er intet at sammenligne med hundrede forskjellige Mænds overensstemmende Vidnesbyrd. Jeg forsikkrer derfor Alle som læser disse Breve paa det oprigtigste, at der i Saltsøstad, og derfor ogsaa i alle Utahs Dale, næppe findes et Dusin oplyste «Gentiles», som ere i Stand til at kunne æreskjænde et Folk, blandt hvilket de see saamegen Ærlighed, utrættelig Flid, samvittighedsfuld Godgjørenhed og universal Velgjørenhed bevist i Hverdagslivets Forretninger. Alle saadanne Individer nære uden Tvivl den samme

Modbydelighed mod Polygami som jeg, men jeg befinder iblandt dem Faa, som ere saa blottede for almindelig Dømmekraft, at ville benægte Mormonerne disse Dyder, der hver Dag over alt ere saa fremtrædende. Mange „Ikkemormoner" leve her paa bedste Forstaaelse med „Mormonerne", og jeg har endogsaa talt med saakaldte „Apostater", hvilke i mange Tilfælde have bibeholdt den oprindelige Ærbødighed for Tilhængere af en Tro, hvilken de selv have fornægtet.

Mest fremragende i det beundringsværdige blandt Mormonerne, er dog deres „Velgjørenhed." Det er saa at sige en anerkjendt Lov iblandt Mormonerne, at ingen Fodgjænger skal gaa hungrig forbi deres Byer; er det ved Nattetide maa han gives Husly. Deres Politik imod Indianerne, er en oplyst og kristelig Humanitet. Mod deres egne Folk bliver Velgjørenheden bevist lige fra Førstningen. Udløst hertil ved de frivillige Gaver, som vedligeholde det „Vedvarende Emigrationsfund," bliver Emigranten ved sin Ankomst mødt med øjeblikkelig Omsorg; fremsendt til sit Bestemmelsessted finder han sig støttet af et Venskabssystem, hvilket sætter ham i Stand til at kunne lægge Grundvolden for et fremtidigt Hjem — I Sygdomstilfælde bliver han plejet. Alt dette er et Faktum, hvilket jeg ikke har læst i nogen Bog, ikke hørt det fra nogen Ældste, men mine Underrettere ere saadanne, som for megen kort Tid siden arriverede i Saltsøstad; i Virkeligheden unge Mænd i Landdistrikterne, som nylig have taget Opholdsted i deres Blokhuse, — voxne Mænd, nu assisterende i den humane Pligt at assistere Nyankomne. Dette har været den Erfaring jeg blandt disse Folk har samlet paa min flere hundrede Miles Rejse. Jeg har mødt og talt med disse Mennesker — Tyskere, Skandinaviere, Engelsmænd o. s. v. i deres egne Hjem her i Utah, og jeg har paa det nøjagtigste forsikkret mig selv om det Faktum jeg paastaar, at Velgjørenhed er en af de „Hemmeligheder," som styrker denne forunderlige „Mormonismes" Fabrik. Mormonerne ere mere lig en Familie, som et Hele, end nogen anden Kommune i Verden. Enhver Mand kjender alle sine omboende Naboer med en Forbindtlighed, der allene er Resultatet af fortidig modtaget Tjeneste. Dette er deres Enighedsbaand. Hist er en Farm paa hundrede Acres, hvilken Naboerne indhegnede i Fælledsskab; og paa samme Princip pløjede, saaede og høstede man samme Ejendom; naar de ved Aarets Ende mødes, er det da noget Under, at de kunne mødes, som Brødre?

I Indien existerer ogsaa en „By-Kommune" — har De læst Maine's interessante Bog? — hvilket virker efter samme Plan, som „Mormonbyernes" System. At skade en Mands Avl i Indien er det samme, som at skade den ganske Kommune, det samme er Tilfældet her; og ligesom det er imellem særskilte Individer i en By, saaledes er Forholdet imellem de forskjellige Byer i Territoriet. Et brutalt Foretagende ligesom Afsættelsen af Postmesteren fra sit Embede i Park City forleden Dag, foruroliger hele Mormonismen med Ahnelse om truende Vold. En Stevning oplæst imod en Mand eller Kvinde i Saltsøstad, skaber et hundre tusinde Fjender i Territoriet. Nu, hvilket Middel ville I anvende for at flytte en saadan Sten?

Bevæg disse Mormoner til at hade hverandre, „for alle Ting ligesom de Kristne," som Georg Elliot sagde, og de kunne brækkes lige saa let, som Filosofens Risknipper, da disse ved en vis Lejlighed bleve løste.

Vold imod Individer, eller Forføl-

gelse imod et Samfund, tjener imidlertid blot til, at forene det Hele mere fuldstændigt end før. Vedvarende Velgjørenhed, er et af disse Baand, som sammenholder Mormonernes Samfund; det er Hemmeligheden af den Enighed, som bevirker at somme Mennesker har „skraalet" saa ualmindeligt! — Korrespondance til New York World. — Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Om Fejlfindere.

(Af Ældste W. W. Taylor).

Det kunde med Rette synes, at være den Dovnes Visdom at finde Fejl, eftersom dertil ikke udfordres mindste Lærdom, Overvejelse eller Anstrængelse. Det, som er uden Fejl, er fuldkomment; dette er Hemmeligheden, hvorfor intet Forkrænkeligt kan undgaa Fejlfinderens Opmærksomhed. — En Fejlfinder er ligesom en Grib, der svæver over Guds skjønne Fodstol, uden at være i Stand til at skue det Skjønne og Harmoniske, som existerer der. Forgjæves søge de duftende Vinde fra Jorden at udstrække sig til hans lave Sfære; ligeledes Lyden fra Skovens skjønne Sangfugle Ligesom Gribben, forbigaar han alt det Skjønne og Tiltrækkende og kun higer efter det Sted, hvor Aadslet findes, saaledes opdager Fejlfinderen ikke den Orden, Fred og Glæde, som existerer blandt de Gode og Oprigtige, men opdager alene de mest iøjnefaldende Onder, og haster med at fede sin Sjæl paa det Væmmeligste.

Den Vane at finde Fejl, er i Særdeleshed gjængse iblandt saadanne Personer, som gjøre Fordring paa at være Sidste Dages Hellige, uagtet alle de Midler, hvilke Herren har anordnet til Afskaffelsen af existerende Onder iblandt dem; og hvor afskyeligt er det ikke at være i saadanne Individers Selskab! En Bemærkning bliver for Exempel gjort om en Broder, hvilken maaske nylig er bleven beskikket til en eller anden Stilling iblandt Folket, medens de Samtalende tilfældigvis bemærker, at de tænker, at man handlede meget fornuftigt i at vælge ham til omtalte Stilling; men her kommer „Samfundsgnaveren" (Fejlfinderen) med sit: „Ja, men han er jo ikke fejlfri;" og med glædestraalende Øjne opregner han nu alle den omtalte Broders Fejl til saa mange, som ville lytte til ham. — Mon han til samme Tid betænker vedkommende Broders gode Egenskaber, hans Trofasthed og gode Motiver her i Livet? Nej, han opdager blot „sorte Pletter", intet andet er i Stand til at fængsle hans Opmærksomhed, og saaledes lever han — ligesom Gribben — paa det, som er Afskyeligt, endogsaa pralende af, at det er hans Skarpsynethed, der sætter hom i Stand til saaledes at kunne udforske sin Næstes svage Sider, samt at det ydermere er hans overlegne Godhed, der foraarsager hans store Forbauselse over sin Broders ufuldkomne Handlemaade! Hvor tomme ere ikke saadanne Paastande? Er det ikke de Sidste Dages Helliges Erfaring, at disse,

som ere de mest fordærvede, altid have været rede til at klage først og højst imod vort Folk.

Det kunde maaske indrømmes, at der iblandt os foregaar en Del Fejlfinding paa Grund af Mangel paa nøjere Overvejelse; men om vi vilde undersøge det nøjagtigt, ville vi befinde, at det i mange Tilfælde nærmere hidrører fra Jalousi og Ondskab, og hvis man vilde ulejlige sig med at undersøge den Persons Karakter under Omtale, i en upartisk Aand, vilde man maaske befinde, at det vilde være vanskeligt at finde En, som egnede sig bedre til den af ham beklædte Samfundsstilling; men selv om man kunde, hvad vilde man vinde ved at underminere hans Karakter og Indflydelse? Man burde altid høre begge Sider af Sagen fremlagte, førend man afgiver nogen Kjendelse, og man vil da befinde det at være en god Regel, altid at indrømme andre lige saa megen Plads for Ufuldkommenheder, som vi indrømme os selv.

Dersom vi tillade os at dømme vore Brødre og Søstre i Overensstemmelse med den første Indskydelse, som vi erholde med Henlyn til dem, hvorledes kunde vi da undres over, at Verden lader ilde om Herrens Handlemaade, i det han valgte en ulærd Yndling som Joseph Smith til at begynde denne vigtige Uddeling? Men bemærker man: „Herren vælger saadanne, som han kan bruge;" hvorfor da ikke ogsaa give ham en Lejlighed til at prøve dem?

I en viis Hensigt beskikkede Herren Embedsmænd til at paasee, at der ikke existerer Udstaaelser, Bagtalelse o. s. v. i Kirken, men at hver gjør sin Pligt. „Almindelige Dommere" ere beskikkede i Israel for at see til saadanne, som handle ilde og ikke omvende sig; og den Vane at finde Fejl, vil ikke hjælpe disse Embedsmænd noget i Udførelsen af deres Kaldspligter, hverken som Kirkens Medlemmer eller Embedsmænd.

Hvor meget bedre vilde det da ikke være at foreholde en Broder om hans Fejl naar man er alene med ham, prøvende paa at vise ham den bedre Vej, samt opmuntre ham til at sejre, og at der endnu findes Kraft i Evangeliet. Det er forbausende, hvilken Indflydelse det foraarsager hos en Broder, naar man nærmer sig ham under Indflydelsen af den rette Aand; og efter en saadan Fremgangsmaade er en Overenskomst som oftest Følgerne, og begge ledes til et bedre Levnet; men i Tilfælde af at dette ikke opnaaes, er det ingen Undskyldning for, at Vedkommende skulde berettiges til at finde Fejl, thi Meningsforskjel og Uoverenskomst kan ikke existere upaaagtet. Hvor meget bedre vilde det ikke være, at løfte Retfærdighedens Banner, i det man søger at rette paa andre, og derved om muligt bevæge dem til at følge det, end bestandig fremhæve det Onde, og sammenligningsvis repræsentere dem ved det. Som Bevis for denne Paastand, gjengiver jeg en af mine Venners Erfaring i denne Henseende, saaledes som meddelt af ham selv:

„Jeg har en lille Datter hjemme, hvilken, naar hun undertiden er uartig, jeg har været saa naragtig at blive vred paa, og beskylde hende for at være ligesaa slem som N—, der er bekjendt for at være ganske ustyrlig. Ved at høre et saadant Udtryk plejede hun — idet hendes Øjne lynede af Vrede — at udbryde: „Lige glad." Dette Udtryk fra den Lille, vilde da uvilkaarlig bringe mig til at overveje, hvad Ret jeg egentlig havde til at fylde mit Vars Sind med Fordom

imod en af dets Kammerater, og foraarsage det at betragte et andet Barn, som et Symbol paa Ondskab? Jeg besluttede da at tage en forskjellig Kours i denne Henseende, og da hun næste Gang var uartig, spurgte jeg hende, hvorfor hun ikke kunde være en god lille Pige ligesom F—, idet jeg samtidig fremhævede nogle af F—s gode Egenskaber. Dette syntes ligesom med et at fængsle hendes Opmærksomhed, og hun prøvede paa at overvinde sig selv, og kort Tid efter kom hun en Aften til mig og sagde: „Papa! synes Du ikke, at jeg har været en god lille Pige ligesom F—?" Hvorledes kunde jeg andet end tage den kjære Lille i mine Arme, og føle til at velsigne hende for den Sejr vi begge havde vundet?

Mill. Star.

Tale af Ældste D. H. Wells.

(Fortsat fra Side 135).

Da denne Forjættelse blev given vidste Herren ikke desto mindre, at hans Rige vilde blive udstødt fra Jorden; men nu vil det ikke ydermere blive tilintetgjort; de ville ikke atter blive tilladte at korsfæste Herren, naar han skal komme igjen, thi da vil han komme i Kraft og stor Herlighed, og ikke som han kom før, og denne Verdens Riger ville da blive givne til den Højestes Hellige, og de ville da i Virkeligheden blive de rigeste af alle Folk, — i Sandhed det eneste rige Folk paa Jorden, men dette vil ske af den Aarsag, at de holde Riget for Gud, fordi de med alt hvad de eje vil blive helliget Herren for Udførelsen af hans Hensigter paa Jorden, og ikke fordi de ønske at tilfredsstille deres egen Begjærlighed eller opbygge sig selv som denne Verden; saa naar Alt kommer til Alt, er der mere sand Spekulation i dette, end i nogen anden Ting jeg kan tænke paa. Det betaler sig ikke for os, at bortbytte vort evige Velfærd for denne Verdens Ting — Ting, som omsider ville forgaa ved at „berøres", som En en Gang har sagt. Saadan Spekulation vilde i Sandhed betale sig daarligt.

En af de Hensigter for hvilken vi bleve satte her paa Jorden var, at vi maatte faa Lejlighed til at gjennemgaa Ordinancerne og bevise vor Trofasthed til Gud — til Livets og Saliggjørelsens Principper til Liv og Ophøjelse. For at bestaa vor Prøve? Ja, lige fra Vuggen til Graven have vi Prøver at gjennemgaa. Vi lide ofte under Sygdomme, som blive tilladte at paaføres os, hvilke ere dette Livs Gjenvordigheder; og Berøvelse af Forældre, af Børn, af Mænd og Hustruer, samt Livets Trængsler, Gjenvordigheder, og mange Slags Lidelser og Sygdomme, hvilke ere nedarvede i vort kjødelige Tabernakel; altsammen for at prøve vor Tro og Tillid til Gud. Nogle have mandigt udstaaet alt hvad baade Djævelen og ondskabsfulde Mennesker have paalagt dem, endogsaa til Døden, og om vi ikke ere villige til at offre vore Liv til Herren for Forfremmelsen af hans Sag og Rige paa Jorden, ville vi ikke blive ansete som værdige af ham, ejheller vilde han anerkjende os som sine. Det maa indrømmes, at han maaske ikke sætter os paa Prøve, men han vil prøve os tilstrækkeligt til at kunde vide, hvad enten vi ville blive tro eller ikke. Jeg paastaar, at det er for at gjennemgaa disse Prøver, at vi kom her for at bevise vor

Værdighed til atter at indkomme i hans Nærværelse og arve Troner, Magter og Herredømmer, hvilke er beredt for de Trofaste. Dette er ikke et Øjebliks Sag, den var paa Programmet før vi kom her; vi ere kaldte i Dag, Udvælgelsen vil komme lidt efter lidt, naar Kristus skal gjøre sig en synderlig Ejendom; dersom vi ere trofaste over Lidet, vil han sætte os over Meget. I forstaar det er paa Trofasthedens og Udholdenhedens Princip. Jeg nærer ingen Frygt for de Sidste Dages Hellige, som et Folk, der maa undergaa disse Prøver og forblive trofaste til den Sag, der er dem anbetroet; endskjøndt Mange ville falde ved Vejen og blive tabte — i det Mindste for en Tid. Tag til Exempel Saadanne, som bande lidt, og som gjøre mange andre stygge „Smaating", som aldrig tænke paa at bede; men lad Fjenden mashere imod os i Slagorden, og disse selvsamme Personer, vilde blive befundet færdige for med deres Vaaben, at beskytte deres Venners Liv og Frihed — dette Folk; de ville heller ikke blive afskrækkede. Ja, disse selvsamme „vilde Drenge" ville være rede til at møde Kanonernes Ild i Forsvar for de Sidste Dages Hellige. Jeg har seet det i forbigangne Tider og jeg nærer ingen Tvivl om, at de jo vilde — om udkaldte — være færdige igjen. Men vil dette undtage dem fra at leve deres Religion? Nej; de burde afstaa fra deres onde Vaner, og de vilde da blive anvendelige for Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, modtage en stor Belønning og blive frelste i den tilkommende Verden, og annamme Herlighed og Ophøjelse, hvilket de ellers maaske kunde gaa glip af; thi ved en uviis Vandel i dette Liv, kan et Menneske afskjære sin Herlighed og Ophøjelse. Velsignet den Mand, som fra sin Barndom af opvoxer uden Synd, der lever og dør som et værdigt Tempel for den Helligaands Bolig. — Paa en Time — i et ubevogtet Øjeblik — kan en Mand sige eller gjøre Ting, som han bestandig vil angre gjennem de aldrig endende Evigheder. Derfor burde man være desto mere forsigtig med Hensyn til vor Opførsel og Vandel gjennem Livet, og holde fast ved det, som er os anbetroet og skride frem fra Fuldkommenhed til Fuldkommenhed og prøve paa at blive saa gode som det i denne Prøvestand er os muligt. Vær derfor rene i Eders Omgang, ligesom Gud er ren i sin. Renhed bestaaer ikke i at gaa omkring med et langt Ansigt og klage over Verdens Synder, hvilket er Noget som I ikke kunne hjælpe; men ved at holde Eder selv rene og ubesmittede i Sindet, pletfrie fra Verden med dens vederstyggelige og onde Foretagender. Gud vil have et rent Folk, et Folk som er rent af Hjærtet; thi Guds Zion maa være rent af Hjærtet. Der gives overflødige Midler til at fremme dette store og herlige Værk og Gud vil gjennem sine Redskaber — hans Tjenere, udfinde det, og om vi ønske at være meddelagtige deri, burde vi selv være rene, efterkomme Retfærdighedens Fordringer og derved Dag efter Dag bevisende vor Trofasthed og Hengivenhed til ham; og at vi maatte forblive standhaftige og trofaste til Enden er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Des. News.

Ifølge Des. News. af 24de Jan. har John T. Caine nu erholdt Sæde i den 47de Kongres som Utahs Repræsentant.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 128.)

Hun anviste os en god Seng at sove i. Efter at vi næste Morgen, som var Søndag, havde spist Frokost, spurgte jeg vor Værtinde, hvad vi bleve skyldige, bleve vi betydede om at hun modtog os med Velvillie, samt at alt var gratis. Vi spurgte hende da om der fandtes nogen Religion, Præst og Kirke paa Øen; hun svarede at der fandtes en Baptistpræst ved Navn Newton, som og havde en Menighed derstedes, en fem Mile borte. — Vi takkede derpaa Kvinden for hendes Gjæstfrihed mod os, og begav os derpaa til nævnte Menigheds Kapel og traadte ind ad Døren, hvorpaa en Diacon strax indfandt sig; jeg bad ham at underrette Prædikanten, som stod paa Prædikestolen om at der vare to af Herrens Tjenere ved Døren, hvilke havde et Budskab at bringe Folket, samt at vi ønskede en Lejlighed til at levere det. Han bød os at komme til Prædikestolen, hvorpaa vi indtog et Sæde ved hans Side. Han talte derpaa en halv Time til Forsamlingen, hvorpaa han skuttede sin Tale, og spurgte mig hvad jeg ønskede? Jeg svarede at jeg ønskede at tale til Folket, naar som helst det vilde ansees passende for hans og deres Lejlighed; han bekjendgjorde derfor at de to Fremmede vilde tale til Forsamlingen samme Dags Eftermiddag Kl. 5 — Folkets Nysgjerrighed steg i højeste Grad, eftersom de ikke vidste hvem vi vare. Mr. Newton inviterede os med sig hjem, hvilket Tilbud vi modtog med Glæde. Efter at være ankommen i hans Hus, fremtog jeg Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, lagde dem paa Bordet og satte mig ned. Mr. Newton tog Bøgerne men sagde Intet; jeg adspurgte ham da om der var noget Skolehus, samt om der var, om det vilde blive os tilladt at afbenytte det for Afholdelsen af Foredrag. Han svarede at der fandtes fire og at de var til vor Tjeneste. Mr. Newton og Familie fulgte med os til Kappellet, hvor vi mødte tilsammen med en stor Forsamling, af hvilken ingen, naar undtages Mr. Newton, vidste noget om hvem vi vare. Jeg og Ældste Hale tog Sæde paa Forhøjningen, hvorpaa jeg fremstod med forunderlige Følelser, og tog til Text Gal. 1, 8—9. og talte en Times Tid. — Dette var første Gang at jeg eller nogen anden Ældste af Jesu Kristi Kirke havde forkyndt Evangeliets Fylde saa vidt vides paa Øerne i Havet. Jeg talte med stor Frimodighed, og forkyndte Folket at Herren havde oprejst en Profet, samt oprettet sin Kirke ligesom i Kristi og de fordums Apostlers Dage, med Apostler, Profeter og Gaver ligesom i fordums Tid. Efter jeg havde sluttet, bevidnede Ældste Hale hvad jeg havde talt. — Jeg gav Lejlighed for hvem som helst der maatte ønske at fremsætte Spørgsmaal angaaende de omtalte Lærdomspunkter, men da Ingen syntes at have Noget at bemærke, bekjendgjorde jeg, at vi vilde holde Forredrag de fire paafølgende Aftener i alle Skolehusene, begyndende med Skolehuset Nr. 1

Under vort Ophold paa Øen de første 13 Dage prædikede vi 17 Gange, eftersom vi af Folket bleve anmodede om at forblive hos dem; jeg efterlod et Exemplar af Pagtens Bog hos Mr. Newton for at give ham Lejlighed til at erkyndige sig om dens Indhold. —

han læste, og Herrens Aand bar Vidnesbyrd til ham om Sandheden deraf, hvilket havde til Følge, at han i længere Tid gik frem og tilbage i sit Værelse til over Midnat, uden at kunne blive enig med sig selv, enten han skulde annamme eller forkaste Evangeliet, som vi bragte. Han og Familie overværede omtr. alle vore første tolv Møder, hvorpaa han besluttede at forkaste, tvært imod Aandens Vidnesbyrd, og begyndte dernæst at stride imod os. Ikke desto mindre begyndte vi at døbe, og de Første, som indlemmedes ved Daab var en Søkaptain ved Navn Justin Eames og hans Hustru, hvilken Ordinance forrettedes af Ældste Jonathan Hale den 3de September 1837; dette var første Gang i denne Uddeling, at Daab til Syndernes Forladelse forrettedes paa „Øerne i Havet", saa vidt jeg ved.

Før vor Afreise fra Kirtland prøvede nogle af de mest fremragende Apostater at afskrække Broder Hale fra at begive sig paa denne Mission, eftersom han efter deres Mening ikke vilde faa Lejlighed til at døbe en eneste, og at han gjorde klogest i at blive hjemme. Da derfor Kaptain Eames fremstillede sig til Daab, anmodede jeg Br. Hale om at gjøre deres falske Udsagn til Intet, ved at døbe Kapt. Eames og Hustru. Den paafølgende Søndag døbte jeg Eame's Broder Ebenezer, ogsaa en Søkaptain, samt en ung Dame. — Baptistprædikanten Mr. Newton begyndte nu en formelig Krig imod os; for Forsigtigheds Skyld hidkaldte han en Mr. Douglas, en Methodistprædikant fra den sydlige Ø, til hvem han alletider tilforn havde staaet i et spændt Forhold, men som han nu ønskede at vilde komme over for at hjælpe ham med at tilintetgjøre „Mormonismen." — Mr. Douglas efterkom Opfordringen, hvorpaa de samlede saa mange Folk som muligt og holdt derpaa en Konference. Douglas tordnede løs paa Joseph Smith og Mormons Bog, hvilken han holdt i Haanden, og med en udstrakt Arm erklærede at han frygtede ikke de Straffedomme Gud vilde eller kunne sende paa ham, for at forkaste denne Bog, som Guds Ord. (Jeg erfarede siden aldrig hvad hans Mening var i denne Henseende efter hans fjorten Aars Tugthusstraf i Tomaston Straffeanstalt, fordi han havde voldtaget sin egen Datter.) Jeg var tilstede ved Mr. Douglas Oponenttale, og noterede de vigtigste Punkter i samme. Efter at han havde sluttet sit Foredrag bekjendtgjorde jeg, at jeg vilde møde dem det samme Sted paafølgende Søndag, og svare paa Mr. Dougla's Tale, og ønskede baade ham og Folket nærværende. — Jeg underrettede de Tilstedeværende om at Mr. Douglas havde fremført mange falske Argumenter, som Modbevis for Joseph Smiths guddommelige Sendelse, saa vel som mange usande Beskyldninger imod os som et Samfund; han fremførte ligeledes forkerte Skriftsteder, som Bevis for sin Paastand. — Vi fortsatte med at døbe, indtil vi tilsidst havde døbt Alle, som ejede en Andel i Baptistkirken. Dernæst fulgte jeg Mr. Douglas til den sydlige Ø, hvor jeg ligeledes prædikede Evangeliet, og døbte næsten alle hans Trosfæller, hvilket foraarsagede en almindelig Opvækkelse paa begge Øer.

Søndagen den 17de September mødte jeg tilsammen med en stor Forsamling fra begge Øer; i dette Møde talte jeg i halvtredje Time, gjentog og besvarede alle Mr. Douglas' Bemærkninger imod Joseph Smith, Mormons Bog og vore Læresætninger; den forsamlede Mængde skjænkede mig uddelt Opmærksomhed, og

syntes meget tilfredse ved Slutningen af min Tale, hvorpaa Ældste Hale administrerede Daabens Ordinance.

For at værne om sin Flok, og frelse sin Sag, begav Mr. Newton sig til Fastlandet, fra hvilket han bragte adskillige Prædikanter med sig tilbage, hvorpaa de holdt et meget forlænget Møde i det Haab derved, at standse Herrens Værk; men forgjæves. Folket mødte ved vore Foredrag som sædvanligt, og annammede Ordet, og vi fortsatte med at døbe saa mange, som troede. Under vort Ophold paa disse Øer besøgte vi næsten alle Beboere derstedS. Da vi tilfældigvis en Gang stod paa Mr. Carver's Mark, talte vi ikke mindre en 55 omkringliggende Øer, hvor af Størsteparten vare ubeboede, samtidigt saa vi mange Skibe under Sejl. — Under vort Ophold paa denne Ø manglede vi aldrig for Føde, thi naar vi ikke syntes at ville falde vore Venner til Byrde, behøvede vi blot at laane en Spade og en Kjedel, og da begive os til Strandbredden, hvor vi opgravede en Slags Muslinger, hvilke, naar kogte afgav et behageligt Maaltid, hvorfor vi ofte benyttede denne Lejlighed. — En Dag besteg jeg tilligemed Ældste Hale en stor Klippe, hvor vi under Skyggen af et Fyrretræ satte os ned, medens Hale læste det 16de Kapitel i Jeremia's Profeti, som omtaler Fiskerne og Jægerne hvilke Gud i de sidste Dage vilde sende, for at samle Israel. Vi vare saaledes her paa en af „Øerne i Havet," hvor vi kunde beskue de smukke Skibe udsprædende deres Sejl, og hvor vi kunde iagttage alle disse Øer hvilke vare saa overfyldte med Klipper og Afgrunde, som noget Sted paa Jorden; og hvorfor vare vi der? For at opsøge Efraims Sæd, de Oprigtige og Sagtmodige paa Jorden, og samle dem fra disse Øer til Zion. Vi tilbragte en Del af Dagen paa dette Sted i Sang og Bøn til Gud, samt med at samtale om Frelseren og Apostlerne saa vel som de fordums Profeter og Josephs Hyrums og Guds Tjeneres Løbebane paa Jorden i vore Dage, og vi glædede os i den Overbevisning at vi vare forundte det Privileginm at være sendte til Øerne i Havet at udsøge Israels Hus. Vi vendte derpaa tilbage til en By, hvor vi afholdt et Møde tilligemed Folket derstedS. Den 6te September besøgte vi Kapt. Benjamin Coombs, der paa denne Tid drev Forretning med at tørre Fisk for Udførsel, hvilke vare fangede paa New Foundlands Kyster. I det vi passerede forbi Carvey's Værft, saa vi nogle Mænd i Færd med at fange Makrel ved Hjælp af Kroge.

Vi fortsatte vor Virksomhed, med at prædike og døbe paa Øen, og omsider arganiserede vi begge Øer til to særskilte Grene, hvorpaa vi endelig den 2den Oktober s. A. bød de Hellige Farvel, for at vende tilbage til Fastlandet, i den Hensigt at aflægge et kort Besøg blandt vore Venner. Vi tilbagelagte Vejen til Fods, fra Thomaston 46 Mil til Bath; sidstnævnte Sted bivaanede vi en Baptistkonvention, og samme Dags Aften prædikede jeg til en stor Forsamling der lyttede med største Opmærksomhed, og ønskede at lære mere angaaende vor Tro. Den paafølgende Dag rejste vi 36 Mile til Fods, og ankom til Portland, fortsatte Rejsen derfra paa samme Maade, og ankom til Scarboro, hvor jeg atter traf sammen med min Hustru og hendes Slægtninge. — Den Tid var nu ogsaa kommen, da jeg skulde gjøre Affald paa Br. Jonathan Hales Selskab, eftersom han ansaa det for sin Pligt, at vende tilbage til sin Familie i Kirtland; men Pligten bød mig at vende tilbage til min Misionsmark paa Foxøerne. Vi havde nu rejst over 2000 Mile tilsammen, under Indflydelsen af

den hjærteligste og bedste Forstaaelse, vi vare forenede i baade Aand og Sind. — Den 9de Oktober fulgte jeg Broder Hale et Stykke paa Vejen; før vi adskildtes gik vi ind i en nærliggende Skov, hvor vi knælede i Bøn til Gud; efter at have anbefalet os til hans Varetægt, bød vi hinanden Farvel, hvorpaa han begav sig paa Vejen til Kirtland, og jeg til Foxøerne. Jeg tilbragte først en 14 Dage hos Sødskende og Venner, og afholdt samtidigt Forsamlinger blandt dem, og den 28de Oktober s. A. tog jeg Afsked med Broder Carter og Familie, og kjørte tilligemed min Hustru til Portland hvor vi overnattede hos min Svoger Esra Carter. En orkanagtig Storm forhindrede os i at gaa til Søs før den 1ste November, paa hvilken Dag vi rejste pr. Dampskib til «Owls Head», pr. Post til Thomaston og pr. Slup til Foxøerne.

Min anden Rejse foregik under ganske forskjellige Omstændigheder til den første; thi ved min Ankomst første Gang var jeg aldeles fremmed iblandt Folket og de vare fremmede for Evangeliet, som bragtes dem, men derimod blev jeg ved min Ankomst anden Gang mødt af mange Hellige, der havde annammet Evangeliet, og hilste mig og min Hustru med Glæde. — Søndagen den 5te November mødte jeg med en stor Forsamling af baade Hellige og Fremmede, og begyndte atter ved Daab at indlemme saadanne, som troede Ordet. — Efterat jeg havde besøgt de Hellige paa den nordlige Ø, og afholdt flere Møder tilligemed dem, samt døbt Nogle, gik jeg om Bord i en Slup, ført af Kaptajn Coombs og sejlede til Øen Holt, hvor vi ankom ved Middagstid, og samme Aften afholdt jeg Forsamling i Øens Skolehus og talte til en opmærksom Forsamling. (Fortsættes.)

Hon. W. H. Hoopers Død.

Ovennævnte, der er saa velbekjendt fra den Tid, da han som Utahs Repræsentant haandhævede de Privilegier, til hvilke Territoriet under Konstitutionen er berettiget til at nyde, endte efter nogen Tids Sygeleje sin jordiske Løbebane den 30te December f. A. og skulle vi i Korthed give følgende biografiske Skildring af den ærede Afdøde:

William Henry Hooper blev født i Dorchester Co. paa Marylands Østkyst den 25de December 1813. Han erholdt i sin Ungdom kun en begrændset Skoleundervisning, hvorpaa han i en tidlig Alder erholdt Plads, som Skriver i en Bank i Baltimore. Drev siden i nogle Aar Forretning, som Kjøbmand paa Marylands Østkyst. I Aaret 1835 rejste han til Illinois, hvor han fortsatte samme Forretning. Han blev derpaa i nogle Aar Kaptajn paa en Missisippidamper. Aar 1850 rejste han til Utah, og i Aaret 1852 ægtede han Mary Knowlton, hans nuværende Hustru, hvilken i dette Ægteskab blev Moder til tre Sønner og sex Døttre. Han valgtes først som Medlem af Utahs lovgivende Forsamling, og beklædte Embedet som Territoriets Sekretær. Siden valgtes han næsten enstemmigt, som Territoriets Repræsentant til den 36te, 39te, 40de, 41de og 42de Kongres. Som Repræsentant, fortjener især at erindres hans berømte Tale i den 41de Kongres den 23de Marts 1870, som Forsvar for Polygami i Utah. — Da Z. C. M. I. om Vinteren organiseredes blev han valgt som sammes Direktør. Begravelsen fandt Sted den 2den Januar Form. Kl. 11. d. A. Des. News.

Nyheder.

England. Voldsomme Storme have i den senere Tid gjort megen Skade paa Land og Sø. Den 27de Jan. gjorde 400 Straffefanger Mytteri i Cork, mishandlede deres Opsynsmænd, og kun da 30 tilkaldte Soldater truede med at give Ild, opgav de deres Forehavende. Alvorlige Optrin have fundet Sted i den indiske Provinds Guzerat, idet 250 Bønder, der vægrede sig ved at betale deres Forpagtningsafgift, bleve angrebne af Naboprovindsens Politistyrke ca. 700 Mand; 71 Bønder dræbtes og 7 saaredes i Kampen, Politiet led intet Tab. Begivenheden har vakt stor Harme. Ugen til 7de Februar indbragte to engelske Fiskere en Aften til Hull en tysk Brigantine ladet med ca. 100,000 Pund Dynamit! Den følgende Morgen førtes efter Politiets Ordre Skibet ud af Havnen, og ankredes to Mile udenfor samme. Jf. Efterretning fra Oberst Stewart, har Mahdien i Sudan 2 Mil. Tilhængere. Ægypten har i denne Kampagne forlist 9000 Tropper. — Tyrkiet. Flere Træfninger have fundet Sted mellem Albanesere og Montenegrinere, som fortsætte deres Rustninger. — Østerrig. Den 28de Januar rasede en voldsom Storm i Sydungarn. — Rusland. Kulden var i Jan. saa stærk, at der alene i Guvernementet Moskov frøs 41 Mennesker ihjel. — En orkanagtig Storm gjorde den 2den Februar megen Skade i Paris og Omegn; i Staden bleve flere Personer dræbte. — Forenede Stater N. A. Stærke Regn- og Snestorme have bragt Floderne til at overstige deres Bredder; Telegraf- og Jærnbaneforbindelsen er afbrudt paa mange Steder i Landet. Dette gjælder nærmest Ohio, Indiana og det vestlige Pensylvania, hvor der er sket uhyre Skade. Flere Byer ere oversvømmede, Jærnbaner og Broer ødelagte. En Bro over Cocomofloden rev sig løs, da et stort Jærnbanetog befandtes paa den, og forsvandt i det graadige Element. I Nærheden af Mandsfield styrtede en Bro sammen, hvorpaa tvende Banetog, der bruste frem, begge styrtede i Floden. Ødelæggelsen er stor omkring Alleghanyflodens Leje. Da en Menighed ved Midnatstid Nytaars Nat, holdt Gudstjeneste i Reading Penn., blev en Kanon ladet med smaa Kampestene affyret, og gjennemborede en Væg, intet Liv gik tabt. Fornylig fangede man to Vildmennesker (ikke Indianere) i Colorado. Ved en Hotelbrand i Millwaukee Minn. indebrændte en 100 Personer. — I Republikken Ekvador er udbrudt Oprør, hvilket gjør hurtige Fremskridt.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Marts 1883. 32te Aargang.

Tale af Aeldste F. M. Lyman,

i Konferencen i Saltsøstad, den 7de Oktober 1881.

Mine Brødre og Søstre! Det glæder mig at møde tilsammen med Eder i denne Konference, og endskjøndt det er en vanskelig Opgave, at tale i saa stor en Forsamling er jeg dog villig til at gjøre et Forsøg paa, at udføre denne Pligt, dersom I ville skjænke mig Eders Tro og Forbønner, og dersom Herren vil assistere mig med sin Aand.

Det Værk, som tildrager sig vor Opmærksomhed, er mere mærkværdigt end noget Værk Gud nogensinde paabegyndte paa denne Jord. En af de mærkeligste Omstændigheder forbunden med dette Værk, er denne, at det er vor himmelske Faders Bestemmelse, at det skal bestaa for evigt, at det ikke skal blive frataget Jorden, eller gives til et andet Folk; og jeg føler sommetider lidt ængstelig for at vi ikke føle saa ærekjære, og nidkjære med Hensyn til at tage vor Andel i at bære den Ansvarlighed, hvilken Gud ønsker at lægge paa vore Skuldre; at vi ikke ere saa nøjagtige, som vi burde være i at efterkomme hans Love og Befalinger; at vi ikke skattere og vurdere dem saa højlig, som vi burde; thi dersom vi gjorde, vilde vi ikke synde, dersom vi gjorde vilde vi hver en Dag søge til at kjende Faderens Sind og Villie, samt søge til at have hans Aand i vore Omgivelser til at inspirere os, til at paaminde os om at stride fremad til Forfremmelsen af Guds Hensigter. Vi glemme undertiden den første Kjærlighed til Evangeliet, vi ere maaske temmelig meget sysselsatte med at erhverve de saakaldte „Livets Fornødenheder," med at erhverve os Livets Behageligheder og sammenskrabe denne Verdens Gods. Vel bør vi arbejde og være flittige, søge til at samle Midler fra Elementerne for vor Tilværelse, til Klæder og Boliger, til at assistere os i Opbyggelsen af Guds Rige i materiel Henseende. Men ligesom Aand og Legemet ere Eet, og voxe tilsammen og føle Sympathi med hinanden i det Aanden giver Legemet Liv — foruden hvilket dette ikke kunde existere; saaledes burde det ogsaa være med os i Henseende til Ting henhørende til Guds Rige. — Herrens Aand burde være den der først og fremmest skulde paanøde os Nødvendigheden af at kunne indsee Vigtigheden af vore Pligter, baade i timelig og aandelig Henseende. I det vi kultivere Jorden,

kjøbe og sælge, og paa denne Maade bære Omsorg for denne Verdens Rigdom, burde det være vort Formaal at tilvejebringe vore Livsfornødenheder og gjøre os Livet behageligt; men Hovedformaalet i vort Levnet her paa Jorden burde være henvendt paa Retfærdighedens og Kjærlighedens Gjerninger, altid søgende at forbedre baade vor moralske og aandelige Velfærd, søge efter vor himmelske Faders Velbehag, samt samle Skatte i dette Liv, hvilke vi kunne tage med os hisset. Vi have ikke en overvejende Attraa til at gjøre Godt, ej heller til at samle Rigdom — skjøndt jeg ved ikke om det med Rette kan kaldes Rigdom. Præs. Taylor gav os en god Forklaring i Gaar, om sand Rigdom. I det han hentydede til en Aabenbaring fra Gud som siger: „Han som har det evige Liv er rig," anvendte han disse Ord paa vor afdøde Broder Orson Pratt, i det han pegede paa hans jordiske Levninger sigende: „Der ligger en rig Mands Legeme." Vi vide alle at Broder Prat ikke var rig paa denne Verdens Gods; men det kan med Sandhed siges om ham, at han var rig paa de guddommelige Ting. Hvad han har udrettet er mere værd end alle Verdens Rigdomme, — mere værd end Guld og Sølv, Diamanter og kostbare Stene, Huse og Jorder, og Kreaturene paa et „Tusinde Høje"; thi han har fortjent at kaldes en af Guds Sønner, og efterdi han var trofast til det Sidste, kan dette Privilegium ikke berøves ham.

Nu vel, hvad er jordisk Gods, hvad er Huse, Marker og Hjorde? De forvolde Omsorg, Ansvarligheb og Møje; det vil sige om vi besidde formeget af alt dette, og ikke anvender det paa en passende og rigtig Maade. Dersom en Mand er iført med den Helligaand, dersom han først og fremmest har Guds Rige og vor himmelske Faders Retfærdighed for Øje, da lad Formue tilflyde ham i hvilken Grad det maa, og han vil anvende det paa en passende Maade; han vil hukomme de Fattige, han vil betale sin Tiende; han vil med Gavmildhed bidrage til Opførelsen af Templer, til Understøttelsen af Missionærers Familier, samt til Forfremmelsen af Hjemmeindustri. Desto mere Gods en Mand besidder, desto bedre, om han har Herrens Aand til at diktere dets Anvendelse. Guds Rige maa fremmes ved Midler; Penge er i Dag en Nødvendighed i mange Tilfælde. Jeg formoder, at Kirkens Kurator befinder Penge, at være meget nødvendige for Tilvejebringelsen af visse Materialer til Templets Opførelse, og disse Mænd, som arbejde derpaa behøve nogle Penge for at kunne erhverve sig en Del af saadanne Ting, som nødvendigvis behøves her i Livet, og maaske visse Ting som ikke behøves. For at kunne imødekomme disse Fordringer ere Penge nødvendige og vi kunne ikke meget vel komme igjennem foruden dem; ikke saa godt som da her ingen fandtes. — Men det er dog ikke nødvendigt at en Mand skulde besudles med Rigdom; dersom Rigdom absolut maa besmitte og ødelægge Liv, hvad skulle vi da sige om vor himmelske Fader, eftersom hans Rigdom er uendelig? Verdens Rigdom haves kuns til Leje en liden Tid. Vore Millionærers Rigdomme tilhøre dem ikke med Rette; den er ikke deres egen, — ikke saa meget som en Dollar, de ere berettige til at afbenytte den, og nyde Fordelen deraf; med andre Ord: De ere blot Husholdere over den for den nærværende Tid. Dersom Rigdommen, hvilken de besidder var deres egen, vilde de sikkerlig tage den med sig fra denne Tilværelse, og ikke lade den uddele imellem deres Venner og Slægt; dette er Alt, hvad deres Rigdom beløber sig til i

denne Verden. Jeg undtager naturligvis det, som de have uddelt i Forvejen, men jeg formoder, at somme af dem vilde blive mindre godgjørende endogsaa i denne Henseende, var der Mulighed for at bringe det med dem hinsides Sløret; men de vide, at de ikke kunne dette, som saadant dele de det efter Forgodtbefindende, før de blive afløste fra deres Husholdning. Disse Midler ere nødvendige. Gud skabte denne Jord; han anbragte enhver Guld-Sølv og Jernaare, samt kostbare Stene, som findes i den. Han gav Jorden sin Frugtbarhed; alle disse Ting har han tilvejebragt ved sin egen Magt, og han har Ret til at sige, hvortil de skulle anvendes. Han har Ret til at sige til os: „Naar I dyrker Jorden fordrer jeg en Tiendedel af Alt hvad der er produceret, og de ni Tiendedele kunne I anvende efter eget Tykke, til Eders Underholdning og Forfremmelsen af mine Hensigter; men jeg fordrer dette som en Erkjendelse af, at I benytte den Jord, som med Rette tilhører mig."

Hvorfor skulde Herren fordre dette? Der er en rimelig Aarsag derfor — for at han skulde fordre os til at have Tro paa ham. Eftersom han ejer denne Jord, besidder han Ret til at diktere og kontrolere i Henseende til den, samt Alle der monne komme paa den; af denne Aarsag er det nødvendigt, at vi skulle have Tro paa ham; thi han er Kilden til al Liv, Lys, Kundskab, Lyksalighed og Glæde, og han kjender nøjagtigt, hvad der tjener til vort Bedste. Han kjender omstændeligt al den Erfaring vi undergaa, og er nødvendig for os; og denne Jord er bleven ordnet overensstemmende med evige Principper og Love, ved hvilke andre Verdener ere blevne skabte, og fremdeles ville blive skabte. Herren er meget nøje bekjendt med disse Ting, og Evangeliets Aabenbarelse er bestemt til at give os Kundskab i Henseende til disse evige Love, paa det vi ved dem, og med dem, kunne blive frelste fra Synd og Sorg, Død og Ødelæggelse, og alt Ondt, og blive velsignede og belønnede for vor Trofasthed til disse Love.

For det Første, fordrer Gud os til at have Tro paa ham fordi „det er umuligt, at behage ham uden Tro." Vi ville ikke lytte til ham, dersom vi ikke havde Tro paa ham; vi ville ikke annamme hans Ord, eller blive vejledt og raadet af ham, som saadan er det nødvendigt, at disse Principper forblive hos de Sidste Dages Hellige.

Det er ogsaa nødvendigt for os, at vende os bort fra Synd, og udføre Retfærdighedsgjerninger. Jeg vilde ønske til Gud, at al Israel indtil Dato havde levet saaledes fra den Tid da vi annammede Evangeliet, at vi havde altid handlet Ret fra den Tid til nu, at vore Synder maatte være tilgivne. Vi kunne ikke faa vore Synder tilgivne, og alligevel vedblive i Synd; det vilde være urimeligt, det vilde heller ikke være filosofisk. Vi ville komme til Overbevisning om, at alle de Befalinger, der ere os givne af Gud, ville tjene til at føre os frem paa den snævre og trange Vej. Naar jeg betragter Guds Riges Organisation, Præstedømmet, hvilket er gjengivet til os — kronet med det første Præsidentskab og Apostelskab Gud har givet os, det melkisedekske og aaronske Præstedømme, sat alle Ting i Orden, befalet Mænd og Kvinder at paakalde ham i Bøn Morgen og Aften, og ligeledes ihukomme deres lønlige Bønner, betale Tiende, bygge Templer, udføre Missioner, deltage i Herrens Nadvere — samt de forskjellige Pligter Gud har paalagt Præstedømmets Kvorummer, da synes det for mig som Herren har tilfulde kjendt Menneskets Stilling og Nød-

vendigheder her, i det han har foranstaltet saa mange Beskyttelsesmidler for sit Folks Vel; til at paasee deres Velfærd, raade og vejlede dem, holdende dem, om muligt, paa den snævre og lige Vej, ind til hvilken de ere blevne ledte formedelst Tro. De behøve ikke alene, at blive stillede paa den rette Vej, men det er nødvendigt, at alle disse Fordringer blive gjorte af dem, og at de lytte til dem og adlyde dem, paa det de maatte kunne forblive paa den snævre Vej deres hele Liv; thi der er en anden Magt i Verden, som arbejder trofast baade ved Dag og Nat paa Tilintetgjørelsen af Menneskenes Børn, samt modstaa Guds Villie og tilintetgjøre hans Planer. Denne Magt har til Formaal, at fordærve Mennesket, bortvende det fra Guds Tjeneste til den Ondes, hvorfor det nødvendigvis udfordres, at disse Regulationer ere vedtagne i Kristi Evangelium, for at kunne holde os paa den snævre og trange Sti. Uagtet alt dette, vil dog nogle af Israels Børn klattre over Muren, de kunne ikke holdes inde; de vil brække ud tros alle Vagter og Bulværker, som maatte omgive dem. I saadanne Tilfælde bedrøves Aanden, som besegledes paa os, i det vi annammede Evangeliet, skjøndt den var beregnet paa alletider at være hos os, Alt paa Grund af Mangel paa Tro og Ydmyghed til at efterkomme Guds Bud og Love.

Jeg hentydede i Begyndelsen til den Havesyge og Ærgjerrighed de Sidste Dages Hellige burde være i Besiddelse af, hvilken jeg tænker er for en Del bleven afkjølet hos Israels Ældster. Dersom det angik Erholdelsen af et godt Land, — dersom vi for Ex. i det vi begyndte Koloniseringen af Arizona, havde fundet et beundringsværdigt Landskab ligesom i Ohio, Illinois, de midterste Stater og Missisippidalen, der blive vandede ved Regn og Himlens Dug, dersom vi havde fundet et saadant Landskab i Arizona, i det vestlige Colorado i det sydostlige Utah, østlige Nevada eller vestlige Wyoming med skjønne Agre indbydende Folk til at komme og erholde store Landejendomme, vilde vi være begjærlige og ærgjerrige nok. Jærnbaner blive anlagte i Landet, og vi ere ængstelige nok efter at tage Kontrakter og arbejde for deres Fuldendelse. Man kan ikke med Rette beskylde de Sidste Dages Hellige for at være Lediggjængere, men snarere for det Modsatte, thi de arbejde sig næsten tildøde i mange Tilfælde. De ere ikke et dovent Folk, thi om de vare, vilde de aldrig følt sig tilfredse med dette Land, (Utah) og kultiveret det som de have. Herrens Aand har paavirket dem til at være arbejdsomme; men det synes for mig som vor Attraa til at arbejde, existerer i den Grad, at vi have kun meget lidt Tid til Udførelsen af vore religiøse Pligter. Vi have ikke været ganske punktlige i at erindre vore Bønner og vore Forsamlinger; vor Tid og Opmærksomhed synes aldeles at være opslugt med at erhverve os Befordringer, Landejendomme, samt Føde og Klæder for os selv og Familier. I tidligere Dage vare vi ikke saa nøjagtige med at spise til bestemt Tid; Spise var den Gang ikke saa overflødig, ejheller var den saa let at erholde, følgeligvis erholdt vi ikke saa mange forskjellige Slags, eller saa rigelig en Mængde som vi erholde i Dag. Omstændighederne have forandret sig, og ligesom Jorden betaler Arbejderen for sin Møje, anvender man bedre Klæder, dækker sit Bord med en rigere Spise, og vore Hjem ere i det Hele taget bedre udstyrede, end tilforn. Vi spise og drikke mere, vi spise og drikke til Overdaadighed, af saadanne Næringsmidler, som ere passende for det menneskelige Legeme,

og af saadanne, som ere upassende at nyde.

Dette er urigtigt, og Herren er mishaget med Saadanne, som gjøre sig skyldige deri, og det er Enhvers Pligt, som bærer det hellige Præstedømme, at hæve sin Røst imod al Ondskab og Overdaadighed. Men lad ham først og fremmest see til, at han selv er fri for hvad han bestræber sig for at omvende Andre fra; han burde selv adlyde Love, hvilke Gud har aabenbaret med Hensyn til hvad vi bør spise og drikke, thi han kjender paa det nøjagtigste hvad Mennesket burde gjøre, og hvorledes de skulde leve for at erholde sand Lyksalighed, hvilket jo er den egentlige Hensigt med vort Liv paa Jorden. Der gives en Mængde forskjellige Maader, hvorpaa Menneskene søge Lyksalighed, hvilke dog for det Meste ender med Sorg; men Ingen har erfaret nogen Sorg i at efterkomme Guds Befalinger. Vel sandt Døden vil maaske tilfældigvis møde os, og vi blive den underkastet, vi kunne komme til at gjennemgaa Forfølgelse, lide Tab paa Ejendom o. s. v., men om vi erholde den Slags Erfaring paa Grund af at vor Tjeneste er indviet til Forfremmelsen af Guds Hensigter, da foraarsager det en evig Glæde i et Menneskes Sjæl. Som Israels Ældster skulde vor Mission fra nu af være, at søge til at overgaa hinanden i at efterkomme Retfærdighedens Fordringer, og leve et ydmygt og rent Levnet. Vi vilde derved finde Rigdom og Glæde, og jeg ønsker at sige til Eder, at den Ældste, Præst, Lærer eller Diacon, (Benævnelsen Ældste omfatter enhver Mand bærende det melkisedekske Præstedømme,) som forsømmer disse Ting, vil blive betaget af Sorg og Græmmelse, at han ikke udførte sin Mission; og enhver Mand paa hvis Hoved Guds Tjeneres Hænder have været lagte for at meddele ham det hellige Præstedømme, ere alle Missionærer; og vi burde ikke vente indtil vi blive sendte til de gamle Lande som Missionærer, eller blive beskikkede som Hjemmemissionærer, Biskopper, Højraadsmedlemmer, Præsidenter over Staver o. s. v.; thi jeg siger Eder, at enhver Mand der har modtaget en Del af Præstedømmet er en Missionær, og Verdens Frelse hviler i en vis Grad paa hans Skuldre, og den Mand der forsømmer sine Pligter vil see en Sorgens Dag for sin Forsømmelse.

Jeg formaner Eder da, mine Brødre, som Eders Medarbejder og en Guds Tjener, til at være flittige i at efterkomme Guds Befalinger, og benytte det hellige Præstedømme, hvilket Gud ved sine Tjenere har paalagt Eder. Det forventes af os, at vi skulle blive Frelsere, virkende i Forening med Jesus vor ældre Broder, og ligeledes med vor afdøde Ven og Broder Orson Pratt, som er hedengangen for at fortsætte sit Arbejde i en anden Sfære. Naar tillod Broder Pratt sit Sind at være ledigt? Han anvendte det bestandig i den rette Hensigt; han arbejdede og studerede og bøjede sin Æregjerrighed og Havesyge til at undersøge Skrifterne baade gamle og nye, og søgte at kjende Herren. Derfor blev han ogsaa berømt i Kundskab og Lærdom. — En Mand i Besiddelse af den sande Rigdom, den levende Guds Tjener, er gaaet bort for at høste sin Belønning — forladt sine Sorger og Møje, og sit Livs Arbejder, og som det blev bemærket i Gaar, vil han finde sit Kvorum og sin Plads deri, og forblive hos de Frelste, Ophøjede og Forløste, og disse, der have stridt den „Gode Strid, og bevaret Troen". Mon det samme bliver sagt om os? Om det bliver, vil det ske fordi vi have udført vore Pligter bedre i den tilkommende

Tid, end Tilfældet har været i den forbigangne.

Lad enhver Mand betragte sit eget Befindende, lad enhver Mand gjøre sig selv det Spørgsmaal: Har denne min Tunge været afbenyttet paa den fordelagtigste Maade? Har jeg talt nyttige Ord fulde af Raad til min Næste? Har jeg lært min Familie, og mine Brødre og Søstre saaledes som jeg burde? Har min Mund altid været rede til at give Raad til Verden? Har jeg gyset ved Tanken om at bære Vidnesbyrd til Verden om Sandheden? Dersom I have i Fortiden, da gjør det ikke i Fremtiden! Dette Liv er kun kort. Vi ere her for at erholde Erfaring; dette er Hensigten med med vor Tilværelse, og eftersom Herren har aabenbaret Evangeliet, burde vi være trofaste. Naar vi kaste et Blik over Verden og seer, hvorledes det vrimler af Millioner Mennesker, hvilke ikke have mindste Kundskab om Evangeliet, — og mange af dem ere ligesaa oprigtige i deres Gudsdyrkelse, som vi ere i vor, men de kjende ikke Sandheden, de have ikke søgt efter den, og ere i mange Tilfælde blevne saaledes opdragne, at Fordomme have betaget deres Sind, at de have taget Vildfarelser for Sandhed, — hvilken Naade er det da ikke til os, at Gud har skjænket os en Aand, hvorved vi kunne lære at kjende Sandheden, og ikke blive bedragne. Hvilken Naadegave dette er, og det burde foraarsage os til, at blive gode Familiefædre, gode Hustruer, gode Forældre, gode Børn, gode Naboer og gode Mænd og Kvinder arbejdende for Menneskeslægtens Frelse.

Vi kunne ikke være Hellige uden Herrens Aand, og som jeg sagde før, tjene alle disse Ordinantser og Befalinger paa deres særegne Steder og Tider til, at holde os paa den snævre og trange Sti. Desuden deltage vi i Nadverens Sakramente paa Sabaten, og derved fornye vor Pagt med Herren, delagtiggjøres i hverandres Fælledsskab, bede Faderen at hans Aand maa forblive hos os for Fremtiden. Dette gjøre vi hver Sabat, hukomme vore Bønner Morgen og Aften, tilligemed vore private Bønner, og naar vi da deltage i Sakramentet værdigen — ikke æde og drikke Fordømmelse til vore Sjæle — vil der blive mindre Sygdom og mere Enighed iblandt os, og Herrens Aand vil hvile over Zion.

Jeg har tænkt, at dersom vi, som Israels Ældster vilde søge at erholde Kundskab om Aarsagen til, at disse Principper ere os givne, vilde vi være i Stand til bedre at kunne forklare dem til vore Familier, end vi i Dag kunne; men vi have følt til at lade os nøje med at modtage en Del af Herrens Aand; vi have ikke avanceret saaledes, som vi burde; vi have vist Lydighed til Daabens Ordinance, men have ikke skredet fremad som vi burde. Det er sandt, at vi have samlet os med Guds Folk i disse Dale, men som Individer have vi nedsat os for mer eller mindre at følge denne Verdens Skikke, for at samle Midler, opdyrke Land o. s. v. Vi sende vore Børn til Skole, men der existerer ikke det Undervisningssystem, som burde anvendes paa Forældres Sønner og Døttre. Vi ere blevne mer eller mindre ligegyldige med Hensyn til disse Ting, og ere saa at sige blevne indhyllede i Ting henhørende til denne Verden. Men jeg siger Eder, at enhver Ældste i Israel burde føle til at sige: „Fader, anvend mig efter Din Villie giv mig Kraft til at benytte min Kaldelse og Præstedømme saaledes, at naar ødelæggende Sygdomme komme i Landet, jeg da kan vende mig til Dig om Hjælp."

Jeg tror, at vi, ved at holde Visdomsordet kunde afvende mange af de Ulykker, der ramme os som Familier; ikke at jeg mener vi skulde kunne undgaa Døden, men jeg tror at Mange vilde blive frelste, som nu af vores Mangel paa Tro, blive os fratagne, samt fordi vi overtræde de Love der ere os givne. Et Menneske har et mærkværdigt Mod, naar det gjør Ret. I vide der er bleven sagt, at Synd gjør os til Kujoner allesammen, og dette burde en Mand ikke være, for at kunde nærme sig vor himmelske Fader; naar vi komme frem for Naadens Trone, skulde det ske i Ydmyghed — men med Frimodighed bedende i Tro, troende at Herren vil høre os.

Modtag min Formaning mine Brødre og Søstre, og iagttag Herrens Love; bliv bekjendt med dem, praktiser dem i Eders Levnet, og lad Eders Tid fra nu af blive anvendt i at adlyde Guds Love, paa det vi maatte have Saliggjørelse og Velsignelse i dette Liv, og Ophøjelse i det tilkommende. Herren velsigne Eder. Amen. Des. News.

Hvorledes fordærver man sine Børn?

Indgyd dem saa megen Skræk som muligt.

Vis en lidenskabelig Vrede imod dem flere Gange daglig.

Pisk dem dygtig, naar de uheldigvis brækker en Gjenstand af ringe Værdi; og om de med Forsæt brække Noget, da lad som om Du ikke seer det.

Vær altid for stolt til at delage i deres uskyldige Lege.

Befal dem at holde Mund, naar de adspørge om Ting henhørende til Oplysning.

Tag ikke mindste Notits af deres barnlige Sorger.

Lad dem forstaa at det lyder smukt, at bruge usømmelige Ord.

Sanktioner deres Utilfredshed med deres Lærere og Lærerinder.

Naar de morer sig ved at plage Dyr, da see paa dem med Ligegyldighed, og styrk dem i saadant Forehavende ved en hjærlig Latter.

Raad dem altid til at slaa fra sig, naar Naboens Børn fornærmer dem.

Fortæl dem bestandig Usandheder, men slaa dem halvt ihjel, naar de sige en.

Naar de anmodes om at gjøre dette eller hint, og de nægte at efterkomme Opfordringen, da end det med Latter.

Naar de falde og slaa sig, da sæt dem i Rette for deres Kejtethed.

Giv dem kostbart Legetøj, og leg Kain om de brække det itu.

Klæd dem saa moderne, at de skulle føle bange for at røre sig af Frygt for at spolere deres Klæder.

Gjør Religion saa langansigtet, at de ville hade selve dens Benævnelse i al deres Levetid.

Fortæl dem det er Synd at være nærlig, men i Tilfælde at Urtekræmmeren har givet dem for mange Penge tilbage, behold dem, og befal med at tie med det.

Tru med at fortælle det til deres Fader, naar de begaa den mindste Fejl, paa det de gradvis kan komme paa den Tanke, at Fader er et Slags Pryglemaskine.

Naar en lille Haand søger at bane sig Vej til Din, eller naar en lille Arm gjør Forsøg paa at sno sig omkring Din Hals, da giv et truende Grynt, og befal den at fjerne sig. Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Tegnene paa Kristi andet Komme.

Iblandt de profetiske Kjendetegn, hvilke skulle gaa forud for Kristi Komme, var ogsaa „Tegn i Himlen og paa Jorden" (Luk. 21, 25.) At Profetierne henhørende til disse Ting, blive hurtigt opfyldte, er bevisligt nok for Alle, som have tilstrækkelig Tro og Ærbødighed til, at kunne i de nu stedfindende eller truende Begivenheder skue den virkelige Opfyldelse af hine gamle „Orakler," hvilke talte eftersom de bleve paavirkede af den Helligaand, angaaende den store og vigtige Fremtid, som udfoldedes for deres Blik. En Korrespondance skrevet fra Merthyr Tydfil, Syd-Wales dat. den 18de Januar d. A., beretter om visse interessante Begivenheder, hvilke fandt Sted i den Egn, ved to forskjellige Tilfælde:

> Den første Begivenhed indtraf om Aftenen den 10de Januar. Nogen Tid efter at Mørket var indtraadt — siger vor Meddeler — saas et højst mærkværdigt Syn paa Himlen, i Skikkelse af en uhyre stor Slange, af usædvanlig Klarhed, hvilken forblev synlig til omtrent tre Kvarter paa 7 den følgende Morgen, hvorpaa den forsvandt. Den udkastede saalænge den forblev synlig, en Klarhed over Byen, der oplyste den ganske, og blev seet af mange Mennesker omkring i Nabolaget. — Den anden Begivenhed var et Tegn paa Jorden, og var ifølge Beskrivelse uden Tvivl et Jordskjælv. Vi anføre vor Korrespondants, Broder J. G. Goolds's egne Ord: „Medens jeg om Natten den 16de Januar tillige med to andre Mænd arbejdede i en Kulmine, hørte vi en dundrende Lyd, som naar et Banetog kjører forbi i fuld Fart, hvilken foraarsagede Jorden til at ryste. Vi standsede vort Arbejde og lyttede; det vedvarede omtr. et halvt Minut, og kom i Retning fra Nord Vest til Syd Øst — saa vidt vi kunde skjønne. Samme Lyd hørtes ogsaa i de tilstødende Miner, samt i og omkring Merthyr."

Det er en almindelig Skik, for den saakaldte Videnskabs „Tilbedere", at fnyse med Foragt imod Profetiens Fordringer paa Naturens Virkninger, og at spotte over Saadanne, der ere tilbøjelige til at være religiøse, hvilke i saadanne Ting see den virkelige Opfyldelse af bibelsk Profeti. Den Ide, at en Jordrystelse, eller en Meteor, — hvilke ifølge deres (de Vises) Textbøger og Afhandlinger saa letsindigt tilskrives naturlige Fænomener — skulde kunde ansees som mirakuløst eller profetisk, er alt for „urimeligt og aabenbaringsagtigt" til at skulde kunde blive forstaaet af deres store „Fatteevner," endog for et Øjeblik. De Vaaben, med hvilke de sædvanligvis tilbageslaa ethvert Argument støttet paa bibelske Grunde, ere som oftest disse: „Det sker aldeles paa naturlige Principper," og „Lader sig let forklare paa en videnskabelig Maade" o. s. v., hvorved de synes at forestille sig at bringe dette Spørgsmaal til dødelig Tavshed. Lad os her give disse lærde Skeptikkere et lille Spørgsmaal: „Hvem har nogensinde sagt eller tænkt, at disse profetiske „Tegn" ikke skulde være paa naturlige Principper, eller at de ikke kunne gjøres Rede for, i en videnskabelig Mening? Gjorde Frelseren, hans Apostler eller nogen af de gamle Profeter nogensinde saadan en Paastand? Hvo, som ved Noget om Naturens store Gud, hvis almægtige Videnskab formede Verden og befolkede den, han, hvis højre Haand holder Lynet og alle Naturens skjulte Kræfter, vilde for-

mode eller erklære, at han vilde, kunde eller skulde handle anderledes end holde sig til naturlige Love, samt den altskabende Videnskab, hvilken gjør ham til den Almægtige, som han er? Det er intet Argument imod Profetiens Opfyldelse naar man paastaar, at de opfyldes paa naturlige Principper. Profetier blive givne paa naturlige Principper, og de ville blive opfyldte paa naturlige Principper. Gud virker aldrig paa noget andet Princip, og alle hans forunderlige Gjerninger, endogsaa hans mægtigste Mirakler, hvilke paa Grund af Uvidenhed saa upassende tilskrives overnaturlige Aarsager, — fordi man ikke forstaar dem — ere blot Virkninger af Naturens højere Love under hans guddommelige Behandling eller Berørelse. I det Jesus sagde: „Disse Tegn skulle følge dem som tro o. s. v.," mente, eller sagde han ikke, at det ikke skulde ske paa naturlige Principper; ikke desto mindre vare de dog Mirakler. Naar han og hans Disciple helbrede Syge, uddrev Djævle og oprejste Døde, vare disse Ting simpelthen naturlige Virkninger af naturlige Aarsager; ikke forstaaligt, og som saadan ogsaa ubegribeligt og mirakuløst i Mængdens Øjne; men ikke desto mindre naturlige, og lette at fatte for Saadanne, som ere vise til Saliggjørelse i Overensstemmelse med naturlige Principper.

Tilintetgjorde de evangeliske Tegn, hvilke fulgte de fordums Troende Frelserens Løfter desangaaende, fordi de vare naturlige? Bleve hans Ord ikke gjort gyldige, i det de „fulgte," uafhængigt af Maaden, hvorpaa de produceredes? Hvorfor skulde Tegnene paa hans andet Komme, forudsagt for Aarhundreder siden, skjøndt de blive tilvejebragte paa naturlige Principper, og let forklaret i videnskabelig Forstand, betragtes for enten mer eller mindre, end Opfyldelsen af Profetien henhørende til deres Fremkomst? Dersom Tegn vise sig, som allerede forudsagt, er det da ikke tilstrækkeligt Bevis for den Profeties Rigtighed? Hvis ikke, hvad i alle Unders Navn vil kunne fyldestgjøre for dens Hensigt? Vilde Kritikkerens Sind blive mere overbevist, i det Tilfælde, at Tegnene ikke fandt Sted? Hvorfor da forsøge at modbevise Profeti, med saadanne intetsigende Argumenter? Hvorfor da dvæle ved Tanken om, at udgranske flere „Indvendinger," hvilke i Tilfældet de vare at finde, dog ikke vilde være i Stand til at forandre de virkelige Fakta i mindste Grad? Det er ikke Spørgsmaalet, „hvorledes" disse Ting ske, men ske de aldeles? Hvis de ske, da opfyldes jo Profeti, og Guds Ord bevidnes for sandt, lige meget hvad der foraarsagede deres Tildragelse. Lad de Vise hukomme og forstaa; lad dem have et vaagent Øje paa Tegn der nu sker, og som i nær Fremtid skulle ske. Lige meget hvormeget de Skeptiske end maatte fnyse og Spotterne formere baade deres Antal og Theorier; thi den samme Authoritet, som forudsagde deres Tilsynekadelse i de sidste Dage, forudsagde ogsaa Tegnene, hvilke de gjøre til Gjenstand for deres Spot; og at disse Tegn i nærværende Tid lade sig tilsyne, er ikke alene et uomstødeligt Bevis for Sandheden af deres Forudsigelse, men ogsaa Beviser for Nærmelsen af langt vigtigere og større Begivenheder, for hvilke de nærværende blot ere foreløbige Symptomer. Mill. Star.

Korrespondance.

St. George Tempel, Washington Co.
Utah, den 23de Jan. 1883.
Præs. C. D. Fjeldsted.
Kjære Broder!

Det vil maaske synes lidt forunderligt, at modtage et Brev fra mig, i Særdeleshed fra dette Sted, men der siges jo, at „Nødvendighed er Moder til Opfindelse," og i det jeg og Præs. J. D. T. Mc. Allister, tilligemed Templets Registrator Br. M. T. Farensworth, har samtalt om Ting vedkommende Templet her, er det befundet af stor Nødvendighed, at have et godt Landkort i Registratorens Kontor over de forskjellige Lande, for Referrence; thi i det Folk opgive deres Fødested viser det sig, at de i mange Tilfælde, hverken kunne stave eller skrive det, og om de kunne opgive deres Fødeby, hænder det ofte at de slet ikke ved Noget med Hensyn til Amt o. s. v. Vi finde desuden at saamange Navne ere ens, hvorfor man umuligt kan gjøre nogen Forskjel paa dem, med mindre en bestemt Opgivelse af Fødested og Fødetid kan erholdes. Dersom De, i det De nu arbejder iblandt deres godhjærtede Landsmænd, kunde udfinde Maade og Midler til at udføre denne Hensigt i at tilvejebringe et saadant Landkort over Danmark, Norge og Sverrig, til Afbenyttelse i Logan Tempel, vil Deres Navn blive holdt i kjærlig Erindring, (i det mindste af en af Deres Medarbejdere for Zions Sag.)

Jeg formoder De ved, at jeg tilligemed Andre blev kaldet i den sidste Cache Valley Augustkonference, som Missionær fra nævnte Stav til at arbejde i St. George Tempel. I samme Øjemed sendtes 6 Personer fra Utah Stav, og 7 fra Sanpete Stav. Hensigten med vor Mission her er, at lære at forstaa Ordinantserne, som udføres her i dette Tempel, før Templerne i Sanpete og Logan aabnes; det har været en behagelig Mission saa vidt. Vi ankom hertil den 1ste Sept., og den øvrige Del af vore Søskende fra Cache Valley ere afløste med Tilladelse at begive sig tilbage den 3de Febr. d. A., men ifølge Brev fra Br. Woodruff for faa Dage siden, ønsker han at jeg vilde forblive her endnu en Tid, for at assistere i kopiere Optegnelser, hvilke ere komne en Del tilbage, paa Grund af det store Antal Døde, for hvilke der er bleven udført Ordinantser i det forløbne Aar, og det synes forbausende, hvorledes Folk erholde deres Afdøde Slægts Navne, eftersom der siden den 1ste December f. A. er bleven forrettet Daab for omtr. et Tusinde Personer ugentlig; Administrationen af hvilken, maa i Sandhed befindes at være en stor Glæde for Saadanne, som formedelst de trofaste Ældsters Prædiken i Aandeverdenen annamme Evangeliet, i det vi fremkalde deres Navne i Døbefonten i dette Herrens Hus. — Jeg kunde sommetider føle til at udbryde: „Velsignet være vor himmelske Faders Navn, for den omfattende Saliggjørelsesplan han har givet sine Børn til Frelse for de Levende og Forløsning for de Døde!" Velsignede ere i Virkeligheden disse, som ere ydmyge nok til at kunne see og fatte hin Plans Ligefremhed; og vi Sidste Dages Hellige ere simpelthen i Færd med, at lægge Grundvolden for disse Principper, som sammenføjer den menneskelige Families Hjærter, paa det at Enhver, som ønsker at blive frelste og som ikke ved deres Gjerninger have afskaaret al Mulighed for Frelse, maa annamme Lyset og nyde dets herlige Vel-

signelser. — De har uden Tvivl hørt, at Br. Thomas E. Ricks er kaldet som Biskop over Snake-River-Landet, og jeg hører at et ikke ringe Antal Setlere er bestemte paa at flytte fra Cache Valley Setlementer dertil, saa snart Foraaret sætter ind. Man har fortalt mig, at der er lige saa meget Land der skikket til Agerbrug, som der er i Cache Valley, med en Overflødighed af Tømmer og Vand.

Præs. Erastus Snow ankom hjem til St. George sidste Onsdag, fra en Tour, hvilken han i Forening med Moses Thatcher, J. H. Martineau og Biskop Layton foretog gjennem den sydlige Del af Arizona, og nordvestlige Del af Mexico, og fundet mange Steder der egner sig fortræffeligt for Bebyggelse; og efter nærværende Udsigter at dømme ville de maaske snart blive afbenyttede; thi Zion voxer, og hendes Børn raabe: „Giv os Rum, hvor vi kunne bo." * * * * Men den nærværende Tid giver ogsaa de Hellige en udmærket Lejlighed til at randsage sig selv, og iføre sig Guds fulde Rustning.

Gud velsigne og bevare Dem, og i sin egen bestemte Tid føre Dem hjem til Zion, til disse som skal byde Dem: „Velkommen Hjem."

Deres Broder i Evangeliet.

Samuel Roskelley.

Udtog af et Brev.

Følgende interessante Udtog af et Brev, skrevet af Præs. Geo. Q. Cannon i Washington D. C. For. Stater, den 10de Januar d. A. til Ældste George Lambert paa dette (Mill. Stars) Kontor, vil uden Tvivl blive læst med Glæde af de Ældste og Hellige i denne Mission:

„Jeg glæder mig meget over Deres Brevs Indhold. De, saa vel som de øvrige Ældster, ere sendte for at advare Folket, og om muligt frelse Menneskenes Børns Sjæle. Den Mand der i Sandhed elsker sin Næste og ønsker ham fremtidig Lyksalighed, vil gjøre alt, hvad der staar i hans Magt for at frelse ham, ved at gjøre ham bekjendt med Sandheden. Han vil bringe den til ham. — Han vil ikke vente for ham til selv at komme efter den, eller føle forskrækket ved Tanken om, at skulle forlade den „gamle slagne" Vej, for at bringe den til hans Kundskab, fordi det kunne synes at være forbunden med Farer, fordi det maaske kunde opvække Forfølgelse, fordi Andre have været uheldige, eller fordi det kommer i Modsætning til Mænds Ideer, som pleje at løbe i Skjulesteder; alt dette, skulde ikke forhindre ham fra at besøge Folket i deres Hjem. I burde med Flid søge efter de Oprigtige af Hjærtet. I maa fiske efter de Udvalgte, I maa jage for at opsøge dem, I maa ikke spare nogen Ulejlighed for, at kunne advare alle Mennesker. Dersom Menneskene modstaa Eder, og aldeles nægte at høre Eder, da kunne I staa som Vidner imod dem. — Saalænge der findes Folk, der ville lytte til Vidnesbyrdet, er der Arbejde for Missionærer, indtil de aldeles forkaster Guds Tjenere, og han siger: „det er nok." Guds Aand paavirker hans Tjenere til at sende Ældsterne til Storbrittanien, fordi der findes oprigtige Sjæle der; stol derpaa, thi ellers vilde Missionen snart være sluttet. Det er Missionsvirksomhed lige-

som i Alt andet, den virksomme og driftige Mand, fuld af Tro og Nidkjærhed, hvis Sind er rettet paa Missionens Fremme, som higer efter og beder om Fremgang og Held, der er heldig i sit Foretagende; ikke den Mand, som nøje vogter Dage, Uger og Maaneder i deres Løb, og føler lykkelig ved at betragte deres Hensvinden, fordi han øjner sin Missions Slutning at nærme sig.

I det jeg forlod mit Hjem, forventede jeg ikke at skulde blive borte længe, men jeg er endnu her, og der er Udsigt til at jeg forbliver til Kongressen sluttes den 4de Marts. Der er Udsiger for, at Broder Caine vil blive indsat om kort Tid; Komiteen vil muligvis enstemmigt erklære sig for, at han erholder sit Sæde. Jeg havde gjort mig den Bestemmelse at skulde kunde være hjemme i Vinterens Løb, men jeg blev skuffet i denne Henseende. — Jeg og Br. Caine logere paa et Værelse. Han sender sin venligste Hilsen; modtag ogsaa min. Gud velsigne Dem og bevare Dem fra Fald, anvende Dem som et nyttigt Redskab i at gjøre Godt, og føre Dem lykkeligt hjem, naar Deres Mission er sluttet der. Jeg ønsker og beder, at De maa have Glæde i Deres Arbejde og gjøre meget Godt. Hils alle Ældsterne og de Hellige med hvem De tilfældigvis maatte mødes. Mill. Star.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 128.)

Jeg tilbragte Natten hos en Herre ved Navn Turner, som kjøbte et Exemplar af Mormons Bog. Den følgende Dag vendte vi tilbage til Foxøerne, og lig Paulus, der fordum en Gang maatte ro haardt i en Storm, maatte vi ro haardt formedelst Blikstille. Da jeg atter havde prædiket paa den nordlige Ø, og døbt adskillige Personer, rejste jeg i Selskab med min Hustru og Andre til Fastlandet, hvor jeg tilbragte femten Dage i hvilket Tidsrum jeg besøgte Folket, holdt tolv Møder og døbte flere Personer. — Den 13de December vendte jeg atter tilbage til den nordlige Ø, hvor jeg holdt flere Foredrag, og begav mig derpaa til den sydlige Ø. — Den 20de hjalp jeg Mr. Isac Crochet at berede et Sted, hvor Daabshandlingen kunde forrettes, hvorpaa jeg efter Flodtid døbte ham, og den 26de og 27de døbte jeg flere samme Sted. — Den 28de holdt jeg et Foredrag i et Skolehus, hvor Mr. Douglas ogsaa indfandt sig, og begjærede et Tegn af mig paa det han derved maatte kunne tro, og opførte sig paa en meget fornærmende Maade. Jeg sagde ham hvad Slags Folk det var, som i Almindelighed forlangte Mirakler og Tegn, at han var en ond og løsagtig Person, og forudsagte, at Guds Forbandelse skulde hvile paa ham, samt at hans Ugudelighed snart skulde blive aabenbaret for Alle. (I det jeg nogle Aar senere besøgte disse Øer, blev jeg overbevist om, at min Forudsigelse virkelig var gaaet i Opfyldelse, og at Mr. Douglas da var i Færd med at udtjene sin fjortenaarige Arrest for sin uforskammede Forbrydelse.) Min

Hustru tilbagelagde en Vejlængde af ti Mile, for at møde mig den sidste Dag i Aaret. Samme Dag holdt jeg et Foredrag i Skolehuset, og efter endt Møde døbte jeg to Personer i Overværelse af en stor Mængde Tilskuere.

Den 1ste Januar 1838 befandt jeg mig paa en af „Øerne i Havet", som en Budbærer af Evangeliet til Liv og Saliggjørelse for Folket; skjøndt arbejdende alene var jeg dog velsignet med min Hustrues Selskab, og for en Tid af mange Dage havde jeg forkyndt Herrens Ord paa disse Øer; hans Aand var udgydt over Folket, Fordomme bleve overvundne og Guds Kraft tilkjendegaves ved Tegn iblandt disse, som troede. — Jeg tilbragte Tiden Nytaars Dag, med at besøge de Hellige og deres Naboer. Hos Kapt. Charles Brown fandt jeg et stort Antal Naboer og Venner forsamlede, og holdt et Foredrag der for vi adskildtes, hvorpaa tre Personer begjærede at blive døbte, nemlig Charles Brown og Jesse Coombs, begge Søkaptajner, samt sidstnævntes Hustru; efter at Haandspaalæggelsen var meddelt dem, tilbragte vi en glad Aften tilsammen med at tale, synge og bede. Jeg afholdt Forsamling næsten daglig iblandt de Hellige op til den 13de Jan. og begav mig da atter ud til den nordlige Ø, og befandt, at den udsaaede Sæd havde baaret Frugt, og en ser Personer vare rede til at gaa i Daaben. — Det maa dog bemærkes, at min Mission ikke blev fritaget for den saa almindelige Regel, nemlig: „Ingen Fremgang uden tilsvarende Hindringer;" disse, som modstod Ordet, bleve ofte inspirerede af den Onde til at gjøre et Forsøg paa Forfølgelse. Som saadan begav ved en vis Lejlighed Nogle af disse, som følte til at gjøre mig Ondt, ned til en Havn i Nærheden af Skolehuset hvor jeg prædikede, hvor de placerede nogle Smaakanoner og Musketter, hvilke de under min Tale vedblivende affyrede for at forstyrre mig, saaledes beblandedes min Tale med Lyden af Kanoner og Musketter. Jeg erklærede i Folkets Paahør, at mine Klæder vare rene for deres Blod, og adspurgte dem om Nogen vilde annamme Evangeliet, hvorpaa To kom frem og forlangte at blive forenede med Samfundet ved Daab, hvilket Forlangende jeg derpaa strax efterkom. Medens jeg næste Dag begav mig ned til Havet for at døbe en Person, begyndte Skydningen ved Skolehuset ligesom forrige Aften. Det blev mig siden fortalt, at der blev Plakater opslagne over hele Byen med den Opfordring, at man ønskede mig at forlade Byen, men jeg dømte det bedre at adlyde Gud end Menneskene, hvorfor jeg ikke rejste bort; men derimod fortsatte med at døbe de to paafølgende Dage. Under mit Ophold paa disse Øer havde jeg desuden tilstrækkeligt Bevis paa at falske Aander ere udgangne i Verden, i det tre af disse Personer, som jeg under mit Ophold paa Øen havde døbt, vare formedelst Mr. Douglas havde fortalt dem, at jeg fornægtede Biblen, laante Øre til hans falske Forestillinger indtil den Onde tog Besiddelse af dem, og de befandtes i en ynkelig Stilling da jeg kom at besøge dem; men efter at have samtalet med dem en Tid angaaende Evangeliets Principper og administreret til dem, bleve de befriede fra den onde Indflydelse og glædede sig storligen.

Den 5te Februar satte jeg atter over til den nordre Ø, og da jeg havde tilbragt en Uge med at besøge og opmuntre de Hellige, vendte jeg atter tilbage til Cambden, hvor jeg mødte Broder James Townsend, der nylig var ankommen fra Scarboro. Jeg ordinerede Br. Townsend til Ældste hvorpaa vi be-

stemte os paa at tage en Tour til Bangor, og tilbyde Indbyggerne i denne By Evangeliet. — Vi begave os paa denne Rejse til Fods i den haardeste Vinter, og Sneen laa meget dybt; som saadan tog det os derfor ogsaa en hel Dag med at naa til Scarsmont, en Distance af blot syv Mile. Da det følgende Dag var Søndag, afholdt vi to Forsamlinger, hvor vi prædikede Evangeliet til Folket og bleve venligt modtagne. Næste Dags Aften arbejdede vi os igjennem dybe Snedriver over en Mil, for efter Bestemmelse at prædike i et Skolehus; jeg fik ved dette Tilfælde det ene af mine Ører frossen; men ikke desto mindre havde vi en stor og opmærksom Forsamling. Vi forblev ogsaa hos Folket de to paafølgende Dage, og holdt Foredrag. I det vi den 21de Februar om Aftenen kom ud af Skolehuset, viste sig paa den nordøstlige Horizont et Lys, som spredte sig mod Vest, og snart saas over Stedet hvor vi befandt os. Det havde et Udseende som Ild, Blod og Røg, og antog undertiden en Skikkelse i Lighed med to mod hinanden stridende Armeer. Dette storartede Skue vedvarede i en halv Time, i hvilket Tidsrum den ganske Himmel ligesom syntes illumineret. Det syntes som om Sløret skulde briste, og at Elementerne vare i Strid med hverandre. Vi betragtede dette som et af Tidernes Tegn forudsagt af de gamle Profeter, at skulde komme i de sidste Dage. Medens dette storartede Fænomen viste sig, vare vi samtidigt beskjæftigede med at vade gjennem dybe Snedriver. Den næste Dag vadede vi gjennem dyb Sne en Distance paa 15 Mile og ankom til Belfast, hvor vi efter at være bleven nægtet Logi af otte Familier modtoges af en Mr. Thomas Teppley. Et interessant Tilfælde var forbunden med vort Ophold der: Efter at vi sent paa Aftenen havde spist Aftensmad tog Mr. Teppley, der var en religiøs Mand, et lille Bord frem, hvorpaa han lagde en Bibel, med Opfordring til mig at læse et Kapitel af samme. Som ved et mekanisk Tilfælde slog jeg op i Mathæu's 25de Kap., hvilket jeg læste; i det jeg lukkede Bogen bemærkede Mr. Teppley, vendende sig mod sin Hustru: Er dette ikke besynderligt? Han forklarede da nøjere, at han netop selv havde læst samme Kapitel, og følte, da vi i det samme bankede paa Døren til at sige: Kom ind Gentlemen! Der gives maaske ikke et andet Kapitel i hele den ganske Bibel der vilde have bevæget Nogen i den Grad, til at herbergere en Herrens Tjener. Først efter at jeg tilfulde havde lært denne Mands Omstændigheder at kjende, betragtede jeg det som Forsynets Styrelse, at jeg var bleven ledt til ham paa Grund af, at han var kommen paa den Tanke, at han havde begaaet den utilgivelige Synd, og befandt sig desaarsag i en fortvivlet Tilstand. Jeg forklarede ham da, hvad den utilgivelige Synd var, og at han ikke havde begaaet den, men at det var et Puds af Djævelen for at plage ham. Han tilstod da, at han nogle Dage siden begav sig ned til Værftet i den Hensigt at drukne sig, men i det han skuede ned i det mørke, kolde Vand, besluttede han at opgive sit onde, mørke Forsæt og vendte hjem, og havde ikke omtalt denne Affære før nu. Jeg lærte ham om Evangeliets Principper, hvilket syntes at opklare hans mørke Sind. — Den følgende Dag tilbragte vi med at besøge Folket i Belfast, og samme Dags Aften prædikede vi i et Skolehus, hvilket Mr. Teppley havde foranstaltet, og mange ønskede at høre mere fra os. — Dernæst besøgte vi Northport og Frankfort, og prædikede begge Steder. Den 1ste Marts

1838 fyldte jeg mit 31 Aar; samme Dag ankom vi til Bangor, hvilken Stad paa den Tid havde en Befolkning paa 10,000 Indbyggere. Jeg aflagde Besøg hos nogle af Byens ledende Mænd, som gav mig Tilladelse til at afbenytte Raadstuen til Afholdelsen af Foredrag, og jeg prædikede derstheds de to paafølgende Aftener. Dette var første Gang en af de Sidste Dages Helliges Ældster forkyndte Evangeliet paa dette Sted, og Mange ønskede at vide mere om vore Læresætninger; men alle vore Besøg fra Tomaston til Bangor maatte nødvendigvis være saa korte som muligt, paa Grund af forudbestemte Foredrag, som vi havde forpligtet os til at afholde paa Forøerne. Dette var næsten ligesom at kaste Brødstumper paa Vandet, og stole paa Herren for Resultatet.

Den 5te Marts sejlede vi fra Penobscot til Øen Holt, hvor jeg altsaa atter havde det Previlegium at samles med de Hellige i Byn til Herren. Ved min Ankomst dertil modtog jeg en Pakke Breve fra langtfraværende Venner. Nogle af disse Breve vare fra Kirtland, og gav en Beretning om Apostatiens Aand og Forfølgelserne, som de Hellige havde maattet døje; Joseph Smith og Andre havde med deres Familier begivet sig til Far West, og de Hellige fulgte efter, efter bedste Evne. Broder Townsend vendte tilbage til sit Hjem, og jeg blev atter ladt alene i Evangeliets Tjeneste. Da jeg tilligemed Br. Sterret i Selskab med vore Hustruer, om Eftermiddagen ved Lavvande, begav os ud at grave efter Muslinger, bleve vi i det vi befandt os paa en Sandbanke, pludselig ved Højvande afskaarne fra Land; vi maatte bære vore Hustruer i Land paa vore Arme gjennem halvtredje Fod dybt Vand, og bleve saaledes overbeviste om Sandheden af det gamle Ordsprog, som siger: «Time and Tide, waits for no man.» (Tid og Højvande venter ikke.)

Den 28de Marts modtog jeg et Brev fra Zion, i hvilket jeg opfordredes til at raade alle de Hellige paa hine Øer, til at sælge deres Ejendomme og derpaa samles op til Zion. Samtidigt tilkjendegav Herren sin Kraft paa Øerne paa mange forskjellige Maader, saa som: Drømme, Syner, Helbredelser, Tegn og Undere.

Jeg vil i Særdeleshed omtale en af disse, som under disse Omstændigheder forefaldt: Mr. Ebenzer Carver, der i længere Tid havde undersøgt vore Lærdomme, og følte en stærk Attraa til at kjende Sandheden deraf, gik ned til Strandbredden med Ønsket om, at en eller anden Tilkjendegivelse maatte skjænkes ham, som Bevis paa Sandheden.

Det Skriftsted, som siger, at „Der skal intet andet Tegn gives end Profeten Jonas's Tegn", kom uvilkaarligt til hans Sind, og medens han endnu grundede derpaa, viste sig en stor Fisk paa Vandets Overflade i nogen Distance fra ham paa Havet, hvorpaa den pludselig forsvandt. Ebenezer ønskede meget at see den igjen, og i det samme kom den atter op til Havets Overflade fulgt af en anden Fisk af samme Størrelse, hvorpaa den ene svømmede i lige Linie, saa nær som Vandets Dybde vilde tillade, til det Sted hvor Ebenezer stod, og stirrede paa ham som den vilde meddele ham Noget; derefter vendte den tilbage til sin Mage i Søen og begge forsvandt. Som passende fortjener det at bemærkes, at disse store Fisk aldrig plejede at vise sig paa denne Aarstid, samt at de aldrig plejede at nærme sig Strandbredden, saaledes som i nævnte Tilfælde. Mr. Ebenezer Carver vendte derpaa sine Fjed mod Hjemmet, medens han over-

vejede den forunderlige Scene, og Herrens besynderlige Handlemaade, og følte sig forvisset om, at det var et Tegn til ham fra Herren. — To Dage senere besøgte jeg Mr. Carver og fandt hans Hustru sengeliggende, plaget af en slem Feber. Hun forlangte mig til at administrere til hende, hvilket Ønske jeg ogsaa efterkom, hvorpaa hun opstod aldeles rask og begav sig med os ned til Havet, hvor jeg døbte hende paa samme Sted, hvor hendes Mand havde seet hine store Fiske, og dernæst foretog Ordinancen Haandspaalæggelse sammested. Hun blev opfyldt med den Helligaand og begav sig til sit Hjem, lovende og prisende Gud. Jeg sammenkaldte nu de Hellige og formanede dem til at sælge deres Ejendele, og følge med mig til Zions Land. (Fortsættes.)

Nyheder.

Oversvømmelserne i de Forenede Stater have efter de sidst indløbne Meddelelser til Times havt en endnu alvorligere Karakter, end man efter de første Efterretninger maatte antage. Al Dampskibsfart er ophørt paa Ohio, da Skibene ikke kunde finde Tillægningssteder. Floden er opfyldt af Vragstumper fra de bortskyllede Træhuse. I en Vugge, der fløð paa Floden, sov et lille Barn, der er blevet anbragt i et Asyl. Nøden i Cincinnati og Omegn er stor. Alle Jærnbaner have maattet standse Farten. Fabrikkerne ere blevne lukkede og 9000 Arbejdere ere brødløse. I Newport ere 3000 Familier blottede for Alt. Byen Madison i Indiana er bleven ganske isoleret og ligger paa en Ø. Hele Byen Milton i Kentucky er oversvømmet; Vandet staaer flere Steder op til anden Sal; flere Træhuse har man gjort fast med Touge som Skibe. I Louisville var Trafiken og alle Forretninger standsede. I New Albany ere 12,000 Mennesker blevne husvilde, og ifølge paalidelige Meddelelser maa der i Ohiodalen i mindst 6 Uger sørges for Føde, Klæder og Husly til 60,000 Mennesker. Paa fine Steder have Isdrift og Træstammer tilstoppet Floden, men disse Forhindringer ere blevne bortsprængte med Dynamit. Fra Havet strømme uhyre Vandmasser ind i Missisippien, der bestandig stiger.

Rettelser. I forrige Nummer Side 145 første Spalte foroven: Mødsted, læs Mødested; Tempelpladen, læs Tempelpladsen. Side 159 forneden: om Vinteren organiseredes, læs om Vinteren 1868 organiseredes.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1883. 32te Aargang.

Tale af Ældste F. D. Richards,

i Generalkonferencen den 8de April 1882.

Israels storlig tiltagende Antal, saa vel som de meget forskjellige og talrige Nødvendigheder hvilke finde Sted og udbrede sig ligesom Grenene paa et stort Træ, gjør det nødvendigt for os, Alle og Enhver, bestandigt at søge efter Tilkjendegivelsen af Herrens Villie, paa det vi kunne udføre alle vore forskjellige Arbejder og Pligter paa en Maade, som kunde blive antagelig for ham, og fordelagtig til alle hans Børn; ikke til de Hellige alene, men til alle Jordens Indvaanere, saafremt de ville lytte til hans Ord. Som et Folk betragtet, have vi store Vidnesbyrd og Beviser paa Guds Velgjerninger og Velsignelser imod os, baade som Individer og Familier, og det er Alles Privilegium, som leve trofast til Jesus Kristus, at see og anerkjende Herrens Haand i alle Ting, hele deres Liv igjennem. Jeg kom uvilkaarlig denne Morgenstund til at overveje nogle af de herlige Forjættelser, som Gud har givet i den Uddeling i hvilken vi leve, — Forjættelser der særlig ere anvendelige paa os, uagtet lignende Velsignelser kan have været lovet fordums Slægter; men disse hvilke jeg nu hentyder til, vare i Særdeleshed givne til de Hellige i de sidste Dage. Der er en vigtig Udtalelse iblandt Aabenbaringerne (Doct. & Cov. sec. 103, 19 v.) P. B. Side 268, der lyder som følger:

„Lad derfor ikke Eders Hjærter forsmægte; thi jeg siger ikke til Eder, som jeg sagde til Eders Fædre: Min Engel skal gaa for Eder, og ikke jeg; men jeg siger: Mine Engle skulle gaa for Eder, og ligesaa jeg, og med Tiden skulle I eje det skjønne Land."

Dette er en tydelig og bestemt Forsikring paa at dette er hans Værk, at han i Særdeleshed selv vil tage Del deri, at han endogsaa ikke aldeles har anbetroet det til Engle, hvilket er saa herligt fremstillet i Lignelsen om Vingaardsmanden og hans Tjenere, omtalt i Mormons Bog, idet han kaldte sine Tjenere til at hjælpe sig med at beskjære Vingaarden for sidste Gang, ere vi hervedgivne at forstaa, at vi saaledes ere kaldte til at være vor Guds Hjælpere i at beskjære Vingaarden for sidste Gang. Vi burde ikke tillade denne Verdens Bekymringer eller Fordærvelser at forlede os til at forglemme, at det er Herrens Værk i hvilket vi ere beskjæftigede; heller

ikke burde vi forglemme at han selv har paataget sig at diktere nævnte Værk, især da det paabegyndtes i tidligere Uddelinger; men begrundet paa visse Aarsager, har det blevet bestemt til at skulde blive fuldbyrdet og fuldkommet i Tidernes Fyldes Husholdning i hvilken vi leve. Herren har ogsaa i sine Aabenbaringer udtrykkeligt sagt os, at det er hans Gjerning at tage Vare paa sit Folk. Opmuntrende Ord bestemte paa at forøge Tillid i disses Hjærter, som vandre i Tro paa ham. Fremdeles har han nedladt sig til gjennem Aabenbaringer, givne ved Profeten Joseph Smith, at tale som følger:

„Thi see, jeg fordrer ikke af deres Hænder (de Ældstes), at de skulle føre Zions Krige, thi som jeg sagde i en foregaaende Befaling, saa vil jeg opfylde det; jeg vil føre Eders Krige." Doct. & Cov. sec. 105, 14 v. P. B. Side 271.

En Paragraf efter en anden kunne oplæses angaaende Guds Planer og Hensigter, hvilke alle bevise at han ikke har overladt Værket til at blive udført ved Lejlighed eller til at blive kontroleret af Andre, men at han vil selv tage Ledelsen deraf. Have vi ikke Beviser for disse Fakta? Vi have lige saa tydelige og bestemte Beviser for disse Ting, som Apostlen Paulus havde, i det han forkyndte Hebræerne, at formedelst Tro blev Verden skabt ved Guds Ord, formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet til at udgaa til det Sted som han skulde tage til Arv, og han gik ud, dog han ikke vidste hvor han kom o. s. v. Lad os betragte to eller tre vigtige Træk i vor Historie, som Bevis for hans velgjørende Styrelse med Hensyn til vor Velfærd overensstemmende med hans Viljes Raad. — I forrige Tider var der megen Ødelæggelse af Liv og Ejendom og megen Strid imellem Guds Værks Fjender og hans Folk. Sidstnævnte have til forskjellige Tider ifølge hellig Befaling fra Himmelen gaaet frem til dødelig Strid Gud har gjennem sine Aabenbaringer i de sidste Dage underrettet os om disse Love, som styrede Krigsaffærer i Abrahams, Lehis og Nefis Dage o. s. v., hvilke ere nøjagtigt beskrevne som følger:

„See dette er den Lov, jeg gav min Tjener Nefi og Eders Fædre Josef og Jakob, og Isak og Abraham og alle mine fordums Profeter og Apostler. Og atter, denne Lov gav jeg mit Folk fordum, at de ikke skulle drage ud i Strid mod nogen Nation, Slægt, Tungemaal eller Folk, uden jeg Herren befalede dem." Doct. & Cov. sec. 98, 32—33. P. B. Side 223.

For at erholde en fuldstændig Beskrivelse af saadanne Love, som retfærdiggjøre Krigsfærd, kunne de Hellige læse hele Stykket, allerede henvist til.

I hine Dage var der megen Kri og Blodsudgydelse tilladt og udfordret, for at beskytte Guds Folks Rettigheder, og grundfæste Retfærdighed for hans Ansigt, naar Afgudsdyrkelse og alle Slags Synder existerede almindeligt iblandt Nationerne, men det er os ikke givet, at stride med Krigsvaaben, thi saafremt vi tjene ham vil han føre vore Krige. Hvorledes har han gjort dette? Har vi forglemt hvorledes han friede os fra at deltage i den sidste ødelæggende Krig, da vort store Land indvikledes i en alvorlig Strid? Hvorledes beskyttede han os saa naadigt? Ved at befale os at staa op og gaa bort derfra. Nogle af Eder erindrer meget vel hvorledes vi i Hast samlede vore faa tiloversblevne Ejendele i Nauvoo, forladende vore Hjem om Vinteren og hvorledes vi satte over Floden paa Is. Historien bekræfter det Fakta, at vi ikke forlod hint Sted for tidligt, for at undgaa den forfærdelige Pligt, at gribe til Vaaben mod vore

Medmennesker. Den store Aarsag, hvorfor David ikke var tilladt at bygge et Hus til Herren, var formedelst han havde været en Blodmand. Han havde begyndt at samle sine tusinde Talenter Guld og Sølv tilsammen, og var færdig til at bygge; men Herren sagde ham, at han ikke skulde, at han havde altfor meget været en Krigsmand, havde udøst for meget Blod o. s. v., men han kunde samle sine Materialer tilsammen, og at hans Søn Salomon skulde bygge et Tempel til hans Navn. Det er tydeligt at indsee, at de Hellige ifølge Guds Visdom ikke skulle søge en saadan Kours; men til det Modsatte, befaler Herren dem, at de bevare rene Hjærter og Hænder, til at bygge hans Templer. Var dette ikke en stor Tilkjendegivelse paa hans venlige Godhed? Var det ikke et Bevis til et stort Folk paa hans ømme Medlidenhed i at frelse os fra den frygtelige Ødelæggelse der opstod i Nationen. Hvor findes det Hjærte, der ikke vilde føle taknemlig derfor? Her er et stort — man kan sige „verdensbredt" Bevis paa hans Velgjørenhed og Godhed ved at have Omsorg for sit Folk, og frelse dem fra de gyseligste Elendigheder, som kunde ramme Menneskeslægterne. Lad os søge at forstaa den gamle Profets Aand og Følelse: I det Esaias taler om de sidste Dages Straffedomme, bemærker han, at „Vægtere skulle opløfte deres Røst og tale trøstende Ord til Zion"; og hvad skulle de sige? „Din Gud regjerer." Dette er Herrens Ord til os Brødre og Søstre: „Din Gud regjerer." Lad os lære at fatte og forstaa dette, at det er ham som ophøjer og nedkaster Nationer i Støvet; at det er ham som ophøjer og beskikker Regenter og Folk til at blive mægtige paa Jorden, og at det er ham som tillader dem at gaa ned til Intethed, Skam og Fordærvelse. Hvorledes er det gaaet, naar vore Fiender i det de have overtraadt Konstitutionens hellige Principper have befalet os, ikke at bære Vaaben, hvilket vi vare vante til ved vore Fester, til Erindring om den nationale Frihed og vort Selvforsvar i dette Indianerland? Hvad er bleven Resultatet? Det synes ligesom Himmelen tog øjeblikkelig Notis deraf, thi lige fra den Dag til den nærværende er den Fjendskab, som existerede iblandt de lave og principløse Lamaniter paa vore Grændser, bleven bragt til Stilhed; Maaden hvorpaa vi have behandlet dem, har vist sig til det Bedste. Formedelst de Sidste Dages Helliges Indflydelse iblandt dem ere de grusomste Krige blevne forhindrede, saa at det endogsaa er kommet saa vidt, at Ingen behøver at bære Vaaben til Selvforsvar — medmindre det skulde være for at forsvare sig selv mod foreslilte Venner. Er der ingen Guds Styrelse i dette? Om man vil see sig omkring, vil man befinde, at selv vore Modstandere ere paa en fredelig Fod med os. Gud har formeret Fredens Velsignelser i den Grad, at selve Nødvendigheden for Vaaben er bleven overflødig. Aldrig saa snart havde de Onde forbudt os at bære Vaaben, før Gud i sin Naade og faderlige Omhu, borttog den virkelige Nødvendighed for Forsvar, i det han magede det saaledes, at vi fik Fred overalt omkring os. Den herlige Tidende „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehag", har lydt til os gjennem mange Tidsaldre, og er bleven gjentaget af dem, som holde Rigets Nøgler, og vi see det ikke allene tilkjendegivet i Ord, men i Sandhedens Kraft og Tilkjendegivelse. — Dette er hverken mer eller mindre end Guds uddelte Velsignelser til os, mine Brødre og Søstre. Vi burde overtænke disse Ting, og med Taknemmelighed anerkjende

hans Forsynsstyrelse i denne Henseende, og vi burde gjøre os det til Forretning, at hellige os selv for ham; ja, lad den Mand, der har hengivet sig til onde Vaner, bortvende sig fra dem, og lad ham, som har drukket af Verdens Aand, og deltaget i de Ugudeliges Handlinger, rense sig fra Uretfærdighedens Søle, ty til Gud og paakalde hans Navn, paa det han maatte kunne tilgive og udstrække sin forladende Miskundhed. Det er beklageligt, at der ere saa Mange, som ere saa villige til at blive civilicerede af den fordømmelige „Civilisation", der er kommen iblandt os; det er et sørgeligt Skue for de Sidste Dages Hellige, at saa mange lade sig drage bort til at søge Selskab med de Ugudelige. Naar vi ihukomme Guds Velgjerninger, og den Naade, som er vederfaret os, da er det paa høje Tid for os at komme frem for hans Aasyn paany, forny vore Pagter med ham og blive hans værdige Børn. Jeg kunde opregne mange Tilfælde, hvor Guds Godhed og Naade er kommet os tilgode; hvorledes han fødte de lidende Hellige med Vagteler paa Missisippiflodens Bredder; hvorledes han sendte Strandmaager til Græshoppernes Ødelæggelse, da disse truede os med Hungersnød her i Utah o. s. v.

Jeg maa ikke forglemme den Tid, da Herren i Aaret 1858 tillod de Forenede Staters Armee at blive sendt til Utah. Det blev os sagt, at der i de Forenede Stater var en Million Bajonetter færdige til at blive rettede imod Utah; rigtig nok talte vi dem ikke, men vi kjende alle Omstændighederne forbundne med deres Komme, samt hvorledes Soldaterne arriverede her. De kom fyldte med utugtig Tale, med Trusler; fulde af Fjendskab og Ødelæggelseslyst imod Præs. B. Young og Familie, imod de Tolv og imod Alle, der vare dem nær paarørende, idet de truede med at hænge dem paa et Træ, ligesom Haman blev hængt; men Gud afkjølede dem meget i deres onde Hensigter, saa at da de naaede hertil, ankom de lige saa uskadelige som den 4de Julis Højtideligholdelse.* De marcherede ganske rolig gjennem vore Gader, uden at vove at tilføje Nogen den mindste Skade. — Vor himmelske Fader magede dette til vort Bedste; thi i det de spredte megen Formue iblandt os, blev der samtidig næppe begaaet en Voldshandling af dem, og da den ødelæggende Borgerkrig udbrød bleve de kommanderede bort til Fordærvelse og Død. Er Guds Styrelse ikke at skue i dette? Hvis den er, hvor taknemmelige burde vi da ikke være, taknemmelige fordi han saa naadig gjorde os til Gjenstand for saadan Omsorg? Vi burde anvende vore bedste Evner og Kræfter til Opbyggelsen af Guds Rige; til at grundfæste Retfærdighed, og paa denne Maade gjøre ham til vor Ven for Tid og Evighed.

Det er ikke min Mening at dvæle for længe ved disse Ting, uagtet de bevise guddommelig Godhed og Barmhjærtighed. Kunde en kjærlig Fader behandle sine Børn mere omhyggeligt? Kunde Herren bevise større Venlighed imod os? Det er at befrygte, at hans faderlige Velgjørenhed er saa overflødig, at vi blive saa vante dertil, at vi derved blive utaknemmelige.

Nu et Par Ord med Hensyn til den Grundlov, kaldet de Forenede Staters „Konstitution". Dette Dokument blev oprettet af vore Forfædre, hvilke kjøbte Fuldmagten til dette Foretagende med deres Blod. De vare Mænd, som kastede sig ind i Revolutionskrigen, vovende

* Den 4de Juli 1776, erklærede de Forenede Stater deres Uafhængighed.

deres Liv, deres Lykke og deres kjæreste Ære, og lagde alt hvad de ejede paa Frihedens Alter. Den Konstitution som de valgte, er af europæiske Statsmænd bleven anset som det største Forsvarsmiddel mod menneskelige Rettigheder, som existerer paa Jorden. Vor Nations Flag har indgydt Respekt overalt paa den beboede Jord, baade paa Land og Sø. — Alle Landets Embedsmænd — baade de lovgivende og administrative — fra de Højeste til de Laveste, opløfte deres Hænder mod Himlen og sværge paa, at de ville haandhæve denne Konstitution, og Nationens eller Statens Love, alt eftersom deres Embede fordrer, ifølge deres bedste Evne og Kundskab, saa hjælpe dem Gud! Naar Kongressen nedlader sig saa dybt, som til at udgive specielle Love, udslynge deres legislative Kastevaaben mod os, bærende «Atainder and ex post facto laws» (see Side 111, anden Spalte). Karakter og Væmmelighed naar de kunne handle baade direkt og indirekt, uden Forhør og Jury, naar de vedtage og foreskrive Forholdsregler, hvilke have til Formaal at tilintetgjøre Borgernes almindelige Rettigheder, og det i direkt Modsætning til Konstitutionen, hvllket viser sig at være Tilfælde med Edmundsloven, da tilintetgjøre de den Ed, de aflagde til Gud og deres Land. Indtagende en fremragende Stilling kunde de maaske komme paa den Ide, at det tilkommer ikke Borgerne at tage deres Foretagender i Betragning; men denne Republiks Borgere ere Nationens Souveræner, og i det Konstitutionen blev vedtaget, blev det ogsaa garanteret, at al den Magt, som dette Dokument ikke indeholdt, var forbeholdt Folket. Ifølge vor Regjeringskonstitutions sande Aand, ere Republikkens Embedsmænd Folkets Tjenere, bestikkede til at administrere Folkets Villie, som foreskrevet i nævnte Dokument. Naar højtstaaende Embedsmænd under Edsbrydelse dikterer eller forbyder, hvilket skal, eller ikke skal være religiøse Regler, da komme de i Modstrid til de højere Love, og ville da have til at gjøre Regnskab til en uforkrænkelig Domstol, for Vedtagelsen af skadelige Love, hvorfra Forkrænkelige endnu ikke have fundet nogen Udvej for Appel, ved Hjælp af Undtagelseslove.

De Principper, paa hvilke vor Regjering er grundlagt, ere udmærkede og tilfredsstillende i Henseende til Folkets Velgaaende. Disse Principper bleve af Webster, Clay og deres Samtidige erklærede for at være en Frihedsstandart overgaaende disse i ethvert Land paa Kloden; Noget som enhver Amerikaner havde Aarsag til at føle stolt af. Dersom den amerikanske Nation vil lade sig regjere af sine konstitutionelle Principper vil den kunne udstrække sin velgjørende Frihed til den ganske Menneskeslægt, og vilde i Virkeligheden gjøre dette Land til et Tilflugtssted for de Fortrykte i alle Lande. Men vi ere komme til en Tid, da Kongressen har taget sig for at diktere vor Sædelære, samt hvad vi maa antage, som religiøse Trossætninger. Dette er en Ret og Magt, hvilken ikke er givet i Konstitutionen; men til det Modsatte er Kongressen udtrykkelig forbudt at udgive nogen Lov, der foreskriver nogen Religionsform eller forhindre en fri Udøvelse deraf; denne Ret at dyrke Gud i Overensstemmelse med Ens egen Samvittighed er enhver amerikansk Borgers Rettighed. Foruden hvad man kan erklære for lovmæssigt, er der en Ligeside i den Rettighed, til hvilken alle gudfrygtige Mennesker have Tilflugt; en Rettighed, hvilken Nationens Domstole ikke synes at have taget i Betragtning, men hvilket de Sidste Dages Hellige

ikke kunne formaa at lade passere unoteret, nemlig at „Konstitutionen ikke skal tilintetgjøre obligerede Forpligtelser". Jeg ønsker nu at adspørge Folket — ikke i en retslig Forstand, men i en Ligheds-, Retfærdigheds- og evig Sandheds-Forstand, om ikke Ægteskabsforbindelse er en Forpligtelse (contract) i Ordets fulde Betydning? Indgaa vi ikke en Pagt, en Forpligtelse og en Overenskomst med vore Hustruer? Jo, ikke alene en Forpligtelse af civil Beskaffenhed, saaledes som det betragtes i Verden, men vore Pagter og Forpligtelser ere af en højere Orden, af en mere hellig Beskaffenhed, existerende og vedvarende gjennem Tid og Evighed. Dersom det nu er en Tilintetgjørelse af Statsrettigheder at tilintetgjøre en Obligation i financielle Affærer, er det da ikke en langt større Tilintetgjørelse af Statsrettigheder, naar man vedtager Love, der tilintetgjøre Pagter og Forpligtelser, indgaaede mellem Mand og Hustru? Det er vedtaget af vort Lands mest berømte Lovforfattere, at ordentlig overholdt Ægteskabsforbindelse, er den sande Grundvold for det virkelige Menneskesamfund; dette udfordrer en Overholdelse af de hellige Pagter, indgaaede imellem Mand og Hustru, og hvad følger? Aarsagen, hvorfor indgaaede Forpligtelser og den dermed forbundne Tillid, ikke burde tilintetgjøres, er, fordi givne Rettigheder afhænger af disse Forpligtelser; og have I nogle givne Rettigheder, mine Brødre og Søstre, under de Forpligtelser, I have indgaaet med hverandre? Have I ikke gjennem disse Pagter og Forpligtelser erholdt de mest kostbare af alle givne Rettigheder — nemlig kjødelige Sønner og Døttre? Disse ere Rettigheder, hvilke vi besidde, og som i Værdi ikke ere til at sammenligne med Gods eller Ejendom. Vi betragte vore Familiers Formerelse som Grundvolden til vort evige Herredømme. Vi kunne ikke undlade at betragte en Haand, der søger at bryde hine Forpligtelser, som et tilintetgjørende Middel, der søger vor Afkoms Tilintetgjørelse. Vore Børn ere de givne Rettigheder, hvilke ere Resultaterne af hine hellige Pagter og Forbindelser; Rettigheder, hvilke ikke alene ere af en timelig, men ogsaa af en evig og uforkrænkelig Karakter, og værdig af den allerhøjeste Betragtning.

I det jeg taler om disse Ting, fatter jeg meget vel, at denne Verdens Domstole umuligt kunne betragte dem i et saadant Lys, men de ere Ting, henhørende til den levende Guds Love, ham for hvis Domstol vi alle skulle fremstilles, og faa vore Rettigheder haandhævede; ligesaa skulle disse, som have foretaget sig at berøve os af hine Rettigheder, blive indstævnede for hans Domstols Jurisdiktion. — Herren har skjænket os disse Rettigheder, hvilke vi lære at skattere, og som Verden ikke ved det Mindste om. Er det derfor underligt, at de gjøre saa mange Ting, om hvilke man kunde sige ligesom disse, der slog Frelseren: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre!" — Vort Lands Styrere have foretaget sig at sætte Snarer for vore Fødder for at underkaste os det republikanske Partis politiske Villie, og lære os at forfremme Partisørelse, blive undertrykte af tunge Skatter, og blive belæssede med Gjæld. Lad os sætte vort Haab til den levende Gud, og see til, at medens vi ikke forsætligt eller unødvendig overtræde nogen af Menneskenes Love, vi da heller ikke overtræde Guds, paa det vi da maatte kunne blive berettigede til hans Beskyttelse, og at hans Velsignelse maatte forblive hos os. — Eftersom jeg ikke ønsker at afbenytte formegen

Tid, ønsker jeg at formane mine Brødre og Søstre til at fornye deres Iver til at prøve paa at ære Herren, ved at holde hans Bud, ihukomme vore Forpligtelser til hverandre; at vi vedblive at forkynde Evangeliet til Nationerne, samle de Oprigtige af Hjærtet, hvilke annamme Ordet gjennem de Ældstes Administration, og efterdi det er Guds Værk have vi Intet at befrygte.

Der findes Nogle, som boede her i 1848—49, hvilke i Dage og Uger næsten ikke smagte Brød. Hvem, som har oplevet saadanne Scener, ville ikke frygte i Tilfælde af, at de atter skulde indfinde sig. Jeg tænker ofte paa de forunderlige Omstændigheder, medens Frelseren var her paa Jorden, som i det Herodes den Store sendte Bud til ham, og lod spørge hvem denne Jesus af Nazareth var; Frelserens Svar paa hans Spørgsmaal var: „Gaa og sig ham, at Rævene have Huler, Himmelens Fugle Reder, men Menneskenes Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." Tænk derpaa, mine Venner; ham ved hvem Verden blev skabt, som gav Loven paa Sinaj Bjærg; ham, som samtalede med Jareds Broder, og bød ham at fare over Havet, og befolke dette Kontinent; ham, som var og er vor store Regent, kom og dvælede i Kjødet, og i Stedet for at gjøre sig selv til Ejer af Huse, Land og jordiske Ejendele, havde ikke det, hvortil han kunde hælde sit Hoved; og efter at have levet et sorgfuldt Liv, blev han dømt til Døden, og endog Dommeren vaskede sine Hænder og sagde: „Jeg finder ingen Synd hos dette Menneske." Den virkelige Fakt var, at han var over Loven, han var fri for Synd og disse Ting, for hvilke de dømte ham. Han blev ikke skyldig, i det han erklærede sig for at være Guds Søn, hvilket de i deres blinde Uvidenhed betragtede som en Gudsbespottelse.

Vi blive nu beskyldte for Gudsbespottelse, i det vi sige og tro at det hellige Præstedømme er bleven gjengivet til os fra Himmelen. Det er nu Gudsbespottelse at tro, at Peter, Jakob og Johannes bleve sendte fra Himmelen til Jorden for at ordinere Joseph Smith og Oliver Cowdery; og ifølge hvad de vare blevne befalede til at gjøre, saa fremtraadte de og ordinerede andre til det samme Præstedømme, dernæst gav dem Kommission til at gaa til den ganske Verden og prædike Evangeliet. Dette fremsættes og publiseres, som en af de Gudsbespottelser, paa hvilke vi tro, hvilket har foraarsaget, at vi har paadraget os denne selvretfærdige Slægts Vrede. Medens vi beklage, at Guds Profeter ere blevne slagne, deres Blod ligegyldigt udøst, og Nationen ikke har givet en Yttring som Undskyldning for hint blodige Foretagende, have de ydermere aldrig tilkjendegivet deres Mishag dermed, men til det Modsatte have Skarer sagt, at de vare glade derfor, men at de ikke syntes om Maaden hvorpaa det udførtes. — Eftersom dette endnu paahviler Nationen, og de ikke have renset deres Hænder derfor, kunne vi ikke andet end betragte dem med Sorg og Frygt for Overtrædelsen af Landets Grundlove; thi kunne saadanne Voldshandlinger blive begaaet imod os, kunne de ogsaa blive begaaet imod Andre. Huske I ikke, at da Armeen kom her, (den 26de Juni 1858), var det Nationens første Forsøg imod Mormonerne, imod hvad de behage at kalde: «A Twin Relic»* — Polygami; og efter at have

* D. e. Tvilling-Relikvi. Saaledes plejer man i Staterne at benævne Polygami og Slaveri.

gjort en Ende paa dette, da at vende Opmærksomheden mod Syden, hvilket de da, efter at have fuldbyrdet med Slaveriets Afskaffelse, nu atter vende Opmærksomheden mod den tiloversblevne „Relikvi (nemlig Polygami). De, saa vel som os, ere i Guds Hænder, og det bør os at leve fredeligt, stille og ydmygt i Udførelsen af vore Pligter. Nationen kan naturligvis foraarsage os en Mængde legemlige Lidelser, dersom Gud vil tillade det. De have allerede bevist, hvad de ved deres trykkende Herredømme i Syden kunne udrette, og vi have al Aarsag til at tro, at de ville gjøre det samme imod os, dersom det var den Almægtiges Villie, at tillade dem det. — De faa Mænd fra de sydlige Stater, som nu have Sæde i Kongressen, hvilke havde moralsk Mod og Mandom nok til at protestere imod det Udkast, som senere er blevet Lov, sigtende direkt imod vor Frihed og Rettigheder, kjendte formedelst Erfaring Resultaterne af militære Love, samt de Anmasselser, hvilke have haft til Hensigt at ødelægge deres Land, siden Ødelæggelsen foraarsaget af Krigen 1860—65. De have været i Smelteovnen, og kunne paany føle den brændende Ild, og de indsaa den Sorg, som vi ville blive underkastede.

Spørgsmaalet hos os er: Ere vi saa tilstrækkeligt hengivne til Guds Sag, at vi tilfulde kunne tillidsfuldt forvente, at han vil staa os bi i Alt, hvad vi monne blive underkastet? Hvis vi kunne, vil han sikkerligt ikke tillade mere at blive paalæsset os end vi ere i Stand til at udholde og som vil komme os til Gode, thi han er den Gud, som staar os nærmere end en Ven eller Broder.

Han har sagt os, at disse, som holdt hans Befalinger, havde ikke nødvendig at bryde Landet Love. Vi ududgav ingen Love eller Ordinance modsat Landets Love; men Nationens Lovgivere udgav Loven, hvilken bragte os i Modsætning til Regjeringen, som saadan maa vi haabe til ham for Udfaldet af denne Strid, og stole paa, at han vil styre Alt til det bedre for os, end vi selv vilde være i Stand til at kunne udtænke; forudsat vi stadigt og trofast følge Pligtens Sti. — Jeg beder, at vi maatte være i Stand til at betragte vor Fremgangsmaade saaledes, at vi ikke føle hevngjerrige imod dem, som stadigt vise Fjenskab imod os, men derimod hæve os selv over al saadan Følelse; — et mere ophøjet Standpunkt, hvilket anbefaledes af Frelseren, naar han lærte sine Disciple at gjøre Godt imod dem, som hadede og forfulgte dem. Denne er en Lektie, som vi endnu ikke tilfulde have lært. — Maatte Herrens Velsignelse være Alle tildelt, som søge at gjøre hans Vilje, og maa hans Naade blive mangfoldiggjort blandt alle Nationer indtil Jordens Ender skulle see vor Guds Saliggjørelse, og indtil denne Verdens Riger blive vor Guds og Kristi Riger; maatte baade vi og vore Efterkommere, leve og udføre en trofast Tjeneste, i at fuldbyrde hans Hensigter. O at vore Fjender kunde see deres onde Veje, omvende sig som i Støv og Aske, og saaledes sætte sig selv i en Stilling, der vil kunne bringe Guds Velbehag over dem, og paa denne Maade undgaa de forfærdelige Straffedomme der tidligere eller sildigere vil overrumple dem, som forsætlig stride imod Sandheden.

Det paahviler os at vedblive at bære vort Vidnesbyrd til Verden, at bygge vore Templer, hvori Ordinantserne kunne udføres, baade for os, og vore Døde nødvendig til Saliggjørelse og Ophøjelse i Guds Rige, samt opbygge Zion til hans Forherligelse. At dette maa blive vort bestemte Forsæt, beder jeg ydmygt i vor Herres Jesu Navn. Amen.

Des. News.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Fremadskriden og Fuldkommenhed.

Derfor lader os forbigaa Begyndelses-læren om Kristo, og skride frem til det Fuldkomnere. Hebr. 6, 1.

Disse Ord fra Apostlen Pauli Epistel, vare ikke alene anvendelige paa Hebræerne, men lige saa meget paa os, eftersom vi i en vis Grad indtage en lignende Stilling som Oldtidens Hellige, d. e. vi ere Kristi sande Efterfølgere. Ikke desto mindre ere der nogle Faa, som fejle i at udføre denne Pauli Befaling, de have drukket tilstrækkelig dybt af „Kundskabens Kilde", til at kunne fatte Evangeliets første Principper; de have „lagt Grundvolden angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, Tro paa Gud, Læren om Daab og Haandspaalæggelse", men i nogle Tilfælde have de følt sig tilfredse med den „første Drik", og have forfejlet at skride frem til det „Fuldkomnere". De have bygget paa den sande Grundvold i det de have annammet Evangeliets første Principper, og i at gjøre dette have de advanceret nogle faa Skridt paa Fremadskridningens Bane; men det er bevisligt nok fra Skrifterne, at vi ikke skulle føle os tilfredse med simpelthen at vide, at vi ere Medlemmer af Kristi Kirke, men efter at have sluttet os tilsammen, da skulle vi vedblive paa Fremadskridningens Bane indtil vi opnaa til den Fuldkommenhed, som alene vil forberede og skikke os til at arve celestial Herlighed.

Hvad er Aarsagen til, at Nogle fejle i at skride frem til Fuldkommenhed? En ikke fremadskridende Følelse, er sikkerligen ikke den Slags, som burde karakterisere en Guds Hellig. Dette Værk er fremadskridende og udspredende i sin Natur. Den ikkefremadskridende Hellige er ligesom en Kriger, der vinder een Sejr, og da trækker sig tilbage for at mæske sig paa det erobrede Bytte, efterladende Fremtiden til Fjenden, hvorimod han skulde vedblive i stadig Krigsfærd, indtil Sejren er vunden, og Fjenden aldeles tilbageslagen og overvunden. Han er ikke en Erobrer, som simpelthen vinder det første Slag, men Han, som bliver Sejrvinderen til det Sidste, og aldrig viger før han aldeles har underkuet Fjenden, og fuldstændigt grundfæstet den Regjerings Suverænitet, under hvilken han kjæmper. „Evig Fremadskriden" skulde være vort Motto, indgravet paa ethvert Hjærte og indskrevet paa ethvert Banner. „Vedblivende Forbedring" og „utrættelig Energi" burde altid være Valgsproget i den gode Sag.

Selv den Verdslige, kan sætte os et Exempel i saa Henseende. — Desto mere Rigdom han samler, desto mere ønsker han. Hvorfor kunne vi ikke være ligesaa, i Henseende til himmelske Ting? Desto mere vi annamme af den Helligaand, desto mere skulde den ønskes og eftertragtes. Hvor herligt er det ikke, at rejse sig fra Syndens og Uvidenhedens lave Elementer, at afstaa fra falske Traditioners Dyb, og trænge sig sejrende frem i Fremadskridningens Sag —, som Stridsmænd mod Forbedringens Maal. Det er en Hellig værdigt, at efterlade et Navn, som

er rent og skjønt, paa hvilket Besmittelsens Pletter ikke kunne befindes, beviisende at dets Bærer var en Person som ærede sin Gud og Religion, havende guddommelige Egenskaber indplantet i sin egen Sjæl, ikke følende sig tilfreds med simpelthen at efterkomme de første Principper i Kristi Evangelium, men besteg Fremadskridningens gyldne Stige, altid havende det herlige Maal for Øje nemlig: „At det Guds Menneske maa vorde fuldkomment i Krist Jesus."

Det er en overfladisk og underordnet Natur, der føler tilfreds med at existere uden Fremadskriden, naar Himlen er fuld af Kundskab, rede til at blive meddelt. Men for disse, som banke atter og atter, ville de evige Visdoms Døre blive aabnede, og de ville tiltage i Lys og rejse sig til uendelig Magt. Den engelske Poet siger:

Ved liden Lærdom farer man ilde,
Drik dybt, eller smag ej „Den pierianske Kilde";
En ubetydelig Drik kun Hjærnen formørker,
Men drikker man dybt, det Aanden styrker.

Dette er ogsaa anvendeligt i religiøs Forstand; den Kundskab som erholdes ved Annammelsen af de første Ordinantser, kan — dersom ikke man vedbliver at skride fremad — befindes at være i Stand til at beruse os med Indbildning, hvilket kan blive farlig, i det Begyndelsen til Kundskab egentlig er, at man begynder at indsee sin egen Uvidenhed. Der er ingen Ende paa Visdom, ejheller paa Sandhed, og Ingen behøver at frygte for at Lysets Forraadshus nogensinde skal blive udtømt; og ligesom vi tiltage i Kundskab og Godhed, saaledes vil ogsaa vore Fatteevner formeres og vort Sind udvides. Der findes intet stationær Punkt i Jesu Kristi Evangelium, der maa være Fremadskriden, eller Tilbagegang vil indsinde sig. Dette Princip er ogsaa anvendeligt med Hensyn til uforkrænkelige Væsener, og det vilde endogsaa være upassende at sige, at Gud har opnaaet sin Fremadskridelses Højdepunkt. Fuldkommenhed er opnaaelig i enhver Sfære, men Fremadskriden er altid mulig; den er i Virkeligheden ligesaa evig, som Gud er evig. Disse som have lagt Grundvolden til de „første Gjerninger", burde ikke føle sig tilfredse derved, men skulde hellere arbejde for at bestandig føje Noget til, ved at lære „Bud paa Bud" og Linie paa Linie, paa det de ved deres Trofasthed kunne beredes for en fuldkommen Glæde.

Vel sandt, der er mange Gjenvordigheder at gjennemgaa paa Fremadskridningens Vej, men derved forhøjes jo ogsaa Prisen, naar en Gang vunden, ligesom ogsaa de Evner med hvilke Gud har udrustet os, samtidigt ogsaa forædles. Gud bestemte sig aldrig til at aabenbare „Rigets Hemmeligheder" til Nogen, med mindre Vedkommende beviste en Attraa til at efterleve den Kundskab de allerede vare i Besiddelse af, og desuden søgte for vidre Lys. Mange have taget et Skridt, og seet en udstrakt Mark af Sandheden for sig; de kunne naa den, men finde da endnu flere Højder at bestige, og Forsøget synes saa umuligt at de opgive alt Haab, og standse med at skride frem til det „Fuldkomnere". Man seer paa alle Sider hvorledes de Stridende skride vidre og vidre frem, indtil de tilsidst ligesom tabes af Sigte i det Fjærne. Dette er Tilfældet med Saadanne, som have en aldrig svigtende Villie, et aldrig fejlende Forsæt, og i det de blive assisterede af Guds Aand tiltage de i Sandhedens Kundskab, medens den „lade Tjener" vil

befinde — naar det er forsildig — at han ikke er iført Bryllupsklædningen, og er uberedt for Lammets Bryllupsnadvere. Frelseren burde tages til Exempel af os: han kom og gik ned under alle Ting, og ligesom han voxte paa Legemet, tiltog han i Kundskab, indtil Guddommens Fuldkommenhed tilsidst dvælede i ham legemlig. Hver Dag burde de Hellige befindes at advancere paa Fremadskridningens himmelske Vej, og dersom vi anvende et Talent, vil flere blive os skjænket. Lad os søge at skride fremad og anvende vore Talenter for Opbyggelsen af Guds Rige, paa det at ligesom vi nu ere som Mennesker iblandt Mennesker, vi da ogsaa i Evighederne maa kunne staa som Guder iblandt Guderne; at vi tilsidst kunne blive som Kristus, hvilken, „da han var i Guds Skikkelse ikke holdt det for et Rov at være Gud liig." Søg ikke den jordiske Pris, men efterstræb det Ædle og Gode iblandt Menneskene; eftertragt vor Guds Ære, søg at holde hans Befalinger, og ved at gjøre dette vil hans Aand bo hos os, og vi kunne skride frem til Fuldkommenhed, i Overensstemmelse med Herrens Villie og Apostlens Læredomme.

Mill. Star.

Notits om Emigration. Ifølge indløbne Instruxer fra Præsidenten i Liverpool vil et Selskab Emigranter forlade Kjøbenhavn Form. den 6te April d. A. Alle, som agte at begive sig med nævnte Selskab bedes at gjøre de nødvendige Forberedelser. Priserne vil blive de samme som i Fjor. Næste Emigration vil afgaa midt i Juni d. A.

Konferencemøder. Agtes afholdte paa de forskjellige Steder i følgende Orden:

Kjøbenhavn	den 14de og 15de April.
Aalborg	„ 21de „ 22de „
Aarhus	„ 28de „ 29de „
Malmø	„ 5te „ 6te Maj.
Gøteborg	„ 12te „ 13de „
Stockholm	„ 19de „ 20de „
Kristiania	„ 26de „ 27de „

Afløsning. Følgende Brødre, der i Missionen alle have virket med Nidkjærhed for Evangeliets Udbredelse og Menneskenes Frelse, ere herved hæderligt afløste fra deres repektive Missioner, med Tilladelse til at vende hjem med Emigrationen, som afgaar den 6te April d. A.:

Jens P. Jensen	Aalborg Konference.
Hans C. Hansen	Kjøbenhavn „
Tellef J. Israelsen	Kristiania „
Nils R. Lindahl	Stockholm „
Josef R. Linwall	„ „

Beskikkelse. Ældste Carl A. Ek, beskikkes herved til at eftertræde Ældste Nils R. Lindahl, i Præsidiet over Stockholm Konference.

C. D. Fjeldsted.

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Aarhus den 24de Febr. 1883.
Præs. C. D. Fjeldsted.
Kjære Broder!

Efter at have været en Tour omkring i Konferencen og tildels selv erkyndiget mig om dens Tilstand, saa vel som, hvad jeg ved at mødes med Brødrene i de forskjellige Grensmøder er bleven underrettet om, kan jeg med Glæde sige, at den er ganske god; og at Brødrene, som arbejde for Sandhedens Udbredelse, ere alle trofaste og exemplariske Mænd, virkende med utrættelig Flid, saa vel blandt Fremmede, som Hellige, og naar undtages lidt Forkjølelse og Reumatisme, vare de alle i Nydelsen af god Hilsen. Som saadan mente jeg ikke det kunde være urigtigt, at underrette Dem om vore almindelige Forholde.

Vi have i hele Konferencen prøvet paa at aabne Adgang paa nye Egne paa Landet; og i Begyndelsen af Vinteren vendt Opmærksomheden paa en Del af Jyllands Vestkyst, men Folket der syntes meget uimodtageligt for Evangeliet, og som et Hele synes det ikke, at de tænkte meget for sig selv. — Her i Aarhus ere Forsamlingerne vel besøgte af Fremmede; desuden har vi tilbudt det trykte Ord til den største Part af Skanderborgs, og tildels Ebeltofts, samt flere Egnes Indvaanere paa Østkysten.

I Randers Gren have Brødrene afholdt flere Forsamlinger paa Steder, hvor der i mange Aar ingen har været, og disse Forsamlinger, have som oftest været vel besøgte og bleven afholdt rolige, og der synes at oprejses Venner paa flere Steder; ogsaa i selve Byen besøges Forsamlingerne vel.

I Vejle Gren synes det, som Strømmen bestandigt er imod os. Præster holde Foredrag og Redaktører skriver imod os, hvilket Alt tjener til at ophidse Stemningen imod os; men vi har dog prøvet paa at gjøre vort Bedste for ved det skrevne Ord at fremlægge Sandheden for Folket; i Horsens har saaledes 1000 Familier været tilbudt at læse vore Skrifter frit, hvilket Mange har gjort, og vi haabe at det ikke vil være uden Frugter. Br. S. Petersen har virket meget i Bjerre Herred, hvor han har mødt megen Modstand af Præster der have advaret Folket imod os, hvilket har haft en saadan Indflydelse, at vi i Stedet for at bringe Folket til at tænke for sig selv, befinder at Mange ere i den Grad paavirkede ved disse Præsteformaninger, at de forkaste uden Overvejelse. — I en hel By, vilde man endog ikke modtage en Skrift gratis!

I Odense Gren har flere Forsamlinger været afholdt paa nye Steder, nogle velbesøgte, og faaet et fredeligt Udfald; men Gejstligheden har ogsaa her vist sig at være paa Vagt, hvilket jo i Grunden er roesværdigt betragtet fra deres Side! — hvis de ellers brugte Sandheden som deres Vaaben. I Odense er Folket ogsaa bleven tilbudt det skrevne Ord. Mange synes at være meget oprigtige og nidkjære i deres forskjellige Trossystemer, atter Andre ere aldeles ligegyldige for al Religion, og Andre af en kritiserende og spottende Natur. Dog have vi mange Venner, hvis Tal stadigt forøges, da vi bestandigt gjør nyt Bekjendtskab, som altid byde os velkommen og glæder sig ved vor Nærværelse og de Principper vi repræsentere; og det er meget sjældent at disse som een Gang lære at kjende os og vor Lære vende sig bort, undtagen Saadanne som annamme Evangeliet og

da atter vender sig til Synd, og med dem bliver ofte det Sidste værre end det Første.

Blandt vore Venner findes ikke faa oplyste, tænkende og velstaaende Mænd, men saadanne synes at have mange Baand at bryde, og ofte seer man Sandheden af Frelserens Ord at gaa i Opfyldelse: „Hvor vanskeligt er det ikke for en Rig o. s. v." Vi have imidlertid Grund til at haabe, at som Vaaren bringer nyt Liv til Planteverdenen, saa vil den ogsaa bringe nyt Liv til Flere, som staar med Troen paa Evangeliet, som maaske ville begrave det Gamle i Daabens Vande, og opstaa til nyt Liv i Kristo.

De Hellige føle i Almindelighed vel, og prøve paa at efterleve deres Religion, hvilken naar ret forstaaet, er en ufejlbarlig Motivkraft til alt Ædelt og Godt, saa vel som en Modgift mod Synd.

Flere vente at emigrere ved Hjælp fra Venner i Zion.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret, i hvilken Brødrene her forener sig, tegner jeg mig Deres ydmyge Broder i Herren.

J. M. Christensen.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 176.)

I mange Dage havde jeg arbejdet for disse Øboers timelige og aandelige Velfærd, og Herren havde kronet mit Arbejde med mange Sjæle, som et Segl paa mine Bestræbelser, for hvilket jeg ogsaa følte til at prise ham, og følte nu lige saa meget Vigtigheden af at samle disse, som havde annammet Evangeliet og føre dem hjem til Zion. — Det som i de Dage var mest prøvende for de Hellige, var falske Brødre. — Warren Parrish, der havde været en fremragende Ældste i denne Kirke, og desuden havde arbejdet tilligemed mig som Missionær, havde tabt Troen og var bleven afskaaret fra Kirken. I det han hørte, at jeg oprettede Grene af Kirken paa disse Øer, fattede han og andre Apostater den Beslutning, at blokkere min Vej ved at sende løgnagtige Breve til Øerne, og reise Forfølgelsens Aand imod mig; og til en vis Grad havde de ogsaa Held med sig i at opvække en bitter Følelse imod mig blandt de Onde, men jeg vidste at de ikke kunde skade Guds Værks Fremgang. Den 6te April afholdt jeg Forsamling i Broder Ebenezer Carvers Hus, og uagtet de Ondes Hjærter vare ophidsede til Vrede imod os, var Herrens Aand dog med os, og efter end Forsamling døbte jeg tre Individer. En af disse var Mrs. Abigal Carver, Ebenezers Moder 70 Aar gammel; hun havde paa Grund af baarligt Helbred i sex Aar ikke kunnet saa meget som besøge Naboerne, men ved dette Tilfælde gik hun selv til Strandbreden, hvor jeg døbte hende, og hun gik ligeledes selv tilbage, og lovprisede Gud. — Den 11te April havde jeg det kjære Privilegium, atter at mødes med Ældsterne Milton Holmes, James Townsend og Abner Rogers, som vare komne over til Foxøerne, for i Forening med mig at afholde Konferencemøde. Dette afholdtes den 11te April paa den nordre Foxø, hvor de forskjellige Grene bleve repræsenterede. Vi prædikede, ordinerede Flere, og døbte en Person efter endt

Møde. Den 17de April forlod min Hustru Øen, for at begive sig tilbage til sin Faders Hjem i Scarboro Maine, og faa Dage senere sammenkaldte jeg de Hellige paa den nordre Foxø, samtalede med dem og gav dem saadanne Instruxer, som ansaas nødvendigt for nærværende Tid. Jeg sagde dem, at Herrens Aand vidnede for os, om Nødvendigheden af at tage en vestlig Mission; thi de vare blevne advaret tilstrækkeligt, og de Hellige vare blevne befæstede i Troen, medens de Onde vare stridende imod os, og Nogle følte til at borttage vort Liv, dersom de blot havde Magt dertil. — Den 28de April forlod vi Øerne i en aaben Sejlbaad, og landede paa «Ovls Head» og vandrede dernæst 20 Mile. Følgende Dag gik vi 40 Mile, og led meget formedelst Træthed, og saarede Fødder; men vandrede dog med Glæde da det var for Evangeliets Skyld. Næste Dags March bragte os til Scarboro, en Distance paa 30 Mile, hvor vi tilbragte Natten i Fader Carters's Hus. — Den 8de Maj tog jeg Afsked med min Hustru, og i Selskab med Milton Holmes vandrede jeg 30 Mile til Portsmouth, hvor vi besøgte Orlogsværfterne. Derfra vandrede vi til Georgetown og overnattede hos Fader Nathaniel Holmes. — Den 11te Maj besøgte jeg Bunker Hill, Monument i Charleston, og tilbragte ogsaa flere Timer i Staden Boston, hvilken da havde en Befolkning paa 100,000 Indb. Jeg besteg Raadhustaarnet, hvorfra jeg havde en udmærket Udsigt over Staden; jeg besøgte ogsaa flere af de Hellige, som boede i Byen, gik over den lange Bro til Cambridge og Cambridgeport. Jeg gik ogsaa til Fængslet for at besøge Br. A. P. Rockvood, som under Paaskud af Gjæld sad arresteret, for at afskrække ham fordi han var bleven Mormon. Fangevogteren tillod mig at træde ind i Fængslet, hvorpaa han drejede Nøglen og laasede for os begge. Dette var første Gang jeg nogensinde besøgte et Fængsel. Jeg fandt Broder Rockwood stærk i Troen paa Evangeliet. Han havde Bibelen, Mormons Bog, Advarselsrøsten og «Evening and Morming Star» med sig i Fængslet, og læste dem daglig. Vi talte med hinanden i en Tid af tre Timer, og han berørte mange underlige Tildragelser, som havde skeet medens han var i Fængsel, hvoraf blandt andet han omtalte en Ildebrand, som udbrød faa Dage før mit Besøg. Han bemærkede, at det saa noget mørkt ud; Ilden rasede over hans Hoved, medens der herskede Tumult og Forstyrrelse overalt; Sprøjterne vare i virksom Bevægelse sættende Vand gjennem enhver Aabning, medens Folket hujede og støjede paa Gaden, og medens Fangerne samtidigt anraabte om Befrielse, bandende og jamrende sig, følte Br. Rockwood ganske rolig indtil man blev Herre over Ilden. Kl. 8 aabnede Vogteren Døren, hvorpaa jeg bød Br. Rockwood Farvel, efterladende ham følende vel. Jeg tilbragte flere Dage i Boston og holdt Forsamling tillige med de derværende Hellige. Jeg vandrede dernæst til Providence Rhode Island, og prædikede paa Vejen. Herfra tog jeg med Damper til New York, hvor jeg ankom den 18de Maj og traf sammen med Ældste Orson Pratt og Familie, samt Elijah Fordham, og næsten et Hundrede Hellige, som vare blevne døbte i Staden New York. Jeg tilbragte tre Dage i nævnte Stad, besøgte de Hellige og afholdt Forsamlinger. Flere ny Medlemmer tillagdes ved Daab medens jeg var der. Jeg forlod da New York, rejste gjennem New Jersey tilbage til Farmington i Connecticut, og ankom til min Faders Hus den 12te Juni. Det var med forunderlige Følelser, at jeg vandrede over min Føde=

egn, hvor jeg havde tilbragt min Ungdom, og kastede mit Blik over Farmingtons Enge, Høje og Dale, hvor jeg ogsaa havde leget i min Barndom tillige med mine Søskende. Ved min Ankomst i min Faders Hus, havde jeg den Glæde at mødes med ham, Stedmoder, min Søster, og min Onkel Ozem Woodruff, som var en af dem jeg havde døbt Aaret forud. Efter endt Aftensmaaltid knælede vi ned og i Forening takkede Herren for atter at have forundt os den Glæde at samles. Jeg tilbragte de følgende 18 Dage i Farmington og Avon med at besøge mine Slægtninge og Venner og forkynde Evangeliet til dem og forsøgte at bringe dem ind Guds Rige.

Den 1ste Juli 1838 indtraf et af de mest interessante Tilfælde i mit Livs Historie Da Joseph Smiths Fader gav mig min partriarkalske Velsignelse, lovede han, at blandt mange andre mærkværdige Ting i mit Liv skulde jeg ogsaa bringe min Faders Hus ind i Guds Rige, og jeg følte at dersom dette nogensinde skulde gaa i Opfyldelse, da var Tiden kommen for mig at udføre dette. Ved Herrens Hjælp forkyndte jeg trofast Evangeliet til min Faders Familie, og Alle, som vare nærværende, bestemte derpaa en Forsamling hos min Fader til 1ste Juli Uagtet min Fader, og Alle, som vare omkring ham troede Evangeliet, saa syntes det nu ved dette Tilfælde, at Djævelen var bestemt paa, at forhindre Patriarkens Forudsigelser til mig. Det syntes som om Lucifer, Morgenrødens Søn, havde forsamlet Helvedes Hærskarer, og udøvede sin Indflydelse paa os. Forfærdelse betog dem Alle, og de bleve fristede til at forkaste Evangeliet, og det syntes som om den samme Magt ogsaa vilde fordærve mig. Jeg maatte gaa tilsengs en Times Tid før Forsamlingen; jeg bad inderlig til Gud om Hjælp, thi jeg vidste at Djævelens Magt var bleven opbragt for at hindre mig fra at udføre, hvad Gud havde forjættet mig. Herren hørte min Bøn, og da den bestemte Tid for Forsamlingen kom, opstod jeg fra min Seng og kunde føle til at synge af Glæde, at jeg var bleven befriet fra den Ondes Magt. Fyldt med Herrens Aand opstod jeg midt i Forsamlingen,og prædikede Kristi Evangelium med stor Tydelighed til de Tilstedeværende. Efter endt Forsamling, samlede vi os ved Farmingtonfloden, fordi der var „meget Vand," og jeg døbte her sex af mine Slægtninge og Venner til deres Synders Forladelse; nemlig min Fader og Familie i Overensstemmelse med Patriarkens Forudsigelse; desuden en Dwight Webster, som havde været Klasseleder for Methodisterne. Disse Personer organiserede jeg til en Gren, og ordinerede Webster til en Præsts Embede. Denne var i Sandhed en Glædens Dag for mig, thi min Faders Familie var nu alle iblandt de Døbte, og jeg følte som om denne Dags Gjerning tilstrækkeligt betalte mig for alle mine Arbejder i Evangeliets Tjeneste. Hvo fatter tilfulde den Glæde, Lyksalighed og Trøst, som en Israels Ældste føler ved at være et Redskab i Guds Hænder til at bringe sin Fader, Moder, Søster og Broder, eller nogen af Adams Afkom gjennem Livets og Saliggjørelsens Dør? Ingen Mand, undtagen han har oplevet disse Ting og besidder Jesu Vidnesbyrd og den Almægtiges Inspiration.

Da nu den Mission, som jeg under mit Ophold paa Forøerne følte tilskyndet til at tage til min Fødestat var fuldbyrdet, følte jeg det at være min Pligt at vende tilbage dertil. Den 2den Juli var den sidste Dag, jeg tilbragte under min Faders Tag, medens jeg var paa denne Mission. Ved Solens Ned-

gang tog jeg og min Søster den sidste Spadseretour i vor Fødeegn. Vi gik langs med Kanalen, betragtede Floden og omliggende Marker, og samtalede angaaende vor Fremtids Vel. Som sagt, denne var den sidste Nat, jeg tilbragte i min Faders Hus, og jeg følte i Sandhed Byrden deraf, og min Bøn var: „O, Herre, bevar min Faders Familie og før den til Zion!" (Hvilken Bøn senere blev besvaret). — Om Morgenen den 3die Juli tog jeg Afsked med mine Slægtninge og min Fødegn, og begav mig paa Tilbagerejsen til Maine.

Fortsættes.

Ældste John Van Cotts Død.

Ældste John Van Cott, en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerdsindstyve, afgik ved Døden paa sin Bopæl, kort syd for Saltsøstad, om Morgenen den 18de Februar d. A.

Afdøde var født den 7de September 1814 i Canaan Columbia Co. New York Stat; han annammede Evangeliet 1843 under Ældste Parley P. Pratts Administration, var en af Utahs første Pionerer; han ankom dersteds den 25de September 1847. — I Aaret 1852 begav han sig paa en Mission til England, hvorfra han siden blev kaldet til at præsidere over den skandinaviske Mission, hvilken Stilling han beklædte i næsten 4 Aar, og udførte et udmærket Arbejde. Efter at være vendt tilbage, forblev han hjemme omtrent 3 Aar, og blev siden kaldet til samme Mission i Skandinavien og forblev der atter nogle Aar; som saadan er hans Navn holdt højt i Ære af disse skandinaviske Hellige, som erindre hans Administration. Hvor som helst Broder Van Cott færdedes — enten ude eller hjemme blev han betragtet med Ærbødighed og Agtelse; selve hans Nærværelse og Optræden indgød en Sindsstemning af denne Beskaffenhed. D. N.

Døde. I Koosahrem Piute Co. Peter Christensens Hustru Mette Marie, den 5te Januar d. A. Hun var født i Rur, Vedby, Danmark, den 4de Oktober 1851. Vik. — I Heber City, Wasatch Co., den 9de Januar d. A., L. C. Jespersen født i Lille Brøndum pr. Aalborg, Danmark, den 27de Juli 1835. Vik. — I Pleasant Grove, Utah Co. den 7de Januar d. A. Knud Svendsens Hustru i en Alder af 23 Aar, 10 Maaneder og 14 Dage. D. N.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1883. 32te Aargang.

Utahs Optagelse som Stat.

Uafhængighedserklæringen, der indeholder en populær Regjerings Principper, fremhæver Friheden som en af Menneskenes uafhændelige Rettigheder. Dette indbefatter uden Tvivl — selv om det ikke hentyder dertil — politisk Frihed. Regjeringer ere oprettede for at sikkre denne, saa vel som andre Rettigheder, og Regjeringers retmæssige Magt, er erholdt fra de Regjeredes Bifald. Under et territorial Regjeringssystem — hvilket ikke synes at være taget i Betragtning i de Forenede Staters Konstitution, et Dokument formet i Overensstemmelse med Uafhængighedserklæringen, — er politisk Frihed i den virkelige Forstand ikke forsikkret, og kan som saadan ikke blive nydt. I dette Tilfælde bliver Folket regjeret imod deres Bifald, de have ingen Stemme til at vælge de exkutive, juridiske eller administrative Embedsmænd, som blive sendte til at styre Affærer, eller til at vælge de nationale Embedsmænd, som sende dem hid. Love blive vedtagne for deres Styrelse, i hvis Udgivelse de ikke have mindste Del, deres Repræsentation i Kongressen nægtes dem, deres eneste Delegerede ikke havende nogen Stemme i den nationale lovgivende Forsamling. Desuden ere deres egne lokale Lovforslag underkastede abitrær Vilkaarlighed eller Tilbagekaldelse.

I Overensstemmelse med samme Konstitution, hvilken forsvarer Menneskenes Rettigheder og udpeger Maaden, hvorpaa de kunne sikkres, er det Folkets Rettigheder, naar den Regjering under hvilken det er stillet ikke at svare til den Hensigt, for hvilken den blev indstiftet, da at instituere en ny Regjering; ikke alene forandre samme, men at forkaste den, naar den bliver fordærvende i sin Administration, med Hensyn til disse Rettigheder. Forandringen fra et Territorium til en Stat, er derfor en retmæssig Forandring, dersom ved Dannelsen af en Stat Ligheds- Friheds- og og populære Regjeringsprincipper blive opretholdte og vedligeholdte. Utah har aditionelle Aarsager for Tilvejebringelsen af en Regjeringsforandring til disse, som have retfærdiggjort andre Territorier i at afkaste et betyngende Aag, der nedbøjede dem, og i Stedet tilegne sig politisk Frihed. Foruden de allerede

omtalte ordinære Ufordelagtigheder, er Utah saameget under Trældom, at det er underkastet en absolut Regjering af den mest fortrædelige Karakter. Guvernøren, som beskikkes ved Autoritet over hvilken Folket ikke har mindste Kontrol eller Indflydelse, har Magt til absolut Forkastelse (veto), hvorved Love vedtagne af deres egne valgte Repræsentanter kunne erklæres ugyldige efter vedkommende Guvernørs Forgodtbefindende; og imod en saadan Enevælde er der ingen Oprejsning. — Dette er simpelthen Despotisme. Folket i Utah er derfor ikke Frimænd, men Vasaller. Den koloniale Trældom, imod hvilken Forfædrene rebellerede, var Frihed i Sammenligning med saadant kejserligt Herredømme. Intet Folk under Indflydelse af en republikansk Aand, vilde udholde dette længere end de ere nødsagede til, og det er deres uafhændelige Rettighed, at afkaste det, saasnart som de erholde den fornødne Kraft.

Utahs Indbyggere have aldrig drømt om Oprør imod de Forenede Stater, hvor trykkende denne Regjerings Magt end har været udøvet. De ære Konstitutionen, samt Forpligtelse og Troskab til den federale Union, og have altid følt tilbøjelige til at indtage en Stilling, henhørende dertil, til hvilken et frit Folk er berettiget. De have derfor gjentagende anholdt om Optagelse i Unionen som Stat, og idet de hidtil have forfejlet Opnaaelsen af denne Hensigt gjøre de nu et andet Forsøg, hvilket af alle Rettænkende sikkerlig vil blive betragtet som lovmæssigt og passende.

Den Magt, at kunne indlemme nye Stater i den federale Union, besiddes af de Forenede Staters Kongres. Den eneste almindelige konstitutionelle Regel for saadan Indlemmmelse er, at en republikansk Regjeringsform skal blive tilvejebragt og tilsikkret en ny Stat. Desforuden udfordres som sædvanlig andre Ting, saasom: Et tilstrækkeligt Antal Indvaanere, for at kunne bære en Stats Byrder; en Udstrækning af Territorium tilstrækkeligt for Tiltagen og Udvidelse; tilstrækkeligt Ejendom, fra hvilken en rimelig Skat kan erholdes; de materielle Elementer, nødvendige for en tiltagende Kommunes Næringskilder; tilstrækkelig Oplysning for Selvregjering; tilstrækkelig Ærbødighed for republikanske Principper, ved hvilke Frihed skal kunne udstrækkes, inden gode Loves Grænser til alle Klasser, Partier og Sekter uden Undtagelser, eller Hensyn til Rang. Utah besidder alle de nævnte Egenskaber, hvilke rimeligvis kunne affordres eller nogensinde er bleven forlangt af noget andet Territorium, som har ansøgt om en Fristats Privilegier og Rettigheder.

Ifølge Folketællingen af 1880, var Territoriets Befolkning 143,963, af hvilke 99,969 vare Indfødte. Derfor kan den nærværende Befolkning med dens naturlige Tiltagen, saa vel som Tilstrømning ved Emigration, uden Overdrivelse anslaas til 160,000. Ved Folketællingen 1870, var Befolkningen i Territoriet 86,786, Tiltagendet fra 1870—1880 var 65 pCt. eller 5,315 pCt. pr. Ann. Ifølge dette vil Utah i Juni 1883 have en Befolkning paa 167,301; dette vil overstige det for Indlemmelse i Unionen sædvanlige Antal. — Territoriets Landareal er 84,970 Kvadratmile (eng.), dets Vandareal 2,780 Kvadratmile. Dets Udstrækning fra Nord til Syd udgjør 325 Mile, fra Øst til Vest 300 Mile (eng.) hvoraf 10,000,000 Acres offentlig Land er bleven opmaalt. Hvor som helst en Vandstrøm flyder ned fra Bjærgene ere Setlementer (Byer) anlagte, hvilke tiltage i Antal og Rigdom eftersom et større Areal bliver bragt under Dyrkning, for-

medelst Vandets mærkelige Tiltagen, og eftersom forskjellige Industrier blive anlagte. Der er mindst 350,000 Acres Land indhegnet, og Kornavlet ikke mindre end 3,000,000 Bushels aarlig. Højene afgive tilstrækkelige Græsgange for Kreaturer, hvor disse fedes i Mængde for Hjemmebrug, og en anselig Udførsel aarlig. Faareavl har indtaget en vigtig Plads i denne Retning, idet den aarlig afgiver 2,700,000 ℔ Uld. Fabrikker ere oprettede, hvor alle Slags Uldtøjer tilvirkes, og desuden udføres aarlig 1/2 Mill. ℔ Uld. Alle Slags Frugter, som voxe i Staterne trives i Utah, og ere af en overlegen Kvalitet; tørrede Aprikoser, Færskener, Æbler, Blommer og mindre Frugter ere blandt den vigtigste Udførsel. —

Ifølge Folketællingen 1880 havde Utah 1966 Fabriketablissementer, beskjæftigende 3221 Personer, med en Kapital paa 2,839,463 Dollars, producerende Varer til en Værdi af 4,217,434 Dollars. Disse have storligen tiltaget i de sidste forløbne to Aar, saa man ganske sikkert kan sætte Værdien paa de i Utah fabrikerede Varer til mindst 6,000,000 Doll. aarlig. Dette indbefatter Smelte- og Ertsværkerne. De vigtigste Varer ere: Mel, Majsmel, Ost, Salt, Sirup, Læder, Skotøj, Sadelmagerarbejde, Uldtøj og Klæde, Trævarer, Bygningsmaterialier, Trækul, Maskineri, Møbler, Papir, Sæbe, Lim, Pottemagervarer, Koste, Børster, Hatte, Kurve, Spoolstikker m. m. Der er i Territoriet flere Støberier og Maskinværksteder, mange Savmøller, Høvleværker o. s. v.

De vigtigste Mineralfrembringelser ere: Guld, Sølv, Bly, Kobber, Jærn, Stenkul, Sulfur, Antimonium, Stensalt, Arsenik, Alun, Sinober, Rullesten, Gipssten, Marmor, Granit, Sandsten, Kalksten, Skiffersten, Okker, Mineralvox, ildfast Ler, o. s. v. De i Aaret 1882 forarbejdede Metaller — i Barrer — beløb sig ifølge Wels Fargo & Cos. Raport til; Guld 9039 Unzer * Sølv 5,435,444 Unzer, Kobber 605,880 ℔, refineret Bly 8,213,798 ℔, urafineret Bly 52,349,850 ℔. Totalværdien af disse Produktioner, naar Guld og Sølv regnes til Møntværdi, og de andre Metaller til Havneværdi beløber sig til 10,312,902, Dollars.

Siden Minernes Aabning, har Utah produceret over 60 Mill. Doll. af kostbare Metaller. Nye Miner blive bestandigt opdagede, og mange af de gamle ere baade varrige og fordelagtige. Den Stadighed som ved Optagelse i Unionen vilde skjænkes Utahs Institutioner vilde ogsaa forøge Kapitalisters Tillid, og saaledes foraarsage at Kapital vilde tilflyde, hvorved de endnu skjulte Skatte i Bjærgene, kunde blive bragte for Dagens Lys, berige Staten og gavne Nationen.

Iblandt Territoriets ikke udviklede Kilder, ere Jærnbeholdene, hvilke findes paa mange Steder og ere erklærede af erfarne Minere, at være af en overlegen Værdi til hvilket som helst Sted i Verden. Ertserne ere magnetiske og hematiske og afgive fra 50—65 pCt. Jærn og ere af en udmærket Kvalitet. I meget nærliggende Egne findes vidtstrakte Kullag, ligeledes Kalksten, hvilket vil foraarsage at Fabrikationen af Jærnet vil kunne blive baade billig og let, naar en større Kapital giver Livskraft til Arbejde, og en solid politisk Basis bliver lagt til Forfremmelsen af et vigtigt Foretagende. Vidtstrakte Kullejer ere blevne aabnede i andre Dele af Territoriet. Der findes Salt nok til Verdens Forsyning, Sulfur nok til at kvæle den, Stenkul nok til at forbrænde den. Der er Bly, Jærn, og

* Der regnes 16 Unzer til et eng. ℔.

andre Mineralier nok til Landets Forsyning for Aarhundreder, og Landets vigtige Beholdninger i denne Henseende, er netop begyndt at komme til Publikums Kundskab.

Der er 3000 Mile almindelige Kjøreveje i Utah; 1006 Mile Jærnbane, hvoraf 205 Mile bleve konstruerede sidste Aar; 2647 Mile Telegraf, 600 Mile Telefone med 560 Instrumenter. Midlerne for hurtig Komunikation ere i hurtig Tiltagende, og Handel med omliggende Stater og Territorier bliver forfremmet ved Forlængelsen af Jærnbaner over deres Grænselinier.

For at give Læseren et Indblik i Utahs Forretningsaffærer, vedføjes følgende Rapport over Fragt modtaget og befordret over Utah Central R. R. (Jærnbane) i 11 Maaneder og 15 Dage i Aaret 1882. — Ogden Banegaard. — „Modtaget": Ertser 1,969,707 ℔, Barrer 50,482,633 ℔, Bly 7,140,256 ℔, Kobber 881,629 ℔, Kornsorter 3,325,615 ℔, utørret Frugt og Vegetablier 4,660,996 ℔, tørt Frugt 818,753 ℔, Uld og Huder 2,275,341 ℔, Salt 10,219,310 ℔, Kjøbmandsvarer 8,530,901 ℔.

— „Befordret": Kjøbmandsvarer 37,264,449℔, Kornvarer 4,429,276℔, Stenkul 105,113,650 ℔, Trækul 2,122,000 ℔, Kokes 49,251,135 ℔, Brædder 29,707,705 ℔, Byggematerialer 1,310,755 ℔, ildfast Tegl og do Ler 933,595 ℔, Maskineri 1,099,614 ℔, Agerdyrkningsredskaber 1,693,290 ℔, Vogne 3,828,440 ℔, levende Kreaturer 344,000 ℔. Jærnbanematerial 23,109,990 ℔, Erts 10,172,298 ℔, Jærn Søm og Komfurer 5,613,715 ℔. Zink 80,120 ℔, Sandsten 508,150 ℔, Forskjelligt 7,592,078.

Ved Banegaarden i Saltsøstad. „Modtaget": Stenkul 115,356,385 ℔, Kokes 41,314,005 ℔, Trækul 331,800 ℔, Jærnerts 30,587,000℔, Brædder 30,419,470 ℔, Bygningsmaterialer 1,898,275 ℔, Granitsten 10,847,465 ℔, Maskineri 1,200,873 ℔, Agerdyrkningsredskaber 1,525,573 ℔, Vogne 3,242,515 ℔, Levende Kreaturer 477,950 ℔, Hvedemel 1,472,950 ℔, Korn 8,022,946 ℔, presset Hø 542,957 ℔, utørret Frugt og Vegetablier 2,351,122 ℔, Uld og Huder 385,250 ℔, Jærnbanematerial 22,745,905 ℔, Jærn Søm og Komfurer 5,768,892 ℔, ildfast Ler og do. Mursten 1,775,164 ℔, Kjøbmandsvarer 35,339,939 ℔, Forskjelligt 6,760,940 ℔. — „Befordret:" Hvedemel 170,260 ℔, Korn 657,018 ℔, utørret Frugt og Vegetablier 2,739,600 ℔, tørret Frugt 819,986 ℔, Uld og Huder 2,032,062 ℔, ildfast Ler og do. Sten 1,803,795 ℔, Kjøbmandsvarer 21,051,601 ℔, Forskjelligt 1,302,643 ℔, Kalksten 59,908,005 ℔, Salt 10,011,442 ℔.

Utahs Tilstand i Henseende til Oplysning, er langt bedre end man i Almindelighed formoder. Hendes Antal af Uoplyste, staar ifølge sidste Folketælling langt under Nationens i Almindelighed; de pCt. Børn over 10 Aar, som ikke kunne læse beløber sig til 3,27, og som ikke kunne skrive 6,131 pCt. medens det i pCt. paa hele Unionen bliver 9,82, som ikke kunne læse, og 1,244, som ikke kunne skrive. I Henseende til Oplysning er Utah saaledes foran 34 Stater og Territorier i Unionen. Et System Distriktskoler, som tildels er bleven understøttet af Territoriets Kasse, har existeret i mange Aar, og er i stadig Forbedring. Den Skat som Territoriet paalægger, beløber sig til 3 «Mills» pr. Dollar for almindelige Øjemed, og 3 «Mills» pr. Dollar for Skolelærers Lønning. Foruden disse er det overdraget den bosiddende Skatteyder i hvert organiseret Distrikt, at paalægge en Ejendomsskat for almindelige Skoleøjemed, ikke at overstige 2 pCt. aarlig. Skolerne kunne

saaledes om Folket ønsker, blive ganske understøttet ved Skatter, eller tildels ved Lærersalarium. En Skolekomitee valgt i hvert Distrikt af de registrerede Vælgere bestyre Skoleaffærerne, medens der desuden er en Superintendent i hvert County, og en Oversuperintendent for hele Territoriet til at holde Opsyn dermed. Ifølge officiel Rapport fra sidstnævnte Embedsmand til den lovgivende Forsamling 1882, var Antallet paa Territoriets Distriktskoler 395, Antallet af Skolesøgende mellem 6—18 Aar var 42,353, hvoraf 62,3 pCt. vare indrullerede, og 44 pCt. af det hele Antal virkelige Skolesøgende. Antallet af Undervisningsdage var 140, Totalsummen betalt Skolelærerne i nævnte Aar var 117,948 Dollars 92 Cents, og Totalværdien af Skoleejendom var 415,185 Dallars 77 Cents. — Foruden Distriktskolerne er der flere Højskoler, et Antal private Akademier, samt omtr. 60 Skoler understøttede af de forskjellige Sekter; Deseret Universitet, hvilket tildels understøttes af Territoriets Finantser. Alle de vigtigste religiøse Samfunde ere repræsenterede og have substantielle Kirkebygninger.

Literatur finder en vid Mark i Utah. Landets ledende Journaler og bedste Magasiner ere vel cirkulerede. I Territoriet publiceres 8 Dagsaviser, 9 to Gange ugentlige, 5 ugentlig, 3 to Gange maanedlig, 3 Magasiner, et Antal Manuscriptblade, foruden tilfældige Bøger og Traktater.

Utah er en af de mindst beskattede Dele af denne store Republik. Territorial- og Skoleskatter ere tilsammen kuns 6 Mills pr. Dollar, og de almindelige tilladte Countyskatter beløb sig ikke til mere. Et Municipalraad kan i det højeste kun paalægge en Skat af 5 Mills pr. Dollar for almindelige Øjemed, og 5 Mills pr. Dollar for Anlæggelsen af Veje og sammes Vedligeholdelse, og deres Kjøbstadsbevillinger forhindre dem fra at gjøre betydelig Gjæld. (En speciel Ordinance tillod Saltsøstad at indgaa en Gjæld paa 250,000 Dollars for Anlæggelsen af en stor Vandingskanal, men et Synkefond er foranstaltet for dens gradvise Afbetaling.) Al skattepligtig Ejendom er beskattet til en Værdi af 30,000,000, Miner og Guld- og Sølvbarrer ikke iberegnet. En høj Likørskat regulerer berusende Drikkes Omsætning, hvor Forbud mod deres Salg ikke er tilbagebeholdt, og dette assisterer den offentlige Indkomstskat meget, hvilken bliver anvendt med største Oekonomi til Offentlighedens Vel, for hvilken de substantielle Veje, Broer, offentlige Bygninger og andre nyttige Foretagender i de forskjellige Countyer og Byer afgive tilstrækkeligt Bevis.

Hvad Dulighed til Selvstyrelse angaar, da har Utah tydelig lagt dette for Dagen under den territoriale Periode, ved de Love som ere blevne vedtagne i den lovgivende Forsamling, hvilke af Kongressen, som oftest ere blevne approberede. Duligheden til Selvstyrelse er endvidere tilkjendegivet derved, at Territoriet med Undtagelse af ovennævnte Sum, er frit for Gjæld; fremdeles paa Grund af den Fred som existerer inden hendes Grændser; formedelst den personlige Sikkerhed, hvilken nydes i en langt højere Grad end i nogen anden vestlig Stat eller Territorium; for den Ædruelighed, Industri, Velgjørenhed og stadige Opførsel som existerer iblandt Folket; endvidere paa Grund af hendes offentlige Embedsmænds Ærlighed, som sees deraf, at intet Underslæb i de offentlige Regnskaber endnu har fundet Sted.

Utahs Agtelse for republikanske Principper har vist sig gjennem hele hendes Historie. Lige Rettigheder ere blevne

udstrakte til Borgere af enhver Klasse, Farve, Parti og Trosbekjendelse. Tale og Trykkefrihed er bleven fuldstændig afbenyttet. Hvor som helst det teritoriale System har overladt det til Folket at hæve sin Stemme, har den offentlige Mening været den gjældende; den frie og hemmelige Ballottering udtrykker den offentlige Villie, efter foregaaende Prøvevalg og Konventer. Ingen Fordring fra Landets Regjering til Utah er nogensinde bleven nægtet, uagtet Folket besidder den Ret til at kunne kretisere de nationale Embedsmænds Opførsel, ere de dog ivrige og nidkjære Tilhængere af amerikanske Grundlove, og de Forenede Staters Regjerings trofaste Understøttere. Da Territoriet først bebyggedes af dem, hørte det under Mexico, men de udfoldede det amerikanske Flag, under hvilket 500 af deres bedste Mænd da tjente; de oprettede en Provinsialregjering efter det Mønster, som existerede i Staterne, og med Et ansøgte man om Anerkjendelse, som en Part af Unionen. De ere siden forblevne loyale til deres Land under alle Omstændigheder, og have gjentagende ansøgt om Optagelse i Unionen som Stat, paa det de maatte kunne bære en lige Andel af Regjeringsbyrderne og i Virkeligheden blive i Stand til at udgjøre en Part af denne store Nation, medens de samtidigt styre deres egne Affærer i Overensstemmelse med konstitionel Frihed.

Den Konstitution, hvilken er bleven adopteret, og under hvilken Utah søger om Optagelse i Unionen vil sikkre Staten den konstitutionelle Fordring, nemlig: „En republikansk Regjeringsform", og er lige saa frisindet og retfærdig i Principper, som nogen i Landet. Den indbefatter de Forbedringer, hvilke ere befundne i ældre Stater at være nødvendige for Folkets Velvære; den indeholder Intet, som man med Rette kunde modsætte sig. Det er tydeligt at indsee, at Folket som præsenterer denne Konstitution, skattere og ere hengivne til den rene Republikanismes Principper, og at de som en organiseret Kommune ere bestemte paa at bevare disse Principper i den federale Sammenslutning.

Med en stor og tiltagende Befolkning, et udstrakt og produktivt Landskab, værdifulde Industrier, et oplyst og fremadskridende (progressive) Folk, Civilisationens nødvendige Forfremmelse, et ærligt forvaltet Skatkammer, overlegen Drift og Ædruelighed, Orden, Velgjørenhed og Enighed, Erfaring i lokale Affærers Behandling, en uundtagelig Konstitution, Attraa til i Virkeligheden at blive en republikansk Kommune, Udsigter og Egenskaber nødvendige for en uhyre Udvikling, materiel Rigdom og politisk Indflydelse, kan Utah med god Grund anholde om Statsregjering paa en lige Fod med allerede existerende Stater, og beder paa det Oprigtigste, at Fordomme og Misforstaaelser maa blive berøvede al Opmærksomhed i Henseende til de uomstødelige Beviser paa hendes nødvendige Egenskaber i at blive beklædt med en Fristats Ansvarligheder og Privilegier i den store og herlige amerikanske Federalunion.

Des. News.

Mangen en rig Mand bliver en daarlig Husbond; mangen en fattig Kvinde bliver en dygtig Hustru.

The Great West.

Andragende om Religionsfrihed.

„Drammens Blad" (Norge) af 9de Marts d. A. indeholdt følgende Artikel:

„Højesteretsadvokat Mejdell har ifølge Aftp. oversent Odelsthinget et Andragende fra 638 Medlemmer af Samfundet: „De Sidste Dages Hellige" ogsaa Mormoner kaldet, gaaende ud paa, at Loven af 16de Juli 1845 § 1 forandres saaledes, at den kommer til at lyde: „Enhver har med den Begrænsning, der følger af Grundlovens § 2, fri offentlig Religionsøvelse inden Lovs og Ærbarheds Grændser, og har Adgang til med sine Meningsfæller at danne Menigheder under Ledelse af egne Præster eller Forstandere."

Hr. Mejdell har forbeholdt sig nærmere at begrunde nærværende Andragende.

Forslaget er af Statsrevisor N. E. Berner og Statsfysikus Sparre vedtaget til Fremsættelse under Henvisning til den Storthinget oversendte Indstilling fra den ved Kongelig Resolution af 29de November 1879 nedsatte Kommission, angaaende Disenterloven af 16de Juli 1845.

I Andraget fremhæve de 638 Mormoner Følgende: Vi formaa ikke at indsee, hvorfor ikke vi, lige saa vel som andre Kristi Bekjendere, skulle kunne nyde Godt af den Disentere ved Loven af 16de Juli 1845 tilsagte Adgang til fri Religionsøvelse, hvad vi imidlertid efter den faldne Højesteretsdom ikke kunne, i det vi tvært imod, saa vel Kvinder som Mænd, ere blevne fængslede og straffede af Øvrighederne rundt omkring i Landet, fordi vor Religionsøvelse siges at være i Strid med Loven, og det uagtet der kanske ikke er nogen Sekt i Landet, hvis Medlemmers Liv og Levnet er kommen mindre i Strid med Landets Lovgivning forøvrigt, end vor. Vi leve et ædruligt og stille Liv, ere Lovens lydige Tjenere, betale ordentlige vore Skatter til Stat og Kommune og opfylde vor Værnepligt, og formene derfor, at vi, — som alle andre Borgere her i Landet — maa have Frihed til at synge vore Salmer og dyrke Gud overensstemmende med den Lære, som vi ansee for den rette og stemmende med Skriftens Ord. Vi vove derfor at henvende os til Norges Storthing med underdanig Anmodning om, at Lovgivningen maatte forandres derhen, at vi, uden Frygt for Forfølgelse og Straf, kunne udøve vor Gudsdyrkelse inden dette Land, som vi saa nødig ville benævne med noget andet Navn end det, der har lydt til os fra vor Barndom af, nemlig „Det frie gamle Norge."

Mr. Eltsholtz og Mormonismen. Af en Skrivelse fra Ældste Christian Larsen, dat. Odense den 26de f. M. d. A., hidsætte vi Følgende: Ugen til den 10de dennes havde Folket her i Byen den Ære, at høre et Angreb paa Mormonismen af Rev. Mr. Eltsholtz fra Horsens, der i tvende Foredrag fordrejede denne paa sin sædvanlige særegne Maade, henvisende (ikke til Bibelen), men til «Salt Lake Tribune». Især fremhævedes den gamle Sang om „Mountain Meadow", „Daniter" og andre „skrækkelige Ting"! En uhyre Menneskemasse (75) lyttede til hans Harague. Vi udbad os Tilladelse til at forsvare vor Tro, men modtog et benægtende Svar. Vi bekjendtgjorde da, at vi vilde modbevise hans falske Fremstillinger, hvis Folket vilde komme og høre paa os, hvilket de saa ogsaa gjorde, og en talrig Forsamlig lyttede til de af os givne Forklaringer paa Eltsholtz's Fordrejninger, og de fleste af de Tilstedeværende syntes at see Sagen i samme Lys som vi; dog, der var naturligvis ogsaa en Del Pøbel tilstede. I Aftes havde vi atter en Forsamling, hvor iblandt nogle Urostiftere, men et kraftigt Foredrag af J. M. Christensen syntes storligen at afkjøle dem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Paa deres Frugter skulle I kjende dem.

Man hører ofte den Beskyldning rejst imod de Sidste Dages Hellige, at de ere et umoralsk og lavt Folk, samt at deres Religion er af en fornedrende Tendents. Det bedste mulige Modbevis for denne Beskyldning er Historien om hvad de Hellige have udført i det Forbigangne, samt Beviser for hvad de nu udrette. Medens Frelseren var her paa Jorden, sagde han: „Paa deres Frugter skulle I kjende dem," sanker man og Vindruer af Torne eller Figener af Tisler; saaledes frembærer hvert godt Træ god Frugt, men et daarligt Træ bærer daarlig Frugt. At de Hellige have gjennemgaaet mere Lidelse og taalt mere Forfølgelse for deres Religion, end noget andet af Nutidens Folk, er en vel bekjendt Sag for Alle, som have været bekjendt med deres Historie i det sidste halve Aarhundrede; at de igjennem denne vedvarende Forfølgelse have bibeholdt deres religiøse Overbevisning, er ogsaa et velbekjendt Fakta. At deres Missionærer Aar efter Aar i hundredevis have rejst omkring i alle Verdens Dele, og nidkjært forkyndt Evangiliet uden Salarium, og uden „Pung og Taske", er ogsaa vel bekjendt. At Evangeliet prædikes for de Fattige ligesom i fordums Tid, fordi de Rige ikke vilde lytte dertil, og at de Førstnævnte udsamles og opsvulmer Utahs Befolkning, er lige saa sandt. At denne Klasse Folk under Indflydelse af deres Religion har omskabt en ufrugtbar og modbydelig Ørken til et af Jordens yndigste Steder, er ligesaa bevisligt for Alle, som have besøgt vore Hjem. Læs dernæst nedenstaaende Udtog fra et privat Brev, modtaget fra Ældste William Jefferies, Grantsville, Utah, og døm ifølge det Billede, han fremstiller, hvilken Træ det er, som bærer raadden Frugt:

Ødelæggeren er i Landet; Sygdom og Død hersker og synes at være i tiltagende: Men der existerer dog megen Helbred i dette saa velsignede Land. Vi have ogsaa i Overflod, vore Børn bede ikke forgjæves om Brød, ejheller ere Krøblinger, Tilskadekomne, aldrende Fædre og Mødre nødte til Tiggeri, overladt uforsørgede, blottede for et Hjem. Nej, de nyde baade af Himmelens og Jordens Velsignelser i dette vor Guds Zion. Himmelens Velsignelser dvæler i de Retfærdiges Hjærter og Boliger. Herren er med sit Folk; og, o hvilket Folk det er! De blive kaldte for Samfundets Affkum og erklærede for dettes Bærme; de blive regnede som de laveste iblandt de Lave, og de daarligste iblandt de Daarlige, udsamlede fra de skumleste og smudsigste europæiske Byer. Dersom nu dette er sandt, og det ligeledes er sandt, at de her i denne forunderlige Landsdel ere ædruelige, fredelige, stræbsomme og gode Folk, saaledes som det er bleven erklæret for Verden af Mange, som have taget sig for, at komme og see for sig selv, da maa det være en forunderlig Kraft, hvorved Evangeliet er i Stand til at afstedkomme saadan extraordinær Forandring. Uagtet vi anerkjende Evangeliets reformerende Kraft paa alle dem, som annamme det og efterleve dets hellige Principper, saa benægte vi til samme Tid, at de Sidste Dages Hellige ere Affkummet af de laveste Klasser. — Til det Modsatte erklære vi, at de ere den forjættede Sæd af de „Troendes Fader", Israels Udvalgte, hvis Liv have været skjulte med Kristus i Gud, og de kjende deres Stamme, deres Mission paa Jorden samt deres endelige Bestemmelser. Vidende disse og andre

Ting ere de rolige og selvbeviste, og deres Valgsprog er: „Paa Gud vi haabe." Præster kunne udtordne Bandstraalen, Politikkere kunne lægge Planer, og Pressen kan fuldende de onde Hensigter, der have til specielt Formaal at tilintetgjøre et uskyldigt, lovefterretteligt Folk. Nationens lovgivende Forsamling, der burde fostre og beskytte dens bedste og mest industrielle Borgere, kan vel vedtage og udslynge sine fremskridtsstansende, frihedsødelæggende og gudsforagtende Love; berøve os vor Valgret, og forsøge at kvæle Troen paa den levende Gud, som voxer i deres oprigtige Hjærter, truende med Anvendelsen af den stærke militære Arm til samme Loves Gjennemførelse. Individer, Komuner, Nationer og Helvedes Hærskarer kunne forene sig om Tilintetgjørelsen af Guds Folk og Rige; men de Sidste Dages Hellige føle endnu stille og rolige, og fulde af Tro paa, at den Gud, som i det Forbigangne har bevaret dem, ogsaa vil gjøre saa fremdeles og for evigt. Sikkerligt de ere et forunderligt Folk.

Mill Star.

Apostlernes Endeligt.

Uagtet Apostlernes Levnet og Endeligt udførligt blev omhandlet i Artiklen „De tolv apostoliske Dommere i forrige Aargang, haabe vi, at nærværende korte Skizze omhandlende deres Dødsmaade, — især for ny Medlemmer — ikke vil være uden Interesse.

1.) Simon Peter (Jonas's Søn) blev korsfæstet i Rom med Hovedet nedad i Kejser Neros Tid. A. D. 69.

2.) Jakob (Zebedæi Søn) kaldet den Store, den første apostoliske Martyr, blev halshugget med et Sværd i Jerusalem, ifølge Herodes Hustru Agrippas's Ordre, under Claudius. A. D. 45. — Skarpretteren, som var bleven omvendt ved Jakobs Vidnesbyrd, bekjendte aabenbart sin Omvendelse og Tro paa Kristum, og blev derfor ogsaa strax halshugget.

3.) Johannes, „Den elskede Discipel" ogsaa kaldet „Den Guddommelige", blev kastet i en Kjedel kogende Olie i Rom, men forblev uskadt. Han blev siden af Kejser Domitian forvist til Øen Patmos, hvor han i to Aars Tid maatte arbejde i Blyminerne, hvorfra han af Domitians's Efterfølger Nerva blev befriet, og led siden meget Ondt for Kristi Skyld; blev ved et Tilfælde tvunget til at sluge Gift, for at man kunde see, hvad Virkning det vilde have paa ham, men han forblev uskadt. Efter Menneskenes Formodning skulde han være død i Efesus.

4.) Andreas (Peters Broder) blev korsfæstet i Patros i Akadien under Ægeas, ifølge det rommerske Raads Befaling. A. D. 70. Han levede tre Dage paa Korset, og vedblev at prædike for de Omkringstaaende, indtil hans Kræfter svigtede ham.

5.) Philipus blev bunden til en Pæl og stenet til Døde af Ebionitterne i Hierapolis, en Stad i Frygien. A. D. 54.

6.) Bartholomæus blev først pryglet med Stokke, og siden korsfæstet med Hovedet nedad hvorpaa han blev flaaet levende paa Korset, og for aldeles at hindre ham fra at prædike til de Omkringstaaende, blev han ifølge Kong Astyages's Befaling halshugget paa Korset, i Albanopolis, Armeniens daværende Hovedstad. A. D. 70.

7.) Thomas, med Tilnavnet „Diodymus", blev først pint med hede Plader og siden kastet i en Smelteovn, men da han forblev uskadt, gjennemborede

man ham med Lanser og Spyd, og derpaa brændte hans Legeme i Kolomina, Ostindien. A. D. 70.

8.) Mathæus (Alphæi Søn) blev naglet til Jorden og dernæst halshugget af Hytakus i Nadavar Æthiopien. A. D. 70.

9.) Jakob, Alphæi Søn (kaldet den Mindre), blev nedkastet fra Templet i Jerusalem, stenet og derpaa dræbt med en Valkekjølle. A. D. 63.

10) Judas Thaddæus, Alphæi Søn, blev dræbt i Slutningen af Forfølgelsesperioden af Tyrannen Nero. A. D. 70.

11.) Simon Zelothes, Alphæi Søn, Broder til Mathæus, Jakob den Mindre og Judas Taddæus; alle beslægtede med Frelseren, blev korsfæstet paa den mest oprørende Maade i Syrien. A. D. 70.

12.) Mathias, som ved Judas Iskariotes's Frafald, af de elleve Apostler blev valgt til at udfylde denne ledige Plads i deres Kvornm, blev ifølge nogle Skribenters Paastand martyret paa tre Maader. Man paastaar nemlig, at han, anklaget af Jøderne for Bespottelse imod Gud, Moses og Loven, af Ypperstepræsterne dømtes naglet til et Kors, blev stenet og dernæst halvhugget.

Saaledes omkom Jesu tolv Apostler paa den grusomste Maade, hvilke han havde valgt iblandt Jøderne, efter at være bleven hadet og forfulgt gjennem hele deres apostoliske Løbebane; men mange af de Halvfjerdsindstyve Diciple gik samme Skjæbne i Møde, af hvilke vi ville fremhæve nogle faa Exempler af de mange:

Markus blev slæbt gjennem Alexandrias Gader til Baalet men døde paa Vejen. A. D. 64.

Lukas blev hængt paa et Oliventræ i Grækenland. A. D. 93.

Paulus blev meget forfulgt og tilsidst halshugget under Tyrannen Nero. A. D. 64.

Barnabas blev slæbt ud af Staden Salamina paa Cypern, og derpaa brændt. A. D. 64.

Aristarkus blev dræbt i Rom under Nero. A. D. 70.

Silas eller Sylvanus fra Fillippa i Makedonien blev pidsket til Døde. A. D. 70.

Onesiphorus, en af Pauli Venner, og Porphyros's Medarbejder i Hellespont, blev bunden til en vild Hest og saaledes sønderrevet til han døde, ifølge Neros Befaling. A. D. 70.

Antipas, Kristi tro Vidne, blev brændt i en gloende, udhulet Messingoxe i Pergamus. A. D. 75.

Timotheus blev stenet til Døden af Afgudsdyrkere i Efesus. A. D. 98.

Urticinus, en meget trofast Eftersfølger af Jesus, blev halshugget i Rom. A. D. 99.

Vitalius blev brændt i Ravenna for Jesu Vidnesbyrds Skyld, og hans Hustru blev pisket til Døde i Milan. A. D. 100.

Martyrs Mirror.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 192.)

Jeg ankom til Scarboro den 6te Juli, og den 14de blev mit første Barn, en Datter, født i Fader Carters Hus. Vi gav hende Navnet Sarah Emma. Den

30te Juli forlod jeg min Hustru og Barn i hendes Faders Varetægt, og begav mig endnu en Gang til Foxøerne.

Medens jeg den 9de August holdt Forsamling med de Hellige i North Vinal-Haven, modtog jeg Brev fra Thomas B. March, som da var Præsident for de Tolvs Kvorum, hvilket underrettede mig om at Joseph Smith havde modtaget en Aabenbaring som udnævnte følgende Personer til at fylde de ledige Pladser af disse, som vare faldne: John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og Willard Richards. Præsident March tilføjede: Vid da Broder Woodruff, at ifølge dette er Du beskikket til at indtage Pladsen som en af de tolv Apostle; og i Overensstemmelse med Herrens Ord givet fornylig, skulde Du komme hastig til Far West, og næstkommende 26de April, tage Afsked med de Hellige her, og da begive Dig til andre Klimater hinsides det mægtige Dyb. Nævnte Brevs Indhold var bleven mig tilkjendegivet flere Uger før dets Ankomst, men jeg havde ikke nævnt det til Nogen. Eftersom Tiden nu var kommen for mig, at forlade Øerne, ønskede jeg at tage saa mange af de Hellige med mig til Zion, som kunde rejse. Allerede nu var en Linie bleven draget imellem de Hellige og disse som havde forkastet Evangeliet, og Fjenden var meget forbittret paa mig og det Guds Værk, som jeg havde stridt for at faa oprettet; de truede mit Liv, men de Hellige vare villige til at staa mig bi. Jeg tilbragte fire Dage i Selskab med de Hellige, holdende Forsamling med dem, og paa alle Maader opmuntrende dem til Trofasthed under alle Omstændigheder. Under min Missionstid paa Øerne havde jeg døbt omtr. et Hundrede Personer, og der var nu Udsigter for at Halvparten kunde see sig i Stand til at rejse derfra; men Djævelen rasede i den Grad, at mange af dem bleve forskrækkede. Indbyggerne paa disse Øer havde kun lidt Begreb om at behandle Heste og Vogne; i Virkeligheden havde de mere Erfaring i at omgaas en Haj end en Hest. Uagtet dette, rejste jeg og Broder Nathaniel Thomas, — som havde solgt sin Ejendom og havde Penge — til Fastlandet og kjøbte 10 nye Vogne, 10 Sæt Seletøj og 20 Heste. Saasnart jeg fik alle nødvendige Ting for Kompagniets Udstyr paa rede Haand, overlod jeg Omsorgen for det Øvrige til Broder Thomas, og begav mig paa Rejsen forud til Scarboro for at berede mit eget Rejseudstyr. Hele Kompagniets Udrustning beløb sig til omtr. 2000 Dollars. Før jeg forlod Br. Thomas gav jeg ham de nødvendigste Raad angaaende Rejsen, og paamindede ham om, ikke at begynde den sildigere end den 1ste September fra Fastlandet. — Jeg ankom til Fader Carters den 19de August og ventede med Længsel paa Øboernes Ankomst; men i Stedet for at ankomme først i September, kom de ikke før først i Oktober, og ved deres Ankomst viste deres Befordringer sig at være i største Uorden, og det tog fuldt en Dags Tid med at fæste Sejldugene, male Vognene og blive beredt paa Rejsen.

Om Eftermiddagen den 9de Oktober tog vi Afsked med Fader Carters Familie og paabegyndte vor 2000 Miles Rejse, paa denne sildige Aarstid, medtagende min Hustru med et diende Barn ved Brystet, og anførende et Kompagni paa 53 Personer fra Maine til Illinois, og tilbringe næsten tre Maaneder med at rejse i Vogne gjennem Regn, Uføre, Sne og Frost, var en Prøve jeg aldrig før havde oplevet, i al min Erfaring som Evangeliets Forkynder. Ved vor Ankomst til Georgetown blev vort Selskab forøget med Ældste Milton Holmes. Vi

rejste nu saa langt vi kunde hver Dag, og lejrede os, hvor som helst Natten indhentede os. Da vi den 13de Oktober satte over «Green Mountains» blev jeg angreben af en Syge der i Symptomer var lig Kolera; jeg var meget daarlig og maatte forblive i et Hus i to Timer, men de Ældste administrerede Ordinantsen „de Syges Salvning" til mig og jeg blev rask. Den 24de blev jeg atter syg, desuden blev min Hustru og Barn ogsaa syge, saa vel som Andre af Kompagniet, begrundet paa Rejsens Besværligheder. Den 31te havde vi den første Snestorm, saa Hestene hele Dagen maatte slæbe Vognene gjennem Mudder, Sne og Vand. Den 2den November forlod Br. Milton Holmes os, og tog med Damper til Fairport, og to Dage senere døde en lille Dreng 6 Aar gammel, tilhørende Nathaniel Holmes, og vi begravede ham i Westfield. Vejen blev omsider saa ufremkommelig og Vejret saa overmaade koldt, at Nathaniel Thomas og James Townsend besluttede at gjøre Holdt og overvintre. Vi efterlod dem i Nærheden af New Portage Ohio, den 21de November. Den 23de blev min Hustru angreben af en voldsom Hovedpine, hvilket endte med Hjærnefeber, og hun blev med hver Dag daarligere, eftersom vi fortsatte Rejsen. Det var i Sandhed prøvende for en Kvinde at ligge syg i en Vogn og blive ført over ujævne Veje i saa lidende en Tilstand, og til samme Tid være besværet med et sygt Barn. Den 1ste December var en prøvende Dag for mig. Min Hustru blev daarligere og daarligere, og omtr. Kl. 4 Efterm. syntes det som Døden havde begyndt at indfinde sig. Jeg standsede Befordringen, eftersom det nu syntes hun skulde snart aande for sidste Gang. To Søstre sad ved hendes Side i Vognen, og ydede hende hvad Assistance de kunde. Jeg stod nedbøjet af Sorg ved Siden af Vognen, hvorpaa jeg anraabte Herren og bad at hun maatte leve, og ikke blive taget fra mig. Jeg gjorde Fordring paa de Forjættelser givet mig gjennem Profeter og Patriarker; hendes Aand oplivedes, og jeg drev en kort Distance og fik hende ført ind i en nærligginde Gjæstgivergaard, hvor jeg den ganske Nat vaagede over hende, og plejede hende og Barnet efter bedste Evne, og bad til Herren, at han vilde skaane hendes Liv. Den paafølgende Morgen saa vi os nødsagede til at flytte hende ud fra Gjæstgivergaarden paa Grund af, at der var en saadan Forstyrrelse, at hun ikke kunde udholde det. Vi førte hende derfor ud i Vognen igjen, hvorpaa vi rejste to Mile og standsede udenfor et Hus, og jeg gjorde den Bestemmelse at ville forblive her, til hun enten kom sig af sin Sygdom eller hensov i Dødens Arme. Dette var en Søndag Morgen, den 2den December. Efter at have faaet min Hustru anbragt i nævnte Hus, og skaffet mig noget Brænde for Varmens Vedligeholdelse, tilbragte jeg den øvrige Tid med at passe hende, eftersom det syntes at hun kun havde en meget kort Tid at leve. Hun kaldte mig om Aftenen hen til Siden af Sengen og sagde, at hun følte som om hun endnu kun havde ganske faa Øjeblikke tilovers i dette Liv. Hun tilkjendegav stor Tro paa den Sag hun havde antammet, og formanede mig til at være trofast.

Efter alt at dømme var hun nu døende, men jeg lagde da mine Hænder paa hendes Hoved og bad for hende, saa hun snart blev noget bedre, og var siden noget den Nat. — Den 3die December var hun meget daarlig, hvorfor jeg tilbragte Dagen med at tage Vare paa hende, og følgende Dag begav jeg mig til Eaton for om muligt at erholde

Et eller Andet, som kunde forbedre hendes Tilstand; men hun forværredes gradvis og om Aftenen var alt Liv udslukt, og hun syntes død.

Søstrene samledes grædende omkring hende, medens jeg stod betynget af Sorg. Guds Aand og Kraft begyndte at hvile paa mig i den Grad, at Tro for første Gang under hendes Sygdom fyldte min Sjæl, skjøndt hun laa død foran mig. — Jeg havde nogen Olie, som var bleven indviet for min Salvelse i Kirtland, hvilken jeg tog, og helligede den for Herren til de Syges Helbredelse. Dernæst bøjede jeg mig ned for Herren og bad for min Hustrus Liv, og i Herrens Navn salvede jeg hendes Legeme med nævnte Olie, hvorefter jeg lagde mine Hænder paa hende, og i Jesu Kristi Navn bød jeg Dødens og Ødelæggelsens Magt at forlade hende, at Livsaande maatte forenes med hendes Legeme. Hendes Aand vendte tilbage til Legemet, og fra denne Stund blev hun helbredet, hvorfor vi følte til at prise Guds Navn, stole paa ham og holde hans Befalinger.

Min Hustru fortalte siden, at medens Alt dette foregik, forlod hendes Aand Legemet, og hun saa dette liggende paa Sengen, og de grædende Søstre at omringe det. Hun betragtede dem hendes Barn og mig, da der derpaa ptudseligt indfandt sig tvende Personer med en Ligkiste, sigende, at de vare komne efter hendes Legeme. Et af disse Sendebud sagde hende, at hun kunde have et Valg: Hun kunde faa Lejlighed til at gaa til Hvile i Aandeverdenen, eller hun paa en Betingelse kunde have det Privilegium at vende tilbage til sit jordiske Tabernakel, og fortsætte sit Arbejde her paa Jorden. Betingelsen var, at om hun kunde tilligemed sin Husbond gjennemgaa alle de Sorger, Prøver og Gjenvordigheder, som dette Liv medfører, hvilket han for Evangeliets Skyld vilde blive opfordret til at udstaa til Enden. Idet hun betragtede den Stilling, hvori hendes Mand og Barn befandt sig, udbrød hun: Ja, det vil jeg! — Det var nemlig i dette Øjeblik, at Troens Kraft begyndte at hvile paa mig, og i det jeg administrerede til hende, og hendes Aand atter forenedes med Legemet, da saa hun hine tvende Personer bære Ligkisten ud af Værelset og forsvandt.

Morgenen den 6te December hviskede Aanden til mig: Staa op og fortsæt Din Rejse! Formedelst Guds Naade var min Hustru i Dag i Stand til at opstaa og klæde sig selv paa og gaa ud til Vognen, og vi fortsatte vor Rejse med Glæde. Natten den 11te December, overnattede vi i en Gjæstgivergaard, da det var meget koldt. Jeg blev her underrettet om, at min Broder Ashael H. Woodruff pludseligt var afgaaet ved Døden; han var Kjøbmand i Terre Haute Indiana. — Jeg havde netop forventet en meget glædelig Sammenkomst med denne Broder den følgende Dag, men i Stedet derfor havde jeg nu kun det Privilegium tillige med min Hustru, at besøge hans Grav, og siden erkyndige os lidt om hans timelige Affærer. Jeg blev tilbudt den Rettighed at forvalte hans Dødsbo, men eftersom jeg anførte et Kompagni til Zion, kunde jeg ikke vente og varetage disse timelige Forretninger. Fremmede administrerede Affærerne, og tog al hans Ejendom i Besiddelse; hans Slægtninge erholdt kun nogle faa værdiløse Gjenstande. Jeg forlod dette Sted, og begav mig ind i Illinois den 13de December og ankom til Rochester den 19de og da jeg fik Underretning om de heftige Forfølgelser mod de Hellige i Mis-

souri, og Kirkens usikkre Tilstand, besluttede vi at forblive i Rocester Vinteren over. — Saaledes endte da min Rejse, som varede i to Maaneder og sexten Dage, ledende de Hellige fra Forøerne til Vesten, en 2000 Miles Rejse gjennem alle de Ubehageligheder, som en saadan Rejse medfører, foruden Sygdom og meget koldt Vejr. — Næstkommende Foraar tog jeg min Familie og flyttede til Quincy Ill., hvor vi kunde nyde vore Brødres Selskab, og jeg følte til at prise Gud for hans faderlige Omsorg, som var vederfaret mig og Familie i alle vore Lidelser.

I det Profeten Joseph Smith adspurgte Herren angaaende hans Villie med Hensyn til de Tolv, erholdt han følgende Svar i en Aabenbaring givet den 8de Juli 1838, hvori han siger: „Lad dem tage Affked med mine Hellige i Byen Far West den 26de April paa mit Hus's Byggeplads sagde Herren. Lad min Tjener John Taylor, og ligeledes min Tjener John E. Page, og ligeledes min Tjener Wilford Woodruff, og ligeledes min Tjener Willard Richards blive beskikkede til at indtage deres Pladser, som ere faldne, og blive offentlig bekjendt med deres Beskikkelser."

Man vil erindre at denne Aabenbaring adskiller sig fra tidligere givne Aabenbaringer, i Henseende til en bestemt givet Dato og Sted for Begyndelsen af deres Mission. Da nævnte Aabenbaring blev given var Alt Fred og Rolighed i Far West Missouri, Stedet, hvor de fleste Hellige boede; men før dens Opfyldelse vare de Hellige blevne drevne ud af Staten Missouri ind til Staten Illinois, ifølge Guvernør Bogs's Udryddelsesordre. Desuden havde Missourianerne svoret paa, at selv om alle Joseph Smiths Aabenbaringer bleve opfyldte, saa skulde denne forblive uopfyldt. Aabenbaringen bestemte Dagen og Stedet, naar de Tolv skulde tage Affked med de Hellige, og begive sig paa deres Missioner hinsides det store Hav, og Missouris Pøbelskarer erklærede, at de vilde see til, at dette ikke skete.

Det syntes som om Herren havde forudseet hvad der vilde ske, og havde desaarsag givet Aabenbaringen paa den nævnte Maade, for at see om de Tolv vilde adlyde den, naar de samtidigt vare udsatte for at miste deres Liv. — Da Tiden nærmede sig for Opfyldelsen af denne Herrens Befaling, var Brigham Young Præsident for de Tolvs Kvorum; Thomas B. March, som var den ældste Apostel, var falden. Br. Young sammenkaldte da disse af de Tolv, som da vare i Quincy Ill. for at erfare hvad deres Mening var med Hensyn til at rejse til Far West, i Overensstemmelse med Herrens Befaling. Profeten Joseph Smith, Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Lyman, Wight og Parley P. Pratt sad fængslet i Missouri paa denne Tid; men Joseph Smiths Fader, Patriarken var i Quincy Ill. Baade han og Andre, vare af den Mening at det vilde være ufornuftigt for os, at paabegynde hin Rejse, eftersom vi dermed satte vore Liv paa Spil, og de mente at Herren vilde tage Villien for Gjerningen; men da Brigham Young adspurgte os, hvad vore Følelser vare i denne Retning, svarede Alle som een Mand, at Herren havde talt, og at det var for os at adlyde. Det var Herrens Værk at tage Vare paa sine Tjenere, og vi vilde efterkomme Befalingen eller dø ved at gjøre et Forsøg derpaa.

For tilfulde at forstaa den Fare, hvori de Tolv kastede sig i at paabegynde denne Rejse, burde mine Læsere erindre, at Lilburn W. Boggs, Guvernør i Staten Missouri, havde udstedt en Proklamation, hvori alle Sidste Dages Hellige

opf til at forlade Staten, eller blive tilintetgjort. Far West var taget i Besiddelse af Militsen, som egentlig ikke var andet end en organiseret Pøbel. Brødrene vare blevne tvungne til at aflevere deres Vaaben; alle de af vore ledende Mænd, som muligt kunne gribes, kastedes i Fængsel; de øvrige bestaaende af Mænd, Kvinder og Børn maatte fly ud af Staten for at frelse deres Liv paa bedste mulige Maade, efterladende deres Huse, Landejendomme og andre Ejendele, hvilke de ikke vare i Stand til at bringe med sig, til at blive taget af Pøbelen. De (Pøbelen) nedskjød i Virkeligheden baade Køer og Svin tilhørende de Hellige, hvor som helst Lejlighed gaves, og berøvede dem desuden af Alt, hvad de kunde faa lagt deres Hænder paa. Sidste Dages Hellige bleve truede med de grusomste Behandlinger, og maatte udstaa de groveste Beskyldninger. Det var med største Møje at mange af dem kom ud af Staten; thi der vare Mange, som paa den ikke Tid regnede det for større Synd at skyde en „Mormon," end at skyde en „gal Hund." Ifølge denne kortfattede Forklaring vil Læseren kunne forstaa, hvorfor nogle af Brødrene syntes vi ikke skulde begive os tilbage til Far West, og derfra begive os paa vor Mission til Europa.

Eftersom vi vare bestemte paa at efterkomme Befalingen, begave vi os paa Rejsen til Far West den 18de April 1839. Jeg førte Brødrene Brigham Young og Orson Pratt paa min Befordring, og Broder Cutler tog Brødrene John Taylor og George A. Smith paa sin. — Paa Vejen mødte vi John E. Page, som var paa Rejsen til Quincy med sin Familie, og havde været saa uheldig at vælte; vi hjalp ham at rejse Vognen, hvorpaa han kjørte denne til en nærliggende Dal, hvor han forlod den og begav sig paa Rejsen med os til Far West. Om Aftenen den 25de April ankom vi til Far West, og overnattede i Br. Morris Phelps's Hjem, dog han var der ikke selv, han var tagen til Fange af Pøbelen og befandt sig endnu i Fængsel.

Uagtet vore Fjenders Trusler om at nævnte Aabenbaring ikke skulde blive opfyldt, og uagtet 10,000 Hellige ifølge Guvernør Boggs's Udryddelsesordre vare fordrevne fra Staten, og Profeten Joseph tilligemed sin Broder Hyrum og andre af Kirkens ledende Mænd vare i Fjendens Hænder, belagte med Lænker i Arresten, begave vi os dog til Tempelpladsen i Far West om Morgenen den 26de April, i Opfyldelsen af Aabenbaringen. Vi afholdt et Raad og udførte mange Ting, iblandt hvilke vi exkomunikerede 31 Personer, som havde fornægtet Troen, og blevne vore Fjender. — «Mission of the Twelve» blev afsjungen, hvorpaa vi begav os til det sydlige Hjørne paa Tempelpladsen, og assisteret af Ældste Alpheus Cutler, Formanden for Bygningskomiteen, lagde vi den sydostlige Hovedhjørnesten ifølge Aabenbaringen. Tilstede vare af de tolv Apostle: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page og John Taylor, hvilke da ordinerede Wilford Woodruff og George A. Smith til Apostelskabet, og som Medlemmer af de Tolvs Kvorum, i deres Sted, som vare faldne. Darwin Chase og Norman Shearer, som nylig vare blevne befriede fra Richmond Fængsel bleve ordinerede til de Halvfjerdsindstyves Embede. Dernæst opoffrede de Tolv en vokal Bøn i følgende Orden: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith, hvorpaa vi sang: «Adam-ondi-Ahman».

De Tolv toge derpaa Afsked med de tilstedeværende Hellige, som følger: A. Butler, Elias Smith, Norman Shearer, Wm. Burton, Stephen Markham, Shadrach Roundy, Wm. O. Clark, John W. Clark, Hezekiah Peck, Darwin Chase, Richard Howard, Mary Ann. Peck, Artimesia Granger, Martha Peck, Sarah Granger, Theodore Turley, Hiram Clark og Daniel Shearer.

Efter nu at have efterkommet Herrens Befaling vendte vi tilbage til Illinois. Vi havde udført vor Mission, uden at en Hund havde gøet af os, eller noget Menneske sagt saa meget som: „Hvorfor gjøre I dette."

Vi satte over Missisippifloden paa en Dampfærge, og den 2den Maj ankom vi til Quincy Illinois, atter havende den Glæde endnu en Gang, at samles med vore Familier i Fred og Ro. En besynderlig Hændelse fandt Sted da vi vare paa Vejen til Far West; vi mødte nemlig Joseph Smith og hans Medfanger, som vare undslupne af Fængslet i Missouri, men uden at nogen af os lagde Mærke dertil. —

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Ved en forfærdelig Dynamitexplosion i London den 15de f. M. forsøgte man at sprænge Regjeringsbygningen i Luften. En frygtelig Storm rasede den 21de f. M. — I Frankrig herskede en ualmindelig Kulde i Paaskedagene. — Tyrkiet. Et alvorligt Sammenstød har fundet Sted i Yemen, hvor Tyrkernes Saarede og Døde udgjorde 4 Officerer og 180 Menige. Ved Bjærget Ararat have Snelaviner anrettet stor Skade; 150 Personer ere dræbte og 300 Saarede. — For. Stater. I Norvick Conn. og Newburg N. J. fandt der den 28de Febr. en stærk Jordrystelse Sted, ledsaget af en stærk meteorisk Belysning. I Nærheden af Glencoe Mich. skete der den 1ste f. M. den Ulykke, at Kokken ved et Saugværk ved Uforsigtighed fik Gift blandet i Brødet, hvilket havde til Følge, at 70 Personer ved Nydelsen deraf alle paa det ynkeligste omkom. — I Distriktet Kootenay, Britisk Kolumbia, har man fornylig opdaget rige Sølv-, Kobber- og Blylejer. — Ifølge Efterretninger af 22de f. M. rasede Koleraen saa stærkt i Staten Chipas, Mexico, at al Jærnbanearbejde standsedes af Mangel paa Arbejdskraft. — I Sydpatagonien har et væbnet Sammenstød fundet Sted imellem argentinske og chileenske Tropper.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1883. 32te Aargang.

Dommer Blacks Forsvar.

Følgende ere Dommer Jeremiah S. Blacks Argumenter, fremført for den retslige Kommite i Repræsentanthuset, Washington, den 1ste Februar 1883, som Forsvar for Utah.

Hr. Ordfører og Gentlemen: Med Deres Tilladelse og ifølge Utahs Indbyggeres Forlangende, er jeg her for at paatale deres Rettigheder, og diskutere den Magt, som Unionsregjeringen besidder til at kontrolere dem.

Om De mine Herrer, for et Øjeblik ville tænke over, hvormeget de muligvis maa lide, paa Grund af ukonstitutionel Lovgivning, og paa samme Tid erindre, at de (Folket i Utah) ikke have nogen Stemme i nogen af Kongressens lovgivende Kamre, haaber jeg at man uden Modstand vil lytte til deres Sagførers Forsvar, og tillade ham at bevise, om han kan, at baade de Lovforslag, som allerede ere vedtagne saavel som de, der nu ere under Drøftelse, ere ukonstitutionelle.

Uagtet jeg ikke agter at fordre Noget for dette Folk, som deres Fortjeneste, bør dog i det mindste deres Opførsel og Karakter ikke misforstaaes. Det er blevet sagt, (hvormegen Sandhed der er deri kjende Dhrr. lige saa nøje, som jeg) at de (Mormonerne) ere ædruelige, fredelige, oprigtige og gavmilde, ikke alene mod hverandre, men ogsaa mod de Fremmede, som komme indenfor deres Porte. Deres Historie beviser, at de ere blottede for de Forbrydelser, der ere forbudne i de ti Bud, og at de ikke ere tilbøjelige til de saa almindelige Laster, som ellers altid plejer at existere i Nybyggerkommuner. Deres territoriale Regjering er bleven forvaltet med ualmindelig Ærlighed, Visdom og Retfærdighed. De ere tydelige i deres Regjeringsform og fordumsfrie i deres Love; deres Skatter, ere lette, og Alle ere beskyttede. Der er ingen Bedragerier i deres Valg; ingen Embedssvig; ingen specielle Skattepaalæg og ikke en Dollars Gjæld.

De bekjende sig næsten Alle til deres egen Religion, for hvilket de blive bespottede og forhaanede; men de gjøre ingen lovlig Forskjel paa dem, som i Trosanliggender adskille sig fra dem. Der findes ikke Spor af Intollerance i deres Love, og i den Konstitution, som de have vedtaget, og under hvilken de ansøge om Optagelse som Stat, garanterer de

til et hvert Menneske den fuldkomneste Religions- og Samvittighedsfrihed. Intet Sted paa Jorden er det værdifulde af lokal Selvstyrelse blevet bedre prøvet, end ved den Fremgang disse have gjort, der have været under deres Regjerings Beskyttelse. For 36 Aar siden var Saltsødalen den mindst indbydende og tørreste Region paa Jorden, en Ørk, der Intet frembragte. Ved politisk og religiøs Frihed, have disse Mormoner bekjæmpet hele Naturens Modstand. Ved Vanding, der er mærkelig for dens Udbredelse, Kunst og Kostbarhed, have de ledt Vandet fra de fjærne Bjærge, ned over Sletterne, og have ved deres udholdende Arbejdsomhed forvandlet den regnløse Ørken til frugtbare Landstrækninger, overfyldte med blomstrende Landejendomme og stedse voxende Stæder.

Jeg synes at det under disse Omstændigheder, vilde være urigtigt i højeste Grad, at forbande Territoriet Utah med en politisk slavisk Forbandelse, at fratage Folket deres lokale Regjering, at overgive dem nøgne og forsvarsløse til at blive røvede og udplyndrede af deres Fjender. Men lad det nu blive forstaaet, at jeg ikke anholder om Naade. Dersom DHrr. besidde konstitutionel Magt, kunne I udøve den, som I finde for Godt.

Der gives mange Aarsager, hvorfor en amerikansk Statsmand er tilbøjelig til at gjøre alt det Onde han kan mod Folket i Utah; thi de ere ude af Stand til at modstaa det. De have ikke en eneste Stemme i Nationens lovgivende Forsamling, og kunne ikke udøve den mindste Indflydelse paa Præsidentvalget. De ere afskaarne fra alle politiske „Ringe;" de kunne ikke blive nogen Mands Rival i Embedsplyndring; de kunne ikke lægge eller skade nogen Plan, for at spare eller øde Landets Penge. Paa den anden Side, er hele Landet udenfor deres eget Territorium, enige med deres Fjender, hvilke I maa forsone og tilfredsstille, om I kunne gjøre saaledes med en god Samvittighed, thi de have Stemmeret, Magt og Indflydelse, der ikke kan blive modstaaet uden Fare. Den Religion, som Folket i Utah saa haardnakket fastholder, betragtes i andre Dele af Unionen, med megen Fordom, og som kun Overtro af en pludselig opvoxende Sekt. Der findes dog ingen Mand, — selv om han var i Besiddelse af nok saa ringe en Andel af kristne Principper, der tænker, at det er ret at dræbe og plyndre og fraholde et Folk Lovens Beskyttelse, fordi det have en forkert Tro. Fra den sande Kristendom, kommer der ingen Higen efter Mormonernes Blod eller efter deres Ejendomme, men fra den modsatte Kilde, udbryder der det mest forbittrede Had. Fra nogle navnkundige Prædikanter anbefales det aabenlyst at dræbe Mormonerne i massevis, om de ikke forlade deres Hjem og flygte udenfor Unionens Grænser, og deri istemmer tilsyneladende med megen Varme, Menigheder, som man antager for at være respektable; og der udslynges svære Forbandelser mod Enhver, som vil fremlægge, et med Konstitutionen overensstemmende Forsvar, mod en saadan Handling. I det man læser om saadanne Tildragelser, som skete i gamle Dage, tænker man, at de vare djævelske i højeste Grad; men efter som de nu ere antagne i den almindelige Dømmekraft og gaa ustraffede af senatorisk Visdom, maa man antage, at det er efter Nutidens Smag og en forfinet menneskelig Skikkelse i en ny Kjole. Som et almindeligt Tilfælde, har politisk Fromhed alle Steder, hvor den har vist det Hvide i sit Øje, baade her og i Europa, bevist sig at være en Skjændsel og et falsk Paaskud; men det vilde ved denne Lejlighed, være at tale ilde om højtstaaende Personligheder, at kalde

dette Hykleri. Ægtheden af den Religion, som forfølger en Mormon staar ikke til at undersøge. Ligesaa uskyldigt, er Foretagendet af en Embedsmand betragtet, da han falskeligen udstedte et Valgbevis til en antimormonsk Kandidat, som han vidste blev overvunden med 15 Stemmer mod 1. Vi ville heller ikke tilskrive Embedsmænd eller private Indbyggere i Utah, som umage sig her og hjemme, med at nedbryde Territoriets Regjering, rane Embederne og plyndre Pengekassen, nogen ond Hensigt dermed. Deres retfærdige Sjæle blive plagede fra Dag til Dag paa Grund af, at syndige Mennesker ere tilladte at leve fredelig, og at gjøre den Fremgang de kunne. De (Folket i Utah) ere alene tilskyndede af uegennyttig Nidkjærhed for Guds Riges Fremgang; hvilket efter deres Mening, vilde blive forhindret ved, at fri Regjering vedbliver at være fremherskende i Utah. Men Sagen beror ikke paa nogen af Partiernes Værdighed eller Uværdighed. Spørgsmaalet er ikke, hvilken Slags Straf Folket i Utah har fortjent ved deres Ugudelighed, men hvad Kongressen har Ret til at paalægge dem. Hvad som helst der kan være de overlegne Motiver hos disse hellige Mænd, som fremskynder denne Lovgivning, kunne de ikke blive tilladte at tilfredsstille sig ved et kostbart Brud paa Konstitutionen. Om I skulle blive overbeviste om, at I ingen Magt have i denne Henseende, ville I ikke tage den, thi det vilde blive en frygtelig Forbrydelse, som I ikke kunde blive skyldige i. Førend jeg gaar længere, tillad mig at haandhæve Retfærdigheden af denne Dadel, — ikke derfor, at I troede derpaa (thi det er umuligt), men kun for at røre Eders uplettede Sind til Ihukommelse.

Mr. Grote, en af Nutidens lærdeste og dybeste Tænkere, har bevist ved forskjellige Exempler, at Troskab til fundamentale Love, hvilket han kalder „konstitutionel Moralitet", er den eneste uundværlige Betingelse, paa hvilket et frit Lands Sikkerhed og Fremgang beror. Athens høje Løbebane, fra Uddrivelsen af Peisistratisterne til en Tid efter Perikles's Død, den forunderligske og mest elskværdige af alle Tidsaldere, skyldes tydeligt den trofaste Udøvelse af denne guddommelige Dyd. Det var dette, der gjorde de kraftige Rommere stærke nok til at ryste Verden. England opholder ikke alene Theorierne, men selv den mindste Paragraf af sin Grundlov, naar det giver Love for Landets egne Folk, og det er det, som har givet dette Land indbyrdes Rolighed og usvækket Magt indenfor sine egne Grænser. Dette Lands Skam og Ulykke har sin Oprindelse fra den Ringeagtelse det har udvist mod Kolonier og fremmede Afhængige. „Konstitutionel Moralitet" blev opfostret og indskjærpet af vore Forfædre i Republikkens tidligere Dage, som det store Princip, der skulde blive Fredens Anker her hjemme, og vor Sikkerhed udenlands. Og paa det, at dette ikke skulde blive forglemt, afkrævedes en Ed af enhver Lovgiver og enhver Embedsmand, at han skulde efterkomme og adlyde ethvert Princip til alle Tider, og under alle Omstændigheder. I Modsætning til den selvantagne Indskrænkning af det amerikanske Demokrati, siger Grote, om de Franske, en højst intelligent Nation, men har aldeles ingen Hengivenhed for nogen Konstitution eller Regjeringsform, undtagen for Tilfældets Bekvemmelighed. I vide hvad Følgerne have været: Elleve Revolutioner paa mindre end 80 Aar, — en Historie der er fyldt med Uretfærdigheder og Vold — et Folk, som altid svæver mellem det laveste Slaveri, og Friheden til at kunne udføre de grusomste Forbrydelser.

Det er lige saa klart som Middagssolen, at foruden „konstitutionel Moralitet" maa enhver Paastand om Fædrelandskjærlighed være falsk og blot paataget. Den Mand, som siger, at han elsker sit Fædreland og alligevel retter et dræbende Slag mod de bestaaende Love, paa hvilke Nationens Tilværelse hviler, viser, at han er lige saa oprigtig som Nero, da han viste sin Forældrekjærlighed ved at dræbe sin Moder, og partere hendes Legeme. — Overtrædelseu af en konstitutionel Lov er en Forbrydelse, som ikke kan gjøres uskyldig, for en vis Lejligheds Skyld. I kunne ikke gjøre Ondt, at Godt skulde flyde deraf. Det Onde er der, og det Gode kommer aldrig. — Det er ligegyldigt, hvor ubetydeligt et saadant Brud kunde synes; thi endskjøndt ubetydelig i Begyndelsen vil dette udvides ligesom en Revne i Missisippiflodens Bund, indtil hele Strømmen af den uvilkaarlige Magt bryder igjennem den. Desforuden er en Forbrydelse ikke maalt efter Omfanget af det Onde den vil afstedkomme. Forfalskning er Forfalskning; selv om Resultatet, som bekommes derved er stort eller lille, og et Mord er ikke af mindre Betydning, selv om Ofret var lille af Vægt. Det sker ofte at Lovgiverne, saa vel som andre Mænd, føle sig selv hindrede af saadanne Indskrænkninger; men det giver derfor ikke Ret til at ringeagte dem. I kunne ikke lovløst bryde Konstitutionen, derfor, at den indskrænker Eder til ubehagelige og indskrænkede Omraader. I dette Land, ere alle Mennesker og alle Samfundsklasser lige. Ingen kan, overensstemmende med Landets Love sige, til en anden: „Gaa tilside, jeg er bedre end Du," og skyde ham bort fra den konstitutionelle Platform. Overdreven Hellighed kan man ikke uden Fare stole paa, den bliver let skrømtet, den er ofte falsk, og naar den indsniger sig i Politiken, er den næsten altid der, for at skjule et lavt, ondskabsfuldt Øjemed. De Skriftkloge og Farisæerne vare Hyklere. Det Samfund, hvis Rettigheder ere fordærvede, ved onde Love, vedtagne af Kongressen, ere maaske svage og forsvarsløse Indbyggere, af et fjærnt Territorium og Medlemmer af en upolær Sekt, hvis Klage ikke kan naa Folkets Øre, og om den kunde naa det, vilde det ikke tildrage sig nogen Sympati, om den havdes i Landet. Og dette er det, som taler stærkest om Tilranelse, af en uberettet Magt, til at ødelægge dem. Dette er intet Bevis paa Eders Højmodighed, men snarere, at Konstitutionen blev i Særdeleshed forfattet til Beskyttelse for de Svage.

Vi ere ikke alle enige om den Visdom der indbefattes i Konstitutionen, eller den Højmodighed der vare i de Mænd, som gav Udkast til den; men om I hader eller elsker den ere I derfor ikke mindre forpligtede til at adlyde den; I formindske ikke denne Pligt ved at forhaane den. Naar I gjøre Brud paa den, formindske I ikke denne Brøde i det Mindste, om end I ville kalde den en Sammensværgelse med Døden, og en Pagt med Helvede og onde Magter. Heller ikke kunne I forandre Naturen eller formindske Graden af det Uvillige ved Eders egne foragtelige Følelser derfor. Den maa være aldeles uværdig af Eders Gunst; men I skylde den Retfærdighed, og I maa betale Gjælden til den sidste Hvid. En lovlig Ret er, i og af sig selv, respektabel, hvormeget I end maatte hade og foragte Manden eller Samfundet, som fremsætter denne Ret. Fremdeles: Ved „Konstitutionel Moralitet" forstaaes almindelig Moralitet, baade i det offentlige og private Liv; det modsatte af Andragendet er lige saa sandt. Politisk Magt under vor Regjeringsform,

er et Tillidshverv, givet og modtaget under visse indgaaede Overenskomster, at blive forvaltede inden visse Grænser. Et forsætlig Brud af dette Hverv, ved at overtræde dets Grænser, ved at fordreje dets Øjemed, er en personlig Uærlighed, der ikke alene fordærver den Embedsmand, som gjør sig skyldig deri, men ogsaa demoraliserer Borgerne, der blive fristede ved deres personlige eller Parti-Forbindelser, i at forsvare eller undskylde det Ubillige. Paa denne Maade bliver Forbrydelsens Porte aabnede, og alt det, som er ædelt i Magten, fuldkommet i Politiken og helligt i Religionen aldeles bortfejet. Folkets Samvittighed bliver fordrejet fra sit Anker, de onde Tilbøjeligheder faar mere Herrevælde og Rovgjerrigheds Oprør opstaar for Sejrens Bytte. Hvis I ikke ere tilfredse med en fri Konstitution, der er hæderligt adlydt, giv os da en despotisk Selvherskerregjering, men frels os fra en raadden Republik om I kunne. Jeg har kun fremsat dette svage skyggefulde Forsvar for „konstitutionel Moralitet" derfor, at jeg tror, at I modstaa samme, men af en ganske anden Aarsag. Jeg ved meget vel, at jeg ikke taler til Mænd, som gjøre Fordring paa at deres egne Dydfølelser eller at deres egne Interesser, ere en højere Lov, end Konstitutionen, de have svaret at de ville understøtte, eller at det er en bedre Fremgangsmaade, end den Guds Lov foreskriver, nemlig at holde sin Ed. Lad os see om de Love, som ere vedtagne og de som nu ere forelagte Kongressen mod Territoriet Utah og dets Indbyggere, ere, eller ikke ere, „aabne" for Forkastelse paa Umoralitetens Gebet:

Det Konstitutionelle, i den Lov, som blev vedtagen den 22de Marts 1882, har været meget betvivlet og betragtet som et Brud paa Religionsfriheden. Dette er ikke min Opgave. En saadan Synd mod Gud, som ikke gjør Indbrud paa Menneskets Pligter, den ene mod den anden, falsk Tilbedelse, afvigende Religionsmeninger, vildfarende Lærdomme, et daarligt System for Religionsundervisning, ere Ting, som ere udenfor menneskelig Lovgivning. Men hvilket som helst Foretagende, som er skadeligt for Samfundet i Almindelighed eller krænkende for Folket, kan blive forbudt af Staten; og Forbryderen kan ikke undskylde sig med at det er Ret, overensstemmende men hans Udlæggelse af den guddommelige Villie. En Jøde tror, at det er Ret for ham at tage sin døde Broders Enke og avle Børn med hende, endskjøndt han maaske selv har Familie og Hustru, men det er Hor ifølge Landets Love, og det kan ikke gjøre Loven magtesløs, at han beraaber sig paa Moses's Aabenbaring. En Syvdags-Baptist, kan for Andres Bekvemmeligheds Skyld, blive tvungen til at holde Søndagen, som en Hviledag, endskjøndt hans Samvittighed siger ham, at Lørdagen er hans Guds Hviledag. Den, som aldeles ingen Tro har, er beskyttet lige saa vel som den, der har en falsk Tro; men om Gudsfornægteren fornærmer eller foruretter sine Medborgere ved paa urette Tid og Sted, at yttre sine løse Gudsbespottelser, da vil Loven kunde lægge sine Hindringer i Vejen ved at paaføre ham en Mulkt.

(Fortsættes.)

Disse Tegn skulle følge dem, som tro.

(Mark. 16, 17.)

Følgende Udtog af en Korrespondance fra Ældste Ephraim H. Nye til Mill. Star. dat. London den 2den Marts d. A. vil tjene som tilføjende Bevis paa at de samme Tegn følge Herrens ringe Tjenere nu, som i fordums Dage:

** „Det vilde maaske ikke være af Vejen, om jeg omtalte to mærkværdige Tilfælde, ved hvilke Guds Kraft blev tilkjendegivet formedelst hans Tjeneres Administration. En vis Mr. Elliot, der tilligemed sin Familie boede i South Bermondsey, havde et tretten Maaneders gammelt Barn, hvilket i mange Uger, i afvigte Foraar, var et virkeligt Skelet. Lægen, som havde Barnet under Behandling paastod, at en Hinde var groet over dets Hjærne og at det som saadan umuligt kunde leve. Dets Forældre der i lang Tid havde vaaget over det med den største Omhu og Kjærlighed opgav tilsidst ogsaa alt Haab om dets Bedring, og ventede med Taalmodighed paa den Time, da Døden vilde gjøre en Ende paa dets jordiske Lidelser. Denne Mr. Elliot, der ved Forretningsaffærer var bleven bekjendt med nogle af de Hellige i Whitechapel — nemlig Familierne Larkins og Atkinson — blev af dem tilskyndet at kalde nogle af vor Kirkes Ældster til sig, og anmode dem om at administrere til Barnet. Den 6te Juni f. A. sendte Mr. Elliot derfor Bud efter Ældsterne Joseph A. West og O. F. Whitney om at komme til hans Hus og udføre Ordinantsen for de Syges Helbredelse, til det lille stakkels lidende Barn. De gik, og efterkom Opfordringen, og tre Dage senere gjentog jeg og Br. West samme Ordinantse. Dets Moder blottede det, paa det vi desto bedre kunde see dets hentørrede Legeme. Det var et smerteligt Syn at see; jeg kunde ikke tænke mig nogen Ting, hvormed man bedre kunde sammenligne det end vilde Dyrs Skeletter, hvilke jeg har seet paa, de amerikanske Præriers brændende Sand. Jeg kunde umulig gjøre mig den Tanke, at Liv kunde existere i en saadan hentørret Skikkelse, dersom ikke jeg var bleven overbevist derom.

Mr. Elliot sagde, at dersom Barnet kom sig, vilde han betragte det som et Bevis paa at vort Samfund var den sande Kristi Kirke, samt at han vilde vise Lydighed mod dens Ordinantser. Fra nu af begyndte Barnet at blive bedre, og saa hurtig som Naturen muligvis kunde begynde at gjøre sin Indvirkning og beklæde dets udtørrede Legeme med Kjød, blev det atter et sundt, rødkindet og yndigt Barn.

Saliggjørelsens Plan blev forelagt Forældrene, hvilket de troede altsammen indtil vi kom til Lærdommen om celestial Ægteskab; her vendte Moderen sig bitterligt imod os, og sagde at Gud ikke havde haft noget at bestille med hendes Barns Helbredelse, men at det var hendes egen omhyggelige Pleje, der havde bragt det sin nuværende Helbred — uagtet det trods hendes og Lægens forenede Bestræbelser for at redde det, vedblev at svinde hen, indtil de Ældste havde lagt deres Hænder paa det. Mr. Elliot og den ældste Datter vedblev at tro Evangeliet, og bestemte ved tre forskjellige Lejligheder at vilde gaa i Daaben, men af en eller anden Aarsag forfejlede de hver Gang at møde. Kort efter, at denne vigtige Handling tilsidesattes paa saa ligegyldig en Maade, paafulgte finansiel Ruin, og de flyttede til et andet Sted.

Vi hørte derpaa ikke noget til Familien, førend for en kort Tid siden, da jeg atter besøgte dem, og fandt dem i meget ydmygende Omstændigheder. De modtog mig meget venligt, og Mdm. Elliot indrømmede nu, at det var Guds Kraft der frelste hendes Barn, men vilde dog ikke annamme Evangeliet paa Grund af Modbydelighed for Polygami. Faderen og den ældste Datter tro endnu paa Evangeliet, og erklærede at det var deres Hensigt en Gang at annamme det.

Torsdag Aften den 30te Januar d. A. besøgte jeg en Familie i Depfort ved Navn Donovan, der i længere Tid havde undersøgt vor Lære. Efter at have lyttet til mine Bemærkninger en Stund, præsenterede Moderen en lille Dreng 7—8 Aar gl. for mig med den Bemærkning at han var døv, og bad mig at lægge mine Hænder paa ham, at han maatte erholde sin Hørelse. Hun bragte nogen Olivenolie, hvilken jeg indviede og helligede i deres Nærværelse, hvorpaa jeg salvede den lille Dreng, og lagde mine Hænder paa ham ifølge det givne Mønster. Da jeg derpaa den 20de Febr. d. A. atter besøgte nævnte Familie, mødte Moderen mig, og med glædestraalende Øine fortalte, at hendes lille Dreng kunde høre saa godt som Nogen. Forældrene have nu erklæret, at det er deres Hensigt, at annamme Evangeliet.

Jeg glæder mig i Virkeligheden meget i mit Arbejde i at bringe Livets og Saliggjørelsens Evangelium for nogle af denne store Stads Indvaanere (London), og jeg takker og priser Gud bestandig at jeg er agtet værdig til at arbejde for saa ædel en Sag." Mill. Star.

„Betlehemstjernen". I Løbet af indeværende Aar er der Udsigt til, at vi ville see en ny Stjerne af 1ste til 2den Størrelse komme til Syne paa Nattehimlen. Der er nemlig i den senere Tid foretaget Beregninger angaaende en foranderlig Stjerne i Kassiopeias's Billede, og man er herved kommet til følgende intereressante Resultat: Den 11te November 1572 opdagede Tycho Brahe en ny Stjerne i Kassiopeias's Billede, der i Førstningen straalede lige saa klart som Sireus, og senere næsten som Venus; den var omtrent en Maaned synlig paa Himlen og gav Kassiopeias's Billede et ganske forandret Udseende. Fyrretyve Aar efter blev Kikkerten opfunden, og ved dens Hjælp viste det sig, at den omtalte Stjerne ikke var aldeles forsvunden, men at den som et lille Lyspunkt, der kun var synligt i Teleskopet, endnu sad paa sit Sted. Som Følge heraf blev der anstillet Undersøgelse i gamle Dokumenter om, hvorvidt denne Stjerne allerede tidligere skulde have vist sig i sin fulde Glans; man kom herved tilbage til Aarene 945 og 1264, fra hvilke der berettedes, at der havde vist sig en klar Stjerne paa den nordlige Del af Himlen. Det var heraf indlysende, at den omtalte Stjerne hører til de foranderlige Stjerners Klasse, og at den har en Periode af noget over tre Hundrede Aar. Tælles der nu tre Perioder tilbage fra Stjernens Tilsynekomst i fuld Glans i Aaret 945, komme vi til Tilsynekomsten af den Stjerne, der blev seet ved Kristi Fødsel. Stjernen har som Følge deraf iblandt Astronomerne faaet Navnet „Betlehemstjernen". Vi kunne, som ovenfor sagt, vente dens Opblussen i fuld Glans i Løbet af indeværende Aar; den yderste Termin, til hvilken dette Fænomen kan ventes, er Aaret 1885. Stjernens Sted paa Himlen er 0 Time 18 Minutter Rektascension og 63½ Grad nordlig Deklination. Berl. Tid. den 30te Marts 1883.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Emigranternes Afrejse.

Den 6te April Kl. 11.20 Form. afrejste dette Aars første Emigration af skandinaviske Hellige pr. Dampskib „Cato." Selskabet, som bestod af 103 Sjæle, havde desuden fem hjemvendende Missionærer i Følge med sig, nemlig Ældsterne N. R. Lindahl, (Selskabets Leder), Oluf C. Larsen, Jens P. Jensen, Hans C. Hansen, og Josef R. Linvall. Indskibningen foregik under de bedste Omstændigheder og føjligt Vejr, og ønske vi af ganske Hjærte, at vore Brødre og Søstre maa lykkeligt naa deres Bestemmelsessted, og samles med fordums Slægtninge og Venner i Zions Land.

Instruktioner angaaende Emigration.

Følgende Instruktioner ere afpassede for disse, som agte at emigrere i indeværende Aar. De komme fra Personer, der have lang Erfaring, og ere beregnede paa at blive til deres Sikkerhed, Nytte og Fordel, som skulle rejse. Vi ønske derfor, at nedenstaaende Raad nøjagtigt skulle iagttages i alle Henseender. Dette Aars anden Emigration vil afgaa fra Kjøbenhaan den 15de Juni. Konferencepræsidenterne bedes — saavidt muligt, at indsende Penge og Lister inden Maj Maanedes Udgang.

„Emigrationspriser fra Kjøbenhavn 1883."

Bestemmelsessted		Medlemmer				Ikkemedlemmer			
		Fuld Pris — Personer 12 Aar gl.		Halv Pris — Børn fra 5—12 Aar gl.		Fuld Pris — Personer 12 Aar gl.		Halv Pris — Børn fra 8—12 Aar gl.	
		Kr.	Øre	Kr.	Øre	Kr.	Øre	Kr.	Øre
Nord for Ogden.	Ogden	297	00	148	50	339	00	169	50
	Brigham City	300	00	150	00	342	00	171	00
	Logan	304	00	152	00	346	00	173	00
	Franklin	307	00	153	50	349	00	174	50
Syd for Ogden.	Salt Lake City . . .	300	80	150	40	342	80	371	40
	Lehi	304	50	152	25	346	50	173	25
	Provo	305	50	152	75	347	50	173	75
	Santaquin	308	50	154	25	350	50	175	25
	Nephi	310	00	155	00	352	00	176	00
	Juab	311	50	155	75	353	50	176	75
	Deseret	316	00	158	00	358	50	179	25
	Millford	322	50	161	25	364	50	182	25

For Medlemmers Børn fra 1—5 Aar betales 50 Kroner, og for Børn under 1 Aar 20 Kr.

For Ikkemedlemmers Børn under 8 Aars Alderen, betales samme Priser, som for Medlemmers Børn af samme Alder.

„Angaaende Rejsetøjet m. m.“

Alle Kasser eller Kufferter bør være godt tilsnørret med Reb. Sengklæder bør være forsynede med Omslag. Baade Kasser, Sække og Sengetøj maa være tydeligt mærket med Ejerens Navn og Bestemmelsessted, samt Utah og U. S. A. Megen Ulempe kan foraarsages ved at skrive „Ogden,“ i Stedet for det virkelige Bestemmelsessted (eller Banestation). Sort Maling egner sig bedst til dette Øjemed. I Nødstilfælde kan man anvende Lærredslapper med paaskrevet Navn, naar disse ere godt paahæftede. Papir duer ikke. Kasser eller Kufferter bør ikke være saaledes overtrukne med Sejldug, at det hindrer en hurtig Aabning af disse. Undertiden hænder det, at saadanne Omslag blive afrevne af Toldbetjentene og kastet væk; i saadanne Tilfælde er det højst nødvendigt, at selve Kassen eller Kufferten er mærket med et tydeligt Navn, som allerede omtalt, eftersom den i modsat Fald er udsat for at gaa tabt. — Alt hvad man under Overrejsen ønsker at beholde hos sig bør paaskrives: «Not to be put below»; det øvrige ligger bedst i Lasten. — Emigranterne og de Brødre, der blive ansatte til at føre dem til Kjøbenhavn, bør passe nøje paa, at alt Tøjet kommer med, saa der ikke glemmes Noget ved Banestationerne o. a. St. Een eller Flere, som vil gjøre sin Pligt i denne Henseende, burde beskikkes for dette Øjemed. De, der ønske at Nogen skulle modtage dem i Kjøbenhavn, bør sende Anmodning desangaaende betids, samt med hvilket Tog, eller med hvilket Dampskib de ankomme. — Ligeledes ønske vi at Alle maa forstaa, at det i Aar er tilladt hver Voxen at medføre 135 danske Pund Rejsetøj frit, og Børn fra 5—12 Aar 45 d. Pund. For Børn under 5 Aar tillades intet Rejsegods frit. For Overvægt erlægges 31 Øre pr. Pund i Fragt, fra New York til Ogden, og disse havende Overvægt, maa være beredte paa at have Penge til i New York at betale samme, hvis det forlanges. Det tillades Ingen at medføre mere Gods, end allerede omtalt; hverken dette Kontor eller Agenten i New York kan befatte sig med, at udlægge Penge i disse Øjemed. — Som Nødvendighedsartikler paa Rejsen behøves endvidere: Sengklæder, (hvilke vi tilraade Enhver at medtage, hvis de kunne), en lav Kasse eller do. Kurv* til Fødemidler for hver Familie; desuden en Tallerken, et lille Spisefad, en Drikkekop, (alt af Blik) Kniv, Gaffel og Ske, Vandflaske og Vaskefad af Blik, samt Haandklæde, Kam og Sæbe for hver Person.

Man medbringer selv de nødvendige Fødemidler, som behøves paa Rejsen helt til Liverpool; desuden behøver hver Person mindst 10 Kroner for sit Ophold paa Rejsen fra New York til Utah; ligeledes maa Emigranterne belave sig paa at have Penge til at betale Logi, Vognleje o. a. Smaaudgifter i Kjøbenhavn.

Afløsning. Som man vil erindre afløstes Ældste Tellef J. Israelsen tilligemed flere Brødre i Sternen Nr. 12, med Tilladelse at vende hjem med sidst afgaaede Emigration, men da Broder Israelsen, som da opholdt sig i den nordlige Del af Kristiania Konference, ikke kunde komme frem til rette Tid, afløstes Ældste Oluf C. Larsen hæderligt fra sin Mission, hvilken han udførte som en trofast Mand (i nævnte Konf.) og fulgte med dette Aars første Emigration.

---

* Denne burde for Bekvemmeligheds Skyld kunde skydes ind under Sædet i en Banevogn.

Efterretning fra Emigranterne. Ifølge Skrivelse fra Ældste N. R. Lindahl dat. om Bord i Dampsk. „Nevada" den 10de dennes, ankom Emigranterne til England Mandag Form. den 9de Kl. halv 10, efter en lykkelig og behagelig Overrejse. De havde et behageligt Vejr og ikke mindste Søsyge.

Notits. Under mine Rejser til Konferencemøderne, fra 16de April til 1ste Juni d. A., bedes alle Forretningsbreve, rekommenderede eller anbefalede Breve, adresserede til P. Sundvall. C. D. Fjeldsted.

Missionen i Mexiko.

Nyt Aar oprandt under de mest begunstigede Omstændigheder, eftersom Herren i den forløbne Maaned velsignede vort Arbejde langt over Forventning. Gjennem Aaret 1882 gjordes kun meget lidt Fremgang, — i det mindste syntes det saaledes — da meget Faa annammede Evangeliet, men ved dette Aars Begyndelse seer det ud til, at Vejen vil aabne sig for os. — Jeg og Ældste Milson R. Pratt naaede denne Stad den 21de Maj f. A. og meldte os til Broder Wilcken, Missionens Præsident. Strax efter begav Broder Pratt sig til Ixtlahuaca, en By beliggende 85 Mile vest fra denne Stad, hvor han endnu opholder sig for at studere Landets Sprog.

Medens Broder Moses Thatcher og hans Medarbejdere vare her, blev en lille Gren af Kirken organiseret i Byen Oezumba, beliggende 60 Mile fra dette Sted. Gjennem de sidste fire Maaneder i forrige Aar besøgte jeg nævnte Sted to Gange maanedlig, og holdt Forsamling med de faa Hellige; og samtidigt i Forening med en af de mexikanske Brødre besøgte jeg flere omliggende Nabobyer, og afholdt Forsamling blandt Fremmede, hvor som helst en Lejlighed tilbød det. Folket i hin Egn ere næsten allesammen Indianere, og hver Gang jeg har besøgt dem har jeg lagt Mærke til, at de føle mere og mere Interesse for Evangeliet. — I den lille By Chimal har en protestantisk Forsamling budt os velkommen, og deres Præst (en Indian) har hver Gang vi besøgte dem anmodet os om at tale til dem. Sidste Lørdag den 6te dennes begav jeg og Br. Wilcken os ud for at besøge dem. Jeg følte som om Tiden var kommen, da nogle af dem vilde gaa i Daabens Vande, og skjøndt jeg ikke havde hørt Noget desangaaende, gik jeg alligevel derud, forberedt paa at udføre denne Ordinantse. — Min Ahnelse var ikke uden Grund, thi ifølge forud taget Bestemmelse den foregaaende Aften, begav vi os til Døbestedet, nemlig en lille Strøm i Nærheden af Tecalo, hvor Br. Thatcher døbte nogle faa Personer medens han var der. — Jeg forrettede her Daabens Ordinantse til fem Personer — 4 Mænd og en Dreng paa 14 Aar. De vare allesammen fra Chimal, og tilhørte den før omtalte protestantiske Menighed, hvis Præst Nicolas Rodrignez var den første af disse fem, som nedsteg i Vandet.

Det var en Scene, som naar en Gang overværet, ikke saa hurtig forglemmes. Eftersom det var bleven almindeligt bekjendt, at denne Daab skulde forrettes, havde et stort Antal Mennesker fra omliggende Byer forsamlet sig, for at overvære Daabshandlingen. De vare

alle Indianere, og i det jeg beskuede deres mørke Ansigter, som stirrede mod det Sted, hvor deres Forfædre en Gang forrettede samme Ordinantse, men hvilken for dem nu syntes saa fremmed og besynderlig, hendroges mine Betragtninger uvilkaarlig tilbage til deres fordums Storhed og Herlighed som et Folk, og mange Tildragelser omtalt i deres Historie fremstilledes tydeligt for mit Sind. Jeg kom i Tanken til at dvæle ved den Tid da samme Ordinantse forrettedes af Alma i Mormons Vande; og ligeledes Ammons og hans Brødres Administration, og tilsidst Frelserens Ord til Nephi: „Til Dig giver jeg Fuldmagt til at døbe dette Folk, naar jeg igjen er opfaret til Himlen.“ Mit Hjærte frydede sig og fyldtes med Glæde og Taknemmelighed ved at see hine retfærdige Mænds Efterkommere, — Mænd som i over 1482 Aar have vandret i Mørke — at komme til Kundskab om deres Fædre og Kristi Evangelium, i Overensstemmelse med Herrens Forjættelser, givet til deres Forfædre. Før Daaben forrettedes sang vi en Salme, hvorefter Br. Wilcken opsendte en Bøn. Dernæst foreholdt jeg dem Daabens Nødvendighed, samt Evangeliets Gjengivelse ved en af deres Forfædre; derpaa nedsteg jeg i Vandet og døbte de allerede omtalte fem Personer.

I Selskab med en indfødt Broder fra Ozuniba, begav jeg mig Lørdagen den 13de dennes ned til Staten Morelos, hvor jeg den paafølgende Søndag døbte to Mænd i Byen Cuauhuistla. Aanden bevidner, at Tiden er nær for Haanden, da Herrens Forjættelser til Jakobs Tiloversblevne skal gaa i Opfyldelse: „Og saaledes befalede Faderen mig at sige til Eder, at paa den Dag, naar Hedningene synde imod mit Evangelium, og vorde opløftede i Eders Hjærters Stolthed over alle Folkeslag, og over alt Folket paa hele Jorden; og fyldte af allehaande Løgn dg Bedrag, og Uret og allehaande Hykleri og Mord, Præstelist og Hoer, og hemmelige Vederstyggeligheder; og dersom I gjøre alle disse Ting og forkaste mit Evangeliums Fylde, see, siger Faren, da vil jeg tage mit Evangeliums Fylde fra dem, og da vil jeg ihukomme min Pagt, som jeg har gjort med mit Folk o Israels Hus, og jeg vil bringe mit Evangelium til dem.“ Hvo som læser dette, forstaa.

Mexiko den 26de Jan. 1883.

A. W. J. (Utah Journal.)

Gejstlig Lønning.

Nedenstaaende Tabel, der er uddraget fra paalidelige Kilder, udviser hvilke uhyre Summer, man betaler Gejstligheden i forskjellige Lande:

Hs. Hellighed Paven i Rom i aarlig Salarium — 2,340,000 Kroner.

I Irland hvor, som man ved, den katholske Religion er den herskende, erholde nogle Prælater ifølge egne Opgivelser kun 529 £ aarlig, men idet Kommissionærerne i Aaret 1868 blev overdraget den Pligt, at betale gejstlige Salarier, viste det sig, at disse som ofstet beløbe sig til følgende Summer pr. Sogn:

Til Sogneskriver	14,514 £
„ Graver	9,668 £
„ Organist	1,410 £
„ Blæser	133 £
„ Stemmer	139 £

Til Sakramentuddeling . . .	2,039 £
„ Kirkerekvisiter	3,040 £
„ Belysning og Varme . .	9,314 £

I Mexiko, hvor den katolske Religion ogsaa er den herskende, var ifølge officiel Rapport af 1847 forskjellige Prælaters aarlige Løn saaledes:

Erkebiskoppen	130,000 Doll.
Biskoppen i Pueblo . . .	110,000 —
„ i Valladolid .	100,000 —
„ i Guadalajard	90,000 —
„ i Durango . .	35,000 —
„ i Monterey . .	30,000 —
„ i Yucatan . .	20,000 —
„ i Oaxaca . . .	18,000 —
„ i Sonora . .	6,000 —

Efter Ovenstaaende at dømme, kan man slutte sig til, hvilke Salarier Gejstligheden erholder i andre katolske Lande, og vi ville nu fremhæve nogle Exempler paa dens Lønninger i de protestantiske: Mr. Henry Ward Beecher, Præst for den evangeliske Menighed i Brookly og New York, erholder i aarlig Løn 20,000 Dollars, desuden erholdt Mr. Beecher ved offentlig Auktion paa Stolestader i Aaret 1881 den nette Sum 42,362 Dollars; ved Bibellæsninger og Foredrag 15,000 Doll.; for Bidrag til New York Ledger 25,000 Dollars. Ved siden heraf erholder Rev Biskop Talmage kun 10,000 Dollars aarlig. — Den engelske Kirkes Gejstlighed erholder en samlet Løn aarlig Løn paa mindst 343,571 £ (6,184,278 Kroner).

Ifølge Langelands Tidende af 6te Oktober 1881, erholder

Biskoppen for Aarhus Stift	23,129 Kr.
„ „ Aalborg „	6,987 —

i aarlig Salarium.

„Ny gejstlig Skat" udgivet af Hr. A. T. Asmussen, Kontorchef i Kirke- og Undervisningsministeriet 1882, indeholder en Fortegnelse over følgende gejstlige Embeders aarlige Løn:

Frue Kirke Provsti Kjøbh.. .	13,802 Kr.
Pastoratet Frederiksberg . .	12,236 —
Bispeembedet for Sjæll. St.	11,852 —
Pastoratet Snøde Stoense L.	11,266 —
Bispeembedet over Fyens Stift	10,862 —
Pastoratet St.- og Lil.-Fuglede	10,400 —
„ Garnisons Kirke Kjøbh.	10,280 —

Alle Udgifter saa som: Skatter, Afgifter, Expencer, Pensioner, Laansforretninger, Afdrag til Befordringsudgifter, Embedsrejser m. m. ere her fradragne.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 208.)

Den 3die Maj var en meget glædelig Dag baade for mig og Andre. I Selskab med de Tolvs Kvorum kjørte jeg 4 Mile uden for Byen til Mr. Clevelands, for at besøge Br. Joseph og Familie. Han modtog os og hilste paa os med Glæde; ligeledes gjorde Brødrene Hyrum Smith og Lyman Wight, hvilke alle havde været tilsammen i Fængsel. Det var nu to Aar siden jeg havde skuet Br. Josephs Ansigt, og han var ligesaa fri, aabenhjærtet, og selskabelig som sædvanlig, og vor Glæde var stor. Efter at have tilbragt en behagelig Dag tilsammen, vendte vi tilbage til vore Familier. Den 4de Maj mødte vi tilsammen i Konference i Quincy

(Joseph Smith præsiderende), hvilket var en stor Glæde baade for os og de Hellige. Søndagen den 5te Maj talte Joseph Smith til Konferencen, og blev efterfulgt af Sidney Rigdon og de Tolv. Herrens Aand var udgydt over os, og vi havde en glædelig Tid tilsammen. Den 6te Maj mødte jeg tilsammen med Ældsternes og de Halvfjerdsindstyves Kvorummer, og vi ordinere Tredssinstyve Brødre til Halvfjerds- og Ældsters Embede. Br. Joseph mødte med de Tolv, Biskopperne og Ældsterne; blandt hvilke var et Antal af disse, som bleve saarede ved Hauns Mølle-Blodbadet. Jeg vil især nævne Br. Isaac Laney der var i Selskab med en tyve Andre, da Pøbelen overfaldt dem og begyndte Skydningen, dræbte sytten af Brødrene, og saarede mange. Br. Laney flygtede fra den blodige Scene, men de sendte en Kugleregn efter ham, af hvilken han bibragtes elleve Saar, og desuden var hans Klæder bogstaveligt overfyldt med Kuglehuller. Br. Joseph Young, som samtidigt ogsaa flyede, blev aldeles uskadt. Hvor forunderlig er ikke Herrens Styrelse?

Det blev nødvendig for os, før vi begav os paa vor Mission til England, at anbringe vore Familier paa et passende Sted; en Plads kaldet Commerce — siden Nauvoo, blev valgt for dette Øjemed. Den 13de Maj forlod jeg og Br. Brigham Quincy med vore Familier, og ankom til Commerce den 18de. Efter en Samtale med Br. Joseph satte vi over Floden ved Montrose Iova. Vi med vore Familier afbenyttede eet Lokale omtr. 14 Fod i Firkant, men efter at Br. Young omsider erholdt en Lejlighed for sig selv og Familie, flyttede Orson Prat og Familie ind til os.

Medens vi boede i denne Hytte i de gamle Barakker erfarede vi en Guds Kraftes Dag formedelst Profeten Joseph Smiths Administration. Det var en Tid i hvilken vi vare haardt prøvede med Sygdom, hvorfor Joseph havde overladt sit Hus i Commerce til Afbenyttelse for de Syge, og havde imidlertid rejst et Telt i Gaardsrummet, hvor han selv nøjedes med at bo. Det store Antal Hellige, der var bleven uddreven fra Missouri flokkedes til Commerce, men havde intet Hjem at flytte til, hvorfor de maatte bo i Vogne og Telte, eller paa den bare Jord. Mange bleve derfor syge som Følge af alt det Onde de maatte døje. Broder Joseph havde nu passet de Søge saa længe, at han næsten blev syg selv. — Om Morgenen den 22de Juli 1839 opstod han, og overvejede de Helliges Tilstand i deres Forfølgelser og Lidelser; han paakaldte Gud i kraftig Bøn, indtil Herrens Aand hvilede mægtigt over ham; og ligesom Jesus fordum, helbredede han derpaa alle Syge, som vare omkring ham. Først helbredede han alle dem, der vare i hans Hus og Gaardsrum, hvorpaa han tilligemed Sidney Rigdon og flere af de Tolv, gik omkring iblandt alle dem, som laa syge paa Flodbredden; han bød dem med høj Røst at opstaa og de bleve alle helbredede. Efter at have helbredet Alle, som laa syge paa Østsiden af Floden, satte de over Missisippi i en Færgebaad til Montrose paa Vestsiden, hvor vi boede. Det første Hus de besøgte var Brigham Youngs; han laa paa Sygelejet, Profeten Joseph Smith helbrede ham og de kom ud tilsammen. I det de derpaa passerede forbi min Dør sagde Br. Joseph: „Broder Woodruff følg mig." Vi traadte derpaa ind i Broder Elijah Fordhams Hus. Denne Broder havde været døende omtr. en Time, og man formodede, at hvert Øjeblik vilde blive hans sidste. Jeg følte nu, at Guds Kraft hvilede mægtig over Profeten. I det vi traadte ind i Huset

gik Joseph hen til Sengen, tog ham ved Haanden; han saa meget vel, at Fordham stirrede og havde tilsyneladende tabt sin Samling, han saa ham stivt i Ansigtet og sagde: „Broder Fordham kjender Du mig ikke?" Han gav i Førstningen intet Svar, men vi kunde tydeligt see at Herrens Aand begyndte at virke paa ham. Joseph Smith spurgte atter: „Elijah, kjender Du mig ikke?" Med en hviskende Stemme sagde Br. Fordham nu Ja." Br. Joseph spurgte ham da: „Har Du Tro til at blive helbredet?" Han svarede: „Jeg er bange det er for sildigt, hvis I havde kommet snarere kunde det maaske ladet sig gjøre." Han havde Udseende af en Mand, som var opvaagnet af sin Dødsslummer. Joseph spurgte da: „Tror Du at Jesus er Kristus?" Jo jeg gjør Broder Joseph, var Svaret." — Profeten talte da med høj Røst, som med majestætisk Guddommelighed og sagde: „Elijah, i Jesu af Nazareths Navn, byder jeg Dig at vorde helbredet og staa op!" — Profetens Ord vare ikke lig et Menneskes, men lig Guds, og det syntes som selve Huset rystede i sin Grundvold. Elijah Fordham sprang fra sin Seng, som om han opstod fra de Døde; hans Ansigt antog en livlig Farve, og Liv tilkjendegaves i dets forrige Tilstand. Han bad Familien om at bringe ham hans Klæder, hvorpaa han iførte sig disse, og bad dernæst om nogen Mad, hvilken han spiste, tog derpaa sin Hat, og fuldte med os ud i Byen, at besøge andre Syge. — Den Vantro kunde maaske spørge: Var der intet Bedrageri i dette? Hvad enten der nu er noget Bedrageri i den Vantros Sind, saa var der sikkerligt ikke noget i Elijah Fordham, den døende Mands; ejheller i deres, som ved nævnte Tilfælde vare nærværende; thi om faa Minutter vare forløbne inden vort Komme, vilde han ganske vist have befundet sig i Aandernes Verden; men formedelst Herrens Velsignelser levede han lil Aaret 1880, hvilket Aar han døde i Utah, medens de Øvrige, som ved nævnte Tilfælde vare tilstede — med Undtagelse af to, ere hinsides Sløret. Disse Brødres Navne, som vare tilstede, vare følgende: Joseph og Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Brigham Young, Heber C. Kimball, Geo. A. Smith og Parley P. Pratt. Orson Pratt og mig, ere de eneste to levende Vidner, og vi ville snart befindes blandt de Hensovede.

Fra Broder Fordhams Hus gik vi over til Broder Josef B. Nobles, der ogsaa var meget syg. I det vi traadte ind tog Broder Joseph Smith ham ved Haanden, og bød ham i Jesu Navn at vorde helbredet. Br. Nobles's Helbredelse, var den sidste, som udførtes paa denne Dag. Siden Kirkens Organisation har ikke saa mægtig en Tilkjendegivelse af Guds Kraft formedelst Helbredelse fnndet Sted paa een Dag. — Da Joseph Smith derpaa havde forladt Broder Nobles's Hus, og tilligemed de øvrige Brødre stod ved Færgestedet og ventede paa at blive satte over til modsatte Side, kom en Mand, (ikke tilhørende Kirken), som boede to Mile fra Montrose og havde hørt om de Undere, der vare blevne udførte, og bad ham (Joseph) om at komme og helbrede hans fem Maaneders gamle Tvillinger, hvilke vare meget syge, og Døden nær. Joseph svarede, at selv kunde han ikke faa Tid til at gaa; men efter nogle Øjeblikkes Taushed bemærkede han, at han vilde sende en Anden til at helbrede dem; hvorpaa han vendte sig mod mig, sigende: „Gaa Du med Manden, og helbred hans Børn." Han tog derpaa et rødt Silke Lommetørklæde op af sin Lomme og gav mig det, og befalede mig at stryge Børnenes Ansigter dermed, naar jeg udførte Helbredelsesordinantsen

og de skulde da blive helbredede. — Han bemærkede endvidere: „Saalænge Du beholder dette Tørklæde, skal det være et Pant paa Forbindelse imellem mig Dig." — Jeg gik med Manden til sit Hjem, gjorde saasom Profeten havde sagt og Børnene bleve helbredede. Lommetørklædet har siden altid været i min Besiddelse indtil denne Dag.

Den 1ste Juli 1839, satte Joseph Smith tilligemed sine Raadgivere Sidney Rigdon og Hyrum Smith, over Floden til Montrose, for at tilbringe Dagen i Selskab med de Tolv, og velsigne dem særskilt før de paabegyndte deres Mission til England. Vi mødte allesammen, og spiste til Middag i mit Hus, hvorpaa vi begav os ind i Broder Brighams Hus, for der at afholde vort Møde. Br. Hyrum Smith aabnede med Bøn, hvorefter Præsidentskabet lagde deres Hænder paa vore Hoveder, og udtalte en Velsignelse paa hver især af os. Profeten Joseph Smith lovede os, at dersom vi vilde blive trofaste skulde vi blive velsignede paa vor Mission, erholde mange Sjæle som Segl paa vort Vidnesbyrd til Folket, og vende tilbage i Sikkerhed til vore Familier og Venner, hvilket altsammen blev bogstavelig opfyldt. Broder Hyrum tilraadede mig, at forkynde Evangeliets første Principper; thi han syntes at det var saameget som denne Slægt kunde udstaa. Derefter fremstod Broder Joseph Smith og ved den Helligaands Kraft forkyndte os nogle af de herligste Ting henhørende til Guds Rige, af hvilke jeg her vil anføre følgende Raad fra min Journal, givne af Joseph Smith

Til de Tolv:

„Hav altid Naadens Princip for Øje, og vær rede til at tilgive Brødre ved den første Tilkjendegivelse af deres Villighed til Omvendelse, og Attraa om Forladelse; thi vor himmelske Fader vil i Forhold være lige saa naadig imod os. Vi burde ogsaa være villige til at omvende os og bekjende vore Synder, og ikke holde Noget tilbage. Lad de Tolv være ydmyge og ikke føle ophøjede, vogte os for Stolthed og ikke søge til at overgaa hinanden, men altid have hverandres Veldfærd for Øje, og altid paa en ærbødig Maade nævne hverandres Navne i vore Bønner, baade for Herren og vore Medmennesker. Bagtal eller nedriv ikke en Broder. Israels Ældster burde i denne sildige Tidsalder søge at lære baade ved Forskrift og Exempel, og ikke tvinges til at lære alle Ting formedelst sørgelig Erfaring. Jeg haaber at de tiloversblevne Tolv ville lære Visdom, og ikke følge deres Exempel, som ere faldne. — Naar de Tolv eller andre af Kristi Vidner staa for Jordens Forsamlinger og prædiker i Kraft og ved den Helligaands Tilkjendegivelse og Folket i Forbauselse udbryder: „Denne Mand har prædiket en kraftig Prædiken!" da lad samme Mand eller Mænd vogte sig for, at de ikke tage Æren til sig selv, men see til, at de ere ydmyge og tilskrive Gud og Lammet Herligheden, thi det er formedelst Præstedømmets Kraft og den Helligaand, at de ere i Stand til at tale. — Hvad er Du o Menneske, andet en Støv! hvorfra erholder Du Dine Kræfter og Velsignelser, uden fra Gud? — Saa lad de tolv Apostler og Israels Ældster iagttage denne Nøgle, og være vise: «Ye are not sent out to be taught, but to teach.»* Lad hver Mand være alvorlig og aarvaagen, og lad alle hans Ord være krydret med Naade, og erindrer, at det er en Dag til Advarsel og ikke mange Ord. — Vær ærlige for Gud og Mennesker, vogt Eder for Spidsfindigheder, saasom Bukken og Skraben for Mennesker, til hvem I ikke have mindste Tillid. Vær aabenhjærtede, oprigtige og frie i al Eders Samkvem med Menneskene. — Jeg ønsker at sige til de Tolv og alle de Hellige: Tag Fordel af denne vigtige Nøgle, nemlig, at I alle Eders Prøver, Fristelser, Lidelser, Forpligtelser, Fængslinger og Død, ikke forraader Jesus Kristus, Guds Aabenbaringer, hvad enten de indeholdes i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog eller andre Guds Ord; ja, i alle Eders Gjenvordigheder see

* I ere ikke sendte for at „læres"; men for at „lære".

til, at I ikke gjøre dette, saa uskyldigt Blod ikke skal findes paa Eders Klæder, og at I da komme til at gaa til Helvede. Vi kunne bestandig vide, at vi staa Fare for at blive ledte til Fald og Apostasi, dersom vi give efter for Djævelens Indskydelser, og forsømme den første bekjendte Pligt; men hvad som helst I gjøre, forraad ikke Eders Venner."

Eftersom Djævelen i en vis Grad var bleven narret, da de Tolv begav sig til Far West, og vendte tilbage uden at have mødt noget Uheld, syntes det som han nu havde besluttet, at gjøre et Forsøg paa at hindre os i Udførelsen af vor Mission til England; thi aldrig saa snart begyndte nogen af de Tolv at gjøre Forberedelser til Afrejsen, før de jo ogsaa bleve slaaede med Koldfeber eller andre Slags Sygdomme. Næsten alle, tilhørende de Tolvs Kvorum begyndte nu at blive syge, saa vel som deres Familier, hvorfor der endnu udfordredes en høj Grad af Tro og Standhaftighed, for at kunne begive os paa en saadan Mission. — Den 25de Juli blev jeg for første Gang i mit Liv angreben af Koldfeber; desaarsag maatte jeg forblive 13 Dage hos min Familie i Montrose, da Feberen indfandt sig hver anden Dag; min Hustru blev paa samme Tid ogsaa angreben af Feberen.

(Fortsættes.)

Nyheder.

En voldsom Snestorm rasede i Skotland den 29de f. M. — Fra Vulkanen Ætna skete der fra 23—25de f. M. voldsomme Udbrud; flere Landsbyer begraves af Lavaen. Militær sendtes til de ulykkelige Beboeres Hjælp. — Ifølge Efterretning af 9de dennes, har der i Sydrusland fundet store Oversvømmelser Sted. 400 Vester af Kursk-Charkofbanen var under Vand. — Den Skade som de store Oversvømmelser af Floderne Wabas og Ohio foraarsagede, anslaas til mindst 8 Mill. Dollars. — I Buenos Ayros, S. Amerika, har en Ildebrand ødelagt for 3 Mill. Dollars. — Amerikanske Blade berette følgende: I Brazilien hersker Hunger og Pest. De ved den kanadiske Pacificjærnbane arbejdende Kinesere dø i masseviis af en ukjendt Syge. — I Kina hersker i et vist Distrikt stor Hunger og Nød paa Grund af Oversvømmelser.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste Maj 1883. 32te Aargang.

Dommer Blacks Forsvar.

(Fortsat fra Side 213.)

Det er undertiden vanskeligt, at skjelne med Bestemthed hvad enten et særegent Lovforslag falder paa den ene eller anden Side af den Udstrækning, der adskiller Samvittigheden fra den, som tilhører den verdslige Hersker. I tvivlsomme Sager have Myndighederne Ret til at dømme, eller som Dommer Gibson bemærkede: Domstolene besidde den sidste „Gisning". Mine Klienter, (Folket i Utah), eller i det mindste deres ledende Lærere og Jurister, ere af den urokkelige Tro, at Giftermaal er bestemt af Gud og en Ceremoni tilhørende Kirken, og at Staden derfor ikke med Rette kan indblande sig deri. I det nærværende praktiske Tilfældes Hensigt er det uden Forskjel, om de ere rette eller forkerte desangaaende. Dersom Staten's Authoritet indrømmes i dette Tilfælde, opstaar det Spørgsmaal: Hvem er Staten; hvem besidder den civile Magt til at regjere dem? De paastaa, at denne Magt er anbetroet deres egen Borgerstyrelse, at den er af saa lokal en Karakter, at den ikkun kan anvendes af deres egne Legislatorer, og at de i dette, saa vel som i alle andre lokale Vedkommender, ere aldeles deres egne Herrer, med fuldkommen Ret til at ordne deres egne Anliggender, og paastaa derfor, at Kongressens forcerede Indblanding — hvad enten det er Brud paa Religionsfriheden eller ikke, er det aldeles uden for al Tvivl ganske tydeligt, at det er en haandgribelig Indtrængen i deres borgerlige Rettigheder. Dersom en modstridende Theori bliver sat i logisk Udførelse, bliver det en Selvfølge, at de ikke er et frit borgerligt Samfund, men simpelt hen en Flok Slaver, der i alle Henseender ere underkastede Kongressens Villie, endskjøndt denne er en Forsamling, i hvilken de ikke have nogen Repræsentant, — en Sammenblanding af Fremmede, — maaske af Fjender, der ikke alene ville skjenke sine Vælgere Tilfredshed, men desforuden ogsaa selv glæde sig i at vedtage de skadeligste Lovforslag, mod det Folk, mod hvilket disse ere rettede og som ere dem underkastede. Det foreliggende Spørgsmaal er derfor: Ret til Jurisdiktion, hvilket er et Spørgsmaal, som I ere nødsagede til at komme paa det

Rene med, førend I kunne vide, hvad enten I vedtage en Lov, eller besudler Lovbogen med en voldsom Magttiltanelse. Om det er en «ultra vires»* er det ikke alene en Overtrædelse af „konstitutionel Moralitet", men ligesaa magtesløs en Forordning, og af samme Natur, som om den var vedtaget af et privat Kompagnis Direktører. Maaske vil det være paa rette Sted, at, for et Øjeblik undersøge hvorledes denne Strid om Jurisdiktion tog sin Oprindelse. Den begyndte saaledes: Mormonerne bleve heldigt drevne fra Ohio, Missouri og Illinois, de bragte deres Religion med sig til Utah. For os synes deres Tro falsk, men sand for dem, thi de tro den er sand. Deres Tro paa deres egne Lærdomme, bevise de i deres Gjerninger, og den har været ledsaget af flere Lidelser, end nogen anden nuværende Sekt har udholdt. Det er kun Taabelighed at betvivle deres Oprigtighed. Ingen tvivler paa den. Flertalligt Ægteskab er en Del af deres Religion, og betragtes at være i sin fuldkomne Orden under visse Omstændigheder. Deres Kirke lærer det, og de have ikke vedtaget Love, som straffe deres Medlemmer for at handle i Overensstemmelse med deres Tro. Denne ligefremme Overbærenhed af deres Regjering, nemlig: Ikke at straffe Folk med Bøder og Fængsel, for at de udføre det, som de tro er rigtigt, er det Første og Sidste, som giver Aarsag til deres Forargelser. Hvorledes kunde et forstandigt Menneske fordre, at de skulde handle anderledes end de have gjort? De havde det Uheld, at ubetinget og næsten almindeligt at antage, — som en Trosartikkel, at flertalligt Ægteskab ikke er urigtigt. Paa hvad Maade kunde de gjøre den strafbar, uden at omstyrte deres egne civile Institutioner? I kunne lige saa vel forlange Folk til at straffe hverandre paa Grund af deres Ansigtfarve, deres Haarfarve eller Legemsform, der er almindelig elsket af Alle. De kunde hverken vedtage eller sætte en saadan Lov i Udførelse; et Forsøg derpaa vilde have foraarsaget deres Opløsning som et Samfund. Fordi de hverken kunde eller vilde anvende denne ødelæggende Fremgangsmaade, formodes det, at de have gjort sig skyldige i en saa afskyelig, Ugudelighed, at de ikke agtes værdige til at leve paa den samme Planet, som vi. Denne Lov (Edmundsloven), som de ikke kunde antage for sig selv derfor, at deres Dømmekraft forkastede den som uretfærdig og uviis, skal nu med Magt forceres og paatvinges dem, endskjøndt den er modbydelig. „Deres egen Regering vilde ikke begaa Selvmord, derfor skal den nu myrdes!"

Det bliver nu et Spørgsmaal om I, overensstemmende med Konstitutionen, kunne vedtage Love paa dette Princip, der indbefatter hele Selvregjeringsretten, og indtager hele Mellemrummet mellem Frihed og Slaveri. Familieskabets Sammenføjning, Giftermaal og Skilsmisse, Ægtheden af Børn og disses Arveret, ere de Emner, der især tilhører Hjemmet og er af den mest lokale Natur af menneskelige Lovgivningsæmner, og om denne Ret til saaledes at styre Folk tilkjendes Eder, er der intet Tilfælde, hvori Lovgivningsretten kan nægtes Eder. I kunne vedtage gode eller daarlige Love, ligesom I behage, og den ene Slags er ligesaa bindende som den anden. At de ville blive meget daarlige, er ingen forfængelig Formodning, thi I ville blive drevne af stærke Motiver til at vedtage Love uden det mindste Hensyn til de Rettigheder, Interesser, Anskuelser og Følelser, som vedkommende Folk maatte

---

* Overdrivelse.

nære. Hvis I kunne forbyde Polygami at blive praktiseret hvor Folket tror det er rigtigt, da kunne I ogsaa tvinge et Samfund, som foragter denne Lære til at antage den. I kunne stille enhver Mand fra hans Hustru og Hustruer, om han har Een eller flere. I kunne aldeles forbyde Ægteskab, fratage enhver Mand og Kvinde deres ægteskabelige Rettigheder, erklære deres Børn for uægte og indføre en fuldkommen fri Kjønsomgangstilstand. Hvis I kunne arrestere, fratage Stemmeretten og fornedre den Mand, som gifter den Kvinde, som han omgaaes med, er der ingen Grund, (jeg mener ingen lovlig Grund), hvorfor I ikke ogsaa skulle kunne beskytte Horeri og hædre Skjøger!

Denne Kongressens alt omfattende Magt til at oprette og opløse alle Ægteskabskontrakter, omfatter Alt, som vedkommer det private Liv. Det, som vedkommer Forældre og Børn er ikke undtaget, det, som vedkommer Fædre og Arvinger medfølger naturligt, og efter samme Bevisførelse er Herren og Tjeneren ogsaa indbefattet. Hvorfor ikke ogsaa det, som vedkommer Debitor og Kreditor, Landejer og Forpagter, Kjøber og Sælger? Hvad kan da hindre Eder fra at borttage Testementretten, forbyde Forvaltning af den Dødes Ejendom, regulere al Forretning og standse alt Arbejde undtagen det, som I og Eders Vælgere tillade? For at sætte de Love i Udførelse, som I allerede have vedtaget, er det nødvendigt og i sin Orden, at I skulle have en Politistyrke, som bestaar af Speidere og Anklagere, der ville trænge sig ind i alle Familiers Kjøkkener og Sovekamre; leje Lurere, der skulle vogte Folket gjennem Nøglehullerne og Vinduerne. Om dette ikke kan lade sig gjøre, da forandre Vidneslovene, (som en Senatkommite allerede har foreslaaet), nemlig, at tvinge lovligt viede Ægtefolk, til at vidne mod hverandre paa den haanligste Maade imod de store Grundsætninger, der beskytte Familiehelligdommens ømmeste Baand og som ligger til Grundvold for alle retmæssige, borgerlige Samfund. Det er ganske tydeligt, at dersom Eders Fordring paa fuldkommen Jurisdiktion, er bevisliggjort, indbefatter den Ret til at straffe Mænd og Kvinder for at indgaa og ordne Familieanliggender, som I ikke vilde bifalde; da have I Ret til at begrænse alle Fornærmelser. Alt, hvad I behage at kalde Forbrydelse, er Forbrydelse, og Alt det I ville fordrage bliver uskyldigt. I kunne derfor vedtage en fuldstændig Kriminallov imod dem, og gjøre den ligesaa ødelæggende, som I behage. Den behøver hverken at være til Rædsel for de, som gjøre Ondt, eller til Ære for dem, som gjøre Godt, om I ville have det anderledes. Kjærlighed kan blive straffet; Retfærdighed, Kydskhed, Ædruelighed og Sandhed blive sendt til Straffeanstalten; Bedrageri og Falskneri gjort lovligt. Om vi tage Spartas Retsvidenskab til Exempel, kan Tyveri blive betragtet som prisværdigt. Eller af en senere kongressionel Lovgivning i Syden som Exempel, kunne I ophøje de sletteste Personligligheder til de højeste Embeder, overlade Tømmerne til Rovgjerrighed og erklære aabenbare Bedragerier for æreværdige!

— Place thieves
And give them title, knee and aprobation
With Senators on the bench.*

Om I ikke alene have Ret, — men ogsaa udelukkende Ret, til at gjøre dette, da maa det indrømmes, at der ikke er noget Brug for lokal Selvregjering, den staar blot i Vejen for Eder, og I have

* „Sæt Tyve paa Dommersædet, og giv dem Titel, Orden og Anerkjende lse tilligemed Senatorer.“

allerede begyndt at afskaffe den. Agenter, beskikkede efter Eders Love, have gaaet dertil, med den Befaling, at tage Valgstederne og Registrationsembederne i deres Besiddelse, og Folket var forbudt at stemme, uden deres Tilladelse, og kun under deres Bestyrelse. De tolkede Eders Lov, som en Straf- og Bodslov, der skamplettede hele Folket, og de foranstaltede, at Alle, som ikke vilde aflægge en „rensende" Ed, der omfattede hele deres Liv, skulde fratages deres Stemmeret. Et andet Hold Agenter troede, at de havde Eders Anvisning, til at gribe alle de territoriale Embeder og uddele dem som Bytte blandt Folkets Fjender. Endnu et Trin; og dette er baade let og kort, — og I ere meget paavirkede til at tage dette Trin, det er nemlig at sende dem en Kommission, og give den Magt, ikke alene til at bestyre deres Valgmøder og forhindre hvem de synes fra at stemme; men ogsaa give den Magt til selv at udgive Love og sætte samme i Udførelse og regere dem i Almindelighed, ligesom en Forvalter regjerer over en Flok Slaver paa en Plantage. Det er naturligvis dog muligt, at Unionsregjeringens Lejesvende ville regere Territoriet retfærdigt og viist; Tilfældet er dog Tusinde til Et, at de ville handle lige som Personer af samme Sort have handlet under lignende Omstændigheder, nemlig undertrykke og udplyndre deres Offre, berøve dem deres Penge og beskatte deres Flid til døde. Dette kunne opirre det taalmodigste Folk til Modstand, og det første Tegn af Uorden vilde da blive et Paaskud til aldeles at udrydde dem. Despotiske Regenter give ikke Frihedsaanden Pardon. Besidder Kongressen udelukkende Lovgivningsmagt i et Territorium? Eller tilhører den Folket i Territoriet og de Repræsentanter, hvilke de anbetro den? Jeg paastaar, at Retten til lokal Selvstyrelse er grundet paa offentlige anerkjendte Lovsprincipper, der havde deres Tilværelse førend denne Regjering blev oprettet, og Konstitutionen tilskriver Territorierne denne Magt, lige saa vel som Staterne. Betragt Sagen praktiskt: Borgere fra en eller flere Stater forlade deres Hjem, og gaa ud med sine Familier for at bosætte sig paa Unionens offentlige Land, uden for nogen Stats Omraade. De kjøbe Landet, og med Tilladelse fra Unionsregjeringen, opføre de deres Hjem derpaa, og blive derved et eget Samfund, adskilt fra alle andre. Have de derfor ophørt at være frie? Forlod de deres Frihed? Have de ikke en naturlig Ret, til at regulere deres Affærer i det daglige Liv, og ordne deres private Forbindelser efter saadanne Love, som de synes bedst passende, efter deres Stilling og deres Interessers Forfremmelse? Jo, de have — undtagen de ere Slaver; thi Samfundets Frihed, udspringer selvfølgelig fra den, som nydes af ethvert Individ, der udgjør en Del af det bestaaende Samfund. Jeg mener ikke at sige, at de kunne regjere sig paa en Maade, der er forbudt i Unionens Konstitution eller i Modstrid til Love, hvilke Kongressen har vedtaget i Overensstemmelse dermed. Dette kan Folk i en Stat ikke gjøre. Det jeg paastaar er, at Kongressen kan ikke vedtage Love angaaende noget Emne, for et Territorium, som den ikke kan for en Stat. Dette hidfører en let og ufejlbarlig Prøve paa Konstitutionalitet. Dersom den kan regulere Ægteskab i en Stat, kan den ogsaa i et Territorium, men i modsat Fald ikke. Det er sandt at Unionsregjeringen kan tilstaa Kolonisterne Privilegier, og kalde dem Inkorporationslove eller organiske Love. Dette var hvad den kongelige engelske Regjering gjorde for de forskjellige Kolonier, der bosatte sig paa dens Land i

Amerika. Men Privilegiet (The charter) maa være af en fri Beskaffenhed; hvis det indskrænker Folkets Frihed til i Affærer, som ikke vedkommer andre end dem selv, at handle efter eget Forgodtbefindende, da er det (Privilegiet) ulovligt. Selv om Kolonisterne vilde tillade, for Overvejelse, at antage en organisk Lov, indskrænkende Rettigheden til Selvregjering, vilde den blive annulleret, eftersom en fri Borgers medfødte Rettigheder ere uafhændelige. — Jeg behøver ikke at anføre, at naturaliserede Udlændinge i saa Henseende staa paa lige Fod med de Indfødte.

Eftersom Kongressen ikke kan give, kan den ejheller fratage et Territorium Velsignelserne, som flyde af Folkeregering. Men den Lovgivning, som nu er foreslaaet som et Tillæg til de, der allerede ere vedtagne, vil formørke Unionsregeringens Karakter, som en Lov af et grusomt Forræderi. De Rettigheder I gav Utah, da Territoriet blev organiseret, vare i fuldkomment Harmoni med de store amerikanske Frihedsprincipper. I organiserede en fri Territorial-Regering, og gav dem alle de Rettigheder, som vare nødvendige for at iværksætte den; Valgene skulle ordnes efter deres egne Bestemmelser. Embedsmænd vælges af dem selv til at bestyre deres lokale Affærer, opkræve Skatter og have Tilsyn med Finanserne. I gav dem en lovgivende Forsamling, der var ansvarlig til dem og gav den ubetinget Magt, til at vedtage Love, og fra Tid til anden forandre dem, eftersom Erfarenhed vilde ansee det for retfærdigt og passende. I det I forgylde Eders Offre med en saadan fri Regjeringsform, tillokkede I Folk, fra enhver Stat og fra alle Dele af den civiliserede Verden; deres Arbejdsomhed udbredtes rigelig over det golde Landskab og foraarsagede at Ørkenen blomstrede, som en Have. Nu føle I derimod tilskyndede til at foretage et forræderisk Indbrud paa deres Sikkerhed — og i Stedet for Love, som de have antaget, give dem saadanne, som ere dem til Forargelse; drive Spot med deres Legislatur, ved at erklære at Eders, besidder Magt til Undtagelser; uddrive deres Embedsmænd, i hvilke de have Tillid, og udfylde disses Pladser med tiggende og rovgjerrige Fjender; fratage dem deres Stemmeret og dermed al Lejlighed til en fredelig Vedligeholdelse af Orden; nedbryde hele den territoriale Regjerings Anordning, under hvilken I lovede at give dem vedvarende Beskyttelse. Vilde dette ikke være at betragte som en falsk Troskab, uden for ethvert Spørgsmaal af „Konstitutionel Moralitet"? Et Foretagende lig Ødelæggerens, der ved et falskt Blus søger at vildlede den Søfarende, som han ønsker at faa Lejlighed til at plyndre, er ikke mere forræderisk. Hvis det synes saa til Eder, vil det blive bortfejet med den Foragt, som det fortjener. Men lad os holde os til Loven.

Forbindelserne imellem Kolonierne og Storbritanien vare aldeles de samme, som nu existere mellem hvad som nu benævnes „Unionsregjeringen og Territorierne", i de Forenede Stater. Overensstemmende med Verdens almindelige Love, havde Kolonierne Ret til Selvstyrelse. Det kongelige Parlament, — endskjønt almægtigt hjemme, var det dog aldeles ude af Stand til at vedtage Love, for de private Affærer af hvilket som helst Samfund, der havde bosat sig paa Regeringens Land, der var kjøbt eller givet dem paa denne Side af Atlanterhavet. Denne Frihed blev ikke alene fordret, af Kolonisterne, men de havde nydt denne Ret, i mere end et Aarhundrede, uden Afbrydelse. Den udelukkende Ret til deres egen Lovgivning, hvorvidt den var

afbenyttet for de Emner, som den omfattede vide Alle, der ere bekjendte med Historien. I de Dage var Lærdommen om fuldkommen Religionsfrihed ukjendt, og det var anset som en Bestilling, der tilhørte Autoriteterne, at straffe falsk Theologi. Denne Magt, ligesom andre, tilhørte Kolonisterne. De da existerende Love, i England, foreskrev hvem der vare Kjættere. Kolonisterne paa denne Side af Havet, undgik ikke alene Forfølgelse, men de erholdt endogsaa Ret til at forfølge Andre. Nogle af Kolonisterne misbrugte denne Ret; men Parlamentet kunde ikke forhindre det. Kongen sendte Lord Baltimore og et stort Antal af dennes Tilhængere til Virginia med en Landbevilling og Breve til Kolonialregjeringen, om ikke at plage dem for deres Religions Skyld. Den koloniale Lovgivningsforsamling optog dette ilde, og betragtede det som et Indgreb i deres givne Rettigheder til Selvregjering, og svarede Kongen: At hvis Lord Baltimore udøvede den katolske Lære inden for deres Territorium, maatte han finde sig i at underkaste sig den Straf, som de fandt for godt at paalægge ham. Kongens Forlangende blev tilbagekaldt; Lord Baltimore flyttede over Potomac og oprettede sin egen Koloni, hvilket paadrog sig Parlamentets Foragt og Virginias Harme, i det der taaltes alle Slags Religioner.

Jeg omtalte disse Ting for at bevise, at Kolonisterne fordrede den frieste Rettighed til Selvstyrelse, og at England tilstod dem fuldkommen Religionsfrihed, saa vel som enhver anden Rettighed, som vedkommer borgerlig Authoritet. I et saadant Tilfælde kunde ikke nogen Strid opstaa over dette Emne mellem Unionsmagten og en Stats eller Territoriums Rettigheder, eftersom Lovgivning angaaende saadanne Affære, er udenfor alle Regeringers Magt for evigt. Men lad os ved at anvende vor Indbildningskraft antage, at Parlamentet, tildels under Ultra Toryernes Ledelse, havde foretaget sig at foreskrive hvad Slags Familieforbindelse der skulde existere i hver af de forskjellige Kolonier, og bestemt den haardeste Straf, for derved at tvinge Folket i Modstrid til de nalmindelige Mening og Pligt, og tværtimod existerende Love, Skikke og Meninger, til at adlyde disse Forskrifter. Hvad vilde Historien berette om et saadant Parlament? Men antag videre at det samme Parliament, for at rydde alle Hindringer af Vejen for denne Lovs Udførelse, nedbrøde alle Koloniernes frie Institutioner, forbød Nævningsretter, undtagen de vare sammensatte paa en svigagtig Maade; fratog Folket deres Stemmeret, forhindrede Valg, som ikke vare under dets Agenters Bestyrelse, forlangte alle Embedsmænds Uddrivelse, som allerede vare valgte og indsatte, og i deres Sted indsætte Folkets værste Fjender, og gav dem Magt til at beskatte og bedrage Folket efter Ønske. Kunde en saadan Behandling mod Kolonierne have fundet noget som helst fordumsfrit, ærligt Forsvar i Verden? Noget saa gyseligt, har i Virkelighed og Sandhed aldrig været foreslaaet, eiheller blev der gjort Forsøg paa at gjennemføre noget lignende. Theskatten, Stempelloven, Boston Havnelov, Forbudet mod visse Fabrikata og Indskrænkninger af Handel, vare Smaating i Sammenligning dermed. Men kun ved at forbyde Selvstyrelse i Kolonierne naaede den Folkefrihedens Livskraft; Parlamentet tiltog sig Rettigheder, som vare i Modstrid med Koloniernes Regeringsret og mod saadanne Affærer som tilhørte disses Rettigheder, Interesser og Følelser, og dette optændte derfor en Lue af Harme i alle Kolonierne. Alle ædle Mænd i Amerika pantsatte

deres Liv, deres Ejendom og deres Ære for at „afkaste Lænkerne og Undertrykkelsens Magt og Udfaldet har bevist, hvorledes de sønderbrød det ene Led efter det andet.“ Frihedens Venner i England istemte med Patrioterne her, Burke og Fox forsvarede Ministrenes foragtelige Spidsfindigheder; Chatham forsvarede Amerikanerne og erklærede, at om de underkastede sig, vilde de selv blive Slaver og Redskaber til at gjøre andre til Slaver. „Det glæder mig, sagde han, „at Amerika gjorde Modstand.“ Om der er noget bestemt, fastsat og unægteligt, som almindelig Lov, er det en naturlig Ret, at et frit Folk, lig det der bo i Utah, har Ret til at regjere sig selv. Det er umuligt at noget Kongresmedlem ikke er vidende om, at vor Revolutions Held, var en anerkjendt Triumf af disse Principper. Engelske og amerikanske Understøttere af Lord Norths Ministerium vare maaske samvittighedsfulde i deres Modstand dertil, og oprigtige Statsmænd maaske modstaa dem nu, men det er ikke let at indsee, hvorledes nogen Mand kan tro paa Rigtigheden af disse Angribelser paa Utah, undtagen af Grunde, hvilke vilde have gjort ham til en „Tory“ om han havde levet i den store Revolutions urolige Tid. Jeg har bemærket at de (Folket i Utah), har en naturlig Ret til at regjere sig selv, men jeg tilstaar, at denne Ret kan blive indskrænket ved oprindelige Lovstemmelser. Det vil sige, at Retten til Territoriets Lovgivning, i nogle eller alle Emner, kunne tages fra Folket og gives til Kongressen ved Unionens Konstitution. Vilde det ikke blive en afskyelig Overraskelse dersom man i dette Dokument, opdagede en Bestemmelse, som er saa fjentligsindet mod den Frihed, for hvilken de (Kolonisterne) strede og lede for i syv Aar? Ved at undersøge Konstitutionen ville I finde, at der findes ingen saadanne Bestemmelser i samme. Men den ubegrænsede Vælde, som Magten til uindskrænket Lovgivning vilde medføre, have Kongressens Medlemmer og deres Venner, der havde et begjærligt Øje efter Embeder og Ejendomme, der aldeles ikke tilhørte dem, ofte ønsket. Førend Arbejdsomhed og Flid havde gjort Utah saa rigt at det kunde betale sig at berøve det, blev Nationen bestyrtet ved, at de sydlige Stater kunde blive fornedrede til Territoriernes Stilling, under Kongressens absolutte Herredømme over dem, og denne Magt blev gjort konstitutionsmæssig med „Carpetbaggers“ og Bajonetter. Det var derfor først nødvendigt, at erklære, at der ikke fandtes nogen lovlig Statsregjering; det sagdes at Staterne vare Territorier, og følgelig antoges det, at de alle vare under Kongressens umiddelbare Naade. — Mr. Thaddæus Stevens, hin Tids store „Leder og Driver“, der styrede Kongressen med uindskrænket Herredømme, tænkte det bedst i Begyndelsen, at forsikkre sine Følgere, at Konstitutionen havde givet Kongressen denne Magt over Territorierne. For at bevise dette henviste han til følgende Paragraf:

„Kongressen skal have Magt til at foretage alle nødvendige Bestemmelser og Regler, vedkommende de Forenede Staters Territorium, og anden Ejendom tilhørende samme, og ingen Paragraffer i denne Konstitution skal saaledes forstaaes, at de Forenede Staters eller nogen særegen Stats Fordringer, derved skal skades.“ —

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Barndoms Omsorger.

Det er almindeligt, at omtale Barndomsperioden, som om den bestod af een stedsevarende Lyksalighed. Voxne Mennesker have ofte i den Grad forglemt deres tidligste Dage, at de synes aldeles at forglemme, hvad de som Børn maatte udstaa. De gjøre sig den Tanke, at de da vare lykkelige, sunde, fri for Omsorg, muntre — i det mindste i Sammenligning med deres forskjellige nuværende Livsstillinger — og omtale den lykkelige Barndomsalder, som om ene Lyksalighed var det mest Fremtrædende i deres tidligste Existence. Muligvis kunne maaske Nogle skue tilbage paa en aldeles uforstyrret og lykkelig Barndom, og naar dette er Tilfældet, have de Minder at opbevare, hvilke i Virkeligheden ere uvurderlige; men det er vistnok sandt i mange flere Tilfælde end den menneskelige Hukommelse er i Stand til at kalde til Erindring, at Barndommen var en Periode, i hvilken der existerede lidt sand Lyksalighed, men derimod megen virkelig Ulyksalighed. Ikke alene ere de smaa Sorger tilfældige, paa Grund af Barndommens nødvendige Diciplin, — de „ofte" Skuffelser hvilke synes at være saa „følelige", de smaa Selvfornægtelser, hvilke synes være saa „store", samt Forhindring af den frie Villies Udøvelse, hvilken Hjemmets og Skolens Kontrol paafører, — men der gives Lidelser langt føleligere end disse. Der gives Tilfælde, hvor Børns hele Liv er en uafbrudt Lidelse af overhængende Ildebefindende, hvilke ved omhyggelig Pleje maaske kunde have opvoxet til at blive Mænd eller Kvinder, i Nydelsen af et temmeligt godt Helbred, men som aldrig kunne skue tilbage paa en Tid i deres Barndom, da de vare sunde og raske. Folk ere tilbøjelige til at tro, at saadanne Børn erholde deres Godtgjørelse i den extra Omsorg og Kjærlighed, som bevistes dem; men lad Nogen, som selv har erfaret en saadan Barndom see tilbage derpaa, og sige om ikke det ulykkelige Ildebefindende gjorde Livet meget trist. Af saadanne ulykkelige Børn fortjener især disse ved denne Lejlighed Omtale, hvis ulykkelige Stilling har sin Aarsag i daarlig Behandling, og at være bleven misforstaaet. Der gives ogsaa Børn, der have et særegent Sindelag, hvis hele Liv er for dem en Byrde, simpelthen af den Aarsag, at de Personer, som have dem i Varetægt, — være sig Forældre, Værge eller Lærere — ere blottede for Medlidenhed for dem, og have ikke syntes det Umagen værd, at udtænke hvad Resultat en forandret Behandlingsmaade kunde føre til. — Det syntes som Harriet Martineau og den unge Brontés vare misforstaaede Børn; — skjøndt deres sejrende Natur kæmpede sig frem til et højere Liv, saa ere der dog Børn i hundredevis, ja i tusindvis, der blive betragtede som sløve, dyriske og ustyrlige og blive som saadan behandlede med Haardhed; Børn, hvis Liv er en uafbrudt Elendighed, fordi man ikke forstaar hvad der fattes dem, heller ikke prøver Nogen paa at indføre en Forandring i deres Liv, eller gjøre dem lykkeligere. Dernæst gives der Børn, som blive nedtyngede i Sindet paa Grund af aldeles uoplyste Omgivelser; de blive formente

at læse fordi Læsning er „Tidsspilde", de blive holdte til fysisk Arbejde, og blive aldrig tilladte at nyde Oplysningens Glæder tilfulde. — Imidlertid vilde dog Intet være mere uviist, end at efterkomme alle et Barns Ønsker, Tilbøjligheder og Vaner. En saadan Fremgangsmaade vilde blot formere et Barns endnu uafrettede Villie tillige med andre Onder, under hvilke Børn maaske lide; men at Barndommen ofte er en Periode af en idel ulykkelig Tilstand, er en Paastand, som intet tænkende Menneske vil kunne benægte, — især naar man selv har haft rigelig Erfaring i saa Henseende.

De Lektier, som Forældre og Andre, der have med Børns Opdragelse at gjøre, ere vidtstrakte. Børn ere lige saa forskjellige i deres Natur og Sindelag, som voxne Mennesker, og de ere i Virkeligheden meget mere følsomme, hvilket foraarsager, at de ere lettere behandlede og ogsaa mishandlede. Børn kunne ikke regjeres efter strænge, ufravigelige Regler; de maa behandles i Overensstemmelse med Forskjelligheden i deres Karakterer. — Frem for Alt burde Børn, som synes at være fortrædelige, ustyrlige og ulykkelige ikke gjøres mere ulykkelige ved Revselse — de ere allerede ulykkelige nok. At afværge — ikke forøge en ulykkelig Barndoms Tilstand burde være Alles Formaal, som have Børns Velfærd og fremtidige Lykke paa Hjærtet. Utah Journal.

Konferencemødet i Kjøbenhavn.

Mødet tog sin Begyndelse om Aftenen Kl. 8, den 14de April i Forsamlingslokalet i Krystalgade Nr. 24. — Følgende Zionsældster vare tilstede: C. D. Fjeldsted, H. O. Magleby, L. Mortensen, R. Christoffersen, A. C. Nielsen, N. Rasmussen, John Andersen, J. Olsen, Emil Andersen, J. P. Jensen, Jamas Yorgason, P. Sundvall og H. Jørgensen.

S. Nr. 14 blev afsungen, hvorpaa Mødet aabnedes med Bøn af Konferencens Præs. H. O. Magleby; derefter S. 82.

Præs. H. O. Magleby erklærede nu Mødet for aabnet, og da han ogsaa er Forstander for Kjøbenhavns Gren, afgav han Beretning om Tilstanden i samme. Siden sidste Konference var der afholdt 20 Forsamlinger blandt Fremmede, 7 Landsbyer vare gjennemmissionærede. Foruden de 10 Søndagsmissionærer, som arbejde i Kjøbenhavn, var ogsaa 1 Missionær i stadig Virksomhed, hvorved Bøger og Skrifter vare udspredte til en 300 Krs. Værdi; 43 vare døbte, 9 udelukte, 5 emig. og 1 død, siden sidste Møde. Den kvindelige Hjælpeforening gjorde meget Godt i at besøge Fattige, og hjælpe dem saa vidt de kunde. Forsamlingerne bleve godt besøgte af Fremmede, og Tilstanden var i det Hele taget tilfredsstillende. Grenen tæller ca. 431 Medlemmer og har 175 Abonnenter paa Sk. Stjerne.

Ældste L. Mortensen, Forstander for Nordsjællands Gren, sagde, at Grenen syntes at være i en tivelig Forfatning; nye Skud viste sig o. s. v. Den tæller ca. 83 Medlemmer. Siden sidste Møde vare 9 døbte, 4 udelukte og 3 emigrerede. 20 Forsamlinger afholdte blandt Fremmede, 49 Byer besøgte og

han glædede sig i sit Arbejde. Havde været assisteret af Ældste J. P. Jensen og to af Landets Sønner.

Ældste R. Christoffersen, Forstander for Nordvestsjællands Gren, der tillige med Ælsterne J. Olsen, H. C. Hansen og en ung Missionær havde arbejdet der for Værkets Udspredelse i forløbne Vinter, bemærkede, at de havde afholdt 135 Forsamlinger, 10 blandt Fremmede, og besøgt 45 Byer. Medlemmernes Antal var 82; 8 vare døbte. Der fandtes en Del gamle Søstre, som havde staaet i Kirken over 25 Aar; god Enighed herskede blandt Sødskende og Udsigterne nogenlunde. S. Nr. 188 blev afsj.

Ældste A. C. Nielsen, Forstander for Sydvestsjællands Gren, aflagde derpaa sin Rapport. Han havde arbejdet i Forening med Ældste Emil Andersen og 2 unge Brødre, men havde haft næsten idel Modstand og ikke seet megen Frugt af deres Arbejde, eftersom Folket paa den Egn tilsyneladende var totalt ligegyldigt for Evangeliet. Grenen tæller 125 Medlemmer; 2 vare døbte, 1 emigr. og 1 udelukt; 15 Forsamlinger blandt Fremmede og 30 Byer missionæret igjennem. Desuden havde de baade ved Avertissementer, og andre tænkelige Midler, søgt at opvække Folket til Eftertanke.

Ældste N. Rasmussen, Forstander for Øernes Gren (Loll.-Falster og Møen), havde i Vinterens Løb tilligemed en ung Broder forsøgt at gjøre deres bedste ved at prøve paa at vinde Indgang i 3 forskjellige Kjøbstæder, og desuden 8 Landsbyer. — 1 Forsamling afholdt blandt Fremmede. Grenen tæller 59 Medlemmer. Han følte selv vel ved at arbejde i samme Mission, hvor han for 28 Aar siden havde virket for Sandhedens Fremme. Blot 1 døbt.

Ældste John Andersen, Forstander for Bornholms Gren, havde i Vinterens Løb arbejdet der alene, med kun lidt Held, eftersom Folket var døvt for Evangeliet, uagtet han havde gjort sit Bedste. Grenen tæller 25 Medlemmer, hvilke ere meget spredte, saa det er vanskeligt for ham, at faa holdt nogen Forsamling af videre Betydning.

Konf. Præs. Magleby udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter. Bemærkede, at Evangeliet havde mindst Fremgang i Konferencens sydlige Del; men at Udsigterne i den nordlige Del samt her i Staden vare mest lovende. Følte sig tilfreds med Brødrenes Arbejde. — Han gav dernæst Lejlighed for de øvrige Brødre, at udtale sig; hvorpaa Ældsterne J. P. Jensen, J. Olsen og Emil Andersen udtrykte deres Glæde for det Privilegium, at arbejde i Herrens Vingaard. De nærede Haab om, at nogle faa Oprigtige endnu vilde slutte sig til Guds Folk.

Præs. C. D. Fjeldsted, udtalte sin Glæde over hvad han i dette Møde havde hørt; var meget vel tilfreds med de Beretninger Brødrene havde givet, og ønskede Herren at velsigne dem. — Derefter sluttedes Mødet til næste Dags Form. Kl. 10 med Bøn og S. Nr. 90.

Søndag Form. Kl. 10 den 15de, forsattes Mødet i „Store Ravensborg", Nørrebrogade Nr. 18—20.

Ældste Mortensen aabnede med Bøn, hvorpaa Præs. H. O. Magleby oplæste en samlet Konferencerapport; derefter foreslog han Kirkens Authoriteter til Opholdelse, hvilket Alt vedtoges med enstemmigt Votum. — Den øvrige Del af Form. overlodes til Ældsterne N. Rasmussen og A. C. Nielsen, der begge aflagde et kraftigt Vidnesbyrd til Forsamlingen, angaaende Evangeliets Principper og Guds Riges Oprettelse paa

Jorden i de sidste Dage. — Kl. 2 Efterm. fortsattes Mødet samme Sted, og den store bekvemmelige Sal var overfyldt af Hellige og mange Fremmede, der lyttede med Opmærksomhed til Ældsterne Emil Andersen og J. P. Jensen, hvilke i Løbet af Eftermiddagen holdt en aandrig og kraftig Tale, ledsaget af slaaende Bevisførelse om det Sidste Dages Riges Oprettelse, samt vor Tro og Lære som et Folk. — Om Aftenen Kl. 7 fortsattes Mødet i Forsamlingssalen i Krystalgade, der ved dette Tilfælde var aldeles overfyldt af opmærksomme Tilhørere. Ældsterne L. Mortensen, R. Christoffersen, J. Olsen, John Andersen og James Yorgason talte i Løbet af Aftenen.

Mandag Form. Kl. 10 den 16de, fortsattes Mødet. De unge Missionærer, som i Vinterens Løb havde arbejdet tillige med Forstanderne, afgave her paa Opfordring deres Rapporter, hvilke i mange Tilfælde vare ret interessante. Efter at H. O. Magleby og Præs. C. D. Fjeldsted havde udtalt deres Tilfredshed med disse Brødres Arbejde og givet mange gode Raad, sluttedes Mødet med Taksigelse af Præs. C. D. Fjeldsted.

Hugo Peterson,
Mødets Skriver.

Joseph Smiths sidste Drøm.

Fra Mill. Star hidsættes følgende interessante Beretning: „Ifølge Forlangende publicere vi Profeten Joseph Smiths sidste Drøm, saaledes som han selv to Dage før sin Martyrdød meddelte den til W. W. Phelps. Hvad enten Drømmen er gjengivet korrekt, eller har nogen større Vigtighed, ville vi overlade til Læsernes Bedømmelse." — „De Vise skulle forstaa." Da Joseph Smith i Aaret 1844 rejste til Carthage Ill. for at overgive sig selv til Guvernør Ford, gjorde jeg ham Selskab, og medens vi vare paa Vejen til nævnte Sted, fortalte han mig og hans Broder Hyrum følgende Drøm:

„Medens jeg forleden Nat logerede hos Jordans' paa Iowasiden, drømte jeg, at jeg og min Broder Hyrum gik om Bord paa en stor Dampbaad, der laa i en lille Bugt nær det store Ocean. Strax efter vi vare traadte ind paa Skibet, blev der gjort Brandallarm. Jeg opdagede at Skibet laa for Anker i nogen Afstand fra Land, samt at det vilde være umuligt at undslippe fra det fortærende Element i den herskende Forvirring; men eftersom lang Betænkning var ufornuftig, besluttede jeg og Hyrum at springe over Bord, og prøve vort Bedste i at gaa paa Vandet.

I Førstningen sank vi i Vandet næsten til Knæerne, men eftersom vi advancerede tiltog vi i Tro, og bleve snart i Stand til at kunne gaa paa Vandet. I det vi saa tilbage paa det brændende Skib i Øst, opdagede vi, at det drev ind mod Skibsværftet og en derværende By, indhyllet i Ild og Røg, og med en Hvirvelvinds Hurtighed blev ogsaa Byen angreben af Ild, og dens Ødelæggelse og Indvaanernes Jammerskrig var i Sandhed forfærdelig.

Vi fortsatte vor Vandring paa det mægtige Dyb, og tabte snart Land af Sigte. Oceanet var stille, Solens Straaler skjønne, og vi forglemte snart vore Gjenvordigheder paa Moder Jord. I samme Øjeblik hørte jeg Lyden af en menneskelig Stemme, og i det jeg vendte mig saa jeg min Broder Samuel H. kommende imod os fra Øst; vi tøvede, til han kom hen til os. Efter et Øjebliks Samtale fortalte han mig, at han var bleven længselsfuld tilbage, og besluttede derfor at gaa med mig over det store Dyb.

Vi gik derpaa videre, og kort efter bleve vi velsignede med Synet af en Stad, hvis Guld- og Sølvspire og Taarne vare skjønnere end hvad jeg nogensinde havde seet paa Jorden. Den ligesom stod paa den vestlige Del af det mægtige Dyb, hvorpaa vi befandt os, og den der herskende Orden og Visdom, overgik langt menneskelig Visdom. Medens vi beskuede denne Stads Herlighed og Fuldkommenhed, satte en lille Baad ud fra Staden, og med Tankens Hurtighed var den hos os. Baadens Førere bød os om Bord, saluterede os med et „Velkommen" og Musik, saaledes som ikke findes paa Jorden. I det vi landede bleve vi Øjenvidner til en Scene, der i Storhed overgik al Beskrivelse; Mødet med fordums Venner, Musikken fra et Tusinde Taarne, Lyset fra Gud selv og Tilbagekomsten af tre af hans Sønner, var Noget, som fyldte min Sjæl med en Stilhed og Glæde, der bevirkede at jeg følte, at jeg i Virkeligheden befandt mig i Himlen. Jeg beskuede Herligheden; jeg hilste mine Venner, hvorpaa jeg vaagnede; og see, det var kun en Drøm!

Imedens jeg laa og overvejede Storheden af denne forunderlige Scene faldt jeg atter i Søvn, og see, jeg stod nær det brændende Skib. Der herskede den største Forstyrrelse iblandt Officerer, Mandskab og Passagerer paa det flammende Vrag, eftersom der var megen Amunition om Bord. Strax efter blev der givet Allarm, at Ilden nu var nær Magazinet, og faa Øjeblikke efter exploderede Krudtet med et forfærdeligt Brag, hvorpaa Skib og alle Ombordværende sank i Dybet. Jeg rettede derpaa mit Blik mod Øst, hvor jeg gjennem nogle Krataabninger opdagede William og Vilson Law i Færd med at fly for Skovens vilde Dyr; men i det samme sprang to Løver ud af den tætteste Del af Skoven og sønderrev dem. Jeg vaagnede derpaa atter.

Jeg vil her bemærke, at Joseph aldrig mere fortalte denne Drøm, eftersom han blev myrdet to Dage senere. Jeg har fortalt den ifølge Hukommelse, saa nøjagtig som muligt.

W. W. Phelps.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 224.)

Den 7de August var den sidste Dag jeg tilbragte i mit Hjem i Montrose. Uagtet jeg det meste af Dagen var syg af Koldfeberen gjorde jeg dog hvad Forberedelse jeg kunde til at begive mig paa Rejsen den følgende Morgen, for at udføre en Mission 4000 Mile borte, og prædike Evangeliet; og dette endogsaa uden Pung og Taske; dog gjorde jeg dette frivilligt for Kristi Skyld, stolende paa ham for min Belønning. Min Bøn var: „Herre giv mig Naade i Overensstemmelse med min Tid, og Sjæle for min Møje, og en lykkelig Tilbagekomst til min Familie og Venner, hvilke Velsignelser jeg beder om i Jesu Navn. Amen.

Tidligt om Morgenen den 8de August 1839 opstod jeg fra min Sygeseng, lagde mine Hænder paa min syge Hustru og velsignede hende; jeg bortvendte mig derpaa fra min Mages Favn, og forlod hende næsten blottet for Føde og Livets Nødvendigheder. Hun tog Afsted med mig med en Sjælsstyrke, der sømmer sig en Hellig, erkjendende tilfulde det Ansvar, som paahvilede hendes Mand. — Jeg anfører fra min Journal: „Farvel Phoebe! vær ved godt Mod, hukom mig i Dine Bønner. Jeg

efterlader disse Linier for Dig at gjennemlæse naar jeg er borte. Jeg skal atter see Dit Ansigt i dette Liv; jeg gaar for at efterkomme Jesu Kristi Befalinger." — Skjøndt jeg var meget mat af Feberen, gik jeg dog til Missisippiflodens Bredder, hvor Præs. Brigham Young satte mig over i en Canoe. Vi havde ingen Baad. Da vi landede hinsides Floden, maatte jeg lægge mig ned paa et Stykke Saalelæder ved Siden af Posthuset, for at hvile mig. I det samme kom Broder Joseph, Herrens Profet, forbi, og kastende sit Blik paa mig udbrød han: „Vel, Broder Woodruff, Du har begivet Dig paa Din Mission?" „Ja," svarede jeg; „men jeg seer og føler mere lig En, som er mere skikket for et Hospital end for en Mission." Han svarede: „Hvorfor taler Du saaledes? Staa op og fortsæt Din Rejse." — Jeg nævner blot disse Tilfælde for at give Læseren en Ide om, hvorledes de Tolv begav sig paa deres Mission til England 1839. — Ældste John Taylor — hvilken var den eneste, som ikke var syg — fulgte med mig, og vi vare de første to af de Tolv, som begav os paa Rejsen. Strax efter indfandt en Broder sig med en Befordring, og bød os at stige op paa Vognen. Som vi kjørte frem paa Vejen, kom vi forbi Parley P. Pratt, i Færd med at tilhugge Bjælker til et Blokhus. Han sagde i det vi gjorde Holdt: „Broder Woodruff, jeg har ingen Penge, men vil forære Dig en tom Pengepung," for hvilken jeg takkede ham. Lidt længere borte fandt vi Br. Kimball ogsaa beskjæftiget med at opføre et Blokhus. Da han hørte, at Parley havde foræret mig en tom Pengepung, sagde han: „Eftersom Parley har skjænket Dig en Pung, vil jeg forære Dig en Dollar til at lægge deri." Han gav mig derpaa baade en Dollar og en Velsignelse. — Vi kjørte derpaa sexten Mile videre og tilbragte Natten hos Br. Merrill. Næste Dag kjørte vi til Br. Perkins, som derpaa bragte os paa sin Befordring til Broder Don Charlos Smiths'. Liggende paa Bunden af Vognen, plaget af Feberen kjørte jeg over en meget ujævn Vej, hvorfor jeg ogsaa i Løbet af Dagen led meget. I en Lund i Nærheden af Br. Don Charlos Smiths afholdt vi en Forsamling, hvor John Taylor samme Dag døbte Georg Miller, hvilken siden efter blev ordineret til Biskop. I denne Forsamling skjænkede de Hellige os ni Dollars, og Georg Miller gav os en Hest, som kunde være os til Nytte paa Rejsen. Jeg kjørte derpaa med Broder Coltrin til Rochester, hvor jeg havde en Samtale med flere af de Hellige fra Foxøerne, de samme, som jeg anførte derfra i Aaret 1838. Jeg tilbragte flere Dage tilsammen med dem i Springfield, medens Br. Taylor samme Sted udgav 1500 Exemplarer om de Helliges Lidelser og Uddrivelse fra Missouri, foraarsaget ved nævnte Stats Indvaanere. Vi solgte her vor Hest. I Selskab med Br. Taylor og Coltrin forlod jeg Springfiield og fortsatte Rejsen. Jeg havde Koldfeberen hver anden Dag, hvilket gjorde Befordring i en Fjellevogn desto mere ubehagelig, især naar Feberen rystede mig. — Den 24de fortsatte vi Rejsen til Terre Haute, og tilbragte Natten hos Dr. Modisett; jeg led meget af Feberen. Indtil nærværende Tid havde Ældste John Taylor været i Nydelsen af godt Helbred, men det syntes som om Ødelæggeren ikke havde til Hensigt at gjøre en Undtagelse af ham, i det de Tolv angrebes af Sygdommen; thi den 28de faldt han til Jorden, som om han var bleven nedslaaet; han daanede, men kom dog til sig selv igjen. Følgende

Dag gjorde den onde Magt atter et Forsøg; han daanede flere Gange, og det syntes, som hans Død vilde snart finde Sted. Vi bragte ham ind i Hus ved Siden af Vejen, hvor vi i flere Timer plejede ham, derefter bragte vi ham ud i Vognen og fortsatte Rejsen til Broder Horace S. Eldredges', hvor vi tilbragte den øvrige Del af Dagen og følgende Nat med at vaage over og pleje ham. Den næste Dags Morgen syntes Broder Taylor at være bleven saa vel, at han saa sig i Stand til atter at kunne kjøre, hvorfor vi fortsatte Rejsen fyrretyve Mile til Louisville hvor vi forblev Natten over hos Br. James Towsends Familie, han var selv ikke hjemme. Uagtet Br. Taylor næste Morgen var meget svag, syntes han dog, at vi skulde fortsætte. Vi rejste ca. fjorten Mile til Germantown; men han var meget syg, og den frygtelige Feber syntes at sætte an paa ham. Jeg var selv meget daarlig. — Eftersom den følgende Dag (1ste Septbr.) var en Søndag, besluttede Br. Taylor at forblive Dagen over og holde en Forsamling i denne tyske By. Vi talte begge to ved dette Tilfælde. Efter at være vendt tilbage til Hotellet, hvor vi overnattede, bleve vi begge meget syge, og døjede meget den paafølgende Nat. Den følgende Dag var højst ubehagelig for mig, eftersom det syntes at være en afgjort Sag, at Feberen i den Grad havde betaget Broder Taylor, at han saa sig ude af Stand til at kunne rejse. — Broder Coltrin var bestemt paa at fortsætte sin Rejse, og da han syntes det var mere fornuftigt for een syg Mand at lades tilbage, end to, blev det bestemt at jeg skulde følge med ham, eftersom jeg alligevel ikke kunde yde Br. Taylor nogen Assistance. Vi overlod derfor Broder Taylor til en meget venlig Families Varetægt i Germantown, Wayne Co Indiania, anbefalede ham i en naadig Guds Hænder. Han undergik en Koursus af Lidelser af denne ondartede Feber og var Døden nær; men han kom sig dog omsider saa meget, at han kunde fortsætte Rejsen. — Vi mødtes siden i Staden New York. — Jeg fortsatte Rejsen i Følge med Br. Coltrin, og ankom til Cleveland den 18de September. Derfra tog vi med Damper til Buffalo, men vare tre Dage i en voldsom Storm før vi naaede Havn. I det vi landede ved Midnatstide, løb Damperen mod en Skonnert, som derved beskadigedes slemt. Fra Buffalo rejste jeg til Albany paa en Kanalbaad, og havde et dagligt Anfald af Feberen. Fra Albany tog jeg med Posten til min Faders Hjem i Farmington; ankom der den 21de Septbr. Det glædede mig atter at see min Fader og øvrige Slægtninge, der alle vare stærke i Troen paa Evangeliet og bleve meget glade ved mit Komme. Jeg led endnu bestandigt af Feberen dagligt. Den 27de Sept. døde min Bedstemoder (paa Moders Side) Anna Tompson, 84 Aar gl. Den 4de Oktober døde min Onkel Adna Hart 43 Aar gammel. Jeg havde besøgt ham paa sit Sygeleje og holdt Evangeliet for ham, hvilket han troede. Paa sit Dødsleje udtalte han det Forlangende, at han ønskede mig at prædike hans Ligprædiken. Jeg havde paa denne Tid Feberen daglig og da Efterretningen om min Onkels Forlangende naaede mig stod jeg til min Faders Forbauselse op af min Seng, og bad ham spænde for sin Vogn og kjøre mig til Begravelsesstedet, hvilket var storligen imod hans Følelser, da han var af den Mening, at jeg næppe vilde blive i Stand til oftere at forlade hans Hus i Live. Vi kjørte fem Mile til Begravelsesstedet i et meget koldt Vejr. Jeg begyndte at tale til en

stor Forsamling netop paa den Tid af Dagen, da Feberen plejede at indfinde sig. Jeg talte over en Time og fra den samme Stund forlod Feberen mig, og plagede mig ikke siden i lang Tid. — Efter som jeg den 17de Oktober følte tilstrækkelig rask til at kunde fortsætte Rejsen tog jeg Afsked med min Fader og Familie, og rettede mine Fjed mod New York, hvor jeg ankom den 8de November. Jeg tilbragte her to Maaneder og sytten Dage med at rejse omkring og prædike i denne By og New Jersey og Long Island, en Del af Tiden i Selskab med Parley og Orson Pratt. — Den 13de December overværede jeg en Konference tilligemed P. P. Pratt, og samme Dag arriverede Br. John Taylor i vor Midte; vor Sammenkomst var i Sandhed glædelig. Han havde lidt meget af Feberen, og berettede desuden at flere af de Tolv havde været meget betaget af Feber; at det var med stor Vanskelighed de kunde rejse. — Sex Dage derefter, den 19de December, forlod jeg New York tilligemed Brødrene John Taylor og Theodore Turley pr. Paketskib «Oxford.» Vi tog forreste Kahyt (Steerage) for hvilken vi betalte 15 Dollars hver. Hele Pasagerantallet (109 Sjæle) bestod af Engelsmænd, Skotlændere, Irlændere, Welsmænd og Hollændere. Vor Overfart var alt andet en behagelig, eftersom vi havde Storm og uroligt Vejr, men den føjelige Vind foraarsagede en hurtig Overfart. Vi ankom til Liverpool den 11te Januar 1840, efter 23 Dages Sejlads. —

Efter at have besøgt Mr. George Cannon (Geo. Q. Cannons Fader) og Familie tog vi med Banetog den 13de Jan. 1840 til Preston, hvor vi snart befandt os blandt de Hellige af Preston Gren, oprettet 1837 af Eldsterne Heber C. Kimball, Orson Hyde og Willard Richards. Strax efter havde vi en glædelig Sammenkomst med Eldste Willard Richards, som var bleven tilbage for at vaage over Menigheden medens de Øvrige vendte tilbage til Amerika. Vi tilbragte tre Dage i Preston med at besøge de Hellige, og den 17de afholdt vi et Raad paa nævnte Sted. — Efter at have raadslaaet om, hvilken Kours det vilde være bedst for os at tage, blev det bestemt, at Eldste John Taylor og Josef Fielding begiver sig til Liverpool, Eldste Woodruff til Staffordshire Pottemagerier, Theodore Turley til Birmingham, Eldste W. Richards, hvor som helst Aanden dikterede ham og at Eldste Wm Clayton præsiderer over Manchester Gren. Efter at flere Punkter vare blevne forklarede af Apostlene, sluttedes Raadet.

Eldste Willard Richards var paa denne Tid bleven kaldet til Apostelembedet, men havde endnu ikke modtaget sin Ordination. Den følgende Dag tog jeg Afsked med Brødrene Taylor og Fielding, der begav sig til Liverpool, og ligeledes med Eldste Richards, som forblev i Preston, Br. Turley og jeg rejste derpaa til Manchester. Det var for første Gang jeg besøgte denne Stad, og ogsaa første Gang jeg mødtes med Eldste Wm. Clayton. Aldrig saa snart var jeg bleven introduceret til ham, før han underrettede mig om, at en Søster dersteds var besat af Djævelen, og opfordrede mig til at uddrive den, tænkende at en af de tolv Apostle kunde gjøre hvad som helst i saa Henseende. Jeg fulgte med ham til Stedet, hvor Kvinden laa og plagedes af den onde Magt under tre Mænds Bevogtning, der forsøgte at hindre hende fra at rive Klæderne af sig.

(Fortsættes.)

En forunderlig Opdagelse. Et Selskab har fornylig gjort følgende forunderlige Opdagelse i en Hule i Adams Co. Ohio. (For. Stater), hvilket formodes at være «Mound Builders»* Arbejde: Paa en i Tiffin Bydistrikt beliggende Højslette af omtr. 200 Acres Areal, omgivet af store Høje, findes i en Lavning en Brønd ca. 3 Fod i Tværmaal og 25 Fod dyb. Folk have ofte nedsteget i denne Brønd og undersøgt de huleagtige mathematiske Kamre til hvilke den fører. Paa disse Kamres Vægge seer man blandt andre Inskriptioner: „Von Brody 1789," indristet af en Indianjæger der efterfulgte „Ohiokompagniet i 1786." Gjennem en snæver Pasage i det fjerde Kammer opdagede man for længe siden en Brønd ti Fod i Tværmaal, og en ukjendt Dybde. — Det var for at komme til Kundskab om denne Brønds Hemmeligheder, at to Kjøbmænd, en Sagfører og to Aviskorrespondenter, forskaffede sig en Rebstige, Lygter og Redskaber til Sønderbrydelsen af Stene. De nedsteg 50 Fod i omtalte store Brønd, og stødte her paa en snæver Gang, 50 Fod lang, hvilken ved en stadig Falden ledte til et Kammer 250 Fod langt, 110 Fod bredt og 24 Fod højt. Midt i dette store Kammer fandtes en stor Billedstøtte udhugget i Sten, og bedækket med Skrifttegn og Forzirringer. Der opdagede man ogsaa et Stenleje, hvorpaa hvilede en Stensigur af en kjæmpemæssig Størrelse vel udhugget; en udgraveret Hjelm bedækkede Hovedet; ved hvert Hjørne af Lejet stod Vaser prydede med Blomster og Blade; over Billedets Hoved hang en Kobberlampe. Langs Væggene opdagede man 20 andre Begravelser, og 25 Ansigter havde været malet paa Væggen, nær Indgangen. Ved at aabne en af disse Begravelser opdagede man en vel bevaret Mumie (et indtørret Lig) 9 Fod og 1 Tomme lang. Haaret var af en fin Beskaffenhed, sort og krøllet. I samme Grav fandtes en Lansespis af Kobber, omtr. lige saa haard som en Fil; desuden adskillige Kjøkkenredskaber af Kobber, samt en Kop, to Tallerkener og en lille Krukke. Under Ligets Hoved fandtes en Bog indeholdende 100 tynde Kobberblade fulde af Skrifttegn. Bogen var indsvøbt i ferniseret Tøj.

(U. J.)

* Saaledes benævner man i America Folk, der i sin Tid opførte Jordhøie.

Døde. I Redmound Sevier Co. Utah, den 18de Marts d. A. Andrew Hansens Hustru Gertrud Kathrine, (født Madsen), født i Nærheden af Skive, Jylland, i April 1850; emigrerede til Utah 1863; blev gift med Br. Hansen den 20de Sept. 1870. Ældste Andrew Hansen, der nu er paa en Mission i Jylland modtog med Bedrøvelse dette Sorgens Budskab, og ønske vi af vort ganske Hjærte, at Herren styrke ham til at bære sin Skjæbne. — I Washington, Washington Co. Utah, den 1ste Marts d. A. Anders P. Jensen født i Taastrup, Danmark, den 12te Jan. 1869. — I Huntington, Emery Co. Utah den 28de Febr. d. A. tillige med sin nyfødte Søn, Ane Kirstine Nielsen født i Almin, Viborg, Danm. den 17de Marts 1841; døbt den 4 April 1871 emigr. 1873. — I 18de Ward S. L. City den 29de Marts d. A. Gustav Adolf Larsen født 1867.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af L. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1883. 32te Aargang.

Aarskonferencen i Saltsøstad.

Jesu Kristi Kirkes af Sidste Dages Helliges 53de Aarskonference tog sin Begyndelse i «Assembly Hall», Fredagen den 6te April d. A. Form. Kl. 10.

Tilstede paa Forhøjningen vare, af det øverste Præsidentskab: Præs. John Taylor, Geo. Q. Cannon og Joseph F. Smith. — Af de tolv Apostler: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Albert Carrington, F. M. Lyman, Moses Thatcher og Geo. Teasdale; disses Raadgivere: D. H. Wells og John W. Young. — Patriark John Smith. — Af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Henry Herriman, Jacob Gates, W. W. Taylor, Seymor B. Young og Abraham H. Cannon. — Af de præsiderende Biskopper: Edvard Hunter, Leonard Hardy og Robert T. Burton; foruden et stort Antal af Kirkens ledende Mænd, fra Zions fjærntliggende Staver.

Konferencen kaldtes til Orden af Præs. John Taylor, hvorpaa Koret sang: The great aud glorious Gospel light ectr.

Bøn af Ældste F. M. Lyman. Koret sang: Come listen to a Prophets voice ectr.

Præsident John Taylor sagde, at uagtet vi vilde blive noget indskrænkede i denne Forsamlingshal, var det dog anset for raadeligst, at vi holde Formiddagsmødet her, paa Grund af Fugtigheden i det store Tabernakel.

Wilford Woodruff, Præsident for de Tolvs Kvorum talte derpaa som følger: Vi behøve Herrens Aands Vejledning, i hvilken som helst Stilling vi blive kaldte til at indtage; hvad enten det er Evangeliets Forkyndelse eller dets Ordinantsers Administration. Regjeringer, som ere en Velsignelse til Menneskeslægten, anerkjende og beskytte deres Undersaatters Rettigheder; Menneskene ere anerkjendte i deres retmæssige Herredømme, og hvorfor skulde da ikke ogsaa Guds — Alles Skabers Rettigheder være anerkjendte. Der har existeret nogle af hans Børn, som have været villige til at anerkjende hans Herredømme; men saadanne Tilfælde have været meget sjældne. Mange Krige bleve førte før Tilblivelsen af den rommerske politiske Magt; men siden hin

Tid ere Strømme af Blod bleven udøst i Religionens Navn. Herren har oprejst mangen en Mand til Udførelsen af sine Hensigter, skjøndt de selv maaske have været uvidende desangaaende. Selv Krigerne i de forskjellige Tidsaldere, bleve oprejste af ham. Naar et Folk blev ugudeligt og fordærvet, da straffede Herren dem; dette er især bleven Tilfældet med Hensyn til Herrens udvalgte Folk, i det Riger bleve oprejste imod dem for deres Overtrædelsers Skyld. Hentydede dernæst til, hvorledes Gud straffede dem, som skadede hans Folk. Sagde at der aldrig har været givet saa mange vigtige Aabenbaringer, som i vor Tid; enhver Uddelings Nøgler og Velsignelser, ere gjengivene ved Joseph Smith — en virkelig Efterkommer af Joseph, der blev solgt til Ægypten. Mange af de nulevende Hellige vare personligt bekjendte med Joseph Smith, og kunne bevidne Sandheden af hans Vidnesbyrd og Kaldelse; han virkede for Menneskenes Velfærd i et Tidsrum af fjorten Aar og gjennemgik taalmodigt alle Prøver, Trængsler og Forfølgelser for Evangeliets Skyld; han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, men efterlod Guds Kirke og Rige, samt Zion til at fortsætte det Værk han begyndte. Nu ere baade det Ondes og Godes Principper forelagt os, paa det vi kunne vælge hvilke vi ønske. Han bevidnede, at han vidste at Gud var med Præs. Taylor og Raadgivere, og ledte dem ved sin Aand. Hans Bemærkninger vare i det Hele taget meget oplivende, belærende, interessante og aandrige.

Ældste Jacob Gates, var den næste Taler. Han ansaa det for et stort Privilegium og Velsignelse, at overvære Forsamlinger af denne Slags. Han havde været forenet med Kirken i næsten 50 Aar, og været meddelagtig i alle dens Forfølgelser og Lidelser; men havde endnu aldrig mødt Noget, der kunde forandre det Vidnesbyrd han erholdt da han annammede Evangeliet; han ønskede at leve saaledes, at han kunde være Et med os, baade i Tid og Evighed; han ønskede Intet bedre. Han havde altid bedet, at han maatte blive fritaget fra Blodsudgydelse, og var glad ved at denne hans Bøn var bleven hørt. Gud har bestemt at de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige. Præstedømmet er den Magt, hvorved Gud virker, og formedelst dette ville hans Hensigter blive fuldbyrdede. De Onde ville blive bortfejede, lige saa hurtigt, som de Retfærdige tiltage; som Mormons Bog erklærer ville de daarlige Grene blive bortflyttede, eftersom de gode tiltage. Hvad Aarsag have vi til at frygte, naar vi betragte de Forjættelser Herren har givet, angaaende hans Rige og andet Komme. Ældste Gates bar et kraftigt Vidnesbyrd, og formanede Alle Tilstedeværende til at være standhaftige og trofaste i Evangeliet.

Ældste Henry Herriman, talte dernæst som følger: Jeg nærede stor Attraa efter at komme til denne Konference, og takker Gud for dette Privilegium. Jeg ved, at de Ord, som ere talte igjennem denne Konference ere Livets Ord; og formedelst Guds Aabenbaringer til mig, saa vel som ved mine egne naturlige Sanser, ved jeg at dette er Guds Rige, og at det vil tiltage indtil det skal udbrede sig over den ganske Jord, som et Forberedelsesværk for Herrens Komme. Lad os derfor altid søge, at være i Besiddelse af Herrens Aand, paa det vi maatte kunne forstaa hans Villie. Herren er behaget med dette Folks Enighed; jeg vidste før jeg forlod mit Hjem i Syden, at formedelst dette Folks Tro og Ydmyghed forstyrrede Herren vore Fjenders Planer, og han vil fremdeles vedblive dermed, for saa vidt, som vi ville holde hans Bud.

Koret sang Hymnen: Sing ye Jehovahs praise. Taksigelse af Præs. Joseph F. Smiht.

Om Efterm. Kl. 2 fortsattes Konferencen, i det store Tabernakel. Koret sang: O Jesus, the giver of all we enjoy. Bøn af Ældste Geo. Q. Cannon. Koret sang: Zion stands with hills surrounded.

Ældste Erastus Snow fremstod dernæst og udtalte sig som følger: Jeg ønsker at udtolke min Taknemmelighed for de Bønner, der paa mine Vegne ere blevne opsendte, at jeg maatte blive i Stand til at fortsætte min Virksomhed iblandt Guds Folk. Min Helbred har i den senere Tid ikke været af den bedste Slags, og jeg indseer Sandheden af det Udsagn, at Antallet af Kirkens aldrende Ældster begynder at blive formindsket. Jeg har fra min Ungdom af bevidnet dette Værks Fremadskriden, samt Opfyldelsen af Herrens Ord til sine Tjenere. Herren har haft dette Kontinent (Amerika) i Sigte, som det Sted, hvor han vilde udføre sit største Værk. Paa dette Land oprejste han Enoks Stad; her prædikede Noah for hans samtidige Generation; og her vil Herren igjen opbygge Zion og vise sig i sin Herlighed. Omtalte dernæst den forunderlige Maade, hvorpaa Herren paavirkede Nationerne for Udførelsen af sine Hensigter paa Jorden; hvorledes de mere Frisindede i alle Lande bleve tilskyndede til at afryste deres Lænker, samles til dette Land og stride for menneskelig Frihed; samt hvorledes de maatte lide førend de lærte at skattere Friheden, og tilfulde fatte Tyraniet. Beviste, hvorledes Herren vejledte dette Lands patriotiske Forfædre, i det de gjorde Udkast til en fri Regjeringsforfatning. Denne Forfatning (Konstitutionen) er bedre skikket en nogen anden paa Jorden, til at fremme religiøs og politisk Frihed iblandt Menneskene; men den har sine Ufuldkommenheder, og kan som saadan ikke bestaa for evigt. I en Aabenbaring givet Kirken i dens tidligste Dage, (eng Doc & Cov new Ed. P. 342) blev dens Medlemmer befalede at overholde Konstitutionen, samt søge efter vise Mænd til Forfremmelsen af dens Principper. Jeg betragter det af stor Vigtighed, at disse blive indpræntede paa alle Sidste Dages Helliges Sind, især disses, som ere inden for denne (de For. Staters) Regjerings Omraade; ligeledes paa vore Børns Hjærter, paa det de maatte kunne anvendes til Fordel for saa mange, som komme under Indflydelse deraf, samt tilintetgjøre Undertrykkelse og andre Onder, som skader Menneskeslægten. Talte fremdeles om Guds Hensigter med dette Lands Regjering. Gud har besluttet, at forsvare vor Sag, paa det de Onde ikke skulle have Magt over os; dette bleve vi gjennem Præsident Taylor underrettede om i sidste Oktoberkonference, og dette endogsaa paa en Tid, da Demagoger og Politikkere smedede Kjæder til vore Fødder, fabrikerede Jærnaager for vore Halse og gribende Pisken for at hudstryge os, medens de til samme Tid glædede sig over vor forventede Tilintetgjørelse. Br. Snows Tale med Hensyn til disse Ting var meget interessant, men Rummet for dens fuldstændige Offentliggjørelse, er her for indskrænket. Koret sang: Great and glorious is they name, o Lord. Taksigelse af F. D. Richards.

Lørdagen den 7de Form. Kl. 10, fortsattes Konferencen i det store Tabernakel; Koret sang: Let Zion in her beauty rise; Bøn af Ældste Moses Thatcher; Koret sang: Ere long the veil will rend in twain.

Præs. Geo. Q. Cannon oplæste der-

paa Rapporter fra de „Kvindelige Hjælpeforeninger" Y. L. M. I. & P. A. samt Søndagsskolerne, hvilke bleve antagne med enstemmigt Votum. — Der er i alt 322 Søndagsskoler med 35,178 Skolesøgende, hvoraf 5,977 Lærere, hvilket udgjør et Totalantal af 41,155. Siden forrige Aarskonference ere disse Skoler blevne forøgede med 1,400 Individer. Overbestyrelsen for Søndagsskolerne ere: Geo. Q. Cannon, Generalsuperintendent; George Goddard, Assistant; Levi W. Richards, Sekretær og George Reynolds, Kasserer.

Præsident John Taylor sagde: Vi have antaget disse Rapporter, endskjønt nogle af dem ere meget ufuldkomne, som Følge af, at nogle Staver have forsømt at indgive en fuldstændig Rapport; desaarsag ville de ikke blive publiserede. For Fremtiden forventes det, at de til hvilke Bestyrelsen for disse Affærer er overdraget, ville indgive fuldstændige Rapporter om de Organisationer til hvilke de tilhøre. Stavspræsidenterne burde paasee, at saadanne Rapporter blive udfærdigede, paa det alle Ting kunne blive varetaget paa en passende Maade.

Ældste F. D. Richard talte derpaa som følger: Vi have storlig Aarsag til at føle taknemmelig til vor himmelske Fader for vore trivende Omstændigheder, saa vel i financiel Henseende, som Bevarelse for de Ugudeliges Planer; thi dette er bleven saa tydeligt tilkjendegivet, at Ingen vil kunne undgaa at see Herrens Styrelse i alt dette. Frelseren sagde: „Jeg er Vintræet og I ere Grenene, og min Fader er Vingaardsmanden." Jeremias omtaler Vintræet som det største af alle Skovens Træer; dette var maaske Aarsagen hvorfor Frelseren paa denne Maade hentydede til det. Mormons Bog omtaler hvorledes Herren for sidste Gang vilde beskjære sin Vingaard; og jeg ønsker at sige til Israels Ældster, at vi ere beskjæftigede med dette Arbejde; vi arbejde ikke alene for os selv, men ogsaa for forbigangne, nærværende og tilkommende Slægter, og vi ville blive kaldte til Ansvar for Maaden hvorpaa vi behandle den Stilling, vi beklæde. Dersom vi tilhøre Vintræet, ville vi bære god Frugt. Jesus sagde: „Hver Gren, som bliver i mig, bærer Frugt, og det, som ikke bærer Frugt, skal blive borttaget og kastet i Ilden." Vintræet har mange Grene. — Først og næst ved Stammen ere tre Grene — det første Præsidentskab; og fra dem ere tolv Grene — de tolv Apostler, og saa fremdeles gjennem Vintræets forskjellige Grene. Hvor som helst der findes Svagheder eller Sygelighed, har det den skadeligste Indflydelse paa hele Træet. Det er derfor nødvendigt, alle Grenene skulde afbenytte enhver Lejlighed til at drage Næring fra Træet. Enhver Stav burde være repræsenteret i disse Konferencemøder. Præsidenterne over Staver burde være tilstede om muligt, og hvis ikke, da at lade sig repræsentere ved Nogen, der kunde afgive en passende Rapport om Konferencens Foretagender og fremsatte Lærdomsprincipper. Vi burde stole paa Gud og lytte til og adlyde deres Raad, der ere stillede over os; en modsat Kours har ledet til Manges Apostasi og Fordærvelse. Der gives ingen anden Vej til at holdes i Live, end at forblive i Vintræet, og drage vor behørige Andel af dets Næring, og dernæst befordre samme til de fjerneste Kviste. Man befinder ved at opgrave en Vinranke, at dens Rødder ere i Lighed med dens Grene, og paa samme Maade er Kirken neden til, i Lighed med Kirken oven til med Hensyn til Organisation, og burde i Aand og Liv være i Nydelsen

af den samme Aand, som existerer oven til. Frugten af dette Træ er at blive et Folk af Konger og Præster til Gud, og i det Frelseren kommer, ønsker han at finde Mænd, der ere skikkede til at præsidere og administrere over de forskjellige Departementer i Herrens Vingaard. Lad derfor hver Mand lære sine Pligter, og staa trofast i det Kald Herren har anbetroet ham, eller han vil blive flyttet fra sin Plads o. s. v.

Ældste Albert Carrington var den næste Taler, og udtrykte sig saaledes: Vi have intet andet Ærinde her end at lære og gjøre Guds Villie. Skjønt Mennesket er stillet over alle vor Faders Skabninger her paa Jorden, er det dog den eneste af dem, som ikke holder sin Skabers Lov, og i Stedet for at føle stolte og opløftede skulde vi føle ydmyge og lærvillige. Vi have storligen Aarsag til at føle taknemmelige til vor kjære og alvise Fader i Himmelen, at vi frem for alle hans Børn paa Jorden have annammet Livets Principper, og vi burde stræbe at være trofaste, paa det vi maatte kunne erholde alle de Velsignelser, Evangeliet forjætter os. Der gives kun to Magter paa Jorden, nemlig Lysets og Mørkets, og uagtet vi have vor frie Villie, kunne vi dog ikke vælge uden en af de to, nemlig Godt eller Ondt. For oplyste Skabninger burde det næsten synes, at intet uden Lydighed til det Gode vil kunne bringe Lyksalighed til Nogen. Naar derfor vi vide, at Gud ikke ønsker os andet end vort Velfærd, hvor længe vil det da tage os inden vi ville blive i Stand til at lære hans Villie og vende hele vor Opmærksomhed dertil? Der existerer intet Slaveri uden i at begaa Synd, og heller ingen Frihed uden i at gjøre hans Villie. Medens det ikke forventes, at vi skulle blive ligestillede i timelig Henseende, mere end vores Udseender ere lige, forventes det, at vi skulle blive Eet i alle Ting, ligesom Faderen og Sønnen ere Eet; underkastende alle Ting til at blive styret efter vor Faders Villie, som er i Himlen. Vi ere langt fra dette for nærværende; der er Stolthed, Forfængelighed og Begjærlighed her. Jeg føler dog ikke modfalden, uagtet jeg forstaar, at disse Ting tiltage iblandt os; thi jeg forstaar at vore Børn maa gjennemgaa Prøver saa vel som deres Forældre; ikke desto mindre ere vi forpligtige til ifølge vore Evner at give dem en god Undervisning, saa vel som at sætte et Exempel værdigt at efterfølge. Jeg prøvede en Gang i et kort Tidsrum at være ledt af en Begjærligheds-aand, men ved Enden af samme følte jeg saa fortvivlet og udmattet, at jeg med Glæde opgav et sligt Foretagende, og jeg føler Medynk med disse mine Brødre, der ere hengivne til denne Aand. Aldrig har jeg frygtet Fattigdommens Dage saa meget som Rigdommens. Venlighed er mere forførerisk end Forfølgelse, især naar den kommer fra en ond Kilde. Man erindre sig Fablen om Solen og Vinden, som indgik et Væddemaal om, hvem der skulle faa en Mand til at tage sin Kjortel af. Vinden blæste men eftersom den tiltog i Styrke trak Manden Kjortlen tættere og tættere om sig; men saasnart Solen skinnede med hele sin Skjønhed og Venlighed, tog han den af. Han frygtede ikke for Guds Værks Velfærd, men ønskede at formane sine Medmennesker til at vælge en Retning, der fører til Livet; følte bedrøvet naar Nogen tog den modsatte Kours. Koret sang Hymnen: Rejoice in the Lord; Taksigelse af Ældste Erastus Snow.

Mødet fortsattes Efterm. Kl. 2; Koret sang: Ye Gentile nations cease

your strife. Bøn af Ældste John T. Caine. Koret sang: Come follow me, the Savior said.

Ældste Moses Thatcher var den næste Taler og gjorde følgende Bemærkninger: Jeg føler glad og lykkelig for de behagelige Omstændigheder, der omgive os i Dag, hvilke ere modsatte til disse, der omgav os for et Aar siden. Naar Menneskene gjøre det til en speciel Forretning i deres Levnet at forfølge og lægge onde Planer imod Guds Folk, da fatte de ikke, ved hvem samme Planer blive bragte til Intet. Vi kom her i den Hensigt at tjene Gud, og bevare vore Rettigheder og Friheder; ikke for at underkastede os Forpligtelser til Saadanne, der søge at ødelægge os. Der vil alletider være en overvejende Magt lige over for Menneskets, og dette Folk besidder Nøglen til denne Magt, hvilken vil modstaa alle vore Modstanderes Anstrengelser. Vi anerkjende Guds Haand i den Forandring, der kom over Senator Edmunds, i det han i de Forenede Staters Senat søgte at afstedkomme strænge Forholdsregler mod os som et Folk, thi Gud afgjør deres Sjæbne, som lægge Planer imod hans Helliges Rettigheder, og vi vide, at Lykken er ikke med dem. Kongresmænds Paastand, at med mindre de vedtage Love imod „Mormonerne", kunde de ikke tilfredsstille deres Vælgere, bringer os til at tænke paa den Fremgangsmaade, Jøderne brugte med Hensyn til Frelseren, og de derpaa følgende Resultater. Over 50 pCt. af disse Mænd, som tilsidesatte Princip, for at føje sig efter Publikums Raab, tabte deres Embedsstilling i de paafølgende Valg. Betragt derimod disse, som modigt forsvarede dette Folks Principper og Rettigheder, og see hvor forskjelligt det gik dem; Gud styrede den politiske Bølge, som rullede hen over Landet, saa selv Demokraterne ikke begreb Aarsagen til dette Udfald til deres Bedste. Joseph Smith kom for at standse Vantroens Strøm og forfremme sand Tro paa Gud. Dette er Guds Rige; hans Theokrati; hvo kan imodstaa det? Intet, uden vore egne forkerte Handlinger kan skade dette Folk. Jeg ønsker nu at sige nogle faa Ord med Hensyn til de iblandt de Hellige kommende Onder, for at tilintetgjøre deres Tro paa Gud. Drikfældighed er et af disse. Betragt nu de 200,000 Individer i Englands Sindssygeanstalter, hvoraf 75 pCt. ere bragte der paa Grund af Nydelsen af stærke Drikke. Ifølge paalidelige Rapporter vilde de Penge, som i syv paa hinanden følgende Aar ere brugte til Nydelsen af stærke Drikke, været tilstrækkelig til at have betalt Statsgjælden, og desuden efterladt „1 Billion" Dollars i Behold. Uagtet den Indkomstskat, der flyder af Brændevinstrafikken i nævnte Land beløber sig til 150,000,000 Dollars aarlig, er den dog utilstrækkelig til at kunne dække de Udgifter, der ere Følgerne af Nydelsen af stærke Drikke. Der bliver i de Forenede Stater drukket berusende Drikke i tredsinstyve Dage, til et Beløb, for hvilket man vilde være i Stand til at kunne kjøbe alle Landets Bibliotheker à 2 Dollars pr. Bind. Beløbet for de stærke Drikke, som fortæres i syv Maaneder i de Forenede Stater, vilde kunne betale for alle Landets Kirkeejendomme. Der udbetales i de Forenede Stater 320,000,000 Dollars mere for berusende Drikke, end hele Landets National-Stats-County-Skole- og Kommuneskatter beløber sig til. Countyernes Forordninger med Hensyn til dette Ondes Undertrykkelse har vist sig at være frugtesløse. Man seer det over alt, flere Penge spenderes paa det, end paa Oplysningens og Guds Riges Forfremmelse.

Ældste Thatcher formanede Brødrene paa det Oprigtigste, at afholde sig fra berusende Drikke, da Ingen kan være en sand Herrens Tjener og nære en Tilbøjelighed til stærke Drikke; enhver Mand, som svækker sin Dømmekraft med stærk Drik er et farligt Element i et Samfund. Lad os være rene af Hjærtet og vise det i vort daglige Liv, og frembringe Børn med Forjættelser lig fordum Samuel, tjene Güd og opbygge Zion, og Gud vil være med dem og give dem Sejr og Saliggjørelse.

Præs. George Q. Cannon oplæste derpaa Missionærernes Navne, hvilke alle enstemmigt vedtoges af Konferencen; oplæste dernæst den statistiske Rapport; ligeledes en financiel Rapport for Manti og Logan Templer; disse Rapporter bleve enst. vedtaget.

Ældste George Teasdale, fremstod dernæst og talte som følger: Det er bleven gjentaget i vort Paahør, at Gud ikke kan see paa Synd med mindste Eftergivelse. Vi indtage en Stilling, der gjør den Fordring, at vi ere Guds Tjenere, Retfærdigheds Lærere og burde derfor i vort Levnet bevise, at vi ere omvendte til de Principper til hvilke vi bekjende os. Vi have atter og atter bevidnet, at Gud har tilkjendegivet sin Villie til os, og skulle derfor ogsaa i Virkeligheden i Vandel bevise dette at være Sandhed. Vi burde sætte Religionen først og fremmest for alle Ting. Vi ere under Forpligtelser til at være Medarbejdere med hverandre og hellige Engle, til at grundfæste Retfærdighed paa Jorden. Vi ere ved speciel Aabenbaring blevne befalede til at aflægge al Begjærlighed, alt Ondt og sætte vore „Huse" i Orden. Vi bør arbejde for Forfremmelsen af Guds Zion og ikke bortødsle Tiden i at efterfølge Hedningenes overdaadige Taabelighed og Ondskab. Gud aabenbarede til Enock at der i de sidste Dage skulde blive et Zion, og at de til ham og hans Folk givne Principper skulle atter aabenbares og at der skulde blive et Zion fra neden, til at møde det Zion, fra oven. Vi burde derfor berede os til at adlyde de højere Love og berede os til at møde Enocks Zion. Dersom vi ville adlyde hans Tjenere, fornægte os selv vor Stolthed og Begjærlighed, og alle vore onde Veje, da vil Gud være med os, hans Forjættelser til os ville blive opfyldte, og vi ville have Del i den første Opstandelse. Mødet sluttedes til næste Dag Kl. 10. Koret sang Hymnen: As the dews of heaven distilling. Taksigelse af F. M. Lyman.

(Fortsættes.)

Emigration. Et lille Selskab Emigranter, bestaaende af ca. 12 Personer, forlod tilligemed Ældsterne Lars Mortensen, Rasmus Christoffersen, Jens Jacobsen og Niels H. Børresen, Kjøbenhavn den 11te dennes Form. Kl. 10^{30} pr. Dampskib „Bravo," for at begive sig paa Rejsen til vort Bjærgehjem. Vi ønske dem en lykkelig Rejse, at de heldigt maa naa deres Bestemmelsessted, og der samles med Familie og Venner i Zions Land.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Ankomst og Beskikkelse.

Følgende Zionsældster, der alle efter en lykkelig Reise ankom hertil den 4de Maj d. A., ere herved beskikkede som Missionærer i de forskjellige Konferencer, under Præsidium af disses Præsidenter, som følger:

Andrew Andersen, Ephraim,	i Kjøbenhavn	Konference.
Jørgen Daniel Olsen, Fillmore,	i „	„
Andrew Christensen, Fairveiw,	i „	„
Jørgen Hansen, Provo,	i „	„
Frederik Ludvigsen, Gunnison,	i Aarhus	„
P. L. Sherner, Ogden,	i „	„
Frederik Julius Christensen, Mayfield,	i Aalborg	„
Niels Larsen, Bear Lake,	i „	„
Martin Jensen, Mantua,	i „	„
C. W. Knudsen, Brigham City,	i „	„
Christian Nielsen, Portneuf,	i „	„
Lars P. Jensen, Mayfield,	i „	„
Thorvald A. Thoresen, Hyrum,	i Kristiania	„
Joseph Monson, Richmond,	i „	„
Hans Poulsen, Plain City,	i „	„
John P. Ibsen, Mantua,	i „	„
Håkan Anderson, Kanosh,	i Stockholm	„
Lars M. Bod, S. L. City,	i „	„
G. L. Rosengren, Union Ward,	i „	„
Charles J. Lindquist, Logan,	i „	„
Samuel P. Nielson, Smithfield,	i Gøteborg	„
Emil Erickson, Spring City,	i „	„
Chr. Nielson, Spring City,	i Skaane	„
John H. Anderson, Logan,	i „	„

Disse Brødre vare ved Ankomsten alle vel, og besjælede af den rette Aand, og ønske vi at Herren vil velsigne og bevare dem paa deres Mission i disse nordlige Lande, at de ved hans Aands Bistand maatte kalde Mange fra Mørket til Lyset.

Afløsning. Ældsterne Lars Mortensen og Rasmus Kristoffersen, Kjøbenh. Konf. Jens Jacobsen Aarhus Konf. og Niels H. Børresen Kristiania Konf. have alle udført deres Mission til Herrens Ære, hvorfor de hæderligt afløses med Tilladelse at vende tilbage til deres Hjem og Familier.

C. D. Fjeldsted.

Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Om Bord paa Dampskibet „Nevada", i Nærheden af New York den 21de April 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Da jeg antager, at min Tid vil blive meget optaget, naar jeg kommer i Land med at ordne Emigranternes Sager, saa vil jeg nu, imedens jeg har Tid, i Korthed give Dem en Beskrivelse af vor Rejse hertil: Som De allerede ved, gik vi om Bord paa „Nevada" den 10de dennes, og følgende Onsdag Efterm. stod Skibet ud fra Liverpool, og var snart paa det mægtige Dyb. Alle følte lykkeligt og vel ved at kunne fortsætte Rejsen. Blandt de Ombordværende vare 250 brittiske Hellige, samt 8 hjemvendende Missionærer, tilligemed de 108 fra Skandinavien, udgjorde vort Selskab saaledes 366 Personer. Af fremmede Emigranter vare 377 om Bord. De Hellige bleve anviste de bedste Pladser, i Skibet og vare højlig respekteret af baade Kaptajn og Mandskab. Vi bleve inddelte i sex Messer, tre skandinaviske og tre engelske, med en Præsident for hver; for at paasee, at god Orden og Renlighed vedligeholdtes. Desuden blev en Kappellan ansat for begge Nationaliteter; Br. Oluf Larsen valgtes for de skandinaviske; en N. Th. Wigren fra Malmø og C. Dagsen fra Norge vare Messepræsidenter. David Mc. Kay vor Selskabets Leder. Naar undtages to Dage have vi haft en lykkelig og behagelig Rejse, da Fartøjet gyngede lidt paa Grund af Storm, hvilket foraarsagede nogen Søsyge om Bord; men denne overvandtes snart og Alle føle nu lykkeligt og vel, og i Nydelsen af en god Helsen, og glæde sig i Haab om snart at faa see Joseph Arveland. I Morges tidligt kom Lodsen om Bord, og i Morgen ved Middagstid forvente vi at lande i New York. — De Hellige have haft god Proviant, og befinde sig vel desangaaende; vi have haft vore Forsamlinger, Morgen og Aften Bøn, og udgivet de nødvendige Lærdomme og Instruktioner; engelske og skandinaviske hver for sig. Jeg vil nu slutte med mange kjærlige Hilsener til Dem og Brødrene i Nr. 14.

Deres Broder i Pagten,
N. R. Lindahl.

P. S. — Søndagen den 22de Kl. 3,45 havde vi Lægesyn; alle befandtes at være friske og sunde. Kl. 4,30 løb vi ind i Havnen, men bleve Alle om Bord til paafølgende Morgen.

Mandag den 23de. Vi ere nu i Castle Garden, og Alle ere vel. I Eftermiddag fortsætte vi pr. Jærnbane. Vi have haft en hel Del Bryderi med at finde Redelighed i vort Tøj, eftersom det blev sammenblandet med de Fremmedes. Nogle af de engelske Søskende havde ingen Adresse paa deres Tøj, og mange af de skandinaviske Søskendes var utydeligt mærket. Under alle Omstændigheder burde «Utah» være sat tydeligt. Jeg staar midt i en Tummel, og maa anvende mit Knæ som Skriverbord. Farvel for denne Gang Broder. Mere fra os, naar vi komme hjem.

N. R. L.

Konferencemøder i Aalborg og Aarhus.

Mødet i Aalborg. Den 21de April d. A. Aften Kl. 8 tog dette Møde sin Begyndelse i Forsamlingslokalet, Urbansgade 26. Tilstede fra Zion vare følgende Ældster: C. D. Fjeldsted, L. P. Christensen, J. C. Frost, S. C. Petersen, S. Sørensen, N. Hejlesen, L. P. Ovesen, A. Hansen, Th. Christensen, C. Poulsen, P. Christensen, H. L. Dutzen, Th. S. Lund og N. P. Petersen; desuden A. L. Andersen og A. J. Hansen fra Aarhus Konference, samt mange Hellige fra de forskjellige Grene.

L. P. Christensen, Konf. Præsident, kaldte Forsamlingen til Orden, og efter S. 141 og Bøn af Ældste J. C. Frost og Afsyngelsen af en Velkomstsang, bød han de Forsamlede velkommen, og opfordrede derpaa Forstanderne til at afgive deres Rapporter om Grenenes Tilstand, som følger:

Ældste S. C. Petersen, Forstander for Aalborg Gren, berettede, at han i Forening med Ældste T. Lund og to unge Missionærer havde søgt at fremme Evangeliets Udspredelse. Siden forrige Møde vare 63 Forsamlinger afholdte blandt Fremmede, og 116 her paa Salen, hvilke vare for det meste vel besøgte; 29 Landsbyer gjennemmissionæret, samt mange adspredte Steder, hvorved Skrifter vare omdelte til en 210 Kr. 40 Øres Værdi. 78 Abbonnenter paa Sk. Stj. 15 Personer tillagte ved Daab, 4 udelukte og 3 døde. 10 Søndagsmissionærer samt Søstrenes Forening havde gjort deres Bedste til Værkets Fremme. Grenen tæller 228 Medlemmer. Folket er i Almindelighed befundet fredeligt og gjæstfrit.

Ældste S. Sørensen, Forstander for Thisted Gren, havde tilligemed Ældste C. Poulsen og en ung Broder virket for Værkets Fremme, i den Part af Konferencen siden sin Ankomst til Danmark i Nov. f. A. og havde i nævnte Tid afholdt 20 Forsamlinger blandt Fremmede; havde missionæret nogle Steder og afhændet en Del Skrifter, hvorfor C. Poulsen og A. Jensen sad arresteret tre Dage i Thisted. Grenen tæller 30 Medlemmer; 5 Personer ere tillagte ved Daab; 2 emigr. 1 død; 9 Abonnenter paa Sk. Stjerne. Bøger og Skrifter uddelte til en 42 Kr. 39 Øres Værdi. Ældste Sørensen ønskede fremdeles at virke for Herrens Sag.

Ældste L. P. Ovesen, Forstander for Frederikshavns Gren, havde kun været dersteds i en tre Uger, var som saadan ikke meget bekjendt. Ifølge J. P. Jensens Opgivelse — denne var Forstander før Ovesen, og arbejdede tilligemed Th. Christensen og N. Pedersen samt to unge Missionærer — vare 19 Personer døbte, 6 emigrerede og 3 udelukte; Total af Medlemmer var 102. 132 Forsamlinger afholdt blandt Fremmede; der var udspredt Skrifter til en 65 Kr. 30 Øres Værdi. 50 Abonnenter paa Sk. Stjerne. Udsigterne syntes lovende.

Ældste A. Hansen, Forstander for Sæby Gren, havde arbejdet tilsammen med Ældste P. Christensen og søgt at overbevise Folket om, at Guds Rige er oprettet paa Jorden; men det syntes at have en ringe Attraa efter at blive bekjendt dermed. Dog vare 5 Personer tillagte ved Daab. Total af Medlemmer er 48. De havde holdt 60 Forsamlinger blandt Fremmede, uddelt Skrifter for en 48 Kr. 30 Øre. 26 Abonnenter paa Stjernen. Han ønskede frem-

deles at arbejde for Værkets Fremme. S. 104 affj.

Den øvrige Tid overlodes derpaa til Brødrene, der havde arbejdet for Evangeliets Fremme i Vinterens Løb; de følte glade for at være Medarbejdere for Evangeliets Udbredelse. Ældste J. C. Frost havde rejst omkring i Konferencen, og søgt at understøtte Brødrene i Udførelsen af deres Pligter, i at sprede Sandhedens Lys blandt Menneskene, skjønt de ved mange Lejligheder havde maattet lide Bespottelser derfor. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn til følgende Dag.

Søndag Form. Kl. 10, fortsattes Mødet med en Morgensang, Bøn af S. C. Petersen, og S. 138.

Ældste N. Heilesen, Forstander for Hjørring Gren, berettede derpaa, at han tilligemed Ældsterne L. P. Ovesen, H. L. Outzen og en ung Messionær havde forsøgt at holde Liv i nævnte Gren, der nu tæller 113 Medlemmer. 9 vare tillagte ved Daab; men 7 emigr. og 4 udelukte. De havde i alt afholdt 104 Forsamliuger, deraf 60 blandt Fremmede udspredt det trykte Ord til en 112 Kr. 50 Øres Værdi; har 70 Abonnenter paa Sk. Stjerne. Den kvindelige Hjælpeforening havde gjort meget godt imod Missionærerne.

Præs. L. P. Christensen oplæste derpaa en samlet Konferencerapport; udtalte sin Tilfredshed med Stillingen i Konferencen, og følte vel for Brødrene og de Hellige i Almindelighed. Han foreslog derpaa Kirkens Authoriteter til Opholdelse, som vedtoges enstemmigt. — Derefter benyttedes den øvrige Tid med at bære Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse og dets Fremgang iblandt de Oprigtige. Talerne vare A. L. Andersen og Præs. C. D. Fjeldsted. — Efterm. Kl. 2, fortsattes Mødet. I Løbet af Eftermiddagen talte Ældsterne S. Sørensen, A. J. Hansen, A. Hansen, Konf. Præs. L. P. Cristensen og Præs. C. D. Fjeldsted; hvilke alle formedelst Herrens Aands Bistand aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Præstedømmets Gjengivelse; skildrede Verdens vildfarende Lærdomme, Guds Riges Oprettelse, o. s. v. S. Nr. 75, Bøn af L. P. Ovesen. — Aften Kl. 7, fortsattes Mødet, ved hvilken Lejlighed Ældsterne L. P. Ovesen, N. Heilesen, H. L. Outzen og Præs. C. D. Fjeldsted talte meget interessant og oplivende til Forsamlingen. S. Nr. 136, Bøn af C. Poulsen. — Mandag den 23de Kl. 10, samledes atter baade Mænd og Kvinder. Ældsterne P. Christensen, C. D. Fjeldsted, L. P. Christensen og J. C. Frost, udtalte sig med mange gode Raad og Formaninger til de Hellige og Brødrene; hvorpaa Konferencemødet sluttedes med Taksigelse af Ældste N. P. Petersen.

M. C. Petersen.
Mødets Skriver.

Mødet i Aarhus: begyndte den 28de April d. A. Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet, Borupsgade Nr. 14, ved hvilken Lejlighed følgende Zionsældster vare tilstede: C. D. Fjeldsted, J. M. Christensen, L. P. Christensen, L. Svendsen, S. Madsen, J. B. Hesse, J. J. H. Jensen, A. L. Andersen, H. J. Bruun, A. J. Hansen, C. Jensen, J. Jakobsen, C. J. Christiansen, S. Petersen, M. Rasmussen, H. Andersen, H. Poulsen og C. Larsen.

S. Nr. 141, Bøn af Ældste M. Rasmussen. — Konf. Præs, J. M. Christensen bød de Tilstedeværende velkommen, foreslog D. Jensen som Skriver, og opfordrede derpaa Grensforstanderne til

at aflægge deres forskjellige Rapporter, som følger.

Ældste L. Svendsen, Forstander for Aarhus Gren sagde, at siden forr. Møde vare i nævnte Gren 16 døbte, 18 udelukte, 11 emigr. og 2 døde. Den tæller 279 Personer, Præsted. iberegnet. 4 Zions Ældster havde virket i Vinterens Løb, tilligemed 1 ung Missionær og 7 Søndagsmissionærer; 44 Forsamlinger afholdte blandt Fremmede; 20 Byer og Størsteparten af Skanderborg gjennemmissionæret, hvorved Bøger og Skrifter ere uddelte til en Værdi af en 300 Kr. 140 Abonnenter paa Sk. Stjerne; der er 1 Søndagsskole, samt en U. M. og Kv. Hjælpeforening. Enhver havde virket med Flid i sit Kald; Forsamlingerne i Aarhus vare godt besøgte, og Udsigterne temmelige gode.

Ældste A. L. Andersen, Forstander for Randers Gren, berettede, at de Hellige følte temmelig vel, samt at Udsigterne for Værkets Fremme vare nogenlunde gode. Antallet af Medlemmerne er 114 — alle iberegnet; — 20 vare døbte og 6 udelukke siden forrige Møde. 4 Zionsældster og 1 Missionær, have i Vinterens Løb afholdt 37 Forsamlinger hos Fremmede, og missionæret i 45 Byer, og derved udspredt Skrifter til Værdi af 153 Kr. 54 Abonnenter paa Sk. Stjerne.

Ældste J. Jacobsen, Forstander for Vejle Gren, sagde, at de Hellige følte vel, men at Udsigterne blandt Fremmede ikke vare lovende; de havde haft Modstand, og i Horsens var der sket Optøjer imod dem. Siden forrige Møde vare 4 blevne døbte, men 1 udelukt. Grenen bestaar af 130 Individer; 3 Zionsældster og en ung Missionær, havde virket for Evangeliets Udspredelse i Løbet af Vinteren, og havde holdt 14 Forsamlinger hos Fremmede, missionæret gjennem 56 Byer og tilbudt over 1000 Familier i Horsens vore Skrifter, udspredt det skrevne Ord til en 167 Krs. Værdi. Har 66 Abonnenter paa Stjernen.

Ældste M. Rasmussen, Forstander for Odense Gren, berettede at siden forrige Møde var der bleven 5 Personer døbt, 1 udelukt, 2 emigr. Grenen tæller 81 Individer. 4 Zionsældster og 1 ung Missionær har arbejdet i Vinterens Løb og holdt 18 Forsamlinger hos Fremmede missionæret i 39 Byer, og desuden en Del i Odense By, og udbredt Skrifter til en 140 Krs. Værdi. Han følte selv vel, men Udsigterne for Værkets Fremme vare ikke meget lovende. 50 Abonnenter paa Stjernen. S. Nr. 78.

Derefter afgav Ældsterne H. Andersen, H. J. Bruun, J. B. Hesse, C. J. Christiansen og S. Petersen en Rapport om deres Arbejde, de havde i Almindelighed fundet Folket ligegyldige for at undersøge Sandheden, og paa sine Steder endogsaa fjendtlige, dog følte de vel ved at virke for Sandhedens Forfremmelse. S. Nr. 123, Bøn af H. Poulsen.

Søndag Form. den 29de Kl. 10, fortsattes Mødet; Bøn af Ældste S. Petersen, hvorpaa Ældsterne H. Poulsen, C. Larsen, A. J. Hansen, C. Hensen, S. Madsen og J. J. H. Jensen afgav Beretning om deres Missionsvirksomhed; de havde arbejdet efter bedste Evne, og følte vel ved at virke i Evangeliets Tjeneste.

Præs. J. M. Christensen oplæste derpaa en samlet Konferencerapport, hvoraf fremgik, at Konferencen tæller ca. 604 Individer; siden forrige Møde var der døbt i alt 45, udelukt 26, emigr. 13, døde 2; der lejes 6 Forsamlingslokaler, hvori holdes regelmæssigt 3 Møder ugentlig, 113 Forsamlinger afholdte blandt Fremmede, 160 Byer gjennemmissionæret, desuden en Mængde Udflyttere, samt flere Kjøbstæder; Bøger og Skrifter omdelt

til 760 Kroners Værdi. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse; enst. Votum. Udsigterne for Evangeliets Fremme er nogenlunde. Præs. C. D. Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed med, hvad han havde hørt; talte opmuntrende til Brødrene og de Hellige. — Kl. 2 Efterm. fortsattes Mødet; den store Sal var opfyldt med andægtige Tilhørere, der lyttede med Opmærksomhed til Ældsterne J. Jacobsen, L. P. Christensen og H. Andersens Vidnesbyrd, der vare meget opmuntrende og belærende for baade Hellige og Fremmede. — I samme Dags Aftensmøde holdt Præs. C. D. Fjeldsted en interessant og kraftig Tale til en opmærksom Forsamling, om Guds Gjerning paa Jorden i de sidste Dage.

Mandag Form den 30te holdtes et interessant Møde, hvor flere Brødre talte opmuntrende og belærende. Ved dette Tilfælde udtalte Præs. C. D. Fjeldsted og J. M. Christensen deres Tilfredshed med Brødrenes Arbejde. Mødet sluttedes derpaa med Taksigelse af Ældste H. Andersen.

N. D. Jensen,
Mødets Skriver.

Dommer Blacks Forsvar.

(Fortsat fra Side 231.)

At dette intet udtrykte, og intet mente og ikke gav Kongressen andet, end Ret over Landet og anden Ejendom tilhørende Unionen indenfor eller udenfor nogen Stats Omraade, var saa tydeligt, at Hr. Stevens selv var utilfreds med sine egne Bevisførelser, at han ofte udtrykte sin største Foragt derfor, og for Alle, som foregav, at de troede derpaa. Han havde bragt dem i denne Tro ved sin glimrende Tale, men ved sine skarpe, bittre Slag drev han dem igjen fra denne Mening, og han straffede dem saaledes med sin skarpe Tunge, at de frygtede for længere at yttre Tvivl. Han kunde ikke og han vilde ikke give dem noget andet Paaskud at hvile paa, og han sagde dem tydeligt og rent ud, at han kunde ikke gjøre sig selv til Nar ved at lade Nogen forstaa, at hans Forholdsregler vare konstitutionelle. „Dette," siger han, „er Lovgivning udenfor Konstitutionen." De bleve vedtagne, og Kongressen indsatte Tyve og Menneskerøvere i Administrationen ved en anerkjendt Undertrykkelse. De Voldsomheder, der blive begaaede mod Friheden i Utah, ere begrundede paa den samme Theori, som Hr. Stephens har forkastet. Det er nu ikke et Paaskud, at den tvungne Oplysning af privat Forbindelse, Beslaglæggelsen paa Valgene, Berøvelsen af Stemmeretten, Uddrivelsen af territoriale Embedsmænd ere nødvendige Regler og Bestemmelser for Brugen og Ordningen af Unionens Ejendom. Edmundsloven, (der ikke kunde være forfattet af Senatoren, som bærer dette Navn) antager eller gjør Fordring paa, at antage disse uforholdsmæssige Ord: „De Forenede Stater har udelukkende Jurisdiktion i Territorierne." Dette er meget værre end det andet, det er ikke alene en falsk Udlæggelse af Konstitutionen, men det er et Forsøg paa at indføre det i Konstitutionen, som ikke findes der. Naar en Mand, der kjender Noget til amerikanske Love siger, at de Forenede

Stater har udelukkende Jurisdiktion over et særdeles Sted, mener han dermed, at Konstitutionen har givet Unionens Lovgivningsforsamling og Embedsmænd fuldkommen Authoritet til at stifte og indskjærpe Love i alle Sager, for eller imod Folkets Villie, som bo paa vedkommende Sted. Der gives Steder, hvor denne udelukkende Magt er givet Kongressen, men at sige at det indbefatter Utah eller noget andet Territorium er lige frem falskt. Betragt Konstitutionen og døm for Eder selv. Iblandt nævnte Rettigheder, givne Kongressen, findes følgende:

„Til udelukkende at udøve ubetinget Lovgivningsret i hvilke som helst Sager i et vist Distrikt (ikke over 10 Kvadratmile), som ved Aftrædelse af særegne Stater, og Kongressens Anerkjendelse bliver de Forenede Staters Regjeringssæde, og for at holde en lignende Myndighed over alle Steder, der ere kjøbte af nogen af Staterne med disses lovgivende Forsamlings Tilladelse for Opførelsen af Fæstninger, Magasiner, Arsenaler, Skibsværfter eller andre nødvendige Bygninger."

Heri bestaar den eneste udelukkende Lovgivningsmagt, som existerer i dette Dokument. Det indbefatter, og er paa tydeligste bestemt til at indbefatte Distriktet Columbia. Det indbefatter ligeledes, og lige saa tydeligt Myndighed over saadanne Steder, som Fæstninger, Arsenaler, Magasiner og Skibsværfter; vil det sige, at de kunne udøve den i Territorier? Nej, „det er ikke saaledes bestemt i Paragraffen". — Dette er et Punkt, som ikke kan forklares mere nøjagtigt. Hvad enten Konstitutionen giver Kongressen Magt til udelukkende Lovgivning for Territorierne, er et faktisk Spørgsmaal, der alene kan blive besvaret ved ligefrem Undersøgelse. Det iøjnefaldende Bevis for, at der ikke er nogen saadan Bevilling given, kan ikke blive overvundet eller svækket i den mindste Grad ved nogen som helst Fortolkning, selv om den er nok saa kraftig, langt mindre kan Undladelsen blive taget for noget Tillæg. Om denne Magt ikke er givet Kongressen i Konstitutionen, da besidder den aldeles ikke denne Magt. Dette er en Regjering, der kun har den Magt, som allerede er omtalt. Dette er en Del af Dokumentet, at den Magt, som den ikke giver, er tilbageholdt. — Ingen har nogensinde været vanvittig nok til at paastaa, at Love som disse, der ere vedtagne mod Utah, kunde blive indskrærpede mod en Stat; hvorfor? Fordi Konstitutionen ikke giver Kongressen Myndighed til at vedtage dem. Den giver dog aldeles den samme Magt til Lovgivning for en Stat, som den giver for et Territorium; derfor er frie Mænds Ret til at undgaa den Plage, som følger af en Centralregjering sikret, saa vel i et Tilfælde, som i et andet. — De Rettigheder, der ikke ere givne de Forenede Stater ere tilbageholdte for de forskjellige Stater hver for sig, eller til Folket, og Benævnelsen af de forskjellige Rettigheder, som ere tilbageholdte, sætter ikke andre i Forbindelse dermed, som Konstitutionen ikke omtaler. — Eftersom dette er en bestemt Regel, vil det næppe kunne siges, at denne Magt, som her omtales, ikke er forbeholdt? For hvem er den forbeholdt? For de respektive Stater, hvor der ere Stater, og i et Territorium, hvor der ikke er nogen Statsregjering, er den forbeholdt Folket. Forbeholdelsen er ligesaa tydelig i det ene Tilfælde, som i det andet. I begge Tilfælde hviler Retten til Selvstyrelse der, hvor Gud af Naturen har nedlagt den, eftersom den ved Konstitutionen ikke er borttaget, og anbragt paa et andet Sted. — Unionsregeringen er en politisk Korporation, hvis Magt er begrænset i Konstitutionen. Udenfor denne ere alle deres

Bestemmelser kraftesløse, i samme Forstand, som Bestemmelser af hvilken som helst anden Korporation. Sæt nu for Ex., at Diriktørerne for Illinois Central-Jærnbane-Kompagniet, af Hensyn til Chicagos morale og aandelige Velfærd, vilde udgive en Lov, for at forbedre Tøjlesløshed, Kortspil, Drukkenskab og de andre Onder, som man antager, der praktiseres, og paalægge Overtrædere Straf, ved Bøder og Fængsel; samt fratage Stemmeretten fra alle Skøger og Horkale og Værterne i berygtede Huse, vilde Nogen være tvungen til at adlyde disse Love? Ikke desto mindre vilde deres Fuldmagt, til at vedtage og sætte dem i Udførelse, være ligesaa gyldig, som Eders, til at vedtage slige Love, saa vel for Illinois, som for Utah. — Der gives andre Indvendinger mod denne Lovgivning for Utah. Den er ikke alene ukonstitutionel, men anti-konstitutionel; den tilraner sig en Magt, som ikke er givet, og befaler at den skal sættes i Kraft ved ulovlige Midler. Tillad mig her, at drage Eders specielle Opmærksomhed til nogle af disse Punkter:

I. Ved en Jurysag forstaar man en Jury af et lige Antal Mænd, fra samme Parti, fordumsfrit udvalgt blandt Folket, saa at den repræsenterer den almindelige Mening. Dette er den Slags Jury, som en Mand, der paastaar at være uskyldig, har Ret til at fordre. Hans Sags Afgjørelse hviler da paa Gud, og hans Land. Dette er Meningen af Ordet: „Jury" som det blev anvendt i Alfreds Lovbestemmelser, og i «Edward the Confessors» Forfatninger i «the Magna Charta», «the Petition of Rights», «the Bill of Rights» og i den amerikanske Konstitution. Saaledes forstaaes Ordet Jury iblandt alle engelsktalende Folkeslag, og det er i Forbindelse med denne Forstaaelse, at det er blevet antaget af andre Nationer. Rettergang formedelst Jury er tilsidesat i Edmundsloven, eller tilladt i en saa svækket Skikkelse, at den bliver kun lidt bedre end en Militærkommission; den er nemlig organiseret alene i den udtrykkelige Hensigt, at erklære den Anklagede for skyldig. — Majoriteten af Befolkningen tro, — saa vidt det vedkommer moralske og religiøse Meninger, — at Polygami er i det mindste saa vidt rigtigt, at Loven, som erklærer det strafbart, er uretfærdig og ulovlig. Den antipopulære Del, der udgjør en Tolvtedel af Befolkningen, søger at retfærdiggjøre deres underfundige Anslag mod den øvrige Del ved at paaberaabe deres voldsomme Modbydelighed for den saa særdeles forunderlige og fremherskende Lære, der tillader et flertalligt Ægteskab. — Det er deres (Folket i Utah) Religion, deres Politik, deres egne Affærer, deres Lov, og den tages i Betragtning i Alt, som vedkommer dem; for dem er det Gudfrygtighed og Patriotisme; det træder i Stedet for Tro, Haab og Kjærlighed. Af en i deres Midteværende Klasse, der næppe kan kaldes en Minoritet, har Kongressen bestemt at Juryen udelukkende skal være bestaaende. Landet, eller Flertallet af dets Befolkning, skal aldeles ikke tillades at repræsenteres ved disse Lejligheder. — En Jurymand kan ved Edsaflæggelsen blive adspurgt, „om han tror at det er rigtigt for en Mand at have flere end een levende, ufraskilt Hustru paa een Gang, samt om han har Samkvem med flere end een Kvinde?" Om han ikke vil besvare dette Spørgsmaal, eller besvarer det bejaende, bliver han antaget for at være en af Folkets Parti, og maa forkastes; men om han svarer Nej, da har han udtalt det fjendtlige Partis Feltraab, og han bliver antaget, thi hans Fjendtlighed mod en „Anklaget" er nu bekjendt, og Kjendelsen af en saadan Klasse

som denne, kan forud bestemmes. — Alle Embedsmænd, der ere vedkommende i en Sag, der indankes under denne Lov, blive opfordrede til at sigte de til Juryen Indkaldte, og ikke tillade Nogen at blive antaget, som ikke glæder sig til ved enhver Lejlighed, der gives, at finde en Anledning mod den Anklagede. Skriveren, som indkalder de til Juryen bestemte Medlemmer, maa være hvad man i Philadelphia kalder en „Juryfixer". Eders Dommere maa overgaa til den gamle Lov mod „onde Dusinkjøbere," en Benævnelse paa visse Personer, der gjorde det til deres Forretning at sende tolv Mænd, som vare forud bestemte paa at give en saadan Kjendelse, som det Parti, der hyrede dem ønskede. — Atter og atter ere Forsøg blevne gjorte, for at retfærdiggjøre et saadant Spotteforhør, ved at sige, at uden man pakker Juryen, kan man ikke faa Overbevisning. Faktisk, er dette maaske ogsaa sandt. I Almindelighed er det dumt at haabe, at en Jury, der bestaar af Landets Folk, og repræsenterer den herskende Mening og Forstaaelse af det som er ret, ville haandhæve en Lov, hvis Formaal er skadelig, der, hvad enten rigtig eller forkert, ansees af Folkets Masse for uretfærdig, undertrykkende og grusom. Det er derfor vi have Jurymænd. Dette er Aarsagen til, at Jurysystemet er Folkefrihedens store Værn. For at istandsætte Juryer til Udførelsen af dette Øjemed, ere de Dommere af Loven, saa vel som af Virkeligheden, og deres Kjendelse er i begge Tilfælde afgjørende. Ved Udøvelsen af denne Magt, have de ofte tilintetgjort tyraniske Loves Gjennemførelse. I kunne ikke andet end ihukomme Woodsalls velbekjendte Sag, da Englands Livs Frihed blev frelst i dens sidste Aandedrag, ved det haardnakkede Afslag af Juryen, i ikke at finde Sag overensstemmende med Skanskriftloven, som var fremlagt af Lord Mansfield. I raadførte Eder ikke med Folkets Følelser da I vedtog denne Lov, men I kunne ikke undgaa deres Dom over den, naar den bliver sat i Udførelse. De vare ikke repeæsenterede i Kongressen, men de maa repræsenteres i Juryen. Det nu gjorte Forsøg paa af en „pakket Jury", at danne en Landjury, er et elendigt Forsøg paa at tilintetgjøre de helligste Rettigheder, som garanteres i Konstitutionen. Jeg nærer fuldkommen Tiltro til, at det vil blive lige saa kraftesløst, som det er ulovligt. (Fortsættes.)

Døde. I Washington, Washington Co., Utah, den 9de April d. A., Peter Nielsen; født den 22de Februar 1813, i Krulerup, Jylland. Blev kaldet og gik til «Dixie» 1861, var paa Mission i Skandinavien 1879. D. N.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1883. 32te Aargang.

Aarskonferencen i Saltsøstad.

(Fortsat fra Side 247)

Søndag den 8de April, Form. Kl. 10 fortsattes Mødet. Koret sang; Hark the song of jubilee, Bøn af Ældste D. H. Wells, hvorpaa Koret sang: Though deepning trials throng your way.

Præs. Joseph F. Smith fremstod derpaa, og talte til Forsamlingen, som følger: Vi have storligen Aarsag til at føle taknemmelige, for de Velsignelser vi have nydt gjennem denne Konference. Uagtet Pressens, Prædikestolens og Kongressens Modstand, har der dog aldrig været en Tid siden Kirkens Organisation, at vi som et Folk har været i en mere trivende og tiltagende Tilstand. Vi bør anerkjende Guds Haand i vor Befrielse, thi den er ikke sket begrundet paa vor egen eller Menneskers Visdom. Vi burde anerkjende Guds Styrelse i alle Ting; han har velsignet os med Overflødighed af denne Verdens Goder, gjort den øde Ørken frugtbar for vor Skyld, og desuden aabenbaret det evige Livs uvurderlige Rigdom; har gjort os godt i Eftertiden, saa vi tillidsfuldt kunne stole paa ham i Fremtiden; der er desaarsag intet Rum for Tvivl eller Frygt. Denne, er ikke en Tid til Tilbagegang, Frygt, Tvivl eller Mismodighed. De største Hindringer, som ligge paa de Helliges Vej er Stolthed og Hovmodighed, samt Glemsomhed i Henseende til vore Pagter, hvilke Onder ere meget mere forførende, end Fattigdom og Modstand. Dette er ikke anvendeligt paa hele Folket, men der gives Individer hvis ganske Interesse synes at være henvendt til denne Verdens Ting. For Gud ere vi alle lige, og den Rige er lige saa afhængig af Herren for Evighedens Velsignelser, som den Fattige; men det er alene den Villige og Lydige, der er antagelig for Herren, og dersom vi give efter for Rigdoms forførende Indflydelse ville vi tabe Guds Aand. Dersom Folket som et Hele, eller som et Flertal give efter for disse Indflydelser, seer jeg ingen anden Udvej for Herren at bringe dem til Hukommelse om sig, end ved Straffedomme og Ydmygelser. Vi kunne alene nyde Evangeliets Velsignelser ved Lydighed til dets Love; de kunne ikke kjøbes, eller erholdes formedelst personlig Indflydelse. Alle Mennesker have en fri Villie, og kunne vælge

imellem Ondt og Godt, men de ville ogsaa allesammen blive holdte til Ansvar for den Maade, hvorpaa de anvende denne frie Villie. Præs. Smith omtalte derpaa Nødvendigheden af at adlyde de højere Love, efter at de første Principper ere efterkomne. Udtalte sin Overbevisning om, at dette er Guds Rige, samt at det vilde sejre. Ønskede til Slutning at vi maatte forstaa Sandheden og forblive i den for evigt, leve for Gud og hans Rige, og ikke for noget andet.

Præs. Geo. Q. Cannon, fik derpaa Ordet, og sagde: Der er en Aand ledsagende de Vidnesbyrd, der ere aflagte i vort Paahør, som ikke vil fejle at naa de Oprigtige af Hjærtet. Vi ville til en eller anden Tid blive dømte i Overensstemmelse med de Vidnesbyrd vi høre, og vi ville blive fordømte, alt eftersom vi have forsømt at bevise Lydighed til disse Vidnesbyrd. Gud har lært os med overmaade Tydelighed, og bestandig givet os Aabenbaring og Raad. Folkets Apostle og Ledere have formanet og advaret det til at leve saaledes, at det kunde annamme den højeste Løn. Gud har ligeledes paavirket dem til Renhed og Hellighed, og at værdiggjøre sig til de store Velsignelser og Begavelser han har meddelt dem. Hvorledes kan da dette Folk beraabe sig paa Uvidenhed, med Hensyn til disse Ting? Vi ere blevne lærte, ikke at begaa Hor eller Mord. Der er en Frygtsfølelse forbunden med Blodsudgydelse; velsignede ere de, som nære den samme Afsky for at begaa Utugt; thi denne er en Synd, som staar nærmest Blodsudgydelse, og paa Betalingsdagen ville de Skyldige komme til at lide Straffen for disse Synder. Dette er ingen ny Lære, men er i Overensstemmelse med Evangeliets Aabenbarelser. Gud vil have et rent og kydskt Folk; men de Forbrydelser til hvilke jeg har hentydet, er den nærværende Tidsalders fremherskende Synd, og ulykkelige, undertrykte og forførte Kvinders Bønner opstige for Herrens Øren. Gud har derfor udvalgt Eder mine Brødre, til at ophøje og frelse Menneskeslægten, ikke for at fordærve. „I ere Jordens Salt, men dersom Saltet mister sin Kraft, hvad duer det da til, uden at kastes ud, og blive nedtraadt af Menneskene." Disse Love om Kydskhed burde vi lære vore Sønner, vaage over deres unge Aar, at de maatte blive fritagne fra disse grove og ødelæggende Synder. Vore Døttre skulde læres, at det er bedre at lide Døden, end tabe deres Ære, og de unge Mænd skulde forstaa, at „Forførelse" er næst Mord med Hensyn til Synd. Gud har sagt: „I kunne tage mine Døttre til Ægte, og blive velsignede dermed, men lad en Mand forføre en Kvinde, og det fordømmer ham." Derfor, mine unge Brødre og Søstre: Undgaa disse Onder; thi endskjøndt alle Synder kunne tilgives formedelst Omvendelse, hvem kan dog udstaa Følgerne af disse vederstyggelige Forbrydelser? Selv at see paa en Kvinde med Begjærlighed, er et Onde og en Synd. — (See Math. 5, 28. og P. V. Side 72, § 7.) Dersom vi tilfulde fattede disse Synders Vederstyggeligheder vilde vi hellere lide Tab af Livet, end begaa dem. Mange blive ledte til at begaa Synd under Indflydelse af berusende Drikke; thi der gives ingen Mand, som kan nyde Herrens Aand under Indflydelse af stærk Drik. Der findes nødvendige Brug for Alkohol i visse Tilfælde, men jeg har ingen Fællesskab med Drankeren, eller den stadige Forbruger af berusende Drikke. Herren drager Skjellet alt nærmere; hans Love maa adlydes, og Overtræderen kan ikke opholdes. Formanede de Ældste til om muligt at opløfte Folket. Ved at be-

tragte mange Onder, som ere bragte iblandt os, ledes Nogle til at spørge, om dette altid vil forblive saaledes? Nogle vare af den Mening da vi ankom hertil, at vi ville forblive affondrede og fritagne fra Verdens Laster. Alle de Omstændigheder med hvilke vi ere omgivne, ere alle bestemte i en viis Hensigt, og Herren har tilladt disse Onder at komme iblandt os paa det vi kunde blive prøvede, og de Uværdige blive aabenbarede, og vi samle Erfaring i at kjæmpe mod det Onde. Taleren saa med Forhaabning frem til de Resultater, der vilde flyde af de unge Mænds og Kvinders Foreninger, samt Søndagsskolerne, skjønt det maaske for Nærværende kunde synes at være en Prøve for os, men om vi holde fast ved Zion, ville vi altid have en Mand til at staa for Herren, og ingen Mand i Israel vil mangle en Repræsentant til Frembærelsen af sit Navn paa Jorden. Ønskede at Herren vilde staa os og Efterkommere bi, i at holde hans Befalinger.

Ældste F. M. Lyman sagde: De Vidnesbyrd der ere aflagte i denne Konference, have fundet Gjenklang i Folkets Hjærter, og ville aldrig blive glemte. Herren har været med dette Folk; ikke een Aabenbaring er bleven given, som ikke er nødvendig for Fuldkommelsen af Menneskenes Saliggjørelse, men de ere ikke forstaaede af Verden, og ikkun tildels af de Hellige. Da de første Principper bleve forklarede for os, forstod vi dem kun meget ufuldstændigt; men her er en Forsamling tilstede, saadan som ikke kan findes noget andet Sted i Verden, nemlig over tolv tusinde Individer, hvilke formedelst Guds Kraft ere komne til Kundskab om Sandheden, og ere udsamlede fra mange Nationer, alt ikke formedelst menneskelig Filosofi og Visdom, men formedelst den Almægtiges Aabenbaringer og Styrelse. Herren lagde Grundvolden til dette Værk, som forudseet af de gamle Profeter. Gud Fader, viste sig tilligemed Sønnen Jesus Kristus for Joseph Smith, og paabegyndte dette Sidstedages Værk; dette er Aarsagen, hvorfor Verden ikke kan overvinde det, og Aarsagen til, at det vil vedblive at udsprede sig og bestaa for evigt. Guds Tjeneres Vidnesbyrd ere lige saa bindende for denne Slægt, som Herrens Ord udtalt ved hans Myndighed. Dette er mit Vidnesbyrd, og maatte vi forblive trofaste, samt vore Efterkommere efter os, stride og opnaa en fuldstændig Saliggjørelse i Guds Rige. Koret sang Hymnen: Migthy Jehova, Taksigelse af Ældste A. O. Smooth.

Efterm. Kl. 2. Koret sang: From all that dwell beneath the skies. Bøn af Ældste John D. F. Mc. Allister, hvorefter S. Mid scenes of confusion and creatures complaints.

Nadveren administreredes af Præstedømmet fra 7de Kvarter.

Pr. Geo. Q. Cannon foreslog derpaa Kirkens General-Authoriteter til Opholdelse, hvilke Forslag alle vedtoges enstemmigt, som følger:

John Taylor, Profet, Seer og Aabenbarer til, og Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i den ganske Verden.

George Q. Cannon, som første, og Joseph F. Smith, som anden Raadgiver i det første Præsidentskab.

Wilford Woodruff, Præsident for de Tolv Apostle.

Medlemmerne af Apostlernes Kvorum: Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Albert Carrington, Moses Thatcher, Francis, M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale og Heber J. Grant.

Raadgivere til de tolv Apostler: John W. Young og Daniel H. Wells.

Præs. John Taylors Raadgivere, samt de Tolvs Raadgivere, som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark, John Smith.

De første syv Præsidenter over de Halvfjerdsfinstyve: Henry Herriman, Horace S. Eldredge, Jacob Gates, W. W. Taylor, Abraham H. Cannon og Symor B. Young.

Kirkens præsiderende Biskop, Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton hans Raadgivere.

John Taylor, Trustee — in — Trust (Kurator) for det Samfund religiøse Gudsdyrkere, bekjendt som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at besidde de lovmæssige Skjøder til dets Ejendomme, samt aflutte Kontrakter derfor. Hans Raadgivere, de tolv Apostler og deres Raadgivere, samt Biskop Hunter som Raadgivere til Kuratoren.

Albert Carrington, Præsident for det vedvarende Emigrationsfonds-Kompagni, for de Fattiges Indsamling, og F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, Wm. Jennings, John R. Winder, Henry Dinwoody, R. T. Burton, A. O. Smooth, og H. B. Clawson som hans Assistanter.

Truman O. Angel, Kirkens Arkitekt, T. O. Angel jun. og W. H. Folsom, hans Assistanter.

Som Regnskabsrevisorer: Wilford Woodruff, E. Snow, F. D. Richards, J. F. Smith og Wm. Jennings.

George Goddard, som Skriver i Generalkonferencerne.

George F. Gibbs, Kirkens Rapportør.

Derefter oplæste Pr. Cannon, Regnskabsrevisorernes Rapport, hvilken paa Forslag antoges enstemmigt. Pr. Cannon oplæste derpaa Navnene paa de øvrige Missionærer, hvilke Konferencen ligeledes antog med enst. Votum.

Antallet paa de Missionærer, der ere kaldte siden afvigte Oktoberkonference, saa vel som disse, der bleve kaldte i denne Konference beløb sig til i alt: 194; at blive fordelte til følgende Lande:

De Forenede Stater	89
Kanada	1
Mexiko	2
Sandwichøerne	3
New Zealand	3
England	39
Holland	1
Sveits og Tydskland	5
Skandinavien	29

— Under de Tolvs Bestyrelse — 22.

Præsident John Taylor, gjorde derpaa følgende Bemærkninger, med Hensyn til den finansielle Rapport: Der er en Ting, som i Almindelighed plejer at blive udført under disse Møder, hvilken ikke er bleven fremlagt i denne Konference, nemlig de finansielle Regnskaber. Visse Personer, som ikke ere af os, have tilkjendegivet en ualmindelig Attraa efter at blive bekjendte med vore finansielle Affærer, og dersom nogen af dem har overleveret os Penge, ville vi gjøre dem Regnskab derfor; men vi ønske ikke at fremlægge Regnskabet for Mænd, der simpelthen ønske, at blive bekjendte med Andres Forretninger. — „Mormonmottoet" er: «mind your own business;» (pas Deres egen Forretning), dette ville vi prøve paa at gjøre, og lade Andre passe deres. Som I have hørt, er Kuratorens Regnskab blevet overleveret Regnskabsrevisorerne, og disse have fremlagt en Rapport over finansielle Sager, henhørende til Kirken. Der vil siden blive afholdt en Forsamling i den sosiale Hal for Stavspræsidenter og deres Raadgivere, samt Biskopperne, hvor alle disse Regnskaber ville blive fremlagte, og al ønskelig Oplysning givet; men vi ønske ikke, at Mænd, fra hvilke Intet er modtaget behøve at blive bekjendtgjorde med vore Affærer; Alle som ere enige i at vedtage dette Forslag, behage at vise det ved at opløfte deres højre Haand, enst. Præsidenten holdt derpaa en Tale, angaaende Evangeliet, Præstedømmet, korrekte Regjeringsprincipper, menneskelig Frihed og de Helliges Pligter.

Konferencen sluttedes derpaa til den 6te Oktober d. A. Form. 10. — Koret sang derefter: «Halleluja». Slutningsbøn af Præs. G. Q. Cannon.

George Goddard, Konf. Skriver.

Des. News.

Dommer Blacks Forsvar.

(Fortsat fra Side 256.)

II. Omstaaende Lovs Beforbrere ere ikke tilfredse med at sagsøge deres Ofre ved en Ret og en Jury, som bestaar af deres Fjender, men de ville gjerne gaa lidt videre, nemlig at faa dem straffede foruden Rettergang. Den frygtelige Straf, at blive berøvet deres Stemmeret, skal hjemsøge dem uden foregaaende Bevisførelse. Det befales nu at berøve Mænd deres Borgerskab og sætte dem ud af Stand til at stemme; udrive dem af Embeder, til hvilke de vare lovligt valgte, og berøve dem al Ret til at deltage i Regjeringen under Paaskud af Overtrædelser, for hvilke de aldrig vare anklagede indenfor nogen lovlig Domstol. Kommissionærer ere beskikkede til at sætte denne Lov i Udførelse. Disse, i Modsætning til Lovens Formodninger, erklærede hele Folket skyldigt, og fordømte Individer ved en Prøveed, af deres egne underfundige Paafund. Retten til at udføre saadanne Ting bestaar ikke i Kongressens Magt over Territorierne; ligemeget hvor omfattende Eders Magt end maatte være, kunne I dog ikke udøve den paa denne Maade. Unionens Højesteret besluttede, at Staten Missouri ikke kunde indføre en saadan Bestemmelse i sin Grundlov. Den er en Straffelov — en Skamlov, hvilken især er forbudt i Konstitutionen. Der findes ingen lovgivende Forsamling paa dette Kontinent, som besidder Magt til ved en egenmægtig Bestemmelse, at fratage frie Mænd deres borgerlige Rettigheder for Forbrydelser, om hvilke de ifølge Lovene ikke ere blevne overbeviste. Det er en brændende Skam, at et Lovforslag, af en saadan Beskaffenhed, skal kunne findes iblandt Kongressens Paragraffer. — Om der findes Nogen, som er af den Mening, at Berøvelsen af Ens Valgret ikke er Straf, eller at en Valgembedsmands Dom ikke er lige med en Overbevisning, da lad ham læse de Forenede Staters Højesterets Kjendelse i Cummingssagen (4 Wall), given af Dommer Field, eller den tydelige og uomstødelige Forklaring over dette Emne af Dommer Strang, Huber osv., Reily (3 Persifer Smith). Om han ikke tror paa lignende Befuldmægtigede og saadanne Fornuftsslutninger, vilde han ikke tro paa Nogen, som opstod fra de Døde.

III. Da jeg først læste denne Lov, troede jeg ikke, at de, der understøttede samme, vare af den Mening, at den skulde være anvendelig uden paa saadanne, som vare lovligt dømte for Overtrædelser, begaaede efter den traadte i Kraft. Sammensætningen kan forstaaes saaledes, og det er ikke ret, om det kan undgaaes, at antage, at Lovgiverne mente at krænke Konstitutionen. Men Debatten i Kongressen beviser, at jeg tog fejl. Den virkelige Bestemmelse var, at gjøre den ex post facto.*) Kommissionærerne forstod den saaledes, og de vare underdanige nok til at sætte den i Udførelse. De gav den en tilbagevirkende Kraft paa en hel Generation, og udstrakte sin skinhellige Svøbe, ikke alene til Mænd, som ikke vare sagsøgte eller dømte, men paa Mænd — og ogsaa paa Kvinder — som ikke kunde blive straffede, thi deres Forbrydelser vare dem tilgivne, og de vare beskyttede af Begrænsningsloven, eller ved at have været sagsøgte og frikjendte. Der var intet Forsvar for denne uret-

*) See Side 111.

færdige Lov, der paa en Gang — og uden Varsel eller Rettergang, strakte sig tilbage, ligesom en Gurillas forfærdelige Baghold, og kvalte Alt inden dens Omraade. Der behøves ingen Bevisførelse for at bevise, at dette er et Brud paa Konstitutionen, saa vel som paa naturlige Retfærdighedsprinciper.

IV. Denne Straffelov, Stemmerettens Berøvelse, staar til at blive endnu mere omfattende. Lovene i Utah giver Stemmeret til Kvinder, lige saa vel som til Mænd. Den blev givet dem forud med rette af Territoriets lovgivende Forsamling, samt med de Forenede Staters Tilladelse, som den tilkjendegaves af Guvernøren, der har absolut Veto. Der er ingen Tvivl om, at denne Ret ikke lovlig tilkommer dem. Dette er saa tydeligt, at selve Hovedregeringens Dommere, med ethvert Ønske om at udelukke dem fra Stemmeretten, besluttede at dette ikke kunde lade sig gjøre. Det er nu foreslaaet at berøve dem denne tilkjendte Ret ved en Straffelov, der ikke er grundet paa nogen Beskyldning for Overtrædelse, men forbunden med den Tilstaaelse, at de, som komme til at lide under denne Lov ere uskyldige. Der er vel Ingen, som vil gjøre den Paastand, at Kvindens Ret, hvilken naar den en Gang lovligt er givet hende, ikke er lige saa hellig som Mandens; eller at Konstitutionen beskytter ham mere end hende for politiske Herskeres Ondskab og Vrede? Dersom de mandlige Stemmeberettigede i Utah ere frie Mænd, ere Kvinderne ogsaa frie Kvinder; da er den ene ikke mere underkastet Berøvelsen af sin Stemmeret ved en Straffelov end den anden. Mon nogen af Parterne kunde blive behandlede paa denne Maade? Valgrettigheden er en Del af den Stemmeberettigedes Ejendom, dens Værdi er uskaterlig, thi den er Hovedbeskytteren af alle andre Rettigheder. I kunne ikke fratage ham denne Rettighed uden ved en lovmæssig Rettergang. I kunne lige saa vel vedtage en Lov, der kunde berøve disse Mænd og Kvinder Land og andre Ejendele, som bo i Utah, som berøve dem deres Stemmeret. Stemmeretten er af særdeles stor Betydning for dem i dette Øjeblik, thi den er deres eneste Vaaben, hvorved de kunne forsvare sig mod deres Fjender, der lure paa Lejlighed til at gribe Regeringen, og bruge den til at plyndre og undertrykke dem. Sikkerheden for deres Frihed, Fred, Liv og Ejendom ligger deri, at de bibeholde denne Ret. Disse ellers kydske og uskyldige Kvinders Synd har i det Hele kun været, at de have anvendt deres Stemmerettighed for en ærlig Regering, og mod det Plynderi og det Bedrageri, der har søgt as omstyrte den.

V. Hensigten og Øjemedet med hele dette fjendtlige Angreb paa Utah synes at være Tilintetgjørelsen af hele Territoriets borgerlige Styrelse. Jeg kan maaske være forkert heri, thi jeg kan kun forstaa Motiver, som ikke ere kjendte, fra de, som ere kjendte, dog tror jeg ikke, at Paaskynderne af denne Lovgivning bryde sig stort om, enten Mormonerne ere gifte eller ugifte. Det er ikke deres Hustruer, men deres Ejendele, ikke Skjønhed, men Rov, de hige efter. Jeg nærer ingen Tillid til politisk Hellighed, men derimod tror jeg stærkt paa, at politiske Eventyrere hige efter ethvert Slags Bytte. Hvorledes kunne de ellers forklare deres nuværende Bestræbelser efter alle Territoriets lokale Embeder, der indbefatte Kasser- og Revisors Embederne, samt alle de offentlige Kasser. Om de ikke have til Hensigt at bestjæle Kasserne og Folket, hvorfor udstrække de da deres Hænder efter Bytte? Hvis I ville betragte Hoars' Lovtillæg og overveje,

hvorledes det kom ind i Finantsbudgettet i den sidste lovgivende Forsamling, og betragte de nederdrægtige Fordringer, som Guvernøren og hans Tilhængere nu, grundet derpaa, forsøger at gjøre gjældende, nemlig at berøve Folket alle lokale Embeder, som de alene have Ret til at besætte, blive I nødsagede til at komme til det Resultat, at Folkefriheden er aldrig blandt noget Folk bleven vanæret paa saa uforskammet en Maade. Jeg siger ikke at disse Fordringer ere understøttede af Loven eller at Kongressen havde i Sinde at bemyndige dette Røveri, thi jeg er overbevist om det Modsatte; og hele den upopulære Klasses Hensigter ere aabenbarede i disse Overfald til den Grad, at de ikke kunne betvivles. — Ifølge Loven gjør det mindre til Sagen hvad Hensigten var hos dem, der opfandt dette politiske Angreb; men ville I, som Konstitutionens Venner, eller kunde I, om I vare dens Fjender, paastaa, at Kongressen havde Magt til at bestemme Afsættelsen af Territoriets Embedsmænd og andres Indsættelse i deres Sted? — Selv om de kunde retfærdiggjøre denne Voldshandling mod Folket, at afskedige deres Embedsmænd, som de have anbetroet sine Penge og Forretning, og sætte andre i deres Sted, som de ikke have mindste Tillid til, hvad Ret have I derfor til at berøve Individer deres Ejendom uden en lovmæssig Rettergang? — Disse Embeder ere deres Ejendom, til hvilken de have lovlig Ret, lige saa vel som til deres Land og andre Ejendele. Hoars' Lovtillæg er udlagt (falskeligen det indrømmer jeg) saaledes, at den giver Fuldmagt til at gribe alle disse Embeder og anvende dem som et Middel til at tvinge Folket til at understøtte dets Fjender, og betale dem dyrt for ethvert Undertrykkelsesforetagende og Bedrageri, som disse maatte ønske at begaa. Beskyld mig ikke for, at jeg er overdreven i mine Betragtninger angaaende den Fare, som vil true Territoriet, om dets Styrelse skulde falde i Hænderne paa dem, som nu hige efter den. Hele Verdens Erfarenhed til alle Tider viser, at Mangel paa lokal Regering er Mangel paa alt, som er ærligt og pletfrit. Regenter, som ere paatvungne Folket, ere aldrig retfærdige. Det er lige saa vist som Solen vil staa op i Morgen, at om Folket bliver underlagt disses Fødder, vil det blive nedtraadt uden Barmhjærtighed, og dets fuldkomne Ødelæggelse vil snart blive fuldbragt. De kunne ikke bære det som Syd-Carolina; der er ikke Lejlighed til ti Aars Plyndring.

VI. Ingen fornuftig Mand vil kunne retfærdiggjøre en saadan Lov, som den nye, der nu foreligger til Eders Overvejelse, uden at det bliver antaget, at Folket i Utah ikke ejer nogen Ret, som hvide Mænd behøve at respektere. Edmundsloven bestemmer en Kommission, der skal udføre den lovgivende Forsamlings Pligter og omindbele Territoriet. Tilsyneladende er Øjemedet med denne Ombeling denne, at Minoriteten skal have Overmagten i Legislaturen. Med en Majoritet af næsten tyve til een, vil Kommissionen finde, at Vejen til dette Maal er saa stejl og kroget, at de kun ville have lidet Haab om nogensinde at naa det. Men den snu Mand, som dikterede denne Lov, indsatte en Bestemmelse, at de nuværende Valgdistrikter og disses Repræsentanters Antal i Legislatnren ere herved ophørte. Der kan ikke blive foretaget noget Valg for Legislaturens Medlemmer førend denne Kommission har ordnet Distrikterne. Paa Grund af, at denne undslaar sig for at foretage sig noget, er Territoriets lovgivende Forsamling aldeles tilintetgjort. Dette var Midlet hvorved Territoriets Embeds-

mænds Valg blev tilintetgjort sidste August. Edmundsloven erklærede, at alle Registrations- og Valgembeder vare ledige, indtil de bleve besatte ved Beskikkelse af visse Kommissionærer. Disse Kommissionærer vilde ikke besætte disse Embeder førend efter Tiden, at Valget skulde afholdes, og desaarsag blev der derfor intet Valg. For at kunne tro, at den samme Leg ikke vil blive gjentagen, fordres en Tillid, som tror Alt. Denne Lov vil af Kommissionen lægge Territoriets Lovgivningsmagt i en eneste Mands Hænder, thi Omordningen af Distrikter skal ske enstemmigt, og ikke af et Flertal af dens Medlemmer, og derfor vil een Mands Afvigelse tilintetgjøre alle de andres Bestemmelser. Det vilde blive alt for trættende, at omtale Følgerne af den Del af Loven, der uden Stævning eller Tilsigelse bemyndiger en Persons Bortførelsn, og holdt som Vidne; samt undersøger og beslaglægger private Dokumenter; eller den umenneskelige Foragt, den viser Familiefølelser og det private Livs Hellighed, ved at tvinge lovligt ægteviede Mænd og Kvinder til at vidne imod hverandre.

VII. Disse Lovbestemmelser ere i det Hele en omfattende Straffelov; ikke mod Individer, som det antages at kunne være skyldige eller ikke skyldige i Polygami eller andre forfærdelige Forbrydelser, men mod et Folk, som man véd at være uskyldigt. De ere bestemte paa at berøve hele Skarer af frie Mænd deres Stemmeret, fornedre dem til Slaveliv, samt berøve et frit Folk dets naturlige og grundlovsmæssige Ret til en ærlig Selvstyresse. For et saadant Lovforslag findes der ikke alene ingen Støtte i Konstitutionen, men det er derimod ligefrem forbudt. Der findes ejheller nogen lignende foregaaende Bestemmelse, undtagen Rekonstruktionslovene fra 1867, og det blev tilstaaet, af disses egen Forfatter, at de vare konstitutionsstridige, og det samme ærklerede den Sagfører, som paatog sig at forsvare dem. Og ifølge min Kundskab vilde de blevet erklærede for ulovlige i Unionens Højesteret, i en Sag som McArdle-Sagen, dersom vi ikke vare blevne omgaaede af en kongressionel Lovbestemmelse, der borttog Jurisdiktionen. Det er sikkert, at de bleve satte i Kraft, men det skete ved det 14de Grundlovstillæg. Modstanderne til fri Regering i Syden, vidende at Kongressen ikke havde nogen saadan Magt, iværksatte med Vold en Straffelov i selve Konstitutionen, og der findes den nu Side om Side med Bestemmelser, hvilke forbyde en saadan. Men Indskydningen tjente kun for Lejligheden, den ophævede ikke Forbudet. Bills of pains and penalties*) ere lige saa kraftesløse nu, som de altid have været. Det er Embedsmændenes saa vel som alle Borgeres Pligt, at hade og modstaa alle lignende Foretagender af al deres Magt, Sjæl og Sind, hvilket jeg haaber I gjøre.

I det vi nu komme tilbage til det Originale og Grundspørgsmaalet, nemlig, at I ikke have nogen Magt til at vedtage Ægteskabslove for et Territorium, ville I spørge: Hvad skulle vi da gjøre ved Polygami? Det er et ondt Princip og en falsk Religion, der tillader det. Men Folket i Utah have lige saa megen Ret til at beholde deres falske Religon, som I have til at beholde Eders sande. Da ville I maaske sige: Det er ikke alene Religionsvildfarelser, men en Forbrydelse, hvilken bør udryddes med det borgerlige Sværd. Dette er ogsaa indrømmet. Men dette Folk har ogsaa en

*) Love, som paaføre Straf uden foregaaende lovmæssigt Forhør.

egen borgerlig Regjering, der er lige saa forkert, som deres Kirkes. Begge Dele give Frihed til at gjøre Ondt, i dette og lignende Æmner, om de behage, og de ere ikke ansvarlige for Eder. Dette bringer Eder til Enden paa Traaden. I ere nødte til at behandle denne Sag ligesom I behandle andre Sager i Staterne og Territorierne, — det vil sige: Lad den blive behandlet af de Magter, som ere beskikkede af Gud eller af Gud selv, der i sin egen bestemte Tid vil blive Iværksætteren af sin egen Retfærdighed. Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Det skrevne Ord.

> Søger i Herrens Bog og læser, der fattedes ikke een af disse Ting, det Ene savnede ikke det Andet, thi min Mund, den haver budet det, og dens Aand, den haver sanket dem. Esaias 34, 16.

Intet burde være kjærere og mere magtpaaliggende for os, som Guds Folk, end at gjøre os bekjendt med hans Villie, som er Ophav til alle Ting. Foruden det levende Præstedømme, der til forskjellige Tider har tilkjendegivet os Guds Villie formedelst direkt Aabenbaring, haves ogsaa det skrevne Ord, hvilket giver en meget lærerig og interessant Beretning om vor himmelske Faders Handlemaade med sine Børn i svundne Tider; og tillige indeholder Bud og Befalinger, Regler og Forskrifter, hvilke endnu staa i Kraft, som Befalinger fra Gud til Mennesket, (Math 5, 17), og ere som saadanne endnu bindende for os til Efterlevelse. Men dersom det nu er en Sandhed, at man i fordums Dage ikke kunde „tro paa den, om hvem man ikke havde hørt", (Rom. 10, 14.), saa kunde det Spørgsmaal opstaa: Hvorledes kan man i vore Dage adlyde det, man ikke har kjendt? Det er sandt, at vi have annammet Evangeliets første Principper, og som saadan efterkommet Lærdommen om Tro paa Gud, Omvendelse fra døde Gjerninger, Daab o. s. v. (Hebr. 6. 1.), men for at kunne skride frem til det „Fuldkomnere", er det ikke alene nødvendigt at høre Ordets Forkyndese Sabath efter Sabath, men selv at læse og undersøge det skrevne Ord; thi man vil paa denne Maade opdage, at man er i Uvidenhed om mange vigtige Ting, at mange Fejl endnu hænge ved os, fra hvilke vi burde afstaa ved første Lejlighed o. s. v. For at vore Søskende kunde blive ganske overbeviste om, at det i Virkeligheden er Herrens Villie at vi skulle og burde undersøge hans Ord, som indeholdes i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og andre Bøger af samme Slags, som siden ere blevne udgivne, ville vi anføre nogle Paragraffer som Bevis paa denne Paastand:

> Og disse Ord, som jeg byder Dig i Dag, skal være paa Dit Hjærte. — Og Du skal igjentage dem for Dine Børn, og tale om dem, naar Du sidder i Dit Hus, og naar Du gaar paa Vejen, naar Du lægger Dig og naar Du opstaar; læs hele Kapitlet. 5 Mosеb. 6. —
>
> Men disse vare ædlere, end dem i Thesalonika; de annammede Ordet med al Redebonhed og „ransagede daglig" Skrifterne o. s. v. Ap. Gjern. 19, 11.

Salig er den Mand; * * * som „grunder" paa hans Lov o. s. v. Psalm. 1. Hvorfor jeg beder Eder, Brødre, at I ransage flittig i Kristi Lys, at I kunne kjende det Gode fra det Onde. Morm. B. Side 559 (ny Udg. S. 734).

Ransager disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Profetier, som de indeholde, skulle alle vorde opfyldte. P. B. Side 4. — Og da ikke Alle have Tro, saa søger med Flid, og lærer hverandre Visdomsord, ja udsøger Visdomsord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro. P. B. Side 49, § 36.

Ved at overtænke Ovenstaaende er det let at indsee, at det har været vor himmelske Faders Ønske, at hans Folk skulle ransage Skrifterne, for at blive bekjendte med disses uvurderlige Indhold, og ogsaa indprænte samme paa deres Børns Sind. I Betragtning heraf er det en Selvfølge, at Enhver, som tilhører Kristi Kirke, ikke burde henødsle sine ledige Timer med „Roman-, Novelle- og Morskabslæsning", men derimod søge den Kundskab, som har haft sit Udspring fra den guddommelige Kilde. Dog er det ikke vor Mening ved disse faa Vink at lægge Beslag paa Nogens fri Villie, eller fraraade Nogen at søge Kundskab og Undervisning i nyttige og lærerige Bøger, thi dette ere vi jo befalede i P. B. Side 49; men i Kjærlighed raade vi Enhver til at vogte sig for den nyere Tids tomme og fordærvelige „Morskabsliteratur", som kun fordærver det en Gang barnlige og uskyldige Sind, og efterlader en Tomhed i Sjælen, som ofte kan have de skadeligste Følger.

Nedsatte Emigrationspriser. Til Hellige, som i indeværende Sommer agte at emigrere, kunne vi meddele den gode Efterretning, at Priserne ere blevne nedsatte, og ere nu som følger: Til Ogden, Salt Lake City, Lehi og Provo 289 Kr. — Brigham City 292 Kr. — Logan 296 Kr. — Smithfield 297 Kr. — Franklin 299 Kr. — Spanish Fork 290 Kr. — Santaquin 292 Kr. — Nephi 294 Kr. — Juab 295 Kr. — Deseret 308 Kr. — Millford 310 Kr. For Børn mellem 5 og 12 Aar betales det Halve af ovennævnte Priser. For Børn mellem 1 og 5 Aar 50 Kr., og for Børn under 1 Aar 20 Kr.

Afløsning. Følgende Brødre afløses herved fra deres respektive Virkekredse, for at begive sig hjem med Emigrationen, som afgaar herfra den 15de dennes: Præs. H. O. Magleby og A. C. Nielsen af Kjøbenhavn Konference. — Præs. L. P. Christensen, S. C. Petersen, N. Heilesen, A. Hansen og T. C. Christensen af Aalborg Konference. — Præs. J. M. Christensen, M. Rasmussen og L. Svendsen af Aarhus Konference. — Tellef J. Israelsen og Bent Larsen af Kristiania Konference. — Præs. A. Eliasen, S. Petersen og L. P. Johnson af Gøteborg Konference. — Præs. J. Yorgason af Skaane Konference.

Disse Brødre have alle med Iver og Nidkjærhed virket for Evangeliets Udbredelse i disse Lande, hvorfor vi ønske at Herren vil velsigne dem for deres Møje og Besvær, og at de maa have den Glæde atter at samles med deres Kjære.

Beskikkelser. Følgende Ældster beskikkes herved som Konferencepræsidenter: Emil Andersen, over Kjøbenhavns Konference, — Søren Sørensen, over Aalborg

Konf., — John B. Hesse over Aarhus Konf., — C. A. Tietjen over Skaane Konf. og B. Rawsten over Gøteborg Konference.

C. D. Fjeldsted.
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Richfield, Sevier Co., Utah, den 7de Maj 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Indlagte Vexel er for Broder Lauritzens og Families (Aalborg Konference) Emigration alene.

Vi have et skandinavisk Emigrationsfond her, hvilket efter dets Gjenoprettelse for faa Aar siden har gjort noget Godt. Sidste Januar foretoges et Valg til Bestyrelse for nævnte Fond, hvilket havde følgende Resultat: Simon Christensen, Præsident; som Vicepræsidenter J. C. Outzen og Hans Christiansen; Sekretær og Kasserer L. P. Petersen. I Vinteres Løb have vi samlet og modtaget over 100 Dollars, som frivillige Gaver, og have erholdt andre 100 tilbagebetalt af Personer, der laante dem forrige Aar. Disse Penge ere nu sendte til Skandinavien for Fattiges Emigration. Desforuden leverede en Broder mig 85 Dollars sidste Sommer, at blive sendte i samme Øjemed; en Søster kom for Pengene sidste Efteraar, og da hun siden blev gift, ere Pengene tilbagebetalte, og udgjøre en Del af, hvad som nu sendes. Saa vidt jeg ved, er der nu sendt 1074 Kroner til Skandinavien dette Aar for Fattiges Emigration, og hvad mig selv angaar, da føler jeg bestemt paa — ved Herrens Hjælp — at vedblive med min Virksomhed i denne Henseende, saalænge der findes fattige og trofaste Hellige i Babylon. — Jeg har havt meget travlt siden jeg kom tilbage fra min Mission, og har saa endnu, jeg befinder, at der er altid nok til at holde En i Travlhed, — hvad enten ude eller hjemme — som har „Guds Rige og dettes Retfærdighed" paa Hjærte. Min Attraa er at arbejde for Opnaaelsen af Jehovas Hensigter — hjemme eller ude, hvor som helst min Lod maatte falde. Jeg indseer, at der er ingen Ophøjelse uden for dette Rige, lige meget i hvor høj en Grad Nutidens gode Prædikanter og Sekter gjøre Fordring paa Kristendom; deres Dogmaer og Systemer ville snart blive rystede i deres Grundvold, skjælve og falde, naar Guds Kirke og Rige skal rejse sig i Majestæt og Kraft, og Guds Præstedømme skal erholde Magt, Regjering og Herredømme over den ganske Jord. Hør dette, alle Jordens Nationer! og giv Agt paa Guds Tjeneres advarende Røst, hvilke i Ydmyghed— dog med Fuldmagt — bære dette Budskab til Eder. Mit Vidnesbyrd er nu, som det var medens jeg i mit Fædreland prædikede Evangeliet, at Evangeliet, som det læres af de saa ilde omtalte Sidste Dages Hellige, er hverken mere eller mindre end Jesu Kristi Kirke, og den vil bestaa, medens alle andre Sekter og Partier ville synke i Forglemmelse.

Vi have i denne Dal havt en meget haard Vinter, et større Kvantum Sne og megen Frost. Marts Maaned be-

gyndte og vedblev at være mild og behagelig; men April var der imod meget kold og stormfuld, skjønt de senere Dage have været lidt varmere, og vi haabe endnu paa Sommer i Aar. — Min Familie er bleven forøget med en Søn, som blev født den 11te April. Vi ere alle vel, og føle taknemmelig til Gud, at vi ere iblandt hans Folk i disse Efraims Dale, hvor Gud samler sit Folk i disse sidste Dage.

Vi kunne tydeligt see Herrens Styrelse med sit Folk. For et Aar siden saa det ud, som om vi skulde været opslugte af vore Fjender, men i Dag er deres Haab henvisnet og deres Indflydelse tabt i en meget stor Grad. Jeg er bleven fortalt, at Senator Edmund i Kongressens sidste Session prøvede haardt paa at faa sit Lovforslag gjennemført, hvilket, som De ved, vilde have berøvet os endnu flere politiske Rettigheder. Han henvendte sig endogsaa til Kongressens Vaabensergent „24 Gange" med Anmodning om, at denne skulde see at faa Senatorerne samlede, for ved en Majoritet at faa Forslaget vedtaget, men han forfejlede tilsidst sin Hensigt. Jeg er ogsaa bleven fortalt, at medens dette foregik i Washington, sammenkaldte Præs. John Taylor nogle af Brødrene i den Hensigt paa Folkets Vegne, at anraabe Herren, og han styrede Alt til Folkets Bedste — ham være Æren og Herligheden for evigt.

Jeg haaber, De er vel Br. Fjeldsted, og glædes i deres Mission. Jeg formoder, De vil have det Privilegium at vende hjem dette Aar. — Vær saa god at give min bedste Hilsen til Brødrene H. Jørgensen, P. Sundvall, H. O. Magleby, Hugo Petersen samt alle Brødrene og de Hellige; og med de bedste Ønsker for Deres Fremgang og Velfærd i at fremme det gode Værk i Skandinavien til de Oprigtiges Saliggjørelse, forbliver jeg Deres Broder og Ven Simon Christensen.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 239.)

Der var et Antal Hellige tilstede, samt nogle Fremmede, der vare komne for at see Djævelen kastet ud og et Mirakel udført. Jeg beordrede alle Uvedkommende ud af Værelset, hvorpaa vi lagde vore Hænder paa Kvindens Hoved og i Jesu Navn bød vi den onde Aand at forlade hende, hvilket ogsaa øjeblikkeligt skete; hun blev aldeles helbredet og faldt derpaa i Søvn. Næste Søndag kom hun frem for Forsamlingen, og bar Vidnesbyrd om, hvad Herren havde gjort for hende. Den onde Aand, som nu var uddreven af Kvinden, syntes at have besluttet ikke at lade sig afskrække, thi paafølgende Mandag Morgen foer den i hendes lille Barn. Efter Opfordring gik vi for at see til Barnet, hvilket vi befandt i den største Elendighed, vridende sig i dets Moders Arme. Vi bød den onde Aand at forlade det, og fra nu af blev denne Familie ikke oftere plaget af det Onde. Vi administrerede ogsaa Helbredelsesordinantsen til omtr. tyve Personer i Manchester Gren, hvilke for Størsteparten bleve helbredede. Alt dette skete ikke formedelst Menneskers Kraft, men formedelst Guds. — Den

21de ankom jeg med Posten til Burslem; eftersom dette var min Arbejdsmark, forblev jeg her og begyndte min Virksomhed. Ældste Turley opholdt sig en otte Dages Tid i Pottemagerrierne, hvorpaa han begav sig til Birmingham, hans Arbejdsmark. Den 10de Februar modtog jeg et Brev fra John Taylor, hvilket underrettede mig om, at han havde paabegyndt sit Arbejde i Liverpool og døbt ti Personer. Jeg forblev iblandt Folket i Staffordshire Pottemagerrier, fra den 22de Jan. til den 2den Marts, i hvilken Tid jeg prædikede hver Aften og 2 à 3 Gange om Søndagen; jeg døbte, konfirmerede og velsignede Mange. Der fandtes ogsaa mange Troende, og der var Udsigter til at Mange vilde annamme Evangeliet i den Del af Herrens Vingaard. — Den 1ste Marts, som var min Fødselsdag, fyldte jeg mit 33te Aar. Da det ogsaa var en Søndag prædikede jeg tvende Gange i Raadstuen i Hanley, og administrerede Nadveren til de Hellige Om Aftenen mødte vi atter tilsammen og medens vi sang den første Salme, bevidnede Aanden til mig, at dette var den sidste Gang jeg skulde mødes med de Hellige i lang Tid. Jeg, saa vel som de Tilstedeværende, blev meget forundret over dette. Efter endt Møde døbte jeg fire Personer. Den følgende Morgen gik jeg i Enrum og bad til Herren, at det maatte blive mig tilkjendegivet hvad hans Villie var angaaende mig; hvorpaa det blev mig betydet, at jeg skulde reise mod Syd, eftersom der var et stort Værk for mig at udføre, da Mange ventede paa at modtage Herrens Ord.

I Lydighed til Herrens Villie tog jeg den 3die Marts 1840 med Posten til Wolverhampton, en Afstand paa sex og tyve Mile, og tilbragte den følgende Nat der. Den 4de fortsatte jeg Rejsen paa samme Maade, og kjørte gjennem Dudley, Staurbridge, Staurport og Worchester; herfra vandrede jeg flere Mile til Fods og ankom til en Mr. Benbows Landejendom, „Hil Farm", Castle Frome, Ledbury Herefordshire. Dette var i et Landdistrikt i det sydlige England; en Egn, hvor ingen af de Sidste Dages Hellige endnu havde været. Denne Mr. Benbow var en rig Landmand, havende 300 Acres Land under Dyrkning, der tillige med sin Hustru Jane beboede et kostbart Hus, og havde ingen Børn. Jeg fremstillede mig for ham som en Missionær fra Amerika — en Ældste af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, værende sendt med Livets og Saliggjørelsens Evangelinm til ham og det ganske Lands Beboere. — Mr. Benbow og Hustru modtog mig med Glæde og Taknemmelighed, og vi samtalede til Kl. 2 den følgende Morgen. De glædede sig overmaade meget over de gode Tidender jeg bragte dem om Evangeliets Fylde, hvilket Gud ved sin Tjener Josephs Mund havde aabenbaret i disse sidste Dage. Jeg glædede mig meget over den Nyhed, som Mr. Benbow meddelte mig, nemlig at over 600 Personer — Mænd og Kvinder — havde løsrevet sig fra Methodisternes Samfund og givet sig selv Navnet „De forenede Brødre". De havde 45 Prædikanter iblandt sig, og mange Kapeller og Forsamlingshuse bevilliget af Regjeringen for Afholdelsen af Foredrag. — Denne Afdeling „Forenede Brødre", der søgte om Lys, havde da gaaet saa vidt, som de kunde, og bad bestandig til Herren at han vilde aabne Vejen for dem, sende dem Lys og Kundskab, paa det de kunde lære den rette Vej til Frelse.

Saasnart jeg hørte dette, indsaa jeg tydeligt Aarsagen, hvorfor Herren havde

befalet mig at forlade Byen Hanley; thi her i Herefordshire var en rig Mark for Indsamlingen af mange Hellige i Guds Rige. Jeg gik til Sengs efter først at have opsendt min Bøn og Taksigelse til Gud. Efter at jeg om Morgenen den 5te havde spist Frokost anmodede jeg Mr. Benbow om, at jeg ønskede at begynde min Mission med at prædike Evangeliet i hans store priviligerede Forsamlingssal. Han efterkom mit Ønske, og sendte Bud omkring i Nabolaget, at en amerikansk Missionær vilde prædike i hans Hus den paafølgende Aften.

Da Tiden, paa hvilken Forsamlingen var bestemt, nærmede sig, ankom Mange, og jeg prædikede for første Gang Evangeliet paa dette Sted. Den paafølgende Aften prædikede jeg atter paa samme Sted og døbte sex Personer, Mr. John Benbow og Hustru iberegnet, samt fire af De forenede Brødres Prædikanter. Hele den følgende Dag tilbragte jeg med at tillave et Døbested, thi jeg indsaa, at Mange vilde blive døbte der. Jeg har siden døbt sex Hundrede dersteds. — Søndag Morgen den 8de prædikede jeg i Standley Hill, og om Aftenen paa John Benbows Hill Farm.

Sognekirken, der laa i Nærheden af Broder Benbows, og som blev bestyret af Sognepræsten, blev den Dag besøgt af kun femten Personer, medens en Menighed paa omtrent et Tusind overværede de Forsamlinger, jeg afholdt i Løbet af Dagen. — Om Aftenen, da jeg fremstod for at tale i Broder Benbows Hus, traadte en Mand ind og lod mig vide, at han var en Politibetjent udsendt af Sognepræsten for at arrestere mig. „For hvilken Forbrydelse?" spurgte jeg. „For at have prædiket for Folket," svarede han. Jeg sagde ham, at Præsten og jeg havde lige god Ret til at prædike Evangeliet for Folket, og at om han vilde tage Plads, vilde jeg efter Forsamlingen var endt, være til hans Tjeneste. Han tog Plads ved min Side og jeg prædikede Evangeliets første Principper i en fem Kvarters Tid; Guds Kraft hvilede over mig, den Helligaand fyldte Huset og Folket var tilfreds. — Ved Mødets Slutning aabnede jeg en Dør for dem, der vilde døbes, og syv tilbød sig — deriblandt fire Præster og Politibetjenten. Den Sidste rejste sig og sagde: „Mr. Woodruf, jeg ønsker at blive døbt." Jeg svarede, at jeg gjærne vilde døbe ham, hvorfor jeg døbte disse syv Personer. Derefter samledes vi atter; jeg konfirmerede tretten og brød Brødet med de Hellige, og vi frydede os alle med hverandre. — Politibetjenten gik bagefter til Præsten og sagde, at dersom han ønskede Mr. Woodruf arresteret for at have prædiket Evangeliet, kom han selv til at besørge dette, thi han havde hørt ham prædike det eneste sande Evangelium.— Præsten vidste nu ikke, hvad han skulde tro om dette, hvorfor han sendte to af Statskirkens Betjente for at udspionere os og faa Redelighed paa, hvad det var, vi prædikede. Men de bleve begge grebne af Sandheden og modtoge med Glæde Herrens Ord, bleve døbte og konfirmerede Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Præsten blev forskrækket og vovede ikke at sende flere.

Præsterne og Rektorerne i Syd England sammenkaldte nu et Konvent og indsendte en Ansøgning til Erkebiskoppen af Canterbury, om at han skulde opfordre Parlamentet til at udstede en Lov, der skulde forbyde „Mormonerne" at prædike Evangeliet i det britiske Rige. I denne Ansøgning berettede Præsten, at en „Missionsmissionær havde døbt ikke mindre end femten hundrede Mennesker, for største Delen Medlemmer af Statskirken, i

Løbet af de sidste syv Maaneder. Men Erkebiskoppen og Kirkeraadet vidste meget godt, at de engelske Love tilstod enhver Religion fri Toleranse under det britiske Flag, hvorfor de skrev tilbage til Ansøgerne, at dersom deres Medmenneskers aandelige Velfærd laa dem ligesaa meget paa Hjærte, som deres Jagtudflugter, vilde de ikke miste saa mange af deres Hjord! — Jeg vedblev daglig at prædike og døbe. — Den 21de Marts døbte jeg Ældste Thomas Kingston, han var Overopsynsmand baade over Prædikanterne og Medlemmerne af „De forenede Brødre". — I den første Maaned efter min Ankomst til Herfordshire døbte jeg fem og tyve Prædikanter og et hundrede og tresindstyve Medlemmer af De forenede Brødre, der overlod mig et Kapel og fem og fyrretyve Huse, hvilke ifølge Loven vare priviligerede Forsamlingshuse. Dette aabnede mig en vid Arbejdsmark, og satte mig ved Guds Velsignelser i Stand til i Løbet af otte Maaneder at indlemme over atten hundrede Sjæle i Kirken, indbefattende alle de sex hundrede forenede Brødre, med Undtagelse af en. — Min Virkekreds omfattede Herefordshire, Gloucestershire og Worcestershire og udgjorde Garvay, Godfield, Elm og Fromes Hill Konferencer. — Jeg blev besøgt af Præsident Young og Dr. Richards. — Broder Benbow skjænkede os 300 Lstr. til Trykningen af Mormons Bog, den første Udgave, der blev udgivet i England; og den 20de Maj 1840 afholdt Brigham Young, Willard Richard og jeg en Raadsforsamling, i hvilken det blev bestemt, at Brigham Young skulde rejse direkte til Manchester og besørge Udgivelsen af 3000 Exemplarer af Salmebogen, og 3000 Exemplarer af Mormons Bog. Guds Kraft hvilede over os, og over vor Mission. Syge bleve helbredede, Djævle bleve uddrevne og Halte kom til at gaa. Jeg vil fremføre et Exempel: Mary Pitt, der døde i Nauvoo, en Søster til Wm. Pitt, der døde i Saltsøstaden, havde i 11 Aar ikke kunnet gaa. Vi bare hende ned til Vandet og døbte hende. Om Aftenen den 18de Maj 1840 lagde Ældsterne Brigham Young, Willard Richards og jeg vore Hænder paa hendes Hoved, og gav hende Haandspaalæggelse.

Brigham Young, der ved denne Lejlighed udtalle Ordinantsen mod hendes Sygdom, bød hende i den Herre Jesu Navn at staa op. Sygdommen forlod hende, og hun har siden den Tid hverken brugt Stok eller Krykke. Den næste Dag spadserede hun gjennem Dymok By, hvilket naturligvis vakte stor Opsigt blandt Folket; men de Ugudelige gave dog ikke Gud Æren. — Hele Historien om Missionen i Herefordshire vidner noksom om Nødvendigheden af, at lytte til Guds Aands stille Hvisken og den Helligsaands Aabenbaring. — Herren havde der et Folk forberedt til Modtagelsen af Evangeliet. De bade om Lys og Sandhed og Herren sendte mig til dem, og jeg kundgjorde dem Livets og Saliggjørelsens Evangelium, og henved atten hundrede annammede det, og mange af dem ere forlængst hjemsamlede til Zions fredelige Dale, og mange af dem have været kaldede til at beklæde Embeder og have gjort meget Godt i Zion. Men vi burde altid anerkjende Herrens Haand i alle Ting, og stedse give ham Ære, Pris og Tak i Evighed. Amen.

Før jeg slutter denne lille Læsebog, bestemt for vore Børn, vil jeg bære mit Vidnesbyrd om adskillige Principper for de Hellige, i Særdeleshed for den opvoxende Slægt — Israels unge Mænd. Først vil jeg tale lidt om Aanden af Godt og Ondt. Herren siger, at alt

hvad der leder til det Gode er af Gud, og alt hvad der leder til det Onde er af Djævelen. Dette er en meget vigtig Gjenstand for os at forstaa. Og atter siger Skriften, at mange Aander ere udgangne i Verden; og at vi skulde prøve de forskellige Aander for at komme til Kundskab om, hvilke der ere af Gud, og hvilke der ere af den Onde. Det ny Testamente siger, at alle de Aander, der bekjender Kristus at være Guds Søn, ere fødte af Gud, og alle dem, der benægte dette ere Antikristen, og ikke af Gud. Og jeg vil endnu tilføje, at de Aander, der bekjende Joseph Smith at være en Guds Profet, og Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog at være sande ere af Gud og de, som benægte dette ere ikke af Gud, men af den Onde. Jeg ønsker her at give vore unge Venner, saa vel som de ældre, et Spørgsmaal: Have I nogensinde overvejet hvilket uendeligt Antal onde Aander, der stride imod Gud og imod alt hvad der er Godt, og som kun lure paa Lejlighed til at ødelægge og tilintetgjøre Menneskenes Børn i enhver Tidsalder? (Forts.)

En opfyldt Profeti. Som vore Læsere ville erindre, publiserede vi for kort Tid siden en Beretning om et Besøg, som Brødrene Phelps og Cozzen fra Montpelier aflagde hos Sam Brannan i Guaymos, hvor de fandt denne fordums Millionær i den yderste Nød og Fattigdom. Efter at B. M. Pratt i Fillmore Millard Co. havde læst Beretningen, fremsendte han Følgende, hvilket vil bevise Opfyldelsen af en Profeti, hvilken afdøde Parley P. Pratt udtalte angaaende denne Sam Brannan: — Om Vinteren 1844, og til følgende Aars Efteraar assisterede han P. P. Pratt i Udgivelsen af et Blad i New York, i de Sidste Dages Helliges Interesse. Kort efter anførte han et Kompagni af nævnte Samfund omkring Kap Horn til San Francisco, hvilket da var meget tyndt beboet; gjennem Spekulation blev han rig og forsagede sin Religion. (Han var et Medlem af denne Kirke.) Medens Parley P. Pratt i Aaret 1854 var paa en Mission paa Stillehavskysten, blev han underrettet om, at Sam Brannam — da Millionær — var bange for at Nogen skulde dræbe ham for hans Penges Skyld, hvortil Parley P. Pratt svarede: „Gaa og hils Sam Brannan fra mig, at han skal ikke dø, førend han mangler 10 Cents til at kjøbe sig et Brød for. — Det vil sees, at Profetien bogstavelig opfyldtes. Des. News.

Døde. I Springville, Utah Co., den 25de April d. A., Gunhild Olsen, f. Auensen; født i Sende Præstegjæld, nedre Telemarken, Norge. Døbt tilligemed sin Mand 1860, emigr. 1870. — I Santaqin, Utah Co., den 20de April d. A., Niels Jensen, f. i Knudstrup, Viborg Amt, Danmark, den 25de Decbr. 1806, døbt 1866, emigr. 1867.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de Juni 1883. 32te Aargang.

Universal Opstandelse

I det herlige og omfattende Syn, som gaves Joseph Smith og Sidney Rigdon den 16de Februar 1832, (See Doc. & Cov Sec. LXXVI, § 36—39. Pagt. Bog. Side 237 § 4) findes følgende Ord med Hensyn til „Fortabelsens Børn," for hvem der er „ingen Forladelse, hverken i denne eller denne tilkommende Verden:"

„Disse ere de, der skulle gaa bort i den Sø af Ild og Svovl, med Djævelen og hans Engle, og de eneste, over hvem den anden Død skal have nogen Magt. — Ja sandelig de eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrens bestemte Tid, efter at have udstaaet hans Vrede; thi alle de Øvrige skulle blive frembragte ved de Dødes Opstandelse, formedelst Lammets Triumf og Herlighed, der blev slagtet, og som var i Faderens Skjød førend Verden blev skabt."

Ovenstaaende Paragraffer, hvilke vi have gjengivet ordret, have foraarsaget, at Spørgsmaal til Overvejelse ere opstaaede angaaende Forsoningens Virkninger paa disse, hvis Skjæbne er saaledes beskreven, som allerede omtalt i det Foregaaende; og desuden erfare vi, at Nogle deraf har draget den Mening, at Fortabelsens Børn ikke skulle opstaa fra de Døde. Det er altid usikkert, at afgjøre noget særegent Lærdomspunkt i Betragtning af et eneste Skriftsted; selv de mest Velmente, ere i Sandhed udsatte for at blive vildledte, med mindre man foruden det skrevne Ord har en eller anden Vejleder. I det man læser ældre eller nyere Aabenbaringer, burde Skriftens Ord sammenlignes, og desuden er Sandhedens Aand nødvendig til at opklare vor Opfattelsesmaade. Der er dernæst en Standart til hvilken Alle med Sikkerhed kunne appellere i Tilfælde af at Disputaser eller Modsigelser skulde rejse sig, og denne Standard er nemlig „De levende Orakler." Herrens Ord saaledes som de ere nedskrevne i Bøgerne, ere, i Henseende til dette Spørgsmaal, baade tydelige og forstaalige. Lærdommen om de Dødes Opstandelses Fuldendelse, er af Paulus bleven forklaret i faa Ord til Korintierne: (1 Kor. 15, 22.) „Thi ligesom Alle døde i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo." Det ene er lige saa omfattende som det andet, eller med andre Ord: Forsoningens Virkninger ere lige saa kraftige, som Faldets. I det Jesus omtalte sin Ma over Døden udbrød han:

„Forundrer Eder derfor ikke, thi den Time kommer paa hvilken alle de der ere i Gravene skulle høre hans Røst; og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt til Livets Opstandelse, men de som have gjort Ondt til Dommens Opstandelse.* (Joh. 5. 28—29.)

Den sidste Part af foregaaende Sætning, er udtrykt forskjelligt i Synet, nemlig: „De der have gjort Godt, i de Retfærdiges Opstandelse; og de der have gjort Ondt, i de Uretfærdiges Opstandelse." Pagt. B. Side 236.) Men Princippet er lige universalt i begge Tilfælde. — Kirkens (De Sidste Dages Helliges) Lærdomme ere, at alle de Døde, — Smaa og Store, Gode og Onde, Retfærdige og Uretfærdige, Gamle og Unge — en Gang ville blive bragte frem formedelst Jesu Kristi fuldkomne Forsoning, og ville komme til at staa for Gud, iførte deres Legemer og bliver dømte for deres Gjerninger gjorte i Forkrænkeligheden. Graven vil ingen Magt have, thi alle dens fangne Legemer ville blive oprejste, og Helvede vil enddog have til at give Afkald paa dets tilfangetagne Aander, hvilke ville blive forenede med deres respektive Legemer. Nogle ville annamme den celestiale eller højeste Herlighed, der er lig Solens Glands; derimod ville Andre arve en terrestrial Herlighed, der er lig Maanens Glans; medens Andre kun ville arve en telestial Herlighed, der er lig Stjernernes i deres forskjellige Grader og Forskjelligheder, (1 Kor. 15, 40) og disse som ere uværdige til nogen som helst Grad og Herlighed ville „forblive urene," og tillige med Djævelen og hans Engle lide den anden Død. Disse ere Fortabelsens Sønner, som have begaaet den utilgivelige Synd, og kunne derfor ikke aldeles blive forløste. At dette er i Overensstemmelse med guddommelig Aabenbaring, vil kunne sees af følgende:

„Men see, sandelig siger jeg Eder: Førend Jorden forgaar skal Michael, min Erkeengel, blæse i sin Basun, og da skulle alle de Døde opvaagne, thi alle deres Grave skulle aabnes, og de skulle komme frem, ja Alle og Enhver. Doc. & Cov. Sec. XXIX, § 26. P. B. Side 60, 7.)

Efter at de Opstandnes Herlighed, hvilken er den Herlighed, hvorved deres Legemer skulle blive forandrede — være sig celestial, terrestrial eller telestial — er beskrevet, hedder det fremdeles:

„Og de der blive tilovers, skulle ogsaa blive levendegjorte; ikke desto mindre skulle de atter vende tilbage til deres eget Sted, for at nyde det, de vare villige til at annamme, fordi de ikke vare villige til at nyde det, som de kunde have annammet. (Doc. & Cov. Sec LXXXVIII § 32. (P. B. Side 40).

Dette er i Overensstemmelse med den evige Retfærdighed; disse, som adlyde en celestial Lov, annamme en celestial Herlighed. Disse som ikke adlyde en celestial Lov, men modtage og adlyde en mindre Lov, erholde en Herlighed i Forhold til den Lov, hvilken de efterleve. De som forsætlig forkaste det større Lys og Lov, og med fri Villie vende sig bort derfra, søgende en egen Lov, og forblive aldeles i Synd, kunne ikke blive helliggjorte ved Retfærdighed, Naade og Dom, og maa derfor forblive indtil den sidste store Dag, efter alle de Øvrige ere frembragte, og da fremdeles „forblive urene" (See P. B. samme Stykke.)

Mormons Bog lærer ligeledes paa det bestemteste, om en universal Opstandelse. Nogle af dens Kapitler, som omhandle dette Emne, lyder som følger:

„Og han (Jesus) led dette, paa det at Opstandelsen maatte komme alle Mennesker til Gode, at Alle maatte staa for ham paa Dommens store Dag. (see 2den Nephis Bog).

* I den engelske Bibel staar: ‚Fordommelsens Opstandelse."

See, der er en Tid bestemt, da Alle skulle komme frem fra de Døde (see Almas Bog). Og i samme Bog hedder det: „See det er nødvendigt og retfærdigt i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kraft og Opstandelse, at Menneskets Sjæl skulde gjenforenes med dens Legeme, samt at hver Del af Legemet skulde forenes med sig selv.

Thi see han (Jesus) maa vissselig dø, paa det at Saliggjørelse maatte komme; ja det tilhører ham, og er nødvendigt, at han skulde dø, for at tilvejebringe de Dødes Opstandelse, at Menneskene derved maatte blive bragte ind til Herrens Nærværelse. Ja see, denne Død tilvejebringer Opstandelsen og forløser hele Menneskeslægten fra den første Død. (See Helamans Bog.)

At det ny Testamente lærer det samme med Hensyn til de Dødes Opstandelse, vil kunne sees af den Text til hvilken vi allerede have henviist, og ligeledes af 1 Kor. 15, 35, og Aab. 20, 4—14.*

De Dødes Opstandelse er Kristi Værk, i at frelse Menneskeslægten fra Faldet; ligesom Synden formedelst En bragte Døden til Alle, saa bringer ogsaa Ens (Kristi) Retfærdighed Liv til enhver Søn og Datter af Adam. De maa dernæst i Legemet fremkomme for Dommen, og modtage det, til hvilket de ved deres egne Gjerninger have beredt sig. Et Sted vil blive beredt i Faderens mange Boliger for Alle, som enten i Kjødet eller i Aandernes Verden have annammet den af Forløseren erhvervede Saliggjørelse, og som i Overensstemmelse med deres Lejlighed siden efter have gjort sig bekjendte med ham, og modtaget af hans Aand. — Men deres Herlighed vil blive lige saa forskjellig, som deres Fortjeneste, og Ingen uden disse, som have annammet Evangeliet i dets Fylde vil kunne indgaa til Faderens og Lammets umiddelbare Nærværelse i det celestiale Rige, og blive værdige til en saadan overordentlig og uudsigelig Herlighed.

De Fortabte ere som saadan disse, der mod bedre Vidende have vendt sig bort fra Lyset; hvilke efter at være blevne bekjendte med den Sti, som fører til Ophøjelse, nægte at vandre paa den. Saadanne, som have modtaget Forjættelsens Aand, indgaaet hellige Pagter til at ville tjene Herren, synde imod hans Aand og gjøre Oprør i deres Hjærter og i deres Gjerninger; — begaa Mord, hvorved de udgyde uskyldigt Blod, efter først at have indgaaet til den ny og evige Pagt; — sanktionere Kristi Død, og bespotter den Helligaand; — begaar den Synd, som er „til Døden"; blive Djævelens Engle ved et forsage Livets Vej; foragte Lov, Hellighed og Sandhed, blive fortabte, og derfor udkastede.

Men ligesom den øvrige Menneskeslægt, maa de gjenoprejses og bringes frem for Gud. Dette sker formedelst Jesu Kristi Fuldkommenhedsværk, thi han er „Opstandelsen og Livet". Disse maa ligesom de Forløste rejses fra de Døde, paa det de kunne modtage deres Dom og høre det forfærdelige Udsagn: „Gaa bort, I Forbandede" o. s. v. De gaa da bort til en evig Straf, hvis Højde eller Dybde, Elendighed eller Opholdssted intet Menneske kjender.

Med saadanne tydelige og bestemte Erklæringer for os, som disse til hvilke vi have hentydet — saa vel som andre der maatte kunne fremføres — synes det, som der ikke levnes mindste Rum for noget Stridsspørgsmaal angaaende dette Æmne; og vor Tid kan tilfulde blive fordelagtigt afbenyttet i at efterfølge Retfærdighedens Sti, paa det vi maatte kunne berede os til et Selskab af den højeste Orden blandt ophøjede Væsener, i Stedet for at disputere om Punkter af langt ringere Vigtighed. Den cele-

* Angaaende Opstandelsen, see fremdeles „Bibelske Henvisninger" S. 16.

stiale eller højeste Herlighed staar til at opnaa for Alle, som efter at være bleven oplyst fra det Høje, vælge bestandig at vandre den trange og snævre Sti med det Formaal, at ville overvinde Verden, Kjødet og Djævelen, og leve ved hvert et Ord, der udgaar af Guds Mund, og forblive trofaste til Enden.

Des. News.

Halvtredssinstyve Aar siden.

Det er meget interessant for Historiens Læsere, at lægge Mærke til den Forandring, der er sket i den religiøse Verden i de sidste halvtredssinstyve Aar. Den Efterretning, at en Engel havde besøgt Jorden, og havt Kommunikation med Joseph Smith, vakte — især iblandt Præsterne — den største Forbittrelse. De anføre Johannes Aabenbaring, hvor der siges, at „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Aab. 22, 18. 19. og fremdeles siger Præsterne: Himlene ere for evigt tillukte, og der vil ikke mere blive nogen Kommunikation med den usynlige Verden. Ikke desto mindre paastaa nu Millioner Mennesker, at Kommunikation erholdes daglig fra Aandernes Verden. Disse faa før saa omtalte Kommunikationer, ere nu blevne saa almindelige, at deres Bekjendtgjørelse foraarsage liden eller ingen Opmærksomhed.

Da Joseph Smith for halvtredssinstyve Aar siden fremstod, og forkyndte den Lære, at Folk vilde blot blive straffede for Gjerninger gjorte i Kjødet, og at der var Lejlighed til at opnaa Frelse efter Døden, blev den kristne Verden samtidigt lært, og troede paa den forrykte Lærdom, at med mindre et Individ „erholdt Religion" før det døde, — lige meget, hvor moralsk dets Levnet end havde været — vilde det gaa til en Sø, som brænder med Ild og Svovl, samt forblive der og gjennemgaa allehaande legemlige Pinsler, gjennem uendelige Tider. Der gives ogsaa kristne Trossamfund, som tro, at alle Mennesker ville gaa til Himmelen, lige meget, hvor ugudelige de end maatte have været; et Faktum er det, at de fleste af de saakaldte religiøse Sekter stifter Troslærdomme, med Hensyn til Belønning og Straf.

For halvtredsinstyve Aar siden lærte Joseph Smith, at der vilde blive en virkelig Indsamling af Israel til Landet Palæstina; at de Hellige nødvendigvis maatte udsamles af Babylon for at undgaa hendes Plager, at den store rommerskkatholske Kirke er Moder til Skjøger, og at de talrige sekteriske Kirkesamfund ere hendes Døttre. Der findes i vor Tid mange dygtige Skribenter, angaaende religiøse Æmner, hvoraf nogle fremsætte en lignende Synsmaade. Der er i Særdeleshed et Blad, nemlig Zions Watch Tower*, — der har en stor Cirkulation — som hylder og forsvarer en saadan Mening, og foreholder „De Hellige" Nødvendigheden af at „gaa ud fra Babylon, skjønt samme Blad ikke omtaler, hvortil de skulle fly. — Selv mange af Mormonismens Grundprincipper, endogsaa i deres oprindelige Grundtext og Sprog, hvilke findes i vore Standardværker, blive nu advokerede og gjentagne af moderne Kristne. Vi have dog ikke i

* Ikke tilhørende vort Samfund. Red.

mindste Maade til Hensigt at finde Fejl ved, at de forkynde vore Læresætninger. — For halvtredssinstyve Aar siden sagde Joseph Smith, at eftersom baade Præster og Folk begjærede Tegn, naar de Ældste prædikede, vilde en Magt opstaa i Landet til de Ondes og Ugudeliges Tilfredsstillelse, og forføre de Udvalgte, om muligt. Sker ikke dette ved Spiritualismen? — For halvtredssinstyve Aar siden sagde Joseph Smith, at Tiden var nær for Haanden, da Himmelens Gud vilde oprette det Rige omtalt af Profeten Daniel; — et Rige som aldrig vilde blive omstyrtet eller givet til et andet Folk, og at dettes forberedende Værk havde begyndt paa det amerikanske Kontinent. Mange kristne Skribenter fremsætte i vore Dagr den samme Mening; men de synes ikke at fatte, hvor, eller ved hvem nævnte Rige vil blive oprettet. Det er imidlertid en Selvfølge, at det vil ske ved et Folk, til hvilket Gud kan og vil meddele sit Sind og Villie.

Iblandt de mange falske Rygter der for halvtredssinstyve Aar siden cirkuleredes af sekteriske Præster om Joseph Smith, var ogsaa dette, at han havde forsøgt at gaa paa Vandet, og eftersom denne fjantede Historie er bleven gjentaget og fornylig har gjort en Rundtur i Aviserne, vil jeg herved anføre en Historie, der blev mig fortalt kort Tid efter at jeg havde forenet mig med denne Kirke: „Jeg havde en meget „god" Onkel, som boede en femten Mile fra det Sted, hvor jeg opholdt mig, og eftersom Mormonismen da havde vundet nogle Tilhængere i den Del af Landet, (Jova) holdt Sekter og Partier forlængede Forsamlinger for at standse dens Fremgang, og begrænse dens Indflydelse. Da en af disse Forsamlinger blev afholdt i Nærheden af, hvor min Onkel boede, blev han en opmærksom Tilhører til de elendige og løgnagtige Historier, hvilke der fremsattes. Jeg havde paa samme Tid et Ærinde at udføre i Nærheden af, hvor min Onkel boede, hvorfor jeg ogsaa ved dette Tilfælde besøgte ham. Efter at vi havde indtaget nogen Forfriskning, bleve vi indviklede i en længere Samtale. Han bemærkede ved denne Lejlighed, at han ønskede han kunde have kommet i Samtale med mig før jeg forenede mig med Mormonerne, eftersom han af sin Præst var bleven meddelt nogle Rapporter angaaende Joseph Smith, hvoraf han vilde fortælle mig en: — Det var Historien om at „gaa paa Vandet," medens Bænke vare anbragte under Vandets Overflade; men da nogle uartige Drenge havde borttaget en af Bænkene skete det, at Joseph Smith i det han kom til Stedet, hvor den manglende Bænk havde staaet, faldt igjennem og havde nær druknet. Dette, sagde han, skete paa Ohiofloden. Jeg bemærkede at jeg tænkte det var en Løgnehistorie; men han paastod, at den var sand, thi hans Præst havde fortalt ham, at det var sandt! Jeg sagde derpaa, at jeg ønskede at gjøre ham nogle faa Spørgsmaal, og bemærkede tillige, at det glædede mig at denne Tildragelse havde sket paa Ohifloden, da vi jo begge i vor Barndom vare opdragne ved Siden af nævnte Flod, hvorpaa jeg rettede følgende Spørgsmaal til ham:

Sp. Hvorledes mener Du, at Bænkene vare fastgjorde, for at forhindre dem fra at flyde bort, da det jo er et bekjendt Faktum, at nævnte Strøm har en Hurtighed af ti Mile pr. Time, naar antages dens almindelige Løb?

Sv. Jeg ved det ikke.

Sp. Tror Du ikke det vilde været nødvendigt at anvende en Pæledriver, for derved at hindre Bænkene fra at flyde bort?

Sv. Det formoder jeg.

Sp. Hvor langt vil man formode, at Afbrydelsen i Vandet, hvilket foraarsagedes ved Bænkene, kunde sees?

Sv. Jeg ved det ikke.

Sp. Tror Du det kunde sees i en to Miles Afstand?

Sv. (Ligegyldigt) Ja.

Sp. Nu vel, tror Du at nogen almindelig oplyst Mand, vilde gjøre et Forsøg paa et saadant bedragerisk Foretagende, da han jo ikke vilde kunne undgaa at blive blottet og opdaget i selve Forsøget?

Sv. — Efter nogen Oververvejelse udbrød min Onkel: Jeg havde aldrig tilforn overtænkt Historiens Urimelighed, men jeg maa nu nødes til at tilstaa, at jeg er kommet til det Resultat, at den maa være falsk; thi dersom Joseph Smith er saa kløgtig en Mand, som man paastaar han er, da vilde han aldrig prøvet paa et saadant Bedrageri!

Jeg vilde dog ikke saare min Onkels Følelser med at sige ham, at disse sekteriske Præster ere i samme Stilling, som Achabs Profeter, hvilke vare fyldte med en løgnagtig Aand. (1. Kong, 22. Kap.)

B. F. S. Mill. Star.

Konferencemødet i Kristiania.

Dette Møde begyndtes den 26de Maj, d. A. om Aftenen Kl. 8, i det for Anledningen festligt smykke Lokale paa Østerhaugsgade 27. — Tilstede fra Zion vare følgende Eldster: C. D. Fjeldsted, H. A. Hansen, H. O. Hansen, B. Larsen. H. C. Jensen, N. C. Schougaard, H, Olsen, P. Andersen, H. C. Steffensen, A. Amundsen, O. Johnson, T. A. Thoresen, Joseph Monson, H. Poulsen og J. P. Ibsen.

Efter at Mødet var aabnet med S. 141 og Bøn af Eldste A. Amundsen, gjorde Konf. Præs. H. A. Hansen nogle indledende Bemærkninger, hvorpaa Tiden overlodes Forstanderne til at afgive deres Rapporter.

Eldste H. C. Steffensen, Forstander for Trondhjems Gren, havde tillige med N. H. Børresen arbejdet der siden afvigte November. Antallet af Medlemmer og Præstedømmet i denne Gren, som indbefatter Trondhjem, Namsos og Nordland ialt 87. — Der vare 7 tillagte ved Daab. De havde omdelt Skrifter til en 50 Kr. Værdi. I dette Distrikt, der er af uhyre stort Omfang, behøvedes flere Missionærer; Tilstanden er ganske god iblandt dem. Naar undtages, at Avisredaktører af og til komme med en Løgnehistorie, herskede der ellers Fred og Frihed; og Udsigterne vare nogenlunde gode.

Eldste A. Amundsen, Forstander for Bergens Gren, berettede at han i Forening med Eldste M. Faldmoe havde virket i Egnen i og omkring Stavanger og Bergen siden December 1882. De Helliges Antal er 38, hvoraf 7 vare døbte siden hans Ankomst. Han havde opholdt sig mest i Bergen, hvor han havde gjort sit Bedste; havde der leiet et Lokale og udspredt Skrifter til omtr. 50 Kr. Værdi; men maatte anvende den største Forsigtighed begrundet paa Øvrighedens Intolorance, og havde desuagtet maattet udsone 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, for at have forrettet Evangeliets Ordinantser. Han nærede gode Forhaabninger for Værkets Fremme i Fremtiden.

Eldste H. C. Jensen, Forstander for Hedemarkens Gren, havde arbejdet for Værkets Fremme i Forening med Eldste H. Olsen; de havde gjort et mislykket Forsøg paa at leje et Lokale i Hamar, paa Grund af, at Præsterne havde anvendt al mulig Umage for at affkrække Folket fra at lytte til Evangeliet. Grenens Antal er 59. 3 vare døbte

og 2 afskaarne; Skrifter udspredt for en 40 Kr. 50 Øre. De Hellige bo meget spredte, men ikke desto mindre haabede han paa en bedre Fremtid.

Ældste B. Larsen, Forstander for Arendals Gren, havde arbeidet tillige med P. Johnson, og rejst meget omkring i Vestlandet; men Folket var ikke meget modtageligt for Evangeliet. Der var døbt 3, udelukt 2, og emigreret 1 siden forrige Møde. De Helliges Antal var 79, Bøger og Skrifter vare ombelte til 35 Kr. 40 Øres Værdi.

Ældste H. O. Hansen, Forstander for Drammens Gren, sagde at Tilstanden var god iblandt de Hellige. Deres Antal var 146, og havde et Forsamlingslokale, en kvindelig Hjælpeforening, en U. M. Forening og en Søndagsskole. Havde 42 Stjerneabonnenter. 8 vare døbte, og 3 udelukte siden forrige Møde. De nød god Frihed og havde ogsaa haft god Lejlighed til at holde Møder hos Fremmede.

Ældste N. C. Schovgaard, Forstander for Frederiksstads og Frederikshalds Grene, afgav Rapport over disse, og sagde, at han havde arbejdet der, og haft først Ældste C. Dagesen og siden Ældste H. Olsen til sin Assistance. De Hellige vare fattige, men følte vel og opfyldte deres Pligter. De havde Forsamlingslokaler paa begge Steder, og nogle Fremmede komme for at høre Vidnesbyrdet. Siden sidste Møde var der døbt 29, og udelukt 3.

Konf. Præsident H. A. Hansen, som tillige er Forstander for Kristiania Gren, berettede at de Helliges Antal, Præstedømmet iberegnet, var 273. Siden sidste Konferencemøde vare 28 døbte, 10 udelukte og 4 døde. Der er afholdt 44 Forsamlinger blandt Fremmede, og der er uddelt Bøger og Skrifter for en 150 Kr. Grenens kvindelige Hjælpeforening har gjort meget godt blandt Gamle, Syge og Trængende, hvoraf Grenen havde mange; de havde ogsaa understøttet Missionærerne, og assisteret i at afbetale den gamle Boggjæld. — De unge Mænds og Kvinders Foreninger havde ogsaa bidraget i disse Henseender, samt i at udsprede Skrifter. God Frihed existerede, og mange Fremmede besøgte Forsamlingerne. De Hellige vare trofaste og gjorde saa godt de kunne i deres Pligters Udførelse. S. 249 blev afsj., hvorpaa Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste T. A. Thoresen.

Søndag Form. Kl. 10 fortsattes Mødet med at synge S. 42. Bøn af Ældste H. C. Steffensen, derefter S. 83. — Præs. Hansen gav derpaa Brødrene, som tillige med Forstanderne havde arbejdet i Missionens Tjeneste, Lejlighed til at afgive Beretning om deres Arbejder. Ældsterne Halvor Olsen, Olaus Johansen, M. Falmoe udtalte sig derpaa angaaende deres Missionsvirksomhed, og erklærede sig villige til at arbejde for Herrens Sag, hvor som helst det maatte blive fordret af dem. — Ældsterne T. A. Thoresen, Hans Poulsen, Josef Monson, og J. P. Ibsen, der nyligt vare ankomne, udtalte sig i samme Retning.

Konferencens Præsident H. A. Hansen, glædede sig over at han nu havde hørt fra alle Missionærerne — med Undtagelse af Ældste T. J. Israelsen i Nordland, der ikke kunne komme til Mødet, men vilde komme til at afrejse med Emigrationen i Juni. Han oplæste derpaa en samlet Rapport over hele Konferencen, hvilken udviste, at Medlemmernes og Præstedømmets samlede Antal var 765. Siden forrige Møde var der døbt 83, udelukt 21, emigreret 17 og 10 døde. Der var afholdt 85 Forsamlinger hos Fremmede. Han foreslog derefter Kirkens

Authoriteter til Opholdelse, hvilke Forslag alle vedtoges enst. Derefter gjordes nogle Forandringer, med Hensyn til Missionærernes Arbejdsmarker.

Præs. C. D. Fjeldsted udtalte derpaa sin Glæde for atter at være samlet med de Hellige hersteds i dette store smukke Lokale, hvilket han troede var det bedste de Hellige havde i Europa. Gjorde nogle Bemærkninger angaaende Storthinget, som atter har nægtet os Religionsfrihed under Loven, samt om de mange Beskyldninger man ved denne Lejlighed fremførte imod os, skjønt vi ikke have andet Formaal end at tjene Gud, og holde hans Bud. S. 209. Taksigelse af H. C. Jensen. — Efterm. Kl. 2 fortsattes Mødet med S. 85 og Bøn af N. C. Schovgaard, hvorpaa Præs. Fjeldsted afbenyttede Tiden og bar Vidnesbyre om Kirkens fordums Organisation, og Præstedømmets Administration; om det fuldstændige Frafald, om Rigets Gaver og Velsignelser o. s. v., som i fordums Dage. — I samme Dags Forsamling om Aftenen, aflagtes kraftige Vidnesbyrd af H. C. Steffensen og C. D. Fjeldsted. — Mandag Form. Kl. 10 afholdtes et Raadsmøde, hvor Præs. H. A. Hansen oplæste en finansiel Rapport, hvilken paa Forslag af Præs. C. D. Fjeldsted antoges som korrekt og tilfredsstillende. Efter at H. A. Hansen og C. D. Fjeldsted havde givet nogle gode Raad, med Hensyn til at undgaa Gjæld o. s. v. og ligeledes givet nogle praktiske Vink til Missionærerne, og Ældste P. Andersen havde ligeledes udtalt sine Følelser; foreslog H. A. Hansen Mødet sluttet, hvilket skete med at synge en Salme, og Taksigelse af C. D. Fjeldsted.

M. Thorstensen.
Konferencens Skriver.

Orkaner i Amerika.

Angaaende de to sidste ødelæggende Tornadoer, som fandt Sted i Staterne Kansas, Wiskonsin, Illinois, Missouri, Ohio o. s. v. den 13de og 18de f. M., hidsætte vi følgende fra Des. News af 23de Maj: — Kansas, den 14de. Mange storartede Beviser paa Vindens Magt ere nedskrevne, der iblandt at en Mands Klæder bleve bogstaveligt afrevne fra hans Legeme. Fra et Hus i Mc. Geesgade, hvor en Dame sad og spillede paa Fortopiano, blev Taget bortført uden at berøre hende, eller den øvrige Del af Huset. Tab paa Ejendomme er 200,000 Doll. I Wyandotte Co. er Skaden 40,000 Doll. — Carthago Mo. den 14de. I Gaar Aftes Kl. 7—40, ramte en Storm, der antog en Cyclones Skikkelse, Byen Onoroga, beliggende nogle faa Mile vest herfra. I faa Minutter var Byen en Ruinhob; 6 Personer dræbtes, og 33 saaredes; Mange farligt. Joplin, Carthage slap med forholdsvis lidt Skade, men i det Uvejret passerede op igjennem Springriverdalen, jævnedes alting til Jorden, og baade Mennesker og Dyr dræbtes. I Balckov, i Nærheden af St. Joseph Mo. frelstes en Familie ved at skjule sig i en Hule. En Kone, der befandt sig alene i et Hus, bortførtes tillige med dette en 120 Alen, og døde derpaa strax efter. I Omegnen af Sturges Mich, søgte en Landmand tillige med sine tre Børn Tilflugt i sin Lade, men denne saa vel som baade ham og Børnene bortførtes og dræbtes. Skaden kan umulig vurderes i denne Egn. Tornadoen var ledsaget af den voldsomste Hagel, Regn og Lyn, man nogensinde har seet der. — Racine Wis, den 18de. Den første «Cyclone», som man har nogen Beretning om i vor Stats Historte, foer over Racine i Aften Kl. 7 og jevnede alt til Jorden, dræbte 20 og saarede over 100 Individer. Uvejrets Komme tilkjendegaves ved at Skyerne sønderbrødes, hvorpaa de antoge en hvirvlende Bevægelse, og strakte derpaa mod Jorden, hvilket foraarsagede en Bulder, der bedst sammenlignes med den Lyd som tusinde Jærnbanetog vilde foraarsage ved at fare over forskjellige Broer. I Wordlawn Ill, som for tre Aar siden besøgtes af en Cyclone, blev Banegaarden sønderknust, Banevogne hvirvlede om, og Stumperne spredte alle Vegne; selv noget af Banen blev revet op. — Ikke bør det forglemmes, at saadanne „lette" Artikler, som „Arbejdsvogne", i Racine kastedes ud i Søen. Al den anrettede Skade er ubeskrivelig, og mange Menneskeliv ere gaaet tabte.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Missionens Tilstand.

Da vi nu have besøgt de forskjellige Konferencer i den skandinaviske Mission og overværet Konferencemøderne i samme, finde vi os foranledigede til herved at ytttre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Værkets Fremgang i de skandinaviske Lande. Overalt, hvor vi have overværet Konferenmøder og besøgt de Hellige, ere vi blevne modtagne med den største Forekommenhed og Kjærlighed, og maa med Sandhed sige, at vi have haft megen Opbyggelse i disse Møder. — Det er os desuden en stor Glæde at kunne sige, at vore Brødre, der ere satte til at vaage over de Hellige, give i Almindelighed disse Vidnesbyrd om et retfærdigt Levnet; de søge for Størstedelen af al deres Magt, at adlyde Guds Bud og Befalinger, hvilke i disse sidste Dage ere gjengivne Menneskene til Efterlevelse, og Følgerne af at leve et saadant Levnet har været, at de ere blevne meget velsignede, hvilket især viser sig deri, at Herren aabner en Udvej for Mange til at gaa hjem til Zion, hvor de kunne have bedre Lejlighed til at „vandre paa Herrens Veje o. s. v." Som det vil sees af omstaaende Halvaarsrapport, er ogsaa et anseligt Antal tillagt Menigheden ved Daab, og endskjønt Folket paa mange Steder udviser mere Ligegyldighed for Evangeliets Principper end det kunde være ønskeligt, saa maa det dog siges, at Missionen som et Hele er i en trivende Forfatning, og vi nære den Forhaabning, at Værket formedelst Ældsternes og de trofaste Helliges forenede Bestræbelser endnu vil have Fremgang, og at nogle Oprigtige — trods Tidens sløve Aand — endnu vil annamme det frelsende Budskab. — Alle de Ældste, der have arbejdet som Missionærer i disse Lande, have i deres Liv og Lære vist sig at være Mænd, som ere besjælede af Guds gode Aand, og have foregaaet vore Søskende og alle Mennesker med et godt Exempel, værdigt til Efterfølgelse, og have taalmodigt udstaaet Haan og Foragt, og i det Hele taget baaret Missionslivets Besværligheder paa en rosværdig Maade, hvorfor de ogsaa — hvis de blive trofaste — ville have Herrens Velbehag over sig og vedblive at være en Ære til Gud og hans Rige. Vi sige til de Ældste og Alle, som bekjende sig til Kristi Kirke: Værer endnu trofaste, selv om Prøver ligge paa Eders Vej; svigt ikke den gode Sag, men vidner trofast om hvad I vide og forstaa, at vor Guds Rige maa fremmes, og de Oprigtige frelses, førend hans Straffedomme skal komme over Menneskene, hvilke staa for deres Døre.

Ankomst og Beskikkelse. Om Morgenen den 6te dennes havde vi den Glæde, at byde følgende Zionsældster velkomne til disse Lande. De ankom her til Staden den 5te om Aftenen efter en lykkelig Rejse, og beskikkes herved til at arbejde i de forskjellige Konferencer under Bestyrelse af sammes Præsidenter, som følger: Daniel K. Brown, Levan, i Aalborg Konf. — Ole Sørensen, Fountain Green, i Aarhus Konf. — Niels Petersen, Bloomington, i Kjøbenhavns Konf. — Charles J. Chri-

stensen, Ephraim, og Martin Christoffersen, Salt Lake City, i Kristiania Konf. — L. F. Swalberg, Gnnnison, August Svendsen, Spanish Fork, og John Wink, Salt Lake City, i Stockholms Konference.

Afløsning. Ældste H. O. Hansen (af Kristiania Konference) og Ældste Hugo Peterson, der har arbejdet paa Stjernens Kontor som Oversætter for „Nordstjernan", afløses med Tilladelse at begive sig hjem med Emigrationen den 15de dennes.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Emigrationens Afgang. Dette Aars anden Emigration, som bestod af 503 Sjæle, forlod under Ældste H. O. Magleby's Ledelse Kjøbenhavn i Dag (d. 15. Juni) Kl. 1 Eftm. pr. Dampskibene «Pacific» og «Milo», for at begive sig til det Sted, hvor Gud samler sit Folk mellem Vestens Bjærge. Af hjemvendende Zionsældster fulgte følgende med Selskabet: A. C. Nielsen, L. P. Christensen, S. C. Petersen, N. Heilesen, A. Hansen, T. C. Christensen, J. M. Christensen, M. Rasmussen, L. Svendsen, Tellef J. Israelsen, Bent Larsen, A. Eliasen, S. Peterson, L. P. Johnson, J. Yorgason og H. O. Hansen. Indskibningen foregik under et meget gunstigt Vejrligt, og den bedste Orden, for hvilken sidste Politiet, formedelst sin Nærværelse, især maa tilskrives Æren. Vi føle inderlig taknemmelige til Herren, at han i sin Naade har aabnet en Udvej for saa mange til at komme til det Sted, hvor deres Længsel stunder til, og ønske og bede ham, at han vil bevare vore Brødre og Søstre, at de lykkeligt maa naa deres Bestemmelsessted, og samles med Slægt og Venner i Zions Land.

NB. Ældste Håkon Anderson fra Kanosh, som ankom hertil den 4de Maj d. A, fulgte paa Grund af daarlig Helbred ogsaa med Emigrationen.

Notits. En Samling Hymner og Pilegrimssange, udgivet af Br. H. Johansen med vor Tilladelse, anbefales til Bogagenterne. Red.

Korrespondance.

Onion Fort, Utah, den 16de Maj 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Det er med Glæde, jeg afbenytter nogle faa Minutter med at skrive til Dem. Først vil jeg sige, at vor Rejse fra New York til Saltsøstad gik lykkelig og vel. Ingen døde og intet Ulykkestilfælde indtraf. Ved Synet af vort Bjærghjem følte Alle sig lykkelige, og som sædvanligt blev Emigranterne trakterede med Spise og Drikke paa Tiendegaarden. Vi ankom til Saltsøstaden den 30te April Form. Kl. 12. Strax efter vor Ankomst bleve Emigranterne modtagne af Slægtninge og Venner, og de, som ønskede Arbejde, kunde strax faa Beskjæftigelse for god Betaling. — Nogle bleve endogsaa lovede Penge i Forskud, i det Øjemed at sende dem tilbage til Skandinavien til Ægtefællers eller Børns Emigration. Hvor findes et andet Folk paa denne Jord, som vilde gjøre saa meget Godt for sine Medmennesker, som de Hellige i Utahs Dale? — Jeg er glad og lykkelig, at jeg atter er hjemme hos min Familie. Alting er saa godt, som det efter Omstændighederne kunde ventes at være. Min Ejendom, Hus og Hjem var i god Tilstand; min Hustru og mine Børn vare meget glade ved at see mig igjen, og det samme var ogsaa Tilfældet med mig. Børnene havde under min Fraværelse voxet saa jeg næppe kunde kjende dem. Mange smukke Bygninger ere i den Tid blevne opførte, baade i Saltsø-

stad og hersteds, saa der er sket stor Forandring i den korte Tid, jeg har været i mit Fædreland.

Jeg har nu begyndt at arbejde paa min Landejendom, og det synes mig ganske let; jeg bliver dog lidt øm i Hænderne, men det vil snart forvindes. Det er et stort Gode, at jeg har Lejlighed til at arbejde for mig selv, og kan da hvile, naar jeg føler dertil. — I det jeg nu skuer tilbage paa min Mission, føler jeg taknemmelig til Gud, at alt er gaaet saa godt, som det er, at han har saa rigeligt velsignet mig i mit Arbejde; og mine Følelser ere, at dersom jeg efter at have hvilt mig en liden Tid atter skulde blive kaldet til mit Fødeland, da vilde jeg med Glæde gaa; thi jeg kan af Erfaring sige, at store Velsignelser og himmelsk Glæde medfølger den Mand, som er kaldet af Gud, og i Oprigtighed gaar frem til Jordens Nationer for at forkynde Kristi evige Evangelium, og advare Jordens nedsjunkne Indvaanere om de Straffedomme, som skal komme.

Mange kjærlige Hilsener til Dem, Br. Fjeldsted, samt til Sundvall, Jørgensen, Petersen og alle bekjendte Hellige.

Deres Ven og Broder
N. R. Lindahl.

Efterretning fra Emigranter. Det lille Kompagni Hellige, som forlod Kjøbenhavn den 11te Maj d. A., ankom efter en lykkelig Rejse til New-York, Morgenen den 27de s. M., alt vel.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 272.)

Lad os et Øjeblik betragte denne Gjenstand: Det er umuligt for noget Menneske at opgive det nøjagtige Antal, uden direkte Aabenbaring fra Gud, men vi kunne dog tilnærmelsesvis anslaa det. Herren har gjennem Aabenbaring sagt, at Lucifer, en Lysets Engel, satte sig op imod Gud, meddragende en tredie Del af Himlens Hærskarer; og han blev nedstyrtet til Jorden, og Himlene græd over ham. Hvor mange bleve nedstyrtede fra Himlene til Jorden? Vi antage at de himmelske Indbyggere der her hentydedes til, vare Aander fødte af vor evige Fader, og bestemte til at komme ned til Jorden og iklædes Tabernakler. Hvor mange vare der bestemte til at komme ned til Jorden og iføres Tabernakler? Dette kan atter blive vanskeligt at sige, og dog, maaske vi kunne opnaa vor Hensigt. Det bliver i Almindelighed antaget at henved 1,000,000,000 bebo Jorden ad Gangen, skjønt de sidste statiske Raporter angive 1,400,000,000, for Nærværende. Men lad os nu sige 1,000,000,000. Det paastaas ogsaa at en Slægt uddør hvert $33^1/_3$ Aar, hvilket altsaa vil udgjøre 3,000,000,000 i et hundrede Aar; naar multipliseret med 10 vil dette udgjøre 30,000,000,000 i et 1000 Aar, hvilket om multipliceret med 7 vil udgjøre 210,000,000,000 i 7000 Aar. — Man kunde fremkomme med den Paastand, at da vor Jord først blev beboet existerede der blot to Personer, og at der efter Floden kun var efterladt otte Personer, men det er meget muligt, at Jordens Indvaaneres Antal gjennem Millenniet vil tiltage hurtigt, eftersom et Menneskes Alder vil blive lig et Træs, og at Jor-

dens Indvaanere ikke ville uddø, som de nu gjøre. — Men lad os nu formode, at 100,000,000,000 faldne Aander bleve nedstyrtede fra Himmelen, og om der saa er 1,000,000,000 Indvaanere paa Jorden nu for Tiden da vilde der jo blive 100 onde Aander mod hvert Individ; Mand, Kvinde og Barn paa Jorden, og alle disse onde Aanders Mission er simpelthen, at vildlede Menneskenes Børn, og forføre dem til at gjøre Ondt og foraarsage deres Ødelæggelse. — Jeg ønsker at alle vore Sønner og Døttre ville overtænke dette, og erindre i hvilken Fare de befinde sig, samt hvilken Strid de have at gjennemgaa. Disse hundrede onde Aander, som hver Person har at kjæmpe imod, søger at lede os i alle mulige Slags Fristelser. til at bruge Tobak, røge, drikke sig beruset, bande sværge, lyve, stjæle, bedrive Hoer, begaa Mord og alle tænkelige Onder, der kunne tjene til at afskjære dem fra deres Ophøjelse, saa vidt som muligt. — Derimod er Guds Aand i stadig Virksomhed, og strider med al Magt for at bevare Menneskenes Børn fra alle disse Onder. Herren har givet sine Engle Varetægt over os, og de gjøre alt hvad de kunne for vores Saliggjørelse. Vi have ikke desto mindre vor frie Villie, til at vælge det Gode, og sky det Onde eller omvendt. Herren tvinger Ingen til at indgaa i Himmerigets Rige, lige saa lidt som han tvinger Nogen til at gjøre Ondt. Naar et Menneske fristes til at gjøre Ondt, da sker det ved Djævelens Kraft, hvilken er al Retfærdigheds Fjende. Jeg føler stor Nødvendighed for, at de Unge skulle søge det som er godt. Naar som helst I blive fristede til at gjøre Ondt, da vend Eder bort derfra. Omtal aldrig Kristi Evangeliums Ordinantser med Letsindighed, og naar I træffe paa Personer som gjøre det, da sky deres Selskab. Sky Brugen af Tobak og stærke Drikke, for det leder til meget Ondt. I lægge i Eders Ungdoms Dage en Grundvold til en Karakter, hvilken vil bestemme Eders endelige Ophøjelse eller Fornedrelse gjennem baade Tid og Evighed, enten til Godt eller Ondt. Herren har formedelst Aabenbaring (see Doc. & Cov. Sec 130) underrettet os om, at hvilken som helst Kundskab, Princip eller Oplysning vi opnaa i dette Liv, vil følge med os i Opstandelsen, og hvilken som helst Person, der i dette Liv formedelst Flid og Lydighed opnaar at samle større Kundskab og Lys end en anden, vil have denne Fordel i den tilkommende Verden. Vi burde derfor Alle være flittige til at hige og stræbe efter Lys og Kundskab, og formedelst vor frie Villie foraarsage megen Retfærdighed, og ikke vente til alle Ting blive os befalede, og stor vil vor Belønning blive, for at have gjort det Gode.

For at kunne vide hvad enten en Aabenbaring er fra Gud eller ikke, maa vi følge Apostlen Jakobs Raad i denne Henseende, nemlig: „Men dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjærne og uden at bebrejde, saa skal den gives ham (Jak. 1, 5.) Atter siges der: „Beder saa skal Eder gives, leder saa skulle I finde, banker saa skal der oplades for Eder. — Det var i Fortrøstning til denne Forjættelse, at Joseph Smith bøjede sig for Herren, og i Jesu Kristi Navn bad om Kundskab, Visdom og Forstand, for at kunne vide hvad han burde gjøre for at blive frelst, og det viste sig at Herrens Forjættelser ved Apostlen Jakob vare af Betydning og at Himmelen aabnedes for hans Syn og Faderen og Sønnen aabenbaredes for ham, og den store Elohims Røst lød: „Denne er min elskelige Søn, hør ham." Dette var den første Aabenbaring Gud

gav ham; han adlød Jesu Røst i hele sit fremtidige Liv og erholdt en Samling Aabenbaringer og Herrens Ord saalænge han forblev i Kjødet. Joseph Smith efterlod saa stærkt et Vidnesbyrd, som nogensinde blev givet den menneskelige Familie, og beseglede dette sit Vidnesbyrd med sit Blod. — For at erholde Aabenbaringen fra Gud, er det nødvendigt at følge den selvsamme Retning, men jeg ønsker at indprænte denne Sandhed paa Eders, den opvoxende Slægts Sind, og saa mange som læser disse Vidnesbyrd, at Gud ikke giver Aabenbaringer, eller sender Engle til Menneskene og gjøre Mirakler for at tilfredsstille Mennesker, som blot søge efter Tegn. Naar Evangeliet er givet os ved Frelserens og indspirerede Profeters og Apostlers Mund, da er der ingen Nødvendighed for, atter at have disse Ting aabenbarede til os. Eftersom Præstedømmet er givet tilbage til Jorden igjen og Guds Aabenbaringer ere os givne og Evangeliets Fylde aabenbaret burde vi undersøge dem, og samle Kundskab formedelst Tro. Vi burde ransage gode Bøger og den Helligaand vil bringe saadanne Ting til, vor Erindring, som vi staa i Trang til i den samme Stund vi blive fremkaldte til at lære Folket. Men naar som helst en Præst, Ældste, Profet, Apostel eller andet Sendebud er udsendt af Gud til at forkynde Evangeliet, samle de Hellige, forrette Ordination i Templer eller udrette noget som helst af Herrens Ærinder, og den samme Mand er trofast og ydmyg for Herren i sine Bønner og i sine Pligter, og der er en eller anden Snare eller Onde i hans Vej, eller de Retfærdige burde opsøges, eller en Fare forestaar en Emigration til Lands eller Vands, eller Kundskab behøves at blive tilkjendegivet om nogen Ting i et Tempel — da vil Herren aabenbare Alt, hvad som er nødvendigt for at møde alle Slags Farer eller Onder. — Joseph Smiths Lærdomme til Præs. John Taylor og de øvrige af os var, at søge om at erholde den Helligaand, blive bekjendt med den, lytte til dens Tilhviskning og adlyde dens Røst, og den vilde da snart blive et Aabenbaringsprincip i os. — Vi have i vor forbigangne Erfaring befundet dette at være sandt, og for at komme til Overbevisning om, hvad enten en Aabenbaring er fra Gud eller ikke, maa vi sammenligne det med de til os allerede aabenbarede Principper, og om vi da befinde det som aabenbares os at være sandt, da vide vi, at det er fra Gud, thi Sandhed er en af hans Egenskaber, og den Helligaand vildleder Ingen. Naar en Mand bliver bekjendt med den Helligaands Tilhviskninger, hvilket er Aabenbaring, skulde han være meget punktlig med Hensyn til at adlyde den, thi deraf afhænger maaske hans hele Liv. Aabenbaring er en af den Helligaands Gaver, og til Fordel for mine unge Venner, som maaske læser denne Bog, vil jeg fremføre nogle Exempler fra min egen Erfaring som Bevis paa Aandens Tilskyndelser, og Følgerne af at adlyde dem:

Efter min Tilbagekomst til Vinterkvartererne i Aaret 1848 fra vor Pionerrejse, blev jeg af Kirkens Præsidentskab beskikket til at medtage min Familie og begive mig til Boston for at indsamle Levningen af de Sidste Dages Hellige, og vejlede dem til Dalene imellem Bjærgene. — Medens jeg var paa Rejsen mod Øst, forblev vi en Nat hos en af Brødrene i Indiana; Orson Hyde og jeg satte vore Vogne Side om Side ude i Gaardspladsen, næppe to Fod fra hinanden. Dominius Carter fra Provo, min Hustru og fire Børn vare med mig, nogle af os sov om Natten i Vognen, medens de øvrige sov inde i Huset. Jeg

havde kun ligget en ganske kort Tid, da en Stemme hviskede til mig: „Staa op flyt Din Vogn.“ Det var ikke en Røst som Torden, Lyn eller Jordskjælv; men Guds Aands stille, sagte Røst — den Helligaand. Jeg stod derfor op, flyttede Vognen og satte den op ved Siden af Huset. Efter at jeg atter havde begivet mig til Hvile, sagde samme Stemme: „Staa op og flyt dine Muldyr fra det Egetræ,“ hvilket var omtrent tre hundrede Fod fra hvor Vognen nu stod. Jeg adlød; jeg flyttede Muldyrene fra Egetræet til et ungt Hickorytræ, hvor jeg bandt dem, og begav mig derpaa til Hvile. Tredive Minutter vare næppe forløbne førend en Hvirvelvind oprykkede Træet, hvortil mine Muldyr havde været bundne, og førte det en hundrede Yards bort, og i Farten slæbte det over Stedet, hvor min Vogn havde staaet, og i dets Fald naaede Spidsen af de øverste Grene dog min Vogn. Ved den paafølgende Morgen at maale Træets Rod fandt jeg, at det ved Roden maalte ca. 5 Fod i Gjennemsnit; det faldt blot en Fods Afstand fra Br. Hydes Vogn, men beskadigede den ikke. Ved at lytte til Aandens Tilhvisken frelste jeg saaledes ikke alene min Familie Liv, men beholdt ogsaa min Befordring uskadt. Næste Morgen forsatte vi Rejsen med Glæde. — Medens jeg paa min Tilbagerejse til Utah i Aaret 1850 anførte et stort Kompagni Hellige fra Boston og andre østlige Stæder, sluttede jeg ved vor Ankomst til Pittsburg Overenskomst med Kaptejnen paa en Flodbamper om, at han skulde føre mig og Kompagniet fra nævnte Sted til St. Louis; men aldrig saasnart havde jeg gjort denne Forberedelse før en Stemme hviskede til mig: „Gaa ej med denne Damper, hverken Du eller Dit Kompagni.“ — Jeg adlød den sagte Stemme og vi tog med en anden Flodbamper. Den førstomtalte Damper forlod Pittsburg i Mørkningen, medtagende 200 Passagerer. Efter at være sejlet en fem Mile ned ad Ohiofloden kom der Ild i Skibet, saa dette ikke kunde naa Land, og næsten alle de Ombordværende omkom enten i Ilden eller Vandet, hvorimod vi ankom lykkeligt og vel til Bestemmelsesstedet paa Grund af, at vi fulgte Aandens Tilkjendegivelse. — Ligeledes, efter at jeg en Gang havde overværet en af vore Aarskonferencer i Saltsøstad, og havde deltaget i mange Forretningsaffærer, følte jeg mig noget træt og udmattet ved Konferencens Slutning, hvorfor jeg bestemte mig paa at begive mig til mit Hjem og hvile mig lidt. I det jeg begav mig ind i Gaardsrummet sagde Aanden til mig: „Spænd for og kjør til Din Mark;“ hvilken var en tre Mile syd for Tabernaklet. Efter at være ankommen til Bestemmelsesstedet, kom jeg snart til Kundskab om Aarsagen til Aandens Tilskyndelse. — Vandkanalen var bristet, og Vandet flød omkring mit Hus, Lade og Gaardsrum. Min Hustru vadede i Vandet, gjørende Forsøg paa at lede det bort fra Husets Omgivelser, for at frelse baade dette og dets Beboere. Ved nu selv at anstrænge mig til det Yderste, lykkedes det ogsaa at frelse Huset m. m. — Denne samme Aabenbaringsaand har til mange forskjellige Tider været tilkjendegivet mine Brødre, under deres Virksomhed for Forfremmelsen af Guds Rige, hvorfor jeg her vil anføre et af disse Tilfælde: Da Ældste Charles C. Rich var paa Rejsen fra Sacramento til San Bernadino Cal. i Selskab med et Kompagni Brødre, havde han en stor Pengesum, bestemt til Opkjøbelsen af Land; dette blev paa en eller anden Maade bekjendt for nogle Røvere, hvilke naturligvis begave sig forud, for at berede dem paa at overfalde Brødrene og

fratage Br. Rich Pengene. Et betydeligt Stykke Vej fra det Sted, hvor Røverne laa skjulte, kom Brødrene til en Gangsti, der syntes at føre til et afsides liggende Sted, og i det samme blev Br. C. C. Rich til de øvrige Brødres Forundring ved Aanden tilskyndet til at tage ad denne Sti. Han følte sig selv forundret derover, ikke vidende, at Fjender lurede paa dem, men de ankom lykkeligt til Bernadino, med Liv og Penge i god Behold.

Jeg vil nu anføre nogle Exempler paa Følgerne af, ikke at adlyde Aandens Røst: For nogle Aar siden opholdt en Del af min Familie sig i Randolph Rich Co., hvorfor jeg med Befordring var der paa et Besøg i December Maaned. Under dette mit Ophold der, hændte det en Mandag Morgen, at Aanden hviskede til mig, sigende: „Tag Din Befordring og rejs hjem til Salt Lake City." Saa snart jeg lod mig forstaa med dette til min Familie, bad de mig paa det venligste at vente lidt længere. Jeg efterkom endelig deres Forlangende og forblev til Søndag Morgen, uagtet Aanden hele Tiden vedblev at paaminde mig om at rejse. Jeg begyndte snart at føle mig noget skamfuld, hvorfor jeg om Lørdag Morgen spændte for, og begyndte Rejsen til Saltsøstad. Ved min Ankomst til Woodruff anmodede Biskoppen mig om at forblive Lørdagen over, og han vilde da gjøre mig Rejseselskab. — Jeg fortalte ham, at jeg allerede havde ventet for længe og fortsatte nu uophørlig Rejsen, men en femten Mile fra Wasatch blev jeg overvældet af en voldsom Snestorm, og kort Tid derefter kunde jeg hverken se Vejen eller styre mine Heste, saa haardt blæste Stormen fra den Kant mod hvilken jeg rejste. Jeg hang nu Tømmen løst, og skjulte mig under Vognsejlet, overladende mig ganske i Herrens Varetægt og anbetroede Hestene til sig selv. Jeg bad derpaa til Gud, at han vilde tilgive min Forseelse i ikke at adlyde Aandens sagte Stemme. Samme Dags Aften naaede mine Heste lykkeligt og vel til Wasatch, skjønt med megen Besvær, da Sneen laa saa dyb, at Axlerne slæbte hele Tiden. Jeg var saa heldig at faa mine Heste anbragte under Skjul, og maatte nu forblive her til næste Mandag Aften, da Sneen nu laa sex Fod dybt, og det endnu sneede stærkt. Det var med megen Besvær at jeg frelste mine Hestes Liv, men fik dem tilsidst anbragte i en Banevogn og ført til Ogden, hvorimod om jeg havde adlydt Aandens Stemme, kunde jeg have rejst paa en god Vej til Saltsøstad, fri for Snestorm. Jeg har saaledes modtaget baade Ondt og Godt, som Belønning for baade Lydighed og Ulydighed, og er derfor af den Mening, at jeg er retfærdiggjort i at formane mine unge Venner til altid at lyde Aandens Tilhviskninger, og de ville da til alle Tider være bevarede. — Guds Aand vil lede og styre Alle, som vil tillade den det, og som søge efter den. Dette er i Særdeleshed af stor Nødvendighed for unge Ældster, som arbejde i Herrens Vingaard; thi Herren kjender hvor de Retfærdige, Ærlige og Sagtmodige paa Jorden ere, og vil lede de Ældste til dem. Jeg har allerede anført et mærkeligt Tilfælde, som skete med mig i Byen Hanley England 1840. I dette Tilfælde dikterede Aanden mig modsat mine Forventninger, men ikke desto mindre adlød jeg og begav mig mod Syd, og Læseren kjender Resultatet.

(Sluttes.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien

for Halvaaret 1883.

Konferencer.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konferencepræsidenter.
Danmark:															
Kjøbenhavn..	6	2	9	3	35	33	34	17	679	798	56	19	18	4	H. O. Magleby.
Aarhus.....	4	4	6	7	41	12	31	7	521	612	58	15	27	2	J. M. Christensen.
Aalborg....	5	2	5	12	27	10	17	7	460	521	57	19	10	6	L. P. Christensen.
	15	8	20	22	103	55	82	31	1660	1931	171	53	55	12	
Norge:															
Kristiania...	8	2	8	5	76	39	28	5	594	742	67	16	23	10	H. A. Hansen.
Sverrig:															
Stockholm...	8	1	1	7	80	44	41	14	992	1171	95	3	30	12	C. A. Ek.
Gøteborg...	7	—	2	8	45	29	29	20	492	615	32	8	9	5	A. Eliasen.
Skaane.....	6	1	—	11	20	15	9	5	364	413	53	10	7	2	J. Jorgason.
	21	2	3	26	145	88	79	39	1848	2199	180	21	46	19	
Island.....	1	—	—	2	—	—	—	—	27	27	7	—	—	—	Gisli E. Bjarnason.
Total	45	12	31	55	324	182	189	75	4129	4899	425	90	124	41	

Nyheder.

Deres Majestæter Kejseren og Kejserinden af Rusland, kronedes med megen Højtidelighed den 27de Maj d. A. Samtidigt uddrød alvorlige Jødeforfølgelser i Sydrusland; et Sted maatte Militæret give Ild, hvorved Mange saaredes. — Hængebroen mellem N. Y. og Brooklyn aabnedes den 24de f. M. — Grænserne mellem Tyrkiet og Østerrig ere foruroligede, flere Fægtninger have fundet Sted. — De Franske have lidt et Nederlag i Tonkin; (Bagindien) Forstærkninger sendes. — Paa Hayti er en Opstand i fuld Bevægelse; der er sket flere Træfninger. De frygteligste Orkaner rasede forrige Maaned, i de For. Stater. I Japan foretages Kystbefæstninger, en Krig med Kina forventes.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Juli 1883. 32te Aargang.

Tale af Præs. John Taylor,

afholdt i Saltsøstad, den 8de April 1883.

Vi have haft en meget interessant Konference, og mange udmærkede Principper ere blevne fremlagte for Folket. Som jeg sagde Præstedømmet i Aftes, indtage vi en meget forunderlig Stilling paa Jorden; — en Stilling, hvilken vi ikke indehave efter vort eget Valg. Gud har udstrakt sin Haand for at udføre sine Hensigter paa Jorden, og i dette Øjemed har han aabenbaret sig selv fra Himmelen, ligesom vi have hørt omtale i denne Konference. Han har ifølge dette aabenbaret sig selv og Sønnen Jesus Kristus, gjengivet det hellige Præstedømme ved et Præstedømme eller Dele af et Præstedømme, hvilket existerede i fordums Dage. Disse, som holde dette evige Præstedømme, og som tjene i det gjennem Tid og Evighed, have været beskikkede fra Himmelen til at komme her paa Jorden, for at fuldbyrde de selvsamme Ting, om hvilke de selv have profeteret. Endskjønt vi, sammenlignelsesvis talt, kun er et lille Folk, saa sker det dog nu, ligesom i Jesu Dage, nemlig at Evangeliet er lig en liden Surdej, som lægges i en Maade Mel, hvilket vil foraarsage, at det altsammen vil blive gjennemsyret. Alle og enhver i denne Verden vil dog ikke annamme Evangeliet, men Herren vil have sin egen Maade paa at afstedkomme sine Affære, og stor Trængsel vil overrumple Jordens Beboere. Som I have hørt, vil mange af de Ugudelige dræbe de Ugudelige, men efter at disse Ting ere fuldbyrdede, ville de Gode, de Hæderlige, de Dydige og Rene, som ønske at tjene Gud, alle indtage deres Stillinger, og dette, som blev omtalt af Jesus, vil blive opfyldt, nemlig: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Den Tid vil endnu komme, da den Allerhøjestes Hellige skulle indtage Riget, og holde Herredømmet under den ganske Himmel; disse ere Principper, hvormed vi alle ere vel bekjendte. Mange vigtige Tildragelser vilde imidlertid tage Plads, og et stort Arbejde vil blive udført af de af Herren dertil beskikkede Sendebud, saa vel som disse, der herefter ville blive beskikkede til Gjennemførelsen af hans Hensigter og Fuldbyrdelsen af hans retfærdige Villie. Det er i denne Hensigt, at det hellige

Præstedømme er bleven gjengivet, og i samme Øjemed er Budskabet om Liv og Salighed blevet proklameret til Jordens Beboere; det er ogsaa i samme Øjemed, at Folket, efter at have annammet Evangeliet, samles tilsammen, paa det at Herren maatte have et Folk, der kunde være under Indflydelse af hans Helligaand. Vi ere alle døbte med een Daab, og have alle annammet af den samme Aand, og hvor som helst disse Ordinantser ere blevne administrerede i Overensstemmelse med Guds Orden, og ere blevne annammede af de Trofaste iblandt Nationerne paa Jorden, da have de haft den samme Virkning. Jeg har selv været iblandt Nationerne, og har døbt og givet Folk Haandspaalæggelse, i mindst tre forskjellige Sprog, og den selvsamme Aand er bleven meddelt alle disse forskjellige Folk, og saaledes sker det iblandt alle Folkeslag. Herren har sagt, at han vilde forsamle sine Udvalgte fra Jordens fire Hjørner, og hvorledes udfører han dette? Ved at paavirke deres Sind, som annamme Evangeliet. Jesus sagde fordum — og det er ligesaa sandt i Dag —: „Mine Faar høre min Røst, og kjende den, og de følge mig. — Men en Fremmed kjende de ikke, men fly fra ham, fordi de kjende ikke den Fremmedes Røst." (Joh. 10de Kap.) Det er under denne Aands Indflydelse, at vi ere blevne samlede tilsammen. Vi plejede at synge:

Hvor skal vi følge Dig?
Den ganske Vej til Zion,
Vi vil' følge Dig.

Hvad bevægede Eder til at samles her? Den levende Guds Aand, og I kunne ikke blive borte. Vi have her i Dag Repræsentanter fra mange Nationer, og her er Ældster tilstede, som have prædiket Evangeliet iblandt mange Folkeslag. For nogle faa Aar siden blev der ved en af vore offentlige Højtideligheder ikke repræsenteret mindre end fem og tyve Nationaliteter, og saaledes vil vort Arbejde vedblive at tiltage og udspredes. Apostlerne, de Halvfjerds, Ældsterne og Mænd, som have annammet Sandhedens Lys, ville udsprede dette store Lys til andre af Guds store Familie overalt i Verden. Dette er et Arbejde, som paahviler Israels Ældster, og ikke førend dette bliver fuldført have vi udført vor Mission her paa Jorden. Der er dernæst andre Arbejder som vi have at gjøre vedkommende Kirken, Riget og Guds Zion. Jeg tænker sommetider, at vi som et Folk ere noget sekteriske i vore Følelser, og det kunde maaske være godt en Gang imellem at betragte den Afgrund, hvorfra vi bleve uddragne, og den Klippe, fra hvilken vi bleve udhugne. Vi ere altfor færdige til, ligesom Sektererne i deres forskjellige Ordener — at udbryde:

„Herrens Tempel, Herrens Tempel,
Herrens Tempel ere vi!"

og vi ere undertiden tilbøjelige til at forglemme den Mission, som Gud har paalagt os, hvilken er en Naadens Mission; en Lysets Mission; en Oplysningsmission, en Mission, der er bestemt til at ophøje og forædle Menneskeslægten, nemlig alle disse, som ville annamme og adlyde den. Den er ikke bestemt for os alene, men den er ogsaa bestemt for alle Mennesker. Hvem er Verden, og hvem ere vi? Vi sige, at vi ere Guds, vor himmelske Faders Børn; dette er hvad Skriften siger. Men hvad med Hensyn til den øvrige Verden? — sig for Ex. denne Nation og alle andre Nationer, — hvad angaaende dem, hvis Børn ere de? De ere ogsaa vor himmelske Faders Børn, og han er ligesaa interesseret for deres Velfærd, som for vores; og som en kjærlig og velgjørende Fader mod sine Børn, har han fra Slægt

til Slægt søgt at fremme Menneskeslægtens Lyksalighed, Velfærd og Ophøjelse. Og lad mig her sige, at han er Livets Kilde, og ligeledes al Lysets og Oplysningens Kilde, og som vi plejede at sige i den engelske Kirke, da jeg var en lille Dreng, og jeg formoder de sige det samme endnu: „Det er ham, som skabte os, og ikke os selv; vi ere hans Folk, og Faarene i hans Græsgange; han forsøger os." Vi tale sommetider om, at Herrens Haand er over os, og det er den ogsaa, og vil for evigt blive over os, dersom vi blot ville tjene ham, thi han er altid trofast. Men hans Haand er ogsaa udrakt over Jordens Nationer; han er interesseret i denne og alle Nationers og Folkeslags Velfærd, saa vel som i vor. Hvilken var den største Velsignelse, som tillagdes Abraham? En var, at hans Sæd skulde blive mangfoldig, som Stjærnerne paa Himlen, og som Sand ved Havets Bred. Jeg ved ikke, om han vilde have faret vel i dette Land (Amerika) nutildags; man vilde have kommet efter ham for Polygami. Folk tro ikke saa meget paa dette nu, som fordum. Ikke desto mindre befalede Herren ham at tage nok en Hustru, men maaske Herren begik en Fejltagelse; han havde ikke studeret „moderne Kristendom"; han var maaske — i de fremadskredne Kristnes Sprog — „ikke med Tiden". Men lige meget hvad der end maatte blive lært eller sagt desangaaende, thi ifølge den Optegnelse, som er kommet ned til os, brugte Herren at tale til Folket i de Dage.

Men lad mig henvise til en anden Velsignelse, som staar i Forbindelse med Abraham, nemlig: at „i ham og i hans Sæd skulle alle Slægter paa Jorden vorde velsignet"; eller med andre Ord, at Gud gjennem ham og hans Sæd vilde opreise Mænd, gjennem hvilke han vilde meddele Sandhed, Oplysning og Saliggjørelse til Verden. Der er sagt, „at Herrens Herlighed er Kundskab"; og han ønsker at meddele til Menneskeslægten af denne Kundskab, paa det de derved maatte kunne blive ophøjede til Guddommens Nærværelse. Abrahams Efterkommere skulde blive Guds Sendebud; Delegerede fra Himmelen, beskikkede af den store Jehovah til at proklamere hans Ord til det faldne Menneske, — til hans Børn; thi vi ere blevne underrettede om, at „Gud har gjort, at al Menneskens Slægt bo paa Jorden af et Blod" o. s. v. (Ap. Gjern. 17, 26.) Under Indflydelsen af hans Aand har Mennesket udrettet meget Godt; og der findes i Dag hæderlige og oprigtige Mænd i skarevis, som i deres Hjærter frygte Gud, men have endnu ikke funden den rette Vej; men efter sit Forsyns Naade har han samlet et Folk ud fra alle Nationer, paa det de maatte blive lærte i Henseende til Livets og Saliggjørelsens Love; og dette er sket som Opfyldelse af fordums Profeti. — Jeremias har for Ex., i det han hentydede dertil, sagt, at han (Herren) vilde tage dem een af en Stad, og to af en Slægt og føre dem til Zion. Og hvad vilde han gjøre med dem, efter at have bragt dem der? Han vilde give dem Hyrder efter sit eget Hjærte, som skulde føde dem med Kundskab og Forstand. (Jer. 3, 14. og den samme store Tildragelse er ogsaa omtalt af andre Profeter.

Jeg var meget vel tilfreds med de Bemærkninger, som gjordes af Broder Erastus Snow, med Hensyn til vor egen Nation, i hvilken, som han bemærkede, det var sket, at formedelst den almægtige Guds Kraft, og i Overensstemmelse med Herrens Ord, som omtales i Mormons Bog, at Folket fra først af til-

skyndedes til at komme her, samt hvorledes de efter at være komne her stred for menneskelig Frihed paa dette Land; og det var ligeledes formedelst Guds Kraft, at dette Lands Fædre forfattede Uafhængighedserklæringen, og ligeledes dette, de menneskelige Rettigheders Beskyttelsesmiddel: De Forenede Staters Konstitution. Der findes ikke det Mindste af de saakaldte snæverhjærtede og indskrænkede Følelser tilkjendegivet i nævnte Dokument; det er omfattende og udtryksfuldt. De havde i Philadelfia en Klokke, hvilken jeg, og maaske mange af Eder, har seet, hvorpaa fandtes følgende Indskrift: „Forkynd Frihed i det ganske Land, og til alle dets Indvaanere;" men det bedrøvede mig at see, at Klokken var revnet, — jeg formoder den revnede paa Grund af at være bleven overanstrænget under Uafhængighedserklæringens Proklamation — og jeg har siden tænkt, at den endnu ikke er bleven sammenloddet. Men uagtet alle de Svagheder og Ufuldkommenheder, der hænge ved Mennesket, saa har dog denne Nations Regjering været et Bolværk til menneskelige Rettigheders Beskyttelse, og jeg følte stolt, da Mr. Edmunds tilligemed sine Kollegaer fremlagde det Udkast til Lov, som er bekjendt under Navn af «Edmunds Bill», at der fandtes saa stort et Antal af Gentlemen, som havde moralsk Mod nok til at opponere derimod paa saa bold og mandig en Maade, som de gjorde, bevisende derved paa det tydeligste, at de i deres Bryst nærede Konstitutionens Principper. Jeg respekterer saadanne Mænd, og de have alle hæderlige og rettænkende Menneskers Ære og Respekt. De kunde udstaa at blive gjort upopulære i religiøse Bigotteres og fanatiske Politikkeres Ojne; men de kunde ikke udstaa at blive seet iblandt disse, som ere færdige til at nedrive og sønderslide Menneskerettighedens Bolværk, og trampe vort Lands Flag i Støvet. De tro ikke paa vor Religion; dette er naturligvis deres egen Sag, og ikke vor, lige saa lidt som vor Religion vedkommer dem, hvilket de ogsaa forstaa at skattere. Der gives tvende Ting, paa hvilke jeg har været meget bestemt, siden jeg kom saa vidt, at jeg kunde forstaa Noget; den ene var, at jeg vilde dyrke Gud efter eget Behag, uden at have Nogen til at diktere mig i denne Retning; heller ikke vilde jeg diktere noget Menneskes Tro, lige saa lidt, som Nogen skulde diktere min Tro. Den anden var, at jeg vilde bruge min Stemmeret efter eget Behag; og jeg nærer den samme Mening i Dag. — Da Kommissionærerne ved Hjælp af Edmundsloven foretog deres extraordinære Regjering og befalede Prøveeden, erklærende hvem der skulde stemme og hvem der ikke skulde stemme, kunde jeg ikke undgaa at bemærke, at Folk bar sig meget naragtigt ad; at de ikke vidste, hvad de gjorde; men hvad enten de vidste eller ikke, saa var Forsøget paa at frarive dette Folk dets Friheder og Rettigheder hverken mer eller mindre end et indirekt Forsøgt paa at nedrive den amerikanske Friheds Bolværk. Vi kunne ikke deltage i dette uforsvarlige Angreb paa Menneskerettigheder og Frihedens Principper. Hvad ville vi da gjøre? Det er meget sandt, at man ingen Ret har til at behandle os paa den Maade, som er sket; det er sandt, at man ingen Ret har til at forbyde os at stemme, uden foregaaende Forhør og Rettergang, lige saa lidt, som man har Ret til at foreskrive os en Prøveed, eftersom den er ulovlig og modsat vore Rettigheder, som amerikanske Borgere. Men vi ville foreløbig underkaste os paa Naade, absentere os fra Valgstederne, hellere end at indtage en truende Holdning, og naar

Tiden kommer, ville vi prøve disse Foretagender overensstemmende med Landets Love, og de Friheder, som garanteres i de Forenede Staters Konstitution, hvilken vi anerkjende og respektere. Have vi opgivet vor Stemmerettighed? Nej, vi have ikke. Ville vi nogensinde gjøre det? Nej, aldrig! Have vi i mindste Maade afveget fra de Principper, ved hvilke vi fra Begyndelsen af bleve beskyttede? Nej, vi mene endnu at leve ved dem, samt stride lovmæssigt for vore Rettigheder, — ikke ved Hjælp af Dynamit eller Nitroglycerin, — men konstitutionsmæssigt; ikke alene for at forsvare vore egne Rettigheder, men ogsaa vore Børns, og hver fribaaren Mands i det ganske Land. Dette er den Kours, vi agte at tage.

Som jeg før sagde, ere vi blevne kaldte fra Jordens Nationer af ham, som er vor Fader, og vi ere hans Børn; og han har befalet os at bede, og vi skulde gives; at banke, og der skulde oplades for os. Meget godt. Hvad skulle vi da gjøre? Vi ville anvende de bedste Midler, som ere i vor Omraade, for at forsvare vore Rettigheder, og dernæst gaa, og efterat vi have gjort dette, ville vi anraabe vor himmelske Fader om at hjælpe os. Vil han gjøre det? Ja, han har gjort det, og vi anerkjende hans Styrelse med Hensyn til disse Ting. Han har hørt vore Bønner uden Støj eller Tummult. Han har hidtil sagt os, at dersom vi ville vedblive at adlyde ham, og iagttage hans Love, vil han befri os, og diktere os lige til det Sidste. Vi behøve ikke at nære mindste Frygt angaaende Udfaldet. Han har lovet os, at for saa vidt som vi ville adlyde hans Villie og holde hans Befalinger, vil han føre vore Krige, og jeg føler tillidsfuld og ganske rolig, og jeg følte lige saa rolig under den Uro, der herskede over hele Landet for nogle faa Maaneder siden, som jeg føler i Dag; vidende dette, at dersom vi ville gjøre vore Pligter, Herren vil gjøre sin. Vi kunne ikke vel komme ud af at bære os naragtigt ad, fordi Andre gjør det. — Vi gjøre Fordring paa at være Mænd og Kvinder, som ere i Besiddelse af Trofasthed, Sandhed og Dyd og at have Tro paa Gud. Dette burde ikke alene være vor Bekjendelse, men ogsaa vor Praxis; vi bør efterkomme og opfylde vor Guds Lov og Villie. — Jesus lærte sine Disciple, hvorledes de skulde bede; han sagde: „Vor Fader, Du, som er i Himmelen;" — d. e. Eders Fader og min Fader, Gud og Fader til alt Kjøds Aander. „Vor Fader, Du, som er i Himmelen, helliget vorde Dit Navn! O Gud, vi ære og frygte Dig, vi iagttage Din Lov, og vi ønske at holde Dine Befalinger, og fraholde os alt Ondt, paa det vi kunne blive antagelige for Dig. „Helliget vorde Dit Navn, tilkomme Dit Rige." Vi ære Dig, o Gud, og tilskrive Dig Æren for alt, hvad vi besidde i denne Verden, samt alt hvad vi forvente at annamme i tilkommende Evigheder. „Tilkomme Dit Rige." Hvilket? Dette er Guds Regjering, Guds Herredømme; den Tid, da Menneskene ikke længer vilde skamme sig ved at anerkjende Gud som deres Fader, Ven og Velgjører; naar alle ville underkaste sig hans Love, Jurisdiktioner og Herredømme, da vil hans Villie ske paa Jorden, som den sker i Himmelen? Gud talte, Chaos hørte, og denne Jord rullede ind i Tilværelse; og ligeledes gjorde andre Verdener, formedelst samme guddommelige Indflydelse og Magt. Alle disse Systemer, som dreje sig omkring os, bleve skabte og ere opholdte ved Guds mægtige Kraft; ham, som regjerer i Himmelen oven til, og paa Jorden

neden til og iblandt Verdenerne. Hvad enten Menneskene anerkjende dette eller ikke, saa vil dog Tiden komme paa denne Jord, da „alle Knæ skulle bøje sig for ham, og alle Tunger skulde erkjende, at Jesus er Kristus, til Gud Faders Ære.“ Den Tid vil komme, uagtet den ikke er her nu, men som jeg har sagt, han har indført Evangeliet som en Begyndelseskile, eller som en lille Surdej, hvorved han kan virke, paa det han maa kunne have et Folk under Indflydelse af den Helligaand, et Folk, som kan holde Kommunikation med ham, lig mange tusinde Strænge, som staa i Forbindelse med den usynlige Verden, neddragende Velsignelser, Varme, Lys og Kundskab fra ham; thi vi ere Gnister af det evige Lys, udsprungne fra Gud, vor Fader, og vi ønske at virke tilsammen med ham og for ham og under hans Beskjærmelse for Udførelsen af hans Hensigter her paa Jorden. Jeg kommer nu til et andet Punkt: „Ske Din Villie som i Himmelen, saa og paa Jorden.“ Hvorledes sker den her paa Jorden? Som jeg sagde, Gud talte, Chaos hørte og Verden rullede ind i sin Tilværelse, og den er understøttet af Guds mægtige Kraft, og hvem kan modstaa hans Haand. Tænke I, at om alle Jordens lovgivende Forsamlinger, Kongresser, Parlamenter, Rigsdage, Deputerkamre og Senater kom tilsammen for at vedtage et Lovforslag lydende paa, at Solen for Fremtiden skulde staa op en fem à ti Minutter eller en halv Time sildigere end sædvanligt eller ligesaa meget tidligere, at det vilde have nogen Virkning? Jeg tror ikke det vilde; jeg tror den fremdeles vilde fortsætte sin vanlige Kours, og de vilde føle, at de ere afhængige af Herren. Kjender Verden, at vi i ham røres og leve, og har vor Tilværelse? Ved denne Forsamling, at ikke En af dem kunne forlade dette Hus, med mindre Gud tillader det, og assisterede os deri? Fatter Jordens Nationer, at de ere i Guds Hænder, og at han nedstyrter en Nation og oprejser en anden, alt efter sin Villies Raad? saa Ingen kan sige: „Hvorfor gjør Du saaledes?“ Hvad er der for os at gjøre? For det Første skulle vi handle ret mod Alle og Enhver; vi burde handle retfærdigt og ærligt imod alle Mennesker, og burde søge at beskytte alle deres Rettigheder, for saa vidt, som det staar i vor Magt, og ligeledes søge at bibeholde vor egen paa samme Princip, og hvad mere? Frygte Gud og iagttage hans Love, og enhver af os burde sætte os selv i Kommunikation med Herren, dette har han forsøgt paa at bringe os til at forstaa, men det synes at være meget vanskeligt for os at komme til Forstaaelse om dette. Dette var vanskeligt i fordums Dage, og dette er det endnu. Han siger: „Beder, saa skal Eder gives.“ Er dette ikke let at forstaa? „Leder, saa skulle I finde;“ er dette ikke ogsaa meget fatteligt? „Banker, saa skal der oplades for Eder.“ Men siger han: „I forstaa ikke dette ret; dersom et Barn beder om Brød, ville I da give det en Sten, I Fædre og Mødre?“ Jeg tænker ikke I vilde. Dersom et Barn beder om en Fisk, ville I da give det en Slange? Nej; Moderen vilde sige: Samuel eller Marie, som Tilfældet nu vil, Du ønsker noget Brød; jeg vil ogsaa give Dig noget med Smør paa o. s. v. Moderen vilde søge at møde Børnenes Ønsker; og lejlighedsvis maaske ogsaa give dem lidt Sukker. — Siger Herren: „Dersom I, som ere onde, vide at give Eders Børn gode Gaver, hvormeget mere skal Eders himmelske Fader give dem den Helligaand, som bede ham derom.“ Det er meget tydeligt, naar I komme til at

forstaa det, og Folk undres sommetider ved Tanken om den Ide, at Gud skulde høre Menneskenes Bønner; hvad, hvorfor ikke? Dette er vort stærkeste Brystværn, og naar vi blive indviklede i vanskelige Forholde, i denne eller nogen anden Nation, da ydmyge vi os for Herren — og dette behøve vi Alle, thi vi have allesammen vore Svagheder og Ufuldkommenheder, og det er nødvendigt at han skulde være meget naadig imod os; og dette er han, og ved, hvorledes han skal bære over med os. Vi behøve ogsaa at vide, hvorledes vi bør bære over med hverandre, og hvorledes vi skulle sætte os i Komunikation med Gud, og for at kunne gjøre dette, da maa vi frarive os alt, som er ondt og forkert. Jeg siger Eder, I Israels Ældster, I Brødre og Søstre, at dersom I ville begynde paa at gjøre Guds Villie her paa Jorden, som den bliver gjort i Himmelen, da vil Guds Kraft og Velsignelse hvile paa Eder og paa dette Folk, og ingen Magt vil fra nu af være i Stand til at gjøre Eder Skade. Gud forventer os at gjøre hans Villie og udføre hans Hensigter; men dersom hans Villie nogensinde bliver udført her paa Jorden, som i Himmelen, hvor iblandt al Skabningen vil den begynde, hvis ikke den begynder her? Lad hver Mand skikke sig selv til Rette, og lad hver Kvinde og hver Familie gjøre det samme; ligeledes hele Præstedømmet, i dets forskjellige Afdelinger, og lad hver Mand tage fat paa at udføre sine Pligter, og Zion skal i Israels Guds Navn opstaa og straale, og Herrens Herlighed skal hvile over hende. Vort Maal er fremad og opad, indtil denne Verdens Riger bliver vor Guds og hans Kristi, og højtlydende Lovsange høres iblandt Nationerne; — og Herligheden, Æren, Magten, Kraften, Majestæt og Herredømme blive tilskrevet ham, som sidder paa Tronen, og til Lammet for evigt og evigt. Amen.

Des. News.

Mirakuløs Befrielse. Som Bevis paa at Herren endnu er med dem, der søge ham, hidsættes følgende besynderlige Tildragelse, omtalt i Des. News. af 6te Juni d. A., der lyder som følger: Den Ulykke, som tilstødte det Jærnbanetog, hvorpaa det Emigrantkompagni Hellige (Majkompagniet) befandt sig, skete Kl. halv 9 Fredag Morgen, (1ste Juni d. A.) omtr. to Mile paa denne Side af Tie Siding, Wyoming Terr. I det en Axel gik itu, bleve fem Fragtvaggoner i Togets forreste Del fuldstændig knuste. Men det mærkeligste forbunden med denne Affære var, at Ulykken netop afbrødes der, hvor de Helliges Bagage, saa vel som dem selv befandtes. De anerkjendte Herrens Styrelse i at frelse dem fra en forfærdelig Lemlæstelse, og efter at være blevne sammenkaldte af Ældste Ben E. Rich, begav det hele Kompagni af vore Søskende sig ind imellem de tilstødende Bjærge, hvor man — efterdi Kompagniet bestod af baade Engelske og Tydske — opsendte Taksigelsesbøn og Lovsange til Herren, baade i det tydske og engelske Sprog, for hans naadige Beskjærmelse. Som saadan kunde alle af ganske Hjærte deltage i den Æresbevisning, der i saadanne Tilfælde med Rette tilkommer ham, som med Glæde vil høre dem, der søge ham i Oprigtighed. — — Et andet, og lige saa mærkeligt Tilfælde, hændte samme Kompagni imellem Ogden og Salt Lake City: Toget havde da en Fart af ca. 20 eng. Mile pr. Time, da i det samme en lille tydsk Dreng (12 Aar) faldt ud af et Vindue. Toget kunde ikke her standses, hvorfor man ved Ankomsten til en nærliggende Station øjeblikkelig sendte et Lokomotiv tilbage, — men kun med det fortvilede Haab at finde Levningerne af den Ulykkeliges Legeme. Lokomotivet kom imidlertid ikke langt, før man saa Drengen komme løbende i fuld Fart i Haab om at skulle kunne naa det bortkjørte Tog. Man fandt ved nøje Undersøgelse næppe en Skramme paa hans Legeme.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Aandelige Gaver.

Evangeliets Gaver og Velsignelser bestaar for en meget stor Del af Visdom, Kundskab, Tro, Aabenbaringer, Syner, Drømme, Profeti, Helbredelse, Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Mirakler o. s. v. alle flydende fra den Helligaand, hvilken den lydige Kommunikant annammer gjennem Evangeliets Ordinantser, hvorefter Herren uddeler disse Gaver iblandt Kirkens Medlemmer, „i Besynderlighed, ligesom han vil." Alle profetere ikke, Alle gjøre ikke Undergjerninger, men Alle have Forjættelse om Syndernes Forladelse, og den Helligaands Gave, dersom de oprigtig vise Lydighed til de første Principper i Guds Plan, til Menneskenes Saliggjørelse.

Det vigtige Spørgsmaal opstaar med Et: Hvad ere da disse første Principper? Vi svare: Tro paa Gud den evige Fader, og paa hans Søn Jesus Kristus, vor Forløser; Omvendelse til Gud, Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, de Dødes Opstandelse og den evige Dom. Uden Tro paa disse Principper er det umuligt at behage Gud, thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro at han han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham. Saaledes vare Evangeliets Principper i Kristi Dage, og saaledes ere de nu. Hvilket som helst Folk, der forkaster eller forandrer disse Ordinantser, Gaver og Embeder, kan ikke betragtes som hans Kirke. Der var aldrig en Kristi Kirke siden Adams Dage til nu, anerkjendt af Himlen, undtagen den besad disse Principper og Gaver.

Sandheden behøver ingen Tegn eller Undere til at opblæse den. Dersom en Lærdom er sand, hvad Nødvendighed er der da af et Tegn til at bevise dette? Dersom den er falsk, burde man ikke tro den, selv om den ledsagedes af ti tusinde løgnagtige Tegn. Guds Gaver bleve ikke givne Menneskene til Tegn, men til Saliggjørelse. Den Almægtige har ved sin Aand lovet at bære Vidnesbyrd om Sandheden, hvilken er mægtigere end alle Tegn. Og atter, er den forjættet til Alle, uden Undtagelse, som i Virkeligheden ere lydige til hans hellige Lov. Vi ere alle Arvinger til hans Forjættelser paa Betingelser; men Betingelserne maa villigt efterkommes, thi ellers er der ingen Forjættelse. I denne Henseende tager somme Mennesker fejl, i det de tildels adlyde Betingelserne og derpaa forvente alle Velsignelserne. De have enten ladet sig døbe med tvivlende Sind eller uomvendte Hjærter; til ingen Saadanne er Forjættelsen om den guddommelige Aand — Jesu Vidnesbyrd — given. Troen maa være uden Tvivl, Omvendelsen oprigtig, thi ellers vil Daabens Vande ikke ikke kunne berede Vejen for Aandens Opholdssted, hvilken Aand tager af Faderens og Sønnens Ting, og aabenbarer dem til Menneskene.

Heller ikke ere Guds Gaver tildelte Menneskene, som en Prøve eller Forevisning. Ingen tilhørende Kristi Kirke har Ret til at love at udføre et Mirakel,

tale i Tungemaal eller lignende, for at tilfredsstille de Ugudeliges Nysgjerrighed. Instruktioner ere i Virkeligheden for længe siden blevne givne om, at Ingen bør foretage sig at udføre noget Mirakel — undtagen Syges Salvelse — med mindre de blive befalede dertil. Naadens Gjerninger bør altid gjøres med Orden. — At sætte en Ære i Guds Gaver, burde være af en underordnet Beskaffenhed, af Taknemmelighed til den store Giver. Aandens fredelige Frugter tilkjendegives i Ydmyghed, Taalmodighed, Overbærenhed og Kjærlighed; ikke i tom Stolthed, Ophøjelse, Pral eller jordisk Herlighed. Disse sidste Tilkjendegivelser ere ikke Beviser paa, at Aanden har taget sit venlige Opholdssted hos Disse, som afgive Symptomer paa en saadan Tilbøjelighed. Heller ikke er Profeti, Tungemaal, Syner o. s. v. givne, for at vi derved skulle forevise, hvor meget mere vi ere velsignede end vore Medmennesker, men derimod for vor Velsignelse, og for at bestyrke vor Tro og Enighed. Tomme Foretagender, af hvilken som helst Slags, ere mishagelige for Gud; men i Særdeleshed med Hensyn til saadanne Ting, som henhører til hans Tjeneste, og ere helligede hans Navn.

Beskikkelse. Ældste Eirik Olofsson (fra Spanish Fork), beskikkes herved til at arbejde som Missionær paa Island, under Ældste Bjarnasons Præsidium.
Broder Olof Hellqvist, beskikkes til at arbejde paa Stjernens Kontor.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Efterretning fra Emigranterne.

Om Bord paa „Pacific", den 18de Juni 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted,
Kjære Broder!

Som De ved, gik vi om Bord den 15de dennes Kl 1,12 Eftermiddag, omtr. 300 Emigranter, og 13 hjemvendende Missionærer; alt foregik i Ro, og Alle syntes at glæde sig ved det Privilegium at sige Farvel til Danmark under saa gunstige Forholde. Skibet hører til Vilsonlinien; Kaptejnens Navn er Marshal. Saa vel han, som hele Skibets Besætning, har vist os den størst mulige Opmærksomhed. Omtrent Kl. 2 den første Dag spiste vi til Middag, og samtidig blev følgende Organisation, ifølge Forslag af H. O. Magleby, tilvejebragt: L. Svendsen, Kapellan; Bent Larsen, Vagtkaptejn; J. M. Christensen, Sekretær for Selskabet. Dette blev derpaa inddelt i tre Afdelinger; alle unge og ugifte Mænd bleve anviste Plads i Forstavnen, med Broder Heilesen som Præsident, og de to andre større Afdelinger sattes under L. P. Christensen og A. C. Nielsens Ledelse. Det blev besluttet at holde Bøn Morgen Kl. 7 og Aften Kl. 8. Vejret behageligt, ingen Søsyge. — Lørdag den 16de. Vejret godt og lidt Regn, temmelig god Orden vedligeholdtes, ikke megen Søsyge, og i Dagens Løb morede mange sig med Sang og Dans. Henimod Aften rejste Vinden sig, og Søsygen blev almindelig. — Søndag den 17de, stærk Blæst, og almindelig Søsyge hele Dagen. — Mandag den 18de, Vejret mere mildt og man seer nu de fleste Patienter paa Dækket, flittigt beskjæftigede med at udfylde de „tomme Organer". Alt er gaaet vel, og uaget vi have haft megen Søsyge, har man dog ikke hørt Nogen at knurre. Efterm. Kl 5. Vi gaa nu i Land i Hull, og føle os taknemlige til Herren for hans Beskyttelse over os, saa vidt vi nu ere komne. I Aften Kl. 6 fortsætte vi til Liverpool, have endnu intet hørt om det andet Skib, „Milo".

Deres o. s. v.
H. O. Magleby. J. M. Christensen.

Senere.

Ombord paa Dampskibet „Nevada", Liverpool Rhed, den 20de Juni 1883.

Vort Kompagni forlod Hull pr. Jærnbane den 18de Kl. 6 Efterm., ankom til Liverpool den 19de om Morgenen Kl. 2. Gik strax om Bord paa „Nevada" (ført af Kapt. Bremmer). Efter at være komne til Ro, havde vi alle Lejlighed til at nyde lidt Forfriskning. — Det Kompagni, som forlod pr. „Milo", var en 10 Timer bagefter os, baade i Hull og Liverpool, og ankom alle vel, med Undtagelse af een Familie paa 4 Personer fra Malmø, hvilken blev kvarantænet her, paa Grund af, som det formodes, Børnekopper, og det var alene ved at Liniens Agent anstrængte sig noget ved at fremhæve eftertidige Modbeviser, at vi bleve tilladte at rejse, som et samlet Kompagni, da vi i modsat Fald allesammen vilde blevet lagt under Kvarantæne. I Gaar kom alle om Bord. Kompagniet tæller nu 750 Sjæle Sidste Dages Hellige, foruden Missionærerne. Skibet forlod Havnen i Morges, ligger nu for Anker paa Rheden, og forvente at begynde Rejsen i Aften. Vi passerede Lægen i Middags Kl. 12; Alle vel, saa vidt vides. — Præs. J. H. Smith foraarsagede følgende Organisation: H. O. Magleby, Præsident for Kompagniet, og George Parkinson hans Assistant, hvorpaa vi foretog følgende Organisation: H. W. Brown, Sekretær for Kompagniet; L. Svendsen, Kapellan; Bent Larsen, Vagtkaptejn; O. Whitney, Præs. for 1ste Kvarter (Engelske); James Yorgason, 2det Kvarter (Svenske); L. P. Christensen, 3die Kvarter (Aalborg); A. C. Nielsen, 4de Kvarter (Aarhus og Kjøbh.). Bøn holdes Morgen Kl. 7 og Aften Kl. 8. — Det er at haabe, at ingen Emigranter i Fremtiden tillades at forlade deres Hjem, naar de ere angrebne af smitsomme Sygdomme, eftersom det kan foraarsage megen Gjenvordighed og Sorg.*. Aften Kl. 7. Vi begynde nu Rejsen. Alle vel. Med kjærlig Hilsen.

Deres i Pagten

H. O. Magleby. J. M. Christensen.

* Vi haabe, at alle Konference- og Grenspræsidenter ville lægge dette alvorligt paa Sinde.

Notits. Næste Emigration vil forlade Kjøbenhavn den 24de August d. A.

Missionen paa Island.

Vi have fornylig modtaget tvende Breve fra Ældste Gisli Bjarnason, Forstander paa Island, hvoraf vi hidsætte følgende: Vestmanøen, den 1ste Juni 1883. Præs. C. D. Fjeldsted, Kjære Broder. * * * Den 9de f. M. begyndte et Selskab paa 6 Personer — 4 Voxne og 2 Børn — deres Rejse til Zion. Af disse vare de 3 blevne hjulpne med Midler fra Utah. To Søstre af dette Selskab tilhøre Kirken, de andre vare ikke i Pagten, men havde annammet Lys om Evangeliet, og rejse nu til Zion for at adlyde samme. Nævnte lille Selskab forlod Island med et lille Sejlskib, som skulde gaa direkte til Liverpool, men jeg har siden ikke hørt fra dem. Af Deres Brev seer jeg angaaende Tiden da Emigranterne skulle afgaa fra Liverpool, hvilket jeg var meget glad ved at vide; alligevel kan dette ikke altid blive til Fordel for de islandske Hellige, paa Grund af at Omstændighederne her paa Island ere af den Beskaffenhed, at de maa rejse herfra ved Lejlighed, hvilket som oftest sker til ubestemte Tider. — Med Hensyn til mig selv, da kan jeg sige at jeg har haft det godt, hvad Helsen angaar, naar tages i Betragtning hvorledes den har været før. Jeg har nu afholdt en 30 Forsamlinger her, men kun 9 Personer ere blevne døbte i Vinterens Løb. Den 23de Marts d. A. døbte jeg to Personer aabenbart, hvilket ingen af Brødrene før

har vovet her paa Island, paa Grund af Folkets bitre Følelser imod os. Der samledes ved denne Lejlighed en stor Mængde Mennesker ved Døbestedet, for af Nysgjerrighed at see paa Daabens Maade, thi mange havde hørt løgnagtige Fortællinger angaaende vor Daab. Jeg sagde dem, at jeg ikke vilde foretage Daabshandlinger med mindre alle, baade Unge og Gamle, med opløftede Hænder vilde give mig det Løfte, at de vilde bevare Orden. Efter at de havde indgaaet herpaa, begyndte jeg at tale til dem, og prædikede om Daaben og Omvendelsen. Efter endt Tale holdt jeg Bøn, velsignede Døbestedet, saa vel som Folket, hvorpaa jeg døbte de to Personer, som havde begjæret Daab, og gav dem dernæst i Folkets Paahør Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Alt var stille, ikke en eneste gjorde mindste Støj, og mange af de Tilstedeværende, som før vare bitre Modstandere til dette Værk have nu faaet helt andre Tanker om os. * * * Vore Omstændigheder ere meget fattige, i timelig Henseende. * * Jeg føler bedrøvet over at jeg har maattet gjøre nogen Gjæld for mit Ophold; jeg ved meget vel, at det ikke er tilladt at løbe Grenen i Gjæld, og jeg ønsker af ganske Hjærte at udføre min Mission i Overensstemmelse med de givne Regler. * * Forrige Sommer maatte jeg blandt andet prøve at opholde mig blandt fattige Folk, — ofte i smudsige Hytter, — hvor mine Klæder fyldtes af al Slags Urenhed. * * — — Jeg kjender nu mange Ting, som jeg ikke har været vant til før; jeg er ikke vant til at ligge hungrig paa Marken om Natten og rystende af Kulde, hvilket omtrent er ensbetydende med at sove i Varme, og blive fyldt med Utøj. Formedelst den Hjælp, som jeg har modtaget fra Deres Kontor og fra mit Hjem, har jeg i Vinterens Løb været i Stand til at have det nogenluude, men har alligevel døjet megen Kulde begrundet paa Tabet af min Overfrakke. * * Dersom jeg rejser paa Fastlandet bliver min Adresse usikker, da Folket bor meget adspredt, jeg bliver da ikke i Stand til hverken at sende eller modtage Brev. Dette var Aarsagen til, at jeg forrige Aar skrev saa sjældent. * * *

Deres o. s. v.

Gisli E. Bjarnason.

Rejkiavik den 8de Juni 1883. Præs. E. D. Fjeldsted, kjære Broder. De underrettes herved om at jeg i Overensensstemmelse med Deres Ønske angaaende Broder Eirik Olafsson,* forlod Vestmanøen, den 6te dennes med Dampskibet Laura, og ankom her til i Gaar Morges Kl. 1. Jeg tilligemed Br. Valdgardson og de Hellige, afholdt her en Raadsforsamling s. D. Efterm. Kl. 3. Ældste Valdgardson talte først. I sin Tale bød han mig velkommen iblandt dem, og udtalte sig derpaa meget tilfredsstillende om de faa Helliges Trofasthed her Byen, trods al den Modstand, som de her maa døje. Han følte sig ogsaa meget taknemmelig til Broder Thorstein Johnson, for den Bistand han i denne Vinter havde ydet ham ved at bespise ham. Var ogsaa Vidnesbyrd angaaende Broder Eirik Olafssons Trofasthed til Evangeliet og Ordets Forkyndelse.. Br. Thorstein Johnson omtalte Br. P. Valdgardsons Trofasthed og Forsigtighed, i Henseende til Ordets Forkyndelse; hvilket paa Grund af Folkets bittre Had der behøvedes megen Visdom og Forsigtighed for Zionsbrødrene at opholde sig her. Bevidnede ogsaa Sandheden af hvad som var sagt om Br. Eirik Olafsson, nemlig, at han havde gjort meget Godt;

* Denne Mand er ogsaa fra Zion, fulgte frivilligt med Bjarnason og Valdgardson, men var hverken ordineret eller beskikket.

rejst meget og døjet meget Ondt for Sandhedens Skyld o. s. v. Broder Eirik Olafsson bar Vidnesbyrd om Evangeliets første Principper; han følte vel i samme, og glædede sig over at saa Mange som muligt kunde faa Lejlighed til at høre det. Jeg holdt dernæst en kort Tale, opmuntrede de Hellige til at gjøre for Guds Værk, hvad de kunne, efterkomme Evangeliets Love og i deres Levnet vise for Menneskene, at de tilhøre Jesu Kristi Kirke. Saa blev Br. Eirik Olafsson ordineret til Ældste, ifølge det gode Vidnesbyrd, hvilket vi paa en paalidelig Maade hørte af Brødrene, og som jeg vidste man kunde stole paa. Efter at tre Børn, som bragtes frem af de Hellige, vare blevne velsignede, sluttedes Mødet med Bøn af Ældste P. Valdgardson. Jeg gav derpaa Broder Eirik Olafsson sit Kaldsbrev og Beskikkelse. Brødrene følte vel i Evangeliet, og ønske at gjøre det bedste de kunne i deres Kald. Udsigterne for Fremtiden er alligevel noget mørke for de Hellige her paa dette Land, paa Grund af Folkets Haardnakkethed imod Evangeliets Principper. Jeg vil, da Lejlighed bydes, ogsaa anføre et Exempel herpaa: Da jeg tillige med andre Rejsende fra Vestmanøen gik om Bord paa Skibet, sagde man Skibsfolkene at jeg var en „Mormonmissionær," for hvilket jeg ogsaa gjorde godt rede for under Rejsen; alligevel ønskede de dog ikke at høre andet om vor Tro end Polygami. Naar jeg talte til dem overensstemmende med Bibelen, svarede man mig, at „Bibelen skulde forstaaes aandeligt." — Styrmand E. A. Lüders paa Laura, tog sig nu den Frihed, at fratage mig mine to Kufferter, og bragte dem ind paa Kontoret, hvor de kunne være under hans Bevogtning. Jeg blev som saadan berøvet det Privilegium at have mit Tøj, ligesom de øvrige Passagerere. Ved Skibets Ankomst her til Rejkiavig, kom Brødrene P. Valdgardson og Thorstein Johnson ud paa en lille Baad, for at see om jeg var paa Skibet, og da bringe mig i Land. Jeg bad nu Styrmanden om at overlade mig mit Tøj, men han fandt for godt at beholde det i lang Tid. — Aarsagen hvorfor, kjender han vel selv bedst. Brødrene maatte sætte fra Skibet, og holde sig borte, indtil alle Pasagerernes Gods var halet op af Lasten. Da Alle vare bragte i Land med deres Tøj, aabnede Styrmand E. A. Lüders Kontorets Dør, og leverede mig noget af Tøjet, men saa maatte jeg atter vente en lang Tid, inden jeg fik det Øvrige. Jeg sagde nævnte Styrmand, at uagtet jeg havde rejst iblandt mange forskjellige Nationaliteter, var dette den første Gang jeg ikke var tilladt at nyde den samme Rettighed, som andre Pasagerere. Aarsagen var, at jeg var „Mormon," og for at de kunde have Fornøjelse af at see mine Brødre blive vaade og kolde, ved at vente paa mig. Broder Thorstein Johnson fortalte mig, at Broder Eirik Olafsson sidste Vinter blev slaaet her paa Gaden, uden at yttre et Ord til Nogen; man slog ham saa Blodet flød, og sønderrev hans Klæder, ene af Had til ham for at han før havde baaret Vidnesbyrd om Sandhedens Evangelium. Br. Thorstein Johnson, har ogsaa faaet erfare lidt i samme Retning. Saasnart som Statsauthoriteterne kom til Kundskab om, at han bespiste Zionsældsterne, og tillod dem at varme sig ved hans Kakkelovn i den kolde Vinter; dette, saa vel som mange andre Tjenester han har bevist de Hellige, blev meldt for Øvrigheden, og strax blev han afsat fra sin Post som Politibetjent. — Han har nu solgt sit Hus, og bestemt sig til at rejse til Zion. — For nogle Dage siden kom nogle faa Hellige her til Byen;

var dette ikke formedelst Brødrene havde taget dem i Forsvar, er man ganske vis paa at de vilde være blevne uddrevne af Staden. Brødrene Thorstein og Valdgardson havde nemlig Huse, hvilke de overlod dem til Afbenyttelse, og eftersom Valdgardsons Hus egentlig tilhørte hans Moder, kunde Modstanderne ikke drive dem derfra. Johnson agter at emigrere den 1ste Juli d. A. og hans Savn vil føles dybt af Brødrene og de Hellige. * * * Jeg kan bære det Vidnesbyrd til Dem, at trods alle disse omtalte Omstændigheder føle vi Brødre dog til at gjøre det bedste vi kunne, og føle til at gjennemgaa Alt, hvad det er Herrens Villie vi skulle døje for hans Sags Skyld, og forblive her paa denne Mission, saa længe det er Herrens og hans Tjeneres Villie. Jeg slutter nu med den venligste Hilsen til Dem og alle Brødrene i Nr. 14, hvori alle Brødrene her i Rejkiavik forene sig, og ønske Herrens Velsignelse over over os allesammen; undertegnende mig Deres Medarbejder og Broder i Kristi Sag.

Gisli E. Bjarnason.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 287.)

Jeg vil endnu omtale et Tilfælde med Hensyn til Aabenbaring: Alle Sidste Dages Hellige forstaa, at vi bygge Templer, for deri at administrere for baade Levende og Døde. Herren har paa en mærkværdig Maade aabnet en Udvej for mange af denne Kirkes Medlemmer til at erholde Navne paa deres afdøde Slægtninge, gjennem flere Generationer. — Jeg har ogsaa erholdt en Optegnelse paa omtr. 3000 Personers Navne alle af min Faders og Moders Familie. Efter at Templet i St. George var indviet, beskikkede Præs. Brigham Young mig til at præsidere over samme. Kort efter vi havde begyndt Arbejdet, spurgte jeg mig selv: Hvorledes skal jeg kunne forløse mine døde Slægtninge, eftersom jeg har en 3000 Personers Navne, for hvilke Daabsordinantsen er bleven udført; og hvorledes skal jeg faa udrettet Beseglinesordinantsen for dem? Ingen af min Familie var tilstede, og selv om de havde været der, vilde de umuiigt kunne forrette Ordinantserne for saa mange. — Medens jeg bad til Herren om at tilkjendegive mig, hvorledes jeg kunde forløse mine Slægtninge, hvilede Herrens Aand paa mig, og Aandens Røst sagde: „Gaa og kald paa Zions Sønner og Døtre i St. George, og byd dem at komme ind i Herrens Tempel og modtage Begavelser for Dine Døde, og det skal blive antageligt for mig, siger Herren.“ — Dette fyldte min Sjæl med Glæde, og jeg saa det aabnede en Mark saa vid som Evigheden for de Dødes Saliggjørelse og Menneskenes Forløsning, paa det vi maatte kunne udføre vor Kaldelse som Frelsere paa Zions Bjærg. Dette Princip blev modtaget af Præs. Brigham Young og anvendt fra hint Øjeblik; og ved mine Venners Hjælp blev jeg i Stand til at faa forrettet Beseglingsordinantser i Herrens Tempel for omtr. 2000 af mine Slægtninge, og Tusinder andre have modtaget samme Velsignelser paa lignende Maade.

Præs. Young erholdt Aabenbaringer i hint Tempel, og der er mange Aabenbaringer angaaende de Dødes Saliggjørelse, hvilke ville endnu blive givet i de sidste Dage, men de ville blive tilkjendegivet i behørig Tid, ved retmæssig Authoritet til Guds Kirke og Rige. Der ere mange andre Tilkjendegivelser af Guds Kraft og Jesu Kristi Aabenbaringer givne til os i vort Liv. Vi bleve ved Aabenbaringer kaldte til at give Begavelser til mange nu afdøde Personer, hvilke, medens de levede, vare hæderlige Mennesker paa Jorden; nogle af dem endogsaa iblandt denne Nations fremragende Mænd, men vare dog ikke Medlemmer af vore Familier. Jeg har sagt tilstrækkeligt med Hensyn til dette Emne.

* * * Det er en Patriarks Kald, at uddele Velsignelser til Menneskenes Afkom. — I en Aabenbaring (Doc. & Cov. Sec 107) siger Herren: Tre Aar før sin Død, sammenkaldte Adam Seth, Enos, Cainan, Mahaleel, Jared, Enock og Methusalem, — hvilke alle vare Højpræster — i Adam-ondi-Ahman, hvor han meddelte dem sin sidste Velsignelse. * * * Og Adam forudsagde hvad der skulde ske hans Slægt lige ned til de sildigste Tider. Disse Ting ere alle nedskrevne i Enochs Bog, og ville blive bevidnet i sin Tid. — Abraham, Isak og Jakob vare alle Patriarker, og velsignede deres Afkom. Alt hvad Jakob før sin Død forudsagde og beseglede paa sine tolv Sønners Hoved, er altsammen bleven opfyldt, for saa vidt Tiden har kunnet tillade det.

Vi have ogsaa Patriarker i vore Dage. Fader Joseph Smith sen., Joseph Smiths Fader, var den første Patriark i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han uddelte mange Velsignelser til de Hellige, hvoraf mange ere bogstavelig gaaede i Opfyldelse. Naar han lagde sine Hænder paa en Persons Hoved, syntes det som Himlene bleve aabnede, saa han kunde aabenbare nævnte Persons ganske Levnet. — Han gav mig min patriarkalske Velsignelse i Kirtlands Tempel, den 15de Maj 1837. Mange mærkværdige Ting, hvilke den Gang bleve udtalte paa mit Hoved og for hvilke der ikke var mindste Udsigt for at ville blive opfyldte, ere siden blevne bogstavelig opfyldte. Jeg vil her anføre to Tilfælde: Han sagde blandt andet, at jeg ved Hjælp af Jordens skjulte Skatte skulde blive assisteret til at bringe mig og Andre til Zion. Da jeg i Aaret 1850 begav mig til Cambridgde Port for at indsamle de Hellige, rejste Alexander Badlam til California i Forretning, ved hvilken Lejlighed Brødrene, som vare i Færd med at grave Guld, sendte en lille Sæk Guldstøv med ham tilbage til mig, for at assisterere mig i i min Mission. Ved at sælge dette Guldstøv erholdt jeg tilstrækkelig Penge til at kunne emigrere baade mig selv og min Familie, og nogle flere Individer til Zion mellem Bjærgene. Han forudsagde ogsaa, at jeg skulde blive i Stand til at bringe min Fader og øvrige Familie ind i Menigheden. Dette blev ogsaa opfyldt under mit Ophold og Besøg der, under min Mission til Foxøerne, som allerede omtalt. Min Fader rejste omsider til Saltsødalen, hvor han døde i en Alder af 83 Aar. Patriarken sagde ogsaa at jeg skulde blive indhyllet i Himmelens Syner, at en Guds Engel skulde meddele mig mange Ting, hvilket ogsaa er bleven bogstaveligt opfyldt. Desuagtet sagde han ogsaa at jeg skulde blive befriet fra mine Fjender, hvilke skulde søge min Fordærvelse, men at jeg ved Guds mægtige Kraft og Engles Betjening skulde blive udfriet. Dette blev paa en mærkværdig Maade opfyldt i Staden London i Aaret 1840. I Selskab med Brødrene

Heber C. Kimball og Geo. A. Smith, begav jeg mig til nævnte Stad om Vinteren 1840, og vi vare de første Ældster, der forsøgte at indføre Evangeliet i hin mægtige Stad. Aldrig saa snart havde vi begyndt vort Arbeide, førend Djævelen og alle onde Aander samledes for at ødelægge os, og havde til visse Tider stor Magt. Ved et saadant Tilfælde var Br. Smith og jeg en Gang i Logi paa et Sted. Vi havde netop lagt os til Hvile, da det syntes som om en Legion Djævle satte an paa os, og forsøgte at ødelægge os; vi stred for Livet, indtil vi næsten kvaltes i Døden. Midt i denne Strid begyndte jeg at bede til Herren det bedste jeg kunde, og bad ham i Jesu Navn at bevare og spare vort Liv. Medens jeg saaledes bad viste tre Personer klædte i Hvidt og omgivet af Lys, sig i Værelset. De traadte hen til Siden af vort Leje, lagde Hænderne paa vore Hoveder og vi bleve øjeblikkeligt befriede, og fra hin Tid bleve vi ikke mere bebyrdede af onde Aander under vort Ophold i London. Saasnart de havde administreret til os forsvandt de fra Værelset og med dem det herlige Lys, som omgav dem, og Mørke indtog dets Plads, som før.

Mange andre af Patriarken Joseph Smith sen's Udtalelser i min Velsignelse, ere blevne opfyldte i min Erfaring; men jeg har fortalt tilstrækkeligt om disse Ting. Kort sagt, alle de Velsignelser, som ere beseglede paa vore Hoveder ville blive opfyldte, og mange flere, dersom vi ere trofaste og leve derfor.

I det jeg herved slutter mit Vidnesbyrd ønsker jeg at sige, at jeg ikke tror at Herren nogensinde sender en Engel til Jorden at besøge Menneskenes Børn, med mindre det er nødvendigt at indføre en Evangeliudbdeling eller overlevere et Budskab, eller udrette et Foretagende, som ikke kunde blive forrettet paa anden Maade. Der behøvedes en Guds Engel til at overdrage Joseph Smith Evangeliet, eftersom det da ikke fandtes paa Jorden, hvilket var i Opfyldelse af Johannes Ord; (Aab. 14, 6,) og saaledes med Hensyn til Engles Betjening i alle Verdens Tidsaldre, det sker for at overlevere et Budskab eller udrette et Arbejde, hvilket ikke paa nogen anden Maade kunde lade sig gjøre.

Faith-Promoting Series.

Tankesprog. Det er med Nationer ligesom med Individer, nemlig: Dem der ved mindst om Andre, tænke mest om sig selv; thi hele Stolthedens og Uvidenhedens Familie ere uadskilleligt forbundne med hverandre, og føde gjensidigt hverandre. — Cotton.

Langt hellere vilde jeg bo i Overtroens tykke Taage, end i en Luft, som er forfinet til Intet ved Hjælp af Vantroens Luftpumpe, hvori det varmhjærtede Sind sporløst forsvinder, forgjæves anstrængende sig for at drage Aande. — Richter.

Tanken om Døden er kun en Lykke for dem, hvem den ikke lader glemme at leve. Daarer ere begge de, som have ingen eller alt for mange Hemmeligheder i deres Liv. — La Rochefoucauld.

Naar vore Kjære dø, blive vi fortrolige med den usynlige Verden. Det er da som om man havde hjemme i to Verdener. — Alexander v. Humboldt.

Mit Hjem.

Naar jeg ensomt gaar, og Tanken dvæler,
Ved det Sted, hvor mine Kjære bo,
Synes jeg, at see de muntre Sjæle,
Og at høre deres Jubelkor.

O mit Hjem! i Vestens Bjærgedale,
Klart jeg seer Dig, som om Du var her,
Tydeligt jeg hører Stemmer tale,
Sige: „Godt, om Fader nu var her."

Intet Sted paa Jorden kan der findes,
Som jeg bytte vil med dig mit Hjem,
Om end Verdens Stolthed dig forringer,
Staar mit Haab og Længsel til dig hen.

Kjære Hjem, jeg kommer nok tilbage,
— Intet fængsler mig til dette Sted —
Blot jeg kjæmper trofast nogle Dage,
Skal jeg hilses i din stille Fred.

Oluf C. Larsen.

Nyheder.

England. Paa Theatret i Sunderland hændte fornylig den sørgelige Ulykke, at 160 Børn formedelst en opstaaet Panik — bleve ihjeltraadte. — Tydskland. I Slesien have i den senere Tid Oversvømmelser anrettet uhyre Skade, paa Grund af voldsomme Skybrud, og en 40 Timers stærk Regn. — Holland. Paa Skibsværftet i Amsterdam ødelagdes tre store Dampere og et Magasin ved Ildebrand. — Tyrkiet. Albaneserne fortsætte deres Angreb paa Tyrkerne. — Frankrig fortsætter sine Rustninger imod Bagindien. — Kina samler en Hærstyrke i Nærheden af Grænsen, og indføre Kanoner fra Krupp, og Rifler fra Forenede Stater. — I Ægypten er udbrudt Kolera. — I Vera Cruz raser den gule Feber blandt Europæere og Amerikanere; 1000 Personer døde i to Maaneder. — I de Forenede Stater have frygtelige Tornadoer gjentaget deres Ødelæggelsesværk; stort Tab paa baade Liv og Ejendom.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Juli 1883. 32te Aargang.

Et aabent Brev.

Adresseret til Joseph Smith jun., Præsident for den „Omorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige", og andre fremragende Personligheder i Konferencen, som fornylig afholdtes i Kirtlands Tempel Ohio,

Gentlemen: Efterretninger om Eders Konference, afholdt i Kirtlands Tempel, Ohio, den 6te April 1883, har naaet Utah. Det er kun faa Maaneder siden at Forfatteren af dette Brev lagde Mærke til nogle begejstrede Bestemmelser, anførte i Eders Journal, «The True Latterday Saints Herald», angaaende et Konvent, som Eders ledende Mænd agtede at afholde i Independence, Jackson Co., Missouri. I nævnte Bestemmelser fremsatte I flatterende og overtalende Bevæggrunde ved at skildre omtalte Sted, som Cemtralpunktet for Eders almindelige og største Interesser. Nedskriveren af disse Linier, bevogtede ogsaa med nogen Opmærksomhed Maaden hvorpaa I vilde gjennemføre Eders Program. Af en eller anden Aarsag skiftede I Eders Bestemmelser, og valgte Kirtland, som Stedet for Eders Tiltrækningskraft, i Stedet for Independence Mo. Det synes maaske at blive et lettere Foretagende, at reparere og oppudse det gamle Tempel (Kirtlands) end at opføre et nyt i Jackson Co. og at virkelig Afbenyttelse, saa vel som nogle Omkostninger med Reparationerne, vilde tjene som Beviser paa Eders Samfunds Ejendomsret til nævnte Bygning. Under alle Omstændigheder, Eders Konference mødte der, og under sammes Afholdelse, fremkom flere af Eders ledende Mænd med nogle falske Erklæringer, bestemte paa at bedrage Verden, med Hensyn til nogle af den myrdede Profet og Seer Joseph Smiths Lærdomme; han, som under himmelsk Vejledning, blev Grundlæggeren af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. — Jeg vil herved anføre følgende Bemærkninger, hvilke en af Talerne i nævnte Konference gjorde; de ville kunne give Læseren et Begreb om den Aand, som ved hint Tilfælde gjorde sig gjældende:

> Hensigten med denne storartede gamle Bygning var meget god. Dens Grundlæggeres og Bygmesteres Idrætter ere ikke desto mindre aldrig blevne gjennemførte. Der er sket en Fravigelse fra den Aand, der foraarsagede Opførelsen af disse Mure. Dersom

vore Hensigter ere i Harmoni med denne Kirkes (Bygnings) originale Grundlæggeres, da ville vi blive opholdte. Jeg staar som en Professor af Principper. Disenterne fra vor Kirkes originale Tro, Folket i Utah, — Mænd og Kvinder — har praktiseret saa skjændig en Ting, som nogensinde vanærede Verden. Jeg føler meget bedrøvet over, at noget saadant som Polygami existerer, og at vi nogensinde skulde komme i Berørelse med denne Forbandelse, saa sort som ægyptisk Mørke. Hav aldrig med nogen Religion at gjøre, som ikke elsker Nationen. Jeg vil bede for en Administration, der adskiller os fra den forfærdelige Forbandelse i Utah, og skal understøtte det politiske Parti, som afstedkommer samme. Det er ganske kort Tid siden vi overleverede Minister Frelinghuysen et Exemplar af vore Trosartikler, i den Hensigt, at vor Kirke kan blive skjælnet fra det sorte, skidne Komplot, hvis Hovedkvarter er i Saltsøstad. Dersom dette lykkes os, da vil selv hver Gudsfornægter og hver Skeptiker ønske os Held og Lykke i vort Arbejde. Utahmormonernes Lærdomme er det nittende Aarhundredes Djævelskab. Hellere vilde jeg at mine Børn skulde dø i deres spæde Alder, end blive en Utahmormon, hvis Lærdomme drage Menneskenes Sjæle ned til Helvede. Gud er Frihedens Gud, samt Sandhedens, Retfærdigheden og Haabets Gud. Folket vil opholde os i vort Arbejde. Vi ønske Guds Velsignelse over hver Mand og Kvinde, som er god og retfærdig, — uden Hensyn til Politik eller Religion. Vi haabe, at Offentligheden og Regjeringen vil kunne see Forskjellen paa os og Utahmormonerne. — Vi have intet tilfælleds med Utahkirken, — disse fuldblodede Apostater, hvis Levnet er lavere end de Lavestes. At være tro og loyal til vor Regjering er en Del af vor Tro. Ingen Mand eller Kvinde er en Hellig, som overtræder Landets Love. Naar Saadanne gjøre Fordring paa at være Sidste Dages Hellige, da ere de kun „Sidste Dages Djævle". Utahmormoner have hvervet Dommer Jeremias Black, som deres Sagfører, og ere færdige til at bestaa deres Prøve; vi venter paa dem, og ville begive os i Striden „uden Handsker".

Forfatteren behøver ikke her at analysere hele Indholdet af disse Udtog, men dersom „der er sket en Fravigelse fra den Aand, som foraarsagede Opførelsen af disse (Templets) Mure", saa vil jeg bemærke, at det ikke er sket fra „Utahmormonernes Side", thi de have bevaret Tempelbyggeaanden, lige fra den Tid, da deres Murskeer klingede paa disse Tempelmure, hvilke nu gjenlyde af Eders Trusler. — I Kraft af, at være en Søn af den store Mand, som organiserede denne Kirke, slutter Eders Leder sig til den Mening, at han med Rette kan gjøre Fordring paa, at være den retmæssige Efterfølger med Hensyn til Kirkestyrelsen. Han kan sikkerlig heller ikke fremhæve nogen anden Ret end denne, thi hans Handlinger vil ikke kunne retfærdiggjøre ham i denne Henseende. Jeg indrømmer, at det, at være en Efterkommer af Joseph Smith, ikke vilde være nogen Hindring i at opnaa en fremragende Stilling i Kirken, dersom han i Princip havde efterfulgt sin Faders virkelige Tro og Læresætninger; men i Stedet for dette, da ere hans Erklæringer, som publiceres til Verden, og hvilke atter erklæredes af Talerne i Eders Konference, i stik Modsætning til disse, der ere vel bekjendte som de Lærdomme og Principper, der lærtes og praktiseredes af den store Mand; Principper, for hvilke han mistede sit Liv i Carthage Fængsel den 27de Juni 1844.

Medens den „Omorganiserede Kirkes" Leder kun var en Dreng, — hvilke mange af de i Utah Nulevende saa spille Boldt, og deltage med sine Legekammerater i andre Ungdomslege, tilsyneladende ikke skjænkende mindste Opmærksomhed eller tagende den ringeste Del i de Affærer, der optog hans Faders hele Tid — var jeg og Andre voxne og havde den bedste Lejlighed til at gjøre os bekjendte med

Profetens Lærdomme. Vi vidste da, at han baade troede paa, og praktiserede Polygami. Talerne i Eders Konference ere stræbsomt beskjæftigede med at formaa Verden til ikke at tro dette; men med uomstødelige Beviser, tror nogen af Eder, at han (Joseph Smith) ikke praktiserede Polygami? Det synes uoverensstemmende og umuligt. Efter at være naaet til Mandomsalderen, havde Eders Leder sikkerlig al nødvendig Lejlighed til at erholde en korrekt Forstaaelse med Hensyn til dette. Under hans og hans Broders Besøg i dette Territorium bleve Vidnesbyrd givne til dem, af en saadan Beskaffenhed, at der ikke kunde efterlades mindste Tvivl i deres Sind desangaaende. Af disse Beviser vare blandt andet dette, at respektable Kvinder, bekjendte her for at have en uplettet Karakter, bevidnede for dem (den unge Joseph og hans Broder) at de vare deres Fader, Profetens Hustruer. Saadanne Beviser vil ingen retslig Domstol kunne modbevise. Hvorledes vil Eders Leder kunne benægte dette? Hvorledes kan han imod bedre Vidende og i Modsætning hertil bortjage det Sandhedslys, som det maa have tændt i hans Hjærtes Overbevisning, og med fri Villie og Forsæt fremstille sin Fader for Verden i et falsk Lys, — et Lys, modsat det hvori han selv fremstillede sig?

Jeg har den bedste Grund til at tro, at celestialt Ægteskab blev troet og forstaaet allerede i de Dage, da han boede i Kirtland; medens han og de Hellige i deres Fattigdom ved møjsommeligt Arbejde bestræbte sig for at opføre hin hellige Bygning, hvori I nu forfalsker ham, søgende ved Eders ubevislige Erklæringer, at tilintetgjøre hans helligste Lærdomme. Som jeg selv tror, blev han endogsaa der underrettet af Herren angaaende den hellige Ordinantse om celestialt Ægteskab, men han blev ikke befalet at meddele det til Menigheden, førend en Tid efter at de Hellige havde nedsat sig i Nauvoo, hvor han modtog en Aabenbaring, hvori Herren mere nøjagtig omtaler de Følger, som kan opnaaes ved at overholde alle de med denne hellige Ordinantse forbundne Love. Men paa Grund af de Helliges Fordomme, og den Forfølgelsesflod, som han meget vel vidste vilde møde ham uden for Samfundet, hvorved hans Liv vilde blive sat i Fare, forhalede han Tiden saa meget, som muligt med at aabenbare dette Princip, undtagen til nogle Faa trofaste og ydmyge iblandt de Hellige. Det er vel muligt, at Drengen Joseph paa den Tid, da han, som omtalt, legede i Nauvoo, ikke vidste noget om disse Ting, men ikke desto mindre vidste Forfatteren af dette Brev, at Profeten Joseph da lærte denne Lære, — skjønt ikke offentlig. Fremdeles vidste Undertegnede da, at disse Kvinder vare hans (Profetens) Hustruer, som siden efter her fremstillede sig for hans Sønner Joseph og David, som saadanne, bevidnende det samme til dem. Disse unge Herrer (Profetens Sønner) erholdt tilstrækkelige Beviser under deres Ophold herstedts, med Hensyn til dette Punkt. Dersom Eders Leder var uvidende om dette i sine Drengeaar, da har han vısselig erholdt tilstrækkelige Beviser siden han opnaaede til Mands Modenhed; og det vilde blive Aarsag til stor Glæde for mig, og Tusinder Andre i dette Territorium, dersom han vilde være fri og ærlig nok til at kunne indsee disse Ting, saasom Herren i Virkeligheden har aabenbaret dem, samt frimodig opholde og anerkjende deres Fader og hans Principper i deres sande Karakter, paa det at Verden maatte kunne indsee dem som de ere, og ligesom hans Sønner, skjønt

nu i Mørke, ville see dem, naar de en Gang møde deres forherligede Fader paa Evighedens Grænser. Jeg ønsker til Gud, at de i Stedet for at organisere en uenig Partistiftelse vilde handle i Forening med Kirken, som blev organiseret af deres Fader, og at de i Stedet for at følge Strangs, Mc. Lellins og Andres Ideer, via Kirtlands Tempel, vilde deltage i at bygge nye Templer i Zions Staver, og efterlade Kirtlands Tempel i dets Ensomhed til den Tid tilfulde kommer, da de Hellige skulle gjenbesidde deres Arvedel og gjenopbygge de Templer og Stæder, hvilke de Onde have berøvet dem. Hint Tempel (Kirtlands) har svaret til den Hensigt, for hvilken det blev bygget; det samme kan siges om Nauvoo Tempel. I det Præsident Brigham Young talte om at forlade dette, som opførtes i den bittreste Forfølgelses Dage, yttrede han følgende Ord: „Vi ville gaa ind i Ørkenen, og tage Virkeligheden med os og efterlade Skyggen." Dette havde direkte Hentydning til Præstedømmets Nøgler, hvilke de Hellige modtog i nævnte Tempel, fremstillet som Virkeligheden; — hvilket det var, og det var i den Hensigt, at erholde lovlig Besiddelse af disse Nøgler, at dette Tempel opførtes.

Midt iblandt disse høje Bjærge have de Sidste Dages Hellige fuldendt et Tempel, og desuden ere tre andre med flere Millioners Udgifter under Opførsel. Deres Arbejde i denne Henseende sluttedes ikke med Kirlands Tempel eller med det mere kostbare i Nauvoo; ejheller vil det sluttes med Opførelsen af naar disse, som nu ere under Opførsel, blive fuldendte. Dette Arbejde vil blive fortsat, og naar vi tilstrækkeligt have udvidet Zions Grænser, udstrakt Maalesnorene, samlet Israel fra Nationerne, og Skarene fra Nordenland blive hidledte af deres Profeter, og naar Herren befaler, ville vi opbygge de øde Stæder, hvilke have været beboet af Guds Folk, og disse Stæders Templer ville blive byggede paa hellige Steder, udpegede med den Almægtiges egen Finger.

Jeg ønsker her at fremsætte et Spørgsmaal: Hvor mange Templer har den „Omorganiserede Kirke" opført, medens alt dette Tempelarbejde med saa uhyre Tid og Bekostning er gaaet for sig i disse Bjærge, og vore Byer have opfyldt Dalene paa en Strækning af over 500 Mile (eng.) Nord og Syd? Ikke et; men prale nu af deres Dygtighed i at nedfeje Spindelvævene og istandsætte den første Bygning af denne Slags, som denne Kirke nogensinde opførte. — Hvad mig angaaer, da ere I velkomne til Eders nærværende Jubelæum og til al den Hæder, som I ved denne Lejlighed maatte blive i Stand til at vinde i de Ugudeliges Øjne. For Retfærdighedens Skyld nødtes Joseph Smith til at forlade hint Sted (Kirtland) og for at frelse sit Liv, og det bedrøvede Undertegnede at see hans Søn i Spidsen for et Parti, hvis Talere anvende Ord, der tjene til at fremkalde Smil og Bifald blandt disse, som drev ham bort. Joseph og de Hellige bleve dernæst uddrevne fra Jackson, Caldwell og Davis Countyer, og deres Ejendele ødelagtes. Ja, Joseph jun., fra Nauvoo ønskede Deres Fader at fly til disse Bjærge for at undgaa sine Fjenders Ondskab, men hans Blod, saa vel som Deres værdige Onkels, blev udøst i Chartage. — Og nu, dersom Deres Tørst og Higen efter Bifaldsyttringer er saa stor, at De føler, at De kan nøjes med at erholde disse fra en saadan Kilde, da maa De besidde en Smag for Æresbevisninger af en besynderlig Slags. — Som findes nedskrevet i hans Historie, udtalte Profeten

Joseph Smith følgende Profeti, den 6te August 1842: (See ogsaa Pagtens Bog Side 183.)

„Jeg profeterede, at de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel, og vilde blive drevne til Klippebjærgene; (The Rocky Mountains). Mange vilde falde fra Troen, og andre vilde blive dræbte af vore Forfølgere eller miste deres Liv formedelst Overanstrængelse og Sygdom, og nogle af Eder ville leve til at gaa og assistere i at anlægge Byer og opbygge Stæder, og see de Hellige blive et mægtigt Folk midt imellem Klippebjærgene."

Jeg spørger Eder nu oprigtigt, om ikke denne Forudsigelse er bleven bogstavelig opfyldt? Det er den, til den sidste Tøddel. Hvad have I og Eders Parti imidlertid udrettet? I Stedet for at komme til disse Bjærge og assistere i at opfylde nævnte Forudsigelse, have I vandret øst paa. Hvilke Stæder ere fremkomne som Frugten af Eders Foretagelsesaand? Hvilke Templer have I opført til Herrens Navn, som Monumenter paa Eders Inspiration og Kundskab angaaende det store Værk, som aabenbaredes gjennem Seeren Joseph Smith, at blive udført for Millioner Afdødes Forløsning? Og nu, da I besidde (uden Skøde) det gamle Tempel i Kirtland, saa i Stedet for at benytte det som en Helligdom, hvori Præstedømmets Ordinantser burde administreres, fremsætte I i nævnte Bygning saadanne Veje, paa hvilke Mennesket i Mageligehed kan vandre; og medens I udslynge alle Slags bittre og falske Beskyldninger mod Folket i Utah, indbyde I til samme Tid Gudsfornægteres og Skeptikkeres Samfund til en fælleds Deltagelse med Eder i at nedrive og udskjælde disse, som i sin Tid vare Profetens Forsvarere, og som endnu bevare hans Navn i hellig Erindring, ved at tro paa de Lærdomme, hvilke gjennem ham bleve aabenbarede formedelst den Almægtiges Inspiration. Til Eders Forvirring og Skam kunne I ikke undgaa at erkjende, at den Aand, hvorved I ledes, ikke er Kristi Aand, hvilken hverken ønskede eller bejlede til Verdens Pris. Jeg hørte en Gang i Nauvoo Profeten erklære til Folket, hvorledes de altid maatte kunne finde den sande Kirke. Han gav det til dem som en fremtidig Nøgle, og sagde, at Dagen vilde komme, da de vilde behøve den. Han sagde:

„Partigjængere og Partier vil opstaa ud af denne Kirke, og Apostater vil bortlede Mange. Men midt i alt dette, bliv ved Majoriteten; thi Guds Kirkes sande Ledere ville altid have en Majoritet (i Kirken), og Kirkens Optegnelser ville blive hos dem. Hold Eder til Majoriteten, thi „hvor Aadslet er, samles Ørnene"."

De Hellige i disse Bjærge ere Majoriteten. Her ere de fri for Demagogernes Diktat, behøve ikke at anmode Minister Frelinghuysen om at „adskille" dem fra noget som helst „sort, skident Komplot", der existerer paa Jordens Overflade, hvilket Mr. Gurley erklærede at Eders Kirke fornylig havde gjort. Gud adskilte de Hellige i Utah fra alle saadanne Karakterer, og deres da indgaaede Forpligtelse stempledes med Profetens Blod. Her have de Frihed til at efterkomme Himmelens Villie. Her have de Frihed til at respektere alle Menneskers Rettigheder og „give Kejseren hvad Kejserens er, og Gud hvad Guds er". Her have de Frihed til at holde alle Landets konstitutionelle Love, og vaje „Stjernerne og Striberne" fra de høje Bjærgtoppe. Og naar Konstitutionen er sønderrevet, og dens Beskyttelsesmiddel slæbet fra denne hellige Sammenføjning, og de finde for Godt at antage en eller flere dygtige konstitutionelle Sagførere Tjeneste, til at forklare for Statsmænd, Jurister og Domstole, hvad disse Rettig-

heder egentlig ere, som deri indbefattes for enhver amerikansk Borgers Beskyttelse, da have de sikkerlig Privilegium, Rettighed og Magt til at gjøre saaledes. Vi ere Frimænd her, og gjøre Fordring paa at være Gentlemen, — ikke tomme Pralere eller Taaber.

Gentlemen: Fra hin primitive Talerstol, for Størsteparten bygget af Utahborgere, komme Eders hævngjerrige Erklæringer hidslyngende ligesom Fraade eller Bobler, — intet mere. I fremstaa pralende paa den Talerstol, hvilken de Hellige byggede i deres Fattigdom for omtrent halvtredsindstyve Aar siden, og erklære disse for Apostater og disloyale Borgere, som ere udenfor Eders Omraade. — Lad kun Sønnen der, for Popularitetens Skyld, forkaste sin Faders hellige Læresætninger! Her ville vi overholde dem. — Dernede anraabe I om Nationens Mildhed eller Naade og bede at en bestemt Linie bliver draget imellem Eder og os, — en Linie, der i Karakter skal være international, saa den kan række ind til fjærne Lande, hinsides Havet, — og give udelukkende Tilladelse til den Slags Mormoner, som I ere af, at lande i Frihedens Land uden mindste Indvending. Med skidne Hensigter anmode I de Magthavende om at bane Vejen for Eders Emigration. — Her forvente vi at samle Israel, som forventes at komme gjennem megen Trængsel. — Gentlemen: Eders Holdning er lig en fejg Ansøgers! Hvorfor ikke fortælle Verden ligesom vi, at I ikke bede om nogen Gunst; vi bønfalde ikke enhver Race, Klasse eller Nation under Himlens udstrakte Lys. Indsend Petitioner for dette for Eders Lands Domstole, og dersom Retfærdighed tilstaaes, da burde enhver Frimand være tilfreds, fordi at dette er hvad Konstitutionen garanterer, og Patriotfædrene døde for at afstedkomme dette. — Joseph Smith (Profeten) var en Patriot, han nedstammede fra en Række Patrioter. Han anholdt paa en ærbøig, men modig Maade om sine Rettigheder, — intet mere; hvorfor skulde hans Søn fejle i at efterligne hans noble Exempel. I Utah er vort Motto: „Gjør, hvad er Ret, og lad Følgerne komme."

Gentlemen: Til Slutning ønsker jeg at sige, at jeg ikke nærer mindste Bitterhed imod Eder, hvem jeg saa tydeligt har tiltalt. Jeg betragter det som min Pligt saaledes at meddele noget af min Synsmaade og omtale visse Punkter, som ere komne til min Kundskab, under omtrent en halvtredsindstyve Aars Erfaring tilsammen med dette Folk. Maatte hvad jeg har fremsat, blive til Eders Gavn, og ikke til Skade, ved at meddele Eder et Glimt af den Aand, hvilken Herren meddeler de Oprigtige af Hjærtet; og maatte I blive omvendte fra Eders Vildfarelser til Retfærdighed, og omsider blive regnet blandt Jesu Kristi sande Hjord. Bestanddelene af det Rige, som omtales i Daniels 2, 44., ere i Kirken mellem disse Bjærge, og vi have Intet at frygte med Hensyn til det endelige Resultat. Det vil tilsidst rulle frem i Majestæt og Kraft og fylde den ganske Jord. Jeg bevidner, at Riget voxer omkring Kjærnerne her, og dets Lys er bestemt til at straale over al Jorden, skinne under dens Fredsregjering og Velbehag blandt Menneskene.

Ærbødigst
L. O. Littlefield.

Logan, Utah, d. 27de April 1833.
Utah Journal.

Agerdyrkning i Oldtiden.

Moses gjorde i sin Lov Agerdyrkning til Statens Basis. I Overensstemmelse hermed tildelte han hver Borger et vist Stykke Land, begrænset med visse Landemærker. Landspekulation blev i hin Tid forhindret ved Loven, hvilken befalede, at alt Kommuneland skulde bibeholdes, og paa hvert Jubilæums-Aar uddeles til de oprindelige Ejeres Arvinger. Som saadan var Landmandens Stilling i Livet holdt højt i Ære, eftersom han blev beskyttet af Statens Grundlove. — Ingen vare for rige eller „ærværdige" til at lægge sin Haand paa Ploven. (Se 1 Kong. 19, 19. 2 Krøn. 26, 10.) Forskjellige Midler bleve anvendte af Hebræerne for at forøge Jordens Frugtbarhed. Stene bleve flyttede og anvendte til Mure. For at kunne vande Jorden ledtes Vand i kunstige Vandledninger fra fjærne Vandstrømme; og man anvendte mange Slags Gjødning til Jordens Forbedring. Paa Højene lavede man Terrasser lige til selve Toppen, og benyttede disse til Vingaarde og Haver. De forskjellige Kornsorter, som dyrkedes, vare: Hvede, Byg, Hirse, Bønner og maaske ogsaa Ris. (Esaias 28, 25.) Med Hensyn til Agerdyrkningsredskaber stode Israeliterne maaske ikke saa meget tilbage for Nutiden, som vi maaske ere tilbøjelige til at tænke. Esaias levede 700 f. Kr. og dog seer det ud, som om Jærnplove allerede den Gang vare i Brug; thi han profeterede om en Tid, da man skulde omsmede Sværd til Plovjærn, og Spyd til Segle o. s. v. (Esaias 2), hvilket jo ogsaa beviser, at de havde Redskaber, hvormed de beskar Vinranker og Træer. De Trækdyr, som almindelig benyttedes til Jordens Dyrkning, vare Æsler og Oxer; Heste vare ikke endnu komne i almindelig Brug. Den originale Høstmaade var at rykke Kornet op med Rode; men fra Josva Tid brugte man Segler. Høsten var en Glædens Tid, og Lovsange hørtes i alle Retninger. Tærskning blev udført med Plejle eller ogsaa ved at lade Oxer træde Sæden af. (Ikke binde Munden paa den Oxe, som tærsker o. s. v.) Ogsaa anvendte man tunge Slæbere eller Ruller. Vingaarde og Oliventræer bleve dyrkede efter en stor Maalestok og passede paa det Omhyggeligste. Kjøkkenurter og do. Frugter dyrkedes ogsaa med megen Omhu. Det sagdes om Palæstina: „At det flød med Mælk og Honning." Biavl sattes ogsaa megen Pris paa. Kuberne lavedes af Straa og Ler, men ofte fandt man store Oplag i hule Træer og Stenes Revner. (Psalm. 81. 17 V.) En besynderlig Paragraf i den mosaiske Lov, med Hensyn til Agerdyrkning, var Sabbathsaaret. (See 3 Moseb. 25.) Hvert syvende Aar var et Hvileaar; ikke saa meget for Landmanden, som for Landejendommen. Man hverken saaede eller høstede i det syvende Aar. Frugten indsamledes ikke, og Træerne bleve ikke beskaarne. — Hensigten med denne Bestemmelse synes at have været, at beskytte vilde Dyr, lade Landet samle Styrke, og lære Folket at være sparsommelige og have Fremtiden for Øje. Men desuagtet blev dog dette Hvileaar ikke tilbragt i Lediggang; Folket kunde fiske, hyrde deres Kreaturer, og passe deres Bier; reparere deres Bygninger og Indbo; fabrikere Klæder eller drive Handel, og gjennem dette Aar skulde hele den mosaiske Lov oplæses for Folket, og de skulde foreholdes deres religiøse Pligter, og Historien om Guds forunderlige Handlemaade med dem som et Folk.

Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Lydighed.

Princippet Lydighed, naar betragtet fra et oplyst Standpunkt og i Forbindelse med Evangeliet til Liv og Saliggjørelse, er ganske vist et ædelt Princip og af guddommelig Oprindelse. Den hellige Skrift beretter, at Jesus var et Lam, som blev slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt. Fremdeles paastaa vi, at Evangeliets Love, henhørende til Menneskeslægtens Forløsning, bleve besluttede i Evighedens Raad, og maa følgeligvis være evige i deres Natur og Følger. — Absolut Lydighed til samme er derfor nødvendig, for at kunne sikkre en Saliggjørelse i Guds Rige, for hvilke vi som Bevis anføre Jesu Ord: „Uden Nogen bliver født paany af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5.) Jesus udtalte ikke alene denne Erklæring i Ord, men blev selv lydig til visse guddommelige Love, og erklærede endvidere, at det var nødvendigt for at „fuldkomme al Retfærdighed.“ Vi hentyde for Ex. til Beretningen om hans Daab i Jordans Flod, som omtales i Math. 3, 5., hvor der siges, at Jesus forlangte Daab af Johannes den Døber. Men i Betragtning af Frelserens ophøjede Stilling og sin egen Ringhed, følte Johannes næsten uvillig. Jesus forestillede ham paa det bestemteste, at det var absolut nødvendig, hvorfor han omsider efterkom hans Begjær. Han viste herved et herligt Exempel. — Lydighedens store Princip karakteriserede Kristi ganske Liv her paa Jorden. Hvor skjønt blev ikke dette bevist, da han yttrede hin rørende Bøn i Haven. Under Byrden af en overvejende Lidelse med Døden stirrende for sig, og paa Nippet til at blive ophængt som et Offer paa Korset, udbrød han: „Fader, er det muligt, da tag denne Kalk fra mig, dog ske ikke ikke min, men Din Villie.“ Hans store Forsoning er slaaende Bevis paa visse guddommelige Love, vedtagne i Evighedens Raad, paa det han maatte kunne blive værdig til at blive Verdens sande Frelser.

I sit Liv og Lære, medens han var indhyllet i det jordiske Tabernakel, som allerede omtalt, tilintetgjorde han som med eet Slag den moderne Kristendoms Theorier, saasom: „Tro ikkun, og Du skal blive frelst.“ Tro paa Gud og hans Søn, Jesum Kristum, Omvendelse fra begaaede Synder, Haandspaalæggelse for den Helligaand ere Love, som af Faderen erklæredes i Evighedens Raad, til hvilke Mennesket paa Jorden maa bevise Lydighed, og udpeger den eneste Vej, ad hvilken Mennesket kan indkomme i Kristi Kirke og Rige. — Vort Vidnesbyrd er, at Gud, den evige Fader, i dette det nittende Aarhundrede har oprejst en Profet, nemlig Joseph Smith, gjennem hvem, som et Redskab han har gjenaabenbaret Saliggjørelsens Plan, det hellige Evangeliums Love og Ordinantser, med Magt og Authoritet til at forvalte deri, og at alle Mennesker gjennem Lydighed til disse Principper, hvilke nu blive forkyndte i Landet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Ældster, kunne erholde et lignende Vidnesbyrd. Mennesket behøver ikke længere at være i Tvivl eller vandre i Mørke. Vi indbyde og tilraade derfor

alle retsindede Mennesker til forsigtigt og ydmygt at undersøge disse Principper for sig selv, med den Forsikkring, at dersom de ville gjøre saaledes i den oprigtige Hensigt at annamme Sandheden og gjøre vor himmelske Faders Villie, da ville disse hellige Principper tildrage sig deres Respekt, Ærbødighed og Lydighed og bringe evigt Liv i den tilkommende Verden. Paa Grund af den høje Orden og Klasse til hvilken de hører, og det Sted hvorfra de udsprang, og de store Previlegier og Velsignelser de sikkre de Lydige, ere de værdige til vor dybeste Overvejelse. — Lydighed til disse Principper, skulde ikke være Resultatet af en slavisk Frygt, men derimod en Følge af Frugten af en oplyst Opfattelse af Sandhedens ophøjede, hellige og guddommelige Principper; og vi vide, at Lydighed til samme vil, dersom vi vedblive trofast, altid bringe Lydighed og en evigvarende Fred.

Korrespondance.

Z. C. M. I. Saltsøstad, den 21de Juni 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

* * Ved Minatstid havde vi en stor Ildebrand, hvorved H. B. Clawsons Vogndepot, C. R. Savages fotografiske Atelier, Elias Morris' Marmorværksted, Raadhuset og tre Butikker lagtes i Aske. Et Oplag Sprængkrudt, som befandtes i H. B. Clawsons Pakhus exploderede med en saadan Voldsomhed, at alle Ruderne i de omliggende to à tre Kvarterer søndersloges og spredtes overalt paa Fortougene og gjorde ogsaa megen Skade paa Gibsningen i omkringliggende Bygninger. Det store Tabernakel antændtes af Gnister, men frelstes hurtigt, saa vel som Des. News Bygninger. Heden var umaadelig paa Gaderne, og Skyggetræerne bleve slemt medtagne. Hele Skaden vil udgjøre omtrent 75,000 Doll. af hvilken blot en lille Del er assureret. Vore Landsmænd Sørensen og Carlqvist, som driver Møbelforretning, forliste næsten hele deres Oplag, beløbende sig til omtr. 6000 Doll., hvoraf 3000 var assureret. — Ildens Oprindelse er ukjendt, og Stedet hvor den opkom blev endogsaa lukket fem Timer førend den udbrød; desuden har der aldrig været afbenyttet Ild paa nævnte Sted. Dette Faktum, saa vel som dette, at hele Brandvæsenet var ude ved Søen paa en Lysttour, bibringer Folk den Tro, at en eller anden ondskabsfuld Person er Gjerningsmanden. — Folk bleve i den Grad forskrækkede, at de forlod deres Senge og løb ud paa Gaden, tænkende at deres Huse skulde falde. Denne var værre end den Explosion, som fandt Sted for en syv Aar siden, og man begynder at komme paa den Tanke, at man har haft nok af denne Slags nu, og ønsker at blive Krudt og brandfare Stoffer kvit paa en mere fredelig Maade. H. B. Clawson har assureret for en 20,000 Doll. Værdi, men det er tvivlsomt om han vil erholde noget af det, eftersom han havde et større Kvantum Krudt paa Lager, end det var ham tilladt.

Deres oprigtige
A. W. Carlson.

Mordforsøg paa en Ældste i Georgia.

Ældste John T. Alexander, en Mand, paa to og tyve Aar, der nylig rejste paa en Mission til de sydlige Stater (i Nord Am.) og blev beskikket til at virke i Georgia, er blevet et andet Offer for Folkets Bigotteri og Intolerance i nævnte Stat, der allerede er ansvarlig for een Ældstes Martyrdød dersteds, uden at have gjort sig skyldig i andet end Evangeliets Forkyndelse. Ældste Alexander slap heldigvis fra sine Snigmordere med Livet, men dog ikke uden først at være bleven mishandlet af dem i den Grad, at han saa sig nødsaget til at vende tilbage til sit Hjem, hvor han arriverede den 11te f. M., ledsaget af Ældste Samuel J. Parish. Des. News giver følgende udførlige Beretning om denne Affære:

„Overfaldet skete paa den østlige Grænse af Gordon Co. imellem Plainsville og Adairsville, en halv Mil fra Br. Reeds Hus, den 31te Maj d. A. I det Br. Alexander, der ventede paa sin Rejsekammerat, Ældste Wilson, vandrede hen ad Landevejen, sprang tre bevæbnede Mænd frem af en ved Siden af Vejen beliggende Skov. De spurgte ham, om han var en af disse „Mormonprædikanter", hvortil han svarede Ja. De befalede ham derpaa at følge med dem ind i Skoven, hvor han formodede de først vilde prygle ham med Stokke. Efter at være kommen en halvtredstyve Yards (150 Fod) ind i Skoven, standsede han og nægtede at gaa videre. I samme Øjeblik sparkede et af disse Umennesker ham, hvilket foraarsagede at han faldt forover, og medens han endnu laa paa Jorden, sparkede en anden af Komplottet ham saa voldsomt i den nedre Del af venstre Side, at det foraarsagede en forfærdelig indvendig Pine. Uden at kunne drage Aande laa han nogle Øjeblikke aldeles hjælpeløs paa Jorden, men forsøgte, efter at være kommen lidt til sig selv, at komme paa Fødderne. De befalede ham derpaa at gaa endnu et hundrede og halvtredsindstyve Yards længere ind i Skoven. Efter at have gaaet denne Distanse, standsede han og erklærede, at han nu ikke vilde gaa længere og yttrede modigt: „Dersom jeg skal dø, vil jeg lige saa gjærne dø her, som noget andet Sted." — De spurgte ham nu, om han havde noget at sige før sin Død. Han svarede med at spørge om Aarsagen til at de vilde myrde ham. Med de væmmeligste Udtryk svarede de: „Dersom ikke vi myrde Dig, kommer Du tilbage; har Du noget at sige, da sig det hurtigt." — Han svarede derpaa: „Dersom jeg skal dø, da vil jeg bede en kort Bøn," hvilket han da gjorde, medens Morderne holdt deres Vaaben rettede imod ham.

Efter at have endt sin Bøn, foldede Br. Alexander sine Arme under Følelsen af, at hans sidste Time var kommen, og overgav sig til hvad, som syntes at være hans uundgaalige Skjæbne. I det samme Øjeblik han indtog denne Stilling, affyrede de tre Mænd paa een Gang deres Vaaben mod ham, hvorpaa han bevidstløs faldt til Jorden. Da han derpaa nogen Tid efter kom til sig selv, forsøgte han at rejse sig op paa sine Hænder og Fødder, og saa sig om efter sine Mordere, der imidlertid vare forsvundne, og ude af Syne. — Saasnart han kunde, begav han sig nu tilbage til Landeveien, og naaede endelig Br. Lafeyette Reeds Hus, uden at vide hvorledes han egentlig kom dertil, hvorpaa

han atter faldt afmægtig til Jorden. — En Kugle var passeret gjennem hans Hat, og eftersom denne var lavpullet, kunde dette Skud let være blevet dødeligt. En anden Kugle, formodentlig rettet mod hans Hjærte, strejfede forbi dettes Beliggenhed og banede sig Vej bag ud af hans Klæder paa venstre Side. — Hans Kammerat, Ældste Wilson, indfandt sig samme Aften, og begav sig den følgende Dags Morgen til Haywood Gren, for at underrette Ældste Samuel J. Parrish om det Skete. Den mishandlede Mand bragtes derpaa af Brødrene Barber og Parrish til Haywood; men eftersom han efter to Dages Ophold der blev daarligere, bragtes han til Chatanooga, hvor han saa forblev, indtil han af Ældste John Morgan blev tilraadet at begive sig hjem. Han udstod Rejsen nogenlunde, og er nu i Bedring. — Han hører hjemme i 15de Kvarter, i Saltsøstad."

Som et andet Bevis paa den Fjendskab, der saa ofte er bleven tilkjendegivet mod vore Ældster, anføre vi følgende korte Rapport fra Ældste John H. Gibbs til Utah Journal, af 12te Juni d. A.:

Før Afholdelsen af vort Konferencemøde (i Tennesee), bleve vi underrettede om, at en Mr. Bennet, Baptistpræst og M. D. havde samlet en Pøbel paa 100 Mand for at forstyrre vort Møde. Om Morgenen den 25de Maj, hvilken Dag var bestemt for Konferencen, fortalte man os, at Skolen, hvori det var bestemt at vi skulde afholde Mødet, var bleven afbrændt den foregaaende Aften. I det jeg begav mig til Stedet, for at overbevise mig om Virkeligheden af dette Rygte, opdagede jeg følgende Plakat, ophængt paa et stort Egetræ: „I Mormonprædikanter, vi ville give Eder tre dive Dages Notits til at forlade dette Land; dersom I vidste, hvad vi vide, begav I Eder bort." — Vi forsøgte derpaa at erholde Tilladelse til at afholde Mødet i en ny Mølle, men da Ejeren havde erfaret hvorledes man Aftenen i Forvejen havde behandlet Skolehuset, nægtede han os Afbenyttelsen af Møllen. Vi maatte derfor tage til Takke med en nærliggende Lund, og efter at have begyndt Mødet indfandt Pøbelen sig, — men ikke 100! de forfejlede at give Møde, — kunde ikke blive enige, men Nogle kom. Da de ved Ankomsten til Lunden saa nitten unge Ældster fra Utah, der alle havde forladt deres Hjemstavn og begivet sig til et fremmed Land, ikke for at slaas, men for at forkynde Livets og Saliggjørelsens Evangelium, besluttede de sig til at tage Sæde og oppebie Mødets Slutning. — Konferencen afholdtes uforstyrret, til stor Forbauselse for de Mange, som alene vare komne for at see os bortjagede af den 100 Mand stærke Pøbel. Med Glæde kan jeg sige, at vi aldrig have haft saa gunstig en Lejlighed til at bære vort Vidnesbyrd som ved dette Tilfælde. Da Mødet var sluttet, kom en Dame frem og forlangte at blive døbt.

Ankomst. Form. den 11te dennes, havde vi den Glæde at byde vor elskelige Broder, og Præsident for den europæiske Mission, Apostel John H. Smith velkommen i denne Stad. Han var ledsaget af Ældste James Wrathall, og ankom tillige med denne pr. Dampsb. „Cato" til Helsingør Aftenen den 10de, efter en lykkelig Rejse. Det er hans Hensigt ogsaa at besøge Norge og Sverrig, og ønske vi oprigtigt at Herren vil velsigne ham under hans Ophold i denne Mission, at dette maa blive til baade hans og de Helliges Glæde.

Gamle Manuskripter.

En af de ældste Optegnelser, som har overlevet Tidens Tand, er Bibelen. Gamle Manuskripter, indeholdende Dele af det nye Testamente, findes endnu paa forskjellige Steder. Mormons Bog giver Beretning om Familier, som emigrerede til Amerika fra Babels Taarn, nemlig Jared og hans Broder og deres Venner. Jareds Broder samtalede med Herren paa den Tid, da Sprogforvirringen fandt Sted, og ligeledes nogle Aar senere i Ørkenen, og blev af Jesus Kristus befalet at skrive en Optegnelse derom; men ifølge Befaling blev det forseglet med Stenene eller Udtyderne til efter Kristi Korsfæstelse. Mange Slægter derefter skrev Ether, en Efterkommer af Jared, en Optegnelse, hvorefter Moroni gjorde sit Udtog; som saadan maa Ether have kopieret fra Jareds Optegnelser, givende Beretningen om, at Sidstnævnte talte med Jesus Kristus. Denne Del af den originale Optegnelse maa derfor være bleven skreven kort efter Bortrejsen fra Taarnet, men enten denne tillige med Ethers Optegnelse blev opbevaret tilsammen med Optegnelsen, som indeholdt Mormons Bog, og er bleven seet af Joseph Smith, formodes at være ubekjendt.

Mormons Bog, skjønt ikke gammel i sig selv, er værdifuld som den Beskrivelse, der indeholder den eneste Forkortelte af disse Optegnelser, saa vel som Historien om Nefiterne og Lamaniterne, taget fra Nefis Tavler, hvilke bleve paabegyndte omtr. 2,400 siden, og som bleve skjulte 420 e. Kr. Den adskiller sig fra Bibelen i den Henseende, at den blev skreven og derpaa skjult i Jorden, og efter at have ligget uforstyrret i Aarhundreder, blev oversat af Profeten Joseph Smith ved Hjælp af Urim og Thumim, hvorimod Bibelen har været cirkuleret iblandt Menneskene lige siden den blev skreven, mange af dens Manuskripter ødelagte, og mange af de tiloversblevne, i flere Tilfælde urigtigt oversatte.

Blandt andre hellige Manuskripter, som ere blevne fundne, kan nævnes et, der indeholder en Beskrivelse over Jesus Kristus, som ved Lentullus sendtes til Senatet i Rom. — Ligeledes Dødsdommen udtalt over Jesus; den er indgraveret paa en Messingtavle, og blev funden i Staden Aquila, Neapel, 1820*; indesluttet i en hvid Marmorkasse blandt andre Antikviteter. Fornylig blev et Manuskript af Clemen Romanus og andre kirkelige Skribenter funden i Konstantinopel, og i det to tyske Studerende rejste i det sydlige Italien, fandt de blandt Ærkebiskoppens Ejendele i Rosano, et meget værdifuldt Manuskript, indeholdende hele Mathæus Evangelium samt Markus' til midt i det 14de Vers i 16de Kap. Det bestod af et hundrede og firsindstyve Blade, lavede af purpurrødt Pergament, paa hvilket fandtes Sølvskrift med Undtagelse af de første tre Linier af hvert Evangelium, hvilke vare skrevne med gyldne Bogstaver. Det formodes at være skrevet i Slutningen af det femte eller i Begyndelsen af det sjette Aarhundrede, og indeholder ogsaa et Antal mindre Malerier, forestillende Tildragelser i Kristi Liv, saa som Nadveren o. fl. samt fyrretyve Profeters Hoveder og et Par andre Billeder. Som

* Paa Pladens Sider fandtes følgende Ord: „En lignende Plade er bleven sendt til hver Stamme.“ (Skand. St. 8de Aargang Side 344.)

det vil erindres, fandt man i Aaret 1880, iblandt en gammel Mands Efterladenskaber i Jerusalem ogsaa et Manuskriptpaa Papyrus, om hvilket det formodes, at det er skrevet af Apostlen Peter, i alt Fald har London Bibelselskab erklæret sig for den Mening. Vi ere allerede bekjendte med Abrahams Bog, en Oversættelse af nogle gamle Optegnelser, fundne i Ægyptens Katakomber, og som nu udgjøre en Del af Pearl of Great Price. Vi forvente, som et Folk, at andre Manuskripter om ikke lang Tid ville blive fundne. En Gang i Tiden vil Historien om de ti tabte Stammer komme frem. Ligeledes vil de Inskriptioner, som paa mange Steder findes paa Sten i Mexiko, formodentlig blive oversatte, og vil uden Tvivl blive befundet at være af stor Interesse. Er ikke Lærdommens og Pagtens Bog, hvilken er givet i vore Dage, ligesaa værdig til en Plads iblandt hellige Skrifter, som disse, for hvilke der bliver betalt saa fabelagtige Priser, og som saa højlig vurderes af Religionselskere? Det er forunderligt hvorledes Manuskripterne i Tidens Løb ere blevne bevarede; alene for deres Ælde og den Oplysning de give, fortjene de i Virkeligheden al den Værdi, som tilregnes dem. Men med Hensyn til Oplysning, da er det besynderligt, hvor højlig deres Aftryk blive priste, hvorimod Mormons Bog, af en forholdsvis overordnet Værdi, bliver koldt tilsidelagt, og er efter Majoritetens Mening ikke en Gang saa prisværdig som en almindelig Roman. Mon ikke Manuskriptet til Mormons Bog, nu i Mr. David Whitmers Besiddelse, i Fremtiden skulle kunde blive værdig til at indtage en Plads Side om Side med hellige Manuskripter, og i Folkets Mening regnes lige med dem, som den vigtigste Oversættelse i det engelske Sprog, baade i Korrekthed og overlegen Ælde?

Mill. Star.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af. E. W. Tullidge, en Ikkemormon.

(Fortsat fra 31te Aargang, Side 239).

Utahs lovgivende Forsamling mødte den følgende December. Medlemmerne kom tilsammen med den fuldkomne Overbevisning, at deres Sag var retfærdig. Paa Mødets første Dag fremlagtes

Guvernør Youngs sidste Sendebrev:

Det er en sørgelig Affære, at Embedsmændene i en Regjering, der af vore Forfædre blev grundet med saa megen Opofrelse paa et Land, som er „uvalgt" fremfor alle andre Lande, ere sunkne saa dybt i Fornedrelse, at de aldeles have tabt hine retfærdige og rene Principper, som Konstitutionen indeholder, af Sigte; og i deres retslige Foretagender vælge at følge deres egennyttige Ojemed til Gjennemførelsen af deres selvmorderiske Politik; en Kours, der alene kan ende med en Nations Sønderlemmelse, der ellers kunde blive den lykkeligste og mægtigste paa Kloden. Skjødesløse Embedsholdere og Embedssøgere have begravet deres giftige Planer saa dybt i det politiske Parti, og gjennemmønstret og organiseret i deres Angreb og Forsvar paa deres Rov; medens Handelsmanden, Mekanikeren, Famliefaderen

og den ydmyge Arbejder ere saa flittigt beskjæftigede med deres daglige Arbejde, og naar undtages nogle Faa, ere saa lidt bevidste med Hensyn til den vigtige Fremtid og om de Forholdsregler, som nødvendigvis bør tages for at sikkre Offentlighedens Vel, at det bliver et afskrækkende Foretagende at forsøge at standse Embedernes Misbrug, som gjerne vilde bortfeje al Spor af Sandhed, Dyd og Menneskerrettighed fra vort lykkelige Land. Men Undertrykkelsens og Udpresningens blodrøde Deltagere kunne være forvissede om, at enhver Frihedsven vil modstaa deres ødelæggende Fremfærd, og holde sig fast ved Konstitutionen og alle dermed overensstemmende Love. — Det er sandt, at alle menneskelige institueredé Regjeringer indeholde enten mer eller mindre af den Svaghed, som henhører til Ufuldkommenhed, og i denne Henseende er vor Regjering paa ingen Maade en Undtagelse; dog er jeg ikke bekjendt med nogen menneskelig Regjeringsform, hvori er nedlagt saa lidt af den Sæd, som foraarsager deres egen Selvfordærvelse. Retfærdighedselskere, som de revolutionære Patrioter vare, iførte sig under deres Befrielsesforsøg en rigelig Andel af den Visdom, som kommer heroven fra, og bragte en Indflydelse, der saa sjælden føles fra saa ringe et Antal, saa vare de dog ikke i Stand til at stifte en republikansk Regjeringsform uden Hjælp af Banknoter og Ballance, indeholdende Unionsmagten i tre særskilte Grene, der alene kunde bestyres med det suverræne Folks Villie. Naar tages i Betragtning deres forrige Erfaring, er det ikke i mindste Grad forbavsende, at de i deres Befrielsesforsøg holdt sig til den størst mulige Del af individuel Frihed, eller at de, eftersom de saa længe havde været undertrykket og lidt saa meget under Religionens tunge Jærnhaand opretholdt ved hundredaarig Magt at de saa klarlig og overanstrængende bevogtede og garanterede den størst mulige Samvittighedsfrihed, og selvfølgelig Religionsfrihed. Men med den sunde Dømmekraft og Erfaring, hvilken hine store Statsmænd vare i Besiddelse af, saa er det blot et andet Bevis paa menneskelig Svaghed, naar de handlende efter bedste Motiver, at efter saa længe at have vaandet sig under den engelske Kolonialregjerings bittre Undertrykkelse, og med Held stridt for Opretholdelsen af Enhvers nedarvede Rettigheder til „Liv, Frihed og Lyksalighed", med den udtrykkelige Garanti, at Enhver skulde blive privilegeret med og forsvaret i de Velsignelser, som flyder fra en republikansk Regjeringsform, hvis Karakter bestod alene i den tydelige og uforklarlige Fakta, at baade de Bydende og Lovene kun skulle have deres Udspring fra Valgene, og de Lydendes Bifald. I April 1784 skulde de vedtage Resolutioner, og i Juli 1787, over to Maaneder før Konstitutionens Adoption, skulde de udgive en Ordinantse, hvilken specielt skulde bestemme Love for amerikanske Borgere, beboende offentlig Land, hvilket kom i stik Modsætning til Konfederationens Artikler, til hvilken de gjensidigt havde forbundet sig at ville blive styrede. At hver lovgivende Forsamling, modsat Konfederationens Authoritet og Begrænsning, saaledes som de existerede under Vedtagelsen af den berømte Ordinantse af 1787, ligeledes til disse henhørende til Konstitutionen, hvilke adopteredes samme Aar; saa vel som til den store Sandhed indbefattet i Uafhængighedserklæringen, at Regjeringer erholder deres retmæssige Magt fra de Regjeredes Bifald kunde blive og var bifaldet af Amerikanere, saa længe som den anmas-

sede Magt blev anvendt i Retfærdighed. Den Del af denne ulovlige Lovbestemmelse indført i Terretoriernes organiske Beslutninger, kunde endnu udholdes, dersom den ikke blev saa sørgeligt misbrugt, som Tilfældet er, naar man forsøger at paatvinge et frit Folk Embedsmænd, modsat Folkets velbekjendte og udtrykkelige Ønsker. Endnu sammenlignende Regjeringsaffærerne med Moderlandet, som vore patriotiske Forfædre til en vis Grad gjorde, og omringet som de vare af saa mange modstridende Betragtninger og indviklede Spørgsmaal, da er det ikke saa forbavsende at de tog en lige saa ulovmæssig Kours, som den, den første Kongres under Konstitutionen vedblev at fortsætte og forsøgte at gyldiggjøre; dette, som hverken var eller kunne blive Lov, uden først at ødelægge eller ommodellere selve Konstitutionen, hvorfra Kongressen erholder hele sin Magt til at handle. Og atter: Den Kours, som toges af nævnte Kongres er ingenlunde saa forbavsende, eftersom at den ene Kongres efter den anden med en forlænget Erfaring, Regjeringsdygtighed og en ophøjet tiltagende Oplysning, endnu vilde vedblive at paatrænge amerikanske Borgere denne ukonstitutionelle Relikvi, „kolonial Barbarisme", naar som helst en prisværdig Foretagelsesaand paa en lovmæssig Maade bevæger disse Borgere til at afbenytte og forbedre enhver Del af det offentlige Land. Men det er nu af alt mest forbavsende, at Amerikanere, som afbenytte offentlig Land i Territorierne, saa koldblodig have underkastet sig en saa lang og modstridende Anmasselse. — Lige siden den mere afskyelige Part, som indeholdes i Ordinantsen af 1787, er bleven udeladt i den organiske Lovbestemmelse, der senere vedtoges af Kongressen for Territorierne — hvilken ere kun ugyldige Efterskrifter af denne konstitutionelle Ordinantse — ere Embedsmænd beskikkede over amerikanske Borgere i Territorierne, og have en Stemme med i Forvaltningen af territoriale Love; og hvad der er endnu værre, er at disse Embedsmænd blive ofte beskikkede fra en velbekjendt Klasse ifølge en større Majoritets Ønske, hvilket sker med retfærdige Modfølelser fra deres Side, over hvem de ere beskikkede til at regjere. Kan man kalde det republikanskt? Det er simpelthen britisk Kolonial-Vasaldom, ukontitutionelt fortsat ved Tyranni og Anmasselse blandt de Magter, som existerer. Det er vanskeligt at fatte, hvorledes et Folk, saa oplyst som Amerikanerne, i saa lang en Tid kunde finde sig i til en vis Grad, at blive frataget deres Stemmeret formedelst Anmasselser, der indskrænke deres Rettigheder, naar tages en Synslinie fra en Stat til et Territorium, i Særdeleshed naar Ombyttelsen af Beliggenheden sker ved Opdyrkningen af Regioner, der ellers vilde forblive øde. — Det er uvedkommende min nærværende Hensigt at detailere den Politik, der fra Begyndelsen af burde have gjort sig gjældende med Hensyn til oplyste Indbyggere i vore Territorier, — en Politik, der ikke vilde have indskrænket deres konstitutionelle Rettigheder i mindste Maade, og som derved vilde aldeles kunde udelukke den afskyelige og dræbende Uoverensstemmelse hvilken har existeret fra først af til nu, imellem vor Regjeringsform og Administration; og vilde have foraarsaget Administrationen ligesom Formen til at garantere lige Frihed til Alle, i Teritortum saa vel som i Stat, men vil blot bemærke at en fortsat Praxis af denne sønderlemmede Uoverensstemmelse har gjort og gjør endnu meget til at undergrave den amerikanske Frihed. — Lig andre Territorier saa Utah ogsaa Nødvendigheden af, at haand-

hæve disse konstitutionelle Rettigheder, saa ulovligt nægtet Borgere, der benytte et fælleds Land, for at udvide den civile og religiøse Friheds Grænser, og en Lov, der organiserede vor territoriale Regjering, vedtoges af Kongressen den 9de September 1850. Til Lykke for os beklædte en viis og god Mand Nationens Præsidentstol, — en Statsmand, hvis sunde Dømmekraft og menneskelige Følelser tilskyndede ham til at indrømme vore Rettigheder, saa vidt de organiske Lovbestemmelser og hungrige Embedsjægere vilde indrømme det. I Overensstemmelse med Folkets Ønsker beskikkede han en Del af de sædvanlige Embedsmænd, af deres egne, og mente uden Tvivl, at han ogsaa havde valgt gode Mænd til at beklæde de øvrige Embeder, men blev i denne Henseende tildels skuffet. (Forts.)

Fra Emigranterne. Præs. John H. Smith bragte os ved sin Ankomst den glædelige Tidende, at Emigranterne, som afrejste den 15de Juni, lykkeligt ankom til New York den 1ste Juli.

Nyheder. I det vestlige England mærkedes den 25de f. M. et stærkt Jordskjælv; i Cornwall flyttedes Møbler, og en samtidig stærk Torden og Lynild dræbte flere Personer. I det Damperen „Daphne“ løb af Stabelen paa Clyde, kæntrede den, hvorved 150 Personer druknede. — I Østindien have Oversvømmelser ødelagt 5000 Huse i Surateegnen. — I Elsas og Lothringen, Prøjsen, anrettede et voldsomt Tordenvejr store Ødelæggelser den 30te f. M. — Voldsomme Regnstorme have hjemsøgt Luzern og Glarus i Sveits; Høsten er ødelagt, hvilket vil forraarsage Fodermangel. — For. Stater. En forfærdelig Hede har bevirket, at der i New York døde 770 Børn af Sommerkolerine. Ødelæggende Storme have atter gjort deres Virkninger paa Ejendom. — I Ækvador ødelagte et Jordskjælv mange Huse; de omliggende Landsbyer tilintetgjortes næsten aldeles.

Døde. I Brigham City, Box Elder Co., Utah, den 29de Maj d. A., Ældste Hans P. Jensen, født i Ny Hagested, Sjælland, den 3die Marts 1815; blev tillige med sex andre Individer døbt af Geo. P. Dykes den 27de Oktober 1850; i Februar 1852 blev han af Erastus Snow ordineret til Højpræst; emigrerede til Utah om Efteraaret 1853 D. N.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1883. 32te Aargang.

Tale af Præs. John Taylor,

afholdt i Manti, den 19de Maj 1883.

Der siges at Evangeliet er en Guds Kraft til Salighed; dets Hensigt er at ophøje Menneskeslægten. Der existerer forskjellige Slags Onder i Verden, og vi ere selv ikke fri for det Onde i nogle af dets Skikkelser, hvilket ikke burde være Tilfældet. Vi ere her som et Folk, udsamlede fra de forskjellige Nationer, ikke for at efterligne Verden, — med mindre det skulde være i det som er Godt, thi der er meget Godt iblandt Jordens Beboere hvilket vi paa en fordelagtig Maade kunne anvende — men at vi skulle sætte os i Besiddelse af al den Sandhed, Dyd og Kundskab bekjendt iblandt Menneskene, saa vel som disse hvilke Gud har aabenbaret til vort specielle Gavn, og anvende det alsammen i vort Hverdagsliv, og paa denne Maade oplære baade os selv og vore Børn i Alt hvad der kan tjene til at ophøje Mennesket. Vi bør derfor søge at undgaa Verdens Onder, hvilke nogle af vore kristne Brødre gjøre Forsøg paa at indføre i vor Midte; vi maa sky disse fordærvede Indflydelser, som en Slange, og desuden bruge vor Indflydelse imod alt Ondt i hvilken som helst Skikkelse, til Fordel for det Gode. Sidste Dages Hellige bør fostre Zions Aand i deres Hjærter, leve et rent Levnet, paa det Zion i Virkeligheden maa blive et Zion for dem. Vi ere blevne fortalte at Gud er Kjærlighed, og at de som leve i Gud, leve i Kjærligheden. Kjærlighed er en af hans Egenskaber, ligeledes Retfærdighed, Sandhed, Trofasthed og Kundskab; vi ere jo ogsaa fortalte at „Guds Herlighed er Kundskab." Vi burde søge at vide mere angaaende os selv, angaaende vore Legemer, og hvad der bedst vil tjene til Helbredens Bevarelse og afværge Sygdomme; og vide hvad man bør spise og drikke, og hvad man burde vogte sig for at nyde. Vi burde gjøre os bekjendte med det menneskelige Systems Fysiologi, og leve i Overensstemmelse med de Love som styre vore Legemer, at vore Dage maatte blive mange i det Land, som Herren vor Gud har givet os. Og for tilfulde at komme til at fatte os selv, bør vi søge Kundskab fra de bedste Bøger, saa vel som ved Tro, og siden lade Kundskab og Oplysning blomstre iblandt os. Opdrag Eders Børn til at blive oplyste

og flittige. Lær dem først Nødvendigheden af sunde Legemer, samt hvorledes man bedst bevarer Helbred og Styrke; lær dem at have den højeste Agtelse for Dyd og Kyskhed, og opmuntre dem ligeledes til at udvikle de Forstandsevner med hvilke de ere begavede. De skulde ligeledes oplæres om denne Jord, hvorpaa de leve, dens Ejendommeligheder og de Love der styre den, og de burde oplæres om Gud, som skabte denne Jord, hans Planer og Hensigter med dens Skabelse og med at bringe Mennesket derpaa. De burde lære at dyrke Jorden paa den hensigtsmæssigste Maade, lære at dyrke de Slags Frugter, som bedst egner sig for Jordens og Klimaets Beskaffenhed; de burde opmuntres til at opdrætte den bedste Slags Kreaturer, og tage Vare paa dem, efter at være komne i Besiddelse af dem. Og hvilket som helst Arbejde de foretage sig, skulde de lære at udføre paa den mest oplyste Maade; og al den Opmuntring, som Forældre ere i Besiddelse af, skulde anvendes, for at bevæge Børn til at virke med Flid og Forstand. Og atter, Eders Opmærksomhed burde være henvendt paa Arkitektur, saa Eders Børn kunde blive opmuntrede i at forbedres i Bygningskunst, og ikke simpelthen lade sig nøje med at følge den Bygningsmaade, som brugtes af deres Fædre i deres Fattigdoms Dage. Den Stenart I her have til Eders Raadighed, er af den bedste Slags, og kan meget let tildannes, og alt hvad der mangler er for Eder at sammenføje Materialerne saaledes, at de vil kunne afgive Bevis paa Eders bedste Oplysning og Dømmekraft med tilbørligt Hensyn til Helbred og Hyggelighed. Opførelsen af Templet her, vil uden Tvivl tjene som et Middel til at opvække en Attraa hos Eder til at gjøre Forbedring i denne Henseende. Jeg har lagt Mærke til, at vore Templers Opførelse afgiver Lejlighed til at mange unge Mænd faa Lejlighed til at lære et Haandværk, hvilket de ellers ikke vilde faa Lejlighed til; og ved den Tid en saadan Bygning er fuldendt, ere de mesterlige Haandværkere, færdige til at arbejde i de forskjellige mekaniske Fag, som de lære ved disse Bygninger. Det skulde være vort Maal at forbedres i alle Ting, henhørende til vort aandelige og timelige Vel i Livel, og burde opmuntre denne Lyst til Forbedring i vore Børn, og ikke altid føle: „Kom Dag, gaa Dag, Gud send Søndag." Det er højst nødvendigt, at vi lære at læse og og skrive vort eget Sprog korrekt, og hvor Forældre ere ufuldkomne i denne Henseende burde de see til at denne Mangel ikke fortsættes paa deres Børn. Vi burde tage mere Tid, og anvende større Anstrængelse i at opdrage og oplære vore Børn; vi burde i det Mindste med Glæde paasee, at de blive bragte i en saadan Stilling, at de kunne blive ligestillede med deres Samtid, thi i det vi ophøje dem, bringe vi os selv Hæder, og Ære til Gud vor Fader. Der fordres Arbejde og Midler for at kunne gjøre dette, og der behøves ogsaa Standhaftighed og Bestemthed fra Vedkommendes Side. Et Antal af vore unge Mænd forlod for en kort Tid siden Saltsøstad, for at gaa paa Mission til de Forenede Stater og Europa. De vare Mænd, som for Størsteparten havde erholdt deres Lærdom paa Deseret Universitet, Akademiet i Provo, Kollegiet i Logan og Højskolen i Ogden. De vare pæne, unge og vel oplyste Mænd, og en Ære for hvilken som helst Kommune eller Folk.

Undertiden vælger Herren saadanne Mænd, som Broder Woodruff og mig til at udføre hans Ærinder, ligesom han i fordums Dage kaldte Fiskere og Andre, og inspirerede dem med nødvendig

Kundskab, saa de i det Mindske kunne bestaa for og beskjæmme de Vise. Jeg tror, der er et Skriftsted, som siger, at han vælger det „Skrøbelige af Verden for at beskjæmme det Stærke", (1 Kor. 1, 25—29.) for at intet Kjød skal rose sig for Herren; dette er sandt og meget vel i sin Plads, men vi kunne ikke forvente, at Herren altid vil gjøre dette, det er for os at gjøre vor Part, nemlig at kultivere vore Aandsevner, og berede os til at blive brugbare for ham, og altid have vor Opmærksomhed henvendt paa hans Ære og Herlighed. Han har vist os hvorledes skulle vi bygge Templer, men han bygger dem ikke, dette er vor Andel af Arbejdet. Jeg tænker ikke, at Peter eller Paulus vidste meget angaaende Tempelbygning, men de vidste noget angaaende Tempelordinantser, men dog især mest om Evangeliet, fordi Gud lærte dem det. Men vi ere befalede at søge efter Kundskab ved Læsning og Tro, og gjøre os bekjendte med Nationernes Love og Regjeringsaffærer, paa det at Alle maatte kunne tage Del i denne Verdens Styrelse. Gud har sagt, at han ved sit Folk vil lære Nationerne, „og Hedningerne skulle vandre ved dit Lys, og Kongerne ved det Skin, som er opgangen for dig". (Es. 60, 3.) Han vil iføre sit Folk med Kundskab, og inspirere dem med Visdom, saa de ville blive i Stand til at lære Mennsker i alle Klasser og Stillinger. Den Tid vil endnu komme, men vi bør berede os til at indtage en saadan Stilling, og Maaden paa at berede os dertil, er at begynde med vore Børn. Det glædede mig at høre, at Præs. Knud Petersen, og andre ledende Mænd i Ephraim, havde sikkret sig en Bygning, skjønt endnu ufuldendt, i den Hensigt at indrette den til et Akademi. I behøve en saadan Institution, og der burde med Rette være en i alle større Byer, og Eders Skolelærere burde være af den bedste Slags, som kan erholdes; de skulde være Mænd, som have Tro paa Gud, som have Kundskab om, og Tro paa Evangeliet; Mænd, som ere i Stand til at give sande og korrekte Ideer med Hensyn til Gud og hans Værk, og de Love, som styre det, saa vel som at være i Stand til at meddele en virkelig Skoleundervisning. Jeg ønsker at raade Br. Petersen, saa vel som disse, der ere delagtige med ham i nævnte Foretagende, til at fortsætte og fuldende det Arbejde, de have paabegyndt. Og jeg vil sige til Eder her i Manti: Tag samme Kours; men hvad som helst I gjøre, vær forsigtige i at vælge Eders Skolelærere. Vi ønske ikke Vantro til at fordærve vore Børns Sind. De ere en kostelig Gave fra Herren, og vi kunne ikke være for meget forsigtige i at opdrage og lære dem. Jeg vilde hellere have mine Børn oplærte i den ligefremme Skoleundervisning af Mænd, der frygte Gud, end have dem under Indflydelse af saadanne, som ere blevne oplærte i de højeste Videnskaber af Mænd, som ikke frygte Gud i deres Hjærter. Eftersom Gud er al Lysets, Sandheds og Kundskabs Kilde, og organiserede Materier, og frembragte hvad man kalder Naturens Love, og ved at studere disse Love opdager man den højeste og aandrigste Udvikling; og eftersom „Guds Herlighed er Kundskab", da desto mere skattere vi disse Principper, desto mere nærme vi os den Kundskab, som udvikles ved den alvise Skaber. Verdens videnskabelige Udvikling, er grundet paa Kundskab om Naturens Love i deres forskjelligartede Skikkelser. Vi behøve at skjænke Undervisning mere Opmærksomhed, og gjøre alt hvad vi kunne for at sikkre os dygtige Lærere. Nogle paastaa, at de ikke have Raad til at betale dem; men I have ikke Raad

til ikke at betale dem. Vi ønske, at vore Børn skulle opvoxe i Kundskab, og holde Skridt med Folket i hvilken som helst Nation. Gud fordrer det af os, hvorfor jeg henleder Opmærksomheden til denne Sag. Jeg har hørt praktiske og oplyste Mænd sige, at det er fuldkommen saa billigt at holde en god Hest, som en daarlig, og det er ligesaa billigt at opdrage gode oplyste Børn, som at opdrage dem i Uvidenhed.

Der er en anden Ting jeg ønsker at omtale. Vi bære sommetider for meget og forlænge over med Disse, som deltage i Ugudelighed. Jeg har for Ex. hørt Tale om en Biskops første Raadgiver, som havde den Vane at drikke, og hans anden Raadgiver drak ogsaa tilfældigvis. I det Biskoppen forsøgte at undskylde sin Raadgivers Svaghed, fremførte han, at han havde mange gode Sider o. s. v. samt at han var en velmenende og godhjærtet Mand, at han ønskede at frelse ham, hvis han kunde, hvorfor Vedkommende tillodes at følge sin Vane. Tiden gik hen, og Manden apostaterede, hvilket han sikkerlig maatte, dersom han vedblev længe nok. I det han indsendte sit Begjær om Afsked, bemærkede han, at han havde haft nok af Mormonismen, og jeg tvivler ikke i mindste Maade paa, at det var Sandhed, og jeg tvivler heller ikke om at Mormonismen længe før den Tid havde haft nok af ham. Biskoppen havde prøvet paa at frelse Manden, men hvad med Hensyn til Folket? og hvad angaaende Lærerne? Kunde de eller Biskoppen prædike imod en Praxis, som hans Raadgivere vare skyldige i? Selv om de havde gjort det, vil det ikke blevet i Stand til at virke meget, naar det blev praktiseret af Højtstaaende. Ved en Fremgangsmaade som denne, kan Ondt og Umoralitet blive indført i en By, paa Grund af, at bemyndige Mænd forsømme deres Pligter. Da jeg fik denne Sag at vide, spurgte jeg hvorfor Præsidenten over Staven ikke paasaa, at Biskoppen gjorde sin Pligt, eftersom han forsømte at tage fat paa Sagen. Hvad Ret have disse bemyndigede Mænd til at oversee saadanne Ting? Jeg siger, de have aldeles ingen Ret dertil. Hvad blev Resultatet? Det Spørgsmaal begyndte gradvis at opstaa hos mange af Folket i det Nabolag, om dette virkelig var Guds Værk eller ikke; en ligegyldig og tvivlsom Aand begyndte at gjøre sig gjældende iblandt dem, altsammen fordi den præsiderende Authoritet forsømte at udstøde Ugudelighed fra deres Midte. Dersom en Mand dernæst omvender sig, da sige Nogle, at de ikke vide enten det er bedst at aabenbare saadanne Ting eller ikke? Jo, drag dem bestandig frem for Dagens Lys, og lad enhver Mand blive kjendt for, hvad han er, thi ingen præsiderende Ældste formaar at tage Ansvaret paa sig selv for deres Overtrædelser, som bryde deres Pagter og trampe Guds Love under Fødder. Jeg vil, i det jeg omtaler dette, ikke forglemme et andet Princip, som omtales i Guds Lov: (Doc. & Cov. Sec. XLII, v. 87—92. P. B. Side 77, 22. 23.)

Om de gjøre nogen Slags Synd, skulle de overantvordes til Loven, den Guds Lov. Og om din Broder eller Søster fornærmer Dig, skal Du tage Sagen mellem dem og Dig alene, og om de bekjende, skal Du være tilfreds, og om de ikke bekjende, skal Du overantvorde dem til Menigheden; ikke til Medlemmerne, men til de Ældste; og det skal ske i en Forsamlig og ikke for Verden. Og om din Broder eller Søster fornærmer Mange, skulle de revses for Mange; og om Nogen fornærmer offentlig skulle de irettesættes offentlig, at de maa beskjæmmes; og om de ikke bekjende, skulle de overantvordes til Guds Lov. Om Nogen fornærmer i Løndom, skulle de irettesættes i

> Løndom, saa de kunne have Lejlighed til at bekjende i Løndom for den, som er fornærmet, og for Gud, paa det at Menigheden ikke skal tale ilde om dem; og saaledes skulde I bære Eder ad med alle Ting.

Fremdeles ønsker jeg at sige noget med Hensyn til Hor. I Doc. & Cov. Sec. XLII, 24—26. v. (P. B. 72, 7.) er det sagt os at:

> Du skal ikke bedrive Hor, og den, der bedrive Hor og ikke omvender sig, skal kastes ud. Men den, der har bedrevet Hor og omvender sig af sit ganske Hjærte og forsager det og ikke gjør det mere, den skal Du tilgive; men om den gjør det igjen, skal den ikke tilgives, men skal kastes ud.

Dette var i Februar 1831, i Kirkens tidligste Dage. Men hvem hentydes til her? Mener det en Mand, som har sluttet en ny og evig Pagt og er bleven beseglet med Forjættelsens Helligaand, og er ved denne Pagt bleven forenet med sin Hustru for Tid og al Evighed og Hustruen til ham? Nej, det hentyder til saadanne, som ikke er indgaaet i denne Pagt, som ikke have paataget sig selv Forpligtelser af en saadan Natur, i et Tempel eller Begavelseshus; Guds Ord have ingen Hentydning til sidstnævnte Klasse, de skulle blive ødelagte. Herren forventer af os at blive et rent og dydigt Folk, et Folk hvis Aander og Legemer ere rene for ham. Dersom Overtrædelse praktiseres iblandt os, da forventer Herren hans Præstedømme at bortfeje dem, eller han vil holde dem ansvarlige. Vi kunne ikke begaa Synd ustraffet; vi kunne ikke overtræde Guds Love, og besidde hans Aand; ejheller kunne vi tillade at Guds Love trædes under Fødder, og alligevel have hans Velbehag.

En vis Biskop skrev til mig fornylig, at en af hans Raadgivere puskede med Astrologi, samt at det var bekjendt, at han havde raadført sig dermed i Sygdomstilfælde. Han (Biskoppen) ønskede at vide, hvad jeg syntes om det; jeg svarede, at han burde skille sig af med en saadan Raadgiver, eftersom han ikke var sin Plads værdig, ejheller til at bære det hellige Præstedømme. Vi maa ikke tillade saadan Praxis at existere iblandt os, og dersom nævnte Biskop ikke gjør sin Pligt, skal jeg begunstige hans Afskedigelse, for ikke at have haandhævet Guds Lov. Dernæst høre vi sommetider om bedrageriske Handlinger, og vi tillade dem at passere os uantastet. Hvad existere Love, Biskoppers Raad og Højraad for? For at naar Individer overtræde Guds Love, de da skulle blive forhørte overensstemmende med Kirkens Love, og om befundne skyldige i saadanne Gjerninger, da skulle de kastes ud, paa det de Retfærdige og Rene maatte blive opholdte, og de Ugudelige, de Fordærvede, de Onde og de Urene kunne blive behandlede i Overensstemmelse med Guds Lov. Dette er nødvendigt for at vedligeholde Renhed gjennem hele Kirken, og afkaste Ugudeligheden derfra; thi Guds Aand vil ikke bo i urene Templer. I Fædre, see efter Eders Sønner, I Mødre, see efter Eders Døttre; see til at de opvoxe i Renhed og Retfærdighed.

Et meget sørgeligt Tilfælde fandt Sted i mit Kontor for et Par Dage siden: En vis Mand havde apostateret, — i Virkeligheden, han havde været Apostat i mange Aar; han havde to Hustruer, der begge indgav Begjær til mig om at blive fraskilte deres Mand. Jeg adspurgte dem, hvorfor de ønskede at blive fraskilt deres Mand, og de svarede at han havde tabt Troen, og efter al Sandsynlighed vilde han forblive i denne Tilstand. Manden udtalte sin Sorg over at maatte fraskilles sine Hustruer, og sagde at han kunde ikke bedre sin

Tro. Jeg sagde ham at jeg ikke ønskede at indblande mig i hans Trosaffærer eller nogen Mands religiøse Synsmaade, men at jeg hellere vilde see ham som en Troende, end en Vantro. Jeg forklarede ham dernæst den Stilling, som han og hans Hustruer indtog. Jeg sagde: Da Du ægtede dem var Du et Medlem af Kirken, og i fuld Samfund med samme. Du troede paa Gud, og hans hellige Huses Orden. Ja, svarede han, dette er sandt. Jeg bemærkede dernæst. Tillad mig at sige en anden Ting: Jeg har hørt Joseph Smith sige, og jeg formoder Du har, — han var nemlig et gammelt Medlem i Kirken — at man i denne Verden kan passere sammenligningsvis ubekjendt, men naar vi fremkomme hinsides Sløret, ville vi have til at passere forbi Engle og Guder, og dette kan ene og alene lade sig gjøre af dem, som ere retfærdige og rene. Han yttrede, at han havde hørt det samme. Jeg bemærkede videre: Du er denne Families Hoved, og burde som saadan tage Ledelsen; men kan Du lede dem forbi Engle og Guder? Nej, sagde jeg, Du kan ikke; thi med mindre Du forandrer din Vandel kommer Du der ikke; Du har spøget med guddommelige Ting, indtil som Du nu seer, en alvorlig Krisis har begyndt at faa Overmagt over Dig. —. Resultatet blev, at de og han skiltes med at underskrive Skilsmissebrevet. Han sagde bevæget: „Jeg kan ikke forglemme mine Hustruer, de ere mig kjære," og undskyldte sig atter med, at han kunde ikke gjøre for, at hans Tro var som den var. Han kunde maaske gjøre for det i den Forstand, at han kunde have holdt Guds Befalinger; men eftersom han havde spottet med guddommelige Ting forlod den Helligaand ham gradvis, tilsidst overladende ham til sig selv. Jeg følte i Virkeligheden bedrøvet for Manden, og han følte ogsaa tilfulde sin Stilling. I det jeg bød ham Farvel tog jeg ham ved Haanden og sagde: Du har selv sat Dig i disse Omstændigheder, og jeg kan ikke forandre dem. Nej, sagde han, Du har behandlet mig rigtigt. Men, vedblev jeg, dersom den Tid nogensinde skulde komme, at jeg kunde gjøre Noget for at lede Dig tilbage paa Livets Vej, da skal jeg med Glæde gjøre det. Han takkede mig, og gik bort. — Jeg omtalte dette paa det i Mænd kunde blive paavirket af Nødvendigheden af at forstaa den Ansvarlighed, som paahviler Eder, at I maatte kunne være forsigtige og vandre paa Livets Vej. Gud forventer Eder til at være tro til Eders Løfter, at være tro mod Eder selv, og være tro mod Eders Hustruer og Børn. Dersom I blive Overtrædere ville I blive behandlede overensstemmende med Guds Love. Og der gives ingen anden Udvej for de Mænd, som præsidere over Eder end at bringe Overtræderen til Doms; dersom de forsømme at gjøre deres Pligt ville vi blive nødsagede til at eftersee dem, for Retfærdighed og Renhed maa vedligeholdes iblandt os.

Jeg er glad ved at kunne sige, at jeg seer en tiltagende Lyst iblandt Folket til at anerkjende og assistere Retfærdighed; og jeg tilskriver den Befrielse, som fornylig er vederfaret os, fra vore Fjender, til dette Fakta. Da et af de største Onder, som nogensinde rejste sig imod os, truede os, vendte Gud deres Vrede, og tilbageholdt de Øvrige. En vis Gentleman, vel bekjendt med Jærnbaneaffærer, hentydende til vor politiske Stilling paa den Tid, drog omtr. følgende Slutning: At vi som kun tæller i dette Territorium 150,000 Indv. stod over for et Antal do. paa 50 Millioner, syntes for ham, som naar to Jærnbanetog, et stort og et lille, løb imod hin-

anden, hvilket selvfølgelig vilde foraarsage, Tilintetgjørelsen af det Mindste. Det er meget naturligt, at han, saa vel som Verden i Almindelighed, skulde betragte det i et saadant Lys. Men jeg fortalte ham at jeg tænkte Gud kunde og vilde bevare sit Folk. I det jeg tilfældigvis nogen Tid efter havde en Samtale med den samme Gentleman, sagde jeg ham, at det store „Tog" var bleven skubbet af paa Sidebanen, og at Demokraterne havde besørget «The Switch», (Baneskiftet eller Svinget) medens det mindre Tog endnu bevægede sig fremad ubeskadiget. Og dersom vi ville vedblive at gjøre Ret, bevare os selv rene og pletfrie fra Verden, og dersom denne Kirkes Embedsmænd ville paasee at Renheder bevaret i Kirken, og al Slags Ondt udrydbdet, da vil Gud styre vor Gang, og befrie os fra de Onder, som ugudelige Mennesker ønske at paaføre os, og ingen Magt vil blive i Stand til at bringe os ud af vort Opholdssted. Amen.

Des News.

En religiøs Kuriøsitet. I et Brev fra Ældste Joseph A. West — dat. London, d. 5te Juni, — til Mill. Star. hvori han beskriver en Rejse gjennem Konferencen, omtales følgende Tilfælde:

„Under min Fraværelse mødte jeg ogsaa et andet religiøst og forunderligt Særsyn: — En Kvinde, der gjorde Fordring paa at være Jesus Kristus. Hun har udsendt en Proklamation til „Kirken (hendes Samfund) og den ganske Verden," hvori hun forkynder sig selv at være den „anden" fremkomne Jesus; Guds Kristus, Bruden, Lammets Hustru, Gudmoderen og Frelseren; anmodende alle Mennesker til at tro paa og komme til hende eller ogsaa lide de grusomme og vedvarende Straffedomme, der skulde overrumple dem. Hun gjør Fordring paa at bære Mærker af Naglegabene paa sine Hænder og Fødder, og en Herre (en forhenværende Borgermester i Ride) med hvem jeg samtalede fortalte mig, at disse Naglegab sikkert vare paa hendes Hænder og Fødder, thi han havde seet dem. — Hendes Proklamation bekjendtgjør, at Jesus kommer som en Kvinde i denne Uddeling, fordi det er nødvendigt at „fuldkomme" alle Ting, paa det der kunde blive en kvindelig, saa vel som en mandlig Kristus. Før kom han som Gud-Fader, og nu kommer han som Gud-Moder. Hun har for Nærværende omtr. et hundrede Tilhængere af begge Kjøn. De have alle Ting tilfælles, og bo i et fælleds stort Telt, spise og drikke under en fælleds Pragthimmel. Mange omboende Folk besøge dem i deres nuværende Hjem, i Nærheden af Lymington, Hampshire, og eftersom man ofte finder dem blottede — de ere ikke arbejdsomme — giver man dem Penge, af Frygt for at der maaske er noget Sandt i hvad de siger. En Herre fortalte mig, at han og hans Søn allerede havde givet dem 150 £ (2,700 Kr.)

Islandske Emigranter. Et Kompagni islandske Hellige bestaaende af 18 Personer, (indbefattende Eirik Olafsson) alle bestemte for Spanish Fork, ankom til Liverpool den 9de f. M. og fortsatte, under Ældste John A. Suttons Ledelse, Rejsen til Utah den 14de s. M. pr. Dampskib „Wisconsin". Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Tid og Evighed.

Det er maaske ikke nødvendigt at gjentage den Paastand, at alting i Universet er bestemt paa at overbevise os om „Tidens Ubetydelighed og Evighedens Storhed", — at det Nærværende kun er som en Draabe i det store Ocean, imod det Forbigangne og det Tilkommende; men uagtet det vel bekjendte Fakta, at dette er Tilfældet med Hensyn til denne Planets Indvaanere, synes der at existere en almindelig Ligegyldighed i Henseende til den fremtidige eller himmelske Existence, og en fordybende Interesse vedkommende jordiske Ting. Dersom dette blev omvendt, — dersom Evigheden muligvis kunde forkortes og Tiden blive forlænget til at passe efter vore forkrænkelige Ideer, kunde vi, som en Race, næppe tage nogen anden Kours, end den man nu følger, nemlig: „Leve, og berede sig til at leve." Det er ofte befundet, at aldrende Veteraner, hvis Lemmer ryste imod Graven, forøge deres Forretningsforetagener for fremtidig Forstørrelse, og en udvidet Vinding af Rigdom. Mennesker, som paa Grund af Udsvævelser og Ugudelighed, ere slaaede med Sygdom, see fremdeles frem mod en Tid, da de atter haabe at kunne tumle sig i deres syndige Glæde, hensynsløse angaaende den uendelige Evighed, der aabner sine massive Porte vidt, for at modtage dem. Den politiske Aspirant higer med samme Iver frem mod sit Maal, uagtet en ukjendt Fremtid stirrer hans rynkede Pande i Møde. Selv Lysten efter Magt, Rigdom og Berømmelse koger end og spirer i den dødelige Menneskeheds Aarer, og Uvisheden om den „store tilkommende Verden", er overladt til disse, hvis Forretning det formedelst Skik, Sædvane og Tradition er, at overtænke, forestille og forklare religiøse Ting. En Gang imellem forlader en god Mand denne Jord med Haab om en herlig Opstandelse, grundet paa et ordentligt og følgeværdigt Levnet; men den store Masse af Mennskeslægten gjør sig tilsyneladende ikke mindste Tanke om de Sorger, og bryder sig kun lidt om de Glæder, som venter dem i den fremtige Tilværelse. De kunne saaledes meget vel føle sig tilfredse med den Luxus, eller ogsaa bare Nødvendighed, som Mammon afgiver; de ere tilfredse med at slide for det, som forgaar, medens Storheden af fremtig Lyksalighed overlades til Andre at bedømme, — hvilke man plejer at benævne Fanatikkere, — og Elendighedens Dybde at blive maalt og følt af disse, der af Verden betragtes som Indskrænkede. Satan forblinder saaledes Menneskene ved jordisk Glimmer og flygtige Glæder fra at undersøge og overveje de guddommelige Ting, indbefattende en aldrig endende og aldrig falmende Existence. Hver Dag, hver Time og hvert Minut i Tiden afgiver Underretning om, at en eller anden Aand har forladt sit jordiske Tabernakel, og begivet sig ind til den Fremtid, for hvilken næsten Alle ere totalt uforberedte.

Dette er den Tingenes Tilstand hvori man befinder Folket i det nittende Aarhundrede af den kristelige Æra, efter næsten to tusinde Aars saakaldte „Kristelige

Bestræbelser". Et Levnet af en ubetydelig Varighed, næppe tilstrækkelig langt til at kunne lægge Grundvolden til en gunstig Fremtid; og dog bliver det fra Vuggen til Graven helliget det Ondes jordiske og forføriske Indflydelser. Nu da Evangeliet er gjengivet, hvad kunne vi da forvente? Eftersom saakaldet Kristendom er befunden at forfejle sin Opgave med Hensyn til at vedligeholde og opretholde en passende Ærbødighed for guddommelige Anliggender, — selv iblandt dens egne Medlemmer og Forkjæmpere — maa vi nu vende os til Kristi Kirke, aabenbaret i vor Tid, for Gjennemførelsen af dette forønskede Resultat. Hvorledes vil dette store og vigtige Foretagende kunne lade sig udføre? For det Første udfordres der en individuel Renhed og Trofasthed i de Helliges Levnet. For det Andet, ved forende Bestræbelser af at udsprede Sandheden og indgive den faldne Menneskehed Indtrykket af dens store og forædlende Principper. For det Tredie, ved, som en Kirke, at berede os selv i Enighed, Uegenkjærlighed og fremskynde det store Millennium med dets universale Lykfalighed og Fred. Sandt nok, Mange ville falde i Straffedommene og omkomme i Synden, men Tiden maa komme, da Alle maa bestemme, hvad enten de ville tjene Gud eller Mammon. Enhver vil i alt Fald erholde den Belønning, for hvilken han har arbejdet, og denne vil blive tildelt fra den, han „har forpligtet sig til at tjene". Lad de Hellige nu og fremdeles bestemme, hvem der skal være deres Gud, og lad dem tjene Israels Befrier, Kongernes Konge, hvis Belønning er evig, og hvis Magt vedvarer for stedse.

Afløsning. Følgende Zionsældster, der Alle have udført deres Mission efter bedste Evne, afløses herved med Tilladelse til at følge med Emigrationen, som afgaar fra Kjøbenhavn, den 24de dennes:

Hans Andersen og A. L. Andersen, Aarhus Konf. J. C. Frost, Aalborg Konf. Præs. Hans A. Hansen og Henry C. Jensen, Kristiania Konf. Frederik Peterson, Gøteborg Konf. og John. N. Olson, Skaane Konf. Eirik Olafsson af Islands Gren er ogsaa afløst. Ældste Jens Olsen, Kjøbenh. Konf., der paa Grund af Sygdom blev afløst fra sin Mission og tilraadet at vende hjem, begav sig paa Rejsen den 23de f. M. pr. Dmpsk. „Ellida" via Lybæk.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

New York, den 1ste Juli 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Da vi formode, at det vil glæde Dem, saa vel som de Hellige i Skandinavien, at høre fra os, er det ogsaa en Glæde for os at kunne berette, at vi Alle, efter en $10^1/_2$ Dages Rejse, lykkelig og vel ere ankomne hertil. Vi afsejlede fra Liverpool den 20de Juni om Aftenen Kl. 8. Første Nat og Halvparten af næste Dag havde vi føjlig Vind, siden havde vi Modvind hele Tiden, og de fire sidste Dage Taage. Rejsen har været meget heldig, og skjønt vi ofte have haft en stærk Kuling, have vi dog ikke haft nogen virkelig Storm, og naar undtages lidt Søsyge, har Alt været saa vel, som kunde forventes. Den Disciplin, Renlighed og Orden, som bevistes fra Kaptejnens og Mandskabets Side, er vel værd at bemærke, som ogsaa at Passagererne samtidig ere blevne al den Opmærksomhed tildelt, som man — i mange Tilfælde

langt over Forventning — kunde ønske. Der blev gjort Alt for Syge og Børn, I Gaar Kl. 11, kom Lodsen om Bord, og i Dag Kl. 5 Lægen, og Alle passerede Karantænen uhindret. Vi fare nu ind til Dokken, og ville nok lande om kort Tid. Kl. 8 kom Alle i Land, og Kl. 11 bleve vi færdige med Toldvæsenet, hvorpaa vi begave os til „Castle Garden." Kl. 2 vare vi færdige til at fortsætte Rejsen. Vi afgaa i Aften pr. Erie Jærnbane. — Undskyld den daarlige Skrift, det er udført ved forskjellige Lejligheder, og under stor Travlhed. Kjærlig Hilsen til Alle. Deres o. s. v.

H. O. Magleby.
J. M. Christensen.

Ifølge senere Efterretning fra H. O. Magleby, ankom Selskabet lykkeligt og vel til Saltsøstad, den 8de Juli.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 320).

Jeg er ogsaa vis paa, at hans Eftertræder søgte at vælge saa gode Embedsmænd for os, som Omstændighederne og uvise Raadgivere vilde tillade, men under hans Administration begyndte Fordomme at reise sig mod Utah, og var paa Grund af en Senators Indflydelse saa uheldig at vælge en Person, der befandtes at være saa lav, som hans Egenskaber vel kunde tillade, og vedblev, siges der, at handle og handler endnu ifølge denne Senators Ideer, som sikkrede ham sin Beskikkelse, men overskred Moralitet, Retfærdighed, Humanitet, Lov og endogsaa almindelig Opdragelse.

Overbevist om de Onder, som paa Grund af visse Embedsmænds daarlige Opførsel, der vare hidsendte af Regjeringen, paaførtes de Uskyldige, vidende at alle republikanske Regjeringer, med hvilke baade vor almindelige og Statsregjering ere i Form, ere grundede paa det Princip, at de Regjerede skulle nyde den Rettighed at vælge deres egne Embedsmænd, og blive styrede efter Love, som bære deres eget Bifald, med den fuldkomne Overbevisning, at ifølge Konstitutionen ere Indbyggerne i et Territorium garanterede lige Rettigheder med disse i en Stat, ansøgte de Præsidenten og Senatet om at beskikke Embedsmænd for Utah i Overensstemmelse med en medfølgende Liste over Navnene paa Personer, bestemte for disse Embeder, som vare vedføjede deres Navne, men i Tilfælde af, at dette Valg ikke skulde møde Bifald hos Senatet, da at udvælge deres Embedsmænd iblandt Navnene paa en anden og større Liste Borgere, hvilke ogsaa vare efter Folkets Sind; men i Tilfælde af, at dette heller ikke skulde møde deres Sanktion, da anmodedes de om at udsøge nævnte Mænd i hvilken som helst Del af Unionen, med det simple Forlangende, at de ere gode Mænd. Kunde den mest tyranniske republikanske Regjering affordre et Territorium en fuldkomnere Opgivelse af sine Rettigheder? Men indtil Dato har ingen officiel Efterretning, om der nogensinde er udkommen en saadan, været i Stand til at kunne naa os. — Tiden gik hen, og Rejsende saa vel som Aviserne begyndte at stadfæste det Rygte, at den nuværende Præsident tillige med en Del af Senatet, havde begyndt at give efter for det om sig gribende Skrig, som rejstes imod Utah, og løgnagtige Redaktører, for-

dærvede Demagoger, hjærteløse Embedsjægere og den støjende Mængde ophidsede af et Antal Lejesvende, stod i Begreb med at sende en Arme til Utah i den udtrykkelige Hensigt, som det paastodes i næsten alle Landets Tidender, at tvinge amerikanske Borgere, der paa en fredelig, loyal og lovlig Maade afbenyttede amerikansk Jord, til at afstaa de kjæreste konstitutionelle Rettigheder; afstaa fra deres Religion og vade i den moderne Kristendoms Mudder, og forpligte sig til at tilbede ved dens Alter, eller ogsaa blive forjagede fra Landet eller udryddede. Hvor findes nu konstitutionelle Rettigheder? Hvem har lagt Øxen ved Roden af Frihedens Træ? Hvo ere Anmassere, Tyranner og Forrædere? Sandelig disse, som i deres Galskab have forsøgt at instituere saadanne Forholdsregler, som ville tjene til at tilintetgjøre disse Frihedsprincipper, hvorpaa vor Regjering er grundet, og kuldkaste Dyd, Uafhængighed, Retfærdighed og sand Kundskab, hvilke, naar Folket forliser nogen som helst af disse, den berømte Dommer Story har erklæret for at ville blive Republikens Ruin, og en Fordærvelse af dens Livskraft; og Expræsident James Madison erklærede blandt andet, at det var Regjeringens Hensigt: „At undgaa den mindste Indblanding i Samvittighedsrettigheder eller Religionsaffærer, saa viselig undtaget fra civil Jurisdiktion." —

Har Utah nogensinde overtraadt det mindste konstitutionelle Princip, eller brudt den mindste lovmæssige Paragraf? Nej, ejheller have vi den mindste Aarsag til at gjøre saaledes, men vi have altid bestræbt os for paa en fredelig Maade, at nyde og udvide de Rettigheder som en naadig Skaber har skjænket os. Men det synes at selv saadan en uskadelig Kours ikke er tilfredsstillende for saadanne, som ønske at leve af Embeder, og saadanne som fabrikere og leve af Løgn; og eftersom disse Karakterer ere talrige og mægtige gjennem en veldicplineret Organisation, og eftersom Utah har givet Afkald paa en Rettighed efter en anden for at beholde Fred, har det sat fornyet Mod i vor Enigheds Fjender, og det er maaske derfor at Præsident Buchanan — dersom det er sandt, at han har sendt en Arme imod Utah, som Rygtet siger, thi han har ikke gjort mig bekjendt med et saadant Foretagende — omsider enten af egen fri Villie eller paa Grund af at være bleven overvundet af de grusomme og nedrige Raadslag af disse vore Fjender, og forsøger nu at gjennemføre en Anmasselsmagt, — hvilken med Rette alene tilhører Foiket — ved at beskikke Embedsmænd hvilke for Frimænd med gyldig Grund ere forkastelige, og ved at sende en saakaldt Arme til, under Skin af Lov med Bajonetspidsen, at paatvinge os disse Embedsmænd, og derved danne Kjærnen til et Samlingssted for Spillere, Mordere, Horkarle og Kjæltringer, som maatte ønske at følge med deres Tog. Et saa forræderisk Operationssystem vil aldrig kunne bestaa, eller i mindste Maade anerkjendes af nogen som helst Person, som maatte være i Besiddelse af den ubetydeligste Gnist af Patriotisme og Kjærlighed for konstitutionel Frihed. Præsidenten vidste — dersom han kjendte Sagens Virkeligheder, og til hvilket han var lovmæssigt forpligtet, før han gjorde noget Skridt i denne Sag — at de hertil indtil Dato sendte Embedsmænd, ere blevne modtagne og behandlede med den Ærbødighed, som kommer i Overensstemmelse med Beskaffenheden af deres Embede, samt at nogle af dem endogsaa ere blevne bevist mere Høflighed, end Tilfældet vilde have blevet noget andet Sted, og som var

mere end deres Opførsel fortjente. Han vidste ogsaa — i alt Fald havde han Ret til at vide — at den sidste lovgivende Forsamlings Andragende paa det høfligste anmodede ham om at Utah ønskede gode Mænd til at beklæde de forskjellige Embeder, og at saadanne Embedsmænd vilde blive velkomne og adlydte vaa det hjærteligste, samt at vi ikke oftere vilde underkaste os tilmaalte Mishandlinger og Fornærmelser af saadanne fordærvelige og lave Personer, som nogle af disse vare, der tidligere forvaltede Embederne her. Eftersom disse vare nogle af de ledende Fakta, hvad bleve de Slutninge man drog fra Rygterne om at Præsidenten havde sendt et „Sæt Embedsmænd" med en Arme til at operere, som deres Assistance? Det blev en Selvfølge at man let indsaa at han med Villie havde valgt Embedsmændene bestemte for Utah, fra en Klasse Mænd, som vare alt andet end gode, hvorved han bragte sig selv i en Stilling lig den Tyraner ofte indtage, nemlig at føre Krig mod selve den Nation hvis Udvælgelse foraarsagede, at han blev dens exekutive Embedsmand.

Tilfulde overbevist om, som der er skrevet, at Patriotisme bestaar ikke i at assistere Regjeringen i alle dens ubøjlige Foretagender, men snarere i at lamme dens Magt, naar den overtræder privilegerede Rettigheder, undslaar sig fra at godtgjøre tilføjede Fornærmelse og anmasse sig ulovlig Authoritet; og overbevist om at den saakaldte Arme, som sagdes at være paa Vej til Utah, var en væmmelig Pøbel, dersom ikke den var sendt af de Forenede Staters Præsident, og i Tilfælde den var sendt af ham paa den Maade og i den Hensigt anført i Beretningen, som tillodes at naa os, var den hverken mer eller mindre end en Pøbel; skjøndt i sidstnævnte Tilfælde handlende i Lovens Lys, og efter at være bleven underrettet om dens Nærhed, offentliggjorde jeg, som en Pligt, en Proklamation, der paa det bestemteste forbød alle bevæbnede Samlinger under hvilket som helst Navn, uden Hensyn til hvem der havde sendt dem, at overskride dette Territoriums Grænser. Denne saakaldte Arme eller rettere sagt Pøbel, nægtede at adlyde nævnte Proklamation, af hvilken Kopier bleve officielt overleveret dem, og fortsatte deres Marsch til Forterne Bridger og Supply (der ved deres Nærmelse afbrændtes og opgaves) hvor det sagdes de agtede at opslaa deres Vinterkvarter. Jeg foreslaar derfor ærbødigst, at I tage saadanne Forholdsregler som Eders oplyste Dømmekraft maatte diktere for at sikkre den offentlige Orden, samt beskytte, bevare og fortsætte disse uafhændelige konstitutionelle Rettigheder uforstyrret, hvilke ere blevne os overleveret som et rigt Legat fra vore Forfædre.

En civiliseret Nation er en, der aldrig gjør Indgreb i dens Borgeres Rettigheder, men som derimod anstrænger sig for at beskytte og befordre deres Vel, som ere inden dens Omraade, hvilken er et Ansvar, som vor Regjering frem for nogen anden har paataget sig at udføre, uagtet den Fremgangsmaade den for Nærværende har fundet for godt at vælge, er langt fra denne vise og retfærdige Sti. Under de opirrende Beskyldninger, der i det Forbigangne ere blevne læssede paa os, ere I og Folket mine Vidner, at det i Særdeleshed er faldet i min Lod og været min Politik og Praxis, hellere at forhindre, end fremme Tilintetgjørelse af Anmasselse og Tyrranni mod konstitutionelle Love, indtil Overbærenhed under saadan grusom og ulovlig Behandling ikke længere kunde udholdes. Ingen har nægtet,

eller ønske at nægte Regjeringen Ret til at sende dens Tropper naar, hvor og eftersom den selv synes, kun at det sker i Overensstemmelse med, og inden for Konstitutionens Grænser og Authoritet, og for Folkets Sikkerhed og Velfærd; men naar de sendes ganske uden for disse Grænser og Authoriteter for at undertrykke Folket, saaledes som Tilfældet er i det den saakalte Arme sendes til Utah; den begaar Forræderi imod sig selv, hvilket udfordrer alle gode Mænds Modstand, da i modsat Fald, Freden ellers vil bortvige fra vor Nation.

I Lydighed til den længe existerende Skik, at beskikke Embedsmænd, ikke valgte af Folket, — hvilket de Forenede Staters Høiesteret med Et vilde erklære for ukonstitutionelt — have vi ansøgt og atter ansøgt om gode Mænd, indtil det Haab er udtømt; og længe nok have vi baaret de Fornærmelser og Forurettelser, som lovløse Embedsmænd have paalæsset os, indtil vi i Selvforsvar nødes til at paastaa og opretholde de „Lydendes" store konstitutionelle Rettighed til at have egnevalgte Embedsmænd, og selvedtagne lokale Love. At Præsidenten, Raadgiverne og Understøtterne af det imod et af de Forenede Staters Territoriers Fred og Rettigheder iværksatte Korstog, maatte overveie deres Foretagende og trække sig tilbage er oprigtig at ønske; men under alle Tilfælde er vort Haab og Tillid henvendt paa det Væsen, som efter Behag styrer Himmelens Hærskarer, og afvender Menneskenes Børns Vrede, og ville med største Glæde oppebie Følgerne.

Tillad mig herved at fremsende den tillidsfulde Forhaabning til Eder, at Eders Overveielser ville blive ledte af den Visdom, Enighed og Retskjærlighed, der alletider har karaktiseret vore lovgivende Forsamlingers Raad, samt Forsikring om min hjærteligste Medvirkning i alle de Forholdsregler I maatte tage, for Forfremmelsen af et Territoriums Interesser, som er elsket af os paa Grund af dets øde og uindbydende Udseende; thi om vi paa noget Sted paa Guds Fodskammel have Privilegium og Udsigt til at nyde denne uvurderlige civile og religiøse Frihed, hvilken den hele Menneskeslægts velgjørende Skaber i sin Naade har gjort urokkelig, og fortsætte dem paa paa en videre og sikrere Grundvold, til bedste for os selv, vore Børn og Børnebørn, indtil Fred kan blive gjengivet til vort forvirrede Land.

Den territoriale lovgivende Forsamling vedtog under dens Sammenkomst en Række Resolutioner, hvilke indbefattedes i et Andragende til de Forenede Staters Præsident. — Dette Andragende fremhævede i Korthed deres forskjellige Klagemaal, som Følge af den mod dem rettede Forfølgelse i de forskjellige Stater, hvori de havde boet, samt de Ubehageligheder de have maattet døie under de federale Embedsmænds fordærvede Administration; i Særdeleshed Dommer Drummond, hvilken var den, som blev den direkte Aarsag til den politiske Agitation med Hensyn til Utahaffærerne. Andragendet sluttede saaledes:

Eftersom der ifølge vor velbegrundende Mening, ere Borgere i vort Territorium, som ere dygtige og ærlige Mænd, hvis Interesse er fælleds med Folkets, og som ønsker at bevare Territoriets Fred, Velfærd og Enighed, og

Eftersom vi have overleveret vor værdige Delegerede i Kongressen Velærværdige John M. Bernhissel en Navneliste over visse Borgere i dette Territorium, samt Instrukser til ham om, ærbødigst at anmode de Forenede Staters Præsident om derfra at vælge de for dette Territorium nødvendige Embedsmænd, eller ogsaa vælge andre

af Repnblikkens Borgere, hvis Interesser ere, og ville blive her, og som ere nogenlunde bekjendte med Landets Fremskridt og Velfærd. Det være derfor herved af Guvernøren og den lovgivende Forsamling i Utah Territorium, højtideligt forsamlet, og i Betragtning af foregaaende Fakta og Raadslag

Resolveret, at medens vi respektere General-Regjeringen, og alletider ere villige til at iagttage dens Love, for saa vidt, som de ere passende for vor Stilling i Egenskab af et Territorium, ville vi modstaa ethvert Forsøg, som Regjeringens Embedsmænd maatte gjøre paa, at tilsidesætte vore territoriale Love eller paanøde os saadanne, som ere uanvendelige, og med Rette ikke i Kraft i dette Territorium.

Resolveret, at medens vi ville søge at gjennemføre General-Regjeringens Regler og Regulationer i deres forskjellige Departementer, hvilket vi altid have gjort, ville vi modstaa ethvert af dens Embedsmænds Forsøg paa ved falske Repræsentationer eller paa anden Maade at paaføre os Besværligheder, med hvilken som helst af nævnte Regjeringsdepartementer.

Resolveret, at vi ville opretholde Konstitutionen og de Forenede Staters Love, for saa vidt de ere anvendelige paa vort Territorium, men vi ville ikke godmodig underkaste os Regjeringens Embedsmænds Mishandlinger her i dette Territorium; de skulle ikke komme her for at fordærve vort Samfund, tilsidesætte vore Love, nedtræde Folkets Rettigheder, opirre Indianerne ved falske Beviser og Forestillinger, og omvende Regjeringens Gunst imod os, som et Folk. Dersom de komme her, og opføre sig paa denne Maade, som de pleje, ville vi sende dem bort, uden at raadspørge hverken politiske Demagoger eller Bigoter, for vi forstaa vel og vide saa meget, at hverken Først- eller Sidstnævnte a Konstitutionen og Lovene retfærdiggjøres i saaledes at lege med Folkets Frihed eller nedtræde dets Rettigheder.

Resolveret, at vi udgjøre en Del af den store amerikanske Republik, at vi have civile, politiske og religiøse Rettigheder tilfælleds med de øvrige Stater og Territorier; at disse Rettigheder ere lige saa hellige og dyrebare til os, som til noget andet Folk, samt at det er Regjeringens Pligt at beskytte os i Nydelsen deraf, for saa vidt det staar i dens Magt, og ikke søge at forstyrre eller beskadige os hverken ved at beskikke Fremmede eller ved at paafæste os Tyranniets og Undertrykkelsens Aag, og paa denne Maade berøve os af de Friheder og Rettigheder, henhørende til enhver republikansk Regjering, og som ansees for hellige af enhver Stat og Territorium.

Resolveret, at vi fra vore Forfædre, hvilke erklærede at „Regjeringen erholder dens retmæssige Magt fra de Regjeredes Bifald," nedarvede den Rettighed at have en Stemme med i Valget af vore Herskere, og at det er antirepublikansk og ondskabsfuldt, at nægte denne Rettighed, ikke alene imod os, som uviist og uretfærdigt holdes i en territorial Egenskab, men ogsaa til alle den amerikanske Friheds Velyndere.

Resolveret, at vi ønske at leve i Fred, — hvilket vi altid have ønsket, naar vore Fjender vilde lade os i Fred, at vi have opoffret Meget, for at komme ud af deres Vej, og at dersom de forfølge os for at søge vor Ødelæggelse, som i den henrundne Tid, da ere vi stedse rede og villige til at opoffre langt mere, hellere end lade dem, vedblive. De skulle ikke leve iblandt os og udtænke Forræderi imod Territoriet, og bringe

de Forenede Staters Magt imod os til vor Ødelæggelse.

Resolveret, at vi undgaa som et Onde, og aldeles forkaste al selskabelig Omgang med disse Embedsmænd, der under deres officielle Dække praktisere alle Slags Ugudelighed, og ligeledes med de morderiske Tyve og Vagabonder med hvem disse Embedsmænd omgaaes; og de maa og skulde forlade dette Territorium saasnart de befindes at være af den Sort, som er omtalt i dette Andragende.

Resolveret, at vi ærbødigst tilskynde de Forerede Staters Præsident, til at udvælge de til dette Territorium bestemte Embedsmænd iblandt dets Borgere, eller udvælge andre gode Borgere i denne store Republik, som ville forsøge at fremme dette Territoriums Interesser, samt gjøre dem bekjendte dermed.

XVIII. Kapitel.

Præs. Buchanan sender en Undersøgelseskommission. Sender Oberst Kane med en speciel Mission til Mormonerne o. s. v. Oberst Kane arresteres af General Johnston. Han fører siden Guvernør Cummings ind i stor Triumf. Kane vender tilbage.

Tilbagevirkningen kom; Amerikas og Englands ledende Journaler erklærede at Præs. Buchanan havde begaaet en stor Fejltagelse. Han havde sendt en Arme i Stedet for først at have sendt en Undersøgelseskomite, og paaført et af vore Territorier Krig, for at have forkastet en Guvernør, der aldrig var bleven sendt! Det var klart, at Brigham Young havde en konstitutionel Fordel over de Forenede Staters Præsident — thi i hine Dage havde Borgerrettigheder saa vel som Stats- og Territorialrettigheder nogen Mening i det nationale Sindelag. Saa snart som Ideen om „Buchanans Plyndring" begyndte at tilkjendegives, blev den snart universal i Offentlighedens Tankegang; Mormonerne vare ikke i Oprør, hvilket de ogsaa selv i højeste Grad benægtede; de vare villige til at modtage den ny Guvernør med tilbørlig Loyalitet, men vare ikke villige til at at have ham paanødt dem ved Bajonetter. Der var ikke meget at sige i denne Sag, undtagen ifølge Naturens Lov, en Mand maatte maaske holde en fremmed Haand borte fra sin Strube, eller i det gamle Skriftsprog: „Kom, lad os gaa i Rette med hverandre." — Hele Amerika og Europa indsaa Hensigten, og en Kritisisme- og Forbandelsesdom faldt paa Præs. Buchanans Hoved Fredskommissionærer kunde alene hjælpe ham ud af Forviklingerne.

I dette kritiske Øjeblik besøgte Oberst Kane Manden i det „Hvide Hus," og tilbød sin Tjeneste som Mægler. Buchanan indsaa visselig, hvor godt Obersten var skikket for dette Hverv, og uden mindste Tidsspilde var Obersten paa den af ham selv foreslaaede Mission; skjønt han paa den Tid var i Besiddelse af saa daarligt et Helbred at intet uden Overbevisningen om Vigtigheden af denne Reise, kunde have formaaet ham til at udføre sit Forsæt. Foretagendet var lige saa vanskeligt, som vigtigt.

(Fortsættes.)

Præsident John H. Smiths Besøg. Som omtalt i forrige Nr. ankom Præs. Smith paa et Besøg her til Skandinavien den 11te f. M. Under dette hans Ophold overværede han først to Forsamlinger her i Kjøbenhavn den 15de. Den 18de fortsattes Rejsen til Sverig hvor han samme Aften talte til en stor Forsamling i

Malmø. Derpaa begav han sig pr. Jærnb. til Stockholm og Kristiania, hvor han ligeledes talte til store opmærksomme Forsamlinger af baade Hellige og Fremmede; ankom pr. Dampskib atter til Kjøbenhavn den 28de; overværede og talte i Forsamlingen Søndag den 29de, Efterm. Kl. 2; reiste derpaa samme Dag atter til Malmø, og talte i Forsamlingen dersteds s. D. Aften. Den 30te om Efterm. tog han Afsked med de herværende Brødre og begav sig Kl. 2. pr. Dampskib „Titania" til Stettin, for at fortsætte sin Missionsrejse i Tyskland og Sveits. Hans korte Ophold i disse Lande var til stor Glæde for disse, som havde det Privilegium at være i hans Selskab og lytte til hans aandrige Tale; og ønske vi af ganske Hjærte, at Herren fremdeles vil ledsage denne hans Tjener paa sine Rejser paa Fastlandet.

Nyheder. Paa visse Steder i Danmark, England og Norditalien, have ødelæggende Haglstorme i f. M. gjort megen Skade paa Afgrøden. — Fra Zermatt, Kanton Vallis, Sveits, berettedes d. 18de Juli om stærk Snefald, fortrinligt Slædeføre og stræng Kulde. — I Sydrusland have Græshopper gjort megen Skade paa Sæden. Den 17de Juli om Aftenen Kl. 10,½ hjemsøgtes Moskov og Omegn af et Tordenvejr og Regnskyl, til hvilket man i Mands Minde ikke havde seet Mage. Lyn fulgte paa Lyn, og Skyldregnen, der varede i flere Timer, satte store Dele af Byen under Vand. Gaderne og Kjælderne fyldtes af Vand, hvorved flere Mennesker, navnlig Børn, druknede. Byens Torve lignede Søer, saa ingen Vogne kunde færdes, og Hestene maatte svømme derover. — I Ostindien ere Græshopper saa talrige, at man befrygter Hungersnød. — Forenede Stater: En Ildebrand i Brooklyn fortærede 4 Pakhuse og 35 Skibe. I de vestlige Stater er der i Juni Maaned sket uhyre Skade ved Oversvømmelser; mange Menneskeliv tabte. Cykloner og Haglstorme have ogsaa gjort megen Skade. — Senere: Koleraen, som en længere Tid har graseret i Ægypten, er ifølge Efterretning fra St. Petersborg af 26de s. M. nu ogsaa udbrudt i Rostow ved Don; flere Dødsfald. Ved et Jordskjælv paa Øen Ischia, Italien, omkom over 2000 Mennesker.

Døde. I Brigham City, Utah, den 12te Juni d. A. Engeline Margretha Vallentine; født paa Bornholm d. 20de Marts 1816, emigrerede til Utah 1854. — I Santaquin, Utah, den 11te Juni d. A. Chr. Olsens Hustru Marie Ellingsen, født i Kristiania, Norge, d. 15de Febr. 1846; emigrerede til Utah 1876. — I Mount Pleasant, d. 29de April d. A. Dorthea Jessen; født i Jylland d. 21de Juni 1810; døbt i Fredericia d. 21de Aug. 1851. — I Ephraim, Utah, d. 6te Juni d. A. Rasmus Olsens Hustru Ingeborg Sørensen; født i Kallehauge, Sjælland, d. 23de Decembr. 1812; blev døbt d. 31te Juli 1852; begyndte tillige med sin Mand og Familie Rejsen til Utah, d. 14de Decemb. 1853, hvor hun ankom næste Aar, d. 22de Oktober. Hendes Søn Jens Olsen, var fornylig paa Mission i Danmark.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de August 1883. 32te Aargang.

Tale af Ældste Moses Thatcher,

afholdt i Saltsøstad, den 7de April 1883.

Jeg føler i Virkeligheden meget taknemmelig for de lykkelige og fredelige Omstændigheder, hvor med vi ere omgivne i Dag, og jeg kan ikke undgaa at anerkjende hvor forskjellige de ere til disse, som omgav os for et Aar siden. Trængslen fra den udvendige Verden var paa den Tid meget stor, og hans Magt, som fra Begyndelsen har været en Undertrykker, blev anvendt gjennem hele denne Nation, for at skade Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men i det Ulykker have truet, have vi lært at apellere til Himmelens usynlige Magter imod Jordens synlige Magter, og i ingen af Verdens Tidsaldre, hvormed jeg er bekjendt, har Retten nogensinde forfejlet sit Maal, naar disse som opretholdt den vare dikterede, understøttede og opholdte ved Gud den evige Faders Kraft. Naar Menneskene gjøre det til deres specielle Mission at stride imod dette store Værk, betænke de ikke at Gud er en Magt; de fatte ikke at Anvendelse af Tro afvender vore Fjenders Vaaben, og befrier os fra de Snarer, som underfundige Politikkere, onde og ugudelige Præster sætte for at fange dette Folk. Hvor vel erindrer jeg ikke en Samtale jeg havde for omtr. et Aar siden med en meget tænkende Mand, forbunden med Kirken, der til visse Tider betragte Ting fra det naturlige Synspunkt. Det var kort efter at Kommissionærerne vare komne til Utah for at administrere Edmundslovens Forskrifter. Denne Broder var ikke uvidende om de Anstrængelser, hvormed man overalt i Unionen bestræbte sig for at gjennemføre dette, saa vel som andre banlysende Forholdsregler; ejheller var han uvidende om at ledende republikanske Partis Politikkeres Planer, var at smede Kjæder, hvormed at binde os, medens de berøvede os vore Friheder. Han forstod meget vel hvilke Midler vare blevne anvendte; han var ikke uvidende om den frygtelige Fordomsstrøm der havde gjennemstrømmet hver Stat i Unionen. Vidende hvad de Ondes Hensigter vare, og i Betragtning af denne mægtige Nations Magt, følte han paavirket til at fremkomme med den Yttring om ikke Noget kunde gjøres for Spørgsmaalets Bilæggelse; eller med andre Ord: Om det ikke var muligt at forelægge

Præsidenten og Ministeriet visse Forslag hvorved Folket maatte blive i Stand til at opretholde deres Rettigheder og Friheder. Jeg har ikke forglemt hvad mine Tanker vare medens jeg lyttede til disse hans Bemærkninger, og jeg erindrer ogsaa det Svar jeg blev paavirket til at give. Det var saaledes: Vi ere blevne samlede fra Jordens Nationer; vi kom til disse Bjærge i den Hensigt at tjene Gud, uden Hensyn til andre Folks Tanker eller Bifald. Vi kom her for at opretholde Samvittighedsfrihed, Rettighed til Gudsdyrkelse, vor fælleds Lands Konstitutions Forskrifter, og ikke for at tilsidesætte dem paa noget som helst Vilkaar; samt at jeg ikke kjendte nogen verslig Visdom, hvorpaa vi sikkert kunde stole for at vedligeholde disse Rettigheder; at dersom vore religiøse, politiske og sociale Affærer bleve overdragne til hundrede af Landets viseste, men uinspirerede Mænd, vilde de aldeles forfejle i at udføre Guds Hensigter, skjøndt de i deres Forsøg paa at behage Menneskene maaske maatte opofre Friheden og den frie Udøvelse af Samvittigheden, ødelægge Konstitutionens hellige Forskrifter, og gjøre disse, som de søgte at tjene, til bundne Slaver, uværdige til de Velsignelser hvilke med Rette tilhører et frit Folk; at Anvendelsen af en saadan Politik inden sex Maaneder vilde bringe os under en saadan Forvirring og Elendighed, at Gud alene kunde hjælpe os i vor Nød; at dersom vi derimod paa den anden Maade vilde øve Tro paa ham, leve efter vor Religion være hengivne til Bøn og Ydmyghed, vilde han føre os sejrende igjennem, ligesom han mange Gange har gjort før i svundne Tider. Kunne vi ikke see at Herren har afvendt Menneskenes onde Hensigter, og omvendt deres Vrede til at prise ham? Lad os overveje Forskjellen paa den Magt, som for et Aar siden anvendtes af det store ledende republikanske Partis Lys (Edmunds) under Drøftelse af Edmundsloven i de Forenede Staters Senat, og Anvendelse af samme Mands Indflydelse et Aar senere? Da Senator Edmunds først fremlagde sit Lovforslag var han næsten den Fremragende. Ved sine Aandsevner og Veltalenhed, regjerede han, saa at sige, som absolut Hersker, og hans Lovforslag vedtoges ukonstitutionelt og uretfærdigt af Senatet med liden eller ingen Modsigelse. Faa Statsmænd vovede den Gang at maale Arm med ham, men see hvilket Resultat, da Herren gjorde det et Aar senere.

Havde vor Tro som et Folk forandret sig? Troede vi mere paa Guds Love i Marts 1882, end vi gjorde i Marts 1883? Visselig nej. Hvorfor var Senator Edmunds da ude af Stand til at gjennemføre sine Hensigter og Forskrifter angaaende os, som et Folk, i det sidstnævnte Aar, mere end han var i det førstnævnte? Fordi Gud er en Magt i denne Verden, og dens Affærer, hvad enten Menneskene anerkjende den eller ikke. Hans Magt har altid været, og vil altid blive større end Menneskets Magt. — Menneskene maa tænke hvad de ønske, og lade haant om hvad de kalde Fanatisme; men dette ved jeg, at Skam og Forvirring blev Senator Edmunds' Del, da han efter sex Timers forgjæves Forsøg stod op i Senatet, og bekjendte at han paa Grund af den Holdning, som den præsiderende Embedsmand indtog, saa vel som hans Modstanderes Modværge kunde indsee, at det vilde blive umuligt for ham at gjennemføre sit Lovforslag, og foreslog derfor en Udsættelse. Blev dette hans Nederlag, Bespottelse og Skam foraarsaget ved menneskelig Visdom? Vi tro det ikke. Vi ere i alt Fald villige, ligesom vi alletider ere, til at anerkjende Guds Styrelse i disse Ting. Gud holder ikke alene Nationers

Skjæbne i sine Hænder, men ogsaa det individuelle Menneskes. Han kan ydmyge disse, som ville maale Arm med ham, hvilket han mange Gange har gjort i det Forbigangne. Vi frygte ikke Mennesket, eller glæde os over dets Fald, hvad enten dette sker offentlig eller privat, men vi have lært ved Erfaring, at naar de opstaa for at stride imod dette Folk, og Frihedens og Rettens Principper, da lægger Gud mærke til dem, og deres fremtidige Vandel bliver da ikke opad, men nedad. Da jeg i Marts 1882 tillige med andre Brødre var i Washington D. C. for at besøge Br. George Q. Cannon, vor hæderlige Repræsentant, henledtes min Opmærksomhed til nogle af de Yttringer, som nogle af det republikanske Parti udtalte. — Man hørte dem paa en privat Maade sige: „Vi betragte dette Lovforslag (Edmundsloven) som skadeligt i dets Forholdsregler; vi kunne see at det er ukonstitutionelt, og at dets Tendents er at berøve et helt Folk dets politiske Rettigheder; men vor Profession er Politikken; vi have ingen anden Forretning, og talrige Anmodninger ankomme daglig fra vore Vælgere, bedende og befalende os til at vedtage en eller anden Lov for Mormonismens Tilintetgjørelse. Nu, hvad skulle vi gjøre? Dersom vi ikke efterkomme deres Forlangende da ville vore Vælgere forkaste os ved tilkommende Valg." Blev ikke et lignende Argument anvendt af Jøderne, naar de sagde: „Dersom vi lade ham i Fred vil han berøve os Magten" o. s. v.? Af Frygt for dette korsfæstede de ham, og hvad blev Resultatet? Det selvsamme som de søgte at frelse, blev det som de forliste strax efter. I det de bleve lagte paa Vægtskaalen bleve de befundne at være fordærvede, grusomme og blodtørstige; ude af Stand til at opretholde Sandhed, forsvare Retfærdighed eller gjøre hvad de vidste at være Ret. En Attraa til at undertrykke beherskede deres Hjærter, og Tyranni beklædte deres Gjerninger til den Grad, at Gud forkastede dem, som et Folk, adspredt til de fire Vinde, og gjorde dem til et Spottenavn og et Biord iblandt alle Nationer.

I Forbindelse hermed, lad Enhver som føler dertil, kaste Blikket paa «The Congressional Record», og see hvorledes disse som vare villige til at opofre Princip paa Fordærvelsens Alter; villige til at opofre et stakkels undertrykt Folks Frihed; undersøg hvor mange af denne Karakter ere blevne gjenvalgte; blev ikke over 50 p.Ct. forkastede ved de næste Valg? Spørg Demokraterne hvorledes dette skete, og hvorfor det skete, og de kunne ikke sige Eder det; spørg Republikanerne og de kunne ikke sige Eder det; men spørg Gud, som holder Nationens Skjæbne i sin Haand, og han kan sige Eder det. Undersøg ligeledes deres Skjæbne, som mandigt fremstod til Forsvar for kunstitutionel Frihed, og som ubrødeligt overholdt deres Embedsed, understøttede Ret, og forbleve sig selv tro. De følte ogsaa Trykket af offentlig paanødt præstlig Stemning, men bøjede sig ikke for dens tyranniske Fordringer. De indsaa ogsaa den fremtidige Fare, som kunde møde dem ved Valgstederne, men idet de havde moralsk Mod befæstede de sig selv paa Princip, og ikke paa Fordomme, og deres Vælgere have i høj Grad bifaldt deres Politik, og assisteret deres mandige Foretagende. Dersom jeg er bleven korrekt underrettet, da ere flere pr. Center af disse, som under Drøftelsen af „Mormonspørgsmaalet" i den 47de Kongress, forsvarede Ret og Sandhed bleven sendt til den 48de Kongress, end af disse som have valgt den modsatte Politik. Vi skulde aldeles ikke nære mindste Frygt for Mænd eller Nationer,

thi de kunne ikke forhindre den Almægtige i Udførelsen af hans Hensigter, eller fra at sætte hans Erklæringer igjennem. Historien beretter intetsteds om et godt Resultat i at hade og forfølge Mennesker, som have viet sig til Princip, Retfærdighed og Sandhed. — Menneskers Overbevisninger, religiøs Tro og retmæssig religiøs Praxis, kan ikke fratages dem ved Forfølgelse. Et af de heldigste Udfald til Udførelsen af et saadant Øjemed, var maaske Bartholomæusblodbadet, det parisiske Blodbryllup i Frankrig, (Natten imellem den 24de og 25de August, 1572) hvor over 70,000 forsvarsløse Hugenoter, paa det ynkeligste faldt som Offre for rommersk-katholsk Had og Grusomhed. — Dette frygtelige Slagteri af Mænd, Kvinder og Børn, deltoges i af Karl den Niende, og da hans Allierede, Filip den Tredie af Spanien, hørte om det brast han i Latter, og der siges at det var den eneste Gang han lo i sin Levetid. Paven i Rom illuminerede ved dette Tilfælde den „evige Stad“ (Rom) beordrede at der skulde slaaes Medallier, forrettes Messe, og benævnede Karl som „Troens Forsvarer,“ som en Æresbevisning for omtalte blodige Elendighedsdaad. — Uagtet den pavelige Værdighed, som paalagdes Kongen for dette halvfjerdsindstyvetusindfoldige Mord, blev han dog bestandig til sin Død Dag og Nat plaget ved Tanken om hans ulykkelige Ofre, indtil, som der paastaaes, hans Samvittighedsnag og Elendighed foraarsagede at Blodsdraaber dryppede som Sved fra hans Legeme. Hugenoterne erholdt et frygteligt Stød ved disse Grusomheder; men Menneskenes Samvittighed vedblev at stride for Uafhængighed og Rettighed til at dyrke Gud uforhindret, vedblev at tiltage. Den Frihed vi nu nyde er kun Frugten af at stride for en Rettighed, hvilken Forfølgelsen befæstede, forenede og bestyrkede i Grundlæggelsen af Jordens frieste Nation, derved beredende Vejen for Profeten Joseph Smiths Mission. Megen Forbedring var gjort, men i Henseende til religiøse Ting fandt Joseph Smith Folket ligegyldigt, og den kristne Verdens Praxis uoverensstemmende og ufornuftig. Vejledt ved Himmelens Lys slog han et Dødsslag mod den afgudiske Dyrkelse: En Gud uden Legeme, hvilken falske Præsters Lærdom havde skabt i Folkets Fantasi. I det han gjorde dette satte han en Vredens Sø i Bevægelse, som siden aldrig har kjendt Hvile. Men uagtet denne hadefulde Sø kan fremrulle sine vrede Forfølgelses-Skepticismebølger, saa maa dog Vantro og præstlig Hykleri give efter; thi Joseph Smith, den Almægtiges Profet, kom som en Forløber og Lærer om sand Tro paa Gud, som ikke kan fejle, men vil sejre. Guds Rige vil opstaa og skinne. — Man siger at vi prøve paa at oprette en theokratisk Regjering. Hvad er Theokrati? Guds Rige og Regjering. Hvo vil stride imod det? — Ville de Sidste Dages Hellige? Nej, det er vor Pligt at stride for det, og assistere i at opbygge det. Det er en Renhedsregjering; det er en Regjering for Folket, det opretholder Frihed og Ret, og er altid imod Undertrykkelse og Misstyrelse. Jeg kunde ønske at dvæle lidt længere ved dette Emne, men Tiden tillader det ikke, eftersom jeg for Nærværende ønsker at berøre et andet, som er af dyb Interesse for os.

Vi ere kaldte ud fra Jordens Nationer for at tjene Gud. „Kom ud fra hende, I mit Folk, at I ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes ikke af hendes Plager.“ Jeg ønsker i Forbindelse hermed at berøve visse Ting, som praktiseres iblandt os, og som ere en Vederstyggelighed i Guds Aasyn: —

Drukkenskab er en af dem; — Brugen af Alkohol, Brugen af berusende Drikke, som gjør Blodet feberagtigt og forstyrrer Hjærnen, opirrer til Synd, fornedrer Manden, fordærver hans bedre Dømmekraft, driver Guds Aand fra hans Hjærte, og foraarsager at Zions Døttre svæve i Fare i hans Selskab. Hvorledes er Tilstanden i denne Henseende blandt kristne Nationer i Dag? To hundrede tusinde Mænd og Kvinder overfylde Fattighusene, Fængslerne og Asylerne i Storbritanien alene; hvoraf 75 pCt. ere faldne Ofre for Alkohol. Kan man ansee en Handelsvare for lovlig, der berøver 150,000 Mænd og Kvinder hyggelige Hjem, som forvilder dem, og sender dem som drivende Idioter og Fattiglemmer til Asylerne og Fængslerne blandt en kristen Nation, hvilken drager en aarlig Skat paa 150,000,000 Dollars fra Likørtrafiken, og som desuden befinder denne uhyre Sum utilstrækkelig til at dække Omstændighederne forbundne med samme Brug? Vi kunne ikke med Rette betragte det saaledes. — Fraseet den Forførelse, Ruin, Elendighed og Død, foraarsaget ved Brugen af berusende Drikke i England, er den Ødselhed der selvfølgelig medfølger aldeles forbavsende: 75 Millioner Bushels Korn, — hvilket naar regnes efter vor nuværende Produktion, er hvad Utah vilde afgive i fyrretyve Aar — bliver nu aarlig forbrugt til Fabrikation af berusende Drikke i England! Indvaanerne i Storbritanien spendere aarlig 640,000,000 Dollars i berusende Drikke. I de sidste forløbne syv Aar have de i samme Øjemed udgivet saa meget, som vilde være tilstrækkeligt til at dække deres Nationalgjæld eller bygge et nyt Hus til hver Familie i det ganske Rige, samt Skolehuse for deres Børns Undervisning. — Dersom de Penge der ere blevne udgivne i Likører det sidste halve Hundrede Aar, vare blevne udsatte paa 5 pCt. Rente, vilde de beløbe sig til en Sum, Lighed i Størrelse med hele nævnte Nations Rigdom — indbefattende dens Stæder, Jærnbaner, Skibe, Fabrikker, Miner, Landejendomme o. s. v. Og skjønt i Betragtning af disse Summer — tagne fra parlamentæriske Rapporter — høre vi dog Raab om Mangel, og Klager om Undertrykkelser. Undertrykker Folket ikke sig selv ved overdrevent Brug af Ting, som svækker og fordærver deres Legemer og formørker Sindet? — Er Tilstanden i saa Henseende bedre i vor egen Nation? Ubetydelig — om bedre. Ifølge officielle Rapporter 1882 betalte Folket i de Forenede Stater næsten to Gange saa meget for Likører, som de betalte for Brød; og mere end hele Produktionen fra alle vore Klæde- Bomulds- og Skofabrikker; et Beløb i Lighed med 70 pCt, af den Sum, som i samme Tidsrum fortjentes i alle Landets Fabrikker, 300 Mill. Dollars mere end der betaltes i Regjerings-Territorial-County-Stads- og Skoleskat tilsammen. Tilstrækkeligt til at undervise en Nations Børn paa 300 Mill. Indv. (eller et sex Gange større Antal end vor Nation) i et Aar. — Nationen (de For. Stater) forbruger hver to Maaneder til Likører et Beløb, der i Lighed er det samme som alle Landets offentlige og private Bogsamlinger, og spenderer aarlig ni Gange mere i Drik, end Omkostningerne forbundne med Udgivelsen af hele Landets Literatur. — Nu hvad kan der siges om Folket i Utah? De ere i Almindelighed maadeholdne, men der er et Rum for megen Forbedring. Jeg har ikke Midler til min Raadighed, hvormed jeg kunde erholde bestemt Kundskab fra Rapporter, men jeg vover at fremkomme med den Paastand at der selv i Utah bliver spenderet flere Penge i berusende Drikke, end der ud-

betales for vore Børns Undervisning* eller Opholdelsen af vor territoriale Regjering. Udgive vi ikke mere i Kjøb af berusende Drikke, end vi udgive til at opholde Guds Kirke og Rige paa Jorden? Og i det vi gjøre dette undergrave vi da ikke vore Sønners Dyd, og vore Døttres Kydskhed? Pleje ikke Drankere og Skjøger at gaa Haand i Haand, og ligesom Drikkesaloner og berygtede Huse voxe op Side om Side? — Dersom det stod til vor Raadighed, at blive overbeviste om de nødvendige Fakta, skulle vi befinde at i ni Tilfælde ud af ti, hvori Dyden er bleven tilsidesat iblandt os, kunde det spores tilbage til Nydelsen af Likører. Jeg ledes til at drage denne Slutning begrundet paa Overbevisning i faa sørgelige Tilfælde, som ere komne under min personlige Jagttagelse. — Atter; Attraa til berusende Drikke er transmissiv d. e. at kunne forplantes fra Forældre til Børn. Ingen Mand kan derfor være en sand Guds Tjener, naar han samtidigt forplanter Ulykke og Elendighed, maaske ogsaa Misdannelse og Dumhed — paa sine Børn. Dersom Nogen iblandt os ikke kan kontrolere deres Hang til Drik, lad Saadanne i det mindste vogte sig for at forplante denne deres Drikfældighed som en Arv over paa deres Børn, hvilke burde avles i Renhed og frembringes blottede for alle Slags unaturlige og fornedrende Tilbøjeligheder, som henhøre til Kjødets Lyster. En Mand der er hengiven til Drikfældighed kan ikke underkaste sig Guds Villie, ejheller kan han styre sine Tilbøjeligheder til sit Legemes; Forherligelse; Fejlgreb der foraarsage at han ikke med god Grund kan forvente at lede Andre i Retfærdighed til deres Saliggjørelse.

---

* Læseren bedes at erindre, at disse Drikke kun nydes af „Ikkemormoner," og af sløve do.

Hvorledes ere da Saadanne værdige ti at staa som Familiers Ledere i Zion? Faa Synder ere mere smertelige for mig at see, end en af Sorg nedbøjet Hustru slide lig en Slave ved Vaskeballen, for sit eget og Børns Underhold, medens hendes fordrukne Mand maaske sidder og varmer sit elendige og ubrugelige Legeme i Solsiden af en Mur, omgiven af Andre af samme Klasse. Dersom man kunde skue fra det sorgfyldte Øje ned til en saadan Hustrus forpinte Hjærte, vilde man næppe finde et eneste Ønske for deres Velvære, som holder det forførende Glas til hendes forfaldne Husbons Læber. Det er sandt at Likørhandel iblandt Kristne for det meste reguleres ved Lov og afhændes ved Bevilling, men det gjør ikke Forretningen hæderlig; ejheller forhindrer det, saa vidt jeg kan see, de deraf følgende Onder. At regulere og beskatte det Kriminelle i Fabrikationen og Salget af Brændevin, bliver maaske paa nogle Steder et nødvendigt og uundgaaligt Onde, men saadanne Love have sikkerligt slaaet fejl, hvor de sigtede til reformatoriske og moralske Øjemed. De stakkels forhungrede Børn, fornedrede Mænd og ruinerede Kvinder, der hver Nat besøge „Brændevinsslottene" i London, Liverpool, New York, Chicago og andre store Byer, tale højt og tydeligt om disse mislykkede Forsøg. Det samme kan siges om de overfyldte Fængsler, Fattighuse, og Idiotasyler, der alle vidne om at dette er bleven et Fejlgreb. Spilleren, der tager sin Tilflugt til Falskmøntneri, som et Middel hvorved hans Skatte maa kunne forhøjes; Taaben, som tumler sig i Vederstyggelighed tagende Guds Navn forfængeligt; den Vandvittige hvis Forstand er banlyst formedelst Drik; Morderen som under berusende Drikkes Indflydelse tog sin Broders Liv, og dør med en Forbandelse paa sine Læber, i det

han falder som et Offer for Bødelens Haand, bevidner altsammen den Elendighed, yderlige Fejlgreb og ulægelige Ruin, foraarsaget ved Brugen af Alkohol, hvilken paa Grund af Lovenes Regulationer er bleven let tilgjængelig.

Lad mig i Herrens Navn formane de Hellige til at vogte sig for Brugen af det giftige Element; det svækker Legemet og sløver Sindet. Naar den højeste Lægevidenskab udfordres, da bandlyser Videnskaben dets Brug. Mennesker som beredes for store fysiske Øjemed og langvarig Udholdenhed, nødes til at være ædruelige eller ogsaa blive overvundne. Disse som hige efter videnskabelige eller literære Hædersbevisninger nødes til at være ædruelige. — I Betragtning af disse Fakta, er den Ældste, Højpræst eller Halvfjerds, som har nedladt sig til Brugen af berusende Drikke uskikket til at udføre det Arbejde Gud fordrer af ham. Er det muligt at vi som Israels Ældster — hjemme eller ude — ikke kunne see Resultaterne af disse Ting? Vide vi ikke at Lige føder Lige?" Vide vi ikke, at Mænd, hvis Blod er feberagtig og hvis Dømmekraft er forblindet ere uskikkede til at „mangfoldiggjøre Jorden;" uskikkede til at praktisere hin hellige Ægteskabslov, indstiftet og helliget af den Almægtige? Lad Verden omtale og bespotte den celestiale Ægteskabsinstitution. Hvad der beskjæftiger os mere her i Utah, er det Faktum, at der ikke ere Mænd nok, som forstaa Livets Love, og som staa, rene og hellige paa en højere Basis i nævnte hellige Lov, til at blive Ledsagere for alle voxne Kvinder i Zion. Gud forudsaa hvad Nationerne vilde gjøre. — Vi blev sagt i Gaar af Ældste Erastus Snow, at indflydelsesrige Mænd i Verden advokerede Lærdommen om Menneskeslægtens Begrænsning, hvilket selvfølgelig leder til Mord. Desuagtet prædiker disse selvsamme Mænd Moralitet til Eder og mig. Medens de dræbe deres eget Afkom og tilskynde Andre til at gjøre det samme, befale de os, at vi ikke skulle adlyde Guds Love, henhørende til Formerelsen. Jeg siger vi ville; og dette paa naturlige og videnskabelige Principper. De unge Mænd og Kvinder, som leve i Overensstemmelse med Herrens Love, ville blive Hovedet og ikke Halen; de ville erholde kraftigere Legemer blive villiestærke, og ved de mest Skikkede som have overstaaet og overvundet Livets Fristelser og Prøvelser, ville de tilsidst under Vejledning af guddommelig Aabenbaring styre denne Verdens Affærer. Saaledes er det blevet forudsagt, og Gud har erklæret det, og hvo vil forhindre det? Lader os derfor i Forening sætte os imod de i Verden saa almindelige herskende Onder. Lad os begynde at forstaa, og leve i Overensstemmelse med Naturens Love; erkjendende at Overtrædelse deraf paafører Straf, der undertiden overføres paa tredje og fjerde Led. Gud har med Hensyn til Livenes Forplantelse paalagt sine Skabninger de højeste og ømmeste Forpligtelser, hvilke, om overtraadt, paafører Elendighed, og ofte ubetimelig Død. Gud sætter en Ære i Livenes Fortsættelse. Med Beundring skue vi Liv overalt; man seer det trænge frem i Planteverdenen, og aande i Dyreverdenen. Nedtræd en skadelig Plante, og den vil formedelst de Love, der behersker dens Formerelse atter rejse sig opad, og vil, om ikke aldeles ødelagt, frembringe Sæd for nyt Liv, og derved fortsætte sig selv. Hele Naturen adlyder Formerelseslovens evige Principper. Mennesket søger alene at tilintetgjøre Livet og bringe Forstyrrelse og Død, naar det dertil tilskyndes af ham, som gjorde Opør i Himlen. Medens han og hans Udsendinge ved frygtelige Forbrydelser stride

for at forsøge at begrænse Menneskeslægtens Tiltagen, lad os da som Hellige indvie Legeme og Aand, og under Indflydelsen af et rent Hjærte og Sind frembringe en Slægtlinie, gjennem hvilken alle Aander maatte besidde Tabernakler til Guds, Aandernes Faders Herlighed. Lad Fædre og Mødre i Zion avle Børn, som Samuel, den fordums Profet blev avlet, og jeg forsikker Eder der er ingen Magt paa Jorden eller i Helvede, som kan standse dette Folks Fremadskriden. Vi ville formeres og udspredes, indtil Zion skal rejse sig og straale, og Guds Rige skal erholde Overherredømme og Magt for evigt. Amen.

Des. News.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Herskende Vantro.

Vor Tid er rig paa stor Oplysning; der existerer nu langt større Lejlighed for Erhvervelsen af Kundskab, end Tilfældet var for halvtredsindstyve Aar siden. Dette har sin Aarsag i en lettere Rejsemaade end før; hurtigere Transport og Tankens hurtigere Flugt. Men den nulevende Slægt er ikke mere uvillig til at modtage aabenbaret religiøs Sandhed, end dens Forfædre vare. Det bliver nu betragtet som rosværdigt at være tvivlende. Det er ikke let at forstaa, hvorfor dette skulde være saaledes, eftersom Vantro ikke har noget Løfte om Belønning, men derimod det Modsatte; hvilket hin Erklæring: „Men hvo, som ikke tror skal fordømmes," (Mark. 16, 16.) udtrykkelig beviser. Dersom der var udlovet nogen Præmie for Tvivl eller nogen Bevæggrund for Vantro, da kunde man bedre gjøre Rede for Menneskenes nærværende Tilbøjelighed til at forkaste Evangeliet. — Dersom der paa noget som helst givet Princip existerer mindste Skin af Tvivl eller Spekulation, da vil saadanne Uvisheder anbefale sig paa det varmeste til den store Majoritets Overvejelse. Betragt for Ex. med hvilken Iver Antikvarer følge alle fundne Gjenstande, som ikke bære Spor af at være af guddommelig Oprindelse. Saaledes bleve de historiske Fakta, henhørende til Amerikas fordums Civilisation, tydelig fremsatte i Mormons Bog, hvilken nu har været fremlagt for Verden i over tre og halvtredsindstyve Aar; men i det den præsenteredes i Skikkelse af Aabenbaring, skjønt ledsaget med substantielle Beviser, var der intet, som kunde anbefale den til Publikums Yndest, og den blev paa det bestemteste forkastet. — Man skulde have formodet, at Videnskabsmænd i deres Undersøgelsesforetagender, paa Kundskabens Vegne vilde have velkommet denne ny Allierede, men ikke saaledes. Skjønt grundet paa uimodsigelige Vidnesbyrd, og stemmende overens med fornuftige Theorier, saa vendte videnskabelige Mænd sig dog ligegyldig fra den. De have paa det ivrigste ved Oldgranskeres Hjælp søgt at modbevise dens historiske Del, og ere i dette Foretagende blevne understøttede af Gejstligheden, i det Haab at med Kuldkastelsen af dens historiske Del, dens religiøse Del, som indeholder Evangeliets Sandheder, da ogsaa kunde angribes med samme Held; men de have i begge

Tilfælde været lige uheldige; thi hvert nyt Foretagende, og hver følgende Opdagelse har derimod afgivet yderlige Beviser for dens Sandhed. — Hvorfor ville ikke religiøse Mennesker antage evangeliske Sandheder? Uden Tvivl fordi de ligesom Videnskabsmænd ere indtagne i forfinede Theorier, vedkommende moralske Sætninger, og glæde sig over mysteriøse Sager og som behøve Forklaringer, hvilket vil udfordre Anvendelsen af deres Lærdom som Assistance. Ingen høj Lærdom vilde udfordres til at forstaa Mormons Bog. I det Tilfælde, at den skulde blive antaget for sandfærdig, vilde den lærde Præsts Stilling da være tabt, og han lejlighedsvis blive nødsaget til at erhverve sit Ophold paa en nyttigere Maade end tilforn. Af denne Aarsag forkaster den Gejstlige ufortøvet Mormons Bog, og Evangeliets Fylde som den indeholder.

Regjeringer og Rigmænd anvende store Summer paa at udvide geografisk Kundskab om Nordpolen, og mange Expeditioner blive udrustede for at gjennemtrænge Polaregnene; en Klasse udlæggende Penge, medens en anden Klasse ofre deres Liv for dette Øjemed; men dersom det nu skulde behage den Almægtige at aabenbare Hemmeligheden angaaende Polarregionerne, ligesom han gjorde angaaende det vestlige Kontinent, da vilde det uden al Tvivl blive forkastet øjeblikkeligt af den lærde og religiøse Verden. — Gudsfornægterne ere ikke de eneste Vantro, skjøndt de adskille sig fra de Sidstnævnte ved at benægte mange Sandheder, hvilke troes af andre Vantro, og de glæde sig ved deres Haardnakkethed, og ere saa bestemte paa ikke at blive vildledte, at de fornægte Alt, som er helligt, og heller ikke antage Noget, som er vanhelligt, og ere tilsidst i den mest beklagelige Tilstand af Alle, — hjælpeløse Ofre for Selvbedrag, og føjet Bespottelsens Synd til andre Onder, som behersker dem. I Betragtning af alle disse Ting hvad Under var det da, at Frelseren udbrød: „Naar Menneskenes Søn kommer, mon han da skal finde Troen paa Jorden?" (Luk. 18, 8.)

Notits til Emigranter. Da vi have erfaret at Nogle af de, som afrejste med de forrige Emigrationer ikke tilfulde have forstaaet Nødvendigheden af at følge de Raad, der gaves i Stjernen Nr. 14, Side 217, til Fordel for dem, som emigrere, anmode vi dem, som i Fremtiden agte at emigrere, til at læse omtalte Nr. angaaende „Rejsetøjet m. m." Det maa især bemærkes, at man bør have stærke Kasser, (ikke gamle raadne eller ny tynde) vel tilsnørede med stærke Reb, og bære Ejerens Navn, Bestemmelsessted samt Utah U. S. A. tydeligt paasat.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 335).

Dets heldige Udfald kunde ene og alene gjøre det antageligt, til enten Mormonerne eller Nationen. — Af velbegrundede Aarsager, indskrev Obersten sig som „Dr. Osborne" iblandt Passagererne om Bord paa Californiadamperen, som forlod New York først i Januar 1858. I det han naaede Pacifickysten hastede han over Land til det sydlige Californien, der indhentende de Mormoner, som

just havde opbrudt deres Koloni i San Bernadino, for atter at samles til Utah, og at deltage i det fælleds Forsvar. En Eskorte blev leveret ham, og han naaede Saltsøstad den følgende Februar. — Guvernør Young sammenkaldte et Raad bestaaende af Præsidentskabet og de Tolv i sit Hus samme Dag, som Obersten ankom, og Kl. 8 blev „Sendebudet fra Washington" af Joseph A. Young introduceret som Dr. Osborne. — Introduktionen var meget formal, Obersten havde en særegen Mission at udføre, og ønskede tilsynneladende at opretholde Regjeringens Højhed. Fremdeles var det nu ogsaa elleve Aar siden han traf sammen med sine Venner i Vinterkvartererne. De, tilligemed deres Folk vare nu blevne en lille Nation, hvem de Forenede Stater paaførte Krig, som en uafhængig Magt, Uagtet hans store Kjærlighed til dem, havde bevæget ham til at foretage sig den lange Rejse, hvilken han nu havde tilendebragt, maatte han dog vist i Førstningen have følt Uvisheden af sin Missions Følger, og nogen Misforstaaelse, med Hensyn til hvorledes de vilde betragte hans Mægling. Men maaske ikke nogen anden af Nationens ledende Mænd vilde i dette kritiske Øjeblik være bleven modtaget blandt Mormonerne med en saa fuldkommen Tillid. — Obersten var meget bleg, eftersom han ved bestandig at rejse Nat og Dag var bleven udmattet. Man bragte ham en Læneſtol. En Dødsstilhed herskede i nogle Øjeblikke. Raadet ventede nu at høre om Regjeringens Sindelag, — thi Oberst Kanes Ankomst havde kastet nyt Lys paa Affærerne, som om hvad der var ubestemt skulde fra denne Nat blive tilkjendegivet. Med megen Vanskelighed i at tale, tiltalte Obersten Raadet, som følger:

Guvernør Young og Gentlemen: — Jeg kommer som en Ambassadør fra Landets højeste udøvende Magt, og er beredt og lovlig authoriseret til fuldstændigt og tydeligt at forelægge Eder vort fælleds Lands Borgeres, saa vel som den udøvende Magts Følelser og Betragtninger imod Eder, med Hensyn til dette Territoriums nærværende Forhold, og angaaende de Forenede Staters Armee, nu indenfor Eders Grænser. — Efter at have givet Eder de mest tilfredsstillende Beviser i Henseende til den for Eder nu afgjorte Sag, skal jeg henlede Eders Opmærksomhed og tiltale Eders Sympathi paa de stakkels Soldaters Vegne, som nu maa lide i Sne og Kulde ude imellem Bjærgene. Jeg ønsker at anmode Eder om vt yde dem Hjælp og Bekvemmelighed, og assistere dem i at komme hertil, og til at byde dem hjærtelig velkommen til Eders gjæstfrie Dal. — „Guvernør Young, tillad mig at udbede mig nogle faa Øjeblikkes privat Samtale med Dem; Gentlemen, undskyld min Formalitet." — De vare borte omtr. en halv Time, hvorpaa de vendte tilbage til Værelset. — Oberst Kane underrettede Raadet om, at Kaptejn Van Vliet havde indgivet en god Rapport om dem i Washington, og havde anvendt sin Indflydelse til at faa Armeen standset øst for Bridger. Han havde bevirket Meget paa deres Vegne. — „I see allesammen meget vel ud, bemærkede Obersten. I have næsten grundlagt Eder et Kejserdømme i en kort Tid." — Han dvælede derpaa ved Folkets Velfærd, anførende nogle Exempler herpaa. — Eftersom ingen Efterretning angaaende Utahs Delegerede endnu havde naaet Utah, spurgte en af de Tilstedeværende: „Erholdt Dr. Bernhissel sit Sæde? (i Kongressen) „Ja, svarede Obersten, Dr. Bernhissel erholdt sit Sæde. Han blev modstaaet af Senatoren fra Arkansas og nogle faa Andre, men de bleve behandlede som

Taaber af de mere ivrige Repræsentanter; thi dersom Utahs Delegerede var bleven nægtet sit Sæde, vilde det have tjent som Motiv til en Krigserklæring. — Omtalende Mormonernes Opførsel bemærkede han: „I have baaret Eders Part mandigt i Striden; det glædede mig at see hvor taalmodigt Eders Folk tog det.“ — Hvorledes blev Præsidentens Budskab modtaget? spurgte Guvernør Young. „Budskabet blev modtaget som sædvanligt. Han havde bevist megen Upartiskhed i sine Beskikkelser. Saa vidt, har han bevist sig, som en udmærket Præsident. Han har ogsaa et dygtigt Ministerium. De ere mere forenede og virke bedre tilsammen, end mange af vore forrige Ministerier.“ — Jeg formoder de ere forenede om at undertrykke Utah? bemærkede Guvernør Young brændende! „Det tror jeg ikke, svarede Obersten. Dernæst paafulgte en Konversation om Nationens Affærer; om Spanien „Sortekriger“-Affæren, financielle Trykkelser o. s. v. — Fra nu af var al Tilbageholdelse mellem Brødrene og deres noble Ven forsvunden. — „Jeg ønsker I vidste hvormeget jeg føler hjemme, bemærkede Obersten; jeg haaber jeg skal have det Privilegium at „bryde Brød,“ tillige med disse mine Venner. — „Jeg ønsker at tage godt Vare paa Dem, gjensvarede Guvernør Young varmt. Jeg ønsker at sige Dem een Ting, nemlig, at de Mænd De seer omkring Dem, have ikke et gammelt Udseende. Aarsagen er, at de gjøre ret, og ere i Guds Tjeneste. Dersom Menneskene vilde handle rigtigt, vilde de opnaa en høj Alder. De ere Faa i denne Verden, der maa udrette saa meget som jeg. Jeg maa samtale med Folk, hvilken som helst Tid paa Dagen. Det er sagt om mig, at jeg gjør mere Forretning i en Time, end nogen Præsident, Konge eller Kejser forretter i en hel Dag, og at jeg tænker for Folket bestandigt. De kan udholde mere nu, end De kunde for ti Aar siden. Dersom de havde levet ligesom somme Mænd, saa vilde De været i Deres Grav for længe siden.“ — Obersten svarede: „Jeg frygter for at jeg kan udholde mere end jeg kunde for ti Aar siden. Det nærværende Liv betaler sig ikke, og jeg føler som om jeg kunde ønske at gaa bort saa snart det er Guds Villie at tage mig.“ — Jeg ved, hvorledes man bør tage dette Liv, som det er, svarede Brigham Young; det synes ofte som det ikke var værd at leve, men jeg kan sige Dem at naar man seer Tingene i det rette Lys, da er Livet værd at bevare, og Velsignelser ville følge Opholdet i denne Tilværelse, dersom vi handle ret. — „Nu, vedblev Guvernør Young, dersom Gud vilde sige: Jeg vil lade Dig leve i dette Liv foruden Pine og Sorg, da maatte vi kunne føle at Liv var værd at leve for, men det er ikke i Overensstemmelse med hans Planer. Vi maa deltage i Sorg, Pine og Død, og dersom vi taalmodig gjennemgaa denne Prøvelse, og handle rigtigt, da skulle vi modtage en større Belønning i den tilkommende Verden. Jeg er flere Gange i dette Liv bleven berøvet mit Alt, og mine Ejendele ere gaaede over i mine Fjenders Hænder; hvad Ejendele angaar, da bryder jeg mig ikke mere derom, end Støvet paa Gaden, ikkun at anvende det, som Gud ønsker. Men jeg tænker meget om en Ven, — en sand Ven. En oprigtig Mand er i Virkeligheden Guds skjønneste Værk. Det staar ikke i de Forenede Staters Magt at ødelægge dette Folk, thi de ere i Guds Hænder. Dersom vi gjøre hvad Ret er, vil han bevare os. Herren gjør mange Ting, hvilke vi betragte som Smaating. En fattig Mand kom f. Ex. til mit Kontor; jeg følte formedelst Aandens Til-

hviskning, at han behøvede Assistance, hvorfor jeg tog fem Dollars og gav ham. Kort derefter fandt jeg en Tidollar i Guld i min Lomme, hvilken jeg selv ikke havde bragt der; kort efter fandt jeg atter een. Mange ere af den Mening, at Herren ikke vil have noget med Guld at skytte, men han har dette i sin Varetægt, saa vel som alle andre Elementer. Broder Kimball sagde i Nauvoo: „Dersom vi skulle forlade vore Hjem, ville vi gaa til Bjærgene, og i faa Aar ville vi være i Besiddelse af en bedre Stad end den vi have her." Dette er fuldført. Han sagde ogsaa: „Vi skulle faa Guld og Mønt,— Tyvedollar-Guldstykker." — Vi kom her, grundlagde en Stad, og møntede det første Tyvedollar-Guldstykke i de Forenede Stater. Kort efter vi kom her, iagttog han, at Brødrene vare daarligt klædte, hvorpaa han sagde: „Det skal ikke vare tre Aar, førend vi kunne kjøbe Klæder billigere i Saltsødalen, end vi kunde i Staterne." — Før de tre Aar vare omme, bragte Guldgraverne Klædningsstykker i læsvis, og solgte dem i vor Stad for Spotpris. — — „Ven, — sluttede Guvernør Young, — Herren sendte Dem her, og han vil ikke lade Dem dø; nej, De kan ikke dø, førend Deres Arbejde er fuldført. Jeg vil at Deres Navn skal leve gjennem al Evighed. De har gjort et godt Arbejde, og vil gjøre et endnu større."

Derpaa sluttedes Raadet, og Brødrene vendte til deres Hjem.

Den ligefremme og ædle Simpelhed, af hvad der saaledes blev sagt og forhandlet imellem Thomas L. Kane og Brigham Young, i Overværelsen af Apostlerne, kan ikke fejle at tildrage sig den oplyste Undersøgers Opmærksomhed. — — Efter at Raadet var til Ende, blev der sendt Bud til Ældste Wm. C. Staines, at en Dr. Osborne, som rejste i Selskab med et Kompagni Rejsende, var syg og ønskede Pleje i hans Hus, og sildig paa Aftenen blev Dr. Osborne introduceret til, og paa det høfligste modtaget af Wm. Staines. Denne havde ingen Ide om, at hans Gjæst var nogen anden end den han udgaves for at være, thi da Oberst Kane besøgte Vinterkvartererne, var Staines tillige med Biskop Millers Kompagni iblandt Indianerne. Wm. Staines blev imidlertid snart underrettet om, hvem hans Gjæst var, og i det en passende Lejlighed tilbød sig, bemærkede han: „Oberst Kane, hvorfor ønskede De at blive anbefalet til mig som Dr. Osborne?" „Min kjære Ven!" udbrød Obersten, „jeg blev en Gang behandlet saa venligt i Vinterkvartererne, at jeg føler bevæget ved Erindringen derom. Jeg vidste I var et godt Folk da, men jeg har siden hørt saa mange haarde Ting om Eder, at jeg syntes jeg vilde overbevise mig selv om, hvad enten Folket nu besad den samme humane og og gjæstfrie Aand, hvilken jeg en Gang fandt dem i Besiddelse af. Jeg tænkte, at hvis jeg gik til nogen af mine gode Venners Huse, vilde de modtage mig som Thomas L. Kane, i Erindringen om en eller anden Tjeneste, hvilken jeg maaske maatte have bevist dem. Som saadan forlangte jeg at blive sendt til en eller anden Uvedkommendes Hus, som Dr. Osborne, paa det jeg kunde erfare, hvorledes Mormonfolket vilde behandle en Fremmed paa en Tid som denne, uden at vide, om jeg maatte befindes at være enten en Fjende eller en Spion. „Og nu, Mr. Staines, jeg kunde ønske at vide, om De kunde have behandlet Thomas L. Kane bedre, end De har behandlet Dr. Osborne?" — „Nej, Oberst," svarede Staines, „det kunde jeg ikke." „Og saaledes, min Ven," tilføjede Obersten, „er jeg bleven overbevist om, at

Mormonerne ville behandle en Fremmed i Saltsøstad lige saa godt, som de en Gang behandlede Thomas L. Kane i Vinterkvartererne." — Under en oplivende Aand og sin Værts omhyggelige Pleje gjenvandt Oberst Kane snart sit Helbred i den Grad, at han kunde see sig i Stand til at udføre sine Hensigter, nemlig at begive sig til Armeens Hovedkvarter Fort Bridger, den Gang kaldet Camp Scott. — Guvernør Youngs Politik var forandret i Intet, undtagen i det, som tjente til at forbedre Tilstanden. Mormonerne vilde modtage deres nye Guvernør med Loyalitet, men vilde ikke have at han skulde ledsages til deres Hovedstad af en Arme; ejheller vilde de tillade at en Arme skulde indkvarteres i nogen af deres Stæder. Administrationens Agent kunde ikke ønske eller forlange mere. Det var en Basis for et rimeligt Forlig, hvilket vilde give de Forenede Staters Præsident Buchanan et bifaldende Resultat, og desuden vedligeholde Mormonernes Værdighed.

Oberst Kanes Besøg til Camp Scott var ledsaget af en Kjæde Omstændigheder der giver Beretningen om samme et aldeles dramatisk Udseende. Paa den værste Aarstid, i Besiddelse af svag Helbred, banede han sin Vej gjennem den næsten uigjennemtrængelige Sne i Bjærgene, en Afstand paa 113 Mile (eng.) Ankommen i Nærheden af Armeens Forposter den 10de Marts, modsatte han sig for sine venlige Ledsageres Skyld, at blive eskorteret videre, og fattede den Beslutning at vilde sætte gjennem Linien alene. I det han nærmede sig den første udvalgte Forpost tilraabte og fyrede en ivrig Skildvagt paa ham; til Gjengjæld brød Obersten sin Geværkolbe over Skildvagtens Hoved, Forposten blev nu tilfulde alarmeret og storlig forbavset, hvorpaa Oberst Kane med karakteristisk og diplomatisk Høflighed forlangte at blive ledsaget til Guvernør Cummings' Telt, hvor han modtoges høfligt af denne.

Oberstens Hensigt i at søge en Samtale med Guvernøren, i Stedet for med General Johnston, er tydelig nok. Hans Ærinde var ikke direkte til Sidstnævnte, men derimod til den civile Embedsmand, hvis Eskorte Tropperne vare. Den vanskelige Overenskomst, som Præs. Buchanan maatte søge at faa afsluttet med den yderste Forsigtighed, kunde ene og alene lade sig opnaa gjennem den ny Guvernør, og det endogsaa paa den Maade at han drog i Spidsen for den Arme, som var udsendt for at indtage Utah. — Generalen var krænket. Her var Præs. Buchanan bleven blottet for en meget slem Fejl, paa saa pæn en Maade, som mulig; men hvor skulde saa General Albert Sidney Johnston opnaa enten Herlighed eller Ære ved Utahkrigen? — For at kunne behandle Oberst Kane, som en Spion, udsendte han en Arrestordre i denne Hensigt. Det blev siden forklaret, som at Generalens Ordre paa at invitere ham til Middag ved Hovedkvarteret, var bleven fejlagtig forstaaet? Fejltagelsen var uden Tvivl forsætlig. Oberst Kane svarede med at sende en formal Udfordring til General Johnston. Guvernør Cumming kunde ikke mindre end aabenbare Ambassadørens Sag, som var der i Udførelsen af en Mission til hvilken han var bleven beskikket af de Forenede Staters Præsident. Han berørtes ogsaa af Æresfølelser, hvilket han tilkjendegav paa den aandrigste Maade, og rakte sin Gjæst officiel Assistance, og fra den Stund var der et uundgaaeligt Brud imellem den executive Sending og den militære Høvding. Duellen blev imidlertid afværget ved Højesteretsdommer Eckels' Indblanding,

som truede med at arrestere alle Vedkommende, dersom det kom til virkelig Iværksættelse.

General Johnstons Handlemaade blev af Mormonernes Leder betragtet som en Forsynsstyrelse til hans Folks Bedste. Eftersom Guvernøren og Armeens Højstbefalende nu vare som vendte mod Sværdets Od, var Krigens Udfald i praktisk Forstand i Brigham Youngs Hænder. Han vidste, at han fra hint Øjeblik var Herre over Omstændighederne, og de extraordinære Foretagender, han derpaa foretog, og som endte med en „anden Folkevandring", beviste noksom hvilken uovervindelig Hærfører han var, og hvor indviklende hans Methode var paa at beherske Menneskene. Han havde nu ikke alene Kommando over sit eget Folk, hvilket paa et Vink vilde følge ham til Jordens Ender, men var ogsaa substantiel Diktator over baade Guvernøren og Armeen. Johnston kunde alene handle ifølge Befaling fra Guvernøren, og var desuden ogsaa indskrænket af Præsidentens ny Politik, medens Affærernes Forandring gjorde Mormonmilitsen, da under Vaaben, til Guvernørens væbnede Magt, i Stedet for de regulære Tropper.

Oberst Kanes Mission til Krigsskuepladsen var at formaa Guvernøren til under en Mormon-Æreseskorte at begive sig gjennem Mormonernes Linie, og derpaa paabegynde sine Regjeringspligter. Officererne saa vel som Guvernøren modsatte sig at begive sig til Staden (Saltsøstad) uden Armeen, paastaaende, at Mormonerne vilde forgive ham, eller bringe ham ud af Vejen paa en eller anden ondskabsfuld Maade; men Lejren var ikke længere nogen Plads for ham, og under Indflydelse af en høj Sindsstemning og en human Aand overgav han sig til Oberst Kanes Vejledning. — Guvernøren forlod Camp Scott den 1ste April paa Vejen til Saltsøstad fulgt af Oberst Kane og to Tjenere. Saasnart han havde passeret den federale Linie, mødtes han af en Eskorte af Mormonmilitsen og velkommet med militær Honnør som Guvernør for Territoriet. — Den 12te April ankom de til Saltsøstad i Besiddelse af god Helsen og godt Humør, eskorteret af Borgmesteren, Opsynsmanden, Byraadet foruden mange andre fremragende Borgere. — Efter Guvernørens Ankomst til Ældste Staines' Hjem besøgte Guvernør Young passende og frimodigt sin Eftertræder ved første givne Lejlighed, og de bleve introducerede til hinanden af Oberst Kane. — „Guvernør Cumming, jeg er glad ved at møde Dem!" bemærkede Brigham med uforbeholden Højhed og stille Hjertelighed, saa særegen for ham. — „Guvernør Young, jeg er glad ved at møde Dem, Sir!" gjentog Hs. Excellence paa det varmeste, der med et blev greben af den mærkværdige Mands Aandsnærværelse, som stod for ham. — Efter at Sammenkomsten var til Ende, bemærkede Ældste Staines: „Vel, Guvernør, hvad tænker De om Præsident Young? Forekommer han Dem at være en Tyran, som almindeligt repræsenteret?" — „Nej, Sir! Ingen Tyran havde nogensinde et Hoved paa sine Skuldre som Mr. Youngs, han er naturlig en god Mand. Jeg betvivler hvad enten mange af Eders Folk skattere ham som en Leder." — Brødrene vare komne til Kundskab om, at Officererne i Camp Scott havde advaret Guvernøren om, at Mormonerne vilde forgive ham, hvorfor det bestemtes, at Ældste Staines og Howard Egan skulde spise tilsammen med ham, og nyde af den samme Spise. Han forstod imidlertid snart den Forsikring, „at Døden var ikke i Gryden".

(Fortsættes.)

For og Nu.

For en halvtredsindstyve Aar siden boede de Forenede Staters Befolkning i Huse, som vare umalede og ugipsede og yderligst blottede for al Slags Prydelse. Et vel vedligeholdt Baal i den store Skorstensaabning gav delvis Varme om Dagen og ogsaa Belysning om Aftenen i Stuen (det eneste Værelse), og det blev almindeligt bemærket, at Husets Beboere næsten stegtes paa een Side, medens de frøs paa den anden. I Modsætning hertil bebo Staternes Befolkning nu Huse, der ere tapetserede, malede o. s. v. og behageligt opvarmede. Møbelmentet bestod da af simple Stole, Borde og Sengesteder, forfædigede af Landsbysnedkere. — Til Gulvtæpper kjendte man intet. Derimod ere de Huse faa, som i Dag ikke ere bespredte med Gulvtæpper af en eller anden Slags, medens den almindelige Arbejder om Ugen kan tjene tilstrækkeligt til at sætte ham i Stand til om Natten at kunne hvile paa en Fjederseng. — For halvtredsindstyve Aar siden var Tallerkenhylden besat med skinnende Tintallerkener. Landmanden spiste med en Tinske og en hornskaftet Kniv, men den nyere Tids fremtrængende „Civilisation" har fortrængt hine, og sat fint Porcelæn, sølvpletterede Knive, Gafler og Spiseskeer i Stedet. I hine Dage bestod alle Kjøkkenredskaberne blot af en Gryde, Thekjedel, Bagepande, en tysk Bagerovn og en Stegepande; i Dag er der derimod ingen Ende paa Kjøkkenredskaber. — I Aaret 1830 sad Folk om Aftenen i det skinnende Lys af et Stykke Tjærebrænde og læste deres ugentlige Aviser, eller læste ved et simpelt Tællelys; derimod er Dagligstuen i Kjøbstad og Landsby nu oplyst af den klare Gasflamme eller ogsaa Kerosene. Naar i hine Dage Ilden gik ud, blev den tændt paany ved en Gnist fra Naboens Ild eller ogsaa med Fyrstaal, Flint og Tønder. De, som havde den Vane at bruge Pibe eller Cigar, maatte tænde samme ved en Gnist, hvorimod man i Dag anvender Tændstoffer til flere Dollars Værdi aarlig. — I hine Dage gjættede man sig til Middag ved Hjælp af Middagsmærket, skaaret i Gulvet; kun de Rige havde Raad til at have Uhr. Derimod, hvem er der i Dag, som ikke har et saadant? og hvad Klokker angaar, da kan man nu kjøbe dem for en Bagatel. — Hvor mange Hjem vare i hine Dage beprydede med Malerier, Olietryk eller Lithografier? Hvor man Palørorgeler og Fortopianoer vare der da? Reeds-Orgeler bleve først opfundne 1840, og nu findes de i enhver Landsby. — Nogle af de, som maaske læser denne Artikkel, vil erindre, at Bibelen, Almanakken og nogle faa Skolebøger næsten udgjorde Familiebibliotheket i Aaret 1830. Ordbogen var da kun fire Tommer i Kvadrat og 1½ do. i Gjennemsnit. Nogle faa aandsrige Mænd havde i Landsbyerne samlet Bibliotheker paa 3—500 Bind; i Modsætning hertil indeholde de offentlige Samlinger nu ca. 10,000 Bind, Søndagsskole- og private Samlinger ikke indbefattet. Det er anslaaet, at alle de Bind, som ere tilgjængelige for Publikum udgjør ikke mindre end 20,000,000. Om Websters og Worcesters Ordbøger kan der siges, at der er bleven publiseret et tilstrækkeligt Antal til at kunne forsyne hver hundrede Person i de Forenede Stater. Atlantic.

Ikke heller burde det forglemmes, hvilken Forandring der indtraadte i alt Slags Arbejde, siden Opfindelsen af de mangehaande Maskinerier, der har fundet Sted i det sidste halve Aarhundrede. Red.

Længsel.

Mel.: The Kingdom of God ectr.

O Zion, mit Hjem! hvor har jeg dig kjær,
Min Længsel og Savn mod dig drager nær;
Her er jeg ej hjemme, som Fremmed jeg gaar,
Mit Hjem er i Vesten, hvor Bjærgene staa,
Hvor Herren han samler sit Folk nu paa Stand
I Josefs det skjønne forjættede Land.
Om jeg mig bereder, da naar jeg nok did,
I Herrens egen belejlige Tid
:,: Til Zion, mit elskede Hjem. :,:

Saa glade de flokkes i Foraar og Høst,
Og drage til Zion med Haab udi Bryst;
Thi Tiden sig nærmer alt mere og mer',
Da Herren vil frelse Enhver han har kjær.
Derfor vandre alle hans Tjenere ud
At forkynde hans Ord og forrette hans Bud.
De skjærmes af Herrens den mægtige Haand,
Dem leder Forjættelsens hellige Aand
:,: Til Zion, vort elskede Hjem. :,:

Snart nærmer sig Tiden en Flok skal gaa hjem,
Gud styr' deres Veje mod Zion da frem.
Saa gjærne vi Alle med dem vilde gaa,
Men os vil med Tiden nok Budskabet naa;
Naar blot vi os holde til Gud og hans Ord,
Er Alt med os ret, hvor end vi saa bo.
Hvis ej vi kan trofast' i Babylon staa,
Da kan det ej nytte som Hyklere gaa
:,: Til Zion, vort elskede Hjem. :,:

Thi Zion skal renses, det Gud haver sagt,
Og hver, som ej trofast vil holde sin Pagt,
Vil Herren ej regne iblandt sine Smaa,
Som hvidklædt' og rene paa Bjærget skal staa.
Nej, Dagen vil komme, da bort de maa gaa,
Som ej findes værdig' for Herren at staa;
Derfor lad os ydmygt og trofast gaa frem,
Saa ved vi at Herren vil føre os hen
:,: Til Zion, vort elskede Hjem. :,:

Aarhus, den 12te August 1883.

Laura Andersen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1883. 32te Aargang.

Kirken, og dens Efterlignelse.

Josephitbevægelsen er bleven kaldt „Den omorganiserede Jesu Kristi Kirke, af Sidste Dages Hellige.“ Selve Navnet er tilstrækkeligt til at forklare hvad dens Medlemmer gjøre Fordring paa, nemlig at den originale Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev opløst. Naar fandt denne Begivenhed Sted? Vi kjende intet til en saadan Tildragelse. De Helliges Uddrivelse fra Nauvoo opløste ikke Kirken eller berørte dens Bestaaende i mindste Maade. Dersom det paastaaes at Forflytningen af Kirkens Majoritet fra Illinois bevirkede dens Opløsning, da maa den være bleven opløst flere Gange, eftersom den blev fordreven fra forskjellige Steder, førend Nedsættelsen i Nauvoo. Men der taltes aldrig om, i Profeten Josephs Dage, at Kirken blev opløst, da Majoriteten af dens Medlemmer blev dreven fra Missouri eller til nogen som helst anden Tid under dens Forfølgelse og Fordrivelse.

I det Kirken flyttede fra Nauvoo skiftede den simpelthen Opholdelsessted, ligesom den havde gjort tilforn; men Kirken vedblev i Virkeligheden at existere med dens Organisation uberørt. Autoriteterne, som bestyrede dens Affærer, og Alt henhørende til dens Fortsættelse vedblev at existere med den, dikterede og fortsatte den. Præstedømmet i alle dets Kvorummer og Raad, vedblev at forrette deres forskjellige Kaldelser og Pligter henhørende dertil; Evangeliets Forkyndelse og Indsamlingen fortsattes. Den Aand som tilforn inspirerede Kirken i dens Fremadskriden, tiltog i Stedet for at aftage, og Forsynets Haand blev tilkjendegivet i dens Beskyttelse, Befæstelse og Tiltagen paa en mere tydelig Maade, end nogensinde før. — Forfølgelserne og Lidelserne, som den maatte gjennemgaa, blev styret af den Almægtige til dens sande Vel. Den blev flyttet til de høje Steder.“ Dens Medlemmers Forsvarssted blev de store Klippebjærge; „deres Brød blev givet dem, og deres Vand blev vist“ (Es. 33, 16.) Ørkenen og de tørre Steder grønnedes,“ Vandstrømme brød frem og Vande i Ørkenen;“ „Herrens Huses Bjærg blev beredt oven paa Bjærgene og ophøjet over Højene; mange Folk kom dertil, at de maatte lære om hans Veje og vandre paa hans Stier“ (Es. 2,) og her havde

de Frihed til at fortsætte det Værk, som aabenbaredes til Profeten Joseph Smith, og bygge paa den Grundvold han lagte. Baade Lederne og Folket lagte sig med Flid efter at gjøre dette, og Herren assisterede dem stadfæstende Ordet med medfølgende Tegn, givende Sandhedens Vidnesbyrd til Alle, som annammede Evangeliet under deres Administration i ethvert Land og Klima.

Der skete intet Afbræk i Kirkens vedblivende Existence, ejheller var der noget Bevis paa at Herren havde unddraget sig fra Folket. Josephiterne anføre Herrens Ord i Befalingen om at bygge Nauvoo Tempel, see Doc. & Cov. Sec CXXIV, 32. P. B. 103 Stykke; Aab, af 19de Jan. 1841 § 11:

„Og dersom I ikke gjøre disse Ting, skulle I, som en Kirke, — naar den Tid er til Ende — forkastes tillige med eders Døde, siger Herren eders Gud."

Og imod alle sikre Tegn og Beviser til det Modsatte erklære de (Josephiterne) højtideligt, at Herren virkelig forkastede Kirken og dens Døde. Men Templet — hvis Opførelses Forsømmelse skulde paaføre omtalte Forbandelse — blev opført af de Hellige, og Ordinantserne, aabenbarede for de Levende og Døde, bleve administrerede deri, hvilket en Masse Vidner kunne stadfæste. Men selv om det ikke var blevet ganske fuldendt, saa arbejdede Kirken trofast, uafbrudt og under de mest ugunstige Omstændigheder paa det, indtil selve Tiden, da de bleve fordrevne af deres Fjender, ligesom de forud vare blevne drevne fra Missouri, ud i den golde og uindbydende Ørken; og som en Betingelse for denne Guds Lov med dens Straf finde vi i samme Aabenbaring Doc. Cov. v. 49, P. B. § 15 følgende:

Sandelig, sandelig siger jeg Eder, naar jeg giver en Befaling til nogen af Menneskenes Børn, at gjøre en Gjerning i mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaa til af al deres Styrke og med Alt hvad de have, for at udføre den Gjerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem og forhindre dem fra at udføre den Gjerning, see da bør det mig ikke mere at fordre den Gjerning af disse Menneskenes Børns Hænder, men annamme deres Offer."

Dette er fornuftigt, retfærdigt og Herrens Ord. Det hentyder til Templer, som skulle have været byggede i Far West og Independence, Missouri, og til hvilket som helst andet Arbejde Herren fordrer eller monne fordre af nogen af Menneskenes Børn. Hensigten med Templet er vist i Aabenbaringen. Denne Hensigt blev i en vis Grad fuldført. Salvelser, Tvætninger, Daab for de Døde og de højtidelige Forsamlinger, bleve alle iagttagne i hint hellige Hus; mange af hvilke Ordinantser — om ikke alle — nu blive fornægtede og bespottede af Personer, som gjøre den Paastand at have „omorganiseret" Kirken, og som intet har udrettet eller prøvet paa at udrette, i Henseende til at iværksætte den Aabenbarings Hensigter og Principper, hvorfra de hidsætte den eneståaende Anførsel, hvilken vi herved have forklaret.

At Herren ikke forkastede Kirken eller dens Døde, er bevisligt nok for dem, som have Øjne til at see med; thi Velsignelser, Begavelser og hellige Ordinantser for baade Levende og Døde have være fortsatte i Kirken, og ere blevne og blive nu forrettede paa hellige Steder, hvilke Herren har tilladt sit Folk at bygge i disse Zions Staver. — Nøglerne og Fuldmagten tilhørende — hvilke ere forblevne hos Præstedømmet, som administrerer her, og hos dem alene! Her i Utah existerer Kraften af denne Fuldmagt og Authoritet; og den forstilte „Omorganisation" af Noget, som aldrig var

opløst, er simpelthen „Skyggen af en Skygge."

Herren gav fra Kirkens Begyndelse den højtideligste og paalideligste Forsikring til sine Tjenere og de Hellige, at Præstedømmets Magt var aabenbaret „i de sidste Dage og for sidste Gang;" at hans Rige ikke skulde blive overvundet, men skulde sejre; at det ikke skulde overlades til et andet Folk; at dets Nøgler vare ikke alene givne til Præsidentskabet, men ogsaa til de Tolv, i Forbindelse med Præstedømmet, som var fra Begyndelsen sendt ned fra Himlen til dem, „de Sidste af Alle. Det skulde aldrig mere blive borttaget fra Jorden indtil Levi Sønner atter frembære Offer til Herren i Retfærdighed. Herren sagde: „Frygt ikke Du lille Hjord, thi eders er Riget, indtil jeg kommer." Det ganske Indhold i Aabenbaringerne indeholdt i Pagtens Bog er, af samme Beskaffenhed, som disse anførte Beviser. Det var fra Begyndelsen af at forstaa saaledes, at Overtræderen skulde behandles, fra den Største til den Mindste, men Guds Kirke og Rige oprettet paa Jorden, „for aldrig mere at nedbrydes." — Heller ikke foraarsagede Profeten Joseph Smiths Død Kirkens Opløsning. Det maatte være et daarligt System, som beroede paa een Mand eller to à tre Mænd for sin Tilværelse. Selv Frelserens Død, Hovedet for den oprindelige Kristi Kirke, foraarsagede ikke dens Opløsning; den vedblev, voxte og tiltog, som ogsaa den sidste Dages Kirke har under lignende Omstændigheder; og lig det Sennepskorn, blomstrede og udspredte den sig, naar vandet ved Martyrernes Blod. — Det første Præsidentskabs Kvorum blev opløst ved Joseph og Hyrum Smiths Død, men de Tolvs Kvorum med dets Præsident udvalgt ved Aabenbaring vedblev at existere og være i fuld Kraft, og var i Overensstemmelse med Præstedømmets Orden lige i Fuldmagt med det øverste Præsidentskab, og udtrykkelig beklædt med Magt til at opbygge Kirken, samt styre alle Affærer i samme blandt alle Nationer. Doc. & Cov. Sec. CVII. P. B. 3die Stykke. Naar det første Præsidentskab er i aktiv Existentse, da ere de Tolv tillige med alle andre Kvorummer og Raad under dets Vejledelse; men naar det første Kvorum er opløst, da efterfølger det næste, fordi Kirken blev organiseret i den Hensigt at fortsættes, og Præstedømmets Orden er organiseret med dette store Formaal for Øje. Opløsningen af noget som helst Kvorum eller Raad, opløser saaledes ikke — og kan ikke opløse — Kirken, men ethvert Kvorum kan blive sat i Orden igjen under de Nøgler og Authoritet, som er givet i denne Hensigt. Det første Præsidentskabs Kvorum udspringer fra det melkisedekske Præstedømme:

> Af det melkisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Overpræster, som ere valgte af Samfundet, bestemte og ordinerde til dette Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Kvorum, der præsiderer over Kirken. Doc. & Cov. Sec. CVII. 22, P. B. 3die Stykke § 11.

Efter at de Tolv, som det præsiderende Højraad, i Overensstemmelse med Aabenbaringen, havde vaaget over Kirken i nogen Tid, fuldendt Templet og administreret deri og reguleret Guds Værk iblandt alle Nationer, blev det første Præsidentskab omorganiseret i Overensstemmelse med den givne Plan og Mønster. Det samme gjentoges efter Præsident Brigham Youngs Død. Stillingen er uforanderlig. Kirken vedbliver. Naar dens jordiske Overhoved af en eller anden Aarsag bliver borttaget, da har den Livskraft og Magt til at frembringe et andet; og saaledes med Hensyn til

dens nødvendige Dele, paa det den aldrig skulde blive tilintetgjort, eller af nogen Betydning blive paavirket af de Ondes Angreb; nogen af dens Embedsmænds eller Medlemmers Overtrædelse; forandret Opholdssted eller nogen som helst Prøve eller Hjemsøgelse, gjennem hvilken den maatte blive bestemt til at gjennemgaa.

Theorien om Omorganisationen af en Kirke, der aldrig har været og aldrig kan blive opløst, kan i Urimelighed alene blive overgaaet af den, at Joseph Smiths (Profeten) Søn gjennem Slægtlinie skulde efterfølge i Kirkens Præsidentskab. Der existerer ikke Noget saadant i Præstedømmets Orden.* Dersom den øverste Præsidents Søn absolut skal efterfølge sin Fader i dette Embede, da vilde, i Overensstemmelse med dette Princip, det samme blive en Selvfølge i alle Kirkens Kvorummer, Staver og Konferencer, og hvad vilde det lede til? Aabenbaringen, angaaende Joseph Smith, Profeten anføres her, som siger:

> Thi denne Salvelse har jeg lagt paa hans Hoved, at hans Velsignelse skal ogsaa lægges paa hans Afkom efter ham. Doc. & Cov. Sec. CXXIV, 57. P. B. 103. Stykke § 18.

Hentyder dette til at præsidere over Kirken? Ikke det Fjærneste. Benævner det noget særdeles Individ? Ikke Et. Det er en almindelig Velsignelse, udtalt paa Josephs Afkom, og er ligesom alle andre Velsignelser forbunden med Modtagerens Trofasthed og Lydighed. — Og denne Forbindelse viser, at den specielle Velsignelse her hentydet til, er en Arvedel i Nauvoohuset „fra Slægt til Slægt for Joseph og hans Sæd". — Et Hus, der siden opførtes formedelst et Folks Tro, Taalmodighed, Midler og Opofrelser, hvilket Josephs Søn, efter i aarevis at have høstet Frugten af deres Arbejde, nu søger at skade, ved alle de Midler, som haves til hans Raadighed. — Ikke desto mindre gives der Arverettigheder i Præstedømmet, hvilke vi vilde være de Sidste til at benægte. De afhændes under visse Regulationer fra Fader til Søn, den Førstefødte havende Forrettigheden. Præstedømmet, som indehaves af en Guds Mand, nedstammer til hans Sønner, fødte under Pagten, i det den Førstefødte har Krav derpaa, efter at have efterkommet Betingelserne. Men sæt nu for Arguments Skyld, at Joseph (Profetens Søn) var bleven prøvet værdig til Fødselsretten. Her er Herrens Ord desangaaende:

> Atter siger jeg Eder, at det skal ikke gives Nogen at gaa ud at prædike mit Evangelium, eller at opbygge min Kirke, uden han bliver ordineret af Nogen der har Myndighed, og det er bekjendt for Kirken at han har Myndighed, og er bleven regelmæssig ordineret af Kirkens Øverster. Doc. Cov. Sec. XLII. 11. P. B. 13de Stykke 4. — Og dette skal være Eder en Lov, at I ikke annamme Lærdomme af Noget, der kommer frem for Eder, som Aabenbaringer eller Befalinger. Og dette giver jeg Eder, paa det I ikke skulle blive bedragne, at I ikke kunde vide at de ikke ere af mig. Thi sandelig siger jeg Eder, at den der er beskikket af mig skal komme ind ad Porten, og vorde ordineret, som jeg har sagt Eder før. Doc. & Cov. Sec. XLIII, 5—7. P. B. 14de Stykke § 2.

Ifølge Ovenstaaende, da maa Sønnen, førend han kan erholde Præstedømmet indeholdt af hans Fader, først regelmæssig kaldes og ordineres af disse, som ere anerkjendte for at have Fuldmagt i Kirken. Men denne (Profetens Søn) erklærer at der ingen Kirke var til at ordinere ham; at den var opløst. Hvorledes erholdt han da sin Ordination? Under Personers Hænder, som vare ude-

* Man erindrer, at Moses, da han skulde dø, heller ikke valgte sin Søn Gersom til sin Efterfølger, men derimod Josva, Nuns Søn. 5te Moseb. 31, 1—9. 34, 9. — Red.

lukte af Kirken for Overtrædelser, og hvilke ikke havde mere Fuldmagt til at ordinere Nogen, end en udøbt Sekterer. — Atter; disse som forestille at de ordinerede ham, indehavde aldrig Apostelskabets Fuldmagt og Præsidentskabets Nøgler, og kunde som saadan — selv om de ikke vare udelukte — ikke meddele det, som de aldrig vare i Besiddelse af. Han som præsiderer over Kirken, maa besidde Præstedømmets Fylde, med hele Apostelskabets Fuldmagt og Nøgler, hvilke ere forblevne i Kirken fra de Dage de bleve paalagte Profeten Joseph Smith til nu; men blev aldrig meddelt disse indbildske Personer, som satte Profetens Søn Joseph i Spidsen for deres „EfterligneIsesorganisation."

Fremdeles: Dersom Martyrens Søn, havde vist sig selv værdig, ved at følge i sin Faders Fodspor; var „indkommen gjennem Porten," og var bleven kaldet og ordineret til Præstedømmets Fylde, som indehavdes af Joseph Smith paa den beskikkede Maade, saa vilde det dog ikke som en Nødvendighed følge at han skulde være kaldet til at præsidere over Kirken. Arveret henhører til Præstedømme, men indbefatter ikke Præsidentskab. Præstedømme og Præsidentskab ere to forskjellige Ting. Ingen kan præsidere i eller over denne Kirke uden Præstedømme, men Mange besidde Præstedømmet og præsidere dog ikke. Hvad der i denne Henseende kunde have sket hvis Profetens Søn havde taget den eneste lovmæssige Kours for Erholdelsen af det melkisedekske Præstedømmes Nøgler, er ikke for os at sige. Dersom han havde nogen Forstaaelse om Præstedømmets Lærdomme, saa som modtaget og lært af hans Fader, vilde han indsee Taabeligheden i sine Fordringer, nemlig den yderste Mangel paa Fuldmagt i den Organisation, hvilken han af indbildske Mænd blev beskikket til at lede, i det de tænkte at Vigtigheden af hans Navn vilde svare til deres Hensigter, og den store Forskjellighed paa den Sag han repræsenterer, til det store og herlige Værk indført af Profeten Joseph Smith, fortsat af Præs. Young, og nu udbredes medens det befæstes under Præsident Taylors Ledelse, hvis Blod blandedes med Martyrernes, i Tragedien i Carthage Ill. (den 27de Juni 1844.)

Borttag de tvende Theorier, hvilke vi her hvve modbevist, og hele „Josphitbevægelsen" forsvinder, som et Fordringsparti til Titlen: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." — Den kan maaske existere for en Tid, som een af de mange Sekter, der udgjør Dele af „mysteriøse Babylon," men har ingen Forbindelse med den Kirke, som af Joseph Smith, det nittende Aarhundredes store Profet, oprettedes under guddommelig Befaling, Inspiration og Aabenbaring. Den (Josephitbevægelsen) kan maaske antage mange af dens (den virkelige Kirke) Artikler, efterligne mange af dens Ordinantser og gjøre Fordring paa at handle under Præstedømmets Fuldmagt; men den vil i Virkeligheden kun kunne blive en Sekt; dens Administration vil blive forgjæves i Himmelen, og dens forestilte Fuldmagt vil blot blive nominel; ligesom der af Nutidens Præster gjøres Fordring paa Præstedømme, begrundet paa den Fuldmagt, som Jesus gav de elleve Apostler. Bedragere skulle opkomme i de sidste Dage, og „de Udvalgte skulle og forføres om det var muligt." (Mat. 24, 24.) Lad alle Mennesker vogte sig for deres Indflydelse og Forestillelser.

Der er, og kan kun være een sand Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den blev organiseret den 6te April 1830, ifølge den højeste Guds Befaling, som Begyndelsen til det Rige forudsagt af

Profeten Daniel, og forudseet af alle de hellige Profeter. Forfulgt, fordreven, døbt i Blod og Ild; modstaaet af den faldne Kristendom; bekriget af Satan, har den ved Guds Kraft udstaaet ethvert Angreb, og enhver Storm; den er befæstet i Efraims Bjærge; holder Saliggjørelsens Nøgler for de Levende og de Døde, og vil endnu komme ud af Ørkenen, „klar som Solen, ren som Maanen, og frygtelig som en Armee med mange Bannere.“

Deseret News.

For dem som begjære Tegn.

Men disse Tegn skulle følge dem som tro. ** Og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem. Mark. 16, 18.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Ældster besøgte i Aarene 1840—41 den lille By Grafton, Lorain Co. Ohio, og oprettede der en lille Gren, bestaaende af sexten Medlemmer. Om Sommeren 1841 holdt denne Grens Medlemmer Møde i en Bygning, der om Søgnedage benyttedes til et Snedkerværksted, og stod som saadan aaben, det meste af Tiden, uden Laas og Lukke. — En Søndag henimod Slutningen af Sommeren 1841, bragte Læreren Sakramentet, som sædvanlig Brød og Vin (Vinen var hans egen Tilberedelse af Hyldebær), hvilket han efterlod i en Kurv under en af Høvlebænkene, medens han gik hjem til Middag.

De sexten Medlemmer deltog om Eftermiddagen i Sakramentet. Da Læreren var ankommen hjem tog han Kanden indeholdende Vinen ud af Kurven, og i det han uden videre Eftertanke holdt den imod Solen, opdagede han en større Mængde Bundfald i den. Han blev meget forbavset derover, efterdi han, da han havde fyldt Vinen i Kanden havde lagt Mærke til at den var ganske klar. Han talte ikke derom til Nogen, men næste Dag tog han Vinen til en i Nærheden boende Kemist, for at faa den analyseret, og den befandtes at indeholde omtr. 2 Lod Arsenik. Sexten Personer (hvoriblandt Medeleren) drak af denne giftige Vin, og ikke En blev beskadiget. Vi saa og anerkjendte saaledes Opfyldelsen af Forjættelsen: „Dersom de drikke nogen Forgift skal det ikke skade dem;“ men den Person som havde lagt Planen til den tilsigtede Ulykke, syntes at denne „Spøg“ var for god til at blive fortiet, thi en tre Maaneder efter fortalte en meget ondskabsfuld ung Mand i Byen, at Mormonerne ikke kunde dræbes, for han havde forsøgt det. Han sagde: „Jeg kom 2 Lod Arsenik i deres Sakramentvin, og de drak af den, og det skadede dem ikke.“ Denne onde Mands Navn var Dhru Johnson. Omtrent fire Maaneder efter denne Tildragelse fandt Sted, kom han i en Dans i Slagsmaal med en Mand, som dræbte ham ved Dolkestød. — De fleste af Vidnerne til denne Begivenhed ere nu døde. Et af disse i Porowan, var endnu i Live for kort Tid siden, og et andet lever i Brigham City, Arizona. — Jeg har i længere Tid følt tilskyndet til at sende ovenstaaende historiske Tildragelse, eftersom det synes nødvendigt at alle saadanne Tilfælde burde offentliggjøres.

Holden, Utah, den 15de Juli 1883.

Joanna C. Teeples.

Vs. Ex.

Missionen i Udlandet. Ifølge den statistiske Rapport i Mill. Star. for Aaret 1882, talte Storbritanien da 119 Grene, paa ialt 4790 Individer; (Præstedømmet iberegnet). I Aarets Løb vare 848 Personer døbte, 1398 emigrerede, 78 udelukte og 55 døde. — Holland talte 4 Grene, med 78 Individer. I Aarets Løb vare 2 døbte, 2 emigrerede, 1 udelukt og 2 døde. — Sveits og Tyskland havde 31 Grene med 1105 Medlemmer. I nævnte Aar vare 357 døbte, 192 emigrerede, 69 udelukte og 10 døde. — Paa Sandwichøerne, hvor der i Laie paa Oahu afholdtes en Konference den 6te Apil d. A., er der ifølge Des. News, 2,832 Hellige; der var 495 Børn under otte Aar. Totalantallet var 3,327 Sjæle, hvoraf 215 vare døbte og 87 Børn velsignede i sidste Halvaar. Foruden Præs. E. Partridge arbejdede 15 Zionsældster paa Øerne.

— Fra Havre, Frankrig, den 12te Juli d. A., beretter Ældste J. A. A. Bunot Følgende til Mill. Star: „I Overensstemmelse med deres Ønske forlod jeg Jersey og begav mig til Frankrig, den 27de Juni, hvor jeg landede i Granville samme Dags Middag. Jeg fortsatte strax Rejsen til Fods gjennem Landet, bærende mit Vidnesbyrd og omdelende Skrifter, som jeg gik frem. Jeg passerede gjennem mange Stæder og Byer. I St. Lo, Hovedstaden i Departementet Manche, forblev jeg omtr. to Uger, for at faa Tid til at bære mit Vidnesbyrd og besøge alle de omliggende Byer, men uden nogen tilsyneladende Virkning. Ved min Ankomst til Shefresne, ca. 29 Mile fra St. Lo, besøgte jeg en Herre ved Navn Casimir Costil, og underrettede ham om mit Ærinde. Han bød mig hjærtelig velkommen til hans gjæstfrie Hus. Paa mit Spørgsmaal om han vilde tillade mig at prædike i hans Hus den paafølgende Aften, svarede han, at jeg kunde prædike i deres Kapel, eftersom deres Præst var fraværende, og han var selv Pastorens Raadgiver. Tiden for Mødet den paafølgende Aften sattes til Kl. 5,30. Jeg følte saa overmaade taknemmelig til Herren fordi han havde hørt mine Bønner, nemlig at jeg havde erholdt det Privilegium at bære mit Vidnesbyrd offentlig for første Gang i mit Fødeland, at jeg sov ubetydeligt om Natten, og har aldrig følt saa overvældet af Glæde tilforn. — Den følgende Dag besøgte jeg Folket, bærende Vidnesbyrd og inviterede dem til Mødet; ikke forglemmende at paakalde min himmelske Fader for Bistand. Paa omtalte Klokkeslet havde jeg, som sagt, for første Gang Lejlighed til at prædike i mit Fødeland for en Forsamling paa noget over 50 Personer. Jeg talte i over en Time, om Gjengivelsen af Evangeliet og Guds Rige; de tilkommende Straffedomme; Tro, Omvendelse og Daab; Haandspaalæggelse, o. s. v. og Herrens Aand var rigelig tilstede. Forsamlingen var meget opmærksom. Efter Mødet var sluttet, begav Alle sig udenfor, men Ingen havde noget Spørgsmaal at give. Efter at have budt mig Farvel forføjede de sig bort, og jeg følte mig meget skuffet ved at erfare at Ingen havde Tilbøjelighed efter nærmere Oplysning, og det syntes som om jeg havde „slaaet Vand paa en Gaas." Ikke desto mindre haaber jeg at noget af Sæden faldt i god Jord, og vil omsider bære Frugt, og ved min himmelske Faders Hjælp vil jeg benytte enhver Lejlighed til at saa den gode Sæd, og sprede glade Tidender.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Menneskets Tanker.

Ligesom „Munden taler af Hjærtets Overflødighed," saa tænker ogsaa Sindet af samme Hjærtes Overflod. Vort Livs Sæd saaes i vore Tanker, og bærer Frugt i vore Ord og Handlinger. — Det er et Onde at bortdrømme Livet, dog er lidt Dagdrømmen sommetider ikke uden Fordel. Nogle faa Mennesker tænke logisk; de ræsonere fra Aarsag til Virkning, og fra Virkning til Aarsag; men tænke dog langt mere billedlig, ræsonere ved Sammenligning, og udarbejde deres aandelige Opgaver ved og igjennem deres Forestilling. Hvormeget denne Forestilling stemmer overens med vort Levnet, giver Gjenklang til vore Vaner og Styrke til vor Energi, beror storligen paa vore forskjellige Sindelag; men den har en Virkning og Indflydelse hos Alle, og sees mere eller mindre. — Der kan ikke være nogen Tvivl om at Tanken gaar forud for Handlinger. Alle forstaa dette. Aanden dikterer Legemet. En Aand der har tilladt sig selv at blive tilsølet med onde Tanker vil, om ikke andre og stærkere modvirkende Indflydelser forhindrer det, lede Legemet til onde Gjerninger. Den som tænker ædelt handler ædelt, dersom hans Ædelmodigheds-motiv er oprigtigt. En Fordrejelse eller Misforstaaelse af hvad som er ædelt leder til Ulykke. Den Yndling, hvis Aandsgrene „løbe over Muren" og ind iblandt Æventyrligheder; eller hvad der er endnu værre antager Blodtørst for Mod, Stor-pralen for Mandighed og Forfængelighed for Selvrespekt, er udsat for at lide Skib-brud paa Livets vilde Sø eller lande paa et ganske uventet Sted, langt borte fra den forventede Himmel.

Mange af os ere lig de uciviliserede Folkeslag, der bedre kunne læres ved Billeder end ved Ord. Stærke Fornuftsgrunde kunne ikke røre os, men kunne derimod bedre tiltale Øjets Villie. Disse som ere saaledes stillede ere naturlig tilbøjelige til at tænke ved den letteste Methode, efterdi de selv ere naturlige. Som saadan, naar en Sandhed maa indgydes i deres Sind, da maa det ske ved Exempel, hel-lere end ved Logik. Deres Tanker ere bundne til Exempler, og udgjør som oftest i disse Tanker selv det store Exempel, Sejrherren i deres egen Forestilling — „bestilte Sejrherrer, saa at sige" — og det er derfor af desto større Nødvendighed at disse „sejrende" Skabninger ere af den rette Slags. Langt bedre er det at disse Personliggjørelser skulde være en efterlignet St. Paulus, Joseph Smith, Or-son Pratt, Sir Isak Newton, Ben. Disraeli, John Howard eller William Penn, end en paany udgivet Kaptain Kidd, Don Juan, Jack Shepherd, Buffalo Bill, Tom Sayers, Bob Ingersol eller endog Lord Chesterfield. Dersom vi absolut maa tænke i denne Retning, da er det meget bedre at tænke paa at gjøre Godt, end at tænke paa at gjøre Ondt; bedre at tænke paa at ville være dydig, ærlig, sandru og ren, end at tænke paa at blive grov, lav, brutal eller uren. Dersom vore Tan-ker — selv om forestilte — dræbe Maaden og Midlet paa at opbygge Guds Rige, og vi forestille os selv Maaden paa at udrette det, samt os selv, som de der ud-

føre dette Arbejde, da ville vi være meget mere tilbøjelige til at gjøre Noget i denne Retning, end hvis vi lod vor Fantasi løbe vildt paa alle mulige upassende og ulovlige Veje eller dvælede aandelig ved vore egne Fornøjelsers og Tilbøjligheders Tilfredsstillelse. — Dog Livets Hensigt er ikke opfyldt i Tanker eller Forestillelser; Ord og Gjerninger maa medfølge eller de ere unyttige. „Helvede er brolagt med gode Hensigter," Hensigter, som aldrig sattes i Udførelse, og selv om Bestemmelser, Hensigter, Forsætter og Forestillinger ere nok saa beundringsværdige og stærke, ere de dog ligesom Tro uden Gjerninger, og af selvsamme Aarsag udrette de Intet og bære aldrig Frugt.

Emigrationens Afgang. Den 24de f. M. Form. Kl. 11 forlod dette Aars tredje Emigration skandinaviske Hellige Kjøbenhavn, pr. Dampskib «Bravo». Dette Selskab bestod af 284 Sjæle, og ledsagedes af Zionsældsterne Hans A. Hansen, (Selskabets Leder) Hans Andersen, A. L. Andersen, J. C. Frost, Henry C. Jensen, Frederik Peterson og John N. Olsen. Indskibningen foregik under sædvanlig Ro og Orden, samt gunstigt Vejr, og haabe og bede vi, at Herren vil ledsage disse vore Søskende, at de lykkeligt og vel maa naa deres Rejses Maal.

Efterretning fra Emigranterne. Gjennem privat Brev, dat. Hull, den 27de Aug., underrettedes vi om, at Emigranterne, som forlod Kjøbenhavn den 24de f. M., landede i England Natten mellem den 26de og 27de og havde — naar undtages en Del Søsyge — haft en heldig Rejse over Nordsøen.

Notits. Dette Aars sidste Emigration, vil ifølge Mill. Star. forlade Liverpool den 27de Oktober. Som saadan vil den afgaa fra Kjøbenhavn den 19de samme Maaned.

Daab for de Døde.

En Efterforsker retter følgende Spørgsmaal til «Christian Union» : Kan De give mig nogen Oplysning om Hentydningen til 1 Kor. 15. Kap. 29. Vers, angaaende Daab for de Døde? Paa ovenstaaende Spørgsmaal blev givet følgende Svar:

„Studerende have forskjellige Meninger; nogle antage at det hentyder til Hedninger, som ofre sig selv til at blive døbte paa afdøde triumferende Vantros Vegne, til hvilket de selv havde været Vidner. Verset vilde da lyde saaledes: „Hvad skulle de gjøre, som ere døbte formedelst de Døde?" Andre formode at det hentyder til en Skik, hvilken sikkerlig existerede i Kirkens tidligste Dage, nemlig at døbe de Levende paa de Dødes Vegne"

Hvad Oplysning giver foregaaende Svar? Omtrent lige saa meget, som i Almindelighed gives af moderne „Ordets Forkyndere" paa hvilket som helst Spørgsmaal, der maatte blive fremsat paa Theologiens Omraade. De kunne fortælle hvad „Studerende" tænke, og gjengive den lærde Menings Drift, men have intet at tilbyde det kunskabssøgende Sind. Hvor meget bedre er Fremsætteren af ovenstaaende Spørgsmaal stillet siden han modtog Svaret? Han er trakteret med en sofistisk Kjendelse af Texten, der kun tjener endmere til at forvilde ham angaaende dens sande Mening, og giver ham en Lejlighed -- om ønskes — lig mange andre orthodoxe Prædikanter, at dingle udenfor den tydelige Slutning

til hvilken Skriften leder, men som jo kommer i Modsætning til alle Sekters Lærdomspunkter.

Der er dog een værdifuld Indrømmelse i det givne Svar, nemlig Tilstaaelsen af den Virkelighed at der i den tidlige kristelige Kirke „sikkerlig" existerede den Skik at døbe de Levende for de Døde. Dette modereres dog med den senere Udtalelse: „Paulus" Hentydning anbefaler ikke nævnte Skik." — Denne Kirkens Ordinantse i dens tidlige Dage," hvilken her benævnes som „Skik," er af, for stor Vigtighed til at blive afhændet med en saadan Titel. Jesu Kristi Apostler bleve ikke givne Fuldmagt til at gaa til den ganske Verden for at oprette Skikke, men for at prædike Evangeliet, døbe Troende paa den befalede Maade, og fremvistes ved det Mønster, som fremsattes af Frelseren selv, samt at lære dem Alt det han havde befalet dem. Jesus gjorde ikke Fordring paa at lære nogen af sine egne Lærdomme, men kun at fremsætte de Ting, som han havde modtaget af sin Fader. Han kom ikke for at lege med „Skikke," og Trøsteren, som i hans Sted sendtes Disciplene skulde „paaminde dem om alle Ting" o. s. v. (Joh. 14, 26.) — Evangeliets Ordinantser, som lærtes af Kristus og hans Apostler vare ikke ligefremme „Skikke," men bogstavelige Jagttagelser af Befalinger oprettede i Kirken under guddommelig Befaling. De skulle ikke forsømmes, forandres eller ophæves. De skulle ikke overlades Mænds Meninger, men vare givne i det udtrykkelige Øjemed, til at blive administrerede i Overensstemmelse med særskilte Instruktioner. — Daab for de Døde, som Apostlen Paulus hentyder til, som Bevis for sin Paastand om de Dødes Opstandelse, var en Ordinantse i den tidlige kristne Kirke. Dette indrømmer dog «Christian Union». Er det ikke rimeligt at antage, at Evangeliets Lærdomme og Ordinantser, saa som de aabenbaredes og lærtes ved Jesus Kristus, bleve lærte og efterkomne mere nøjagtig i hin Tid, end i den senere paafølgende Tid, da Vildfarelser havde indfundet sig, da Folket havde „vendt deres Ører fra Sandheden og til Fabler," og havde „valgt sig selv Lærere i Hobetal, som talte det der kildrer deres Øren?" — Dersom Daab for de Døde var korrekt den Gang, da er den det ogsaa nu. Alle Sekters populære Prædikanter have forkastet denne Lære, og stræbe af al Magt at bortfjærne sig fra ovennævnte Text ved netop saadanne Sofisterier, som Christian Union fremsætter, som nogle Lærdes Kjendelser desangaaende. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er i Besiddelse af tydelig og praktisk Underretning desangaaende. Denne have de ikke erholdt ved egen Visdom og Studium, men ved Aabenbaring fra Gud i nærværende Tidsalder. — I Opfyldelse af Malakiæ Profeti 4, 5, viste Elias sig for Profeten Joseph Smith i Kirtlands Tempel; (den 3die April 1836) han som bar Nøglerne til at vende Fædrenes Hjærter til Børnene, og Børnenes Hjærter til Fædrene, hvilket indbefatter Daab for de Døde. Det nittende Aarhundredes store Profet erholdt saaledes Underretning om denne Læresætning og Ordinantse; Maaden og Stedet paa dens Administration; den Fordel og Velsignelse som de Hensovede kunde opnaa ved deres levende Slægtninge i Kristi Kirke, samt mange Ting henhørende til evig Betydenhed med Hensyn til de Dødes Forløsning, hvilke vi ikke her have Plads til at berøre.

Det er af denne Aarsag at Templer blive opførte i disse Bjærges Dale, at de Levende deri kunne administrere for de Døde, i saadanne Ordinantser, som

henhøre til Kjødet, og ikke kunne blive efterkommet i Aandernes Verden, men som ere nødvendige til Saliggjørelse. Denne Ordinantse er ikke overladt til Formodning eller Tilfælde, til lærde eller ulærde Meninger. Den er tydelig og klar, som Tidens Klippe, og de Helliges Arbejde paa hellige Steder, som Frelsere paa Zions Bjærg, naar inden for Sløret; forbinder de Levende med de Døde; at Fædrene, der ikke kunne fuldkommes uden os, maatte erholde Fordel af Evangeliet; blive dømte som Mennesker i Kjødet, og leve i Overensstemmelse med Gud i Aanden. Det er en af de herligste Lærdomme, som nogensinde aabenbaredes til Menneskene og afslører Hensigten med den menneskelige Forløsning med en saadan Overflod af Glæde, at det fylder Hjærtet med Taksigelse og evig Pris.

Deseret News.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 350).

Tre Dage efter sit Indtog i Staden, underrettede Guvernør Cumming General Johnston om, at han var bleven overordentlig godt modtaget af Folket, samt at han var i fuld Udførelse af sine Embedspligter, og at han ikke behøvede Troppernes Nærværelse. Exguvernør Young satte for sit Vedkommende et offentlig Exempel, i det han den følgende Søndag introducerede ham til en stor Forsamling, som Utahs Guvernør. — Saaledes fik Oberst Kanes Mission et heldigt Udfald. Han begav sig kort efter tilbage til Washington, for personlig at indgive Beretning til Præsidenten. Tagende tilbage over Land eskorteredes han til Missourifloden af en Livgarde, bestaaende af Mormonspejdere (M.—scouts.) Det er ikke mere end ligefrem retfærdigt at sige om ham, at en ædlere Mand næppe kan findes; og for hans uegennyttige Godhed imod Mormonfolket ville de stedse bevare hans Navn i kjærlig og hengiven Erindring.

XIX. Kapitel.

Guvernør Cummings Rapport. Retsprotokollerne befandtes i god Behold, og ikke brændte, saaledes som berettedes af Dm. Drummond. Sørgelig Beskrivelse over Mormonerne i deres anden Udvandring. Guvernøren bringer sin Familie til Saltsøstad o. s. v.

Guvernøren afgav øjeblikkelig Rapport om Tilstanden og Affærerne i Utah, og man kan vel forestille sig hvilken Indflydelse det havde paa Offentligheden, baade i Amerika og Europa. Det var en ny Episode i Mormonernes Karakter og Historie. Det forunderlige Folk var ikke tilforn blevet forstaaet, uagtet deres forrige Uddrivelse, thi Missouri og Illinois syntes blot at vedkomme deres tidlige Historie og Foretagender; men i det de Forenede Stater nu blev en Deltager i Dramaet, hendroges den ganske Verdens Opmærksomhed paa det lille uovervindelige Folk, der trodsede en mægtig Nations Vrede. — Hine Dages Begivenheder, indbefattende den „anden Udgang," hvilken var indtraadt formedelst De Forenede Staters Authoriteters Brud paa Løfte i dette Tilfælde, som i den foregaaende Sag af Statsauthoriteterne i Nauvoo, hvilket den følgende Rapport af Guvernør Cumming addresseret til General Cass, da Statssekretær, tydeligt beviser:

Exekutive Kontor, Saltsøstad, U. T.
den 2den Maj 1858.

Sir: De ved at min Rejse blev opsat, som Følge af Sne paa Bjærgene og i Bjærgkløfterne, imellem Fort Bridger og denne Stad. I Overensstemmelse med de Bestemmelser, som meddelt i tidligere Beretninger forlod jeg der den 5te, og ankom her den 15de s. M.

Exekutive Kontor, Saltsøstad, U. T.
den 15de April 1858.

Sir: Jeg forlod Lejren den 5te, paa Vejen til denne Stad i Overensstemmelse med en forud tagen Beslutning, meddelt Dem, den 3die dennes, ledsaget af Oberst Kane, som min Vejviser, samt to Tjenere. Ankommen til den Kilde, som er beliggende paa denne Side «Quaking Asp» Højen efter Mørket var indtraadt, opdagede vi nogle Indianeres Lejrild paa de over Dalen hængende Klipper. Efter at vi havde løsladt vore Heste ved Kilden vendte vi tilbage, hinsides Bjærgene. Vi havde egentlig Aarsag til at føle os taknemmelige for tilfældigvis at tage denne Forsigtighedsregel, efterdi vi siden erfarede, at den Landstrækning som laa imellem vore Forposter og «Yellow Creek» sværmede af fjendtligsindede Indianere fra forskjellige Stammer. — Jeg blev eskorteret fra Bear River Dalen til den vestlige Ende af Echo Canyon (Bjærgkløft). Da Rejsen gjennem nævnte Bjærgkløft for Størstedelen tilbagelagdes i Mørke var Klokken omtr. 11, da vi om Aftenen ankom til Weber Station. Jeg er alle Vegne bleven anerkjendt som Guvernør over Utah, og saa langt fra at være bleven tilføjet Fornærmelser, er jeg glad ved at kunne sige, at i det jeg har passeret gjennem Byerne er jeg stedse bleven velkommet og med saadan Opmærksomhed, som tilkommer de Forenede Staters Højstbefalende i et Territorium. — I Nærheden af de varme Kilder, paa Grænselinien mellem Davis og Salt Lake Countyer, blev jeg beæret med en formel og respektabel Modtagelse af mange Gentlemen, indbefattende Borgermesteren og andre af Stadens Kommuneembedsmænd, og af dem eskorteret til forud arangerede Logisteder. Borgmesteren tog Sæde i min Karret. — Exguvernør Brigham Young beærede mig med et ceremonielt Besøg, saa snart som jeg tilstrækkeligt havde overvundet den Udmattelse som min Bjærgrejse havde forvoldt mig, til at jeg kunde modtage Besøg. I de senere paafølgende Besøg som Exguvernøren har aflagt hos mig, har han stedte bevist en Villighed til at yde mig al den ønskelige Bistand jeg maatte behøve for at kunne udføre mine administrative Pligter, paa den mest passende Maade. Hans Kours, i denne Henseende, møder saa vidt jeg forstaar, Bifald hos Majoriteten i Samfundet. Territoriets Segl, tillige med andre officielle Ejendele, er bleven mig overleveret af W. H. Hooper, i den senere Tid Sekretær pro tem, for Territoriet. — Jeg har endnu ikke undersøgt Sagen kritisk, men formoder at de Forenede Staters Retsprotokoller, Territoriets Bibliothek og andre offentlige Ejendele ere uskadte. — Eftersom jeg nu har paabegyndt mine officielle Pligter i denne Stad, vil jeg maaske blive beskjæftiget nogle Dage i denne Del af Territoriet. — Jeg kalder herved paa det Ærbødigste Deres Opmærksomhed til en Sag, som udfordrer Deres alvorligste Overvejelse. Mange Voldsgjerninger er i den senere Tid blevne udøvede af Indianerne i denne Stads umiddelbare Nærhed. Tænkende at Indianerne maaske ville forsøge paa at sælge de røvede Kreaturer ved eller i Nærheden af Deres Lejr medfølger Brændebogen (c. som indeholder Fortegnelse

over Kreaturmærker) (ufuldstændig) og ligeledes en Optegnelse over forsvundne Kreaturer, borttagne fra Beboere i Utah siden den 25de Febr. 1858, hvilken maaske vil kunne assistere Dem i at udfinde Kreaturerne og straffe Tyvene. — Med sørgmodige Følelser, er jeg bleven underrettet om, at Agent Hart beskyldes for at have foraarsaget Indianerne til Fjendtligheder i Uintadalen. Jeg haaber at Mr. Hart vil blive i Stand til at frigjøre sig fra de i det fra W. H. Hooper indesluttede Brev anførte Beskyldninger, desuagtet behøve de en tilbørlig Undersøgelse. — Jeg vil maaske see mig nødsaget til at gjøre Fordring paa en Rekvisition af tilstrækkelig Styrke til afstraffe omtalte Indianere, efterdi jeg ønsker at undgaa at blive nødsaget til at udkalde Militsen for dette Øjemed. — De Herrer som ere anbetroede Overbringelsen af denne Skrivelse, Mr. John B. Kimball og Mr. Fay Worthen ere beskjæftige med Handelsaffærer her, og ere repræsenterede som Gentlemen i højeste Grad, og have ingen Forbindelse med Kirken. Skulde De dømme det nødvendigt eller raadeligt, maaske De vil behage at sende hvilken som helst Meddelelse De ønsker at sende mig, med dem. Maa jeg udbede mig Tilladelse til at anbefale dem til Deres Tillid og Velvillighed. De ville muligvis vende tilbage til Byen om faa Dage. De ere vel bekjende til D'hrr Gilbert, Perry og Burr, med hvem De vil behage at kommunikere.

Ærbødigst, Deres lydige Tjener

A. Cumming,

Guvernør for Utah Terr.

Til

A. S. Johnston, Kommandant over Utaharmeen, Camp Scott U. T.

E. S. Det er i Skrivelsen forglemt at omtale, at jeg mødte bevæbnede Partier ved Lost Creek og Yellow Creek, saa vel som i Echo Canyon. Ikke desto mindre blev jeg overalt hilset som Utahs Guvernør, og modtaget med militær Honør. Da det af Mormonofficererne, som anførte min Eskorte, blev arrangeret, at vi skulde passere gjennem Echo Canyon om Natten, gjorde jeg mig den Forestilling, at det blev gjort i den Hensigt at skjule Skandserne og andre Forsvarsmidler. Jeg blev derfor ikke lidet behageligt overrasket ved en Æresillumination, som man havde forberedt for min Modtagelse. De forskjellige Glædesfyr, der af Mormonsoldaterne antændtes fra øverst til nederst paa Bjærgkløftens Vægge belyste Dalen aldeles, og afslørede de snedækte Bjærge, som omgav os. Ved Ankomsten til næste Station befandt vi „Emigrantvejen" over «Big Mountain» endnu at være ufremkommelig. Jeg blev desuagtet i Stand til at fortsætte Rejsen ned igjennem „Weber Canyon". Siden min Ankomst (til Saltsøstad) har jeg været beskjæftiget med at undersøge Højesterets- og Distriktsprotokollerne, hvilke jeg nu er beredt paa at kunne sige, at de fandtes i fuldkommen Orden og vare ubeskadigede. Dette er uden Tvivl forbausende Nyheder for disse, som have haft en Anelse om det Modsatte. — Jeg har ogsaa undersøgt den lovgivende Forsamlings Protokoller, og andre Bøger, tilhørende Statssekretærens Kontor, hvilke befandtes i fuldkommen Orden. — Min Opmærksomhed har ogsaa været henvendt paa Territoriets store og værdifulde Bibliothek, om hvilket det glæder mig at kunne sige, at dets Bøger og Optegnelser have været holdte i en udmærket Orden og Stil af Bibliothekar Mr. W. C. Staines. — En af de første Dage vil jeg fremsende en Katalog over Bibliotheket tillige med en Fortegnelse over den øvrige Del, henhørende til offentlige

Ejendele saa vel som attesterede Afskrifter af Højesterets- og Distriktsprotokollerne, hvilke ville udvise Antallet og Karakteren af de sidste offentlige Forhandlinger. — Den 21de dennes forlod jeg Saltsøstad og besøgte Tooele- og Rushdalen, i hvilken sidste ligger den militære Reservation, udvalgt af Oberst Steptoe, og forsøgte at udfinde Grænselinierne ved Hjælp af Markstjellene, hvilke haves i Landmaalerens Kontor. En bestemt Plan over Reservation, som den er bleven opmaalt vil befindes at medfølge Meddelsen, som jeg har sendt Krigsministeren desangaaende. — Om Morgenen den 26de dennes modtog jeg den Underretning at et Antal Personer, som ønskede at forlade Territoriet, vare ude af Stand til at sætte deres Hensigt i Udførelse og mente, at deres Friheder indskrænkedes paa en ulovlig Maade. Hvormeget jeg end ønskede at berolige den offentlige Mening, ansaa jeg det dog som min Pligt at anvende alle mulige Midler for at erkyndige mig om enten Sandheden eller Usandheden af dette Rygte. Jeg opsatte derfor en Tour til Utah County og bevirkede at der gaves offentlig Notits om, at jeg var rede til at være alle Personer behjælpelig, som vare, eller tænke sig forurettede, og den paafølgende Dag, hvilken var en Søndag, forlangte jeg i denne Hensigt en Notis oplæst i min Overværelse, til Folket i Tabernaklet. — Jeg har siden holdt mit Kontor aabent til hvilken som helst Tid baade Dag og Nat, og har indskreven ikke mindre end 56 Mænd, 38 Kvinder og 71 Børn, ønskende min Assistanse i at begive sig til Staterne. Størsteparten af disse Folk ere af engelsk Herkomst, og sige at de forlade Forsamlingen (Kirken) i den Hensigt at bedre deres Omstændigheder, og paa et eller andet Sted erholde flere Penge for deres Arbejde. Visse ledende Mænd iblandt Mormonerne have lovet dem Mel og Assistance i at kunne forlade Landet.

Min Nærværelse i Forsamlingen i Tabernaklet, vil af mig stedse blive erindret som et interessant Tilfælde. Imellem tre og fire Tusend Individer vare forsamlede til offentlig Gudstjeneste; Bygningen var overfyldt, men den dybeste Stilhed herskede da jeg kom til Syne. Præsident Brigham Young introducerede mig ved Navn som Guvernøren for Utah, og jeg talte til Forsamlingen fra Forhøjningen. Jeg underrettede dem om at jeg var kommen iblandt dem for at haandhæve den nationale Suverænitet; at det var min Pligt at sikre Konstitutionen og Lovenes Overhøjhed; at jeg havde aflagt Embedsed paa en nøjagtig Underkastelse og ubetinget Lydighed til Lovens Diktat. Jeg blev ikke afbrudt. I en Diskourse paa omtr. en halv Time, berørte jeg, som jeg dømte bedst, alle Dagens brændende Spørgsmaal, som nu existerer imellem dem og Unionsregjeringen. Jeg erindrede meget vel, at jeg befandt mig imellem Mænd der vare forbittrede ved Erindringen om og Gjentagelsen af mange virkelige Forurettelser, men dømte det uviist aldeles at tilbageholde den virkelige Sandhed fra dem. De lyttede med Opmærksomhed til alt hvad jeg havde at sige, og det syntes endog at vinde Bifald, naar jeg forelagde hvad Karakteren af min Administration skulde blive. I Virkeligheden Karakteren af det ganske Folk var rolig; men tilkjendegav saa at sige næsten en Overbevisning at de havde gjort deres Pligt til deres Religion og deres Land. Jeg har lagt Mærke til at Mormonerne gjøre Fordring paa betragte Konstitutionen for at være inspirerede Mænds Arbejde og ere stedse rede til at yde Bistand til dens Vedligeholdelse. — Jeg sagde dem at de vare berettigede til

at blive forhørte af deres Ligemænd; at jeg ikke havde til Hensigt at lejre Armeen i umiddelbar Nærhed af deres Byer, samt at militær Magt ikke vilde blive anvendt, førend andre Arrestmidler vare befundne at være utilstrækkelige. — Præsidenten og det amerikanske Folk vilde med Glæde modtage Underretning om de gunstige Resultater af vore Besværligheder her. Jeg føler alligevel bedrøvet over Nødvendigheden af at maatte blande mine Lykønskninger med at bekjendtgjøre et Faktum, som vil foraarsage megen Interesse. Folket (denne Stads Indvaanere indbefattet) er nemi Færd med at forlade alle Byerne i det nordlige Territorium. Alle Vegne ere Vejene overfyldte med Befordringer, belæssede med Proviant og Husholdningsgjenstande; Kvinder og Børn ofte blottede for Sko og Hovedbedækning, drive deres Hjorde, men vide ikke hvorhen. De synes ikke alene hengivne, men ogsaa muntre. „Det er Herrens Villie" og de synes villige til at ombytte Hjemmets Hygge for Ørkenens Prøver. Deres endelige Bestemmelse er endnu ikke, formoder jeg, bestemt. „At gaa Syd paa" synes at være tilstrækkelig for de fleste af dem, men mange ere af den Mening, at Sonora er deres endelige Bestemmelsessted. — Baade Young og Kimball saa vel som de fleste indflydelsesrige Mænd have forladt deres behagelige Hjem uden at fortryde det, for at slutte sig til den lange Række Vandrere. Folkets Masse underretter mig alle Vegne om, at Faklen vil blive holdt til Husene over hele Landet saasnart som Tropperne gjøre Forsøg paa at sætte over Bjærgene. Jeg skal følge disse Folk og prøve paa at samle dem igjen. — Vor Militærmagt kunde overrumple de fleste af dem, og indslutte Mænd, Kvinder og Børn i en fælleds Skjæbne, men der findes iblandt Mormonerne mange tappre Mænd, vante til Vaaben og Heste; Mænd, som kunde blive ligesaa vanskelige som Guerillas, hvilke i Tilfælde af at Byerne ødelægges, vilde indvikle Landet i en ødelæggende og vedvarende Krig, uden noget tilsvarende Resultat. Jeg er sikker paa, at de vilde underkaste dem et Forhør af deres Ligemænd, men de vilde ikke underkaste sig Ideen om at forhøres af Kuske eller Lejrfølgere, ejheller af en Armee, lejret i deres Byer eller tætbefolkede Stæder. — Jeg har valgt Midler hvormed det efter min Mening skal kunde tilbagekalde de faa endnu under Vaaben værende Mormoner, som ikke have efterkommet hin Befaling om at forlade Bjærgkløfterne og de østlige Grænser. Jeg har ogsaa taget Forholdsregler til de forladte Hjems Beskyttelse i de nordlige Byer. Jeg er sikker paa at megen værdifuld Ejendom derved er sparet. — Jeg vil forlade denne By, og begive mig paa min Sydrejse i Morgen. Efter at have udført min Forretning der skal jeg vende tilbage til Armeen, for at kunne fuldende de Arangementer der, som jeg haaber, inden længe vil kunne sætte mig i Stand til at bekjendtgjøre at Vejen mellem Missiouri og Californien med Sikkerhed kan befares af Emigrantselskaber af alle Klasser. — Jeg skal for Nærværende forbyde alle militære Operationer, hvilket maaske vil kunne give mig Lejlighed til at erholde nærmere Instruktioner fra de Forenede Staters Præsident, dersom han anseer det nødvendigt at give saadanne.

Ærbødigst, deres lydige Tjener

A. Cumming,
Guvernør for Utah.

Til

Hæderværdige Lewis Cass, Indenrigsminister, Washington, D. C.

Guvernør Cumming begav sig paa Rejsen mod Camp Scott (Johnstons Lejr) den 13de Maj, 1858; i den Hensigt at flytte sin Familie til Saltsøstad. Mormonernes Bortvandring blev imidlertid roligt iværksat, og da Guvernøren kom tilbage fandt han blot nogle faa Mænd, der vare efterladte i den udtrykkelige Hensigt at afbrænde Byen, i Tilfælde af at General Johnston skulde finde for Godt at indkvartere Armeen der. — Guvernøren og hans Hustru begav sig til Ældste Staines' Bolig, hvem de fandt ventende paa dem, med et med kolde Retter bedækket Bord. Hans Familie var fulgt med Folket paa Vandringen mod Syden, og i hans Have laa adskillige Læs Straa ligegyldigt henkastede. Guvernørens Hustru adspurgte hvad dette skulde betyde, samt Aarsagen til den Dødsstilhed som herskede i Byen; hvortil Ældste Staines svarede, at det var deres Hensigt at afbrænde Byen i Tilfælde af at Johnston gjorde Forsøg paa at afbenytte den til Inkvartering. — „Hvor grusomt!“ udbrød hun, hvilket et Syn dette er! Aldrig skal jeg glemme det! Det seer ud som en Stad der er slaaet med en Plage. Hvert et Hus synes som de Dødes Hvilested. For hele to Mile har jeg kun seet een Mand i Staden. Stakkels Skabninger! De har altsaa forladt deres haardtfortjente Hjem? — Her brast hun i Graad. — O Alfred! (Guvernøren) noget maa gjøres for at bringe dem tilbage! Tillad ikke Armeen at blive i Staden! Kan Du ikke gjøre Noget for dem? Ja, sagde han, vær vis paa at jeg skal gjøre Alt hvad jeg kan. Jeg ønsker blot jeg var i Washington en to Timer; jeg er sikker paa jeg kunde overbevise Regjeringen om at vi ikke have Brug for Tropper.

XX Kapitel.

Fredskommissionærernes Ankomst. Extraordinært Raad imellem dem og Mormonernes Ledere. Et Ilbud ankommer o. s. v. o. s. v.

Van Vliets hæderlige Fremgangsmaade i at protestere imod en Udryddelseskrig mod et religiøst Folk, tillige med den Forsikring Regjeringen havde modtaget fra Oberst Kane om Mormonernes Loyalitet, paabød Nødvendigheden af at sende Fredskommissionærerne. Da et Exempel af den rette Slags nu en Gang var vist af den hæderlige Kane, hastede Præs. Buchanan med at sende Guvernør L. W. Powell fra Kentucky og Major Ben Mc. Cullough fra Texas til at underhandle om Fred. De arriverede i Saltsøstad i Juni 1858.

(Fortsættes.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1883. 32te Aargang.

Kristi første Kirkes almindelige Frafald.

(Af Ældste J. A. A. Bunot.)

Oldtidens Dyb kan sammenlignes med den grænseløse Fremtid. Mennesket kan udgrunde Menneskets Tanker, formedelst Menneskets Aand, hvilken er den Andel af Herrens Aand, som er tildelt ethvert naturligt Menneske, men naar det kommer an paa at forstaa og udlægge den hellige Skrift, da er Menneskets Aand ikke tilstrækkelig. Naar Mennesket paavirkes af den Helligaand, da taler det ikke af sig selv eller ved det naturlige Menneskes Aand, men ved Guds Aand, hvilken er den Helligaand eller Profetiens Aand; og hvad enten talt eller skrevet, da bliver det Guds Ord, og er derfor ikke af en privat Udlæggelse, og kan følgeligvis ikke udlæges ved Menneskets naturlige Sind eller Aand, men alene ved Guds Aand, som gav det. — Menneskets Hjærte og Sind attraar at vide det Forbigangne, og i Særdeleshed det Tilkommende; dette er i dets Natur, og Gud har iført det med denne Attraa, den er en af hans egne Egenskaber; dette bevidner Nationernes Gang i enhver Tidsalder. Denne Videbegjærlighed, eller Kjærlighed til at kjende den forbigangne og tilkommende Tid, er uudslukkelig; og for at tilfredsstille sit Ønske om at blive bekjendt med tilkommende Ting, i Særdeleshed, tager Mennesket sin Tilflugt til alle Slags Forudsigelser. Alle Nationer, hvad enten civilicerede, barbariske eller vilde, og hvad enten Hedninger, Jøder eller Kristne, have haft — og have nu — deres Fremtidstolkere, Orakler, Vismænd og familierede Aander. Endog Saul, den af Gud udvalgte Konge, tog — efter at han havde overtraadt, og Herren paa hans Spørgsmaal ikke svarede hvad der vilde ske — sin Tilflugt til en Kvinde i Endor, som havde en Spaadoms Aand. „Men Herren svarede ham ikke, hverken ved Drømme eller ved Urim og Thummin eller ved Profeterne. (1 Sam. 28, 6.)

Forbigangne historiske Begivenheder, verdslige, saa vel som hellige, synes for det menneskelige Sind at være indhyllede i Mørke og Uvished, og i mange Tilfælde uigjennemtrængelige. Dette er saa meget mere et Faktum med Hensyn til den uendelige Fremtid, i Særdeleshed hvad angaar religiøse Begivenheder. Den

har ingen Tidsafsnit eller Dato, end ikke i Indbildningen; ingen ideale Steder paa hvilke Sindets Øje eller Tanker kunne hvile for at udspejde Omgivelserne, og danne sig forestillende Afsnit og Dato for at kunne komme til noget Resultat. Med al deres Kundskab og Visdom kunde Vismændene dog ikke udtyde Nebukadnezars Drøm. Ligeledes gik det med Hensyn til Udtydningen af Faraos Drøm. Josef og Daniel bleve paavirkede af den samme Aand ved hvilken Drømmene gaves, hvilken er Profetiens Aand, eller Aabenbaring og Udlæggelse. Det har været saaledes i alle Uddelinger, naar som helst Gud har haft sine Tjenere eller Profeter paa Jorden, og Guds Ord, hvad enten i gamle eller nye Uddelinger, er ved dem blevet udlagt. Naar Herren ikke havde nogen af sine Tjenere her paa Jorden, eller naar Menneskene overtraadte, da blev Guds Ord forseglet for Menneskene; thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand.

Naar Mænd uden Præstedømme have forsøgt at udgranske Fremtidens grænseløse Sø, have de storligen fejlet, og naar mørke Skyer have vist sig og Ødelæggelsen har truet, da ere de blevne tumlede hid og did af et falskt Præstestedømmes forvendte Lærdomme og Forskrifter, og ved dette saa vel som deres egen Daarlighed ere de faldne som ruinerede Ofre. Saaledes skete det i Noah Dage, da alle Jordens Beboere, paa otte Personer nær, omkom. Saaledes skete det ogsaa i vor Frelsers Dage. Guds Folk (Jøderne) have siden lidt under Guds forfærdelige og stedsevarende Straffedomme, for deres Synd og Frafald, i det de forkastede Mesias. Nutidens kristne Verden gjør Fordring at tro paa det nye og gamle Testamente, og vejledt af et faldent Præstedømme, gruble de paa Gjenoprettelsen af Guds Rige og Evangelium, og modstaa hans ydmyge Tjeneres advarende Sendelse, der proklamere Evangeliets Gjengivelse ved Profeten Joseph Smith, og ligesom deres Forfædre i Noahs og Frelserens Dage, gaa de (den kristne Verden) deres Ruin og Fordømmelse i Møde. Vi maa i denne Henseende anerkjende Guds Haand og Styrelse, paa det hans Udvalgte ikke skulle forføres.

Den romersk-katholske Kirke gjør Fordring paa at have erholdt sin Autoritet eller Præstedømme fra Apostlen Peter, og uden Afbrydelse at besidde samme lige ned til vore Dage. De gjøre Fordring paa gjennem Peter at holde Himmerigets Riges Nøgler, og som Bevis paa denne Paastand fremføre de Math. 16, 18—19 Vers: „Men jeg siger Dig ogsaa at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den. Og jeg vil give Dig Himmerigets Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden skal være bunden i Himmelen, og hvad Du løser paa Jorden skal være løst i Himmelen." — Det Faktum at Magten og Nøglerne bleve givne til Peter, og at dette omtales i den hellige Skrift, er intet Bevis paa, at Andre skulde gjøre Fordring paa det samme; og selv om Nogen skulde gjøre denne Fordring, da er det intet Bevis for at de i Virkeligheden besidde den. (Fuldmagten) Kristus siger: „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed." Hvilken Menighed? Kristi Menighed — ikke den romerske Kirke eller nogen anden Kirke. Er det en Selvfølge at fordi Ordet „Peter" paa latinsk betyder „Klippe," at Kirken derfor skulde bygges paa ham? Saa blev det jo Peters, og ikke Kristi Kirke. Hvilken Klippe hentyder Kristus da til? I samme Kapitel (16, 15—17 Vers) læse vi: „Men hvem sige I mig

at være? Da svarede Simon Petrus, og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede, og sagde til ham: Salig er Du Simon Jonas' Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himmelen." Af dette see vi at Gud havde givet Peter en Aabenbaring, og som saadan maa vi tilstaa at han var en Profet, og dette forsikkres vi endvidere om, ved de Profetier og Mirakler, som Gud lod til Syne igjennem hans Administration. Det var ikke Kjød og Blod, som aabenbarede ham det, thi om det var, da vilde Kirken jo blive bygget paa Kjød og Blod, og vilde da blive Petri Kirke og Menneskets Kirke, og afhænge paa Menneske alene for Vejledning, Lærdomme og Forskrifter. Alle kristne Kirker bære Menneskers Navne; værende forskjellige i deres Theorier og Trosbekjendelser, alt efter deres Grundlæggeres Forgodtbefindende. I Kristi Kirke er Klippen paa hvilken den er bygget Kristus, og naar han selv er en Hovedhjørnesten — Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand, saa kan Kristi Kirke altsaa ikke existere uden Aabenbaring, og ethvert Medlem i Kristi Kirke maa have dette Jesu Vidnesbyrd for at kunne vide om han virkelig er i hans Kirke. Og Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Profetiens Aand, er Nøgleordet i hans Kirke, thi i Joh. 7, 10—17. lyder hans Ord som følger: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende om Lærdommen er af Gud, eller at jeg taler af mig selv." — For at kunne besidde Rigets Nøgler og Kræfter maa en Person være en Profet, ligesom Peter var, og alle Profeterne før ham. Vare Paverne Profeter eller have de gjort Fordring paa at have haft nogen som helst Aabenbaring? Nej; ikke alene have de ikke haft nogen Aabenbaring, men have heller ikke gjort denne Fordring, men de fornægte Nødvendigheden deraf og forkaste Hovedhjørnestenen. De have bygget Kirker til sig selv, og selv taget Æren. De prædike og lære Menneskene Ordinantser, iblandt hvilke ere Skriftemaalet. De tage sig den Frihed at forlade Synder, selv de forfærdeligste af alle Synder, nemlig Blodsudgydelse. Det er sandt, at eftersom de ikke have Profeter, gjøre de Fordring paa Pavernes Ufejlbarlighed, uagtet Historien har overleveret os Beviser paa deres Fejlbarlighed, til deres Skam — hvis de have nogen. Og med Hensyn til at „Helvedes Porte ikke skulle faa Overhaand," kan Læseren dømme for sig selv. — Det gamle Testamente indeholder en Optegnelse over Fædrenes, Guds Profeters og Tjeneres Handlinger, lige fra Skabelsen ned til Kristi Tid, og det ny Testamente indeholder Jesu og hans Disciplers Handlinger, indtil Aar 90 e. Kr. men fra hin Tid lige til denne, (1883) have vi ingen Underretning om nogen Profet eller Guds Tjener, og som en Selvfølge heller ikke om nogen Aabenbaring eller nogen Jesu Kristi Kirke. Om vi blot sammenligne det Nærværende med det Tilkommende, kunne vi tydeligt opdage Aarsagen til dette Frafald. Siden Johannes har der ingen Guds Tjener eller Profet været; Menneskene have været overladt til sig selv i tykt Mørke.

Vi have i det ny Testamente en Optegnelse over hvorledes Jesus ordinerede tolv Mænd til Apostler, og ligeledes om de Halvfjerdsfinstyve. Ap. Gjern. 1, 26, omtales, hvorledes Matthias blev ordineret til Apostelembedet; og ligeledes i Rom. 1, 1—5. 10, 15. 11, 13. og i Ap. Gjern. 6, 6. Beretning om syv Diaconers Ordination; og om Timotheum, 1 Tim. 4, 14. 2 Tim.

1, 6. Ligeledes om Saul eller Paulus; Ap. Gjern. 13, 3. Kan den rommerske Kirke eller nogen anden Kirke fremvise saadanne Beviser paa den første Paves eller nogen af deres Lederes Ordination? thi om de kunne, da er deres Fordring gyldig, men hvis ikke de kunne, da ere de Bedragere. Den hellige Skrift har været i deres Hænder i Aarhundreder, og de have antaget og forkastet visse Dele deraf, efter eget Tykke; de have dannet den saakaldte „Skriftens Canon," hvilken er den Del, som indeholdes i Kong Jakobs Oversættelse og andre. Dersom de havde opdaget Noget, der kunde tjene som Bevis paa at de vare kaldte paa lignende Maade, som Matthias og Paulus, da vilde de sikkerligt have underrettet os derom. — Peters Martyrdom indtraf omtr. Aar 65 eller 66,* og alle Apostlerne, med Undtagelse af Jakob vare de endnu levende, men ingen af dem har overleveret os nogen Underretning om saa vigtig en Tildragelse. Apostlen Johannes har efterladt sig tre Epistler, skreven omtr. Aar 90; ca. 24 Aar efter Petri Død, og dog omtaler han ikke at Ledelsen var bleven overdragen til Nogen anden i hans Sted. I Aaret 96, eller 30 Aar efter Petri Død, skrev Johannes sin Aabenbaring; men denne Gang ogsaa uden at omtale saa vigtigt et Faktum, men til det Modsatte; thi han erklærede den rommerske Kirke, for Antikristen. — Peter skrev sit 2det Brev — formodentlig om Vinteren imellem 65—66, eftersom hans Død sættes til den 22de eller 24de Febr. 66, og han nævner Intet om, at have ordineret Nogen til dette vigtige Embede. Juda Brev, skrevet Aar 66, omtaler det heller ikke. Vi ville nu undersøge Petri, Pauli og Johannes' Skrivelser, som Modbivis mod Pavernes Fordring paa, at Fuldmagt eller Præstedømme overlodes dem af Apostlen Peter. — Pauli 2det Brev til Tim. (66), blev skrevet fra Rom, medens han sad i Fængsel tillige med Peter, og der gives stærke Beviser paa, at de vare i et og samme Fængsel for en Tid. At Peter døde før Paulus er bevisligt nok af de Udtalelser som findes i 2 Tim. 4, 6. 9. Er det rimeligt at antage at Paulus paa en Tid, da Døden stirrede ham i Ansigtet ikke skulde omtale Ordination af En eller Anden, til den vigtige Pligt at lede Kirken? Til det Modsatte advarede han Timotheus (3 Vers) imod falske Lærere: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal efter hvad der kildrer deres Øren." Paulus tilraadede ham ikke at følge den romerske Kirke, med Biskop eller Pave Linus, som dens Hoved. — I det Paulus vidste at hans Livs Ende nærmede sig, bad han Timotheus komme til sig i Hast, thi som han siger i 10de, 11te og 13de Vers, havde alle hans Medarbejdere forladt ham, eller vare sendte bort af ham selv. I 11te Vers siger han: „Lukas er alene hos mig. Tag Markus med Dig, thi han er mig nyttig til Tjenesten." Hvor var Peter? Dersom han ikke var hos Paulus, da maatte han være død, thi ellers kunde Paulus ikke sige: „Lukas alene er hos mig." Paulus, Lukas og Markus samledes i Rom efter Petri Død, og dersom han ogsaa havde været levende vilde det have bestyrket vor Paastand, men det vilde komme i Modsætning til 11te Vers. Dersom Peter havde ordineret Nogen i sit Sted, da vilde Paulus, Lukas og Markus sikkerlig have omtalt

* Læseren vil uden Tvivl lægge Mærke til, at de her angivne Aarstal ikke stemme overens, med de i Nr. 13, Side 201 anførte; men det er rimeligst, at de i dette Nr. angivne, ere de paalideligste. Red.

det; og dersom Peter havde sat Nogen i sit Sted, da kunde Paulus sikkerlig ikke sige: „Lukas alene er hos mig," thi han vilde da desuden have den hos sig, som allerede var bleven beskikket, foruden Lukas, og vilde derfor ingen Brug have haft for Markus. Paulus maa have haft en Hensigt i at sende efter Markus. Peter havde rimeligvis efterladt nogle Instruktioner hos Paulus, hvilket man bedst slutter sig til af hans anden Epistel kort før sin Død, i det han advarer Kirken i Almindelighed imod det, som skulde komme: (Frafaldet.) „Men jeg agter det ret at vække Eder ved Paamindelse, saalænge jeg er i dette Paulun; da jeg ved, at mit Pauluns Aflæggelse er snart for Haanden, ligesom og vor Herre Jesus Kristus haver aabenbaret mig. Jeg vil og gjøre mig Flid for, at I efter min Bortgang altid kan have hvad der kan kalde Eder dette til Erindring. 2 Petr. 1, 13—15. Af det Foregaaende er det tydeligt, at Peter vilde gjøre nogle Foranstaltninger for Kirken, og dersom han ikke var død da Paulus skrev til Timotheus, at han havde alene Lukas hos sig, og bad ham (Timotheus) om at tage Markus med sig, saa var det for at han (Peter) kunde have Paulus, Lukas og Markus hos sig, og give dem Instruktioner angaaende Tjenesten og Kirken. Dersom derimod Peter var død, saa er det tydeligt, ifølge Pauli Ord, at han (Peter) havde efterladt Instruktioner hos Paulus, og at han dernæst var meget nidkjær for at faa disse overleveret til Lukas og Markus, eftersom han vidste, at hans Død ogsaa var nær for Haanden. Dette bevises tydeligt af 2 Petr. 1, 13—15, og ligeledes af 3, 15: — „Ligesom og vor elskelige Broder Paulus efter den ham givne Visdom har skrevet til Eder." — Dersom Peter havde beskikket Nogen til at præsidere over Kirken, da vilde han sikkerlig have omtalt det i sin Epistel, eller ogsaa Paulus eller de to andre Disciple vilde have omtalt det. Peter lovede Menigheden, at han vilde sørge for den: „Jeg vil og gjøre mig Flid for, at I efter min Bortgang altid kunne have hvad der kan kalde Eder dette til Erindring." Opfyldelsen af dette Løfte ligger i det Faktum, at Myndigheden blev overladt de forblivende Apostler. — Peter og Paulus vare i Fængsel, og bleve dømte til Døden. Peter som var en Jøde, blev hængt,* ifølge den med alle Udlændinge brugelige Skik. Paulus som var en romersk Borger udbad sig det Privilegium at blive behandlet som en Romer; d. e. at dø ved Sværdet, et Fortrrin som alene indrømmedes Borgere. Derved forhaledes Tiden for hans Henrettelse. Efterdi han maatte bevise sit Borgerskabs Gyldighed, og han ikke havde sine Papirer eller Pergamenter hos sig, maatte han sende Bud efter dem. „Naar Du kommer, da medtag min Rejsekjortel, som jeg lod blive i Troas hos Karpus, og Bøgerne, besynderligen dem paa Pergament." (2 Tim. 4, 13.) Rejsekjortlen her omtalt, er den romerske Toga, hvilken enhver romersk' Borger maatte iføre sig ved visse Lejligheder, som Bevis paa sit Borgerskab. Paulus, som var en fribaaren Romer, ønskede sin Toga før han skulde fremstilles til Forhør, saa han desto bedre kunde forsvare sig, og han ønskede Pegamenterne, for at kunne bevise sit Borgerskab. — Efter hvad Paulus siger i 2 Tim, 4, 21. „Gjør din Flid for at komme før Vinteren" o. s. v. Nogle vilde maaske paastaa at han ønskede sin Rejsekjortel for Vinterbrug. Men det maa erindres, at Togaen var

* Ifølge Mill. Star, vol. XLIII. Pag. 613 og Skand. Stjerne 31te Aarg. Side 363, blev Apostlen Peter korsfæstet med Hovedet nedad. Red.

en Paradekjortel, og blev i Almindelighed ikke brugt uden i Tilfælde af Statsaffærer, og hvem som er bekjendt med Roms Klima ved, at der er meget lidt Brug for en Rejsekjortel. Han forventede sit Forhør om Vinteren, og om hans Overkjortel kunde svare til begge Øjemed, saa meget desto bedre. Paulus maa have skrevet sin 2den Epistel til Timotheus kort efter Petri Død (i Febr. 66) og bleven henrettet i Begyndelsen af 67, hvilken Dato vilde stemme overens med hans Epistel til Timotheus, og nogle fremragende Kronologer, som ansætte hans Dødstid til samme Dag og Sted, men et Aar senere.

At Apostlen Peter aldrig gav Fuldmagt til Nogen, er tydeligt ifølge Ovenstaaende. Peter var Hovedet, (efter Frelserens Død) og næst efter ham var Jakob og Johannes. Efter Jakobs, Petri og Pauli Død indehavde de øvrige Apostler Fuldmagten, med Apostlen Johannes, som deres Leder. — I Aaret 90 eller fire og tyve Aar efter Petri Død, skrev Johannes en Epistel til Kirken, bevisende at han havde Fuldmagt, og var Kirkens Leder. Den romerske Kirke havde da haft to suksessive Biskopper eller Paver siden Peters Død, men vi see ingen af dem omtalt eller anerkjendt af Johannes; nej til det Modsatte erklærer han dem som Antikristen: thi han siger: „Mine Børn, det er den sidste Time, og som I have hørt at Antikristen kommer, saa ere der og nu mange Antikrister fremkomne, hvoraf vi vide at det er den sidste Time." 1 Joh, 2, 18. Atter siger han: (4, 3.) „Og denne er Antikristens Aand, om hvilken I hørte at han kommer, og han er allerede nu i Verden." Vi see af dette, at Johannes vidste om denne Antikristen, denne Moder til al Vederstyggelighed, den romerske Kirke. — I Aaret 96 eller tredive Aar efter Petri Død havde Johannes en Aabenbaring, og Herrens Ord til Profeten Amos (3, 7) opfyldes: „Sandelig, den Herre Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere Profeterne." Johannes var da Guds Tjener og Profet, og den, som havde Ledelsen af hans Kirke, og ikke var det Biskoppen, som præsiderede over den romerske Kirke. — Lad os undersøge hvad denne Aabenbaring siger: „Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst, som en Basunes, der sagde: Jeg er Olpha og Omega, den Første og den Sidste, og hvad Du seer skriv det i en Bog, og send det til de syv Menigheder i Asien; til Ephesus og til Smyrna, og til Pergamus, og til Thyativa, og til Sardes, og til Philadelphia og til Laodicea." (Aab. 1, 10—11.) Vi læse ikke om nogen Menighed i Rom i denne Aabenbaring, af den simple Aarsag, at Herren ikke havde nogen der. De Hellige i nævnte onde Stad vare alle omkomne under de frygtelige Forfølgelser. Begyndelsen til den romersk-katholske Kirke er saa indhyllet i Mørke, at det er vanskeligt at sige naar Hedenskabet endte, og naar Kristendommen begyndte. Man kan med Sikkerhed sige, at Hedenskab opslugte Kristendom, og at den romerske Kirkes Gudsdyrkelse er Hedenskab i en anden Skikkelse. — Johannes giver i sin Aabenbaring en Beskrivelse over nævnte Kirke: „Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og bedækket med Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Urenhed, og paa hendes Pande var skreven et Navn: Hemmelighed, Babylon den Store, en Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden. Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod, og af Jesu Vidners Blod. ** Her behøves det

Sind, som haver Visdom. De syv Hoveder ere syv Bjærge, paa hvilke Kvinden sidder." (Aab. 17, 4—9.) Paverne ere klædte i Rødt, og Kardinalerne i Purpurrødt, og forrette Tjeneste i Klædninger bedækkede med Guld og kostbare Stene, holdende gyldne Bægere i deres Haand. Historien fortæller os at de have forfulgt de Hellige. Hvor findes der en anden Kirke, hvis Hoved har sit Sæde i en Stad paa syv Høje, end den romerske Kirke? Den Beskrivelse, som Johannes giver i sin Aabenbaring er sand, og af Frygt for at Nogen skulde betvivle Sandheden deraf siger han: „Og han sagde til mig: Skriv, salige ere de, som ere kaldede til Lammets Bryllupsnadvere. Og han sagde til mig: Disse ere de sande Guds Ord. Og jeg faldt ned for hans Fødder, for at tilbede ham, og han siger til mig: Gjør det ikke, thi jeg er din Medtjener, og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud; thi Vidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand." Aab. 19, 9—10. See ogsaa Aab. 22, 8—9. Det er os saaledes sagt, at den Person, som viste sig for Johannes og meddelte ham Aabenbaringen, ikke var Gud, men Johannes' Medtjener, og hans Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd. — Peter havde, tilligemed de øvrige Tolv, annammet Jesu Vidnesbyrd og var hans Vidne. Eftersom han havde modtaget Himmerigets Riges Nøgler var han Hovedet. Vilde det synes underligt om han var den Person, som kom til Johannes? Vi maa indrømme at det er muligt, dersom vi tro Johannes Udsagn om disse to Personer i omtalte Skriftsteder. Alle Apostlerne vare paa den Tid (e. K. 96) døde, med Undtagelse af Johannes. Det var da en tredive Aar siden Petri Død, og det er meget muligt, at han var opstanden, thi Jesus sagde: „Og naar jeg er gaaet bort, og faar beredt Eder Sted, kommer jeg igjen, og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er skulle ogsaa I være." Joh. 14, 3. Og fremdeles: „Fader, jeg vil, at de, som Du haver givet mig, skulle og være hos mig, hvor jeg er, at de maa see min Herlighed, som Du haver givet mig; thi Du haver elsket mig førend Verdens Grundvold blev lagt." Joh. 17, 24. — Er det ifølge disse Ord urimeligt at formode, at Peter paa denne Tid var hvor Jesus var, nemlig i Faderens Nærværelse? Eller, var det urimeligt at formode at Peter, som da var i Faderens Nærhed, kom ned og fremviste sig for Johannes, hans Medtjener i Evangeliets Tjeneste, og aabenbarede til ham, hvad han skulde gjøre, og hvad der skulde ske?

(Fortsættes.)

Dommer Blacks Død. Denne ærværdige gamle Jurist endte sin jordiske Løbebane i sit Hjem i Washington D. C. Søndagen den 19de August d. A. — Dommer Jeremias S. Black var født i Sommerset Co., Pensylvania, den 10de Januar 1810. Han blev i en ung Alder Sagfører, og vedblev fra nu af at avancere gradvis, indtil han Aar 1860 blev Statssekretær; men ved Præsident James Buchanans Administrations Slutning endte ogsaa Mr. Blacks officielle Embedsførelse. Desuagtet har man altid siden henvendt sig til ham som en paalidelig Raadgiver i vanskelige Sager. Men det er især os, som stedse ville føle taknemmelig til ham, som en Fader, Forsvarer og Ven, og det paa en Tid, da over 50 Millioner Mennesker glædede sig ved Haabet om vor Tilintetgjørelse ved Edmundslovens Hjælp. Da traadte Oldingen den 1ste Febr. d. A. frem og holdt sin berømte Tale, (see Side 209) der af Folket i Utah modtoges med stormende Bifald, og af vore Fiender med største Harme. — Før sin Død kaldte han sin Familie til sit Leje og sagde: „Hvorledes skulde jeg frygte for at krydse Strømmen, hvor min Fader venter mig paa den anden Side? Jeg ønsker, jeg følte ligesaa roligt for Alt, hvad jeg her paa Jorden forlader ufuldendt." Han bad derpaa følgende Bøn: „O, Du elskede, barmhjærtige, himmelske Fader, fra hvem jeg har min Tilværelse, og paa hvem mit Haab altid har været grundfæstet! Om det er din Villie, saa slut mine Lidelser og hjemkald mig til Dig; og Du, min Gud, velsign og trøst min Marie!" Derefter drog denne ædle Mand sit sidste Suk. Fred være med hans Støv!

U. J.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Efterretning fra Emigranterne. Ifølge Skrivelse fra Ældste J. C. Frost, dat. Liverpool, den 28de f. M., ere vi i Stand til at kunne give en mere udførlig Beretning om Emigranternes Rejse, som forlod Kjøbh. den 24de Aug. d. A. Efter at have passeret Helsingør Kl. 2, sammenkaldte Præs. H. A. Hansen de ombordværende Zionsældster, og foretog følgende Organisation: John Olsen, som Kompagniets Tøjmester; L. A. Andersen Vagtmester og J. C. Frost, som Kapellan og Skriver. De øvrige Brødre beskikkedes til at assistere i at organisere de Hellige, alt efter deres respektive Konferencer. — Der vare kun en 15 á 18 Personer, ikke tilhørende Samfundet, om Bord, og deres Selskab forvoldte dem ingen Besvær. — Der afholdtes Bøn hver Morgen Kl. 8, og Aften Kl. 7. Forsamling hver Dag Kl. 11, Form. paa Dækket, og 4 Efterm, under Dæk. Kl. 9 Aftenen til den 28de øjnede de Vambo Fyr, og Kl. 3½ næste Dags Morgen løb de ind i Hulls Havn. Kl. 8 forlod de Dampskibet Bravo, og bød Farvel til dets forekommende Kaptejn (Mr. Wood) og Mandskab, og ankom til Liverpool Aften Kl. 7, kom samme Dags Aften om Bord i «Nevada.» — Han formodede, at foruden 100 sveitsiske og tyske Hellige, som allerede vare om Bord ved de skandinaviskes Ankomst, vilde Selskabet blive forøget med ca. 225 engelske, saa hele Kompagniet ialt vilde komme til at bestaa af en 650 Hellige, der alle ved Brevets Affendelse syntes at glæde sig i Haabet om en lykkelig Rejse over det store Hav.

Konferencemøder

ville i dette Efteraar blive afholdt, som følger:

i Kristiania	den 6te	og 7de	Oktober
i Stockholm	„ 13de	„ 14de	„
i Gøteborg	„ 20de	„ 21de	„
i Aalborg	„ 27de	„ 28de	„
i Aarhus	„ 3die	„ 4de	November
i Kjøbenhavn	„ 10de	„ 11te	„
og i Malmø	„ 17de	„ 18de	„

Korrespondance.

Monroe, Sevier Co. Utah,
den 8de August 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

En Maaned er nu henrunden, siden jeg med Emigrationen ankom til Saltsøstad, men jeg haaber at De undskylder mig, for ikke at have skrevet før; thi De ved nok af Erfaring, at naar man har været borte fra Hjemmet i et Par Aar, saa er der mange Ting at eftersee, og mange Spørgsmaal at besvare, naar man kommer hjem, saa Tiden løber meget hurtig bort. — I Aprilkonferencen

1881, blev jeg kaldt til at begive mig til Skandinavien, som Missionær, og modtog Notits om at afgaa med August-kompagniet. Ifølge Notitsen forlod jeg den 1ste August s. A. — efter først at have velsignet min Familie, og sagt Farvel til Slægt og Venner — mit Hjem i Monroe, i Sevier Co. og i Følge med Br. S. Petersen fra Elsinore og Br. N. C. Hejlesen fra Glenvood, rejste jeg til Saltsøstad, hvor jeg den 5te August under J. H. Smits Hænder blev velsignet og beskikket til min Mission til Skandinavien, og den 6te forlod vi Saltsøstad. — Paa Rejsen besøgte jeg min Hustrues Søster i West Union, Jova. Vi ankom til New York, hvor vi traf sammen med Dem og otte andre Ældster bestemt for Europa. — Den 16de Aug. Kl. 10 forlod vi 11 Missionærer pr. Dampskib »Wyoming» New York, og ankom efter en behagelig Overrejse til Liverpool den 27de Aug. Dette Kompagni Missionærer forlod Liverpool samme Dag og arriverede i London om Aftenen, og besaa en Del af denne — Jordens største — Stads Seværdigheder, saasom underjordisk Jærnbane, Krystalpalladset og m. m. — Tog derpaa pr. Jærnb. til Harwick og videre pr. Dampskib til Rotterdam i Holland, hvor vi ankom om Morgenen den 30de, fortsatte Rejsen pr. Bane til Bremen, hvor vi overnattede i et Hotel; rejste derfra følgende Morgen pr. Jærnb. til Kiel; derfra pr. Damper til Korsør og videre til Kjøbenhavn, hvor vi ankom om Form. Kl. 11 den 1ste September. Nogle af Brødrene mødte os ved Banegaarden og ledsagede os til Lorentzensgade 14, hvor jeg af Br. Fjeldsted modtog Beskikkelse til at gaa til Norge. Efter et Par Ugers Besøg iblandt Slægt og Venner i Kjøbenhavn og paa Amager, forlod jeg Kjøbenhavn den 16de, og ankom til Kristiania den 17de, hvor jeg traf sammen med Konferencens Præsident Chr. Hogensen, som annammede Evangeliet i Aaret 1857, medens jeg var paa min første Mission i Norge, og tillige med hvem jeg traf Haandkarre over Sletterne i Aaret 1859. — Det er glædeligt efter mange Aars Fraværelse, at møde trofaste Brødre. — Jeg besøgte nu Drammen, min gamle Missionsmark, som var bleven betydeligt forandret paa Grund af Ildebrande; ja endog den gamle Raadstue — hvor jeg otte forskjellige Gange havde sat aresteret, for at have prædiket og udført Evangeliets Ordinantser — var brændt. Min første Arrest, i nævnte Raadstue, tillige med Brødrene C. C. N. Dorius og Bertelsen varede en sex Ugers Tid, da derpaa vor Dom tilsidst faldt, fik vi vore Vand- og Brøds Dage; jeg for første Forseelse 5 Dage, Bertelsen 6 Dage, og Dorius for tidligere Forseelser 10 Dage. Dette var en god Skole for mig, som ogsaa blev gjentaget; ja indtil nogle og tyve Dages Vand og Brød i Februar 1859. Ved Branden af dette Fængsel ere jo de mange Inskriptioner forsvundne, som af de forskjellige Brødre indristedes medens de sad i Fængsel, men vi have opbevaret dem i Hukommelsen. — Jeg besøgte tillige Frederiksstad og Frederikshald, hvor min Hustrues Slægtninge bo, for hvem jeg bar mit Vidnesbyrd om Evangeliet, og havde tillige Lejlighed i disse forskjellige Byer at overvære nogle Forsamlinger, hvor det blev mig tilladt at tale. Den 1ste og 2den Oktober overværede jeg Konferencemøde i Kristiania, der afholdtes i Konferencens smukke Lokale, som i denne Anledning var festligt smykket af Søstrene, hvor De Br. Fjeldsted ogsaa var tilstede, og hvor jeg blev beskikket som Forstander for Throndhjem Gren, hvilken udgjør hele det nordlige Norge. Jeg ankom dertil om Aftenen den 8de Oktober, og blev

ved Banegaarden mødt af en Del gode Søstre, som denne Menighed mest bestaar af. Den 9de havde vi 2 Forsamlinger med de Hellige og Fremmede, til hvem jeg talte. Fra den 2den til den 11te November besøgte jeg de Hellige paa Namsos, hvor jeg ogsaa afholdt Forsamlinger, men paa Rejsen herfra tilbage til Throndhjem, som foretoges til Søs, var jeg ude i en 30 Timers meget kold Snestorm, hvor jeg var meget søsyg, og paadrog mig ved denne Lejlighed en slem Forkjølelse, som satte sig paa mine Lunger, hvilket havde til Aarsag, at jeg laa meget syg i et Par Uger. Den Tanke opstod hos mig at maaske jeg skulde dø her, men det syntes jeg ikke at kunde bære, hvorfor jeg alvorlig bad til Gud, at mit Liv maatte spares, saa jeg kunde fuldføre min Mission og igjen samles med Guds Folk i Bjærgenes Dale. Jeg blev siden bedre, og kunde omsider atter virke i Missonen, saa jeg fik mit Ønske opfyldt. Det var en stormfuld Vinter, og i 5 Maaneder saa jeg ikke Solen 1 Time. Mange Skibe forliste paa disse nordlige Kyster; Folk druknede, og Mange mistede deres Baade og Fiskeredskaber, og for at afhjælpe Nøden blev der gjort Opfordring til hele Nationen og Nabolandene. Foraarskonferencemødet for den norske Mission afholdtes i Kristiania den 20de og 21de Maj, hvilket jeg havde den Glæde at overvære, og blev i samme beskikket som Forstander for Frederikshalds og Frederiksstads Grene. Var Vinteren i det Nordlige mørk og stormfuld, saa var Sommeren i det Sydlige mild og behagelig, og jeg havde Glæde i min Mission, skjønt mine Lunger endnu ikke aldeles havde overvundet Forkjølelsen. Den 30te Juli modtog jeg Brev fra Præs. Hansen i Kristiania, hvori jeg underrettedes om at jeg var løst fra at arbejde i den nordske Mission, og anmodedes om at begive mig til Kjøbenhavn saa hurtigt som muligt. Jeg opgjorde derfor mine Regnskaber og rejste til Kjøbenhavn, hvortil jeg atter ankom om Aftenen, den 9de August 1882. Det var en Glæde for mig at mødes med Dem, og tillige med Br. Sundvall og de øvrige Brødre paa Kontoret. Jeg modtog nu min Beskikkelse til at præsidere over Kjøbenhavns Konference og indtog denne Plads, den 28de August, og vedblev at virke i denne indtil jeg blev afløst, og tilladt at gaa hjem med Emigrationen den 15de Juni d. A. — Jeg vil herved Br. Fjeldsted takke Dem for Deres Forekommenhed mod mig, og for de mange broderlige Raad og Vejledninger jeg har nydt i den Tid jeg har arbejdet under deres Præsidium, og det vil alle Tider være mig en Glæde at skue tilbage paa den Tid jeg har tilbragt i Selskab med Dem og Brødrene paa Kontoret og de Hellige, og jeg føler af mit ganske Hjærte til at bede Herren at velsigne Eder alle. — Om vor Rejse til Hul, Liverpool og New York har jeg tidligere underrettet Dem gjennem Brev, saa jeg vil kun tilføje, at Præs. John H. Smith (imod mit Ønske) beskikkede mig til at overtage Ledelsen af Emigrationen, hvilket var et anstrængende Arbejde, især fra New York til Ogden, som varede i syv Dage og Nætter, i hvilken Tid jeg ikke fik megen Søvn eller Hvile, men Herren var med os saa ingen Uheld ramte os, og vi ankom Alle vel til Ogden og Saltøstad, Søndagen, den 8de Juli, hvor de præsiderende Biskopper, samt Sødskende og Venner modtog os paa det Venligste; og Saadanne, som ikke havde Slægt og Venner bleve indkvarterede paa Tiendegaarden, hvor de bleve bespiste af flere af Byens kvindelige Hjælpeforeninger. — Vi bleve paa hele Rejsen mødte med Forekommenhed af Skibsofficerer og Jærnbaneembedsmænd,

og formedelst Br. Harts og Toldvæsenets Skyndsomhed bleve vi hurtigt expederede fra New York. — Den 10de mødte min Søn Orson mig i Saltsøstad med min Befordring, og den 16de om Aftenen naaede jeg mit Hjem i Monroe, hvor jeg fandt min Familie i bedste Velgaaende. Strax efter min Hjemkomst indfandt vor Biskop (Mr. Harris) sig, ledsaget af en Del unge Brødre og Søstre, med et Musikkorps i Spidsen, og de Følelser som dette fremkaldte i mit Bryst vil stedse erindres.

Deres forbundne Medtjener,
H. O. Magleby.

E. S. — Siden jeg forlod mit Hjem har jeg rejst ca. 22,675 eng. Mile,

talt i	365	Forsamlinger,
døbt	20	Personer,
konfirm. ved Haandsp.	53	do.
ordineret	21	til Præsted.
salvet	79	Syge,
velsignet	32	Børn
og skrevet	258	Breve.

H. O. M.

Vulkanske Udbrud paa Java.

Denne skrækkelige Naturbegivenhed, der — naar undtages Eruptionerne ved Frelserens Korsfæstelse — vel næppe har sin Lige i Historien*, burde ikke undgaa Nogens Opmærksomhed, hvorfor vi herved fra Nat. af 7de Sept. d. A. kopiere nedenstaaende Beretning:

„Om denne frygtelige Katastrofe, der har kostet ca. 80,000 Mennesker Livet, foreligger der nu nogle nærmere Oplysninger. De første Tegn til vulkanske Udbrud viste sig den 26. August om Natten. Paa Sumatra saa man tre uhyre Ildsøiler hæve sig i Vejret, og Vulkanens Sider bedækkedes af en vældig Lavastrøm. Samtidig faldt der en Stenregn over en Udstrækning af flere Mile, og hele Luften var fyldt med saa tætte Støvmasser, at det næsten blev umuligt at trække Vejret. Der indtraadte paa samme Tid et fuldstændigt Mørke, og tillige brød der en Cyklon løs, som rev Tagene af Husene og slyngede Træer, Mennesker og Dyr langt bort med vældig Kraft. Pludselig fremkom der syv nye Kratere, der udspyede Strømme af glødende Lava, som oversvømmede hele Omegnen. I Batavia omkom der i den lavere liggende Del af Byen omtrent 20,000 Kinesere og nogle hundrede Europæere, og der er her ikke længer noget Spor tilbage af det europæiske Kvarter. Paa Guvernørens Slot, som befinder sig i den højere liggende Del af Byen, blev Taget og den øverste Etage revet bort, og flere Personer dræbtes. Byen Bantam er bleven fuldstændig oversvømmet, og man antager, at 12—1500 Personer ere druknede. Paa Øen Serang blev der ikke frelst et eneste Menneske. I Cheribon anrettede Lavaen ligeledes uhyre Ødelæggelser. I Byen Tumerany omkom Halvdelen af den indfødte Befolkning, omtrent 2,000 Mennesker. Af Byerne Anjer og Tjeringen er der ikke andet tilbage end nogle Ruinhobe. Anjer var en smuk lille Havnestad med en yppig Vegetation. I Sundastrædet er Seiladsen næsten ødelagt, da alle Fyrtaarnene ere omstyrtede, og de høje Punkter, der pleje at tjene de Søfarende til Vejledning, ere forsvundne. Angaaende de Omkomnes Antal er der endnu ikke fremkommet sikre Oplysninger, og Angivelserne variere fra 75—100,000. Den nordlige Del af Distriktet Bantam, der har lidt mest ved Katastrofen, havde for nogle Aar siden over en Million Indvaanere, men da Jordens Produktionsevne i den sidste Tid har formindsket sig noget, er en stor Del af Befolkningen udvandret. Alle Regjeringens Sukker- og Kaffeplantager ere blevne aldeles ødelagte. Der er afsendt Kommissærer til Batavia for at uddele Hjælp og Levnetsmidler, og den hollandske Marinemester har befalet, at flere Krigsskibe skulde sendes til Indgangen af Sundastrædet og krydse her for at underrette de mange Skibe, der komme fra det indiske Ocean om, at Seiladsen er farlig. Alligevel frygter man for, at der vil indtræffe mange Søulykker.

I en anden Beretning til Temps hedder det: Der er desværre ingen Tvivl om, at hele den hollandske Gar-

* Ved Ætnas Udbrud i Aaret 1693, omkom 90.000 Mennesker; men det var ikke saa voldsomt eller vidtstrakt, som dette.

nison i Anjer er omkommet, og at Fortet er blevet tilintetgjort. Ved Kysten af Sumatra, i Lampong Bugten, har et Udbrud af vulkanske Sten udfyldt et stort Rum, som Havet tidligere indtog. I Begyndelsen, da man hørte de underjordiske Drøn fra Vulkanen Krakatao, tillagde man dem ikke synderlig Betydning, men kort efter formørkedes Horisonten, og hele Natten imellem den 25de og 26de August regnede der uafbrudt en Strøm af Sten og glødende Lava ned over de to Byer Suraperta og Batavia. Om Morgenen vare alle Broerne bortsvømmede, Vejene ufremkommelige og Kommunikationerne afbrudte. Vandet i Strædet var næsten kogende, og uhyre Lavamasser bedækkede næsten hele Kysten. Den 26de tiltog de underjordiske Drøn, og ved Middagstid begyndte den største af Vulkanerne, Maha Meru, at udspy Flammer. Derefter begyndte ogsaa de mindre Vulkaners Udbrud, saa at efter kort Tids Forløb omtrent en Trediedel af Øen Javas 45 Kratere var i Virksomhed. De Flammer, der udslyngedes fra Vulkanerne, oplyste hele Omegnen, og uhyre Drøn rystede Jorden i mange Miles Omkreds. Af og til hørte man frygtelige Explosioner, der altid fulgtes af en Aske- og Stenregn, der udbredte sig over store Strækninger og medførte Død og Ødelæggelse overalt. Beboerne flygtede i alle Retninger, og mange vare saa slagne af Rædsel, at de ikke vidste, hvad de foretog sig. Mange af Ofrene fandtes begravede i deres Boliger under Ruinhobe og Stendynger. Om Aftenen den 26de tiltog Udbrudene endnu i Voldsomhed, og Øen syntes at skulle opsluges af Havet. Dette var i voldsom Bevægelse, og Bølgerne væltede sig mod Kysten med saa stor Kraft, at de knuste alt, hvad der fandtes paa deres Vej. Ved Midnatstid havde de vulkanske Eruptioner naaet Kulminationspunktet. De vældige Lavastrømme fyldte alle Dalene og fejede alt bort, hvad der stod dem i Vejen. Omkring Vulkanen Kandougs Top dannede der sig en stor lysende Sky, og efterhaanden som den udbredte sig, forøgedes ogsaa Udbrudene i Voldsomhed. Kl. 2 om Morgenen spredtes Skyen og forsvandt. To store Landsbyer vare blevne ødelagte, og deres 15,000 Indvaanere vare omkomne. Om Tirsdagen dannede der sig fjorten nye vulkanske Øer, der fremstod i Sundastrædet. Ved Indgangen til Batavia var der et stort Kvarter, der beboedes af Kinesere. Hele denne Del af Byen er bleven ødelagt, og af dens 25,000 Indbyggere ere de fleste omkomne. I det europæiske Kvarter af Byen har Lavaen og Stenregnen anrettet uhyre Ødelæggelser, og hvad Lavaen skaanede, blev bortskyllet af Havet. Flere tusinde Mennesker druknede. Bautam er bleven fuldstændig bedækket af Havet, og her ere 12—15,000 Personer omkomne. Øen Serang er fuldstændig bortskyllet, og ikke en eneste af dens Beboere undgik Døden.

Den indfødte Befolkning er meget forbitret mod Hollænderne og tror, at Forsynet har villet straffe dem for Krigen mod Atchin. Det er især Præsterne, der nære disse Følelser, der dog ikke berøre Hollænderne synderlig, da de Indfødte i den sydlige Del af Sumatra ere bekjendte for at vise stor Lydighed og Underdanighed. Blandt Enkelthederne i de Ødelæggelser, Katafrofen har anrettet, fremhæves, at det berømte Tempel Borobodo er bleven tilintetgjort ved nogle nedstyrtede Klippestykker. Disse vare, da de faldt ned, aldeles glødende, saa at de stak Ild paa Husene i den mest befolkede Del af Byen. Floden Jacatana, ved hvis Bred Batavia ligger, er bleven saa fuldstændig opfyldt af Lavaen, at den er bleven aldeles fjærnet fra sit Løb og har banet sig Vej i en anden Retning ved at oversvømme store Strækninger. Alle de omliggende Øer ere fuldstændig oversvømmede og Beboerne omkomne. Oversvømmelserne have strakt sig mod Nord til Borneo og mod Øst til den yderste Del af Java. Over alt ligger der Masser af forraadnede og frygtelig lemlæstede Lig. De Beboere, der ere blevne frelste, flygte af Frygt for Pest. En lignende Katastrofe er aldrig før bleven oplevet i hine Egne."

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.